ASLIHAN **DOĞA**

SİNA

isyan

"Ben seni,
senin benimle cehennemde yanmayı isteyeceğin kadar
çok seveceğim."

perSeus yayınevi

2. BASKI

SİNA - İSYAN

ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-06800-4-1
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
Baskı: Ankara - 2. Baskı - Eylül 2020

Genel Yayın Yönetmeni Özlem DOĞAN

Editör Aysel ERSEL

Kapak Tasarım & Mizanpaj Mehmet KARADOĞAN

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Lmt. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

---

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

ASLIHAN **DOĞA**

SİNA

1. KİTAP

İsyan

THESEUS
yayınevi

GİRİŞ

"Kesin kararlı mısın?"

"Evet. Kararlıyım. Bu gece, bu iş bitecek!"

"Sen şimdi bu işi mantıklı mı buluyorsun? Saçma sapan bir mekâna girip, en değmez insana bekaretini vermeyi?"

"Mantıklı olduğunu söylemiyorum. Bana en doğrusu bu geliyor. Öyle hissediyorum."

"Bak, bence bir süre daha bunu düşünmen lazım. Haftaya ameliyat olacaksın. Bir daha anne olamayacağını biliyorsun ve bu karışık duygular içinde, sağlıklı olmayan bir karar veriyorsun."

"Evet, ameliyattan sonra bir daha asla anne olamayacağımı biliyorum. Kurduğum hayaller böyle değildi. Seveceğim biriyle birlikte olacağımı düşünmüştüm. İlla evlenmem gerekmiyordu ama en azından ilk birlikteliğim, sevdiğim insanla olsun istemiştim. Başka başka hayaller kuruyordum ama gerçek hayat, hayallerdeki gibi olmuyor. Şimdi ise kesin kararlıyım. Madem anne olup olmama kararım benim elimden alındı, bekaretimi nasıl kaybedeceğime de ben karar veririm. Bu benim hakkım. Onu da gidip en değmez insana vereceğim!"

"Neden en değmez insan? Bari biraz hoşlanacağın biri olsaydı."

"O zaman hayatım boyunca bunun acısı içime otururdu. Düşünsene; sevdiğim biriyle birlikte olacağım, çocuklarımız olacak ve mutlu son... Oysa şimdi, en berbat haliyle bunu yaşarsam ne bir daha biriyle olmak isteyeceğim ne de çocuk

hayali kuracağım. Özellikle nefret etmek istiyorum, anlıyor musun? Öyle kötü geçsin ki bu gece; hem ben yaptım seçimimi diyeyim hem de öyle nefret edeyim ki bir daha bu hisleri hissetmeyeyim." "Nasıl bulacaksın böyle birini?" derken, karşısındaki kızın sesi endişeliydi.

"Bir mekâna gidip en bela, en hak etmeyen kimse, onu bulacağım. Gerisini de hallederim. Hiçbir erkek, kucağına gelen kadını geri çevirmez."

"Ben bunu doğru bulmuyorum ama yine de biliyorum ki kafana koyduysan, seni kimse vazgeçiremez."

"Kafama koydum!"

"İyi de çocuğun olmasını sen hiçbir zaman istemedin zaten. Neden bunun seni bu kadar üzmesine izin veriyorsun?" Hala karşısındaki kızı ikna edebileceğini, gireceği yoldan geri döndürebileceğini düşünüyordu.

"Evet. Hiçbir zaman istemedim çünkü kendi annem gibi bir anne olmak istemiyordum. Annelik vasfından nefret ediyorum biliyorsun. O vasfı taşımamak için asla anne olmak istemedim. Bu benim kararımdı. Benim seçimimdi. Şimdiyse bu seçim elimden alındı. Artık benim değil, başka bir büyük gücün istediği oluyor. Karma dedikleri böyle bir şey herhalde." Sesi buruktu.

"Nasıl yani?"

"Senelerce bunu söyledim. Ben asla çocuk doğurmayacağım. Çocuğum olmayacak! Bir şeyi kırk defa dersen olurmuş. Al, oldu işte."

"Bu, dünyanın sonu değil!"

"Sonu! Benim için sonu. Bak şu pencereden dışarı. Bak bakalım oradaki insanlar, bir daha asla çocuğu olmayacak bir kadına nasıl bakarlar? Yarım kadın diyecekler! Arkamdan, ah vah yapacaklar acıyan gözlerle. Bana acımalarını istemiyorum! Benim seçimim olmalıydı oysa artık değil! Arkamdan konuşmalarını istemiyorum. Bununla ilgili tek bir kelime dahi etmelerini istemiyorum. Bunu sadece sen, ben ve Sahra bilecek ve olur da bir gün, bir yerde duyarsam bilirim ki sizden çıkmış, o zaman silin beni hayatınızdan."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Bunu birilerine söyleyeceğimize?" Sesinde gücenmiş bir ton vardı. Diğeri dönüp bakmadı yüzüne.

"En iyi arkadaşlar birbirlerinin suç ortağıdır. Ben ölene kadar senin suç ortağın olacağım ve bir gün; zamanı geldiğinde, sen de benim suç ortağım olacaksın!"

1. BÖLÜM

"Buradaki en it kim?"

"Nasıl anlamadım?"

"Etrafına bak ve bana, bu mekandaki en it herifi göster!"

Kız bir saatten fazladır barda oturuyordu. Fena da içmemişti. Barmenle laflamışlardı epeyce. İlginç bir kız, diye düşünmüştü barmen. Şimdiyse sorduğu soru çok garibine gitmişti.

Alayla güldü. "Sen belanı mı arıyorsun burada?"

"Belki de öyledir, sana ne! Sen cevap verecek misin soruma?"

Barmen, bir süre kızı süzdü şüpheli bakışlarla. Sonra gözlerini kızın arkasındaki bir noktaya çevirip çenesiyle işaret etti.

"Şu ilerideki loca var ya. Üç adam ve beş kadının olduğu. Şu; sağda oturan, her iki yanında kadın olan var ya, işte o. Bu mekandaki en it herif!"

Kızın ifadesiz, düz bakışları barmenin yüzünden çekilmemişti. "Neymiş bakalım itliği?" dedi, yüzü gibi ifadesiz bir sesle. Acelesi yoktu. Arkasına dönüp bakmamıştı bile. Boş bakışlarla barmene bakıyordu. "Geçen hafta içerden çıktı. Üç aydır hapisteydi. Şimdi de çıkışını kutluyor."

"İçeri girme sebebi?" diye sorarken, kız tek kaşını kaldırmıştı merakla.

Barmen, bir yandan elindeki bezle diğer elinde tuttuğu kadehi kurularken hâkim olamadığı öfkeli bakışlarını tekrar locaya kaydırmıştı.

"Birini vurdu. Vurduğu ilk adam değildi ama arkası sağlam. Ailesi çok zengin. Bütün pisliklerini temizliyorlar. Başkası suçu üstüne aldı, onu da içerden çıkardılar."

"Niye vurmuş adamı?" Kızın gözleri kısılmıştı.

"Kendisine pis pis bakmış!" dedi barmen, yarı tiksinti yarı haset dolu bir sesle.

Kızın kaşları bir an yukarı kalktı. Dudakları büzüldü başını sallarken. "Başka?" diye üsteledi.

"Uyuşturucu, kumar, karı kız hepsi var. Her gece, en az iki kadınla birlikte olduğunu söylüyorlar. Arada uyuşturucu kullanıyormuş ama akıllılık yapıp ulu orta çekmiyor. Kumar yüzünden başı çok kez belaya girmiş ama ailesi yine ortalığı temizlemiş. Saçma sapan nedenlerle çıkardığı kavgalar, dağıttığı mekanlar, bunların yanında devede kulak kalıyor."

Kız umursamadı. Adamın ailesi umurunda bile değildi. Ne kadar güçlü ya da zengin oldukları, onu ilgilendirmiyordu. Bu gece, ona böyle pislik bir herif lazımdı ve şimdilik duydukları yeterliydi.

"Neden ilgileniyorsun onunla?" dedi barmen merakla.

Kız omuzlarını silkti. "Bir önemi yok. Acaba bir itlik yarışması olsa burada çıtayı en yükseğe kim çeker diye, merak ettim sadece."

"Karan Turanlı söz konusu olunca çıta mıta olmaz! Adam pisliğin önde gideni," dedi barmen dişlerini sıkarak.

Kız duyduğu adı umursamadı. Daha önce duymamıştı, bundan sonra da duyacağı yoktu. O, en pislik adamı bulmak, içindeki öfke ve isyanı susturmak istiyordu. Yapacağı şeyin doğru veya yanlış olup olmadığını değerlendirmemişti bile. Kadere öfkesini kendinden çıkarmak istiyordu sadece. Kafa tutarak bunu yapabilirdi. Ne kadar acı olsa da ne kadar dönüşü olmasa da kadere kafa tutacaktı. Hayatı boyunca her şeye kafa tuttuğu gibi.

Barmene takılı kalan bakışlarından ne düşündüğü belli olmuyordu. Barmen, sözünü ettiği adamdan nefret mi ediyordu, hayranlık mı duyuyordu anlayamadı kız. Kaşlarını çatarak barmenin yüzünden geçen ifadeleri seyretti bir süre.

Sonra içkisini başına dikti. Yenisini koyması için parmağıyla işaret ederken arkasındaki locada oturan adamı görmek için ağır hareketlerle başını çevirip, geriye baktı.

Locanın sağında, her iki yanında mankenlere taş çıkaracak güzellikle iki sarışın kadının arasında oturan esmer adamı izledi. Barmenin anlattıklarından sonra, yaşı büyük biri olduğunu düşünmüştü ancak herif otuzlarında bile değildi. En fazla yirmilerinin sonlarındaydı. "Zengin piçi" diye geçirdi içinden. Oturduğu yerden seçebildiği kadarıyla epey uzun boyluydu. Saçları simsiyahtı. Arkaya doğru taradığı saçlarından birkaç tutam, alnına düşmüştü. Keskin hatları vardı. Yanakları hafif içeri çökük, çenesi köşeli, kalın kaşlarının altındaki gözleri de hatları gibi keskindi. Sağ ayağını sol dizinin üzerine koymuş, arkaya kaykılmıştı. İki kadının da elleri, adamın üzerinde durmadan hareket ediyordu. Yanağına, boynuna öpücük kondurup ellerini adamın göğsünde gezdirirken o, umursamaz bakışlarını etrafta dolaştırıyordu. Yüzünde ise soğuk ve kendinden emin bir ifade vardı.

Sahip olduğu gücün farkında olan birinin rahatlığı vardı tavırlarında. İçerideki karanlık ortama inat, kendisinin daha karanlık olduğunu göstermek ister gibiydi. Küstah bakışları, insanlara küçümseyici oklar atıyordu.

Kız hafifçe yan dönüp bakışlarını adama dikti. Barmen yeni içkisini uzatınca eline alıp bir yudum içti. Kadehi elinde tutarken adama bakmaya devam etti. O sırada, bakışlarını etrafta gezdiren adamla gözleri karşılaştı. Birkaç dakika ikisi de birbirlerine gözlerini dikip baktılar. Adamın kaşları gittikçe çatılırken kız, ifadesiz bir yüzle bakmaya devam etti.

"Gözlerini önce kim kaçıracak" benzeri bir oyuna döndü bu bakışma. Ne adam gözlerini kaçırdı ne de kız. Bakışma uzayınca galip gelen kız oldu. Adam, yanındaki kadını kaba bir hareketle iterek kadının diğer yanında oturan adama parmağıyla işaret etti. Kız, bakışmadaki galibiyetin verdiği tatmin duygusuyla omuzlarını silkip önüne döndü tekrar. Asla geri adım atmazdı. Kimseden korkup bakışlarını ilk kaçıran o olmamıştı şimdiye kadar. Gerçi bunun, bugüne kadar bir

faydasını da görmemişti. Aksine; bu inadı yüzünden başını epey belaya da sokmuştu ama sonuç, onun istediği gibi olduğu sürece sonrasındaki belalara zaten eyvallahı yoktu.

Birkaç dakika geçmemişti ki biraz önce adamın yanında oturan diğer adam yanında belirdi. Bir dirseğini kızın önünden bar tezgahına yaslayarak kızı kendince bir kıskacın içine aldı. "Bir içki ısmarlayayım mı güzelim?" dedi yılışık bir yüz ifadesiyle.

Kız başını kaldırdı. Boş gözlerle adama bakıp "Niye? Oradan bakınca param yokmuş gibi mi görünüyorum?" dedi ifadesiz bir suratla. Durgun ve sakindi sesi. Tekrar önüne çevirdi başını.

"Öyle bir şey mi dedim? Senin gibi güzel bir kadına bir içki ısmarlayıp biraz sohbet etmek istedim sadece."

"Hiç sohbet havamda değilim. Hadi, bas git!" dedi kız başını çevirmeden.

Adam elini uzatıp kızın çıplak omzunu tuttu. "Neden nazlanıyorsun anlamadım?" dedi pis pis sırıtarak. Kız başını hafifçe eğip, omzundaki ele baktı. Gözlerini yavaşça kaldırıp, adama bakarken dişlerinin arasından, "Elini oradan çekmen için üç saniyen var. Yoksa kırarım o elini" dedi. Sesi, adamı şaşırtacak kadar kendinden emin çıkıyordu.

Adam istifini bozmadan küçük bir kahkaha attı. "Vay vay vay, çetin cevizmişiz de."

Kız gözlerini yumdu. İçinden üçe kadar saydı. Adamın anlayamadığı bir hızla sağ elini uzatıp, sol omuzundaki eli kavrayarak ters çevirdi. Barın üzerine doğru eğilirken duyduğu acıyla bağırdı adam, kız aldırmadı. Adamın elini, ani bir hareketle barın üstüne çarparken çıkan sesle eli kırdığının farkındaydı. İsteği de oydu. Başını, adamın tezgâhın üstüne eğilmiş başına eğerken kulağına, "Sana, çek git dedim. Şimdi siktir git! Söyle yanındaki diğer dallamaya, yanıma gelsin!" dedi dişlerinin arasından. Sonra adamı hızla itti. Etraftaki diğer insanlar şaşkınlıkla onlara bakıyorlardı. Kız umursamadı bile.

Adam ağzının içinde küfürleri sıralarken sol eliyle, sağ elini tutuyordu. Yüzü acı içindeydi ancak gözlerinden öfke

fışkırıyordu. Arkasını dönüp locaya doğru giderken kız başını çevirip bakmadı. İçkisine uzanıp yeni bir yudum aldı.

Yaptığının büyük manyaklık olduğunun o da farkındaydı ancak bu gece kafasına koymuştu. İstediğini almadan geri adım atmayacaktı. Madem istediği kadar it bir adam bulmuştu, diğerleriyle boşa vakit kaybetmeyecekti.

Beş dakika geçmişti ki yanındaki tabure geriye doğru çekildi. Adam, sakin hareketlerle tabureye oturup ona doğru döndü. Barmene bir işaret yaptı. Önüne bir kadeh kondu. Konuşmadan bir yudum aldı. Kız hala dönüp ona bakmamıştı. Adam bardağı tezgâha bıraktı, dirseğini tezgâha koyup kıza doğru hafifçe başını eğerek konuştu.

"Derdin ne senin?" dedi tok bir sesle. Sesinde belirgin bir tehdit vardı.

Kız içkisinden bir yudum daha aldı. Bardağı geri koydu. Başını ağır ağır adama çevirdi. Çekik, yeşil gözlerini karşısındaki simsiyah gözlere dikti.

"Çok büyük bir şey değil. Bu gece biriyle yatacağım, sendeki potansiyelin iyi olduğunu duydum," dedi, sanki havadan sudan konuşur gibi.

Karşısındaki gözler şaşkınlıkla açıldı ancak çabuk toparlandı. Sinirden olduğu belli olan bir gülümseme oluştu adamın yüzünde.

"Manyak mısın sen?" dedi adam, gözlerinde şüpheci bir bakışla kıza bakarken. "Hee manyağım, ne olacak?" dedi kız dik dik.

"Bana bak; belanı arıyorsan siktir git, başka yerde ara, asabımı bozma benim!"

"Bozulursa ne olur?"

"Sikerim belanı!"

"Heh! Ben de onu diyorum. Madem isteklisin."

Adam kızın koluna yapıştı. Sesindeki öfkeye, gözlerinin içinde çakan şimşekler destek veriyordu.

"Lan sen kiminle kafa buluyorsun?"

"Öncelikle o elini kolumdan çek yoksa sen de arkadaşın gibi ağlayarak gidersin."

"Sen beni onunla eş tutma, gebertirim seni."

"O elini kolumdan çek!" dedi kız tehdit dolu bir sesle. "Sonra insan gibi konuşuruz."

Adam bir süre kızın yüzüne baktı, sonra sert bir hareketle kızın kolunu iterek bıraktı. Kız kolu sızlasa da aldırmadan oturdu yerinde. Tekrar bardağına uzandı. Adam da onu taklit etti. Olan biten onu hem sinirlendirmiş hem ilgisini uyandırmıştı.

"Fahişe misin sen?"

"Doğru konuş, kırarım çeneni!"

"Buraya gelmiş, biriyle yatacağım diyen kadına ne dememi istiyorsun?"

"Para isteyen mi oldu? Yanındaki Barbie bozuntularıyla karıştırma beni."

"Peki Lara Croft!" dedi alaycı bir sesle. Sonra ciddileşerek sordu: "Ne istiyorsun, onu de!"

"Kulakların mı sağır? Anlaman mı kıt?" dedi kız kaşlarını kaldırarak. Yüzündeki küçümseyici ifade adamı çileden çıkarmak üzereydi.

"Bela mısın lan sen!"

"Yok, bela sen olduğun için piyango sana çıktı."

"Ne piyangosu?" Adam aklı karışmış gibi bakıyordu.

"O da benim sana sürprizim olsun."

"Sıktın iyice sen! Siktir git başımdan, gece gece uğraştırma beni!" diyen adam, kadehini bir dikişte bitirip kalkmaya yeltenince kız tekrar konuştu.

"Şu yanındaki kadınlar. Her gece aynılarıyla yatıp duruyorsun, sıkılmış olmalısın. Sana bir değişiklik yapma fırsatı veriyorum."

"Kim tuttu lan seni?" dedi adam tekrar şüpheyle kıza bakarak. Gözlerini kısmış, her an kızın üzerine atılacak gibi duruyordu.

"Sürekli aynı yanılgıya düşüyorsun. Bak bakalım bana, birinin beni tutması gibi bir şey söz konusu olabilir mi?"

Adam kıza bu sefer daha dikkatli baktı. Üzerinde vücudunu sımsıkı saran siyah bir kot, yine vücuduna oturan siyah

askılı bir bluz vardı. Açık bıraktığı gür saçları, sırtında kara bir bulut oluşturmuştu. Ayağındaki düz, deri botlar sıradan bir görüntü veriyordu. Adam ister istemez hak verdi kızın fahişe olamayacağına. Yüzündeki ifade ne sırnaşıktı ne de flört ediyor gibiydi. Sanki iş görüşmesine gelmiş, ciddi bir konu konuşuyordu. Çekik, yeşil gözleri kedi gibi bakıyordu. Yüzü pürüzsüz, yanakları hafif pembe, dudakları dolgundu ve yüzünde hiç makyaj yoktu ancak buna rağmen çarpıcı bir güzelliği vardı. Adam bu sefer alıcı gözüyle kıza bakıp konuştu.

"Son kez soruyorum. Ne istiyorsun?"

Sesi sertti. Kaşları çatılı, kızın yüzünde en ufak bir ifade yakalamak istercesine kıza bakıyordu. "Söyledim. Bu gece biriyle yatacağım, o da sensin!"

"Neden ben?"

"Buradaki en it senmişsin!" dedi, umursamazca omuzlarını silkerek. Adam önce şaşırdı, sonra sinirli bir sesle karşılık verdi.

"Bir; bunu sana kim söyledi? İki; diyelim ki doğru, en it bensem böyle bir riske girerek canına mı susadın?"

"Bir; mahalle karıları gibi dedikodu yapacak değilim. Zaten sen kendini biliyorsundur, boşuna tafra yapma. İki; sen zaten bu gece birini götüreceksin. Pardon iki ya da üçünü..." Dudaklarını küçümseyerek büktü. "Aradan beni de çıkarırsın, namın yürür. Riske girecek bir şey yok. Henüz sana pis pis bakmadım," dedi kız rahat bir ifadeyle, imalı bir şekilde.

Adam, bir süre anlaşılmaz bakışlarla kıza baktı. Sonra aniden yerinden kalkıp, kızın bileğine yapıştı. Çıkışa doğru hareketlenirken, "Madem bu gece üç tane götüreceğimi düşünüyorsun, o zaman sen üç kişilik iş çıkarırsın..." dedi dişlerinin arasından. Kızı kendisiyle birlikte sürüklemeye başlamıştı.

Kız, adam kendisini çekiştirirken adımlarını ona uydurmaya çalışıyordu. "Yavaş! Yavaş!" dedi sinirli bir sesle.

Adam başını çevirip sert bakışlarını kıza döndürdü. "Sen kaşındığına göre ben ne dersem o!"

"İt olduğunu anladık da öküzlük yapmasaydın bari,"

dedi kız isyan dolu bir sesle.

Tam kapıdan çıktıklarında, kızın kelimelerinin ardından adam elini kızın boğazına yapıştırdı. "Diline hâkim olacaksın! Yoksa koparırım o dilini!" dedi tıslayarak.

Kız, boğazına yapışan el nedeniyle nefes almakta zorluk çekse de cesur bakışlarını adamın yüzünden çekmedi. Fısıltı gibi çıkan bir sesle cevap verdi.

"Bir tekmeyle o övündüğün aletini eline verirdim ama bu gece bana lazım. Çek pençeni boğazımdan!" Adam, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle kıza baktı.

"Lan, harbiden manyaksın!" dedi. Elini geri çekerken, "Ruh hastası mısın, nesin sen?" dedi. Kıza yine şüphe dolu gözlerle bakıyordu.

"Ruh hastası sensin! Ben ne istediğini bilen, kararlı bir insanım," dedi kız dik dik.

"Bin arabaya!" diye emir verdi adam. Kızın kolunu tutup önlerinde duran, kapısı açılmış arabaya doğru itti. Gözleri ikisi arasında merakla gidip gelen Vale, anahtarları uzatmıştı. Cebinden çıkardığı yüklü bir bahşişi 'işine bak sen!' diyen bakışlar atarak Valenin avucuna kabaca sıkıştırıp, arabaya bindi. Kız da yerine oturmuş, emniyet kemerini bağlamıştı. Adam, arabayı çalıştırırken kıza döndü.

"Çantan falan var mıydı yanında?" dedi, kızın boş ellerine bakıp.

"Yok!"

"Elini kolunu sallayarak mı çıktın dışarı?"

"Sana ne?"

"Bana atar yapma lan, çakarım suratına! Yanına hiçbir şey almadan mı dolaşıyorsun sokaklarda?" Arabayı yola koyup yan gözle aksi aksi kıza baktı.

"Sokaklarda dolaşmam! İhtiyacım olanlar cebimde."

Adam, dar pantolonunun ceplerine çabuk bir bakış attı. "Cüzdan? Telefon? Hepsi nasıl sığdı cebine?"

"Sadece para yeter."

"Yanında telefon yok! Kimlik yok! Başın belaya girerse ne yapacaksın?" dedi pis pis sırıtırken. "Başım belaya girmez.

Ben istemedikçe girmez!"

Adam bir süre konuşmadı. Kız, her geçen dakika sinirini bozmakla beraber ilgisini de çekmeye başlamıştı. Daha önce hiç böyle dengesiz fakat bu kadar kendinden emin biriyle karşılaşmamıştı. Kızın ne yapmaya çalıştığını merak etmeye başlamıştı. Sonuna kadar gitmeye karar verdi.

"Adın ne?"

"İsme gerek yok. Hee, illaki bir isim istiyorsan kafana göre takıl, fark etmez!"

"La havle..." dedi gözlerini sinirle devirip.

Sonrasında, arabanın içi sessizliğe büründü. Gecenin karanlığında sokak lambalarının aydınlattığı yolda araba hızla ilerliyordu. Kız, sakin sakin yerinde otururken yan gözle adama bir bakış attı. Adam sol dirseğini kapıya yaslamış, parmak uçlarını çenesine sürtüyordu. Tavırları rahat ve umarsızdı ancak profilinden adamın gerginliği hissedilebiliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi kız bir süre sonra.

"Bütün fahişelerimi götürdüğüm yere. Otele!" dedi adam ters bir ifadeyle ve alaycı bir sesle.

"O kelimeyi bir daha benim için kullanırsan seni pişman ederim," dedi kız, dişlerinin arasından tıslayarak. Karşıya diktiği gözlerini adama çevirmemişti bile.

Adamdan kocaman bir kahkaha patladı.

"Vay anasını! Hem illa kendimi becerteceğim diyorsun hem fahişe kelimesine takılıyorsun. Bu da iyiymiş!"

"Ben kendimi becerteceğim demiyorum. Biriyle yatacağım, birlikte olacağım diyorum. Saçma sapan ifade yanlışlıkları yapma!"

"Ne oldu, başına mı vurdu?" dedi adam aşağılayarak.

"Çok gereksiz bir laf sokma bence," dedi kız, aynı aşağılayıcı tonla. Tiksintiyle dudaklarını büzmüştü.

"Zoruna mı gitti?"

"Zoruma gidecek bir şey yok çünkü boş konuşuyorsun!"

Adam trafiğin ortasında aniden frene asıldı. Kız öne doğru fırlarken emniyet kemeri sayesinde, sarsılsa da koltuğunda kaldı. Yanlarından geçen arabaların gürültülü korna sesleri

kulaklarına gelirken adam hızla ona dönüp, yine parmaklarını kızın boğazına doladı.

"Bana bak! Gebertirim seni, burada cesedini bile bulamazlar," dedi hırsla, dişlerinin arasından konuşarak.

Kız, derin bir nefes koyuvermeye çalışırken eliyle adamın elini tutup, boğazındaki baskıyı gevşetmeye çalıştı. Fısıltı gibi çıkan hırıltılı bir sesle, geri adım atmadan, diklenerek konuştu.

"Trafiğin ortasında kimseyi öldüremezsin, her yerde mobese kameraları var. Bu sefer suçu üstelenecek kimse de bulamazsın, kabak gibi ortadasın. Diyelim ki yaptın, cesedimin bulunup bulunmaması sikimde bile değil. Boş konuşmaya devam mı edeceksin yoksa gecenin tadını çıkarmaya mı başlayacaksın?" Adam, kızın sözlerinden sonra şaşkınca bakmaya başladı. Kızın kullandığı küfür kelimeleri çok doğal çıkıyordu dudaklarından. Alışık gibiydi bu tür konuşmaya. Yanlarından korna çalarak protesto eden araçlar geçerken kızın gözlerine baktı, zerre korku yoktu. Elini çekip geriye yaslandı. Bu sefer daha alçak bir tonla konuştu.

"Derdin ne, anlamadım ama seni anladım ben. Tam bir arızasın sen! Ama haklısın... Bence de artık konuşmaya son verip tadını çıkarmak lazım fakat seni öyle bir sikeceğim ki bu geceyi asla unutamayacaksın!" diyen sesi, kıza söz verir gibiydi. Adam öfkelenmişti ama o da en az karşısındaki kız kadar dik olduğundan geri adım atmadı. Tekrar arabayı hareket ettirdi.

"Sen de" diye mırıldandı kız sakin bir tonla. O da adama söz verir gibiydi usulca konuşurken.

Yol boyu ikisinden de başka söz çıkmadı. Kız, ilk defa verdiği kararı sorguladı. İçindeki öfke öyle büyüktü ki sanki en doğrusu buymuş gibi gelmişti ilk anda. Hayatı boyunca, hep başkalarının hayatları için başkalarının kararı doğrultusunda yaşamıştı. İlk defa biriyle birlikte olacağında, bunun sadece kendi kararı olacağını düşünmüştü ancak içinde bulunduğu durum, bunu bile elinden almıştı. Kendisine ait olan tek şeyi, bedeninin kontrolünü kendi elinde tutacaktı güya. Oysa şim-

di; ya bu kararında diretecekti ya da onu da yine başkaları kendi isteği dışında alacaktı. Belki daha anlayışlı, daha yumuşak biriyle bunu yapması gerekiyordu ancak içindeki acı öyle büyüktü ki hayatı boyunca hiç aklından çıkmasın istiyordu. En kötüsünü yaşamalıydı ki en isyankâr şekliyle ben seçtim, ben yaptım, diyebilsindi. Madem ona böyle bir kader yazılmıştı; o da çok daha beterini kendisi seçip, bu berbat kaderden daha ağır bir darbe çıkarabilmeliydi. Sanki Tanrı'yla hesaplaşıyordu. Sen bana bunu verdin, ben daha beterini seçtim ama ben seçtim dercesine.

Otele varana kadar içindeki isyanı büyüttü. Başına ne gelirse gelsin sabaha dimdik çıkacaktı. Vücudu ne kadar hırpalanırsa hırpalansın ruhundaki acıdan daha fazlası olmayacaktı. Fiziksel acılar üç gün sonra geçecekti ama ruhundaki acıyı ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı.

Bundan daha iyi bir final düşünemiyordu çünkü bu geceden sonra bir daha asla hiç kimseyle beraber olmayacaktı. Bu onun için hem bir ilk hem de bir sondu. Öyle bir nefret etmeliydi ki; bir daha asla böyle bir istek duymasın, bir daha asla böyle bir beklenti içine girmesin istiyordu.

İçindeki yarımlığı ancak parçalanmışlığıyla unutabilirdi.

2.BÖLÜM

Otelin önüne gelince araba durdu. Adam arabadan çıkarken kız da emniyet kemerini çözüp arabadan indi. Kapının önündeki görevlilerden biri, adamın uzattığı anahtarı alıp arabaya yöneldi. Adam, kıza yol göstermeden rahat adımlarla büyük cam kapıdan geçip, devasa lobiye girerken kız kararlı adımlarla onu takip etti.

Adam alışkın hareketlerle resepsiyona doğru ilerleyip, hiçbir şey söylemeden kendisine uzatılan kartı aldı ve asansörlere doğru yöneldi. Resepsiyondaki görevliyle hiç konuşmamıştı. Adamın hareketlerindeki tehdit dolu tavırlar, gözlerindeki karanlık bakış, kimsenin onunla konuşmaya cesaret edemeyeceği izlenimi veriyordu. Demek ki adam sürekli oraya geliyordu ve hali hazırda daimî bir odası vardı.

Kız adamın yanında, asansörün önünde beklerken hala tek kelime etmemişlerdi. Kapılar açılınca ikisi de içeri girdi. Adam en üst katın düğmesine bastı. Kız, sırtını asansörün duvarına verip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hangi kata çıktıklarına bakmamıştı bile. Hangi kat olduğu umurunda bile değildi.

Adam, bir omzunu yan duvara yaslarken göz ucuyla kıza baktı. Yüzünden hala tek bir ifade geçmiyordu. Gözleri kararlı bir şekilde karşıya bakıyordu. Birkaç dakika içinde asansörün kapıları açılınca adam koridora çıktı. Kız yine aynı kararlı adımlarla adamı takip etti.

İkisi de sessizliklerini korurken kalın halıyla kaplı koridorda, duyulmayan adımlarla ilerliyorlardı. Koridor bo-

yunca birkaç kapının önünden geçtiler. Koridor çok aydınlık değildi ve geçtikleri birkaç kapının yanında, uzun ayaklı sehpalar vardı. Her sehpanın üstünde bulunan renkli, kaliteli vazoların içine taze çiçekler konulmuştu. Lüks ve imtiyazın belirgin bir şekilde okunduğu otel, hoş bir zevkin eseriydi. Koridorun sonundaki kapıya vardıklarında, adam elindeki kartı okutup kapıyı açarak içeri girdi. Kız da aynı şekilde dar ve uzun girişe adım attı.

Giriş holü geniş, boğaz manzaralı büyük bir süitin içine açılmıştı. Adam, içeri girer girmez üzerindeki deri ceketi çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı. Duraksamadan mini barın bulunduğu tarafa yöneldi. Masanın üzerindeki kristal bir karafın içinde bulunan viskiden bir bardağa koyup, kafasına dikti. Kız, hiç oralı olmadan adamı takip ederek kendisine de aynı şekilde bir kadeh aldı ve doldurdu.

Büyükçe bir yudumu gırtlağından aşağı yuvarlarken pencereye doğru yanaştı. Elindeki kadehle pencereden görünen manzaraya baktı boş gözlerle. Şehir ışıl ışıl gözlerinin önündeydi. Oysa onun içi, gördüğü ışıltının aksine düpedüz karanlıktı. Ruhunda tek bir ışık bile yanmıyordu ve bu ışıklar kendi karanlığında, oldukça yapay görünmüştü gözüne.

Tekrar bir yudum aldı içkisinden. Tam dudaklarından kadehi uzaklaştırmıştı ki adam yanında bitip, elinden sertçe aldı kadehi.

"Öyle sarhoş olmak yok. Ayık lazımsın bana bu gece."

Kızın kadehini sehpanın üzerine bıraktı. Kendi kadehini tuttuğu kolu yanında sallanırken boş eliyle kızın bileğine yapışıp, içerideki yatak odasına doğru yürüdü. Kız yine adımlarını adama uydurmaya çalışırken gözlerini devirdi. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Odaya girdikleri anda, adam kızı ileri doğru neredeyse fırlatırcasına itti. Kız, bacakları yatağa değince düşmemek için kendisini zorlukla dengeledi. Adama sertçe baktı. Adam gözlerini kıza dikip, elindeki kadehi pencerenin önündeki sehpanın üzerine koydu. Gömleğini çıkarmaya başlarken "Soyun!" dedi kaba bir sesle.

Kız ilk defa bir duraksama yaşadı. Gözlerini adamın vücudundan kaçırdı. Daha önce böyle bir durumla hiç karşı karşıya kalmamıştı. Ne yapması ya da nasıl davranması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Biraz zaman kazanıp, kafasını toparlayabilmek için,

"Önce bir duş alabilir miyim?" dedi, soran gözlerle adama bakıp. Sesi ilk defa çekingen ve durgun çıkıyordu.

Adam bir an duraksadı. Sonra gömleği üzerinden çıkarıp atarken başıyla yandaki kapıyı işaret etti. "Havlular içeride."

Kız hiçbir şey demeden gösterilen kapıya yöneldi. Tam kapıdan içeri girecekken adamdan gelen soruyla kalakaldı.

"Korunuyor musun?"

Kız yavaşça dönerek anlamayan bakışlarla adama baktı. Adam sert bir sesle konuştu. "Hamile falan kalıp başımı belaya sokmaman için!"

"Öyle bir şey asla olmayacak!" dedi kız çatık kaşlarla, sert bir şekilde. Cümlesi çok netti. Bakışlarındaki ifadeyi adam çözümleyemedi ancak kızın ses tonu adamı şaşırtmıştı. Fazla sert, fazla isyankâr ancak gerilerde hissedilen öfkeyle birlikte kırgınlık vardı.

Vakitsiz bir şekilde gözlerine yaşlar dolacağını hissetti kız. Hızla başını çevirip, kapıdan içeri girerek kapıyı kilitledi. Sırtını kapıya yaslarken yavaşça aşağı çöktü. Dizleri daha fazla taşıyamamıştı vücudunu. Gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Elini ağzına bastırıp, çıkabilecek en ufak sesi yutmaya çalıştı. Hayatı boyunca asla hamile kalamayacaktı. Korunmasının ne anlamı vardı ki?

Gözlerinden sicim gibi yaşlar akarken iki elini yumruk yapıp ağzına bastırmıştı. Omuzları sarsılırken en ufak bir ses çıkmıyordu. Tüm çığlıkları, tüm isyanı, tüm acısı içine akıyordu. Gözlerinden akan yaşlar, yüzünden aşağı inerken ruhundan akan yaşlar, kalbinden aşağı uzanıp rahmine doğru bir yol takip ediyordu.

Ne kadar o şekilde kaldığını bilmiyordu. Kapının kulpu oynayınca telaşla yerinden kalktı. Korku dolu gözlerle bir adım geri çekilip, kilitli kapıya baktı. Kapının ardından ada-

mın sert sesi geldi.

"Bu siktiğimin kapısını niye kilitledin? Bütün gece burada bekleyecek değilim. Madem o kadar isteklisin, hemen çık oradan!"

"Ölmezsin biraz beklesen. On dakika ver," dedi boğuk, aksi bir sesle. Gözlerini silmeye çalışıyordu telaşla.

Suyu açarken üzerindekileri hızla çıkardı ve büyük küvete girdi. Sıcak suyun kendisini gevşeteceğini ümit ederken içinden, sürekli kendisine telkinde bulunmaya çalışıyordu.

'Gözlerini kapat ve hiçbir şeyi umursama. Ne yaparsa yapsın umursama. Birkaç saat sonra hepsi bitecek, sen de siktir olup gideceksin kendi evine.'

Bir yandan duşunu alıp bir yandan kendi kendine mırıldandı. Nihayet duştan çıkıp saçlarını küçük bir havluya sardı. Üzerine askıdaki büyük bornozlardan birini geçirdi. Aynada kendine baktı. Yüzü bembeyazdı. Bir kez daha sorgularcasına aynadaki yüze baktı.

Yanında kendisini tanıyan biri olsaydı asla inanamazlardı bu korku dolu gözlere. O, şimdiye kadar hiçbir şeyden korkmamış, hiçbir şeyden yılmamıştı. Şimdi ise bu hissettiği korku tüm vücuduna hâkim olmadan kendisini toparlamalı ve bir an evvel çıkmalıydı buradan.

Derin derin birkaç nefes alıp kendisine gelmeye çalıştı. Yavaş yavaş bakışlarındaki öfke, isyan, delilik yerine oturmaya başladı tekrar. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken "Bu benim seçimim! Yalnızca benim seçimim!" diye öfkeyle mırıldandı. Sesinde kendini inandırmaya çalışır bir ton vardı. Elindeki eşyalarla birlikte yavaşça kilidi çevirip kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Adam, üzerinde sadece pantolonu, elinde kadeh camın önünde dikilmiş, dışarıya bakıyordu. Kaslı, geniş omuzları, gergin sırtı kıza dönüktü. Kapının sesini duyunca arkasına döndü. Alaycı konuşmasına rağmen yüzü buz gibiydi.

"Sabaha kadar kalacaksın sandım."

Kız, bir şey söylemeden eşyalarını yatağın birkaç metre uzağındaki kanepenin üzerine bıraktı. Sakin adımlarla ada-

ma yaklaşıp elindeki kadehi aldı, başına dikti ve tek yudumda bitirdi. Ne kadar alkol alırsa o kadar kolay katlanabileceğini düşünüyordu bu geceye.

Adam ona bakarken kaşlarını çattı. Uyaran sesi odayı kapladı. "Sarhoş olmak yok! Ayık lazımsın bana!"

Kız umursamadan kafasını salladı. Elindeki kadehi bırakacak bir yer arar gibi etrafına bakındı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde minik, beyaz paketi görünce hızla başını çevirip, kızgın gözlerle adama baktı.

"Uyuşturucu yok!" dedi öfkeli bir sesle.

"Sana mı soracağım?" Küçümseyerek kıza bakarken pakete doğru hareketlendi.

Kız hızla adamın önüne geçti. "Benim yanımda uyuşturucu yok! Ben gittikten sonra ne bok yersen ye ama ben buradayken olmaz!"

Adam sert bir hareketle kızı itip, önüne geçti. "Siktir git başımdan," dedi dişlerinin arasından.

Kız o anki öfkeyle "Ne o! Uyuşturucu olmadan kaldıramıyor musun?" dedi alaycı çıkmasına çalıştığı bir sesle. Adamı kışkırttığının farkındaydı ancak buna asla izin vermeyeceğini de biliyordu. Her şey tamam ama uyuşturucu asla olmayacaktı o buradayken.

Adam aniden durup, sinirden neredeyse şekil değiştirmiş bir yüzle kıza döndü.

"Ne dedin sen?" dedi ürkütücü bir sakinlikle.

"Duydun ne dediğimi!"

Adam inanılmaz bir hızla kızın tepesine dikilip, kolundan tuttuğu gibi yatağa fırlattı.

"Sen şansını fazla zorladın. Bak bakalım, kalkıyor muymuş kalkmıyor muymuş!" derken, hızla kızın üzerine abandı.

Kızın sıkı sıkıya sardığı bornozun kuşağını hırsla çekip attı. Aynı hızla ve hırslı hareketlerle bornozun iki tarafını da tutup ikiye ayırdı. Kız karşı koymaya çalışırken başındaki havlu düşmüştü. Saçları dağınık bir halde yatağın üzerine döküldü. Bir yandan öfkeyle konuşmaya çalışıyordu.

"Bırak beni..."

Kızın çırılçıplak vücudu gözlerinin önüne serilince ortaya çıkan dövmelerle bir an duraksadı. Böyle bir şeyi hiç tahmin etmemişti. Kız adamın ellerini itmeye çalışıp, bornozu üzerine örtmek istedi ancak adam kocaman eliyle, kızın iki elini birleştirip başının üstünde yatağa sabitledi. İkisi de çakmak çakmak olmuş gözlerle birbirine bakıyordu.

"Seni öyle becereceğim ki sabaha kıçının üstüne oturamayacaksın," dedi adam dişlerinin arasından.

Kızın yüzünü gördüğü andan beri ilk defa gözlerinde korku ifadesi yakaladı. Sadist bir ifadeyle kızın kanını donduracasına sırıttı.

"Şimdi aklın başına geldi, değil mi? Ama yağma yok! Sen kaşındın, bunu sen istedin."

Kız dişlerini sıkıp, başını yana çevirerek gözlerini kapadı. Tek bir laf etmeyecekti. Ne tek bir söz ne tek bir tepki. Bu seçimi kendisi yapmıştı, bedelini de ödeyecekti. Aklından başka şeyler geçirip, bulunduğu andan uzaklaşmak istedi. İsterse tüm hislerini başka bir şeye odaklayıp, olacak hiçbir şeyi hissetmeyebilirdi. Mesela; adam ona öfkeliyken o, kaderine öfkelenebilirdi. Hatta lanetler yağdırabilirdi. Hissettiği o öfke, kendisini her şeyden soyutlamasına neden oluyordu zaten.

Adam, boşta kalan eliyle çenesinden tutup sertçe başını çevirdi. "Aç gözlerini!" Kız açmadı.

"Aç gözlerini yoksa fena yaparım," dedi çenesini daha da sıkarak.

Kız isteksizce yavaş yavaş kirpiklerini araladı. Gözleri arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. Adam simsiyah karanlık bakışlarını, kızın her an akacakmış gibi içinde biriktirdiği yaşlar yüzünden parıldayan gözlerine kilitleyip, "Seninle bir anlaşma yapacağız..." dedi yavaş bir tonla. Kız, ses çıkarmadan merakla ona baktı. "... Ben seninle işim bitene kadar çekmeyeceğim... Ve sen de burada olduğun sürece o gözlerini açık tutacaksın!" Kız tepki vermeden adama baktı. Adam avucuyla kavradığı çenesini biraz daha sıkarak "Kabul mü?" dedi.

Kız birkaç saniye tepki vermedi. Adamın, onun yanında uyuşturucu kullanmasını istemiyordu. Gözlerini açık tutabilirdi. Yapabilirdi bunu. Gerçi hiçbir şeyi görmek, hafızasına kaydetmek istemiyordu ama şu anda, bunun için ödün verebileceğine karar verdi. Belli belirsiz başını salladı onaylayarak.

Adam, aldığı cevabın ardından hırsla kızın dudaklarına yapıştı. Kız, ilk andaki şaşkınlığının ardından karşı koymak istedi. Adam dudaklarını ağzının içine almış, vantuz gibi emiyordu. Hayatında ilk defa öpüşüyordu ve hiç de filmlerde gördüğü gibi değildi. Adam elini çenesinden çekip önce boynuna, sonra daha aşağılara doğru indirirken dişleriyle kızın alt dudağını ısırdı. Kızın canı acıyınca dudaklarından bir inilti çıktı, ağzı açıldı ve adam açılan ağızdan içeri girdi. Dili, kızın ağzının içinde dönmeye başladı. Sol eliyle hala kızın iki elini başının üstünde tutarken sağ eli kızın göğsüne ulaşmıştı. Kızın diri, küçük göğüslerini avucunun içine aldı.

İkisi de birbirlerine belli edemedikleri bir şaşkınlık içindeydi.

Adamın sert ve kaba hareketlerine rağmen ustaca ağzının içinde dönen dili, göğsündeki el, içinde ummadığı ve hiçbir zaman duyumsamadığı hisler yaratmıştı. Aynı anda iki duygu arasında sıkışıp kalmıştı. Öfke ve tiksintiyle adamı reddetmek isterken vücudunun içinde, yavaş yavaş harı büyüyen bir ateş yanıyordu. Kendisine ne olduğunu anlayamıyordu. Bu gece hiçbir karşılık vermeyecek, sadece kafasına koyduğu şeyi gerçekleştirecekti. Oysa şimdi, içinde daha önce var olduğunu dahi bilmediği karmaşık duyguların içinde kıvranmaya başlamıştı. Bacaklarının arasında bir sızı hissetti.

Adam üzerini tamamen kaplamış, öpüşüne devam ederken bacaklarının arasındaki sızı, karnına doğru yükselmeye başladı. Kalp atışları istemsizce artış gösterdi.

Adam, gördüğünden beri sinirini bozan kıza hayatının dersini vermek istiyor, en acımasız, en sert şekilde sahip olmayı planlıyorken elinin altında ürkekçe, kuş gibi atan kalbin, kendisini değişime uğrattığını reddedemez bir şekilde fark ediyordu. Kıza, bu geceyi unutmayacağı yeminini eder-

ken içinde bir yerlerde bir ses, bunu kendisinin de unutmayacağını söylüyordu.

Kızın ürkek tavşan gibi atan kalbi, öpüşündeki acemilik, kafasını karıştırmaya başlarken artık duramayacağını çok iyi biliyordu. Farkında olmadan hareketleri yavaşlamaya, dokunuşları daha yumuşak olmaya başladı. Öpüşü daha da yavaşlarken dudaklarını, kızın dudaklarının üzerinden çekmeden kızın kapanmış gözlerine baktı. "Aç gözlerini!" diye emretti.

Dudakları hala kızın dudakları üzerindeydi. Birkaç saniye sonra kız, zoraki olduğu belli bir şekilde gözlerini açtı.

"O gözler kapanmayacak!"

Konuşurken dudakları, kızın dolgun dudaklarına değiyordu. Minik minik öpücüklere devam ederken "Gözlerini kaparsan cezasını çekersin!" dedi.

Kız başını salladı yavaşça. Adam, dudaklarını kızın dudaklarının kenarından yanağına, oradan boynuna doğru kaydırmaya başladı. Kızın teni inanılmaz pürüzsüzdü. Dudaklarını geri çekmek istemediğini fark etti. Kıza karşı sert olmak istiyor ancak içindeki bir kuvvet buna engel oluyordu. İçindeki Şeytan ve Melek kavga halindeydi. Biri; canını yak, seni öfkelendirdi derken diğeri; ama çok güzel, daha yumuşak olmalısın diyordu. İçindeki karmaşayı düşüncelerinin gerisine itip, kendini, tamamen içgüdülerinin esaretine bıraktı. Kızın yüzündeki her bir noktaya bir öpücük koyuyor, bir yandan konuşuyordu.

"Sinirimi bozma! Diline hâkim ol! Bu gece, senin için de benim için de keyifli geçsin."

Kız ses çıkarmadan ağır ağır başıyla onayladı. Adamın hareketleri şaşırtıcı derecede yumuşamıştı. Her ne kadar bu gece için en kötüsüne kendisini hazırlamaya çalıştıysa da son dakika anlamıştı ki bunu kaldıracak gücü yoktu.

İçinden, sürekli kendisine güçlü olduğunu hatırlatmak istemişse de aslında ne kadar kırılgan olduğunu sadece kendisi biliyordu. Hayatı boyunca bunu kimseye belli etmemeye çalışmış, hep güçlü durmuştu. Oysa içinde, en ufak bir fiskeyle darmadağın olacak kırılgan bir kız vardı ve o kız, bu

gece dibine atıldığı kuyudan tırnaklarıyla tırmana tırmana yüzeye çıkmıştı. Hayatında hiçbir zaman kendisini şu anki kadar kırılgan hissetmemişti ve tanımadığı bir adamın karşısında paramparça olmasına ramak kalmıştı.

Adamı daha fazla kışkırtmadan, en az zararla bu geceyi atlatırsa belki hayatının geri kalanında, hala ayaklarının üzerinde yürüme şansı olacaktı. Aksine daha fazla zorlarsa bir daha asla ayağa kalkamazdı ve onun, düşmek gibi bir lüksü yoktu. Madem seçimini yapıp kendini böyle bir duruma sokmuştu, o zaman hiç değilse ayaklarının üzerinde buradan ayrılabilmeliydi. Ödeyeceği bedel de bu olacaktı...

O kırılgan kızla baş başaydı artık. Çıktığı o kuyuya bir daha itemezdi kızı.

Adam, başının üzerinde kilitlediği ellerini yavaşça bıraktı. Boynundaki dudakları ağır ağır kulağının arkasına gitti. Dilini kulak memesinde dolaştırırdı ve dişlerinin arasına alıp hafifçe dişledi. Dudaklarından kaçan istemsiz inlemeyi engelleyemedi. Vücudunun verdiği tepkiler şaşırmasına neden oluyordu. O, her zaman kontrollü biriydi. Ona neler oluyordu böyle?

Kızın verdiği tepkiyle adamın dudakları kıvrıldı ve yüzüne minik bir gülümseme yayıldı. Bir kez daha dişlerinin arasında kulak memesini ezdi. Kızın beyninde volkanlar patladı. Dil kulağının içine doğru ittirildiğinde, dudaklarından derin bir nefes çıkarken vücudu yay gibi gerildi. Adamın iki eli, kızın iki göğsüne kapanırken burnunu, kızın boynuna gömdü. Derin bir nefes çekip kızın kokusunu içine hapsetti. İçine çektiği kokuyla başı dönmüştü. Bebek pudrası ve vanilya karışımı bir koku tüm hücrelerini doldurdu. Kızın boşta kalan elleri, nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde adamın omuzlarını kavradı. Adamın başı, dudaklarını takip edip aşağıya doğru yavaşça inerken kız, farkına varmadığı bir güçle adamın omuzlarına tutundu. Sanki düşeceği uçurumun ucunda, nihai sonuca varmasını engelleyecek olan, o omuzlardı.

Adam başını daha aşağıya indirirken sağ elini, kızın memesinden çekti ve elinin yerini dudakları aldı. Memenin üs-

tünde, dilinin ucuyla daireler çizmeye başladı. Kız, beyninde çakan şimşeklerin etkisiyle başını geri attı. Böyle hissetmemeliydi ancak engel olamıyordu vücuduna. Gözleri yine kapanmıştı.

Adam başını kaldırmadan "Aç gözlerini!" der demez kız gözlerini açtı ancak zorlukla açık tutarken bunun, başka türlü bir işkence olduğunu aynı anda kavradı.

Adam, memesinin ucunu dudaklarının arasına alıp emmeye başlarken yine kendisine kızdığı ancak engel olamadığı inilti çıktı dudaklarından. Memesinin ucu, dişlerin arasında yumuşak hareketlerle çiğnenirken tırnaklarını, adamın omuzlarına batırdı.

Adam, canını yakarcasına ani ve sert bir hareketle dişlerinin arasında göğsünün ucunu sıkarken "O gözler kapanmayacak!" diye homurdandı. Dişlerinin arasındaki göğüs ucu nedeniyle sesi boğuk çıkmıştı. Çenesini sıkıp gözlerini tavana dikti. Vücuduna yapılanlar devam ettirilirken bu emre uymak imkânsız görünüyordu. Aynı hareketler diğer memesine uygulanmaya başlarken biraz evvel dudakların terk ettiği meme ucu, baş ve işaret parmakları arasında sıkışmaya başladı. Her iki göğüs ucundan tüm vücuduna yayılan uyarılmalar kızın aklını karmakarışık etmiş, her an patlayacak bir volkana çevirmişti. Kız, ağzından çıkacak çığlığı bastırmak için dişlerini tüm gücüyle sıktı ve dudaklarını kilitledi. Elleri güç almak istercesine adamın omuzlarına daha fazla kilitlenmiş, sanki ihtiyacı olan dayanma gücü ellerinin altındaymış gibi onlara sarılmıştı.

Adam ani bir hareketle altındaki bornozu çekip, arkasına bakmadan geriye fırlattı. Kollarına dayanarak kendi vücudunu hafifçe yukarı kaldırıp, kızın tüm vücudu gözlerinin önündeyken bir süre onu seyretti. Bir elini kızın belinin altına koyup, kızı yatağın yukarısına doğru yatırdı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup, ağırlığını kızın üzerinden çekerek bakışlarını onun bakışlarına kilitledi.

"Bu gece bana bu dövmelerin hepsini tek tek anlatacaksın!" dedi mırıltıyla. Kız, gözlerini adamın gözlerinden ayır-

madan başını yavaşça iki yana salladı. Adam, başını kıza doğru eğip dişleriyle alt dudağını hafifçe çekiştirirken gülümsedi. "Anlatacaksın!" dedi kendinden emin bir tonla.

Kız içinden 'Asla!' derken donuk bir ifadeyle adama baktı, tepki vermedi. Adam ağzını açıp kızın minik çenesini dişledi. Ardından, dilini kızın dudaklarının üzerinde gezdirerek çenesinden boynuna indi.

Dudakları tüm vücudunda gezinirken diliyle, dudaklarının geçtiği yerlere dokunuyordu. Kızın teni inanılmaz güzel, tadı muhteşemdi. Yine ağır hareketlerle göğüslerini dolaşıp, dudaklarını ve dilini daha aşağılara indirdi.

Ufak dokunuşlar göbeğine doğru devam ederken adamın dili, göbek deliğinde durup bir süre orada oyalandı. Kız, bedeninde hâkim olamadığı bir titremeyle sarsıldı. Ani bir refleksle karnını içeri çekti. Adamdan tekrar hafif bir gülme sesi çıktı.

Dudakları daha aşağılara inmeye devam ederken kız, panikle ellerini adamın saçlarına gömdü. Onun ne yapmaya çalıştığını fark etmiş, bunu engellemeye çalışıyordu. Adam, saçlarına asılan ellere aldırmadan daha aşağılara indi. Dudakları önce kızın kasıklarında dolandı. Sonra, dili devreye girdi. Kızın vücudu yay gibi gerildi. Parmakları, adamın saçlarına daha fazla asıldı ancak diğeri oralı bile olmadı. Canı yanmış gibi görünmüyordu ya da en azından bunun için kıza çıkışmamıştı.

Dudaklar daha aşağılara indiği sırada iki eliyle, kızın bacaklarını iki yana ayırmaya çalışırken kız, istemsiz bir şekilde bacaklarını birbirine kilitlemeye çalıştı. Hissettiği panikle bedeni titriyor, her an parçalanacakmış gibi hissediyordu. Adam başını kaldırıp, sinirli bakışlarla kızın gözlerine baktı.

"Cezasına katlanırsın!" dedi uyarırcasına.

Kız çaresiz gözlerle adama baktı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp bastırdı. Gözlerini zorlukla açık tutmaya çalışırken sürekli kırpıştırıyordu. Adamın tehdit dolu bakışlarını birkaç saniye karşılamaya çalışırken gözlerini kaçırıp, yine yenilgiyi kabul etti.

İçindeki korkularla savaşırken vücudunu gevşetmeye ça-

lıştı ve utançtan alev alev yanan bedenini, adamın ellerine teslim etti.

Adam, zafer kazanmış bir edayla gülümseyip kaldığı yerden devam etti. Dudakları ve dili, daireler çizerek kasıklarından aşağılara doğru indi. Elleriyle kızın bacaklarını iki yana açıp dudaklarını ve dilini, bacaklarının arasında gezdirdi. Burnunu, kızın en hassas bölgesine dayayıp derin bir nefes çekti. "Kokun çok güzel!" dedi arsızca.

Kız, yüzüne basan ateşle baş etmeye çalışırken parmaklarını, adamın saçlarına daha fazla geçirdi. Utançtan tüm vücudu alev alev yanıyordu. Adam burnuyla kadınlığının tepesini dürttü. Sonra, dilinin ucunu değdirdi. Kız kendisine engel olamadan kalçasını kaldırdı. Hayatı boyunca böyle bir tecrübe yaşamamıştı ama sanki vücudu, ne yapacağını biliyor gibiydi. Adamın her dokunuşuna istemsizce tepki veriyor, hem adamı hem kendisini yönlendiriyordu.

Adam, dilini içeri doğru kaydırınca dakikalardır dişlerini sıkıp çıkmasını engellemeye çalıştığı ses, dudaklarından dışarı fırladı. Sert dil darbeleri, kırbaç gibi en hassas noktasına vuruşlarını yaparken kalçası bir kez daha yukarı kalktı.

Adam, hem dili hem eliyle onu tamamen esir almıştı.

Dili, onu delirtircesine en tepe noktasında sert daireler çizerken işaret parmağını kızın içine doğru itti. Kız hızla nefes alırken dudaklarından istemsiz bir inleme daha fırladı.

Adamın, içeride işaret parmağı, dışarıda baş parmağı kızı kendinden geçirirken dilinin yerini, dişleri aldı ve o hassas bölgeye daha şiddetli, daha uyarıcı darbeler gelmeye başladı.

Kız içinin boşaldığını hissetti. Sanki yataktan havalanıyordu. Başını geri attı ve adamın saçlarına daha fazla asıldı. Son darbelerle tamamen kendinden geçti. Nefes almakta zorlanıyor, açık tutmaya çalıştığı gözleri bulanık görüyordu. Dudaklarının arasından çaresiz bir çığlık çıkarken adam, elini çekmeden hızla yukarı çıkıp kızın dudaklarına kapandı.

Kız, zirve noktasına çıkarken adamın ağzının içinde olan dudaklarından daha yüksek bir ses, gırtlağından tırmanıp onun ağzının içine doldu.

Tüm bu süreç boyunca adam, elini bulunduğu yerden çekmemiş, kızın zirveye ulaşırken verdiği tepkileri zevkle seyretmişti. Kendisine hâkim olamadan kapanan gözlerini görünce hırsla bağırdı.

"Aç gözlerini!"

Kız açmaya çalıştı ancak görmeyen gözlerle baktı adama. Gözlerinin önünde her şey bulanık, tüm renkler birbirine karışmıştı. Adam, parmağını biraz daha içeri iterken artçılar kızı sarsıyordu.

"Hiçbir şey görmüyorsun, değil mi?" dedi yine sadistçe çıkan bir sesle. Yüzündeki gülümseme, gördüğü şeyden büyük bir haz aldığını gösteriyordu.

Kız cevap veremedi. Vücudu zangır zangır titrerken kendisine ne olduğunu sorgulamaya çalışıyordu. Yaşayacağı ilk orgazmın bu şekilde olabileceğini hiç düşünmemişti. Nefes almakta zorlanıyordu. Adam başını eğip, dudaklarını boynuna gömdü. Boynunu dişlerinin arasına alıp, hafifçe dişledi. İzi kalsın istiyordu.

"Muameleden memnun muyuz bakalım?" dedi küstah ve kendinden emin bir sesle.

Kız cevap vermedi. Veremedi. Adamın, boynunu ısırırken canını yakmasına da tepki göstermedi. Derin derin nefesler alıp kendini toparlamaya çalışıyordu. Diğeri, yavaşça elini kadınlığından çekip iki eliyle yüzünü tuttu. Dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

"Gece daha yeni başladı güzelim. İki dakika soluklan, dilimin girdiği yere sikim girecek bu sefer."

Kız yine hiçbir karşılık vermedi. Duyduğu sözlerin hissettirdiği utançla yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Tek kelime edecek hali kalmamıştı. Bu adam, bütün gece böyle devam ederse bu odadan sürünerek çıkacak gibi hissediyordu.

Adam üzerinden kalkıp yatağın yanında, kızın önünde ayakta dikildi. Önündeki kabarıklık fark edilmeyecek gibi değildi. Kızın elinden tutup kaldırdı ve yatağın kenarına çekti. Kız bitkin ve çıplak halde bacaklarını yataktan sarkıtmış, oturuyordu şimdi. Kendini, ipleri adamın elinde olan

bir kukla gibi hissediyordu. Kafası bomboş, içinde cehennem ateşinin kavurduğu bir ruhla adamın komutlarına uyuyordu sadece. Adam koca cüssesiyle karşısında, ayakta dikilirken,

"Pantolonumu çıkar!" dedi emredercesine.

Kız, bir süre şaşkın şaşkın adamın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Adam çenesiyle işaret edip,

"Pantolon! Kemer, fermuar... Hadi, ellerin çalışsın biraz." dedi hükmedici bir tonla.

Bir süre bakışlarını tam karşısında duran koca kabarıklığa dikip, zorlukla yutkundu. Hayatında böyle bir şey görmemişti. Ellerinin titremesine mâni olmaya çalışarak çaresizce ağır hareketlerle kemere uzandı. Kemeri çıkarıp yere attı. Sonra aynı ağır hareketlerle pantolonun düğmesini çözüp, fermuarı yavaşça indirirken gözlerini kapadı. Şu an hissettiği utanç, bu gece kafasına koyduğunu yapmasını sağlayan öfkesinden baskındı.

Adam ani bir hareketle aşağı eğilip sertçe çenesini kavradı. "Son kez söyleyeceğim! Gözlerin açık kalacak!" dedi sinirli bir sesle.

Kız dişlerini sıktı. Öfkeyle adama baktı.

"Konuş hadi, konuş! Bak sonra neler oluyor, gör!" dedi adam, sanki gerçekten konuşmasını istiyor gibi. Kız kaşlarını çatıp, sinirle pantolonu aşağı indirdi. Adam, ayaklarının dibine inen pantolonu bir ayağıyla kenara attı. Üzerinde siyah bir boxer kalmıştı yalnızca. Tehdit dolu gözlerle, onu da çıkarmasını işaret etti. Kız, dişlerini sıkmaktan kilitlenmiş çenesiyle son parçayı da aşağı indirdi.

Daha önce hiç görmediği uzuv, gözünün önünde tüm haşmetiyle dikildi. Kalbi korkuyla attı. "Al ağzına!" dedi adam kızın karşısında dikilirken.

Kız, hızla başını kaldırıp inanmayan gözlerle adama baktı. Yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.

Adam bir an kızın yüzündeki ifadeye şaşırsa da, "Al ağzına!" diye tekrarladı.

Kız, hızla başını iki yana sallayıp geri çekilmeye çalıştı. Adam, kızı omuzlarından tutup durdurunca kız, neredeyse

can havliyle, "Hayır!" diye haykırdı. Adam kızın tepkisine anlam veremedi.

"Daha önce hiç yapmadın mı?" dedi şaşkın bir sesle.

Kız bacaklarını karnına toplayıp, kollarıyla kendini sararken başını kaldırmadan hızla iki yana salladı. "Tamam işte, her şeyin bir ilki vardır. Şimdi yaparsın."

Adamın umursamaz ve arsızca ettiği kelimelerin ardından kız, hızla geri kaçıp yatağın en ucuna sığındı. "Hayır! Yapmayacağım!" dedi itiraz dolu, öfkeli bir sesle.

Adam yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. "Yapacaksın! Hem de öyle bir yapacaksın ki hayatımın en iyi saksosunu sen yapacaksın," dedi dişlerinin arasından.

Kız, göz ucuyla yan tarafa bakarak saniye süresinde kafasından bir hesap yaptı ve hızla hareket edip banyoya doğru koştu. Adam kızdan daha hızlıydı. Yatağın üzerinden fişek gibi atlayıp, kız kapıya vardığı anda koluna yapıştı.

Kız şiddetle karşı koyarken bir yandan bağırmaya başladı.

"Hayır, yapmayacağım! İstersen öldür! Asla yapmayacağım!" derken adama vurmaya çalışıyordu. İyi dövüştüğünü düşünürdü ancak adam her darbesini bertaraf ediyordu.

Birden adamdan kahkahalar yükselmeye başladı. Güçlü kollarıyla kızı sımsıkı sarıp, vücuduna bastırırken "Vay vay vay, kedicik dövüşmeyi de biliyormuş," dedi alayla.

Kolları kızı kıskaç gibi sarmalamışken kızın yapmaya çalıştığı tüm ataklar, etkisiz hale gelmişti. Kızın sırtı, kendi sert göğsüne dayanmış kıvranırken sıkıca sarıldı. Kulağına doğru dudaklarını yaklaştırıp "Benimle dövüşme! Kazanamazsın! Daha o şerefe kimse nail olamamışken küçücük bir kızın bunu başarması imkânsız. Kendini boşuna yoruyorsun," diye mırıldandı.

Kız, nafile çabalarını durdurmak zorunda kaldı ancak geri adım atmadı. "Asla yapmayacağım!" dedi hırsla. Dişleri birbirine kenetlenmişti sinirden.

"Tamam! Yapma! Bu kadar tepki verdiğine göre güvenip de ağzına vermem en değerli hazinemi," dedi sırıtarak.

Aniden kızı kucaklayıp, yatağa doğru yürüdü. Kızı yata-

ğa bırakırken kendi de yanına uzandı.

Yan yana yatarlarken adam, kızın yüzünü inceliyordu. Kız göz kapaklarını indirmiş, adamın yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Böyle bir utanç yaşayacağını hiç düşünmemişti. Adam işini bitirecek, o da buradan çekip gidecek diye varsaymıştı. Oysa her şey kontrolünden çıkmıştı. Bir an evvel bu işkencenin bitmesini ve buradan uzaklaşmayı istiyordu. Böyle bir utançla başa çıkması imkansızdı.

Adam elini uzatıp bir göğsünü avuçladı. Kız ürkerek ani bir refleksle hafifçe geri çekildi. Kızın tepkisine sinirlenince bu sefer, koluyla onu çekip vücuduna yasladı. Çıplak vücutlarda birbirine dokunmayan tek bir yer kalmamıştı. Eliyle kızın sırtından bastırıp, iyice kendisine yapıştırdı. Kızın göğüsleri, kendi güçlü göğsünün altında eziliyordu.

Seri bir hareketle dönerek kızı altına aldı. Kız, adamla göz göze gelmemek için sürekli gözlerini kırpıştırıyor, adam haricinde her yere gözlerini odaklamaya çalışıyordu. Öncesinde yaptığı gibi adamın dudakları, kızın tüm bedeninde dolaşmaya başladı. Kız bir süre sonra zaman mekân kavramını yitirmişti. Adam öpüyor, okşuyor, sıkıyor, dişliyordu.

Nihayet, zamanı gelmiş gibi bir eliyle kızın bacaklarını ikiye ayırarak arasına yerleşti. Elini kızın kadınlığına kaydırıp, parmaklarıyla yokladı. "Çok fena ıslanmışsın!" diye mırıldandı kızın kulağına. Keyif aldığı belliydi. Kızın bir elini aşağıya doğru yönlendirip sertliğini, kızın eline verdi ve "Yolu göster," diye mırıldandı kızın kulağına, oyun oynayan bir tonla.

Kız çaresizce ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Adam küçücük avucunu tamamen kaplamıştı. Gözleri ne yapacağını bilemez gibi adama bakarken adam, kızın karmaşa dolu gözlerine bakıp "Hadi," dedi sabırsızca.

Kız yine duraksayınca sabırsız bir hareketle, kendi elini kızın elinin üzerine koyup, onu yönlendirdi. Kız, bacaklarının arasında adamı hissedince istemeden geri çekildi.

Diğeri kaşlarını çatarak kendisine bakınca sakinleşmeye çalıştı. Adam sinirli sinirli "İçeri it!" dedi.

Kızın elini bastırarak önce erkekliğinin ucunu, hafifçe kızın kaygan kadınlığının girişine sürttü. Bir süre sonra sabırsızlanarak, uzun süreden beri girmek istediği yakıcı tünelden içeri doğru zorlamaya başladı. Kız dişlerini sıkıp, kendisini duyacağı acıya hazırlamaya çalıştı ancak adam, ani bir hareketle sırılsıklam ıslaklığından kayarak içeri doğru sertçe girerken elinde olmadan, dudaklarının arasından bir çığlık çıktı.

Bu kadar sert, bu kadar acıtıcı olacağını düşünmemişti. Bacaklarının arasındaki sızı, beyninde elektriklenmeye sebep olmuştu ve vücudu, duyduğu acı nedeniyle kasıldı. Gözlerinden çıkan birer damla yaş, şakaklarından aşağı, yatağa doğru aktı. Bedenine bıçaklar saplanıyordu. Bacaklarının arasındaki sızı tüm hücrelerine yayılmıştı.

"Allah belanı versin! Sen bakire misin?" diye kükredi adam kulağının dibinde. Kendisini çok az geri çekti.

İnanmaz bakışlarla kıza baktı. Kız dişlerini alt dudağına geçirmiş, gözlerini sımsıkı yummuş, duyduğu acının geçmesini umarak başını yana çevirmiş, hareketsiz yatmaya devam ediyordu. Perişan haldeydi. Şu an tek istediği hıçkırıklarla ağlamak, gırtlağının dibinde zorlukla tuttuğu çığlıkları dudaklarının arasından bırakmaktı. İkiye bölünmüş, parçalanmıştı. Ruhunun ellerinden kaydığını görüyordu.

Adam yavaşça geri çekilirken öfkeyle konuşmaya başladı.

"Niye söylemedin? Manyak mısın sen! Niye söylemedin?" diye bağırdı.

Kız, hiçbir şey söylemeden dişlerini alt dudağına geçirmiş halde ağır ağır başını iki yana salladı. Birer damla daha aşağı akarken o an, oradan yok olmak istedi. Duyduğu utanç, içinde bulunduğu durum içini paramparça etmişti. Hiç tanımadığı bir adamın yanında ağladığı için kendine olan kızgınlığı artmaya başladı ancak tüm bunları artık durduramayacak zayıflıkta hissediyordu.

"Gevşemeye çalış. Allah'ın belası, baştan söyleseydin böyle olması gerekmezdi," dedi adam dişlerinin arasından.

Kız, elleriyle çarşafı sıkı sıkı kavrarken adama bakmamaya özen gösterdi. Tüm vücudu titriyordu. "En kötü tarafı bit-

ti. Şimdi gevşemeye çalış, tadını çıkar," dedi adam kızı şaşırtan bir yumuşaklıkla.

Yavaşça kendisini tekrar içeri itti. Kız tedirginlikle beklerken bu sefer aynı acıyı hissetmedi. Sadece katlanılabilir, küçük bir sızı kalmıştı. Adam tekrar kendini geri çekti, sonra tekrar ileri hareket etti. Dirseklerinden destek alarak ellerini, kızın iki yanağına bastırdı. Dudaklarına doğru uzanırken,

"Ellerini sırtıma koy. Kalçanı, benim hareketlerime uydurmaya çalış," diye mırıldandı. Sesinde, kızın anlamlandıramadığı tuhaf bir tını vardı.

Kız verilen komuta uyup, ellerini adamın sırtına yerleştirdi yavaşça. Adam, ağır hareketlerle içeri doğru girip çıkarken hareketlerini ona uydurmaya çalıştı. Gözlerini kapatmak istiyor ancak adamın sinirlenip canını daha fazla yakacağı endişesiyle, zorlukla açık tutuyordu. Sırf bu yüzden bile adamdan nefret edebilirdi. Ediyordu da.

Ağzının içindeki dil, yine içinde volkanların patlamasına sebep olacak düzeyde hareket ediyordu. Dilleri birbirine dolanmış iki vücut aynı anda hareket etmeye başlamıştı. Adam içine girip çıkarken kız, bacaklarının arasında kısa zaman önce hissettiği hisle dolmaya başladı. Adamın ağzının içindeki ağızdan, elinde olmadan yine bir inilti koptu. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Bütün hücreleri alarma geçmiş, sinir uçlarındaki aşırı uyarılmalarla vücudu alev topuna dönüşmüştü.

Daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde, kontrolsüzce gözleri yine kapandı ve kalçası yukarı doğru kalkarken adam hareketlerini hızlandırdı. Dudaklarını, kızın dudaklarından hiç çekmeden hunharca ezerken kalçası aynı şiddetle yukarı, aşağı hareket ediyordu. Her giriş çıkış ikisini de zirveye taşımak üzereydi. Birkaç saniye sonra kızın gırtlağından, biraz öncekinden daha şiddetli bir çığlık yükselirken adam, kızın dudaklarını tamamen ağzına almış, son birkaç sert hareket eşliğinde kızın çığlıklarına, yüksek sesli inlemelerle karşılık vermişti.

Kız, beynindeki tüm hücrelerin etrafa saçıldığını hissetti. Tüm bedeni uyuşmuş, kendisini pelte gibi hissederken ada-

mın yavaşça, son birkaç defa gidip gelmesinden kaynaklı minik artçılardan oluşan titremeler her yanını sarmıştı. Adam, nefes nefese dudaklarını geri çekip başını kızın boynuna gömdü.

İkisi de bir süre kalp atışlarının normale dönmesi için derin derin soludular. Adam hala kızın içinden çıkmamıştı. Kız, bacaklarının arasında kalp atışları gibi minik titreşimler hissediyordu ancak umursamadan yattığı yerde, kapalı gözlerle nefesinin düzene girmesini bekledi.

Adam nihayet başını kaldırıp, kızın yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı. Saçları dağılmış, yüzüne pembe bir renk hâkim olmuştu. Dudakları öpülmekten hırpalanmış, şişmişti. Boynunda, biraz evvel dişlediği yerde, hafif bir morluk oluşmaya başlamıştı. Dirseklerinin üzerinde birkaç santim kalkarken kızın içinde kalmaya devam etti. Hala rezeksiyonu dinmemişti. Bu kızın, bu gece epey çekeceği vardı. Dudaklarının ucuna bir gülümseme oturdu. İlk defa bir bakireyle yatmıştı. Kızın sürprizinin bu olduğu belliydi ancak bunu neden yaptığını bilememek, sinirini bozmaya başlamıştı. Kızın kapalı gözlerine bakıp sert çıkmasına özen gösterdiği bir sesle konuştu.

"Sana gözlerin kapanmayacak dedim ama dinlemedin. Anlaşma biter! O minik kıçının üstünden çekeceğim birazdan, senden de tek bir itiraz duymak istemiyorum."

Kız hızla gözlerini açtı. İsyan dolu bakışlarla bakarken "Hayır! Olmaz!" dedi, itiraz dolu bir sesle.

"Öyle mi? Sana soracak değilim. Anlaşmaya uymayan sensin!"

Kız sinirle adamı üzerinden itip kalkmak istedi ancak adam çok iriydi ve üzerine tamamen kapanmıştı. Bir milim bile kımıldatamadan bir süre, yılan gibi adamın altında kıvranmaya çalıştı ancak nafile bir çabaydı. Adam, kızın sonuçsuz çabalarını alayla izliyordu. Tüm ağırlığını kızın üzerine verirken tekrar kızın içinde gidip gelmeye başladı. Kız şaşkınlık dolu gözlerle ona baktı.

"Ama bitmişti," dedi adamın bir an evvel kendisini bırakacağını umarak. "Ben istemeden bitmez! Daha yeni başladım."

Kız kaşlarını çatarak adama baktı. Adam, alayla ona bakarken ağır ağır içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Kız, tepki vermeden yatarsa adamın sıkılıp bırakacağını umarak elinden geldiğince sabit kalmaya çalıştı. Adam sol elini uzatıp göğsünü avuçladı. Parmak uçlarıyla, göğsünün uçlarını çimdiklemeye başlarken başını eğip, diğer göğüs ucunu ağzına aldı. Dili ve dişleriyle tekrar kızı uyarmaya başladı. Kız, tüm iradesiyle sabit kalmaya çalışmasına rağmen vücudu kendisine ihanet etmeye başlamıştı.

Kendisine hâkim olamadan, ellerini adamın ensesine götürüp başını daha aşağıya bastırdı. Adamın lafını geri almayacağını biliyordu ve ne kadar itiraz ederse etsin kafasına koyduğunu yapacağından. Umursamadan gözlerini kapattı ve kendisini tamamen teslim etti.

3. BÖLÜM

Bir saat sonra, hala adamın kollarındayken gözlerini açtı. Tüm yaşadıklarından sonra tükenmiş olan vücudu daha fazla dayanamamıştı ve uykuya dalmıştı. Başı, adamın göğsündeydi ve adam bir eliyle kendisini sıkıca vücuduna bastırmıştı. Düzenli nefeslerinden, onun da uyuduğunu anladı. Adamı uyandırmadan kalkıp kalkamayacağını düşünüyordu. Birkaç dakika içinde giysilerini giyip buradan kaçıp, gidebilirdi.

Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Adam sevişme konusunda uzman gibiydi. En sinirine dokunansa; sanki kendi vücudunu ondan daha iyi tanıyor gibiydi. Hangi dokunuşa ne tepki vereceğini, nereye dokunacağını ezbere biliyordu. Vücudu her defasında bu temaslara karşılık vermişti. İçinden isyan çığlıkları atarken adamın her dokunuşu ile dudaklarından iniltiler dökülmüştü. Böyle olacağını hesaplamamıştı hiç. Bundan hoşlanmamalı hatta nefret etmeliydi. Her şey tersine dönmüştü ve şu an tek isteği buradan uzaklaşmak ve bir daha bu adamı görmemekti.

Hafifçe geriye doğru çekilirken adam, koluyla birden asılarak bedenini kendi bedenine yapıştırdı. Gözlerini açmadan mırıldandı. "Uyumuyorum. Kaçmayı düşünme bile. Daha gece yarısını yeni geçti. Sabaha kadar buradasın!"

"Ben, daha fazla istemiyorum," dedi kararlı çıkmasına özen gösterdiği bir sesle.

"Sana sormadım. Yok öyle her istediğinin olması. Ben verdiğim sözü tutarım. Sabaha o kıçının üstünde oturamayacak-

sın dedim, oturamayacaksın!"

Konuşurken hala gözlerini açmamıştı.

Kız derin bir nefes koyuverdi. Gözlerini kaldırıp adamın yüzüne baktı. İfadeden yoksun, dingin bir şekilde uyuyor görünüyordu. Konuşmasa uyuduğunu düşünürdü.

"Bitti mi incelemen?" diye mırıldandı.

Kız telaşla gözlerini kaçırdı. Adam, gözleri kapalı olmasına rağmen şeytan gibi her yaptığını görüyordu. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp huzursuzca yerinde kıpırdandı. Adamın sıkı kollarının arasında nefes almaya çalışırken homurdanarak mırıldandı.

"Çok sıcaksın, bunaldım. Duşa girmek istiyorum."

"Hmm, duş... Güzel fikir... Birlikte girelim o zaman," Gözlerini açıp kıza dikti bakışlarını. "Ben tek başıma girmek istiyorum."

"Senin isteklerin işlemiyor burada. Sen, bu gece tek bir istekte bulundun. Seninle yatacağım, dedin, istediğini aldın. Bundan sonra, sadece benim isteklerim geçiyor."

Kızgınlıkla kaşlarını çatarak adama baktı. Diğeri, kızın yorgun yüzünü inceledi. İlk defası için kızı fazla zorladığının farkındaydı ancak bu geceyi sonuna kadar kullanacaktı. Onun ne hissettiğini umursamadı.

"Hem sana da denildiği gibi bana, bir gecede üç kadın lazım. Madem geceyi kapattın, diğerleri için gereken performansı da sen göstereceksin."

Kız korkuyla adama baktı. Şu ana kadar dayanmış olması bile mucizeyken sabaha sağ çıkması mümkün görünmüyordu. Bacaklarının arasındaki sızı, sürekli kendini hissettiriyordu.

Adam, ani bir hareketle yerinden kalkarken kızı da kendiyle beraber banyoya doğru sürükledi. Kızın, bacaklarının üzerinde zorlukla ilerlediğini fark edince bir elini dizlerinin altına geçirip, kızı kucağına aldı ve şaşkınlıkla yüzüne bakan kıza aldırmadan banyodan içeri girdi. Kızın hafifliği kaşlarını çatmasına neden oldu. Düşünceli gözlerle başını eğip, kucağındaki kıza baktı.

Kızı yavaşça ayaklarının üzerine bıraktı ve bir eliyle belin

den tutup kendisine bastırırken kızın arkasına doğru uzanıp muslukları açtı. Kız, bedeninde adamın tenini hissettikçe ürpermesine engel olamıyordu. Adamın teninden ateş çıkıyormuşçasına ısı yayılıyordu kendi tenine.

Küvet dolmaya başlarken adam, tezgâhın üzerindeki sıvıları içine boşalttı. Kızı tekrar kucaklayıp tezgâhın üzerine oturttu. Oturduğu soğuk mermerden kızın kalçalarına serinlik yayıldı. Bacaklarının arasındaki sızı kendini tekrar hissettirdi. Kıpırdanarak yüzünü buruşturdu. Adam, kızın bacaklarının arasına girip gözlerini kızın yüzünden ayırmadan ayakta dikilirken duvardaki telefona uzanıp, bir numaraya bastı.

"Housekeeper gönderin. Yatak çarşafları değişsin. Evet... Hemen. Oda servisine de söyleyin; bir şişe kırmızı şarap, yiyecek de bir şeyler göndersinler," deyip, cevap beklemeden telefonu kapadı.

Kız, oda temizliğini duyunca yüzündeki pembelik yavaş yavaş kırmızıya döndü. Bembeyaz çarşafların üzerindeki kan lekesini görünce ne türlü dedikoduların döneceğini tahmin edebiliyordu. Mahremiyetinin bu derece ortaya dökülmesi, utançtan midesinin bulanmasına sebep oldu. Başını aşağı eğip sinirle dişlerini dudaklarına geçirirken ellerini yumruk yaptı.

Diğeri, kızın yüzünü izliyordu. Başını aşağı eğmiş, kıpkırmızı olmuştu. Çarşaftaki kanı kendisi de görmüştü. Onun utançtan başını kaldıramadığını biliyordu. Madem bu kadar utanıyordu, o zaman neden böyle bir şey yapmıştı? Barda dik dik kendisiyle konuşurken sanki sürekli birileriyle oluyormuş izlenimi bırakmıştı, oysa şu birkaç saatin ardından, çarşaftaki kan olmasa da kızın hayatındaki ilk tecrübesi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliyordu. Kızın neden böyle manyakça bir şey yaptığını öğrenmeden, bu gece gitmesine izin vermeyecekti. Kapı vurulunca yandaki askıdan bir havlu alıp beline sardı ve içeri yöneldi.

Kız yumrukları sıkılı, kafası karmakarışık, adamın bıraktığı yerde kımıldamadan duruyordu. Açık olan ve küveti dolduran musluğun dahi farkında değildi. Başı önünde eğik "Ne yapıyorsun?" dedi kendi kendine. "Ne işin var burada?"

Adamın hiç değilse şimdilik, gitmesine izin vereceği yoktu. Ne zaman bıkarsa o zaman gidebilecekti. Adamın sonsuz şehveti bitecek gibi görünmüyordu. Hiç beklemediği ve ummadığı bir zevk almıştı ama artık tek başına kalabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Hiç kimseyle konuşmadan, tüm olanları kafasında evirip çevirip kendini eski haline sokabilmesi için birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Buradan çıkar çıkmaz nereye gidebileceğini düşündü. Kimsenin tek bir soru sormaması, üzerinde şimdiden belli olan değişikliği kimsenin algılayamayacağı bir yerde birkaç gün geçirmesi gerekiyordu.

Hülya'dan başka gidebileceği kimse yoktu. O, kendisi anlatmadan hiçbir şeyi sormaz, kimsenin de kendisini rahatsız etmesine izin vermezdi. Saklardı onu birkaç gün. Evet... Buradan çıkar çıkmaz Hülya'ya gidecekti. Zaten telefonu, cüzdanı, ihtiyacı olacağı her şeyi ondaydı. Bu gece üzerine para dışında hiçbir şey almamıştı. Başına bir şey gelirse kimseye ulaşılmaması için kendince böyle bir tedbir almıştı. Bu yaptığı, aklı başında bir insanın yapacağı bir şey değildi ancak kör inadı, zalim öfkesi ve asi isyanı onu, buna itmişti.

Adamın içeride birileriyle konuştuğunu duyuyordu ancak ne dediğini anlamıyordu. Birkaç dakika sonra tekrar banyoya girdi. Açık bıraktığı suyu kapadı. Küvet dolmuş, kocaman köpükler neredeyse iki katına çıkmış, taşacak gibi görünüyordu. Üzerindeki havluyu tezgâhın üstüne atıp, hiçbir şey demeden kızı tezgâhın üzerinden kaldırıp kucağına aldı ve kızla beraber küvete girdi.

Sırtını küvetin başına yaslarken kızı da göğsüne çekti. Kız, sıcak suyun içine girdiği anda bacaklarının arasındaki sızıyla elektrik çarpmış gibi irkildi. Sıcak su, hassas olan tüm bölgelerine değerken vücudunda, minik iğnelerin batması gibi bir his uyandırıyordu. Bacaklarını karnına doğru çekip acısını azaltmaya çalışırken adam eliyle engel olup, bacaklarını geri uzattı. Kendi bacaklarının arasına kızın bacaklarını hapsederken sol elini beline sarıp karnına bastırarak, ince bedeni kendine çekti.

"Biraz dayanmaya çalış. Sıcak su, şimdi iyi gelecek," dedi

ifadesiz bir sesle.

Kız dişlerini sıkıp sızının azalmasını bekledi. Adam kızı kendisine yaslayıp hafifçe aşağı kaykıldı. Kız ister istemez adamın göğsüne yayılırken başını dik tutmaktan yorulmuştu. Birkaç dakika sonra, öncesine göre daha iyi hissederken gevşeyen vücudunu tamamen bıraktı, başını adamın göğsüne yasladı. Gözlerini kapatıp sıcak suyun içinde vücudunu dinlendirmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra adamın elleri yine kıpırdanmaya başladı. Karnındaki elini yukarı doğru kaydırıp kızın sağ memesini avuçladı.

Kız irkilerek gözlerini açtı. "Bari burada biraz dinleneyim," dedi sinirle.

"Dinlen sen... Dinlenme diyen yok!" dedi adam. Umursamadan dudaklarını kızın boynuna bastırdı.

"Bir rahat bıraksan azıcık?"

"Sen suyun tadını çıkar, bana da karışma!" dedi adam ters ters. Sonra dişlerini kızın omzuna bastırdı. Kız acıyla gözlerini yumarken istemsizce omzunu adamdan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Her karşı koyman canını yakacak!" dedi adam boğuk, sert bir sesle.

Dirseğiyle adama vurmak istedi ancak adamın bileği buna karşı koydu. Tekrar dişlerini omuzuna geçirdi. Uyarırcasına hafifçe dişleyip kızın sabit kalmasını sağladı. Kız durulunca dişlerini geri çekti. Her ters hareketinde, adamın vücudunda bir iz bırakacağını anlayınca kendisine hâkim olmaya çalışarak uyumlu davranmaya karar verdi kız. Başını, tekrar arkaya yaslayıp gözlerini kapadı.

Adamın elleri tüm vücudunda dolaşırken umursamadan dinlenmeye çalıştı. Adam ellerini kızın göğüslerinde, karnında, bacaklarında dolaştırıyordu. Dudakları, boynundan kulağının arkasına gidiyor, bir süre orada kalırken tekrar dilini sürterek aşağı kaydırıyordu. Kız, dinlenme hayallerinin çok uzakta olduğunu fark etti. Adamın dokunuşları tekrar vücudunu uyarmaya başlarken tepkisiz kalamayacağını biliyordu

artık. Her nasıl yapıyorsa vücudunun tamamen ona hizmet etmesini sağlıyordu. Öfke ve isyanla karşı koymak istiyor ancak her defasında içini parçalayan yenilgisiyle baş başa kalıyordu.

Adam elini uzatıp bacak arasına doğru yavaş yavaş hareketlenirken utançtan yerin dibine girmesine sebep olan tepkisi, bacaklarını aralamak olmuştu. Adamın ağzından, kızın tüm sinirini bozan minik bir gülme sesi çıktı. Dili boynunda, parmakları kadınlığının etrafında dolanıyordu. Önce işaret parmağını içeri kaydırdı. Kız, derin bir nefes çekerken kalçasını yukarı kaldırdı. Adam boşta kalan eliyle kızın başını kendisine çevirip, dudaklarını ağzının içine alırken diğer parmağını da içeri daldırdı.

Kızın dudaklarından istemsiz bir inilti çıktı. Hafifçe yan döndü ancak bu, sadece daha rahat edebileceği bir pozisyon yaratmak içindi. Adam dudaklarını emerken parmaklarıyla içini yokluyordu. Kız ne yaptığının farkına varmadan sağ elini kaldırıp adamın ensesine bastırdı ve yüzünü kendisine daha çok çekti. Adam, ani bir hareketle kızın dudaklarından uzaklaşmadan kızı kaldırıp kucağına oturttu. Hareket sonrası küvetten bir miktar su dışarı taştı ama ikisi de umursamadı.

Kız, adamın ensesine kilitlediği elleriyle adamı daha fazla kendisine bastırırken adam iki eliyle kızı belinden tutup, hafifçe kaldırdı ve tam istediği yere, sertliğinin üzerine oturttu. Adam kadınlığından içeri yılan gibi kayarak içine girdi. Kız, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden olan haz duygusuyla, aniden ellerini adamın omzuna bastırıp başını geri attı.

Adam tamamen içini doldururken hissettiği sızıya rağmen hala nasıl bu kadar zevk alabildiğinin şaşkınlığını yaşıyordu. Adam, iki eli belinde, kızı ağır ağır yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Kız, elleriyle tutunduğu omuzlardan güç alarak dizlerinin üzerinde kalkıp, adamın hareketlerini takip etmeye çalıştı. Bu kez gözlerini kapatmamıştı. İkisi de, meydan okur gibi birbirlerinin gözlerine kilitlenmiş halde bir süre boyunca yukarı aşağı hareketler devam etti. Kız aşağı indiği bir anda adam, elleriyle beline bastırıp bir süre kızı orada tuttu.

"Hepsini hissedebiliyor musun?" dedi mırıltıyla.

Kız cevap vermeden başını salladı yavaşça. Uzun kirpikleri, yarı kapalı gözlerini gölgeliyordu. Adam bütünüyle içindeydi. Kız o şekilde otururken adam, çok hafif bir şekilde içinde kımıldandı. Kızın gözleri büyüdü. Sanki içinde daha da büyüyor gibiydi. Adam küstah bir ifadeyle gülerken alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Kız kaşlarını çattı. Adam, onu tekrar yukarı kaldırıp yeniden aşağı çekti. Kız başını arkaya atıp, gözlerini yumdu. Islanan saçları vücuduna yapışmış, bir kısmı göğüslerinin üzerine dağılmıştı. Adam, bir elini kaldırıp kızın önüne düşmüş olan saçlarını omuzlarından arkaya doğru kaydırdı. Bu hareketi yaparken kızın göğsünü hafifçe okşadı. Tek eliyle kızın saçlarını arkadan toplayıp aşağı doğru çekti. Saçların baskısıyla kızın başı geriye yattı. Adam uzanarak boynunu baştan başa yaladı. Dili, boynundan çenesine, oradan dudaklarına yöneldi. Eline doladığı saçları ensesine getirip, kızı kendi yüzüne yaklaştırdı.

Dilini sertçe kızın dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Aç ağzını!" diyen komutla, kız çekingen bir şekilde yavaşça dudaklarını araladı. Adam dilini içeri doğru sokmadan önce, "Em!" dedi ve dilini uzattı.

Kız, önce çekingen hareketlerle dudaklarının arasındaki dili hapsetti, sonra adamın keskin bakışlarından gözlerini ayırmadan yavaş yavaş emmeye başladı. Dili, adamın diline değince ağzını daha fazla açıp, adamın dilini kendi ağzının içine çekti. Dilleri birbirine vururken adam kızı tekrar kaldırıp indirdi. Kız inleyince adam, saldırgan bir şekilde kızın dilini yakalayıp, kendi ağzının içine çekti. Kızı ensesinden tutmuş, yüzünü kendisine bastırırken belinde duran diğer eliyle, kızı tekrar hareket ettirdi.

Kız, tam bir uyum içinde adamın hareketlerini devam ettirerek istediğini verdi. İkisi de artık bilindik olan duyguya doğru yaklaşırken adam hareketlerini hızlandırdı. Kız daha ateşli bir şekilde adama uydu. Kız zirve noktasına gelince adam aniden kızın yüzünü kendisinden uzaklaştırıp, kız çığlık çığlığa boşalırken yüzündeki ifadeleri seyretti. Kız avuç-

larını göğsüne bastırmış, tırnaklarını etine geçirmişti. Canının acısını umursamadı bile. Kızın saçlarındaki elini çekip, iki eliyle kızı daha fazla bastırdı ve biraz evvel kızın çıktığı noktaya birkaç saniye içinde vardı. Dudaklarının arasından çıkan hayvansı ses eşliğinde kızın içine boşaldı.

Kız yorgunlukla öne doğru düşüp, başını adamın omzuna yasladı. Adam kollarını ona sarıp kendisine bastırdı. Bir süre ikisi de kımıldamadan öylece kaldılar. Neden sonra adam, kızı hafifçe yukarı kaldırıp içinden çıkarken kızdan iniltili bir protesto sesi çıktı. Adam içindeyken hissettiği yumuşaklık, çıkış anında sertlik barındıran bir sızı yaratmıştı. Adam gülümsedi.

"Alıştın bakıyorum," dedi sırıtarak.

Yüzüne ateş basan kız, başını daha fazla gömdü. Bacakları adamın beline sarılı, adamın kolları kızı sarmış bir halde bir süre daha öylece kaldılar. Kız, her an kapanmak üzere olan gözlerini zorlukla açık tutmaya çalışıyordu. Adam hafifçe kızı geri çekip yüzüne baktı. Neredeyse uyumak üzereydi.

"Hadi hareketlen biraz. Önce şu köpüklerden kurtulalım, sonra dinlenirsin ."

"Acaba?" dedi kız şüpheyle mırıldanarak.

Adamdan beklenmeyen bir kahkaha çıktı. "Yarım saat izin sana," dedi kızla beraber ayağa kalkarken.

Kız, adamın kahkahasını büyülenmiş gibi dinledi. Hiçbir erkek bu kadar güzel gülmemeliydi. Hele it olan birinden, böyle nefis bir kahkaha çıkmamalıydı ancak bu, şimdiye kadar duyduğu en muhteşem sesti. Şaşkınlıkla başını kaldırıp adama baktı birkaç saniye.

Adam, bir eli kızın belinde kızı ayakta tutmaya çalışırken uzanarak küvetin tıpasını çıkardı ve duşu açtı. Su yavaş yavaş çekilirken duş başlığını alıp kızın saçlarını yıkadı, sonra başlığı yerine takıp kendi saçlarına geçti.

Kız ayakta zorlukla dururken adama yaslanmıştı. Adam seri hareketlerle önce kızı, sonra kendini yıkadı ve ikisini de tamamen köpüklerden arındırdı. Suyu kapatıp, kızı kucaklayarak küvetten çıktı. Daha önce getirdiği bornozlardan birini

kıza giydirdi, sıkışan saçlarını dışarı çıkardı. Kendisi de diğer bornozu üzerine geçirdi.

Kızı tekrar kucağına alıp yatak odasına geçti. Kızın gözleri kapanmak üzereydi. Temiz çarşafların serildiği yatağa yatırdı. Kız yan dönerek bacaklarını karnına çekti. Gözleri kapanırken bir elini yanağının altına koydu. Adam çarşafı kızın üzerine çekti. Bir süre boyunca kızın yüzünü izledi.

Hayatının en garip ancak en zevkli gecesini geçiriyordu. Kızın yüzüne düşmüş olan nemli saçları geriye çekti. Islak saçları kurutması gerekecekti. Banyodan küçük bir havlu alıp kızın yanına oturdu, saçlarını kurulamaya başladı. Kız yorgunluktan hiçbir şey hissetmiyordu. Adam kurulama işini bitirince kızın yanından kalktı.

Salona geçip biraz evvel hazırlanmış olan masadaki yiyeceklere baktı. Şaraptan bir kadehe koyarken bir peynir parçası alıp ağzına attı. Masadaki atıştırmalıklara göz gezdirdi. Birkaç parçayı daha midesine indirip, şaraptan bir yudum daha aldı. Kızın da aç olduğunu tahmin ediyordu ancak şu an, uykuya daha çok ihtiyacı var gibi görünüyordu. Uyanınca yiyebileceğini düşünüp, kadehi ve şişeyi alarak yatak odasına döndü.

Şişeyi, komodinin üzerinde duran minik, beyaz poşetin yanına koydu. Gözü bir an pakete takıldı ama "daha sonra," diyerek kendisini uzaklaştırdı. Yatağın üzerine çıkıp kızın yanına uzandı. Sırtını yatak başlığına vererek bacaklarını ileri uzattı. Kumandaya uzanıp televizyonu açtı. Sesi iyice kısıp NBA'deki bir basketbol maçını seyretmeye başladı. Gözü ekranda, bir yandan şarabını yudumladı. İlk kadeh bittikten sonra ikinciye geçti. Kız hala derin bir uykudaydı. Yan gözle kıza baktı. Birden elindeki kadehi komodine bırakıp kızın üzerine eğildi ve çarşafı üstünden çekti. İçerisi yeterince sıcak olduğundan üşümeyeceğini biliyordu. Kızın üzerinden bornozu çıkardı. Kız çırılçıplak kalınca tekrar yanına oturup, bacaklarını uzattı ve kadehine döndü. Gözünü dikerek kızın vücudunu seyretti. Gözünün önündeki varlık muhteşemdi. Bu gece, böyle bir şey yaşıyor olduğuna inanamıyordu. Ken-

disini cennette gibi hissediyordu. Cennetteki hiçbir huri, yanındaki bedenden daha güzel olamazdı.

Sağ ayak bileğinin etrafında, dikenli tele benzer bir dövme vardı. Pranga gibi, diye düşündü. Sol göğsünün altında da iki satırlık bir yazı vardı. Karakter seçimi çok doğru yapılmıştı. Hafifçe kızı çevirdi. Kız sırt üstü yatarken başını eğip, dövmeyi rahatça okuyabilmek için yaklaştı.

"I'm the Master of my Fate I'm the Captain of my Soul"

"Benim, Kaderimin Efendisi... Benim, Ruhumun Kaptanı."

"Invictus!" diye mırıldandı kendi kendine. "Yenilmez" şiirinin son kıtasındaki iki satır...

Kaşları çatıldı. Kızı tekrar yavaşça çevirdi ve bu sefer kız yüz üstü yatarken sırtındaki kocaman dövmeye baktı. İki kocaman kanat, kızın neredeyse tüm sırtını kaplıyordu. Belli belirsiz, gölge gibiydi dövme. Varla yok arası bir çizim kullanılmıştı. Sanki kızın sırtından her an iki kanat çıkacak ve kızın uzaklara uçup gitmesini sağlayacakmış gibi bir izlenim veriyordu.

Dövmeleri yakından inceleyince kızın neden bunları yaptırdığını merak etti. Kıza dair hiçbir şey öğrenememişti. Neredeyse üç saati aşkın bir süredir sevişmişlerdi. Kız bakireydi ancak kızla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Adını bile söylememişti. Kendisini neden seçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kızın, onun it olduğuna dair söylediği saçmalıklarına inanmamıştı fakat neden bekaretini ona vermişti? Bu kocaman bir soru işaretiydi adamın kafasında.

Kız, neredeyse yüz üstü yan yatarken poposu hafifçe yukarı kalkmıştı. Başını aşağıya indirip eliyle hafifçe aralayarak kızın bacaklarının arasına burnunu soktu. Derin bir nefes çekti. Kızın kokusu baş döndürücüydü. Bir eli kızın poposunun üzerinde dolaşırken tekrar erekte olduğunu hissetti.

Kadınlar konusunda epey namı vardı ama hiçbir zaman bu kadar olmamıştı. Kıza her bakışında tekrar tekrar sevişmek istiyordu. Saate bakıp yeteri kadar dinlendiğini düşündü. Artık uyanma zamanıydı. Bu poponun üstünden kesinlikle çekecekti. Gözleri komodinin üzerindeki pakete yöneldi.

Ayağa kalkıp, üstündeki bornozu çıkararak yere attı ve paketi aldı. O sırada kız yerinde kımıldanıp, bir şeyler mırıldandı. Umursamadı. Cüzdanından bir kredi kartı çıkarıp, paketle beraber yatağın üzerine attı. Kızın yanına yaklaşıp, elini belinin altına koyarak göbeğinden destek verdi ve kızın kalçalarını yukarı kaldırdı.

Kızdan itiraz dolu bir ses çıktı. Başını hafifçe çevirip zorlukla gözlerini açtı. Adam arkasına geçmiş kalçalarını kaldırıyordu. Aniden hızla doğrulup "Ne yapıyorsun?" dedi korkuyla geriye doğru büzüşürken.

Adam iki dizinin üzerinde, yatakta çırılçıplak karşısında dururken, "Uyandın nihayet! Yeter bu kadar dinlenme," dedi.

Kız, karmakarışık bir yüz ve dağılmış saçlarla önce adama, sonra tekrar hazır hale gelmiş ereksiyonuna ve en son, yatağın üzerindeki minik beyaz paket ve kredi kartına baktı. Geri geri yatağın başına dayanırken, "Ne yapıyorsun?" dedi tekrar.

"Söyledim sana. Popondan çekeceğim," derken eliyle gel der gibi bir işaret yaptı. Kız başını onaylamaz şekilde iki yana sallarken, "Yok öyle bir şey!" dedi.

Adam önce ciddi bir ifadeyle kıza baktı, sonra kızı şaşırtan bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Açsın sen! O yüzden böyle huysuzlanıyorsun. Hadi, kalk bir şeyler ye!" dedi. Yataktan aşağı inip kıza doğru yaklaşırken elini uzatmıştı.

Kız adamın dengesiz tavırlarından şaşkın bir halde önce adamın eline, sonra kendisine baktı. Yeni fark etmiş gibi, "Ben neden çıplağım? Bornoz vardı üzerimde," dedi.

"Ben çıkarttım. Seni seyrediyordum," dedi adam rahat bir sesle.

"Nesin sen? Röntgenci mi?"

"Saçma sapan konuşma. Üç saattir seni sikiyorum zaten. Canım seyretmek istedi, seyrettim. Hadi uzatma. Bir şeyler yemen lazım. Güçten düşmeni istemiyorum," dedi pis pis bakarak.

Kız, adamın kullandığı kaba kelimelere sinirlenerek adamın elini geri itip, ayağa kalktı. Yatağın bir ucunda duran bornozu alıp üzerine geçirecekken adam uzanıp geri çekti.

"Üstünde hiçbir şey istemiyorum," dedi kızın bileğine yapışıp salona doğru sürüklerken.

Adamın önünde kocaman dikilmiş olan ereksiyonu, hiç rahatsız etmiyormuş gibi arsız ve rahat hareketleri utanmasına yol açtı. Bu adam kadar utanmaz ve umursamaz birini hayatında tanımamıştı. Sarf ettiği kaba kelimeler ve bunları çok doğalmış gibi söyleyiş tarzı, her defasında kızı yerin dibine sokuyordu. Kendisi de küfrederdi gerçi ama adamın küfürleri sürekli seksle alakalıydı.

Gözlerini adamın üzerinde tutmamak için sürekli kaçırıp başka yerlere bakmaya çalışmak yorucu olmaya başlamıştı. Hayatında ilk defa birisiyle sevişmişti. Bunun, bu derece aleni tavırlarla devam ediyor oluşu, hiçbir zaman hayalinde bile kurgulamadığı bir durumdu. Adam utanmıyordu. Hiçbir şeyden utanacak bir ifadesi de yoktu. Sanki giyinik halde sokakta dolaşıyormuş gibi rahattı, çırılçıplak odanın içinde dolaşırken. Kendi utançtan kasılan bedeniyle savaşırken adamın bu rahatlığı çok sinir bozucu geliyordu.

Adam yan gözle kızın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi seyrederken dudaklarının ucu yukarı kıvrıldı. Daha önce hiç utanan bir kadın görmemişti. Kızın sürekli yüzü kızarıyordu ve bu durum, adamın gittikçe daha çok zevk almasına sebep oluyordu. Şimdiye kadar etrafında utanan tek bir insan bile görmemişti. Bu kendisi için de başlı başına değişik bir tecrübeydi.

Kız masaya yanaşıp üzerindeki yiyeceklere baktı. Hepsi soğuk hazırlanmış atıştırmalıklardı. Çırılçıplak, adamın karşısında oturup yemek yemeyi hiç düşünmüyordu. Adama ters ters bakıp eline aldığı tabağa birkaç parça yiyecek koydu. Elinde tabakla gerisin geri yatak odasına dönüp, yatağa oturdu. Çarşafı üzerine çekip, koltuklarının arasına sıkıştırarak kendisini kapattıktan sonra, kucağına aldığı tabaktan bir şeyler alarak ağzına attı.

Adam sessizce kızın hareketlerini izliyordu. Kız biraz

uyuyup güç toplayınca yine aksi aksi davranmaya başlamıştı. Sırtını yatağın başlığına dayamış, çarşafın altında bağdaş kurup yiyecekleri atıştırıyordu. Komodinin üzerinde gördüğü şişe ve kadehe uzandı. Kadehi doldurup şişeyi geri bıraktı. Bir yandan yemeğini yiyor bir yandan şarap içiyordu. Adam masanın yanında ayakta dikilmiş, açık kapıdan görünen kızı izliyordu. Kızın umursamaz bir havada, asık bir suratla yemek yiyişi gülümsemesine neden oldu. Kız ciddi ciddi tavır yapıyordu.

Onun yaptığı gibi tabağına bir şeyler koyup kıza doğru yaklaştı. Yatakta, kızın karşısına gelecek şekilde bağdaş kurup oturdu. Tabağı önüne, yatağın üzerine koydu, o da kız gibi atıştırmaya başladı. Kendi çıplaklığından hiç rahatsızlık duymazken kızı huzursuz ettiğinin farkındaydı ve bu durumdan zevk aldığını hissediyordu. Bakışlarıyla kızın elindeki kadehi işaret edince kız hiçbir şey demeden uzattı. Birlikte aynı kadehten içerek yemeğe devam ettiler. Kadeh boşalınca adam uzanıp, tekrar doldurdu. İkisinden de uzun süre ses çıkmadı. Adam kadehten bir yudum alıp kıza uzattı. Kız hiçbir şey demeden alarak bir yudum içti. Başını kaldırıp adamın yüzüne bakmıyordu. Bakışları sürekli etrafta dolanıyordu. Elinden geldiğince adamın çıplak vücuduna bakmamaya çalışırken adamın bedeninin yan tarafında bulunan yara izi dikkatini çekti.

Sessizliği bozmak için kız, adamın belinin üstündeki yara izine gözlerini dikip; "Bu nasıl oldu?" dedi çenesiyle işaret ederek.

Adam başını eğip, kolunu kaldırarak yan tarafına baktı. Omuzlarını silkti. "Şişlediler." dedi umursamadan omuzlarını silkerek.

Kız şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Hapisteyken mi?"

"Evet."

"Hani iyi dövüşüyordun?" dedi alayla.

"Dört, beş kişi olsa olmazdı da on kişi birden tepeme binince... Ben de Süpermen değilim sonuçta" dedi aldırmaz bir sesle.

"Neden saldırdılar?"

"Ders vermek için."

"Ne dersi?"

"Onlardan daha üstün olmadığımı kanıtlama dersi." "Aldın mı dersini peki?"

Adam sırıtarak baktı. Gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. Kafasını salladı. Alaycı bir sesle, "aldım" dedi. Sonra hastalıklı bir sırıtmayla devam etti. "Bir hafta sonra, revirden dönüp beşinin suratını parçaladım."

Kız şaşkınlıkla adama baktı. Merakla sordu. "Gerçekten vurdun mu adamı? Sırf pis pis baktı diye?"

Adam gözlerini dikip ona baktı. Sakin sakin önündeki tabaktan bir parça alıp ağzına attı. Gözlerinde şüpheyle kızı süzdü. Başını iki yana salladı kızı süzerken.

"Hayrola? Nedir bu merak? Birileri bir şeyler mi öğrenmek istiyor?" dedi temkinli bir sesle.

Kız şaşırarak adama baktı. Adamın imalı sözlerini kavradığında gözleri büyüdü.

"Senin ağzından laf alıp başkasına götürmek anlamında mı?" Elini salladı aceleyle. "Hiçbir şey sormadım. Unut gitsin! Haklısın, çok saçma bir soru oldu." Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Utanarak başını eğdi.

İkisi de sustular. Kız kendine kızdı. Adamın yerinde olsa o da aynı tepkiyi verirdi. Sanki ağzından laf almaya çalışıyor gibi öyle saçma sapan bir şey sorulur muydu? Adamın sesiyle başını kaldırdı.

"Neden yaptın bunu?"

"Neyi?"

"Bu gece yaptığını... Neden bekaretini bana verdin?" "Söyledim sana. En it adamın sen olduğunu söylediler." Kız gözlerini çekmeden dik dik bakıyordu.

"Ne yani? Başkası deseler ona mı gidecektin?"

Şaşkınlıkla soruyu sorarken hala inanmıyordu kızın sözlerine. Böyle bir şey mümkün olamazdı.

"Evet."

Cevap çok kesin ve netti.

Adam kaşlarını çattı. Duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Sinirle, kızın kol altlarına sıkıştırdığı çarşafı çekip aşağı indirdi. Kız tutmaya yeltenince, "Sakın!" dedi uyaran bir sesle.

Kız öfkeyle baktı. Çıplakken ne kadar rahatsız hissediyorsa, rahatsızlığı adamı o derece memnun ediyordu. Huzursuz olsun istiyordu. En ufak bir rahatlık hissetmesini istemiyordu. Kızın keskin sözleri, içinde bir şeylerin öfkeyle kabarmasına neden olmuştu. Bu sözlerin doğruluğuna inanmak istemiyordu. Dişlerinin arasından tıslayarak konuştu.

"Yemeğini bitir, sonra işimize devam edelim," dedi neredeyse hakaret eden bir tonla.

Kız bakışlarını gözlerine dikti. İtiraz etmek istiyor ancak adamın bakışlarının ürkütücülüğü nedeniyle ses çıkaramıyordu.

"Bitmedi mi artık? Ben gitmek istiyorum."

"Bu gece dedin. Gece henüz bitmedi."

"Ben bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim." "Şanslısın, bugün performansımın zirvesindeyim."

Kız küçümseyerek dudaklarını kıvırdı. Adam, kızın yüz ifadesindeki küçümsemeye sinirlenip öne atıldı ve kızın şaşkın bakışları altında, elinde yarısı boşalmış tabağı alıp sinirle komodinin üzerine koydu. Kendi tabağını da umursamadan onun üzerine fırlatırcasına bıraktı. Kızın elindeki kadehi alıp tek yudumda hepsini bitirdi, onu da tabakların yanına koydu. Kız şaşkınlık ve panikle bakıyordu kendisine.

Çarşafı kızın üzerinden fırlattı ve tek eliyle kızın sağ ayak bileğine yapışıp, yataktan aşağı çekmeye başladı. Kızın bileğindeki pranga dövmesi, şimdi gerçeklik kazanmıştı. Adamın güçlü bir kıskacı andıran parmakları, kızın ayak bileğindeki dövmeyi soyut halden somut bir varlığa dönüştürmüştü.

Kız, tepki olarak karşı koymaya başladı. Yatağın ayak ucuna gelince yataktan indi ve kızı aşağı doğru çekiştirmeye devam etti. İstediği noktaya kızı çekerek getirdiğinde hızla ters çevirip, yüz üstü yatırdı. Kızdan itiraz dolu sesler çıktı. Bağırıyor, adama hakaretleri saydırıyordu ancak adam oralı bile olmadı. Kız, bir ara bileğini adamın elinden kurtarır kur-

tarmaz hareketlendi. Kaçmaya çalışır gibi yatağın yukarısına doğru gitmek isterken tekrar yakalanan bileğinden aşağı çekildi. Belinden kavrayıp diğer eliyle baskı yaparak kızı dört ayak üzerinde, önünde pozisyonlandırdı.

"Bırak beni hayvan!" diye bağırdı kız.

Adam sert bir şaplağı kızın kalçasına indirdi. Kız duyduğu acıyla yerinde sıçrayıp çığlık attı. Gözleri doldu.

"Rahat dur, canın yanmasın. Debelenmeye son vermezsen devamı gelecek," dedi kararlı bir sesle tekrar bir şaplak atarak.

Kızın kalçası kıpkırmızı olmuş, elinin izi çıkmıştı. Kız tekrar acıyla bağırdı. Gözünden bir damla süzüldü. Adam, belinden tutup kızın kalçalarını karnına yapıştırdı. Üzerine doğru eğilip, dağılan saçlarını bir eline doladı ve kızın başını arkaya çekip kulağına eğildi. Dişlerinin arasından tıslayarak konuştu sinirle. "Sana bu popodan çekeceğim demiştim... Karşı koyarsan bütün gece göstermeye çalıştığım özeni göstermem. Başka bir it bulsan ebeni sikerdi senin bu gece. Dua et, benim elime düştün. O yüzde sen de uyum sağlayacaksın. İtiraz etmek yok! Uslu dur, ne diyorsam onu yap yoksa sikerim belanı!"

Kızın başka biriyle gidebileceği düşüncesi adamı delirtmiş, zıvanadan çıkarmıştı. Bu düşüncenin, üzerinde bu derece etki yaratmasına kendisi de şaşırmıştı ama bunu sorgulamıyordu bile. Öfkeden gözü kararmıştı o an.

Kız kendisini tükenmiş hissediyordu ancak adamın açlığı bitmiyordu. Bir an; keşke yaşlı biri olsaydı, şimdiye kadar bitmiş olurdu her şey, diye düşündü. Nasıl bir seçim yaptıysa gece, uzadıkça uzamıştı. Adamla kavga etmesinin, karşı koymasının hiçbir anlamı yoktu. Gücünün karşı koymaya yetmeyeceğini zaten anlamıştı. Adam kısmen haklıydı. Tüm gece kıza karşı epey yumuşak davranmıştı ve kız her anından zevk almıştı.

Öfkesi de aslında buna idi. Zevk almaması gerekiyordu ancak şu anki ruh haliyle, bir tecavüzü kaldıracak durumda değildi. Adamın bir an evvel işini bitirebilmesi için uyumlu

olup bu geceyi sonlandırması gerekiyordu. Adam saçını geriye çekip başını yüzüne yaklaştırdı.

"Anlaşıldı mı?" dedi tıslayarak. Kız adamın pençeleri içinde başını olumlu anlamda salladı.

"Güzel. Bak, uyumlu olunca ikimiz de güzel vakit geçiriyoruz," dedikten sonra, kızın saçlarını bıraktı. "Kımıldama, dur öyle!" dedi kıza talimat vererek.

Kız, elleri ve dizleri üzerinde dört ayak halde yatağın ucunda duruyor, adam ayakta, yatağın ucunda dikiliyordu.

Kızın bacaklarını elleriyle hafifçe iki yana açtı. Kız başını aşağı eğip utançla gözlerini kapadı. Gözünden kayan bir damla çarşafa düştü. Dağınık saçları, yüzünün yanlarından aşağı döküldü. Adam kızın önünde dizlerinin üzerine çökünce başı, kızın kalçalarıyla aynı hizaya geldi. Ellerini, kalçaların iki yanına koyup, başını kızın bacaklarının arasına soktu. Kadınlığını yumuşak bir dokunuşla öptü. Kız irkilince elleriyle sabitleyip, "Kımıldama!" dedi sert bir sesle.

Kızın vücudu zangır zangır titremeye başlamıştı. Adam dilini kızın kadınlığında dolaştırmaya başladı. Kız istemsizce ürperdi. Birkaç dakika boyunca kızı çıldırtmaya yetecek derecede uyarmaya devam etti. Kız sinirden ellerini yumruk yapmış, avuçlarına tırnaklarını geçirmişti. Adamın her komutu, her hareketi öfkeden delirtmesine rağmen nasıl oluyor da vücudunu bu derece kontrol dışına çıkarabiliyordu? Adamın her dokunuşunda bedenindeki hakimiyete veda ediyordu. Her hücresi adama cevap veriyor, yorgunluktan bitap düşmesine rağmen her dokunuşu, yeniden arzuyla dolmasına neden oluyordu.

Adam, kızın bacaklarının yanında duran paketi ve kartı aldı. Bir eksiklik hissetmiş gibi etrafına bakındı. Aldıklarını tekrar geri bıraktı. Koltuğun üzerinde duran cüzdanı almak için ayağa kalktı. Birkaç adımda cüzdana uzandı ve içinden bir adet kâğıt para çıkardı. Kız başı önünde eğik halde yavaşça araladığı bakışlarıyla adamın hareketlerini izliyordu. Adam tekrar arkasında diz çöktü. Küçük paketi yırtıp, kartın ucuyla içinden bir parça beyaz toz çıkardı. Kızın kalçalarının

çatalına, belinin hemen altına döktü. Kartla, tozu ince bir hat halinde yaydı.

Kız teninde hissettiği dokunuşlarla ürperdi. Bu yaşadığına inanamıyordu. Nasıl bir belanın içine sokmuştu kendisini? Adam kartı yatağın üzerine fırlattı, parayı aldı. Elinde çevirdiği yabancı parayı incecik bir boru haline getirmeye çalışmasını, kız ses çıkarmadan izliyordu.

Kendine hâkim olamadan, "çok saçma bir şey buna bağımlı olmak!" diye mırıldandı, sırf adamı küçümsemek için.

"Bağımlı değilim!"

"O yüzden mi odaya geldiğinden beri gözlerini paketten ayıramadın?"

"Bağımlı değilim! Sürekli kullanmıyorum, her ne kadar başkaları öyle bilmese de. Sadece daha çok zevk almamı sağladığı için hoşuma gidiyor. Ayrıca, ben hiçbir şeye bağımlı olmam!"

Kızla konuşurken parayı ağır hareketlerle yuvarlıyordu.

"Daha ne kadar zevk alabilirsin ki? Bu yaptığın tam saçmalık. Bağımlısın işte!" dedi kız öfkeli bir sesle. "Böyle konuşup beni vazgeçireceğini düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Birazdan seni sikerken öyle bir zevk alacağım ki sen de bunun faydasını göreceksin."

Kız duyduğu kaba sözlerle tekrar gözlerini sımsıkı yumdu, dişlerini sıktı. Diğeri, incecik bir boru haline getirdiği parayı bir eliyle tutarken diğer eliyle, kızın biraz evvelki tokatlamanın ardından pembeleşen kalçasını okşadı. Avucunu kızın kalçasının etrafında dolaştırırken bacaklarının arasına kaydı. Elini indirip avuç içiyle kadınlığını tamamen kaplayıp, hafifçe sıktı. Kız hissettiği hazla başını arkaya attı.

Avuç içini sürterek arkaya doğru çekerken orta parmağını kızın içine kaydırdı. Kız derin bir nefes çekti. Kolları ve dizleri titremeye başlarken kendisini tutmaya çalıştı. Adam dizlerinin üzerinde dikilip, bir parmağı kızın içinde hareket ederken başını kızın kalçasının üstüne yaklaştırıp, biraz evvel ince bir hat haline getirdiği tozun yarısını, elindeki ince boru haline getirdiği parayla burnuna çekti. Boruyu parmak-

larının arasında tutarken başını arkaya attı. Burnundan derin bir nefes çekerek elinin üstünü, burnunu kaşır gibi burnuna sürttü. Eğilip kalan diğer yarısını, burnunun diğer tarafıyla tekrar çekti. Yine başını arkaya attı, aynı hareketi tekrarladı. Bir fiskeyle ince boruyu elinden fırlattı. Kızın içindeki parmağını dışarı çekti ve iki eliyle kızın kalçalarını ikiye ayırıp, burnunu kızın kadınlığına dayadı. Yavaş yavaş kafası bambaşka bir boyuta geçmeye başlamıştı. Derin bir nefes çekip kızın kokusunu ciğerlerine doldurdu.

"Kokun öyle güzel ki sürekli içinde olmak istiyorum," diye mırıldandı.

Dilini içeri kaydırdı. Dilinin ucuyla içeriye sert darbeler vurdu. Kızın ateş basan vücudu yine kontrolden çıkmıştı. Ellerinin altındaki çarşafı daha fazla bir güçle sıktı. Hem utançtan yerin dibine girmek istiyor hem adamın yanında tüm bunlar çok normal geliyordu. Adamın yaptığı her hareket, ağzından çıkan her söz öyle doğal geliyordu ki kızın şu anda yaşadığı her şey, dünyanın en normal şeyi gibi görünüyordu gözüne. İki duygu arasında kalmışlık ve çelişki içinde kıvranmak, kızı adamın yorduğundan daha fazla yoruyordu. Adama ne kadar sinirlense de her başlangıcında, tekrar alacağı zevkin peşine düşüyordu.

Adam sonsuz gelecek bir süre dili ve ağzıyla kızı perişan etti. Titreyen dizlerinin üstünde durmakta zorluk çekiyordu. Adam yavaş yavaş ağzını bacak arasından uzaklaştırırken ellerini kızın beline uzattı. Ayağa kalktı ve bir elini boydan boya kızın sırtında gezdirdi. Bedeni o kadar inceydi ki neredeyse avucu kızın tüm sırtını kaplıyordu. Avucunun altındaki pürüzsüz ten, ince kemikler adamın zevkten gözlerini karartıyordu. Kızı ileri doğru itip kendisi de yatağın üzerine çıktı ve iki dizinin üstünde, kızın arkasında dikildi.

Adamın erekte olmuş aleti kızın kalçasına çarpıyordu. Adam öne eğilip kızın ensesinden başlayarak dilini omurgasının üzerinden aşağı kaydırmaya başladı. Dili dövmesinin çizgileri üzerinde gezindi. Ellerini öne uzatıp, göğüslerini avuçladı. Elleri göğüslerinde, karnında, belinde, sırtında, kı-

zın tüm vücudunda dolaşıyordu. Kalçalarının çatalına gelen dil, orada kalmış birkaç toz zerreciğini yaladı.

Ellerini aşağı indirip kızın bacaklarını boydan boya okşadı. İkisi de derin derin nefes alıyor ancak tek kelime etmiyorlardı. Adam bir elini kızın kalçasının üzerine koyup diğer eliyle sertliğini tuttu, kızın bacaklarının arasına doğru yöneltti. Kız, kadınlığının girişine dayanan iriliği hissedince irkildi. Adam, bir eliyle tuttuğu sertliğini, kızın kadınlığının girişine sürttü. Sırılsıklam olan kadınlığındaki ıslaklığı etrafına yaydı. Sertliğinin ucunu, girmek için sabırsızlandığı tünelin girişine dayadı. İki elini kaldırıp kızın kalçalarının iki yanına koydu ve kızın kayganlığında kendisini aniden içeri itti. Kız bir çığlık attı ancak bu seferki zevk çığlığıydı. Üstelik hissettiği acı ve sızıya rağmen o doluluk hissi, içindeki o haz hücrelerini ayağa kaldırmıştı.

Adam öne doğru eğilip iki eliyle, kızın aşağı dökülmüş saçlarını topladı ve tek eline doladı. Kızın başını arkaya doğru çekerken hafifçe geri çıktı ve tekrar sert bir şekilde kendini ileri itti. Kız yine çığlık attı. Sol elini kızın omzuna koyup, kendine doğru çekti. Bu arada, yine dışarı çıkıp tekrar aynı sert hareketi yaptı.

Kıza doğru eğilip kulağına, "hadi, bana zevk almadığını söyle!" dedi kendinden emin bir sesle.

Kız cevap vermedi çünkü adamın düşündüğünden daha çok zevk alıyordu ancak bunu adama sesli itiraf edemeyecek kadar utanıyordu. Adam nasıl yapıyorsa yapıyor, her sevişmeyi başlattığı andan itibaren kızı kendisi olmaktan çıkarıyordu. Adamda öyle bir etki vardı ki kendisi gibi kızın da raydan çıkmasını istiyor, aynı şekilde ondan da uçlarda katılım bekliyordu. Kız bütün bunlara karşı koymaya çalışırken zorlanmaya başlamıştı ve adamın güçlü darbeleri, iradesindeki tüm sağlam duvarları yıkmış ve kızı bambaşka bir dünyanın içine çekmişti.

Adam hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden sert darbelere devam ediyordu. İri ve kusursuz vücudu terden parıldamaya başlamıştı. Ter damlaları sırtından aşağı ağır ağır

kayarken aynı şekilde kızın sırtında da minik damlalar belirmişti. Adam öne eğilip, dilinin ucuyla kızın sırtını yalamaya başladı. Dudaklarından zevk iniltisi çıkıyor, kızın sesi kendisine eşlik ettikçe aldığı zevk ikiye katlanıyordu.

Kızın omzundaki elini çekip aşağı kaydırdı ve kızın göğsünü avucuna aldı. Ucunu iki parmağı arasında sıkıştırdı. Kız, her hücresi elektrik akımı alıyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerini kapamış, kendini vücudundaki her hücreyi duymaya adamıştı. Adamın her darbesinde, kalçaları adamın karnına vuruyor ve tenin tene çarpmasından çıkan ses, ikisini de çok daha fazla tahrik ediyordu.

Kız zirveye yaklaşırken adamın hareketlerini takip edip kendini geri ve ileri itmeye başladı. Şu an o, bildiği kişi değildi. İçinde vahşi, daha önce hiç bilmediği bir kişilik çıkmış gibi hissediyordu. Avuçlarının içindeki çarşaf daha fazla kıvrıldı. Adam kızın gelmek üzere olduğunu hissedince ellerini kızın saçından ve göğsünden geri çekip, kalçalarının iki yanına koydu ve hareketlerini daha seri bir şekilde devam ettirmeye başladı.

Kız, kalçalarını adama doğru iterken dudaklarının arasından, adamın zevkini arttıran çığlığı koptu yine. Adam, kızın orgazmı devam ederken hızla ve kızın içine daha fazla gömülmek istercesine daha ileri ataklarla hareketlerini sürdürdü. Kızın gırtlağından gelen inlemesi yavaşlarken adam titreyerek aynı şekilde kızın içine boşaldı. Başını arkaya atmış, ağzı açılmış ve âdem elması gırtlağını yırtarmışçasına öne fırlarken dudaklarından yine o hayvansı ses çıkmıştı.

Hareketleri yavaşlarken vücudundan bir ürperti geçti. Bu, şimdiye kadar en fazla zevk aldığı sevişmesi olmuştu.

Kız perişan ve yorgun şekilde dirseklerinin üzerinde ileri uzanmış, başını yatağa bırakmıştı ancak kalçaları adamın elleri arasında, havada dikili duruyordu. Adam son bir kez daha ileri bir hamle yaptı. Kız inledi. Adam derin bir nefes koyuverdi. Saçları terden ıslanmış, alnına yapışmıştı.

Kızın içinden çıkmadan, ağırlığını kızın üzerine verdi ve kızı altına alarak üzerine yattı.

Kız başını yana çevirip, yanağını yatağa yasladı ve gözlerini yumdu. Adam, yanağını kızın başının yanına bırakırken burnunu kızın saçlarına gömdü. Vücudunun yarısını kızın üzerinden yatağa bırakarak bir kolunu kızın üzerine attı.

Kız, bacaklarının arasında kalp atışını anımsatan belli belirsiz atımları hissediyordu. Adam gözlerini kapadı ve nefesinin düzene girmesini bekledi. İçinde hala sonlanmamış bir enerji vardı. Kızı perişan ettiğinin farkındaydı fakat kendisini durduramıyordu. Birkaç dakika ikisi de yan yana yatıp, soluklarının düzene girmesini beklediler.

Kız ağırlaşan göz kapaklarını açamıyor, sadece uyumak istiyordu. Adam yatağın başına doğru hareketlenirken kızı da kendisiyle beraber yukarı çekip, başını yastığa koydu. Kızın içinden çıkan aleti hala dimdikti ve birkaç dakika sonra, tekrar başlayacağını biliyordu. Aldığı uyuşturucu, enerjisini üst seviyelere çıkarmıştı. Kız yan dönüp gözlerini açmadan başını yastığa yerleştirdi. Adam kızı kendisine doğru çekti. Kız tepki vermedi. Kızın çok yorgun olduğunu biliyordu. Kolunu kıpırdatacak hali kalmamıştı. Kalçası adamın karnına dayanmış vaziyette, adamın kollarında uyuklamaya başladı.

Adam kızın göğsünü avucuna aldı. Kızdan hiç tepki gelmedi. Dudakları kızın boynuna uzandı. Saçlarını yana kaydırıp, boynunu öptü. Kız hala tepkisizdi. Dudakları kıvrıldı. Dili kızın boynundan kulak memesine doğru uzandı. Kız ürperdi. Adam elini aşağı indirip, kızın bir kalçasını tutarak bacağını hafifçe yukarı kaldırdı. Kızın sırtı göğsüne yaslanmış yatarken yavaşça tekrar içine girdi. Kızdan güçlükle itiraza benzer bir inilti çıktı. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp,

"Sana, kıçının üzerine oturamayacaksın demiştim," dedi kulak memesini dişleyerek.

"Makine misin, nesin sen?" diye mırıldandı kız yorgun bir sesle. Gözlerini açamıyordu. Adam içinde gidip gelirken tepkisizdi. Parmağını kımıldatacak gücü yoktu. Yorgunluktan vücudu gevşemiş, adamın hareketlerine karşılık veremez hale gelmişti.

"Şansına küs," dedi sırıtarak. "Şansımı sikeyim," dedi kız mırıltıyla.

Adam küçük bir kahkaha attı. Kızın küfretmesi bile hoşuna gitmişti. Kız adamın gülmesine aldırmadan, neredeyse yalvarır bir tonla

"Uyumak istiyorum. Lütfen," dedi mırıltıyla.

"Sen uyu. Ben kendi kendime devam ederim. Kıçın avucumda olduğu sürece uyumana bak."

Kız uyuşuk halde tepkisiz yatarken adam ağır ağır içinde gidip gelmeye devam etti. Birkaç dakika sonra adamın nefesleri sıklaştı. Dudaklarının arasından kızın duyamadığı ancak küfür olduğu belli kelimeler tıslıyordu. Kızı kendisine daha da bastırırken dudaklarını hırsla boynuna gömdü. Hareketleri biraz daha hızlandı ve kız, kulağının dibindeki adamın hafif küfürlü iniltilerini uzaktan duydu. Adam kendi kendine küfrediyordu ama kız ne dediğini ya da neden küfrettiğini anlamadı.

Adam doymak bilmiyordu. Hakimiyetini tamamen kaybetmişti. Kız uyurken bile onu becermeye devam ediyordu ve bunun hastalıklı bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Daha önce de uyuşturucu alıp başka kadınlarla olmuştu ama ilk defa bu kadar azgın hissediyordu kendini. Kızın uyanmasına imkân yoktu. Onu öyle bir yormuştu ki top patlasa duyacak gibi değildi. Üst üste boşalmasından sonra biraz daha sakinleşti ve kızı kollarına çekip gözlerini kapadı. Vücudu ürperiyor, engel olamadığı titremeler baş gösteriyordu.

Uykusu hiç yoktu ve elleri yavaş yavaş kızın vücudunda dolaşıyordu. Kafasından karmakarışık düşünceler geçiyordu. Kızın bir gece daha kendisiyle kalmasını istiyordu. Onu, nasıl yanında tutabileceğini düşünmeye başladı. Kız birkaç saat uyuduktan sonra, daha dinlenmiş halde uyanacaktı. Uyandığında bir şekilde ikna etmesi gerekecekti. Zorla tutma şansı olabilir miydi? Sadece bu gece demişti. Adını hala bilmiyordu. Yanında ne telefon ne de kimlik vardı.

Kız uyanıktı doğrusu. Kimliğini belirtecek tek şey yoktu. Sabah uyanıp gitmeye kalktığında, onu durduracak bahanesi yoktu. Sonradan bulmak isterse nereden ve nasıl ulaşabileceğini de bilmiyordu. Kızın utangaç ifadesini düşününce

dudakları kıvrıldı. Buna rağmen sevişirken verdiği tepkiler, kendisine uyumu, daha önce hiç yaşamadığı bir tecrübe edinmesine neden olmuştu.

Onun sürekli elinin altında olmasını istiyordu. Kızın bu geceki amacı her neyse, bir şeylere öfkesinden yaptığı belliydi. Bir şeyden intikam almaya çalışıyor gibiydi. Kızın bu gece başka biriyle gidebilecek olmasını düşününce bu fikir tekrar gerilmesine sebep oldu. Kız kafasına koymuştu ve kıza kendi adını veren her kimse, kendisini değil de başkasını gösterseydi onunla da gidecekti.

Kollarını kıza daha sıkı sarıp iyice kendisine bastırdı. Kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. Daha bir gece beraber olduğu bir kadını sahiplenmeye çalışması komikti ancak kızın ilki kendisiydi, o zaman tüm ganimet de onun olmalıydı. Başka birilerinin kızın yanında olması düşüncesinden kesinlikle hoşlanmamıştı. İlk defa böyle bir duyguyla karşı karşıya kalıyordu ve neden böyle hissettiği umurunda değildi. Şu an tek umursadığı şey, kızı ne yapıp edip yanında tutmaktı.

İncecik vücudu, kendi iri vücudunun yanında kırılgan görünüyordu. Kollarının arasında kaybolmuş gibiydi. Yine de dayanıklı çıkmıştı. Bütün gece ona nefes aldırmamış olsa bile epey dayanmıştı. Burnunu yine kızın boynuna gömüp, düşüncelerini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Sabah, ne yapıp edip kızı yanında tutacak bir şeyler yapması gerekecekti. Pislikse pislik, tehditse tehdit. O istemediği sürece kız, hiçbir şekilde bu odadan dışarı adım atamazdı. Birkaç saat uyuyup dinlenince belki de çok daha uygun bir çözüm bulabilirdi.

4. BÖLÜM

Sina gözlerini açtığında hala adamın kollarında olduğunu fark etti. Adamın uyuyup uyumadığından emin değildi. Daha önceki gibi yanılıyor da olabilirdi. Birkaç dakika kımıldamadan etrafı dinledi. Adam çenesini başına dayamış, düzenli nefesler alıyordu.

Hafifçe yoklamak için kımıldandı. Adam tepki vermeyince biraz daha uzaklaşmaya çalıştı. Adamdan hiçbir tepki gelmeyince kesinlikle uyuduğuna emin oldu. Aldığı uyuşturucudan sonra belki de normaldi bu. İlk başta bu ürkütücü gelmişti ama şimdi adamın derin uykuda olması belki de bu yüzdendi ve bu onun için bir şanstı.

Yavaş hareketlerle adamın kollarından uzaklaştı. Yatağın yanında, ayakta dikilip yorgun gözlerle adamın yüzüne baktı. İlginç... Adamın bütün manyaklıklarına rağmen uyurken gayet dingindi yüzü. Sanki çok masummuş gibi. Masum olmadığını Sina biliyordu. Adam feleğin çemberinden geçmiş, küstah, kendinden emin bir zengin piçiydi.

Sessiz adımlarla eşyalarını alıp, parmaklarının ucunda salona yürüdü. Aceleyle kıyafetlerini üzerine geçirip, botları elinde süitin kapısını sessizce açıp koridora çıktı. Kapıyı usulca kapadı. Diken üstündeydi. Adam son dakikada kendisini yakalarsa elinden kurtulması kolay olmazdı.

Acele adımlarla asansöre yürüdü ve hemen düğmeye bastı. Asansörü beklerken eğilip, botlarını çabucak ayağına geçirdi. Ayağa kalkıp korkuyla arka cebini yokladı. Derin bir nefes aldı. Parası hala cebinde duruyordu. Bir an, 'ya düştüy-

se' diye korkmuştu. Tekrar odaya geri dönmeye cesaret edemezdi. Asansör gelince fişek gibi içine girip, giriş katın düğmesine bastı ve titreyen ellerle saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Kapılar açılır açılmaz acele adımlarla otelin çıkış kapısına ilerledi ve kapıdan dışarı adımını atar atmaz derin bir nefes çekti. Bitmişti işte her şey...

Kapının önünde bekleyen taksilerden birine ilerleyip, kapıyı açarak arkaya oturdu. Otururken hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. Adam sözünü tutmuştu gerçekten.

Gün ışımaya başlamıştı. Taksinin saatine bakınca gözlerine inanamadı. Saat altıya geliyordu. Adam bütün gece tutmuştu kendisini. Taksiciye, Levent metro durağına gitmek istediğini söyledi. Sarıyer'e gitmek için metroyu kullanmak istiyordu. Olur da adam bir şekilde peşine düşerse nereye gittiğini bulmasını istemiyordu. Adam bu gecenin ardından birçok soru soracaktı ve cevapları almadan bırakacak birine benzemiyordu.

Hayatının geri kalanında bir daha onunla karşılaşmak istemiyordu. İçinden "Jübileni yaptın işte," dedi. İçine bir hüzün oturdu. Camdan dışarı baktı. Dolan gözlerini sürekli kırpıştırıp, yaşların geri gitmesini sağlamaya çalışıyordu. Bu geceyi hayatı boyunca unutamayacağını biliyordu. Her anından zevk almıştı, oysa planladığı bu değildi ama bunu asla kimseye söylemeyecekti. Hatta şu dakikadan itibaren kendisine bile bir daha itiraf etmeyecekti.

Altıya beş kala metronun önünde indi. Aşağı ağır adımlarla inerken oyalanıyordu. Ayaklarını sürüye sürüye makinelerin yanına gidip, jeton aldı. Seyahat kartını dahi yanına almamıştı. Üzerinde adı yazıyordu.

Jeton makinenin haznesine düşünce ağır hareketlerle uzanıp, parmaklarının arasına aldı. Etrafta tek tük insan vardı. Erkenden işe başlayanlar açılan metroya doğru ilerliyorlardı. Herkesin yüzünde hala uyku mahmurluğu vardı. Şu an içinde hissettiği karanlık ve bitkinlik, metronun aşırı aydınlık ortamında taşıması ağır bir yük gibiydi. Hala yaptığı şeye inanmakta güçlük çekiyor, yaşadığı son birkaç saatin bir

kâbus olduğunu düşünüyordu. Bu kâbusun tek farkı, kendisinin de karanlık bir tarafını görmesiydi. Birkaç saat evvelki kız, o olamazdı. Gözlerini sıkıca yumup adımlarını durdurdu. Yumruklarını sıktı. Bir elinde tuttuğu jeton avucuna battı ama umursamadı. Bundan sonra yaşayacağı acıların yanında bu gece ve bu jeton hiçbir şey ifade etmiyordu.

Gözlerini yavaşça açıp ağır adımlarla turnikelere yaklaştı ve jetonu atıp diğer tarafa geçti. Yarından sonra hayatındaki her şey değişecekti. Birkaç gün kendisini toparlamaya çalışacak, haftaya o lanet ameliyatı olacak ve sonra her şey bitecekti.

Ameliyat sonrası yapacakları konusunda aldığı kararları tek tek uygulayacaktı. Evden ayrılacak, kendisine yalnız yaşayacağı bir yer tutacaktı. Artık hayatındaki herkesi belli bir sınırda tutacaktı. Babası, Asiye Abla, abisi, yeğeni... Üzerindeki tüm yükleri atacaktı. Bundan sonra sadece kendisine ve işine odaklanacaktı. Kız kardeşi evlenmişti, mutluydu. Onun artık yükü kalmamıştı. Zaten hiçbir zaman yük olmamıştı kardeşi. O da kendisi gibi hep çabalamıştı. En doğrusunu yapıp, sevdiği biri karşısına çıkınca genç yaşta evlenmişti. Bir senedir huzurluydu, bu da Sina'ya yeterdi.

Ameliyat olacağını kız kardeşi ve Hülya dışında kimse bilmiyordu. Söylemeyi de düşünmüyordu. Kızlara üzüldüğünü hiç belli etmemiş, umursamaz davranmıştı oysa ikisi de onun için çok üzülmüşlerdi ve onun da üzüldüğünü biliyor ancak bunu belli etmiyorlardı.

Hiçbir zaman anne olamayacaksa ne hayatına birini sokacaktı ne de bir aile kuracaktı. İkisi de bu konuda ne kadar inatçı olduğunu biliyorlardı. Kendini sanki ölmeden mezara girmiş gibi hissediyordu. Kalbinin üstünde ağır bir yük, nefes almasını engelliyor gibiydi. Derin bir nefes almaya çalışırken elini kalbinin üstüne götürüp, bastırdı.

Tüm o duyguları kendisi yaşayamayacaktı. Titreyen dudaklarını ısırdı. Akmaya hazır yaşları geri itmek için hızla gözlerini kırpıştırdı ve ileri doğru bir adım atıp, günün ilk metrosuna bindi.

Hacı Osman'da metrodan çıkıp bir taksi çevirdi. Hülya'nın

bulunduğu adresi söyleyip başını cama doğru döndürdü. Artık bunları düşünmeye son vermeli ve hayatına yepyeni bir düzen kurmalıydı. Başını cama yaslayıp mutsuz gözlerle dışarı baktı.

Hiçbir şey görmüyordu...

* * *

Karan başında kötü bir ağrıyla zorlanarak gözlerini açtı. Ağzı kupkuruydu. İlk birkaç saniye kafasını toparlayamadı. Sonra kollarının arasındaki boşluğu fark edince kafasına vurulan tokmaklara aldırmadan, yataktan hızla fırladı. Kız yoktu! Çıplaklığına aldırmadan hızla süitin her yerini kontrol etti. Banyo... Salon... Hiçbir yerde yoktu. Yatak odasına dönüp kızın eşyalarını aradı. Hepsi gitmişti. Kız kaçmıştı ellerinden!

"Sikeyim uykunu, Karan!" dedi bağırarak. Ellerini saçlarına götürüp, çekiştirmeye başladı sinirle. Birkaç saniye ne yapacağını bilemez gibi etrafına bakındı. Sonra telefona koştu. Resepsiyonu aradı. "Birkaç saat içinde otelden çıkan uzun saçlı, esmer bir kız gördünüz mü?"

"Evet, efendim. Bir saat önce çıktılar."

Ses, bir an duraksadıktan sonra cevap vermişti. O duraksama süresince Karan hızla fırlayarak o kişiyi bulup, oturduğu bankoya kafasını geçirmek istemişti.

"Nereye gitti?"

Sorunun saçmalığını sorduğu an anlamıştı ama kafasını toparlayamıyordu. "Bir şey mi oldu efendim? Kayıp herhangi bir eşyanız mı var?"

Sanki kız hırsızlık yapmış gibi soruyorlardı. Karan bu soruya daha fazla sinirlendi. Kıza neden bok atıyorlardı ki şimdi? Telefondakinin kulağını patlatacak derecede yüksek bir sesle bağırdı.

"Güvenlik Müdürünü yolla bana!"

Telefonu sertçe yerine bıraktı. Karşıdakinin kulak zarı bağırdığında patlamadıysa da telefonu hırsla vuruşundan

kesin patlamıştı. Hızla üzerini giyinmeye başladı. Ayakkabılarını ayağına geçirdiği sırada kapı çaldı. Acele adımlarla yürüyüp kapıyı açtı. Takım elbiseli, iri yarı Güvenlik Müdürü karşısında dikiliyordu.

"Buyurun Karan Bey? Bir sorun mu var?"

Karan, adamı eliyle itekleyip koridorda kendisiyle beraber yürümeye zorlarken, "güvenlik odasına gidelim," dedi.

Adam adımlarını ona uydurmaya çalışırken tatmin edici bir cevap almaya çalışıyordu. "Sorun nedir? Herhangi bir şeyiniz mi çalınmış? Polise haber vermemiz gerekebilir."

"Polis molis yok! Polislik iş yok! Bir saat önceki otelin çıkış kapısı görüntüsüne ihtiyacım var sadece," dedi sinirli bir sesle.

"Karan Bey, sorunun tam olarak ne olduğunu bilirsek belki daha çabuk yardımcı olabiliriz," dedi adam talepkâr bir sesle.

Karan aniden durup adama döndü.

"Bu gece benimle beraber olan kadının nereye gittiğini öğrenmeye çalışıyorum. Hiçbir şeyim kaybolmadı. Çalınmadı! Anladın mı? Sadece nereye gittiğini öğrenmek istiyorum."

"Telefonu yok mu sizde? Arasanız."

"Tabii yaa... Ben neden bunu düşünemedim?" dedi Karan alayla alnına vurarak. Sonra delici bakışlarını adama dikip, "Saçma sapan konuşma! Olsa ararım herhalde. Sadece dediğimi yap!" dedi karanlık bakışlarla.

Adam, karşısındakinin sinirlenince neler yapabileceğini bildiğinden üstelemedi, en alt katta bulunan güvenlik odasına gitmek için harekete geçti.

On beş dakika sonra ekranda, kızın otelden çıkarken ki görüntüsünü yakalamışlardı. Kız taksiye binmişti. Karan parmağıyla ekrana vurup, "Bulun bana bu taksiciyi!" dedi sabırsız bir sesle.

Odada deli gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Elleri sürekli saçlarına gidiyor, kızgınlıkla saçlarını çekiştiriyordu. İçinden kıza küfrediyordu. Hiçbir şey söylemeden basıp gitmişti. Eline geçirince çok kötü şeyler olacaktı. Kaşları çatıl

maktan neredeyse tek bir çizgi halini almıştı. Ne kadar gergin ne kadar kötücül bir elektrik yaydığının farkında değildi. Odanın içinde bulunan üç erkek, Güvenlik Müdürü de dahil endişeli bakışlarla onu izliyorlardı.

On beş dakika sonra kapı açıldı. Taksici içeri geldi. Karan hemen adamın yakasına yapışıp, çekiştirerek ekrana yüzünü çevirdi ve sert bir sesle sordu.

"Sabah aldığın bu kızı hangi adrese bıraktın?"

Taksici ekrana baktı. Yüzü şaşkındı. Otelin sahibi Karan Turanlı yakasına yapışmış, sabahki kızı soruyordu.

"Ne oldu ki?" dedi anlamayan bakışlarla.

Karan adamı sarsıp, hepsini yerinden zıplatan bir sesle bağırdı. "Sana ne? Kızı hangi adrese bıraktın?"

"Herhangi bir adrese bırakmadım," dedi adam korkuyla karşısındaki delirmiş yüze bakarak.

"Ne demek o?"

"Kız, Levent metro durağına gitmek istediğini söyledi. Metro istasyonunun önünde indi taksiden. Metroya girdiğini gördüm sadece."

Karan adamı hırsla itip, ellerini saçlarına götürdü. Yüzü ekrana kilitlenmişti. Adamın arkaya savrulup, zorlukla bir yerlere tutunarak düşmemeye çalıştığını fark etmemişti bile. Karışmış bir yüzle, ekranda görüntüsü dondurulmuş kıza bakmaya devam ediyordu. Metro! Metroya girdiyse kim bilir nereye gitmişti? Bırak hangi durakta ineceğini, hangi yöne gitmiş olabileceği de muammaydı.

Hepsini yerinden sıçratan bir bağırtı çıktı dudaklarından. Önündeki sandalyeye tekmeyi savurunca sandalye uçarak karşı duvara çarptı. Şu an öyle sinirlenmişti ki önüne kim çıksa sorgusuz üzerine atlayacaktı.

Hırsla, odanın kapısını sökercesine açtı ve kendisini dışarı attı. Otelin kapısından çıkınca aceleyle arabasını getirdiler. Arabaya atlayıp evin yolunu tuttu. O kız bulunacaktı, başka yolu yoktu!

5. BÖLÜM

1 sene sonra

Karan sandalyesinde arkaya yaslanıp, pencereden dışarı baktı. İstanbul ayaklarının altındaydı. Baharın ilk günlerinde, hava pırıl pırıldı. Şehirde canlı bir hareketlilik vardı ancak o, kaşları çatılı bakıyordu manzaraya. Hiç tat almıyordu. Hiç keyfi yoktu. Uzun zamandır da böyle hissediyordu. En son, bir sene önce kendini çok iyi hissetmişti. Bir sene önce geçirdiği tek gece, hayatının en unutulmaz gecesi olmuştu ama sadece o kadarla kalmıştı.

O günden beri kızı aramadığı yer kalmamıştı. Şu anda oturduğu sandalyeyi kıçının altına koyma nedeni de o kızdı. Bir sene önce kendi imkanlarıyla kızı bulmaya çalışmış fakat tüm girişimleri başarısız olmuştu. Nihayet abisine yalvaracak dereceye gelmişti.

Taylan, Karan'ın asla kimseden bir şey istemeyeceğini çok iyi biliyordu ve kızı nasıl kafasına taktıysa bulmak için her şeyi göze aldığı belliydi.

"Bana o kızı bul! Bundan sonra sen ne dersen onu yaparım. İstersen şirkette çalışır, senin sözünden çıkmam. Yeter ki bana bul o kızı!" demişti hem çaresiz hem de öfkeli bir sesle.

Taylan elinden geleni yapmaya kararlıydı. Üstelik senelerdir Karan'ı yanında çalışmaya ikna edemiyorken bu bahaneyi kullanmazsa aptallık ederdi. O yüzden kardeşiyle anlaşmasını yapmıştı. Karan her gün şirkete geliyor ve Taylan'a destek oluyordu. Abisinin omuzlarından epey bir yük almıştı. Kendisi kabul etmese de doğal ve kıvrak iş zekâsı,

Taylan'ın umduğunun üstündeydi. Eğitimi için o kadar uğraşmasına değmişti. Eğitim hayatı boyunca Taylan çok paralar harcamıştı Karan için. Gittiği her yerde bela çıkarmaktan geri durmamıştı. Karan her okuldan atılışında, Taylan başka bir okulu ayarlamıştı bile.

Üniversite için yurt dışına göndermiş, elini hiç üstünden çekmemişti. Karan'ın neden böyle biri olduğunu en iyi o biliyordu. Kendisi dışında hiç kimse tarafından sevilmemişti. Ne babası ne de annesi. Annesini anlayabiliyordu, sonuçta karşısında her gün, bir ihanetin kanıtı duruyordu ancak babasına hiçbir açıklama getiremiyordu. Kendi oğluna sanki bir çöplükmüş gibi davranıyordu.

Karan hiçbir zaman kendini ciddiye almamıştı. Yaptığı her şeyi küçümser, sahip olduğu hiçbir şeyi yüceltmezdi. Taylan başını kaldıramadığı yükün altında ezilirken Karan'ın yanında olması, onun da nefes almasına neden olmuştu. Bu arada sözünü de tutmuştu. Kızı aratmadığı yer kalmamıştı.

Oteldeki güvenlikten kızın görüntülerini istemiş, adamlarına talimatları vermişti. Karan'dan tüm hikâyeyi baştan sona dinlemişti. Kardeşinin kıza vurulduğu belliydi de kızın neden ortadan kaybolduğu ya da neden böyle bir şey yaptığı, onun için de kocaman bir soru işaretiydi.

Kızın yaptığı, hayatı boyunca kendisini en şaşırtan şeylerden biriydi. Beraber ortaya attıkları hiçbir sav mantıklı gelmemişti. Tüm cevaplar kızdaydı ancak kız ortada yoktu.

İlk başlarda kızın Karan'ı kafeslemek istediğini düşünmüşlerdi. Birkaç ay sonra kapılarına geleceğini, hamileliğini bahane edip kendilerinden para koparmasını beklemişlerdi. Karan korunmadığını söylemişti. Kızın korunduğuna dair verdiği izlenime o an inanmasa da kendisi de tedbir almayı tamamen aklından çıkarmıştı. O gece ne yaptığını kendisi bile bilmiyordu. Sadece kendisini akışına bırakmıştı.

Sonrasında geçen zaman, bu umutlarını da söndürmüştü. Kız çıkmamıştı ortaya. Karan hayatında ilk defa şantaja bile boyun eğme isteği duymuştu ancak bu da olmamıştı.

Karşılaştıkları barda, neredeyse herkesle konuşulmuş-

tu. Kızı tanıyan kimse yoktu. Çalışanlar kızı ilk defa, o gece gördüklerini söylemişlerdi. Devamlı gelen biri değildi. Kızı kendisine barmenin yönlendirdiği de ortaya çıkmıştı. Taylan adamı Karan'ın elinden zor kurtarmıştı. Herif, her ne kadar Karan'ın pozisyonu nedeniyle ondan nefret ettiği için kızı ona yönlendirdiyse de Taylan, adamın kıskançlıkla bunu yaptığını anlamıştı. Karan onun asla olamayacağı biriydi. İyi bir görünüş, zenginlik, her şeye sahip olmak; karizma, cesaret, gözü karalık hepsi Karan'da vardı. Barmen, adamın yediği her naneye rağmen cakayla ortada dolanmasına ve etrafında en güzel kadınların olmasına hasetle bakıyordu. Karan adamı hastanelik edene kadar dövdükten sonra üstüne teşekkür etmişti. İtse itti. Eğer adamın gözünde o kadar it görünmese belki de kızı başka birine yönlendirecekti.

Çalınan hiçbir kapıdan ses çıkmayınca Karan her geçen gün daha sinirli ve daha sabırsız hale gelmişti. Taylan hem kardeşini zapt etmeye çalışıyor hem de aramalara devam ediyordu. Karan'ın tarifine uyan dövmeyi kimin yaptığını öğrenmek için şehirdeki bütün dövmecileri tek tek kontrol ettirmişti. Taylan, onlarca adamı sokaklara salmıştı. Hepsi eli boş dönmüşlerdi. Kimse, herhangi birine tarif edilen dövmeleri yapmamıştı.

Karan her geçen gün ümidinin tükendiğini hissediyordu. Kız sanki yer yarılıp içine girmişti. En başlarda şirkete gelip gitmek canını sıksa da şu an kendisini meşgul eden tek şey buydu. Kafasını başka şeylerle doldurmazsa sürekli kızı düşünmekten aklını kaçıracak gibi oluyordu. Saplantılı ruh hastalarına dönmüştü.

İlk zamanlar kıza olan öfkesiyle, önüne gelen kadınla yatmaya başlamıştı. Bazen bu sayı bir gecede beş kadına kadar çıkıyordu ancak hiçbirinden zevk alamıyordu. Uyuşturucu da alamıyordu çünkü en son çektiği hem en zevklisi hem de uyuyakalmasına sebep olduğu için en nefret ettiği idi.

İlk üç ay gittiği her mekânda kavga çıkarmıştı. Taylan, birkaç kez yine karakollardan toplamıştı kardeşini. Karan şehirde neredeyse terör estirecek duruma gelince Taylan yine iple-

ri eline almak zorunda kalmıştı. Ya istediği çizgide duracaktı kardeşi ya da aramayı durduracaktı. Karan geri adım atmıştı. Ne kadar sürerse sürsün aramayı bırakmasını istemiyordu.

Kış havası gibi süren aylar, kasvet ve bunalımla geçmişti. Son birkaç aydır artık kadınlara olan ilgisi de yok olmuştu. Hiçbirini istemiyordu. Hepsi nafile çabaydı. Muhteşem bir sofranın ardından önüne lapa konmuş gibi hissediyordu. Tadı yok... Zevki yok... Gereksiz zaman kaybı...

Sıkıntıyla koltuğunda dönerek önündeki evraklara odaklanmaya çalıştı. Taylan dünya kadar sözleşmeyi önüne koymuş, eksiklikleri tespit etmesini istemişti. Büyük bir anlaşmanın eşiğindeydiler ve kendilerini zora sokacak hiçbir aksaklık istemiyordu abisi. Karan cümle altlarını okumayı iyi bilirdi. Kafası sürekli pisliğe çalıştığından, neyin neyi ima ettiğini daha iyi görebiliyordu. Geçen zaman içerisinde, bu konuda çok faydası olmuştu ama o, yine bunları ciddiye almıyordu. Sadece ufak tefek iş kurnazlığı idi hepsi ona göre.

Kapısı birden açılınca başını kaldırıp baktı. Abisi, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ellerini pantolonunun ceplerine sokup, karşısına dikildi. "Hayrola? Neye canın sıkıldı?"

"Şu bizim son projede ortaklık yaptıklarımız var ya?"

"Eroğlu mu?"

Taylan başını salladı. "Oğlu ağır bir ameliyat geçiriyormuş. Bizim de hastaneye gitmemiz lazım."

"Niye gidiyoruz ki? Ameliyat sonrası bir çiçek göndeririz, olur biter."

Taylan derin bir nefes koyuverip, gözlerini tavana kaldırdı. "Karan! Adamlar, bizim ortağımız. Üstelik Kerem Eroğlu, çok beyefendi bir adam. En zor gününde yanında olmamız lazım. Ortaklıktan ziyade bir dost olarak."

"E iyi, sen git. Ben niye geliyorum ki?"

"Çünkü ailecek yanlarında olduğumuzu göstermemiz lazım."

Karan oflayarak arkasına yaslandı. Sıkkın bir sesle, "Beni bulaştırma böyle şeylere," dedi.

"Sadece yarım saat. Beraber gidelim. Ben kalırım, sen ya-

rım saat sonra ayrılırsın. Söz!" Sanki karşısındaki küçük bir çocukmuş gibi ikna etmeye çalışıyordu.

Karan önündeki dosyaya baktı sıkkın sıkkın. Sonra gönülsüzce başını salladı. İşaret parmağını sallayarak konuştu.

"İyi, peki ama bak, sadece yarım saat kalırım. Daralıyorum ben böyle işlere."

Taylan rahatlayarak nefes aldı. Gülümsedi. "Beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim Karan."

Yüzünde kardeşine duyduğu sevgi apaçık okunuyordu. Zaten adamın bu yüz ifadesi olmasa Karan ona da karşı koyabilirdi ama hayattaki tek değerli varlığı abisiydi. Onu hiç yalnız bırakmaz, her beladan çekip alırdı. Şimdiye kadar ne yargılamış ne akıl vermiş ne de hesap sormuştu. Sorgusuz sualsiz desteği hep yanındayken hiç değilse bu kadarını yapabilmeliydi onun için.

Üzerindeki yeleği düzeltti. İki kardeş odadan birlikte çıktılar. Plazanın otoparkına inip şoförün açtığı kapıdan girerek arabaya yerleştiler.

* * *

Sina tam tamına otuz altı saattir uyumuyordu. Önündeki ekranda kodlar birbirine girmeye başlamıştı ancak sonlandırmadan bırakması imkansızdı. Yorgunlukla gözlerini ovuşturdu. Soğumuş kahvesinin son yudumunu aldı. Son birkaç gündür evden çıkmıyordu. Bu projeyi bitirebilmek için ofiste dikkatinin dağılacağını düşündüğünden evde çalışıyordu. Bu akşama kadar teslim etmeleri gerekiyordu yoksa ödenecek tazminat, daha yeni kurdukları şirketin kaldıracağı bir rakam değildi.

Bir sene öncesine göre başka bir hayat yaşıyordu artık. Ailesiyle yaşadığı evden ayrılmıştı. Artık tek başına yaşamak istiyordu ama yine de desteğini onlardan çekmiyordu. Düzenli olarak para veriyordu ailesine. Abisi çalışmıyorken sadece babasının öğretmen emeklisi maaşıyla dört kişilik aile geçinemezdi. Kız kardeşi de zaman zaman destek oluyordu

ancak daha iki senelik evliliklerinde, onların da çok eksiği vardı. Kendi ihtiyaçlarını karşılamaları gerekiyordu.

Kendine iki odalı, küçük bir ev tutmuştu Kurtuluş'ta. Hülya sık sık geliyordu. Annesini bırakamayacağından Sina'nın beraber yaşama teklifini geri çevirmişti. Zaten Sina da laf olsun diye sormuştu. Hülya'nın annesini bırakmayacağını kendisi de biliyordu. Hülya bir yandan dövme yapıp bir yandan evde çalıştığı tasarımlarını satıyordu. El becerisi mükemmeldi. Ana kız gayet iyi geçiniyorlardı.

Tıpkı Sina'nın annesinin öldüğü gibi Hülya'nın da babası ölmüştü seneler önce. Tek çocuktu ama çok mutluydu. Dünya tatlısı bir annesi vardı. Sevgi Teyze anlayışlı, güler yüzlü, cefakâr, asla şikâyet etmeyen, elindekiyle yetinen ve herkes hakkında iyi şeyler düşünüp konuşan bir kadındı. Sina'nın annesinin tam tersiydi... Senelerce Sina kendi annesinden görmediği sevgiyi Sevgi Teyze'den görmüştü. Kadın adının hakkını veriyor, herkese hiç bitmeyen sevgisini dağıtıyordu. Sina çok geceler kalmıştı onlarda. Yarı annesi sayılırdı Sevgi Teyze. Şimdi de zaman zaman gidiyor, bazen de Hülya gelip kendisinde kalıyordu.

Uzun yıllardır bilgisayarlarla arası iyiydi. Üniversiteye gitme imkanını kaybedince kendini tamamen bilgisayara vermişti. Başkaları gibi saatlerce sohbet ya da oyunla zaman geçirmezdi. "Oyun oynama, oyun yap" mottosuyla kendi kendine yazılım öğrenmişti. Ergenliğinde geeklere çok takılmış, onlardan epey şey öğrenmişti. Kafasının işleyişi de bu işe çok yatkındı. Okumayı da öğrenmeyi de asla bırakmayı düşünmüyordu. Sonsuz bilgi açlığı, kimsenin ilgisini çekmeyen konulara bile ilgi duymasına neden oluyordu. Kız kardeşi Sahra, "Ayaklı Kütüphane" diyordu kendisine.

Ergenlikte, işin heyecanıyla ileri gittiği zamanlar olmuştu. Sırf merak ve rekabet hissinden birkaç yeri hacklemişti. O zamanlar daha acemiydi ancak zamanla tüm açıklarını kapatmış ve oldukça ustalaşmıştı. Şimdi yazdığı kodlar başlı başına efsaneydi. Artık ardında hiç iz bırakmadan işini görebilecek düzeydeydi ancak bunu yapmıyordu. Başkalarının

özeline girmek ya da başkalarına gereksiz zararlar vermek doğru bir şey değildi. Yine de bu dünyadan uzak kalmamak için sürekli iletişimde olduğu gençlerden oluşan bir grup vardı. Hiçbiri birbirini bilmez, net üzerinden değerlendirirlerdi her şeyi. İyi çocuklardı hepsi. En azından, heveslerini alırken yanlış yapmalarını da engellemiş oluyordu. Rekabeti kendi aralarında tuttukları sürece her şey oyun gibiydi onlar için.

Bitirmeye çalıştığı kodlara tekrar baktı. Bir satırda sorun vardı ama artık hiçbir şey göremiyordu. Dikkatle ekrana bakarken telefonu çaldı. Gözünün ucuyla son model telefonun ekranına bakarken Sahra'nın yüzü belirdi ekranda. Hemen uzanarak açtı.

"Sina?"

"Efendim?"

"Çok kötü bir şey oldu, hemen gelmen lazım."

Sina telaşla ayağa kalktı. "Ne oldu? Nereye gelmem lazım?"

"Hazar'a çarpmışlar. Hastanedeyiz şu an, ameliyata aldılar, acil gel. Ben tek başıma her şeye koşturamıyorum."

"Durumu nasıl?" derken endişeden ölecek gibi hissetti kendini. Eli boğazına gitti istemsizce.

"Valla, hala bilemiyoruz. Hayati tehlikesi yok, diyorlar ama ben dedikleri hiçbir şeyden bir bok anlamıyorum. Orospu çocukları, neden adam gibi Türkçe konuşmazlar ki?"

"Hangi hastane?"

Kardeşi hastanenin adını söylerken kendisi sırt çantasına laptopunu, power bankı ve lazım olacağını düşündüğü birkaç kabloyu atmıştı bile. Aynı anda birkaç şey yapması gerekse de elindeki işi mutlaka bitirmesi gerekiyordu. Ne zaman eve döneceğini bilmiyordu ama fırsat bulduğu her boş anı değerlendirmek zorundaydı yoksa batarlardı. Asla o borcu ödeyemezdi. Hiçbiri ödeyemezdi.

Ortaklarının ikisi de kendisi gibiydi. Üçü bir araya gelip şirketi kurarken ceplerindeki son kuruşları koymuşlardı ve yavaş yavaş her şey yoluna giriyorken bu borcu hiçbiri kaldıramazdı. Projeyle baştan sona kendisi ilgilendiği için bu saat-

ten sonra bir başkası onun kodlarını çözemezdi. Tamamen vakit kaybıydı. Öyle ya da böyle kendisi bitirmek zorundaydı.

Siyah kotunun üzerine kısa kollu, beyaz bir tişört, onun üzerine de kollarını kıvırdığı beyaz, keten bir gömlek giydi. Önünü iliklemedi. Telefonunu pantolonunun arka cebine soktu. Siyah, spor ayakkabılarını ayağına geçirdi, sırt çantasını bir omzuna atıp aceleyle evden çıktı. Sokağın başına koşup bir taksi çevirdi ve hastanenin adını verdi. Yarım saat sonra hastanenin önüne gelince aceleyle indi taksiden. Ana kapıdan içeri girip koşar adımlarla danışmaya gitti. Bilgileri verip nereye gideceğini öğrenince ameliyathanelerin olduğu tarafa yöneldi. Giriş kattaki 'Ameliyathaneler' yazısını takip ederek koridorları acele adımlarla geçti.

Son köşeyi döndüğünde gördüğü manzarayla beyninden vurulmuş gibi hissetti. Genç bir adam babasının iki yakasına yapışmış, yaşlı adamı sarsıyordu. Asiye Abla korkulu bir yüz ifadesiyle babasının koluna yapışmış, çekmeye çalışırken Sahra öfkeden kudurduğu belli olan bir yüzle adama çemkiriyordu yüksek sesle. Hülya, Sahra'yı geri çekmeye çalışırken en az onun kadar çemkirmekten geri kalmıyordu.

* * *

Karan, Taylan'la beraber geldikleri hastanede, ameliyathanenin önünde üzüntüyle bekleyen Ekrem Eroğlu'na fısıltıya benzer bir ses tonuyla, "Geçmiş olsun," dedi. Adam çökmüş haldeydi. Oğlu uzun zamandır böbrek bekliyordu. Nihayet aranan böbrek bulunmuştu ve nakil yapılıyordu. Çocuk daha 16 yaşındaydı ve Ekrem Eroğlu'nun tek oğluydu. Hepsi ameliyathanenin kapısında beklerken diğer kapının önünde bağırış sesleri gelince başlarını o tarafa çevirdiler.

Taylan "Ne oluyor orada?" dedi merak ederek. Ekrem Eroğlu tatsız bir sesle cevap verdi.

"Biraz evvel getirdiler. Erol Doğu'nun oğlu bir adama çarpmış. Adamı ameliyata aldılar. Hayati tehlikesi yokmuş ama oğlan her zamanki gibi alkollüymüş. Şikayetçi olmasın-

lar diye garibanları tehdit ediyor."

Taylan bıyık altı gülüp Karan'a yan gözle baktı. "Bu senin rakip değil mi? Neydi adı?"

Karan burun kıvırıp yan gözle manzaraya baktı. Erdal denen it yaşlı adamın yakasına yapışmış, şikayetini geri alması için baskı yapıyordu. Herif, Karan'ın gittiği her yerde onu kışkırtmaya çalışırdı. En az Karan kadar arızaydı ama Karan'ın namı ondan ileri olduğu için sürekli öne çıkmaya çalışırdı. Onun da babası her pisliğini temizlerdi. Karan'ın farkıysa yaptıklarını kimsenin temizlemesini istememesiydi. Bir kez bile abisini arayıp yardım istememişti. Taylan kendi toparlardı her şeyi. Erdal ise ne zaman başı sıkışsa babasını arar, gerisini ona bırakırdı . Adam da her koşulda oğlunu haklı bulurdu.

Omuzlarını umursamazca silkerek, "Erdal," dedi. Sıkıntıyla duvara yaslanıp, kollarını göğsünde birleştirerek ayaklarını öne doğru uzattı. Yüzünde sıkıntıyla başını yan çevirip, önündeki karışık manzarayı izlemeye başladı.

* * *

Sina köşeyi döner dönmez gördüğü manzarayla kendini kaybetmiş bir şekilde, ileri doğru hızla koşarak gruba yaklaşırken kolundaki çantayı kenara fırlattı. Grubun yanında duran bekleme sıralarının üzerinden sıçrayarak havaya yükseldi ve "Ne oluyor lan, burada?" deyip, babasının yakasına yapışmış olan herifin suratına tüm gücüyle indirdiği yumrukla adamı altına aldı.

Babası geriye doğru fırlarken Sahra ve Hülya adamı destekleyerek son anda düşmesine engel oldular ve çabucak kenara çektiler. Sina adamın üzerine oturup tekrar bir yumruk attı. Herifin burnundan kan gelmesini umursamadan tekrar bir yumruk atarken sesinin tüm gücüyle bağırıyordu.

"Sen kimin yakasına yapışıyorsun lan, şerefsiz?"

Arkada topladığı saçları yüzünün iki yanından önüne döküldü. Bu sefer o adamın yakasına yapışmış, hırsla adamı

zemine vuruyordu. Hayatta katlanamadığı tek şey, ailesine zarar verilmesiydi. Senelerce üzerine düşen bu sorumluluğa öylesine alışmıştı ki bunun tersini düşünemiyordu bile. Sessiz babası her zamanki gibi kendisini savunamazken onun zarar görmesini engelleyecek tek kişi yine kendisiydi.

Yere yatırıp üzerinde tepindiği adam babasına zarar veriyordu. Onun babasına! Sina aklını kaybettiğini hissetti. Bu adam kim oluyordu da ihtiyar birinin yakasına yapışabiliyordu? Delirmiş gibi bir yumruk daha attı.

Tam o sırada başının arkasında bir baskı ve hemen ardından bir ses duydu. "Bırak onu, dağıtırım beynini!"

Sina duraksayarak ölümcül bakışlarını hafifçe yukarı kaldırıp, suratını dağıttığı adamın başının hemen üstünden zemine odakladı.

Sahra'dan bir çığlık, babasından korku ve yalvarır birkaç söz çıkmıştı. En nefret ettiği şeydi babasının yalvarması. Hülya ise uyarıcı bir tonla "Sina!" diye bağırdı.

Sol eli adamın yakasındayken sağ elini yere bastırdı.

"Ulan şerefsiz, o enseme dayadığın silahsa... Sıkmazsan adam değilsin! Ha yok, sen sıkmazsan ben onu elinden alıp, ensene kadar ağzına sokmazsam insan değilim!"

Son kelimesinin ardından sağ elini hırsla yere vurmuştu.

"Sana kalk dedim yoksa sıkarım," dedi arkasındaki adam ters bir sesle.

Altındaki adam korkuyla yüzüne bakıyordu ancak arkasına dikilen adamdan aldığı bir güçle dudakları yavaş yavaş kıvrılmaya başlamıştı. Sina, iki elini de teslim olmuş gibi yavaşça havaya kaldırdı. Ağır hareketlerle sağına doğru hareket edecekmiş gibi davranıp hızla soluna döndü.

Arkasındaki adamın silah tutan elini aniden dönerek kavradı ve arkaya doğru hızla bir tekme atarak adamı kaşla göz arasında omzunun üstünden savurup, yerdeki adamın üstüne fırlattı. Kaptığı silahı bu kez o doğrulttu.

Silahı tutarken ikisinin üstüne oturup zorla adamın ağzının içine soktu. Şu an aklı başında değildi ve gözü dönmüş halde cinayet işleyebileceğine emin oldu.

"Sen kimi tehdit ediyorsun lan!!"

Silahın emniyetini açtı. Kenar mahallede büyümek, her haltı öğrenmesine neden olmuştu. Kendini korumayı öğrenemezsen acı tecrübeler yaşayabilirdin ve kendini korumayı öğrenmek, Sina'da takıntı derecesindeydi. Mahalledeki çocuklarla ara ara atış yapmaya giderlerdi, o yüzden silahlardan da anlardı. Her iki adamın bakışları korku dolmuştu.

Sina'nın gözü kararmış yüz ifadesi, çok da normal olmadığını işaret ediyordu.

"Sahra! Bu herif niye babamın yakasına yapıştı?"

Başını kaldırmadan sormuştu. Gözlerini adamlardan ayırmamıştı. "Şikâyeti geri almamızı istiyorlar."

"Sebep?"

"Herif alkollü. Daha önce de vukuatları varmış. Zengin piçi işte! Şikâyeti almazsak içeri girecek." Sahra'nın sesi nefretle çıkıyordu.

"O zaman gider, birkaç ay tatil yapar işte içeride."

"Arkası sağlam. O yüzden babama gözdağı veriyordu."

"Sikerim arkasını! Şikâyeti geri çekmek yok! Duydun mu lan beni? Kıçını içeride kollar babacığın artık!"

"Pişman olursun!" dedi adam yerde yatarken. Bu insanları bertaraf etmek babası için çocuk oyuncağıydı. Yüzünden kanlar akarken psikopat bir yüz ifadesiyle sırıttı.

"Senden korkan senin gibi olsun lan!" dedi Sina ateş saçan gözlerle. Silahı diğerinin ağzına daha sert bastırdı. Adamın başı, diğerinin göğsünü bastırdı. Adamdan korkulu homurtular çıktı.

Sina tetiği çekmek konusunda çok ciddiydi. Babasının bir başkası tarafından hırpalanması kanına dokunuyordu ancak Sahra'nın panikle uyararak kurduğu cümle kendini toparlamasına sebep oldu.

"Sina, İber geliyor!" dedi endişeyle. Camdan, hastanenin bahçesinde koşarak gelen çocuğu görmüştü.

Hızla adamların üzerinden kalkıp becerikli hareketlerle silahın şarjörünü çıkardı. Boş silahı ve çıkardığı şarjörü, adamlara savurduğu tekmenin ardından üzerlerine attı.

Adamın, hastanenin ortasında kendisini vuramayacağını biliyordu. Tıpkı kendisinin, her ne kadar çıldırmış olsa da böyle bir şeyi yapamayacağı gibi. Sadece kendisini korkutmak istemişlerdi ve o da onlara pabuç bırakmayacağını göstermişti.

Derin bir nefes alıp saçlarını arkasına attı. Yüzüne, biraz evvelki ifadenin tam tersi bir ifade oturttu. Arkasını dönecekken hırsını alamamış gibi tekrar bir tekme gömdü adama. Sonra arkasını dönüp koridorun köşesinden koşarak gelen on iki yaşının sonlarındaki çocuğu, kollarını açarak güler yüzlü bir ifadeyle karşıladı.

Dışarıdan seyreden biri, muhtemelen bu ani ruh değişimlerinden şizofren olduğunu düşünebilirdi ancak o bunun uzmanı gibiydi. Her türlü duygusunu çok rahatlıkla bastırabilir ve o an nasıl görünmesi gerekiyorsa onu oynardı.

"Halam?"

Çocuk, yüzünde ağladığını belli eden yaş izleriyle ona koştu. Çocuğu kollarıyla sardı. "Korkma halacığım. Baban iyi."

"Sina... Babama araba çarptı, dediler." Çocuğun gözlerine tekrar yaş doldu.

Kolunu çocuğun omzuna atıp diğerlerinin yanına sürükledi. "İyi, merak etme. Sen nereden duydun ki? Hem nasıl geldin buraya?" dedi azarlayan bir tonla.

"Mahalledekiler söyledi... İbo Abi getirdi."

"Ulan, şerefsizim MOSSAD'ın bile bizim mahalledeki gibi istihbarat ağı yoktur" diye mırıldandı sinirle ağzının içinde.

Sahra ileri çıkıp çocuğu kollarına aldı. "Korkma halacığım. Abim iyi. Ameliyatta. Çıkacak birazdan."

Çocuk diğer halasına sarılırken yan gözle yerdeki adamlara baktı. Adamların yerden kalkma çabalarına bakarken şaşırmıştı. Koridorun ortasında, neden yerde yatan adamlar vardı ki? Bakışlarını Sina'ya çevirdi.

"Sina? Bunlar kim? Onlar da mı kaza geçirmiş?" dedi merakla.

"Hee, aynen öyle halacığım. Onlar da kaza geçirmiş,"

dedi Sina, kaşları çatılı yerden kalkmaya çalışan adamlara bakarak.

"Bunun hesabını ödeyeceksin!" dedi adam, ayağa kalkıp duvara yaslanırken. Kız ileriye doğru tehdit dolu bir adım attı. İşaret parmağını salladı.

"Demirden korksak trene binmezdik! Yapmazsan hatırım kalır ama ben de hesap kesmesini bilirim, haberin olsun!"

O sırada ameliyathanenin kapısı açıldı ve doktor dışarı çıktı. Sina, sinirli bakışlarını adamlardan yavaşça çevirip doktora döndü.

"Yakınları siz misiniz?" diyen doktora doğru yanaştılar. Babasının yüzü endişeden bembeyaz olmuştu.

"Babasıyım ben. Oğlum iyi mi doktor bey? Durumu nasıl?"

Doktor, tıbbi terimlerden oluşan açıklamasını yaparken hepsi söylenenlerden bir şey anlamadıkları belli olan, endişeli gözlerle onu dinliyordu. Sina, adamın açıklamalarının ardından adamla aynı dilde konuşuyormuşçasına birkaç soru sordu.

Doktor kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Doktor musunuz?" diye sordu.

"Hayır."

"Tıp öğrencisi?" diye sordu adam şaşırarak.

"Hayır. Okuma yazmam var, o olmaz mı?" Sina'nın sesi sinirliydi. Sürekli karşılaştığı bir tutumdu bu. Bu tür şeyleri bilmek için mutlaka diploması olması gerekiyordu sanki.

"Sıradan kişiler bunları bilmezler, o yüzden sordum."

"O zaman siz de sıradan insanların anlayacağı şekilde konuşsanız iyi olur. Anladık, ağır okumuşsunuz da diğerleri de anlamıyor işte."

"Kusura bakmayın. Mesleki alışkanlık," diyen doktor, sözlerine devam etti. "Kırılan omurgalar ciğerlere battığından, bununla ilgili operasyon yapmak zorundayız."

"Komplikasyon söz konusu mu?"

"Şu an bir şey söyleyemiyoruz ancak daha iki ya da üç saat sürecek bir operasyon gerekecek. Bu gece yoğun bakımda tutup değerleri takip edeceğiz, yarın normal odaya çıkarmayı düşünüyoruz."

"Bugün görme imkânı olabilecek mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Yarın yoğun bakımdan çıktıktan sonra görebilirsiniz. O yüzden böyle kalabalık halde beklemenize gerek yok. Şimdilik bu kadar," diyen doktor tekrar içeri girdi.

Sina etrafındakilere baktı. İbo da gelmişti o sıra. Sina'ya uzanarak sarıldı. "Geçmiş olsun. Yapabileceğimiz bir şey var mı?" dedi genç adam.

Sina'dan biraz daha uzun, beyaz tenli, ince fakat sert görünüşlü bir adamdı. Çocukluk arkadaşlarıydı. Aynı mahallede büyümüşlerdi. Sina başını olumsuzca iki yana salladı. Babasına gözü ilişti, adam çok yıkık görünüyordu. Sina, İbo'nun kollarından çıkıp Asiye'ye döndü.

"Asiye Abla hadi, babamı da alıp eve gidin. Burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok. İbo sizi götürsün. İber'i de alın, burada kalmasın. Sahra sen de!" dedi kardeşine dönerek. Sahra itiraz edecek gibi oldu, elini kaldırdı.

"Burada kalıp ne yapacaksın? Boşa kalabalık."

İbo'nun koluna girip kalabalıktan uzaklaştırdı. Alçak sesle konuşmaya başladı.

"Hepsini al, eve götür. Çocuklara söyle, gözlerini bizim evden ayırmasınlar. Adamlar şikâyetin geri alınması için tehdit ediyorlar. Ben o tarafı halledene kadar sen babamlara göz kulak ol."

İbo gözlerini kıstı. "Hiçbir bok yapamazlar, merak etme sen." Sonra başını salladı. "Sen ne yapacaksın?"

Sina koridorun uzak köşesinde, yanlarına gelen iki polisle konuşan adamlara baktı. Onların yanı da kalabalıklaşmıştı. Ortalarında, otoriter görünen daha yaşlıca bir adam vardı ve polislere tavrı baskın görünüyordu.

"Önce bir adını öğreneyim. Arkaları sağlammış da nasıl bir sağlam, onu bileyim."

"Tanımıyor musun bu adamı?" İbo şaşkın bir yüzle bakıyordu kendisine.

"Nereden tanıyayım lan? Daha yeni geldim, birbirimize girdik. Arada adını soramadım, kusura bakma!" Alaycı bir

sinirle yüzünü buruşturdu.

"Erol Doğu bu, kızım. Yanındaki it de oğlu Erdal Doğu. Hani şu, Doğu Holding'in sahibi. Herifin vukuatı çok ama babası kolluyor arkasını. Baksana gelmiş hemen. Avukatları yığar bunlar."

"Sikerim holdingini, avukatını. Bana ne? Nerden tanıyayım? Tamam işte, kim olduklarını da öğrendim, gerisini ben hallederim," dedi kin dolu bakışlarını adamlara dikerek.

"Bana bak, başını belaya sokacak bir şey yapma sakın. Mimlendin ona göre!"

"O zaman gençtim. Şimdi iz bırakmam, merak etme!" dedi umursamaz bir edayla. Sonra elini kaldırıp adamın koluna vurdu. "Hadi, sen bizimkileri al, git artık. Ben buradayım."

Tekrar kalabalığa döndü. İber, gitmemek için ayak direyince çocuğa sarılıp başını öptü. "Halacığım, burada kalamazsın. Zaten şimdi göremeyeceksin de. Ben buradayım, sen hiç merak etme. Yarın İbo seni getirir, görürsün babanı."

"Ama ya bir şey olursa?"

"Olmayacak! Olmasına izin vermem. Ben sana hiç yalan söyledim mi? Bir şey olsa bu hastaneyi başlarına yıkarım, biliyorsun." dedi ikna edici bir tonla.

Çocuk istemese de ikna oldu. Sina'nın dediği şeyi yapacağını biliyordu. İbo kolunu çocuğun omzuna atıp kendisiyle birlikte sürükledi. Diğerleri de isteksizce onu takip etti. Hülya yanına yanaştı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden hiç tartışmayalım."

Diğerleri uzaklaşırken Sina peşlerinden seslendi.

"Asiye Abla! Babama dikkat et, tırsıp şikâyeti geri almaya kalkmasın. Papaz olmayalım!" dedi uyarırcasına. Kadın başını salladı. Babası kırgın gözlerle baktı. Aldırmadı Sina. Bunu yapabileceğini biliyordu çünkü babası, tatsızlık çıkmasın diye gidip o şikâyetten vazgeçerdi. Yeter ki sorun çıkmasın diye, hakkını aramak aklına bile gelmezdi.

Hepsi koridorun köşesini dönünce kız hızla hareket etti. Arka cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Duvara omzunu dayayıp sırtını diğer adamlara çevirdi. Başını

kaldırmadan yere bakıyordu. Koridorda sürekli birileri gidip geliyor, diğer ameliyathanelerin önünde birileri bekliyordu ama başını kaldırıp kimseye bakmamıştı geldiğinden beri. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu.

Hülya "Yine ne halt ediyorsun?" dedi merakla ona yanaşıp. Yan gözle gizemli bir bakış attı başını sallayarak.

Yanlarından ağır adımlarla geçen adama, ikisi de dikkat etmemişti. Sürekli birileri gidip geliyordu koridorda. Adamın duraksamasını da fark etmediler.

Karşı taraf açınca alçak sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Böcek! Doğu Holding. Erol Doğu. Erdal Doğu. Bütün sitelerini çökertin. Mikro siteler dahil. Masaüstü, laptop, ipad, tablet, cep telefonları... Ulaşabildiğiniz her şeyi kilitleyin. Banka hesaplarını da bloklayın. Araçlarda bilgisayar varsa onları da kilitleyin. Hepsi için benim kodları kullan. Sakın! Bak, sakın kendi kodlarınızı kullanmayın! Olur da ulaşırlarsa bana gelsinler, siz başınızı belaya sokmayın!"

Sina karşı tarafı dinlerken Hülya dehşetle ona bakıyordu. Kolunu çekiştirdi ve fısıldayarak: "Ne yapıyorsun? Delirdin mi?"

Sina aldırmadan ters bir bakış attı. Telefondakinin soru sorduğu belli olan bir aradan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Şimdilik üç gün... Akılları başlarına gelmezse sonsuza kadar. Haa, bu arada; bu herifin teknik adamları vardır, boş durmazlar, saldırı için duvarları sağlamlaştırın. Birkaç gün kendi mekanlarınızda takılmayın. Yeraltına inin. Ben ulaşacağım size."

"Kızım, manyaklaştın mı sen? Yakalanırsan bu sefer içeriden kimse çıkaramaz seni. Geçen sefer küçüktün, erteledi-ler cezanı. Bu sefer hiçbir şekilde yırtamazsın. Yapma! Söyle, geri çekilsinler!" Hülya'nın kısık sesi kızgındı.

"Birkaç gün kilitlensinler, sonra bakarız. Durmaz bu it, sana söyleyeyim. Ya içeri girecek ya da yakamıza yapışacak!"

"Allah'ım delireceğim!" Hülya ellerini yüzünün iki yanına koyup başını kaldırdı endişeyle.

Tam o sırada Sina'nın telefonu çaldı. Ekranda Akın'ın yü-

zünü görünce yüzünü buruşturdu. Ortağının neden aradığını çok iyi biliyordu. Ellerini sıkıntıyla ensesine kilitledi, başını tavana kaldırıp etrafında bir tur attı oflayarak. "Teker teker gelin lan! Teker teker gelin!" İsteksizce telefonu açtı.

"Sina, parayı hesaba geçirdiler" dedi karşısındaki ses sevinçle. Kız gözlerini yumdu. Artık hiçbir şekilde geri dönüş yoktu.

"Sen ne durumdasın? Bitirdin mi?"

"Akın, ben şu an hastanedeyim. Abim trafik kazası geçirdi." Sesi tedirgindi.

"Öyle mi? Durumu nasıl? Kötü mü?" diyen ses anında düşmüştü. Hayal kırıklığı yaşadığı telefondan bile anlaşılıyordu.

"Yok, hayati tehlikeyi atlattı ama hala ameliyatta."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sorarken Akın'ın sesi zorlama çıkıyordu. Kendince haklıydı.

"Yok yok, sağ ol" dedi Sina çabucak.

"Peki, proje ne durumda?" diye sordu Akın en doğal haliyle. "Biliyorsun, akşama kadar teslim etmezsek çıkaracakları tazminatı ödememiz imkânsız."

"Biliyorum biliyorum. Birkaç saatlik işim kaldı. Bana dört saat ver, adamları oyala, ne yapıp edip akşama yetiştireceğim."

"Bak, yapamayacaksan biz devam edelim." dedi Akın şüpheyle.

"Siz kodları çözene kadar ben zaten bitirmiş olurum. Bitmek üzere. Geriye birkaç bug kaldı temizleyeceğim, o kadar."

Her yazılımcının kodlaması, el yazısı gibi farklı olurdu. Birinin yazdığı kodu bir başkasının çözmesi zaman alırdı. Her yiğidin yoğurt yemesi ayrıdır misali, her yazılımcının kodlaması da farklıydı. Belki sonuç aynı adrese çıkardı ama takip edilen yol, herkes için farklı olurdu. Sina'nın kodları da farklıydı ve kendisinin bitirmesi gerekiyordu.

"Peki, o zaman. Senden haber bekliyorum."

"Tamam, zaten arada ararım seni birkaç şey için. Ekrandan takip etmemiz gereken şeyler var."

"Tamam..." Bir süre sustu sonra dostça bir sesle devam etti. "Bu bizim için çok önemli biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum Akın. Ben de o borcun altına giremem. Hele şu an bu, imkânsız. Mutlaka bitireceğim, merak etme," dedi sıkıntıyla.

"Tamam, görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver mutlaka."

"Görüşürüz," deyip kapattı.

Hülya "Ne oldu yine?" dedi merakla.

Sina yüzünü duvara dönüp gözlerini kapadı, alnını usul usul duvara vurdu sıkıntıyla. Hülya elini omzuna koyunca ona döndü, boş boş baktı. Sonra gözü çantasına ilişti ve hemen harekete geçti. Bekleme sırasının üzerindeki sırt çantasını alıp içindekileri çıkarmaya başladı, bir yandan Hülya'yla konuşuyordu.

"Kızım, batak haldeyim. Burada beklerken benim şu kodları tamamlamam lazım. Akşama kadar teslim edemezsem şirket batar. Zaten minnacık bir şirket, bunu halledemezsem asla altından kalkamayacağımız bir borca gireriz. Daha senesini göremedik şirketin."

"Burada mı yazacaksın?" dedi Hülya üzgün bir sesle.

"Ne yapayım? Birkaç saatlik işim kaldı, bitirmem lazım."

Koridorda yere çöküp bağdaş kurarken sırtını da duvara yasladı. Laptopu kucağına aldı, telefonun internetini laptopa bağladı. Kulaklığını telefona takıp kulaklarına yerleştirdi. Hülya, "Ben o zaman gidip ikimize de birer kahve alayım," dedi.

Sina başını kaldırmadan karşılık verdi. "Valla süper olur."

Ekranı çoktan açmış, Hülya uzaklaşırken yarım kalan işe odaklanmıştı. Gelip geçerken kendisine garip garip bakan kimseyi umursamıyordu.

* * *

Karan sıkıntıyla ilerideki karmaşayı izlerken hayatının sürprizini yaşadı. Böyle bir şeyi bin yıl düşünse aklına getire-

mezdi. Köşeden koşarak gelip, yaşlı adamın yakasındaki Erdal'ın suratına yumruğu patlatan kız, bir senedir aradığı kızdı.

"Siktir!" dedi, duvardan destek alıp hızla dikilirken.

Taylan kaşlarını çatarak kardeşine baktı. Burada edilecek laf mıydı? Kardeşinin yüzündeki değişimi izlerken daha önce böyle bir şeye şahit olmamıştı. Azarlamak üzere açtığı ağzını kapatarak şaşkınlıkla kardeşine baktı.

Karan'ın yüzüne sanki güneş doğmuş, dudaklarının kenarı gülümseyerek kıvrılmıştı. Yüzünden sayısız ifade geçiyordu. Donmuş gibi bakışları ileriye sabitlenmişti. Taylan, kardeşinin bakışlarını takip ederken bir anda kafasının içindeki tüm taşlar yerine oturdu. Karan'ın koluna yapışıp dikkatini çekmeye çalışırken,

"O mu? Bu, o kız mı?" dedi inanmaz bir sesle.

Karan otomatik bir hareketle sadece başını salladı. İleri doğru hamle yapmak üzereyken Taylan koluna yapışıp, kardeşine engel oldu. Kızgınlıkla, neden durdurduğunu sorgularcasına abisine döndü.

"Sen, şimdi kızın yanına gidersen Erdal olayı büyütür. Sabırlı ol biraz. Olayı anlayalım, sonra harekete geçersin" dedi Taylan soğukkanlı bir sesle.

Karan tepki veremeden, kızın başına silah dayandığını görünce tekrar ileri atıldı. Taylan önüne geçti. Zorlukla durdurup kulağına fısıldadı.

"Sakin ol. Hastanenin ortasında bir halt edemezler. Sadece korkutmaya çalışıyorlar." Başını yan çevirip ileride yaşananlara baktı.

Kız diğerini de indirince iki kardeşin ağzından hayretle aynı anda, aynı kelime çıktı.

"Siktir!"

Şimdi Taylan'ın da tamamen ilgisini çekmişti olay. Karan'ın kolunu bırakmadan, "Buradan sakın kımıldama. Bırak, ortalık sakinleşsin, ben müdahale edeceğim, merak etme," dedi ve ikisi de biraz daha yanaşıp ilerideki manzarayı izlemeye devam ettiler.

Tüm konuşmalar kısmen kulaklarına geliyordu. Kızın de-

lice hareketinden sonra ortaya çıkan ufak çocuk nedeniyle meydana gelen ani değişimi, Karan'ı güldürdü. Taylan yan gözle ona baktı.

"Anladım ben senin bu kıza niye bu kadar taktığını. Deli deliyi görünce tanırmış ya, manyak da manyağı görünce tanıyor, anlaşıldı."

Doktorla konuşması Taylan'ı daha da şaşırtmıştı. Kız sivri dilli, kimsenin önünde eğilmeyen bir tipti.

Karan sırıtarak omzunu duvara yaslayıp bir ayağını diğerinin önüne çapraz koydu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kızı izledi. Yanına gelen adama sarılması, tekrar dikilmesine neden oldu. Kaşlarını çattı.

"Kim bu dallama?" Abisine karanlık gözlerini çevirdi. Taylan, bilmediğini anlatırcasına omuzlarını silkti.

Adamla kızın samimi şekilde kalabalıktan uzak, fısır fısır konuşmaları Karan'ın canını sıktı. Herkesi gönderdikten sonra yaptığı telefon konuşması ilginçti. Taylan, Karan'ı olduğu yerde bırakıp, Doğulara hâl hatır sormak için yanlarına giderken kızın konuşmalarına da kulak misafiri olmuştu. Kız da az çetin ceviz değildi. Taylan birkaç cümlenin ve laf olsun diye ettiği geçmiş olsunun ardından kardeşinin yanına döndü.

Karan, "Demek adı, Sina." dedi gözünü kızdan ayırmadan.

"Bu kızın hacker olduğunu sen biliyor muydun?" dedi Taylan düz bir sesle. Karan şaşkınlıkla döndü abisine "Ne?"

"Telefonda biriyle konuşuyordu. Doğuları çökertiyorlar. Akşama kalmaz kıyamet kopacak." İki kardeş aralarında konuşurken kız başını duvara vuruyordu sıkıntıyla.

"Sorun var!" dedi Karan ileri atılırken. Taylan yine engel oldu.

"Bekle biraz. Doğular birazdan ayrılacak. Karakola gidip ifade vermeleri gerekiyor. Onlar çıksın, sonra gidersin."

Karan sabırsızca ilerideki adamlara baktı. O sırada kız, yere oturup bilgisayarını açtı, arkadaşı olduğu belli olan diğer kız da bir şeyler söyleyip uzaklaştı yanından. Bir süre sonra baba oğul Doğular polislerle birlikte koridorda ilerle-

meye başladılar. Nihayet gidiyorlardı. Karan abisine döndü. Sanki izin almaya çalışan küçük bir çocuk gibiydi.

"Tamam mı? Artık gidebilir miyim?" Kaşları yukarı kalkmıştı.

"Ne diyeceksin şimdi kıza? Üstelik kız, bu kadar sorunun içindeyken..."

Kızın şok yaşayacağı belliydi ancak Karan'ı daha fazla tutması da imkansızdı. Omuzlarını salladı kardeşi, ardından sırıttı pis pis.

"Bilmem. Bulurum bir şeyler."

"Çok üstüne gitme! Bugün değil! Baksana bir yığın dert var başında. Sen de iyice bunaltma!"

"Yok, bunaltmam ama şu Erdal dalyarağından gözünü ayırma! Kıza bulaşırsa karşısında beni bulur!"

Gözleri her zamankinden daha karanlık bakıyordu. Taylan cebinden telefonu çıkarırken güven dolu bir sesle karşılık verdi.

"Tamam. Sen merak etme. Ben de şimdi bizim avukatları arıyorum, takip etsinler, müdahale gerekirse ederiz."

Karan elini abisinin koluna koyup sıktı. Bakışları minnet doluydu. "Çok sağ ol, abi."

Karan'ın yüzünde hayatı boyunca görmediği bir ifadeydi bu. O kimseye minnet etmez, kimseye hiçbir şey için teşekkür etmezdi. Bu bir ilkti.

İşaret parmağını salladı. "Bundan sonra beni yarı yolda bırakacağın anlamına gelmiyor bu. Şirkette hala yanımda istiyorum seni. Yoksa hepsini geri çekerim."

"Yok, artık sen ne dersen o olacak. Söz verdim bir kere," dedi gülerek.

"Bu kızı şimdiden sevdim. En kısa zamanda tanışmak istiyorum."

"Önce ben görüşmeye ikna edersem o da olur, inşallah."

"Bu saatten sonra kurtulamaz senin elinden," dedi Taylan gülerek.

"Hem de hiçbir şekilde!" diye cevap verdi Karan tekrar pis pis sırıtarak. Bakışları yine delice parlıyordu. Sina ekra-

na dalmış bir şekilde işine devam ederken yanındaki gölgeyi fark etmedi. Biri yanına, yere oturunca da dönüp bakmadı. Aklı tamamen işindeydi. Kulaklıktan çıkan müzik sesi dışarıyla olan tüm bağını koparmıştı. Yazarken müzik dinlemek zihnini temizliyordu ve konsantrasyon sorunlarını da böylece bertaraf ediyordu.

Sağ kulağındaki kulaklık birden çıkınca dikkati dağıldı ve sinirle başını yana çevirdi.

"Merhaba... Sina..." dedi ses kulağına.

6. BÖLÜM

Sina hayatının en büyük şokunu yaşıyordu. Yüzündeki tüm kan çekildi. Aynı anda panik, korku, utanç, kaçma isteği ve öfkeyi bir arada yaşıyordu. Dili tutulmuş gibi adama baktı. Konuşamıyordu. Sertçe yutkundu. Adam, yüzünde küstah bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Kendini toparlamaya, tekrar içindeki gözü kara kızı ortaya çıkarmaya çalıştı. İçinde tuttuğu nefesi dışarı verdi. Gözlerini kapatıp başını önüne çevirdi. Sol elini yüzüne kaldırdı; baş parmağı sol şakağına, orta parmağı sağ şakağına baskı uygularken mırıldandı.

"Bir gün daha ne kadar kötü olabilir ki?"

Adam sol bacağını karnına çekip, sağ bacağını kırarak oturuyordu. Sol kolunu dizine yasladı. Kıza döndü.

"Uzun zaman oldu, değil mi?" derken arsız bir ifadeyle sırıtıyordu. Gözlerinde tehlike ışıkları parlıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi adamı yüzüne bakmadan. Ellerini yumruk yaparak kucağına koydu. "Sence?" dedi adam sakin bir sesle.

"Seninle uğraşacak vaktim yok, rahat bırak beni."

"Bir hâl hatır sormayacak mısın? Hem de bana!" dedi imalı bir sesle.

Sina hızla başını ona çevirdi. Öfkeli ve tehdit dolu bakışlarını adama dikip "Sakın!" dedi dişlerinin arasından. "Sakın bir şey ima etmeye kalkma!"

Adam omuzlarını silkti. "Seni rahat bırakmamı istiyorsan..." diye uzattı kelimeleri. Umursamazca etrafta göz gezdirdi. Kız ona bakmaya devam ediyordu. Cümlesinin deva-

mını bekler gibi başını salladı. "... Bir gece daha" dedi sakin sakin başını kıza çevirerek.

"Ruh hastasının sen. Siktir git buradan!"

"Ben de onu diyorum işte" dedi adam intikam alırcasına. Bir sene evvel kızın kurduğu cümleyi, şimdi o kıza kuruyordu.

Sina oflayarak önüne döndü. Kalbi küt küt atıyordu. 'Şimdi değil, şimdi değil!' diye içinden bağırıyordu ancak kimsenin duyması imkansızdı.

Gözü ekrana takıldı. Her şey üst üste gelirken şu anki durum, hepsinden daha felaket boyuttaydı.

Adamdan kurtulması gerekiyordu ama bunu düşünecek temiz bir zihne sahip değildi.

"Defol git başımdan!" dedi tekrar. Sonra adam orada yokmuş gibi kulaklığı kulağına takıp işine döndü.

En iyisi hiçbir tepki vermeden o yokmuş gibi davranmaktı.

O sırada elinde iki kahveyle Hülya göründü. Sina'nın yanındaki adama merakla baktı. Hülya Sina'nın önüne gelip kahveyi uzatınca kız kulaklığın birini çıkarıp, uzanarak kahveyi aldı.

"Bu kim?" dedi Hülya aksi bir sesle. Çenesiyle kaba bir şekilde adamı göstermişti. "Hiç kimse!" dedi Sina sinirli bir tonda.

Hülya kaşlarını kaldırdı. Gözlerini kısarak tekrar adama baktı. Adam sakin bir yüzle başını kaldırıp ona bakarken elini uzattı.

"Karan ben!" dedi sırıtarak.

Hülya elini uzatmadan önce Sina'ya baktı. Kızın allak bullak yüzüne bakınca şaşkınlığı tüm yüzünü kapladı.

"Bu, o mu?"

Sina ses çıkarmadı. Karan "O mu, derken?" diye araya girdi. "Arkadaşım, ne işin var senin burada?" diye diklendi Hülya. "Geçiyordum, uğradım," dedi Karan alayla. "Dediğin kadar da itmiş!" dedi Hülya aşağılarcasına. Tekrar gözlerini kısmıştı.

Karan duyduklarına sinirlenmek yerine güldü. Sırf kızla beraber olmasını sağladığı için itliğini uzun zamandır heves-

le kabul ediyordu.

Sonra kız, adamın havada hala asılı olan eline doğru isteksizce elini uzattı. "Hülya. Arkadaşıyım," dedi başıyla yerdeki kızı işaret ederek.

"Memnun oldum."

"Ben henüz olup olmadığıma karar veremedim, kusura bakma ama ters bir zamanda çıktın ortaya."

"Orasını merak etme sen. Orası kontrol altında," dedi başıyla boş koridoru işaret edip. Biraz evvel Doğuların durduğu yeri gösteriyordu.

Hülya Sina'nın yanındaki bekleme bankına otururken, "Bak sen, o kadar da it değilmiş," dedi sevimli bir sesle.

Sina ikisi arasındaki konuşmaya katılmıyordu. Hülya'ya kızgın bir bakış attı. Kahvesinden bir yudum alıp yere, yanına koydu ve kulaklığını tekrar sinirle kulağına takarken nerdeyse tıslադı.

"Sizin sohbetinizi bölmeyeyim. Yetiştirmem gereken işim var benim."

Karan tam bir şey diyecekken Hülya eliyle onu susturup, yanına oturması için işaret etti. Karan önce asık suratla ekrana gözlerini kilitlemiş olan Sina'ya baktı, sonra ayağa kalkarak diğerinin yanına oturdu. Hülya, kahvesinden bir yudum aldı konuşmadan önce.

"Şimdilik rahat bırak. Çok önemli bir şeyi yetiştirmesi gerekiyor yoksa fena batacak."

"Ne demek batacak?"

"Akşama kadar elindeki projeyi teslim edemezse altından kalkamayacağı bir tazminat ödemek zorunda kalacak. Şirketi daha yeni kurdular. Böyle bir şeyle şu an başa çıkamazlar."

"Ne şirketi?"

"Yazılım, uygulama falan işte." Omuzlarını silkti umursamazca.

"Hackerlik da var galiba," dedi Karan alayla gülerek.

Hülya'nın yüzündeki korku ifadesini görünce kaşlarını çattı. Kızın yüzü bembeyaz olmuştu.

"Ne?" diye sordu Karan merakla.

"Sen nerden biliyorsun?" dedi kız temkinli bir sesle.

"Abim duymuş telefon konuşmasını. Sizi izliyordum yarım saattir. Doğuların gitmesini bekledim. Erdal'la pek anlaşamayız" dedi sıkıntılı bir yüzle.

"Ben yapma dedim ama İsmet Amca'yı tehdit edince o itler, Sina'nın tepesi attı. Çok kötü şeyler olacak. İnşallah, Sina'ya ulaşamazlar."

"Bir bok yapamazlar," dedi Karan kızgınlıkla.

"Ben o itlerden korkmuyorum. Polis tespit ederse Sina'yı tutuklarlar. Daha önce yakalandı ama cezası ertelendi. Bu ortaya çıkarsa ikisini birden bindirirler tepesine." Kızın sesi endişeliydi.

Karan yerinde dikildi. Sinirli bir sesle karşılık verdi. "O zaman söyle, durdursun. Abim avukatları soktu zaten araya, bir halt edemez Doğular."

"Vay be, avukatları ne zaman soktunuz araya?" dedi Hülya alayla. Kahvesinden bir yudum daha alırken bu kez alıcı gözle Karan'ı süzdü.

Karan sinirle öne çıkıp Sina'nın kulağındaki kulaklığı çekti. "Şu hackleme işini durdur, asabımı bozma benim!"

Sina yarı şaşkın yarı öfkeli "Sana ne be? Çek git başımdan," dedi.

"Bak, damarıma basma, sikerim belanı! Durdur şu haltı! Ben kontrol altına alıyorum her şeyi. Şikayetinizi de geri çekmeyeceksiniz."

"Sana ihtiyacım yok benim. Hiçbir şey durmuyor! Ayrıca sana kim ne demişse yalan söylemiş. Yok öyle bir şey!"

"Lan, beni mi yiyorsun? Telefonda konuştuğun her şeyden haberim var." Sina kızgınlıkla Hülya'ya baktı. Hülya iki elini de havaya kaldırdı.

"Ben hiçbir şey demedim, hiç bana bakma. Herif jandarma gibi. Maşallah, pek uyanık!"

Sina bakışlarından ateş çıkarken adama baktı, sinirle elindeki kulaklığı çekip kulağına takarken "Hiçbir şey durdurulmuyor. Çeksinler belalarını, orospu çocukları," dedi. Tekrar başını ekrana eğdi.

Karan sinirle ayağa kalkıp, abisinin olduğu tarafa yürüdü. Yüzü gerilmişti. Taylan kardeşine bakınca kaşlarını kaldırdı, yanına varınca sordu.

"Hayrola koçum? Tersledi mi?"

"Daha o noktaya geçiş yapamadım." Taylan'ı kolundan tutup bir kenara çekerek başını eğdi, kısık sesle konuşmaya başladı.

"Şu hackleme işi yaş. Daha önce yakalanmış, cezasını ertelemişler. Bu sefer de yakalanırsa kurtulması zor. Durdurmuyor!" dedi sinirle.

"Ne istiyor peki?"

"Adamlara ders verecek aklı sıra."

Taylan düşünceli düşünceli kardeşine baktı. Sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Bırak, birkaç gün derslerini alsınlar. Ben her şeyi kontrol ederim. Hem kızın haklı siniri geçer hem de dalyarak Doğular biraz sarsılsınlar," dedi zevk duyduğu bir sesle.

"Sen de mi bu adamları sevmiyorsun?" dedi Karan şaşırarak.

"Babası da oğlu da zerzevat! Bırak, birkaç gün sarsılsınlar." "Ya başı belaya girerse?" dedi başıyla arkasını işaret ederken.

"Ben hallederim orasını. Kimse içeri alamaz... Zaten ben de sanmıyorum ulaşabileceklerini. Konuşmasından anladığım kadarıyla kızda iyi ekip var."

"Eminsin, değil mi? Bak, bu konuda risk almak istemiyorum."

"Eminim. İçin rahat olsun. Ben önüne geçince kimse dokunamaz ona."

"Abi, sen nasıl adamsın ya?" dedi Karan sevgiyle. Şu an içi biraz daha rahatlamıştı.

"Oğlum, manyak mısın? Kardeşim ilk defa bir kızı takmış kafaya, seni yarı yolda bırakır mıyım aslanım!"

"Valla söz! Bundan sonra yükünü hafifleteceğim. Çok iş, az itlik var artık."

"He, hiç yok demiyor da. Neyse... Al valla biraz yükü üs-

tümden. Oğlum, evlenecek vakit bulamıyorum."

"Tamam, ben seni kendi ellerimle evlendireceğim."

"Sen benden önce davranma da."

"O, zor biraz. Daha yüzüme bakmıyor. Bakalım nasıl ikna edeceğiz."

"Edersin sen, edersin."

Karan başını sallayıp tekrar kızın yanına doğru hareketlendi. Hülya çantasından kitap çıkarmış, okuyordu. Karan yaklaşınca başını kaldırıp şöyle bir baktı, sonra tekrar kitabına döndü. İkisi de tuhaftı bu kızların. Karan tekrar Sina'nın yanına, yere oturdu. Sina dönüp bakmadı bile. Ekranda karmakarışık işaretler, karakterler vardı. Satırlar yavaş bir şekilde aşağı akıyordu. Sesini çıkarmadan bazen ekrana baktı, bazen kızı seyretti.

Kızın yerdeki telefonu çaldı. Kız kulaklığa basıp açarken Karan ekrana baktı. Ekranda gülümseyen, yakışıklı bir adamın resmi vardı. Üstünde, 'Akın' yazıyordu. Karan içinde şeytanların tepindiğini duydu. Bu adam da kimdi?

Kız, adamla telefonda konuşurken ekrandan bir şeyleri tartışıyorlardı. Karan elini uzatıp telefonu aldı. Sina yan gözle ona baktı ancak bir şey demedi, tekrar ekrana döndü. Karan ekran kilidini görünce sanki çok doğalmış gibi kızın sağ eline uzanıp, başparmağını ekranın altındaki yuvarlağın üstüne koydu. Kız, sol eli klavyede bir şeyler yaparken tepki vermemişti. Sağ eli adamın elindeyken hem konuşuyor hem sol eliyle klavyede bir şeyler yazıyordu.

Karan telefonun kilidi açılınca kızın elini bıraktı. Telefondaki uygulamaları kontrol etti. Kızın sosyal medyada hiçbir hesabının olmaması garip geldi ama bir yandan hoşuna da gitti. Sonra telefona kendi parmak izini tanımladı. Kız, herhangi bir yorumda bulunmadan nefretle, ters ters baktı. Birkaç dakika daha süren konuşma sonlandırılınca kız çalışmasına devam etti. Karan telefondan kendi numarasını çevirdi. Cebinden kendi telefonunu çıkarıp kızın numarasını kaydetti. Sonra kızın telefonuna kendi numarasını kaydetti. Tekrar kızın eline uzanıp kendi telefonuna parmak izini tanıttı. Kız

bu sefer şaşkınlıkla ona baktı. Göz göze gelince aceleyle bakışlarını kaçırıp işine geri döndü. İşini bitirdiği sırada, kendi telefonu çalınca kızın elini bırakıp ekrana baktı.

"Efendim, abi?"

"Karan, ben gidiyorum artık. Sana birini gönderiyorum. Yanında kalsın. Araba da getirecekler. Kızlara da yiyecek bir şeyler söyledim. Sen yanlarından ayrılma."

"Sağ ol, abilerin güzeli," dedi sırıtarak.

"Yavşama, lan!" dedi sahte bir kızgınlıkla. Ciddileşerek devam etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam abi. Bu arada, Kerem Beylerde her şey yolunda mı?"

"Yolunda, çok şükür. Çocuk da iyiymiş. Bundan sonra sıkıntı çıkmaz, inşallah."

"İnşallah... Tekrar teşekkürler abi. Görüşürüz sonra."

Karan telefonu bacağının üstüne koyup, omzunu kıza yasladı ve merakla ekrana bakmaya başladı. Kız ters ters ona baktığında, hiçbir şey olmamış gibi "Ne var?" dercesine kaşlarını kaldırdı.

Kız sabır diler gibi gözlerini devirip tekrar işine döndü. Bir süre sonra Karan, kızın saçından bir tutam alıp parmağında çevirmeye başladı. Sina hiç oralı olmadan işine devam etti. Hülya, kirpiklerinin altından ikisine bakınca dudaklarında bir gülümseme oluştu. Adamın pek gitmeye niyeti yok gibiydi. Sina'nın o kadar terslemesine rağmen hala yerde, yanına oturmuş, ses çıkarmadan kızı seyrediyordu.

O sırada koridorun ucunda, elinde büyük kâğıt bir torba taşıyan, takım elbiseli biri göründü. Karan elini kaldırıp adama işaret etti. Yirmilerin sonlarında, genç bir adamdı. Elindeki paketi Karan'a uzattı.

"Karan Bey, Taylan Bey gönderdi hanımefendilere. Arabanızı da getirdim, otoparka bıraktım. Ben buralarda olacağım, bir şeye ihtiyacınız olursa telefonum açık." "Eyvallah Salim" dedi Karan paketi alarak.

Adam arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Sina oralı olmazken Hülya merakla pakete baktı. Karan torbayı Hülya'ya uzattı.

"Yiyecek bir şeyler var içinde. Sen halledersin."

Hülya uzanıp torbayı aldı ve yanına, koltuğun üzerine koydu. İçindekileri tek tek çıkarmaya başladı. Sandviçler, minik kutularda doğranmış meyveler, çikolata, soğuk içecekler. Hepsinden güzeli sıcak, düzgün kahve.

Hülya sevinçle, neredeyse bağırdı. "Sina... Kızım, hazine var burada."

Karan kızın tepkisine güldü. Kahveyi çıkarıp arkadaşına uzattı. Kahveye asla hayır, demeyecekti. Sina burnunun ucuna tutulan kahveye özlem dolu gözlerle baktı. Bir an yutkundu. Alıp almamak arasında gidip geldi. Karan'a çabuk bir bakış attı, sonra omuzlarını silkip, kaşlarını çatarak elini uzattı. Çarpık bir gülümseme oturdu Karan'ın yüzüne. O da Hülya'nın uzattığı bir sandviç ve kahveyi aldı.

Sandviçin ucunu açıp, iki eli klavyenin üzerinde olan Sina'nın dudaklarına uzattı. Kız aniden başını geri çekip önündeki sandviçe baktı. Birkaç saniye çekindi, sonra uzanıp bir ısırık aldı. Bu durumdayken aksilik yapacak hali yoktu. Başı ağrımaya başlamıştı. Üstelik en son ne zaman yemek yediğini de hatırlamıyordu. Elindeki işten kurtulur kurtulmaz gücünü topladığında, adamla uğraşacaktı ancak şu an kısıtlı olan enerjisini buna harcayamayacaktı. Kızdan sonra Karan da bir ısırık aldı. Böylece, iki sandviçi beraber yediler. Karan bir ısırık ona verirken bir ısırık kendisi aldı.

Neredeyse sessizlik içinde geçen üç saatin ardından Sina, elindeki işi bitirebilmişti. Yorgunluktan her an bayılacak gibi hissediyordu. Hâkim olamadığı bir şekilde elleri titriyordu. Üst üste içtiği kahveler, uykusuzluk, açlık; üstüne tüm günün sinir harbi içinde geçmesi bütün enerjisini çekip almıştı. Akın'la son kez konuşup gerekli her şeyi ilettikten sonra eliyle ekranı kapatıp, başını duvara yaslayarak gözlerini yumdu. Her an derin bir uykuya dalabilirdi olduğu yerde. Hülya, elindeki kitabı bırakıp ona baktı. Karan dudaklarını kızın kulağına yaklaştırıp, imalı bir şekilde fısıldadı.

"Aç gözlerini!"

Sina yüzünü buruşturdu. Gözlerini hafifçe aralayarak yan

gözle, ters ters adama baktı. "Şu an seninle uğraşacak halim yok, defol git buradan!"

"Onu geçeceksin bir kere. Bir yere gittiğim yok! Sen de alışmaya bak bir an evvel."

Sina derin bir oflama bıraktı dudaklarının arasından. Aldırmamaya çalışarak, yorgunlukla tekrar başını duvara yaslayıp gözlerini yumdu. Ameliyat her an bitmek üzere olmalıydı. Son durumu öğrenip içini rahatlattıktan sonra uyumaya gidecekti.

Hülya, "Kaç saattir uyumuyorsun sen yine?" diye sordu. Sina omuzlarını silkti.

"En son iki gün önce ben, sende kaldığımda uyumuştun. Hala o mu?" Kız yine omuz silkti yorgunca.

"Sina, 48 saat olmuş nerdeyse. Manyak mısın, sen? Neden birkaç saat dinlenmedin arada?"

"Ummadığım aksilikler oldu. Çok vakit kaybettirdi, uyusam yetişmezdi," diye mırıldandı, gözlerini açmadan.

Omzu hafif kaymış, Karan'a yaslanmıştı ancak ona da aldırmadı. Kendisini geri çekecek gücü yoktu. Hatta yere düşmesini engellediği için içinden minnet duydu. Tek dileği, uykusuzluktan bir sinir krizinin eşiğine gelmeden birkaç saat de olsa uyumaktı. Karan kolunu kızın arkasından geçirip, başını omzuna yasladı. Diğeri itiraz etmeden başını bıraktı.

Beyni uyuşmuş, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Sesleri uzaktan duyuyor ama tam olarak algılayamıyordu. Bir an ağlaya ağlaya, 'Uyumak istiyorum' demek istedi.

Hülya'nın sesi yerinden sıçramasına neden oldu: "Çıktı doktor!"

Zorlukla başını kaldırıp Karan'dan uzaklaştı. Ellerini, gözlerine bastırıp görüşünü düzeltmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalışırken bir eliyle yerden destek alıp, ayağa kalmaya çalıştı. Bacaklarının uyuştuğunu hissedince ani bir irkilme yaşadı. Karan elini beline atıp ayakta durmasını sağladı. Adam, sinirini bozmakla beraber her lazım olduğunda orada oluyordu. Aksayarak doktora ilerledi. O sırada Hazar sedyenin üzerinde, bilinci kapalı uzaklaşıyordu.

"Yoğun bakıma geçiyor şu an. Her şey yolunda gitti. İleride sorun çıkaracak bir şey olmayacak ancak önümüzdeki bir iki ay çok iyi bakılması gerekecek. Tahminen bir hafta kadar hastanede kalır, sonra taburcu edilince tedavi ve bakım evden de devam eder. Tekrar geçmiş olsun," dedi doktor.

Sina yine birkaç soru sordu. Doktor cevapladı ancak ne Karan ne de Hülya, neden söz ettiklerini anlamadı.

Hülya, Sina'nın arkasından başını uzatıp dudaklarını kımıldatarak Karan'la konuşuyordu. "Manyak bu! İlginçmiş diye abuk sabuk şeyler okuyor."

Sina, doktorla konuşmasına ara vermeden dirseğiyle Hülya'ya vurdu. Hülya yerinde sıçrayıp kızgın olmasına çabaladığı bakışlarla, "Ne var be?" dercesine bir bakış attı. Sina ters ters ona baktı. Doktorla son cümleleri kurup teşekkür ederek vedalaştılar. Şimdilik yapacakları bir şey yoktu. Yarın, Hazar odaya geçtiğinde burada olacaklardı.

Sina arkasını döndü, zorlukla çantasını omuzuna attı, Karan'a bakmadan Hülya'ya, "Ben eve gidiyorum. Yarın sabah gelirim. Daha fazla dayanamayacağım," dedi, yorgun gözlerle çıkışa yöneldi. "Kızım, dursana, ben de geliyorum. Bu gece sendeyim," dedi Hülya itiraz kabul etmez bir tonda.

Karan onlarla beraber koridorda ilerlerken "Ben bırakırım sizi," dedi. "Gerek yok, biz bir taksiye atlar gideriz," dedi Sina başını çevirmeden.

"Burada araba varken taksiye gerek yok."

Sina aniden durup Karan'a döndü. "Gerek yok, dedim! Niye burada beklediğini de anlamıyorum? Git artık!" dedi ters ters.

"Neden gerek yokmuş hazır araba varken?" Kızın tavırlarını umursamıyor gibiydi.

"Belki evimin adresini bilmeni istemiyorumdur," dedi dik dik bakıp, başını iki yana sallarken.

Diğerinin dudaklarından alaycı bir gülüş fırladı. Tehdit dolu bakışlarını kıza dikerek konuştu. "Akşama kadar seninle ilgili her şey önüme gelecek zaten. Neyi saklayacağını düşünüyorsun ki?" dedi Karan tıslayarak. Tamamen blöf ya-

pıyordu ancak kızın buna inanmasını istiyordu. Kızla ilgili her şeyi ondan duymak istiyordu. Kendisiyle ilgili her şeyi anlatacak kadar ona güvenmeli, yanında kalmalıydı.

Sina önce şaşkınlık, ardından öfke, son olarak korku yaşadı. Hakkındaki her şeyi araştıracaksa tıbbi kayıtlarına da ulaşırdı. O kadar ileri gider miydi? Bıkkınlıkla adama baktı.

"Allah'ın belası! Düş yakamdan!"

"Ben ne zaman istersem o zaman düşerim." dedi Karan küstah bir sesle.

Elini uzatıp kızın koluna yapıştı. Çekiştirerek kapıya yöneldi. Hülya ses çıkarmadan ikisi arasındaki diyalogları dinlemişti. Bu ikisinin nereye varacağını ciddi ciddi merak eder olmuştu. Sina, şimdiye kadar kimseyi bu kadar terslememişti. Bu kadar inatçı adam da daha önce hiç karşılarına çıkmamıştı. Sina, adamı başına bela etmişti ama muhtemelen olayın buralara varacağını tahmin etmemişti.

Hülya, önündeki ikiliye yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Karan Salim'i aramış, arabayı kapının önüne istemişti. Sina'yı arka koltuğa itekleyip, kendisi de yanına otururken Hülya'ya öne oturmasını işaret etti. Sina çantasını ayağının dibine koyup, öfkeyle başını camdan dışarı çevirdi.

"Hülya, Salim'e tarif et yolu!" dedi Karan emir verircesine. "Olur paşam! Sen nasıl emredersen!" dedi Hülya alayla.

"Ulan, hepiniz mi sivri dillisiniz?" diye mırıldandı Karan, boynunu sağa sola gererken.

Yol boyu kimseden ses çıkmadı. Sadece, arada Hülya'nın Salim'e verdiği direktifler duyuldu. Sina başını cama yaslamış, gözlerini kapamıştı. Karan başını yana çevirip ona baktı. Elini uzatarak kızın sağ elini tuttu. Kız sinirle elini geri çekmeye çalıştı, Karan bırakmadı. Kızın elini tutup koltuğun üzerine koydu, üzerine kendi elini kapadı. Sanki 'avucumun içindesin, ben nasıl istersem öyle olacak' der gibi bir ifadesi vardı. Sina tepki vermedi. Avucu koltuğun üzerinde, Karan'ın avucu da kendi elinin üzerindeydi.

Sina'nın başı cama yaslı, gözleri kapalıyken Karan ona doğru yanaşıp, kulağına fısıldamaya başladı.

"Bu kez benim istediğim gibi olacak! Tek itirazında, gidip ailene her şeyi anlatırım. Nasıl altıma yattığını, nasıl bekaretini verdiğini tek tek anlatırım. O yüzden çeneni kapatıp ben ne dersem onu yapacaksın! En it bendim ya; itlik nasıl yapılır, sana kitabını yazarım." dedi tehdit dolu bir sesle.

Sina gözlerini açmadı ancak bütün vücudu gerilmişti. Çenesi titriyordu. Her zamanki güçlü hali şu an yoktu. Adamı nasıl başına bela etmişti böyle? Her şey tek gecede bitecek, unutulacak ve bir daha asla karşısına çıkmayacak sanıyordu. Adamın ne kadar manyak ve umursamaz olduğunu biliyordu. Eğer istediği olmazsa her türlü rezilliği çıkaracağı da belliydi.

Başını iyice cama döndürdü. Omuzları düşmüştü. Yaşadığı o gecenin, kimse tarafından bilinmesini istemiyordu. Özellikle ailesi böyle bir şeyi asla duymamalıydı. Kimsenin yüzüne bakamazdı. Ona yönelecek bakışları kaldıramazdı. Sebebini açıklayamazdı. Yenilgi tüm vücuduna yayılıyordu.

Karan parmaklarını kıvırıp kızın elini sıktı. Yaptığından gurur duymuyordu ama başka yol yokmuş gibi görünüyordu. Eğer kızı zorla tutacaksa öyle yapacaktı. Ne flört edecek ne de kur yapacak aşamaya gelmişlerdi. O aşamalar, aralarında olanlardan dolayı tamamen atlanmıştı. Şu andan sonra her şey zor yoldan; tehdit, şantaj ve zorlayarak olacak gibi görünüyordu. Nasıl olacağı umurunda değildi. Kızı yanında istiyordu. Onu yanında tutmak için her yolu kullanır, bunun için her türlü saldırıyı yapardı. Kafasına koymuştu bir kere. Kız yanında kalacaktı!

7. BÖLÜM

Evin önüne geldiklerinde, Hülya kendi anahtarını çıkarıp apartmanın kapısını açtı. Karan, Salim'i geri gönderdi. Bu gece bir yere gitmeye niyeti yoktu. Abisiyle daha sonra konuşup bilgi verecekti. Sina ses çıkarmadan, Hülya'nın ardından apartmana girdi. Hep beraber asansöre bindiklerinde kimseden ses çıkmıyordu. Hülya, Sina'nın gergin yüzüne bakıyordu. Arkadaşını çok iyi tanıyordu. Her an ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Sina asansörden çıkar çıkmaz, dairenin kapısını açan Hülya'nın yanından aceleyle içeri girip, ayakkabılarını ve çantasını fırlatarak yatak odasına yöneldi. Kapıyı arkasından hızla çarpıp kapattı. Karan o tarafa yönelecekken Hülya kolundan çekip durdurdu.

"Biraz fazla üzerine gitmiyor musun? Yorgun kız. Bir rahat bırak, dinlensin. Bakma sen şu an ses çıkarmadığına, yorgunluktan düşmek üzere. Canlansın, bak o zaman canına okur senin."

"Elinden geleni ardına koymasın. Bana vereceği hesabı var."

"Ne hesabı ya?" diye çemkirdi Hülya yüzünde beliren aşağılamayla.

"Ulan, sen arkadaşının ne halt yediğini biliyor musun da konuşuyorsun?" diye diklendi Karan. Yüzü kararmış, tehdit dolu bir hareketle Hülya'ya doğru eğmişti bedenini.

"Biliyorum. Ne olacak? Ne olmuş yani? Bir gece oldu, bitti, gitti işte. Ne abarttın sen de? Namım yürüdü dersin, uzat-

ma!" Hülya elini sallayarak çemkirmeye devam etti.

Karan şaşkınlıkla kıza baktı. Her şeyi duymaya hazırdı ancak kızın bu ani çıkışı şok etmişti. "Neden yaptığını da biliyorsun o zaman?" dedi gözlerini kısarak.

"Biliyorsam ne olmuş? Kimsenin sana bir şey söyleyeceği yok!"

Karan kızın koluna yapışıp, canını acıtacak kadar sıktı.

"Neden yaptığını söyleyeceksin!"

"Çok korktum!" dedi Hülya kolunu hırsla çekip, kurtarmaya çalışarak. Yüzünü alayla buruşturdu. Karan bırakmadı. "Nedenini bilmek istiyorum!"

"Bilmen gereken bir şey olursa kendi söyler. Benden zırnık alamazsın!" dedi inatçı bir sesle.

Gözlerinde hiç de korku ifadesi yoktu. Karan, "Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim," deyişini geçirdi aklından. Kızın kolunu bıraktı. Ne yaparsa yapsın kızdan tek laf çıkmayacağı belliydi.

"Benim işime karışma, senin de canın yanmasın!" dedi dik dik bakarak.

"Bana bak!" dedi Hülya, işaret parmağını adamın burnuna doğru sallayarak "O kızı üzersen... Karşında beni bulursun! Ben senin tanıdığın kokoşlara benzemem, hayatını cehenneme çeviririm!" dedi kendinden emin bir sesle.

"Manyak mısınız siz, neyinize güveniyorsunuz?" dedi Karan gözlerinde öfkeyle.

"Biz kimseye güvenmeyiz! Kendimizden başka! Kendi göbeğimizi de kendimiz keseriz. Sen hiç o kıt aklını yorma bunlara!" dedi kız aldırmaz bir tavırla. Çenesini havaya dikmişti.

Ayağındaki ayakkabıları fırlatıp mutfağa yöneldi "Git, adam gibi salonda otur oturacaksan! Yemek yapacağım ben. Kız kaç gündür aç. Uyanınca bir şeyler yesin." Söylenerek mutfağa girdi.

Karan, ayakkabılarla içeri yöneleceği sırada Hülya başını mutfaktan çıkarıp, bağırdı. "Çıkar o ayakkabıları ayağından! Ahır değil burası!" Aynı hızla başını içeri soktu.

Karan "La havle..." diye mırıldanarak başını yukarı kal-

dırıp iki yana salladı, ayakkabılarını çıkardı. Küçük girişten sağa dönüp salona girdi. Kendi yatak odasının yarısı kadar bir salondu. Bir duvarı boydan boya kitaplıktı. Üst üste kitaplar, neredeyse hiç boşluk bırakılmadan dizilmişti. İki kişilik beyaz, iki kanepe karşılıklı konmuştu. Bir duvarın önünde, kocaman bir çalışma masası vardı. Bir büyük ekran ve ne için kullanıldığını bilmediği birçok ıvır zıvır masanın üzerine dizilmişti. Ortada küçük bir sehpa, köşede ayaklı bir abajur ve camın önüne dizilmiş saksılarda renkli çiçekler vardı. Alan küçüktü ancak rahat ve huzurlu bir görünüm oluşturulmuştu.

Camın önündeki kanepeye oturup yüzünü salonun kapısına dönerek ayaklarını ileri uzattı. İçeriye doğru seslendi.

"Yardım edilecek bir şey var mı?"

"Ses çıkarma, başka bir şeye gerek yok!" diyen, aksi bir ses geldi içeriden.

"Televizyon yok mu?" diye seslendi yine.

"Yok! Ayrıca sürekli oradan bağırarak konuşup Sina'yı uyutmamayı planlıyorsan vazgeç ve buraya gel. Ben sana yapacak bir şey bulurum," dedi kız yine ters bir sesle.

Oflayarak yerinden kalktı. Mutfağa girdi. Hülya önüne sebzeleri koymuş, mutfaktaki masaya oturmuştu. Karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Otur şuraya," deyip, patatesleri Karan'ın önüne koydu. Arkasına dönüp çekmeceden bir bıçak çıkararak önüne attı.

"Yavaş!" dedi Karan ağır bir sesle.

"Soy, hadi," diye karşılık verdi kız, umursamadan emretti.

Karan, sanki yabancı bir maddeymiş gibi patateslere baktı. "Nasıl soyulacağını ben bilmem." Yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Önündekiler patates değil de el bombasıymış gibi şüpheyle bakıyordu.

"Öğrenirsin! Hiç mi patates soyan görmedin?" dedi Hülya, sonra uzanıp nasıl yapacağını adama gösterdi.

"Bak, böyle işte. İnce ince kabuklarını soy." deyip, yarısını soyduğu patatesi geri bıraktı. Ayıkladığı sebzelere geri döndü.

Karan bıçağı eline alıp, beceriksiz hareketlerle kızın gös-

terdiğinden çok daha kalın şekilde soymaya başladı. Elinden geldiğince dikkatli davranıyordu ancak çok başarılı olduğu söylenemezdi. Hülya iğneleyerek konuştu.

"İyi ki zenginsin yoksa bu beceriyle aç kalırmışsın sen. Patatesin yarısı çöpe gidecekse verdiğin paraya yazık."

"Daha ne kadar yerden yere vuracaksın acaba?" diye mırıldandı Karan aldırmaz bir tavırla.

"Sen, Sina'yı rahat bırakana kadar!"

"Öyle bir şey olmayacak! İstediğini söyle o zaman. Benim derim kalındır..."

"Maksadın ne? Nedir yani bu kadar yapışman?" Öne doğru eğilmişti masanın üzerinden.

"Bana nedenini söyleyene kadar bırakmayacağım peşini. Ben de böyle biriyim işte. Kafama takıldı ya şimdi. Çözene kadar rahat etmem!"

"O zaman bu, sonsuza kadar devam eder böyle ama bak, söylemedi deme... Hem sen hem o, çok incinirsiniz... Derim kalın, dedin ya. Bazı şeyler çok derine iner. O zaman canın yanar."

"Benimki yanarsa... Onunki de yanacak o zaman!"

"Neden unutup, ardına bakmadan yoluna devam etmiyorsun? Paran var, e tipin hoş, güçlüsün de. Boş kalmazsın yani. Git, yoluna devam et işte."

"Ne dersen de, fikrim değişmeyecek!" Sesi çok inatçı çıkıyordu.

İkisi de bir süre sessizce önlerindeki işlerine devam ettiler.

Hülya sıradan bir sesle konuştu.

"Ben burada kalınca diğer odadaki tek kişilik kanepede yatıyorum. Sen de salondaki kanepelere sığmazsın; o yüzden bence bu gece evine git." dedi havadan sudan konuşur gibi. Belki adamı ikna ederse Sina huzurla uyuyup dinlenebilirdi bu gece.

"Ben Sina'yla yatarım," dedi Karan gayet doğal bir sesle.

Hülya bir kaşını kaldırdı. "İzin almak falan yok yani?"

"İzine ihtiyacım, yok!" dedi Karan dik dik bakarak. Sonra kızın gözünün içine baka baka elindekileri bırakıp, telefonu-

nu çıkardı, bir tuşa bastı ve kulağına götürdü.

"Salim, küçük bir çantaya birkaç parça giysi koy, beni bıraktığın adrese getir." deyip, telefonu kapadı. Hülya, inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı cıkslayarak.

"Sen, hakikaten itlik mertebesinde en üst seviyeyi hak ediyorsun," dedi iğneleyici bir sesle.

"Benim it olmam, bizi bu noktaya getirdi fark ettiysen." dedi. Bir kaşını havaya kaldırıp, yamuk bir gülüş sergiledi.

"Başka bir ite denk gelseydi bunların hiçbiri olmazdı."

Karan masaya attığı bıçağı hırsla kavrayıp kıza doğrulttu. Öfkeyle, "Bir daha bunu de bak, seni nasıl doğruyorum!" dedi dişlerini sıkarak.

Hülya, adamın gözlerindeki ifadeyi görünce ilk defa korkarak geri çekildi. Temkinli gözlerle bıçağa bakıyordu. Karan tıslarcasına sözlerine devam etti. "İtsem itim, lan! Bundan sonra onun etrafında başka it görürsem nasıl raydan çıktığımı hepiniz görürsünüz. Ayarlarımı bozmayın benim!"

Hülya korkusunu yenmeye çalışarak öne doğru eğildi ve Karan'ın gözlerinin içine bakarak, "Sina'yı zerre kadar tanımıyorsun. İş o noktaya gelirse sana bırakmaz, kendi işini kendi görür o. Ben de arkasından giderim," dedi cesaretle. "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Biz, senin bildiğin o çıt kırıldım hatunlara benzemeyiz. Bizim yaşadığımız yerde, sağlam kalmak için sağlam durmak gerektiğini gözümüzü açtığımız an öğrendik. En ufak bir tehditte geri çekilseydik şimdi yerlerde sürünüp herkesin altına girmiştik. O yüzden ne onu ne de beni tehdit etmeye kalkma!" dedi sinirle arkasına yaslanarak. Öfkeli hareketlerle sebzeleri yolmaya devam etti.

"O zaman neden benim altıma girdi?"

"Doğru konuş! Yemin ederim, o bıçağı elinden alır, sokarım bir tarafına!" diye cırladı Hülya.

Karan derin bir nefes alıp ofladı. Arkasına yaslandı. Sakin çıkmasına özen gösterdiği bir sesle, "Tamam, ağır oldu. Haklısın. Sadece nedenini bilmek istiyorum," dedi.

"Bu, onun seçimi. Nedeni de kendisini ilgilendirir."

"Benim seçimim ne olacak peki?"

Hülya, küçümseyen gözlerini karşısındakine dikti. "Ya Allah aşkına, bana ajitasyon yapma! Sanki sen kullanılmışsın gibi abuk sabuk konuşma. Sen de işine gelmiyorduysa alıp gitmeseydin kızı. Siz erkeklerin çok umurunda sanki kiminle yatıp kiminle yatmadığınız. Gece de kaç kadın götürdüğünü cümle alem biliyor. Bana neyin dramasını yapıyorsun?"

"Allah belanızı versin!" dedi Karan dişlerinin arasından. Bıçağı masaya fırlatıp ayağa kalktı. Birkaç adım atıp mutfaktan çıkacakken geri döndü.

"Sen şimdi bunları, buradan siktir olup gideyim diye diyorsun ya; o zaman senin aklının alacağı şekilde anlatayım. Sen de beni hiç tanımıyorsun! Ben, bana ait olanı sadece kendime isterim. İstediğini söyle, istediğini yap. Aynısını o da devam ettirsin, umurumda değil! Mührü vurdum mu? Vurdum! Mühür kimdeyse Süleyman da odur! O bana ait! Nokta!" Sözlerinin sonuna doğru sesi yükselmişti. Son sözleri, neredeyse bağırarak söyledi.

Hülya şaşkın şaşkın adama bakıp mırıldandı. "Sen, Sina'ya vurulmuşsun!"

"O da beni ilgilendirir!" dedi Karan aksi bir sesle. Elini saçına götürüp geri taradı sinirle.

Hülya kımıldamadan adamın yüzüne baktı. Karan'ın yüzünde hafif bir pembelik oluşmaya başlamıştı. Kız, gülümsemeye başladı. Gülümsemesi büyüdü. Elini ağzına kapatıp öne doğru eğilirken omuzları sarsılıyordu. Diğer elini havaya kaldırıp, "Kusura bakma! Sinirim bozuldu bir an," dedi kahkahalarını zapt etmeye çalışarak.

Hülya, birkaç dakika boyunca toparlanmaya çalıştı. Tekrar kontrolünü kazanırken yan gözle Karan'a bakıp "Şuradan su kaynat da bir kahve içelim. Bütün gün kahve, diye inledim," dedi konuyu değiştirerek. Hala gülümsüyordu.

Karan tezgâhın üzerindeki ısıtıcıya baktı. İtiraz etmeden suyu doldurup çalıştırdı. Dolapları açıp kapayarak fincanları bulmaya çalıştı. Hülya hiç yardımcı olmadı. Sadece uzanıp kahvenin yerini gösterdi. İkisi de susmuştu.

Karan kahveleri yapıp ikisinin önüne koydu. Hülya, bir demet maydanozu adamın önüne itti. Diğeri kaşlarını çattı. İsteksizce uzanıp beceriksizce ayıklamaya başladı. Bir yandan kahvelerini içerlerken ikisinden de ses çıkmıyordu.

Hülya ayağa kalkıp yemekleri pişirmeye başlarken Karan onu izliyordu. Hülya havadan sudan konuşur gibi,

"Nasıl buldun izini Sina'nın? Epey zaman geçmişti üzerinden," dedi.

"Arıyordum bir senedir. İz bırakmadı. Bugün, bir ziyaret için gitmiştik hastaneye. Abim zorladığı için gittim. Bana kalsa gitmezdim." Sesi düşünceliydi. İyi ki o ziyaret için abisini dinlemişti yoksa kızı asla bulma şansı olmayacaktı. Kader böyle bir şeydi herhalde.

"Abine sağlık yani?" dedi Hülya başını yan çevirip alayla. Ocağın başındaydı.

"Öyle. Sina'nın yüzünden şirkette çalışmaya başlamak zorunda kaldım," dedi huysuzca Karan.

"Sebep?"

"Kendi imkanlarımla bulamadım. Abimi devreye sokmak zorunda kaldım. O da karşılığında, şirkete gidip gelmemi sürdü masaya."

"Oh, Sina sayesinde adam oldum, diyorsun." Karan, ters ters baktı. O sırada telefonu çaldı. "Salim, beşinci kata çık." Yerinden kalktı. Kapının yanındaki otomatiğe basıp, dairenin kapısını açarak beklemeye başladı.

Hülya, adam mutfaktan çıkarken kendi kendine mırıldandı: "Kendi evinmiş gibi rahat et, canım."

Hülya kapıdan gelen sesleri duydu ancak ne konuştuklarını anlayamadı. Omuzlarını silkip işine geri döndü. Bir saat sonra her şey hazır olurdu. Sina'yı uyandırıp, bir şeyler yemesini sağladıktan sonra tekrar uyumaya gönderecekti. Sina'nın, bu adamın elinden çekeceği vardı. Adam peşini bırakacak gibi değildi fakat Sina'yı da çok iyi tanıyordu. O da geri adım atmayacaktı. Bir sene önceki ameliyattan sonra nasıl bir ruh hali içinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Sina kendisini eksik hissediyordu ve bu hissi de içinden

atacak gibi görünmüyordu. Kimseye belli etmemeye çalışıyordu ama Hülya çocukluğundan beri tanırdı onu. İçinden neler geçirdiğini az çok biliyordu. Aynı durumda kendisi olsa belki onun kadar güçlü olmayabilirdi. İçinde nasıl bir acı, nasıl bir yangın var, çok iyi hissediyordu. Tek sorun, adamın ısrarcı tavrı devam ederse Sina'nın bu süreç içerisinde ne kadar yıpranacağı idi. Sina herkese kendisini kapatmıştı. Haklıydı kısmen. Bugün her şeye eyvallah diyenler, yarın bambaşka bir tavır içinde olabilirlerdi. Kız kimseye güvenemiyordu.

Karan çantasını eline alıp, Sina'nın daha evvel çarparak kapattığı kapıya doğru yürüdü. Kapı kulpunu yavaşça indirdi. İçeri bir adım attı. Perdelerinin kapalı olduğu oda, yatağın yanındaki komidinin üzerinde bulunan minik abajurdan gelen ışıkla, karanlık denecek kadar loştu. Karan elindeki çantayı, odanın köşesinde bulunan berjerin üzerine bıraktı. Sina sırtı kapıya dönük yatmıştı ve derin bir uykuda olduğu belliydi. Yatak camın önündeydi. Bir duvarda üç kapılı giysi dolabı vardı. Diğer köşedeki minik masanın üzerinde bakım ürünleri görünüyordu.

Karan ileri doğru bir adım atıp, dizini yatağa koydu, elleriyle kendisini destekleyerek kızın üzerine doğru eğildi. Saçları önüne dökülmüştü. Sağ eliyle saçlarını geriye itti.

Başını iyice eğip burnunu kızın boynuna gömdü ve derin bir nefes çekti. Bir senedir, neredeyse her vücutta aradığı kokuyu nihayet yeniden bulmuştu. Alnını kızın başına dayadı. Birkaç dakika gözlerini kapatıp öylece kaldı. Sonra boynuna tekrar yumuşak bir öpücük kondurup geri çekildi. Kapıya dönüp usulca dışarı çıktı.

Bir saat sonra Hülya mutfakta masayı hazırlamış, Sina'yı uyandırmak için odasına giriyordu. "Sina, tatlım, kalk birkaç lokma ye, sonra tekrar yat. Böyle aç aç olmaz."

Sina'dan sadece bir homurtu çıktı. Hülya ısrarla dürtmeye başladı. Neden sonra Sina zorlukla gözlerini açtı.

"Aç değilim." Uykulu sesi boğuk çıkıyordu.

"Açsın ama hissetmiyorsun. Kalk, hatırım için birkaç parça bir şey atıştır, sonra yine devam edersin."

Sina yorgun bir yüzle Hülya'ya döndü. "Burada mı hala?" Bıkkınlık vardı sesinde.

"Burada. Gidecek gibi de görünmüyor. Eşyalarını getirtti."

Sina gözlerini yumdu sıkıntıyla. "Ben, bunu başımdan nasıl savacağım?"

"Valla, o biraz zor."

"Nedenmiş?"

"Bence herif sana tutulmuş gibi."

"Saçmalama ya."

"Kızım, bir senedir seni arıyormuş. Seni bulsun diye abisiyle anlaşma yapmış. Şirkete gidip gelmek zorunda kalmış. Adam ettin iti," dedi Hülya sırıtarak.

"Hülya, Allah aşkına saçmalama. O manyak takmıştır kafasına, bu kız niye gelip bekaretini verdi diye. İşi yok ya! Kendine iş edinmiş. Can sıkıntısından ne bok yediğini bilmiyor." "Bilemiyorum orasını. Neyse; hadi, kalk..." dedi Hülya kızı çekiştirerek.

Sina bitkin halde ayaklarını yataktan sarkıttı. Ellerini iki yanına koyup bir süre kendisini toparlamaya çalıştı. Üzerinde ince, uzun kollu bir tişört, altında; üzerine oturan, kısa bir şort vardı. Ayaklarını sürüyerek banyoya gidip yüzünü yıkadı. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Banyodan çıkıp mutfağa yöneldi. Karan masada, yüzü kapıya dönük oturmuş, arkaya kaykılmış halde ayaklarını öne uzatmış, ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Sina tek kelime etmeden kare masada Karan'ın çaprazına oturdu. Masanın bir kenarı duvara dayalıydı ve Karan'ın karşısına Hülya oturmuştu. Sina oturur oturmaz önündeki çorbayı işaret etti.

"Çok bu. Hepsini içemem. Yarısını al bunun," dedi tabağa bakarak.

Hülya itiraz etmeden kalkıp bir kısmını geri aldı. O sırada Karan, toparlanıp masaya eğildi. Adam o kadar iriydi ki masaya eğilince Sina, üzerine kapanacağını düşündü, hafifçe geri çekildi. Karan ters ters ona baktı. Sina çorbasını içmeye başladı.

Sessizlik içinde yemeklerini yiyorlardı. Sina'nın hareketleri ağır, Karan sanki yemek umurunda değilmiş gibi yiyordu. Aralarında sadece Hülya yemeğin keyfini çıkarıyordu. Bakışları sürekli ikisi arasında gidip geliyordu. Ortamdaki boğucu sessizliği bozmak için konuşmaya başladı.

"Telefonun sürekli çaldı. Ben cevap verdim herkese." Sina "Kimler aradı?" dedi kaşığı ağzına götürürken.

"Asiye Abla aradı. İsmet Amca, Hazar'ı merak etmiş. Anlattım durumu. Yarın sabah hastanede olacaklar."

"Başka?"

"Sahra aradı. O da aynı durumda. Yalnız şu itlere çok sinirli, telefonda sürekli çemkirdi."

"Merak etmemesini söyleseydin."

"Söylemedim, canım! Senin hackerlik işlerine geri döndüğünü söylersem kalpten gider endişeden. Bu işi durdur, Sina! Ben bu işin sonunun iyiye gideceğini, sanmıyorum."

"Valla, bana ulaşırlarsa iyi olur. Gider, birkaç sene tatil yaparım içerde," dedi Sina umursamaz bir edayla.

Kaşığını geri bıraktı. Çorbasını bitirmişti. Karan kendi kaşığını masaya gürültülü bir şekilde bıraktı. "Kimsenin bir yere girdiği yok! Unut o tatil hayallerini!" dedi çenesini dikerek.

Sina cevap vermedi. Ters ters baktı. Hülya ayağa kalkıp tabaklara yemek koyarken ikisini de umursamadan konuşmaya devam etti.

"İbo aradı."

"Ne dedi?" dedi, dirseğini sandalyenin arkasına koyup geri dönerek.

"Dediklerini yapmış. Henüz gelen giden yok, dedi. Yalnız İber konusunda zorlanıyormuş." "İbo kim?" diye araya girdi Karan. Kendisine cevap veren olmadı.

"Nerede benim telefonum?" dedi Sina ayağa kalkarken. Karan koluna yapıştı. "Yemeğini bitir, sonra," dedi otoriter bir sesle.

"Sana ne?" Hızla çekerek kolunu kurtardı. Mutfak kapısından çıkarken Hülya arkasından seslendi.

"Salonda, sehpanın üzerinde."

Telefonu bulunca İbo'yu aradı. Kapıya dönünce Karan'la yüz yüze geldi. Peşinden salona gelmişti. "İbo, İber'le ilgili sorun ne?" dedi gözlerini Karan'dan ayırmadan.

"Hastaneye gideceğim diye tutturuyor, zor zapt ediyorum. Bana getirdim. Gece evden tek başına gider, evdekilerin haberi olmaz diye, gözümün önünde tutuyorum. "

"Ver bana," dedi keskin bir sesle. Karan'a arkasını döndü. İber telefonu alınca, "Sina?" dedi ağlamaklı bir sesle.

"Halacığım? Sen, niye İbo'yu üzüyorsun?" "Ben babamı görmek istiyorum."

"Yarın sabah göreceksin ya İberciğim. Şu an kimseye göstermiyorlar." "Kötü, değil mi? Ölecek mi babam?" İber ağlamaya başlamıştı.

Sina elini ensesine koydu konuşurken "İber... Halacığım... Ben sana hiç yalan söyledim mi? Baban iyi dedim, değil mi? Başka türlü olsa senden saklar mıyım?"

"Saklamazsın değil mi?

"Tabii ki de saklamam. Güven bana. Bir delilik yapmak yok. Söz mü?" "Tamam... Söz..."

"İbo'yu yormak da yok!"

"Yormam, merak etme."

"Aferin küçük adamıma benim. Şimdi İbo'yu ver bana. Öpüyorum çok."

"Ben de," diyen çocuğun sesi, telefondan uzaklaştı. İbo'nun sesi tekrar duyuldu.

"Söyle Sina."

"İbo, evden gözünü ayırmıyorsun, değil mi?"

"Yok yok, merak etme. Çocukları yatırdım sotaya." "Babamı da kontrol edin, çıkmasın dışarı."

"Aklın kalmasın, burası kontrol altında. Hazar ne durumda?"

"Doktor, iyi, dedi. Yarın normal odaya alacaklar. Sabah İber'i getirirsen iyi olur. Görsün babasını, içi rahatlasın yoksa abuk subuk bir şey yapacak, sokaktan çocuk toplamayalım."

"Sen orasını düşünme. Ben bir dakika yanımdan ayırmıyorum."

"İbo?" dedi sesini düşürüp. Mahcup çıkıyordu tonu "Çok sağ ol. Sana borçlandım ama ödeyeceğim mutlaka."

"Ya kızım, saçmalama be! Bu kadar yıllık hukukumuz var, hala yabancı gibi ne borcundan söz ediyorsun? Ulan, benim başıma iş gelse sen koşmayacak mısın?"

"Senin başına iş gelse ben İstanbul'u ayağa kaldırırım merak etme," dedi sırıtarak.

"Hah, şöyle. Kes saçmalamayı da işine bak sen! Burayı da merak etme. Yarın sabah görüşürüz. Hadi, eyvallah," deyip, uzatmadan kapadı karşı taraf.

Sina telefonu kapatırken sırıtıyordu. Karan kaşlarını çattı. Sorusunu tekrarladı. "Kim bu İbo?" Sina sertçe baktı. "Sana ne?"

Karan ileri doğru bir adım attı. "Senin o dilini, var ya!... Benimle konuşurken diline hâkim ol, koparmayayım. Soru sorulunca da doğru düzgün cevap ver!"

"Tanımadığın insanı, sana ne diye anlatayım?" "Tanımıyorum, o yüzden soruyorum kim diye."

"Arkadaşım! Oldu mu?" "Nasıl arkadaş?"

"Basbayağı arkadaş işte!" "Ne kadar yakınsınız?"

"Ne yapacaksın ne kadar yakın olduğumuzu öğrenip?"

"Belki icabına bakmam gerekiyordur. Ne kadar yakınsa o kadar kemiğini kıracağımdır!" "Saçma sapan konuşma!" dedi Sina, adamı eliyle itip yanından geçerken.

Karan sertçe Sina'nın koluna yapışıp, yüzünü kendisine yaklaştırdı. Sina parmaklarının ucunda durmak zorunda kaldı. Karan yüzünü neredeyse Sina'nın yüzüne yapıştırdı. "Bana atar yapma! Benim istediğim cevapları verene kadar benden kurtuluşun yok! Canını yaktırtma bana!"

"Ne yapacaksın? Dövecek misin? Beklerim senden! Pis pis baktı diye adam vuran manyak, kadın da döver nasılsa!"

Karan'ın gözleri kararmıştı. Öfkeyle dişlerinin arasından konuştu. "Ben kadın dövmem, sikerim! Sen gayet iyi bilirsin, nasıl sikerim."

Sina sinirle kaldırdığı elini adamın yüzüne patlattı. Karan'ın yüzü yana savruldu. Kırmızılık tüm yanağına yayıl-

maya başlarken Sina avucunun içinin uyuştuğunu hissetti. Tüm gücüyle atmıştı tokadı. Ne yaptığını fark ettiği anda, endişeyle adama dikti gözlerini. Herifin ne yapacağı belirsizdi. Dişlerini dudaklarına geçirdi. Karan'ın başı hala yan çeviriliydi. Ağır ağır başını kıza çevirirken hiçbir ifade okunmuyordu yüzünde.

8. BÖLÜM

Adamın, bu tokadın ardından sinirden kudurması gerekiyordu.

Kızın şaşırdığı bir tonla, sakin sakin, "Mutfağa! Yemeğini bitir!" dedi kızı kapıya doğru iterek.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sina adımlarını şaşırdı. Adamın, en azından karşılık vereceğini düşünmüştü. Hülya kapının ağzında, karışık bir yüz ifadesiyle onlara bakıyordu. Temkinli bakışlarını bir Karan'a, bir Sina'ya çevirdi. Sina yanından geçerken kenara çekildi. Üçü, peş peşe mutfağa dönüp yerlerine oturdular.

Karan bir yanağı kıpkırmızı halde bir şey olmamış gibi yemeğine devam etti. Sina önündekileri didiklemeye başladı. Endişeli bakışları arada adama kayıyordu ancak adam buz gibi oturuyordu.

Midesi bulanmaya başlayınca daha fazla yiyemeyeceğini fark etti. Mahcup bakışlarla Hülya'ya bakıp mırıldanırcasına konuştu.

"Ben daha fazla yiyemeyeceğim. Eline sağlık."

Hülya başını sallayarak üstelemedi. Uzanıp tabağı önünden alacakken Karan sert bir sesle araya girdi. "O tabak bitecek!"

Hülya, Sina'nın yerine cevap verdi. "İstemiyorsa yemeyecek!"

"Sen karışma! Koy o tabağı yerine! Bitirecek!" dedi, tartışma kabul etmez bir sesle. Hülya, "Zorla yiyecek değil," dedi,

tabağı alıp kalkacakken Karan bağırdı.

"Sana, koy onu yerine, dedim!"

İki kız da yerinde zıpladı. Sina sinirle ona bakıp, elini uzatarak tabağı geri aldı. Hülya ona bakarak, "Yapma!" dedi anlayışla.

Sinirli bakışlarını Karan'a çevirdiğinde bir şeyler anlatmaya çalışır gibiydi. Sina öfkeli hareketlerle kaşığı eline alıp birkaç defa kaşığı zorla ağzına götürdü. Hülya üzüntüyle ona bakıyordu. Tetikte oturur gibiydi. Kendini bir şeye hazırlar gibi Sina'ya bakıyordu. Sina birkaç kaşık daha aldı ancak yüzünde garip bir ifade oluşmaya başladı. Zorlukla yutkundu. Karan, keskin bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. Hülya diken üstündeydi. Sina bir kaşık daha alıp, zorla yutkunurken aceleyle elini ağzına götürdü. Alnında ter damlaları oluşurken yüzüne acı bir ifade oturdu. Aniden yerinden fırlayıp, elini ağzına kapatarak banyoya koştu. Kapının çarpılarak kapanmasının ardından, içeriden kusma sesleri gelmeye başladı.

Hülya aşağılayan bakışlarını, Karan'ın karışık yüzüne çevirdi. "İyi bok yedin! Sana zorlama, dedim. Allah belanı versin! Zorlama şu kızı! İki lokma bir şey yemişti, onları da çıkardı sayende!"

"Ne oldu şimdi?" dedi Karan, kaşlarını çatarak yerinden kalkarken.

"Rahat bırak! Almaz içeri! Zorla yemek yedirilince kusmaya başlıyor. Anasının marifeti!" dedi, dişlerinin arasından söylenerek. "Kal burada! Artık üsteleme! Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama yanlış taktik uyguluyorsun. Dur artık!"

Yerinden kalktı. Banyonun önüne gelince başını kapıya dayayıp, yumuşak bir sesle konuştu. "Sina? Canım, iyi misin?"

"Git buradan!" diyen ses, zorlukla çıkmıştı. İçeriden öğürtü sesleri geliyordu.

Karan mutfağın kapısına dayanıp, suçlu suçlu Hülya'ya baktı. Kız, sinirini bozduğu anda hükmetmeye kalkıyordu ve her sert atağı, kendisini kötü hissetmesine neden olan başka

bir şeye yol açıyordu. Zorla yemek yedirilince kusacağını nereden bilebilirdi ki? Aslında doğru düzgün bir şey yemediğini görünce biraz daha yemesi için yapmıştı. Ağır adımlarla banyo kapısına yanaştı. Hülya'ya ilk defa yumuşak bir sesle, "Sen git, mutfağı topla, ben ilgilenirim onunla," dedi.

"Tabii, ilgilenirsin! Nedense gösterdiğin her ilgi ters tepiyor!" dedi imalı bir sesle.

Banyodan tekrar öğürme sesi geldi. Ardından bir hıçkırık. Karan hızla kapıyı açıp içeri girdi. Sina berbat bir yüzle, "Git buradan!" diye bağırdı kapıdakine bakmadan.

Karan, Sina'nın yanına diz çöküp saçlarını topladı. Kız bir kez daha öğürdü. Yediği her şeyi çıkarmıştı. Midesinden gelen kasılmalar yüzünden bitap haldeydi. Yerde oturuyordu. Bir süre daha bitmesini bekleyen Karan, sırtına destek verip ayağa kaldırdı. Lavaboya dönüp kızın yüzünü yıkadı. Sina zorlukla ayakta duruyordu. Karan, avucuna aldığı suyla kızın yüzünü yıkayıp, ağzını çalkalamasını sağladı. Sonra, kızı kucağına alıp yatak odasına götürdü, yatağa yatırdı.

Sina, sırtını adama dönüp yatağında kıvrıldı. Kendisini berbat hissediyordu. En berbat anıları aklına hücum etmişti. Omuzları sarsıldı ama dudaklarını bastırıp sesini çıkarmadı. Arkasında bir kısım sesler duyuyordu, aldırmadı.

Çocukluğunda yaşadığı despotluk, en acı yüküyle üzerine çullanmıştı. Annesinin, sevmedikleri yemekleri zorla yemelerini istemesi, sırf üzerlerinde hakimiyet kurmak için yiyebileceklerinden daha fazlasını tabağa doldurup, sonra onları zorla yemeye zorlaması. Ağızlarına attıkları her lokmada değişen yüz ifadelerine memnuniyetle gülümseyip, tabakta hiçbir şey bırakmayana kadar bazen hırsla kaşığı alıp ağzına tıkması... Ve sürekli tıslaması. "O yemek, bitecek! O yemek bitecek!"

Hastalıklı bir ruh haline sahip anneleri, çocuklukları boyunca akla gelebilecek her türlü ezayı çektirmişti onlara. Yemekleri yakar, yanmış yemekleri zorla Sina ve Sahra'ya yedirmeye çalışırdı. Bazen; Hazar yiyecek diye kıymetle sakladığı yiyecekleri günlerce dolapta tutar, Hazar'ın canı

istemediğinde artık bozulmuş olan yiyecekleri, yine Sina ve Sahra'ya zorla yedirmeye çalışırdı. Neden atsındı ki? Nimetti sonuçta.

Sina, midesini ayağa kaldıran o iğrenç yiyeceklerden yememek için direnirdi. Bir gün; hiç unutmuyordu, o iğrenç şeyi yemeyeceği konusunda isyanla itiraz etmişti annesine. Annesi, onun o isyanına çıldırmış gibiydi.

"Bacak kadar boyunla, anana mı itiraz ediyorsun? Bitecek o yemek? Bitecek hepsi!" diye bağırmaya başlamıştı kadın. "Sen şimdiden bana dikleniyorsan yarın öbür gün başıma ne işler açarsın, seni küçük edepsiz! Kırarım bacaklarını. Kız kısmı anaya itiraz etmez! Anan ne derse o olur!"

Daha dokuz yaşındayken annesi onu yere yatırıp, üzerine oturmuş ve bir eliyle Sina'nın çenesini kavramış, doldurduğu her kaşığı ağzına tıkarak ağlayan ve yalvaran kıza zorla yedirmişti. Sina kaçıncı kaşıktan sonra pes ettiğini hatırlamıyordu. Midesindeki her şey, kabaran bir dalga gibi yükselmiş ve ağzından burnundan çıkarak kusmaya başlamıştı. Yaşadığı o anı unutması mümkün değildi. O acı, o iğrenç tat hala damağında kesif bir acı hissettiriyordu.

Karan, Sina'yı yatırdıktan sonra üzerindekileri çıkarmaya başladı. Yerdeki çantadan siyah bir pijama altı alıp, yatağın ucuna oturdu. Sina yatak esneyince gerildi. Adamla tartışacak gücü de kalmamıştı. Gitmiyordu... Gitmeyecekti... Her şey üstüne üstüne geliyordu ve o, şu an en yorgun, en zayıf anındaydı.

Karan, Sina'nın yanına uzanıp, göğsünü sırtına dayarken kollarıyla sarıp, vücuduna bastırdı. Sina'nın gergin vücudu karşı koymamıştı ama teslim de olmamıştı.

Kulağının dibinde adamın kımıldayan dudaklarını hissetti. "Özür dilerim!" dedi kısık ses. "Özür dilerim!" dedi tekrar.

Karan, hayatında ilk defa birinden özür diliyordu. Kelimelerin zor çıkacağını düşünürken kolaylıkla çıkmasına şaşırdı. Gözlerini kapatarak başını kızın boynuna gömdü. Sina, duyduğu iki kelimeyi idrak etmeye çalıştı. Adamın ağzından çıkan kelimelerin, dudaklarına yabancı olduğu o kadar bel-

liydi ki. Vücudu biraz gevşedi.

"Çık hayatımdan! Lütfen, çık git hayatımdan!" diye mırıldandı.

Karan, kızdan çıkan kelimelerin ardından kapalı gözlerini sıktı. Cevap vermedi. Kıza biraz daha sıkı sarıldı. Sözlerden ziyade davranışlarıyla, bunun mümkün olamayacağını söyler gibiydi.

Uzun süre ikisi de öylece yattılar. Sina gözlerini kapatmıştı ama uyumuyordu. Karan'ın eli karnının üzerindeydi. Ondan da hiç ses çıkmıyordu. Nihayet Karan, mırıltılı bir sesle konuştu.

"Yediğin her şeyi çıkardın. Biraz çorba getireyim, hiç değilse o kalsın midende." "İstemiyorum!"

"Zorlamıyorum... Ama bana inat yapıyorsan yapma. Bak, güçten düşüyorsun, benimle de savaşamıyorsun doğru dürüst," dedi alaycı bir sesle.

Sina cevap vermedi. Adamın dediği doğruydu kısmen. Adamla savaşabilmek için tam enerjiye ihtiyacı vardı. Kabullenerek belli belirsiz başını salladı. Karan yavaşça yanından kalkıp odadan çıktı. Hülya mutfağı toplamıştı. Dolaptan bir tabak çıkardı. Biraz çorba koyup mikrodalgada ısıttı. Neyse ki bu tür aletleri kullanmayı iyi bilirdi. Tabakla beraber eline bir kaşık alıp odaya yöneldi. Koridorda Hülya'yla karşılaştı. Hülya, sadece alt pijaması olan adamı baştan aşağı süzüp, "Ohaaa! Hey maşallah, iyi beslemişler seni," dedi alayla.

Karan başını çevirdi mırıldanarak. "Ya sabır..."

Kız, elindeki tabağa bakıp, "Hayrola?" dedi çenesiyle işaret ederek.

"Midesinde bir şey kalmadı. Hiç değilse bunu yesin." "Zorla yedirmiyorsun, değil mi?" diye sordu uyarırcasına. "Kabul etti. Zorlamayacağım bir daha."

"Tamam, o zaman. Bak, böyle efendi ol, canımı ye," dedi, yan gözle bakıp yanından geçerken.

Karan, "Bu da başka arıza," diye mırıldanarak adımlarına devam etti. İçeri girip yatağın üstüne oturdu. Sina bıraktığı gibi duruyordu. "Hadi, dön bu tarafa, şundan ye biraz." dedi yumuşak bir sesle.

Sina başını geri çevirip ona baktı önce, sonra gözleri tabağa çevrildi. Yavaşça dönüp yatağın içinde oturarak sırtını başlığa verdi. Karan kaşığı ağzına uzatırken eliyle engellendi.

"Kendim yerim."

Tartışmadı bu sefer. Tabağı kızın eline bıraktı. Sina ağır hareketlerle çorbasını içerken Karan onu izledi.

Sırf normal bir sohbet konusu açabilmek için konuşmaya başladı. "Yarın işe gidecek misin?"

Kız başını iki yana salladı. "Sabah hastaneye gideceğim."

"Onu biliyorum. Sonra?"

"Hastanede kalırım. Bir hafta, çıkana kadar ben kalırım Hazar'ın yanında." "Neden? Bu çok saçma." Kız öfkeli bakışlarını kaldırdı.

"Ne yani? Bir başına hastanede mi bırakacaktım bir hafta boyunca?"

"Hayır, onu demedim. Sen ne yapacaksın ki tek başına? Birini tutarız."

"Senin abin, bir hafta hastanede kalsa sen yabancı birini mi tutup, bırakacaksın onun yanında?"

"Bir dakika bile ayrılmam yanından."

"E o zaman?"

"Ben erkeğim, indirip kaldırmak benim için sorun olmaz. Ayrıca erkek erkeği anlar. Abin, senin yanında rahat edemez. Erkek lazım."

"Ne alakası var?"

Karan başını yukarı kaldırdı. Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes koy verdi. "Tuvaletini nasıl yaptıracaksın?" dedi sabırlı bir sesle.

Kız şaşırarak ona baktı. "Hasta bakıcılar var ya!"

"Hasta bakıcıları her an bulamazsan ne olacak?"

"Bulurum. Neden bulamayayım? Hem ayrıca, bir hafta tuvalete kalkamaz ki, sonda takılı olacak."

"Onu diyorum işte. Bir erkek, bir kadının yanında çekinir bu durumlarda." "Seni hiç bu durumda çekinir diye düşünemiyorum," dedi iğneleyerek.

"Her erkek, bir kadının yanında zayıf anından çekinir.

Ben o durumda olsam istemem yanımda bir kadın."

"Şimdi de dramaya mı bağladın?" dedi kız küçümseyerek.

"Tamam. Anladım ben seni. Canın yine kavga etmek istiyor. Sonra zıvanadan çıkınca yine ben kabahatli oluyorum," dedi. Karan, sabrının sonuna geldiğini belirtircesine sert bir sesle devam etti. "Yarın birini ayarlıyorum, abinin yanında kalır bir hafta. Gündüzleri ziyaret edersin, geceleri evine dönersin. Hastaneden çıktıktan sonra da iyileşene kadar yanında kalıp ilgilenir," diyerek kestirip attı. "Hiç tartışma! Konu kapandı. Hastaneden çıktıktan sonra nereye gidecek? Senin ev uygun gelmedi bana."

"Babamlarla yaşıyor. Oraya gidecek. Asiye Abla ilgilenir. Senin de kimseyi tutmanı istemiyorum. Biz hallederiz."

"Asiye Abla kim?" "Babamın karısı. "Annen değil yani?"

"Hayır."

"Annen?"

"Öldü!" Duygusuzca sarf edilen tek bir kelimeydi.

Karan duraksadı. Ne diyeceğini bilemedi. Hiçbir şey dememeye karar verdi. Hülya'nın sözü aklına gelince içinden bir şey demek gelmemişti. "Anasının marifeti!" Bu ayrıntıları sonra alacaktı. Şimdilik fazla üstelemenin alemi yoktu. Konuyu değiştirdi.

"Babanla, Asiye Ablan tek başına bakamazlar. Bir adamı indirip kaldırmak, kolay değil. Evde tuvaletti, banyoydu zor olacak onlar için. Profesyonel biri lazım."

"O zaman ben hallederim. Senden hiçbir şey istemiyorum! Ayrıca İbo var. O, yardım eder."

"Kim bu İbo? Her şeye niye koşuyor?" dedi Karan, derin bir nefes vererek.

"Mahalleden arkadaş. Birlikte büyüdük. Koşarız biz öyle birbirimizin her şeyine. Normal yani," dedi Sina omuz silkerek. Tabağındakini bitirmişti. Karan uzanıp boş tabağı aldı.

"Ben şunu bırakayım, sen de yat hadi. Sabah hastaneye beraber gideriz. Sonra ayarlanır her şey," dedi kıza aldırmadan.

"Sen hastaneye falan gelmiyorsun! Ne diyeceğim millete?

Kim, diye tanıştıracağım?" derken, sesinde panik vardı.

"Erkek arkadaşım dersin, olur biter!" dedi Karan, umursamaz bir tavırla yataktan kalkarken.

Kız arkasından, "Böyle bir şey olmayacak! Hastaneye falan gelmeni istemiyorum! Bak; yemin ederim, büyük rezillik çıkacak. Böyle zorlamaya devam edersen ortadan öyle bir yok olurum ki senelerce arasan yine bulamazsın!" diye tehdit etti.

Karan kapıdan çıkacakken aniden geri döndü, parmağını kaldırdı. "Cehennemin dibine girsen yine bulurum seni." Bakışları yine değişmişti. Uyarı dolu bakışlarını bir süre kıza dikti. Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Karan tabağı mutfakta, lavabonun içine bırakıp Taylan'ı aradı. "Ne durumdasın?" dedi Taylan keyifli bir sesle.

Karan derin bir nefes aldı. "Pek parlak değil!"

"Ne oldu? E, ben hallettin sanıyordum eşyalarını aldırınca." "Yok, hallolmadı hiçbir şey. Bildiğin zorla gasp ettim evi." Taylan'ın kıkırtıları duyuldu. "Dişli kız galiba!"

"Tırnaklarını hiç geri çekmiyor."

"Eee, ne yapacaksın?" "Ağırdan alacağım."

"Var mı bir şeye ihtiyacın?"

"Benim değil de... Acilen iyi bir hasta bakıcı bulmamız lazım. Abisi için birine ihtiyaç var. Bir hafta hastanede, refakatçı olarak kendisi kalmak istiyor."

"Olmaz o iş. Kadının hasta erkeğe bakması zor olur. İndir kaldır, güçlü birileri lazım onun için."

"Bak, akıllı insan nasıl belli oluyor. Aynısını dedim abi. Benimle tartışıyor. Bir de zekiyim, diye geçiniyor, en basit şeyi düşünemiyor."

"Lan, kızı bana mı kesiyorsun?" dedi Taylan kahkaha atarak. "Yok, abi ya. Delirtti beni iki saatte. Kafamı sikti."

"Anladım anladım. Tamam, ben yarın oraya, işinin ehli birini yollatırım. Sen şirkete geliyor musun, yanında mı kalacaksın?"

"Sabah onu hastaneye bırakıp şirkete geçerim. Benimle ilgili kimseye bir açıklama yapmamak için istemiyor yanında.

Bir süre ağırdan alacağım."

"Tamam, daha iyi böylesi. Yavaş git bence de."

"Öyle. Hee, bu arada, abi?"

"Söyle?"

"Sina'nın şirketini bir araştırsana, bizim için de bir şeyler yapabilirler mi?"

"Sürekli gözümün önünde tutayım diyorsun?" dedi Taylan, güldüğü belli olan bir sesle. "Varsa böyle bir fırsat, değerlendireceğim ama olmuyorsa zorlama. İş başka, bu başka." "Vaayy, benim kardeşim bayağı profesyonel olmuş." Sesinde hem takdir hem de alay vardı.

"Abi! Uzatma!" Sesi mahcuptu Karan'ın.

"Tamam tamam. Bir bakalım hakikaten, bizim işimize yarayacak bir şey varsa niye kullanmayalım ki? Sonuçta para ödüyoruz, yabancıya gitmesin!"

"Heh, ben de onu dedim işte."

"Tabii tabii..."

"Bu arada, şu Doğulardan var mı bir haber?"

"İfadelerini alıp bırakmışlar. Yasayı biliyorsun, trafik kazasından yırtmak kolay. Sanırım para cezasına çevirebilirler. En fazla iki yıl ehliyetini alırlar küçük zerzevatın."

"Bu Erdal, hastanedeki olayı takar kafasına. Bulaşmasın Sina'ya?"

"Bulaşacağı varsa da birkaç gün yapamaz. Şu an büyük sorunlarıyla uğraşıyorlar," derken, Taylan gülüyordu.

"Ne oldu?"

"Senin kız patlatmış her şeyi. Adamların şirket karıştı. Bütün teknik adamlar sorunu çözmeye çalışıyorlarmış. Elektronik her şey pert olmuş!" deyip, kahkahayı patlattı.

"Abi, bak, bu işin ucu buraya dayanırsa bu iş sarpa sarar."

"Üç gün sonra çekilirler, seninki de hırsını almış olur. Onlar da biraz para kaybetsinler, akılları başlarına gelir. Gerçi koymaz onlara o kayıp ama olsun, ben bir süre gülerim hallerine."

"Öyle diyorsan!"

"Merak etme, bir sorun baş gösterirse ben müdahale ede-

ceğim. Adamlar takipteler." "Sağ ol abi. Hadi, ben kapatıyorum, yarın görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz. Sabah halletmiş olurum her şeyi, aklın kalmasın." "Tekrar sağ ol. İyi geceler."

"Sana da koçum."

Karan yatak odasına geri döndü. Sina yorganın altına girmiş, uyuyor görünüyordu. Elinde tuttuğu kendisinin ve Sina'nın telefonunu komodinin üzerine bıraktı. Yatağa yanaşıp, yine kıza sarılarak yanına yattı. Burnunu yine kızın boynuna gömdü, bacaklarını kendi bacaklarının arasına aldı. Elini yavaşça tişörtün eteğini kaldırarak içeri soktu. Sina uzaklaşmaya çalışarak, "Yapma!" dedi panikle.

"Sakin ol! Bir şey yapmayacağım. Sadece tenini hissetmek istiyorum," diye mırıldandı Karan.

Elini yukarı kaydırıp göğsünü tuttu. Sina kendisini geri çekti. Karan kollarının baskısını arttırdı.

"Tamam, bu kadar işte. Hadi, uyu. Başka bir şey olmayacak!" dedi sakin sakin.

Sina bir süre huzursuzca bekledi. Karan, eli göğsünün üzerinde sakince yatıyordu arkasında. Göğsünün üzerindeki el nabız atışlarını arttırmıştı. Bu adamın tenine dokunmasını istemiyordu ancak içinde hissettiklerine de karşı koyamıyordu. Sert avuç içi göğsünü kaplamışken tedirginlikle kasıldı. Önce tetikte bekledi. Zaman geçtiğinde, başka bir şey olmayınca gevşedi ve yorgun göz kapakları kapandı. Tenindeki el, düşündüğünün aksine ihtiyacı olan şefkati sağlamıştı.

Kızın düzenli nefesleri duyulmaya başlayınca Karan'ın dudakları kıvrıldı. Huzurlu bir nefes çekip gözlerini kapadı. Bir süre sonra ikisi de uyumuştu.

Sabaha karşı Sina gözlerini açtı. Başı Karan'ın göğsündeydi. Adam, sanki kız yine gidecekmiş gibi kollarını sıkı sıkı sarmıştı. Sina, önce adamın bacağının üzerindeki bacağını geri çekti. Sonra ahtapot gibi vücuduna dolanan kollardan sıyrılmaya çalıştı ama daha bir santim bile kımıldamamıştı ki Karan gözlerini açtı.

Şüpheyle kıza baktı. Sina geri çekilmeye çalışmasına rağ-

men bırakmadı.

"Daha erken. Uyumaya devam et. Yataktan kaçmak da alışkanlık olmaya başladı sende."

"Nefes alamıyorum," diye mırıldandı kız, şikâyet edercesine eliyle kendini itmeye çalışırken. Eli adamın çıplak göğsüne değince tedirgin oldu ancak başı zaten oradaydı. Avucunun içinde kısa yumuşak tüyleri hissetti. Avucunun altındaki kadife yumuşaklığındaki ten, tuhaf hislerle dolmasına neden oldu.

Karan kollarını gevşetti. "Uyu hadi," dedi, sanki sorunu çözmüş gibi. "Yeteri kadar uyudum. Artık kalkmak istiyorum."

Karan elini kaldırıp Sina'nın göğsünün üzerindeki elini tuttu. Kızın eli, koca avucunda kaybolmuştu. Göğsüne bastırdı kızın elini.

"Bütün gün dinlenecek zaman bulamayacaksın. Fırsatın varken tadını çıkar," dedi. Tekrar gözlerini kapadı.

"Ben alışığım uykusuzluğa."

Karan derin bir nefes alıp, bıraktı. Gözlerini açmamıştı. Boğuk sesi mırıltılı çıktı. Henüz ikisi de birbirlerinin damarına basmaya başlamamışken huzurun tadını çıkarmak istiyordu.

"Konuşmamız lazım."

Kız aniden başını kaldırdı. Adamın yüzüne baktı. "Ne hakkında?" dedi temkinli bir sesle.

"Gece abimle konuştum. Şu hackleme işine son vermen lazım." Gözlerini hafifçe araladı. Kirpiklerinin gölgesi gözaltlarına vuruyordu. Kızın gözlerine baktı.

"Nedenmiş o?"

"Bak; sen daha tanımıyorsun ama Erdal, puştun önde gidenidir. Fark ederlerse gereksiz sıkıntı alacaksın." "Senden daha mı it?" dedi kız dik dik.

Karan burnundan hızla bir nefes çekti. Gözlerini kapatıp kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Düşündüğüm anlamda kıyaslama yapmak için soruyorsan! Bak, şu an elimden geldiği kadar sakin olmaya çalışı-

yorum ama beni zorlama! Sırf merakından soruyorsan, beni geçmesi için daha kırk fırın ekmek yemesi lazım. Sen her durumda benimdin, o yüzden başka alternatif düşünme."

"Ben kimsenin değilim!" dedi Sina ters ters. Yine geri çekilmeye çalıştı. Yine kollar bırakmadı. "Bu konuları sonra konuşacağız. Şu an daha önemli meseleler var, onlar halledilecek."

"Ne gibi?"

"İfadelerini alıp geri bırakmışlar. Herif dışarıda. Sen ne yaparsan yap, yasanın açıklarından faydalanıp içeri girmeyecek. Trafik kazası yapıp, adam öldürenler bile iki ay yatmıyor. Abin hala sağ olduğu için şükür ki öyle, parayla dışarıda kalır. Uğraşırsan seni kendine uğraş edinir. Benim elimi kana bulama!" dedi, kızın şaşırdığı bir sakinlikle rica eder gibi.

"Sen nereden biliyorsun bunu" "Takip ediyoruz."

"Biz kim?"

"Abim."

"Niye yapıyor ki böyle bir şey?"

"Ben rica ettim."

"Sen rica edebiliyor musun?"

"Yok. Hayatımda ilk defa ettim. Zor geldi ama değdi," dedi, dudağının ucu yukarı kıvrılırken.

"Babamın yakasına yapıştı, piç kurusu! Daha birkaç gün sürünsünler!" dedi Sina hırsla. "Piç kurusu, deme! Onun dışında istediğin küfrü et!" dedi uyaran bir sesle.

"Nedenmiş o? Canımın istediğini derim." Sina'nın kaşları çatılıydı. "Ben de piçim! " dedi düz bir sesle.

Kız hızla başını kaldırıp şaşkınlıkla adama baktı. Yüzü çok ciddiydi. "Saçmalama! Ne alakası var? Ailen var ya senin?"

"Abimle annelerimiz ayrı. Babam, abimin annesiyle evli."

"Nasıl? Peki, sen nasıl...?" Kız sözlerinin devamını getiremedi. Kafası karışmıştı. "Daha sonra konuşuruz bunu. Benim yanımda deme o lafı!"

Sina sesini çıkarmadı. Başını tekrar kaldırdığı yere koydu. Kafası karışmıştı. Kafasının içinde tablo oluşturmaya çalışıyordu.

"Abin senden kaç yaş büyük?"

"On üç."

"Hmm. Epey varmış. Baban, ikinci eş mi aldı? Hani, imam nikahı falan?" "Hayır."

"Yasak aşk çocuğu?" "Hayır."

"Nedir yani? Leylekler mi getirdi? Ağaç kovuğundan mı çıktın?"

Karan yine derin bir nefes çekti. "Sabahın bu saatinde, hiç konuşulacak konu değil. Ayrıca konu ben de değilim. Şu işi sonlandır!"

"İki gün daha sürünsünler. Ağzımdan üç gün çıktı bir kere. Geri adım atmak mertliğe sığmaz!"

Karan, kızın sözlerinin ardından gülmeye başladı. Göğsü sarsılıyordu.

"Senin mert olman gerekmiyor. Erkekler düşünsün onu." dedi, kızı kendine bastırarak.

"Ben, merak ettim şimdi şu konuyu. Annen nerede peki?" dedi Sina, konuya takılı kaldığı belli olan dalgın bir sesle.

"Değil mi? İnsan kafasına neden, diye takınca rahat nefes alamıyor. Sen benim sorularıma cevap ver, ben de seninkilere vereyim."

Sina cevap vermedi. Karan bir süre sessizce bekledi. Neden sonra, "Sonsuza kadar bu gizem sürmeyecek. Bir gün mutlaka öğreneceğim. Öğrenene kadar etrafında bana alış," dedi.

Sina, bir süre yine cevap vermedi. Sonra düşünmeye başladı. Ne kadar etrafında dolanacaktı ki? Bir yerde çekip gidecekti ve bu ne kadar erken olursa kendisi için de o kadar iyi olacaktı. Bu adam sürekli etrafında dolanmaya devam ederse çevresindeki insanlara açıklama yapmak zor olacaktı ve her an stres altında yaşamak istemiyordu. Derin bir nefes alıp senaryosunu anlatmaya karar verdi...

"Tamam, peki. Sana nedenini söyleyeceğim ama sen de çekip gideceksin. Hemen, şimdi?!"

Karan duyduğu sözlerin ardından yerinde yavaşça doğrulup, sırtını başlığa yasladı. Sina adamın kollarından çıkıp

yatağın içinde oturdu. Karan gözlerini dikmiş merakla kıza bakıyordu. Ne olabileceğine dair kafasında onlarca sebep sıralamıştı ancak bir türlü mantıklı bir açıklama bulamamıştı.

Sina derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Geçen sene biri vardı hayatımda..." diye başlayan sözlerle, Karan gerildi ancak ses çıkarmadan kıza bakıyordu. Kız devam etti. "... Ben çok âşık oldum ona ancak o, biraz daha marjinal biriydi. Çok modern, çok farklı görüşü olan biriydi. Beraber olmayı çok istedim onunla ancak bakireydim ve o, her sözünün başında, böyle bir ilişkide asla bir bakireyle beraber olmak istemediğini söylüyordu. Uğraşamam ben bakirelerle falan, deyip duruyordu. Bir gün, çok kötü kavga ettik, ben de o zaman bakire olmadan gelirim, dedim. İşte o zaman kafama koydum. Sinirliydim de... Hep, ilk defasında sevdiğim biriyle olacağımı düşünüyordum ama olmayınca öfkelendim ve madem öyle olmuyor, o zaman en it herif kimse onunla olurum, bunu da böyle atarım kafamdan, dedim. Tabii bir anlamı kalmadı. Artık onu sevmediğimi fark ettim ve ayrıldım ondan," diyerek sözlerini bitirdi.

Sina başını kaldırıp Karan'a bakmıyordu. Karan tek kelime etmeden kıza bakıyordu. Kendini zor tutuyordu ancak daha fazla dayanamayacağını anlayınca kızın kafasından ateş çıkaracak kadar sinir bozucu kahkahalar atmaya başladı. Sina anlamayan gözlerle adama baktı. Diğeri yatağın dışına doğru hareket ederken gülme krizine aniden son vermişti. Kapının önüne geldiğinde, kızgın bir sesle karşılık verdi.

"Siktir git, yalanlarını başkasına sakla! "

"Ne yalanı ya? Doğruyu söylüyorum sana. Bak, öğrendin işte gerçeği, git artık!"

"Kahve yapmaya gidiyorum. Ben gelene kadar daha ikna edici bir yalan bulmaya çalış," dedi ters ters.

"Aklından da yalan dahi olsa başka birini geçirme, tepemi attırma benim!"

Kapıdan çıkar çıkmaz Hülya'yla burun buruna geldi. "Ne oluyor ya sabah sabah?" dedi kız, uykulu bir sesle.

"Arkadaşının yalanlarını dinliyorum, eğleniyoruz, daha

ne olsun?"

"Ne yalanı?"

"Anlatır nasılsa sana. Kahve yapacağım, ister misin sen de?" "İyi olur ama ben biraz daha uyuyacağım."

"İyi, tamam... He, aklımdayken telefonunu kaydet telefonuma. Komodinin üzerinde," dedi, başıyla yatak odasını işaret ederek. "Bir de evin anahtarlarından yedek lazım bana. Seninkini bana ver, sen Sina'dan al. Ona da bir tane yaptırırım ben."

"Oh paşam oh, yerleş tabii... İyice yerleş." dedi Hülya. Yarı uykulu bir yüzle adama bakıyordu. Gözlerinin biri açık biri kapalıydı.

"Birinizle uğraşıyorum zaten, bir de sen çıkma başıma!" dedi Karan, ters ters söylenerek mutfağa girdi. Hülya başını kapıdan içeri uzatıp, yatağın ortasında düşünceli bir şekilde oturan Sina'ya baktı.

"Yemedi mi?" dedi, kaşlarını kaldırıp.

Diğeri çenesini kaldırıp cıksladı sadece. Komodine yanaşıp Karan'ın telefonunu aldı. Sina'ya uzatıp ekranı açtırdı. Telefonunu kaydederken ikisinden de ses çıkmıyordu. Hülya başını kaldırıp, "Senin işin var bununla. Ne halt ediyorsanız edin, ben yatmaya gidiyorum. Daha kargalar kahvaltısını yapmadı," dedi aksi aksi.

Sina gözlerini devirdi. Hülya'nın sabah sabah aksiliği tutmuştu yine.

Koridorda, elinde iki fincan kahveyle gelen Karan'a elini şöyle bir sallayıp, sarsak adımlarla kendi odasına geçip kapıyı kapadı.

Karan içeri girince kahveleri komodinin üzerine bırakıp, yatağa girdi. Sırtını başlığa yaslayıp fincanlara uzandı. Birini dudaklarına götürürken diğerini Sina'ya uzattı. Kız, sıkıntılı bir yüzle uzanıp aldı fincanı. Bir yudum kahve alıp bakışlarını kendisine dikmiş olan adama baktı.

"Neden yalan olduğunu düşünüyorsun?" dedi, hala inandırmaya çalışarak.

Karan ters ters ona bakıp, "Uyanığım, diyorsun. Zekisin de

kabul ediyorum ama erkeklerle ilgili hiçbir bok bilmiyorsun!" dedi düz bir sesle. "Ne alakası var?"

" Hiçbir adam, hatta en moderni bile ben bir bakireyle uğraşmam, demez. Üzerine atlar. Bakma sen, o erkeklerin boş boş konuşmalarına. Hepsi tek ve ilk olmak ister." "He, sen öyle istiyorsun yani!" dedi kız aşağılayarak.

"Evet! Yalan mı söyleyeceğim? Böyleyim ben! Kimseye de hesap verecek değilim. Öküzlükse öküzlük! Paylaşmayı sevmiyorum." Sesi gayet sıradandı. Tekrar kahvesini yudumladı.

"O zaman artık gitmelisin demektir," dedi Sina, sinsi bir gülüşle. Gözleri parlıyordu. Karan tek kaşını kaldırdı sorarcasına.

Sina, doğal bir sesle nispet yapar gibi, "Senden sonra başkalarıyla da yattım. Paylaşmayı sevmiyorsan benimle de işin kalmadı artık," dedi. Yüzünde, durumdan zevk aldığı belli olan bir gülümsemeyle fincanını komodine bırakıp, adama çevirdi başını. Kollarını göğsünde kavuşturup, sanki orada fazlalıkmış gibi adama baktı.

Karan, elindeki kahveyi sakince yanındaki komodine bıraktı ve hızla uzanıp kızı kendisine çekti. İkisi arasında kızın karşı koyduğu, diğerinin zapt etmeye çalıştığı birkaç dakikalık bir çekişme oldu. Karan, sertçe kızı yatağa yatırıp üstüne uzandı. İki eliyle, kızın ellerini başının yanında yatağa sabitleyip, yüzünü Sina'nın birkaç santim uzağında tutarak dişlerinin arasından konuştu.

"Bak, sabrımı zorluyorsun. Sonra sen zararlı çıkıyorsun, ben kabahatli. Artık neden yaptığın konusu, umurumda bile değil. Sormuyorum da. Tek bir soru sormuyorum bunun hakkında. Ben sonuca bakarım. Sonuç; benimsin! Nokta! Bir daha başka adam, başka bilmem kim, diye ağzından tek söz çıkarsa canına okurum! Yalanlarını, yutacak başka geri zekalılara sakla. Bundan sonra ben söylüyorum, sen yapıyorsun. Benimle uğraşmaya gücün yetmez. En başından beri kimseye olmadığım kadar kibar davranmaya çalışıyorum sana, ki kibarlık benim hayatımda sergilediğim en son davranış bile değil. Siktirtme bana belanı! Sırf sen iyi hissedeceksin, diye iki gün daha bir şey demeyeceğim ama iki gün sonra şu siktiğimin hackle-

mesini durduracaksın! İki saat sonra çıkacağız, seni hastaneye bırakacağım, akşam gelip alacağım. Abin toparlanana kadar kendi evinde kalıp, gidip geleceksin. Her dakika ne yaptığını bileceğim. Sonra benim eve geçeceğiz, orada kalacağız, sen de işine oradan devam edeceksin..." Sesi öyle ürkütücü ve emredici çıkıyordu ki Sina'nın bütün siniri

tepesine çıktı. "Sen kendini ne sanıyorsun be! Ben, senin kapatman mıyım?"

Karan, sertçe yüzünü eğip kızın dudaklarına kapandı. Öyle sert öpüyordu ki Sina bir an nefes alamadı.

Çırpınmaya çalıştı, Karan bir milim oynamadı. Öpüşleri sonsuza kadar uzayacak gibiydi. Sina, adamın dudaklarının baskısını dudaklarının üzerinde hissettiği anda, bir sene önceki gece geldi aklına. Tüm görüntüler, hızlı bir şekilde gözlerinin önünden geçiyordu. O karmakarışık ruh hali içinde yaptığı her şeyden nefret etse de aldığı zevki unutamıyordu. Dudaklarının üzerindeki ısrarlı dudaklar, talepkâr bir şekilde savaşına devam ediyordu. Karan alt dudağını dişleyince yine acıyla dudakları açıldı ve diğeri daha önce yaptığı gibi kızın ağzının içine girdi. Sina, ağzının içinde Karan'ın dilini hissedince hakimiyetini kaybederek karşılık vermeye başladı.

Karan, sağ elini kaldırıp göğsünü sıkınca yine istemsiz iniltisi dudaklarından fırladı. Karan büyük bir açlıkla öpüyordu Sina'yı. Sanki geçen bir seneki açığı kapatmaya çalışır gibiydi. Sina, bu öpüşme hiç bitmeyecekmiş gibi hissetti. Karan dudaklarını ağzından çekmiş, yüzünün her yerini öpmeye başlamıştı. Gözlerini kapamak zorunda kaldı. Adamın dudakları, yüzünün her yanında dolaşıyordu. Boynundan kulağının arkasına, sonra tekrar boynundan çenesinin altına, daha sonra tekrar boynunun diğer tarafına geçti. Kulak memesini dişlerinin arasına alıp sıktı hafifçe. Sina, içine dolan hisle derin bir nefes çekerken, kalçası hafifçe yukarı kalktı.

Karan, başını aşağı indirip göğüslerine doğru dudaklarıyla kendisine yol çizerken Sina, nerdeyse ağlamaklı bir sesle, "Dur artık!" dedi. "Dur artık! Yapma bana bunu!"

Kızın sesindeki bir tını Karan'ı durdurdu. Alnını, kızın

göğüslerinin arasına koyup, kımıldamadan derin derin nefes alıp toparlanmaya çalıştı.

"Bana bunu yapmanı istemiyorum!" dedi kız, çaresiz bir sesle. "Beni kışkırtma o zaman!"

İkisi de kımıldamadan o şekilde kaldılar bir süre. Sina ağlamak istiyor ancak gözlerine dolan yaşları geri itmeye çabalıyordu. Ağlamak hiçbir şeyi yoluna koymayacaktı. Üstelik zayıflığı daha çok öfkelenmesine, daha çok kendisinin olmayan şeyleri yapmasına neden oluyordu.

Karan, kızın inadına anlam veremiyordu. Ona ruhen karşı koyuyor ama bedeni her defasında karşılık veriyordu. Neden bu derece sert, bu derece uzak olmaya çalıştığını anlayamıyordu ve bu bilinmezlik, onun da istemediği şeyleri yapmasına neden oluyordu. Ne olursa olsun, Sina yanında kalacaktı. Ne kadar direnirse direnşin ne kadar karşı koyarsa koysun, umurunda değildi. Bir yerde kırılacaktı bu inat.

Sina'nın üzerinden kalktı. Hiçbir şey demeden odadan çıktı. Sina, bir süre sonra gelen su sesiyle duşta olduğunu anladı. Birkaç dakika sırt üstü yatakta yattı. Sonra yavaşça yataktan kalkıp giyeceği kıyafetleri hazırladı. Karan, beline sardığı bir havluyla odaya girdiğinde hiçbir şey konuşmadılar. Sina yanından geçip banyoya girdi.

Hülya odasından çıktığında, ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu ve her ikisi de çok gergindi. O da hiç ses çıkarmadı. Hep birlikte kahvaltı yapıp evden çıktılar. Salim aşağıda, arabada bekliyordu. Karan'ın uyarmasına gerek kalmadan Sina arkaya bindi. Hülya öne oturdu. Karan sokaktan çıktıkları anda, avucunun içi yukarı bakacak şekilde elini araya koydu, başını çevirip uyarı dolu gözlerle Sina'ya baktı. Sina tartışmadan, elini açık bekleyen avucun içine koydu. Karan parmaklarını sıkıp kızın elini tuttu. Hastaneye kadar o şekilde gittiler. Kızlar arabadan inerken Karan, "Akşam, tam yedide kapıda ol," dedi sert bir sesle. Sonra başıyla Salim'e işaret etti, araba uzaklaştı.

Hülya, arabanın ardından bakarken rahatlayarak derin bir nefes koyuverdi.

"Çarpıldım elektriğinizden. Valla, bu adam beni korkutuyor. O kara gözlerini delecekmiş gibi dikiyor ya; ben ki tırsmam kimseden, bu adam beni ürkütüyor," dedi, başını iki yana sallayarak.

"Ben sıçtım. Harbi sıçtım. Nasıl başımdan savacağım bu manyağı?" dedi Sina, hayatında ilk defa kendinden şüphe ederek.

"Bana kalırsa, kendi gitmek istemediği sürece sen ne yaparsan yap hava civa bu manyağa."

Sina bir süre düşünceli gözlerle arabanın kaybolduğu noktaya baktı. Sonra başını inatla sallayıp, dudaklarını büzerek konuştu.

"Ben de Sina'ysam pes etmeyeceğim. Yılacak bir şekilde. Yıldıracağım. Bak, nasıl kaçacak arkasına bakmadan."

"Bana bak! Ne yaparsan yap, sakın başka adam karıştırma! Hem bizim başımıza hem günahsız adamın başına iş getirme!"

"Yok yok. Başka bir manyağı daha başıma bela etmem zaten. Ama dünyanın en ayarsız, en edepsiz kadını olacağım. O da görsün bakalım, nasıl oluyormuş tepeden inme hayatımın içine etmek."

Hülya kıkırdadı. "Zaten ayarsızsın, daha ne kadar olabilirsin acaba?"

"Bundan sonra kontrol sıfır, kızım," dedi, iki elini havada bıçak gibi keserek iki yana salladı. "Hadi, yürü şu hastane işini halledelim. Sen de bu akşam evine git, dinlen. Bizim aramızda sana da zarar gelecek diye korkuyorum. Pis pis baktı diye adam vuran geri zekalının, ne bok yiyeceği belirsiz."

"Saçmalama kızım ya. Ben seni yalnız bırakır mıyım?" "Endişelenme sen. Ben başa çıkarım onunla. Sen bu akşam evine gidiyorsun;" dedi, itiraz kabul etmez bir tonda.

9. BÖLÜM

Bütün günü hastanede geçirdiler. Babası ve Asiye gelip, birkaç saat kaldılar. Babasının içi rahatlayınca istemese de Sina'nın kesin tavrı nedeniyle, evine dönmek zorunda kaldı. Sahra işten bir gün izin almıştı. Kocası Demir'le beraber geldiler. Bir ara Demir, Hazar'ın yanındayken üç kız bahçeye çıkıp, son olanları konuştular. Sahra ikisinin de ifadesini almıştı.

"Kalacağım akşama kadar," dedi, burnunu havaya dikip. "Kim lan bu, öyle metazori verecek? Ben de bir tanışayım, bakalım kolay mıymış burnunun dikine gitmek? Seni tek başına mı sandı bu andaval?" dedi, yine her zamanki çemkirir tavrıyla.

Sina başını arkaya atıp "Allah'ım, bir akıllı da beni bulaydı ya!" diye söylendi. "Sahra! Bak, zaten canım burnumda, hiç araya girip adam ayıracak halim yok. Üzerime salma o manyağı!" dedi uyararak.

"Kızım, ne tırsıyorsun be? Sen bir adım geri atmazdın. Bu adam, senin ayarlarınla iyice oynamış! Alooo, frekansına geri dön, yanlış kanaldasın!" dedi, yeşil gözlerini ayırarak.

İki kardeş de yeşil gözlü, siyah saçlıydı. Sahra küçük olmasına rağmen Sina'dan daha uzun boylu, birkaç kilo daha fazlaydı. İkisinin de kendine has farklılıkları vardı ancak gözü karalık konusunda ikisi de yarışırdı. Sahra evleneli iki sene olmuştu ve tüm çirkefliğine rağmen kocası hala aşıktı ona. Çok çekici, güzel bir kadındı. Doğal tavırlarıyla insanı kendisine çeken bir tarafı vardı.

Demir, Sahra'dan beş yaş büyüktü. Bir firmada mühendisti. Okul biter bitmez evlenmişlerdi. Demir çok sağlam karakterli, güvenilir bir adamdı. Onun için dünya bir tarafa Sahra bir tarafaydı. Sahra, başka bir firmada grafikerlik yapıyordu. İkisi de kendilerini rahatça geçindirecek kadar kazanıyorlardı ve Sina, en azından onları da düşünmek zorunda kalmadığı için rahattı çünkü kazandığının hatırı sayılır kısmını, babasına ve ailenin geri kalanına veriyordu.

Abisi senelerdir çalışmıyordu. Sanki abileri değil de küçük kardeşleri gibiydi. İber doğduğunda da çocuğa, Sina ve Sahra bakmışlardı. Hazar sorumluluktan korkan bir adamdı. Doğumda annesi ölünce çocuk sanki kendisinin değilmiş gibi davranmıştı. İber, babasını çok seviyordu. Sina bunu anlayabiliyordu. İber de onlar gibiydi. Hazar'ı küçük, korunmaya muhtaç biri gibi görüyordu. Hazar öyle bir adamdı ki ona bir bakan amaçsız bir hayat yaşamasından, hiçbir işte tutunamamasından dolayı kızamaz, küçük bir çocuğun korunmaya ihtiyacı varmış gibi davranırdı. Kızlar da senelerce alışmışlardı buna. Hazar'ın durumu biraz da anneleri yüzündendi. O yüzden kimse kimseyi suçlamıyor, herkes birbirini olduğu gibi kabul ediyordu artık. İber'in tüm okul masraflarını Sina'nın ödemesi de hiçbiri tarafından garip karşılanmıyordu.

Sina ve Sahra arasında hiçbir şey gizli saklı kalmazdı. Küçüklüklerinden beri her sorumluluğu ikisi sırtladığından, birbirlerine destekleri her daim vardı. Her ne olursa olsun her ne yaparlarsa yapsınlar... Sina'nın geçen yıl aldığı kararı, başka kardeş olsa engellerdi belki ama Sahra, hiçbir zaman önünde durmamıştı. Bu, onun hakkıydı. Hayatında kendisini ilgilendiren kararları, yanlış da olsa sadece kendisi istediği için almalıydı. Sina'nın neden böyle bir şeye cesaret ettiğini de biliyordu. Belki aynı durumda kendisi olsa aynısını yapardı. Onlar birbirlerini asla yargılamaz, ne zaman ihtiyaç duysalar birbirlerine koşarlardı. Hülya da onlarla aynı mahallede büyüdüğünden, üçünün dostluğu birçok kimseyi kıskandıracak kadar sağlamdı. Üç kız bir araya geldi mi kimse onlara karşı koyamazdı. Üçü de delibozuktu.

İber, babasını gördükten sonra rahatlamıştı. Şu an kötü durumdaydı belki ama iyileşeceğini biliyordu artık. İbo birkaç saat onlarla kalmış, sonra İber'i alıp gitmişti. Giderken babalarını ve Asiye'yi de götürmüştü.

Bahçede otururlarken Sina, İber'i düşünüyordu. Kızlara düşünceli bir tonla fikrini sordu. "İber'i ben bir süre yanıma mı alsam? Hazar iyileşene kadar hiç değilse."

Sahra başını olumsuz anlamda salladı. "Ben de bize götüreyim, dedim ama ikimiz de işe gidince çocuk evde tek kalacak. Okulu da var. Sen de aynı durumdasın. Senin çalışma saatlerin de belli değil. Bazen günlerce kapanıyorsun. Okulu, senin eve uzak. Mantıklı değil. Asiye abla sağ olsun, çok iyi bakıyor." Sesinde acı bir ton vardı. Anneleri olsa, belki de bu cümleyi kurmayacaktı.

"Hem İbo mahallede göz kulak olur. Biz, onun kadar kontrollü olamayız işimizle uğraşırken. Bence bu şekilde devam etsin, sen de duygusala bağlama sakın. Ne yapalım? Hem kocaman çocuk oldu artık, biraz da kendi başının çaresine bakmayı öğrenecek," dedi çıkışarak. Ardından bir kahkaha attı. "Yahu, iki halasından birine çekse yine tamamdır. Al birini, vur ötekine!"

Hülya kahkahasına eşlik etti: "Kızım, sizin gibi halaları Allah düşmanıma vermesin! Hala mısınız amca mı belli değil." diyerek sözlerini bitirdiğinde, hepsi birden kahkahayı bastı.

O sırada yanlarına Demir geldi. Yüzü bir garipti. Sina'ya bakıp "Sina, bir hasta bakıcı geldi. Özel tutulmuş. Hazar iyileşene kadar ona bakacakmış. Geceleri de yanında kalacakmış. Ne iş? Yanlış gelmedi değil mi?" dedi .

Sina yüzünü buruşturdu. Oflayarak ayağa kalktı. "Yok, yanlışlık yok. Ben gidip bir bakayım. Düzenlemeleri yapalım." İçeriye yönelirken söylendi. "Allah'ın cezası, unutmuyor da."

Sina uzaklaşırken Demir, Sahra'ya bakıp tasvip etmez bir tavırla konuştu. "Özel bakıcı ne ya? Bunlar daha o kadar kazanmıyor ki. Üstelik kız zaten dünya kadar parayı babanlara

veriyor. Nasıl karşılayacak bunu? Sahra, biz de biraz sıkalım, kıza yardım edelim. Her şey onun üzerinde, günah valla."

Sahra, yanına oturan kocasına sarıldı "Güzel kocam benim. Düşünceli kocam benim," dedi, çocuk sever gibi alayla.

"Sahra cıvıma. Ciddi söylüyorum."

"Biliyorum hayatım. Ben çoktan söyledim de o konuda hiçbirimiz otorite sahibi değiliz. Bakıcı, yan masadan yanarlı dönerli ikram edildi."

"O ne biçim laf lan? Ne ikramı? Hangi lavuk ikram ediyormuş?" derken diklendi Demir.

"Bacanağın canım." "Ne bacanağı?"

"Sina'ya bir manyak dadandı, o artistlik yapıyor işte."

"Kızım manyak mısınız? Kim lan o? Ne manyağı? Niye söylemiyorsun sen bana? Gidip indireyim aşağı!" dedi, yerinden fırlayan Demir sinirle.

"Yemez canım, yemez.," dedi Sahra kaşlarını kaldırıp.

Hülya araya girdi "Bak, ben bile geri adım attım, anla yani." dedi gözlerini ayırarak.

Demir şaşkınlıkla bir karısına, bir Hülya'ya baktı. "Siz ciddi misiniz, benimle kafa mı buluyorsunuz?" "Sence?" dedi Sahra, ciddi bir yüzle.

"Nerede lan o it? Söyleyin, gidip ağzını burnunu kırayım."

"Bekle bekle, akşam gelecekmiş. Tanışalım bakalım, o zaman kırabilirsen kırarsın. Benden sana sıra gelirse!" dedi Sahra, kaşlarını çatıp başını aşağı yukarı sallarken.

Sina gelen hasta bakıcıyla konuşarak birlikte programı yaptılar. Adam çok profesyoneldi. Gündüzleri Sina yanında kalacak, geceleri adam gelip devralacaktı. Eve geçtikten sonra da evdekilerle makul bir düzen oturtulacaktı. Adam gelir gelmez her şeyi ele almış, hemen düzgün bir düzen kurmuştu. Sina adamı izlerken kendini fazlalık gibi hissetti. Saat yediye doğru abisine veda edip odadan ayrıldı. Diğerleri de Hazar'la vedalaşmışlardı. Her gün, vakit buldukça uğrayacaklardı. Sina hastaneden çıkana kadar yanına gelecekti. Ofistekilerle konuşmuştu. Acil bir durum olmadığı için bir

hafta idare edeceklerdi. Çıkan ufak tefek şeyleri Sina bulunduğu yerden de halledebileceğini söyledi. Böylece o hafta için tüm düzeni oturtmuş oldular.

Hepsi bahçeye çıktıklarında, Karan Range'a yaslanmış, elindeki telefonda bir şeyler yapıyordu. Başını kaldırınca Sina'yla göz göze geldi. Telefonu cebine koydu. Sina'nın yanında Hülya ve kardeşi olduğunu düşündüğü başka bir kız vardı. Sina'dan daha uzun boyluydu ama birbirlerine benzer çok ifade vardı yüzlerinde. Yanlarındaki adama bakıp kaşlarını çattı. Sina'nın etrafında gördüğü her adam sinirini bozuyordu. Yaslandığı arabadan ayrıldı ve gözlerini Sina'nın üzerinden ayırmadan yaklaşmalarını bekledi.

Hepsi de yanına varınca birkaç saniye kimseden ses çıkmadı. Sadece Hülya başıyla selam verdi. Karan soran bakışlarla Sina'ya baktı. Sanki 'tanıştırmayacak mısın?' der gibiydi. Sina dik dik bakınca derin bir nefes alıp, önce Sahra'ya çevirdi bakışlarını.

"Kardeşisin sanırım. Benziyorsunuz birbirinize. Karan ben," dedi elini uzatarak. Ses tonu sakin, kendinden emindi.

Sahra, kaşlarını çatarak Karan'a baktı. Sonra elini uzatmadan ağzını açtı.

"Arkadaşım senin derdin ne? Bu kız seni istemiyor, senin ısrarın kime? Hem biz muhtaç mıyız da sen hasta bakıcı falan gönderiyorsun? Kime kahramanlık yapıyorsun?" diye çemkirmeye başladı.

Karan kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını büzdü. Havada kalan uzattığı eli geri çekip, pantolonunun cebine soktu, baştan aşağı kızı süzdü.

"Sizin ailede genetik bu terslik, anladım ben," dedi sakin sakin, çok büyük bir tespitte bulunmuş gibi.

Demir öne çıkıp, sıktığı yumruğu Karan'ın burnuna doğru sallayarak konuştu. "Sen bu kızı sahipsiz mi sandın? Bana bak, düşeceksin yakasından yoksa karışmam, dağıtırım suratını."

Sina derin bir nefes alıp, başını iki yana sallayarak havaya kaldırdı. Herkes içini döksün, rahatlasın diye bekliyordu.

Nasılsa, ne derse kimse aldırmayacaktı. Herkes kozunu paylaşırsa belki hepsi rahatlardı. Hiç nefes tüketmeyi düşünmüyordu. Adamı az çok tanımıştı artık. Hiçbirini umursamayacağını da biliyordu. Diğerlerine ne dese durduramayacaktı. En iyisi herkes kendi tecrübesini kendi yaşasın diyerek geride durup, manzarayı seyretti.

"Sen kimsin?" diye sordu Karan, Demir'e sakin bir tonla.

"Kocasıyım," dedi, Sahra'yı çenesiyle işaret ederek.

Karan rahatlamış gibi başını salladı. Dudağının ucu kıvrıldı. "İyi o zaman. Az daha ağzını burnunu kırmak zorunda kalacaktım. Bacanak sayılırız, o zaman aile kontenjanından yırtarsın elbette."

"Manyak bu!" dedi Sahra şaşkınlıkla.

"Kırsana lan?" dedi, aynı anda Demir ileri atılarak.

Salim arabanın etrafında hızla dönerek "Karan Bey!" diye yardıma koşacakken Karan elini kaldırıp bağırdı.

"Salim, dur orada! Karışma!"

Demir, Karan'ın yakasına yapıştı. Sina hiç oralı olmadı, havalara baktı. Hülya kollarını göğsünde kavuşturup, tek ayağının üstüne dururken sırıtarak Sina'ya baktı.

Sahra "Ne bacanağı be! Sana kız mı verdik de kendine sıfatlar yakıştırıyorsun?" diye carladı.

Karan, Demir'in yakasına yapışmış ellerine uzanarak ağır ağır geri çekti. Demir tüm gücünü kullanıyor ancak Karan'ın bileklerine yapışmış olan ellerine karşı koyamıyordu. Bir yandan konuşmaya devam ediyordu.

"Düşeceksin lan bu kızın yakasından. Yoksa acımam, anandan emdiğin sütü burnundan getiririm."

"O zor biraz!" dedi Karan, emin bir tonda. Annesinden hiç süt emmemişti zaten.

Demir yine ileri atıldı. İtiş kakış esnasında bir fırsat bulunca Karan'ın çenesine yumruğu patlattı. Sahra "Oh olsun! Ellerine sağlık kocamın!" dediği an, Hülya'dan kahkaha çıktı.

Sina gülmemek için dudağını ısırdı. Karan, yediği yumruktan hiç sarsılmadan Demir'i geri itti "Ulan dua et, bugün efendiliğim üstümde. Daha da çok görüşeceğiz, belli. O yüz-

den bunu takmayacağım kafama. Aileden olduğun için eyvallah diyorum ama fazla zorlama, pişman olursun!"

"Neye pişman olacağım lan? Ne ailesi? Kim seni aileye almış da kendi kendine havalara giriyorsun," dedi, Demir yine ileri atılarak.

Karan, bu sefer rahat hareketlerle savuşturdu Demir'i. Sahra kocasına yardım etmek için ileri atılacakken Karan fark etti. "Sina, al kardeşini geri. Arada incinecek, onun acısını da benden çıkaracaksın!" diye bağırdı.

Sina, Sahra'nın koluna yapışıp geri çekti. "Tamam, sen araya girme. Olan aradakine oluyor genelde biliyorsun. Bırak rahatlasınlar."

"Neyin acısını çıkaracaksın?" dedi Sahra şaşırarak.

"Bir de soruyor musun?" dedi Sina inanamayarak.

Sahra, gözlerini açıp "Hee, burnundan getiriyorum diyorsun?"

"Yani."

"He, iyi o zaman. Ben de sesin çıkmıyor, bu da istediği atı koşturuyor sandım."

"Vururum ben o atları, merak etme sen."

"Tabii canım. Vur gitsin. Sakat hayvan, acı çekmesin!"

"Durdur kocanı artık. Yoksa seninki sakatlanacak söyleyeyim. Bunu hafife almasın sakın. İçeride on kişi tepesine binip şişlemişler bunu. Bu manyak da bir hafta sonra revirden çıkıp beşinin suratını dağıtmış. Şu an eğitim aşamasında. Adam olacak inşallah!" dedi, öğretmen edasıyla.

"Onu desene be baştan. Kocam helak olacak sizin yüzünüzden." "Tabii, kocaya gazı veren benim çünkü," dedi, iğneli bir sesle Sina.

Sahra "Demir!" diye cırlayınca kocası anında durup, "Efendim hayatım?" dedi soran gözlerle.

"Yeter bu kadar. Almıştır o dersini," derken, kocasına gaz vermeye devam ediyordu. Karan, şaşırarak önce Sahra'ya sonra Sina'ya baktı. Hülya elini ağzına kapamış gülüyordu.

Demir karısına bakıp geri çekildi. "Alacak tabii. Almasın bak, ben onu ne yapıyorum." "Yaparsın! Aslan kocam benim."

İleri adımlayarak kocasının koluna girdi, Karan'la aralarına birkaç adım mesafe koydu. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi Karan'a elini uzatıp, "Sahra ben. Tahmin ettiğin gibi Sina'nın kardeşiyim. Bu da kocam Demir," dedi. Kocasına gülümseyerek bakarken gözleriyle işaret etti, tokalaş der gibi.

Demir kaşlarını çatıp, elini uzatırken otoriter görünmeye çalışıyordu. "Adımlarına dikkat et, almayayım aklını," dedi tokalaşırken.

Karan, bir an kendini alacakaranlık kuşağında hissetti. Birkaç dakika içinde olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı. Yüzünde şaşkınlıkla uzatılan elleri sıktı. Hülya ilk kez ağzını açıp "Sahra, hadi canım gidelim. Beni de eve bırakın, ölüyorum yorgunluktan. Muhabbetinize sonra devam edersiniz. Daha çoook görürsünüz birbirinizi," dedi, son kelimeleri alayla söylerken.

Bir anda herkes birbirini öpmeye başladı. Karan kenarda durmuş, önündeki grubu seyrediyordu. Salim'in gözleri şaşkınlıkla açılmış, ne yapacağını bilemez halde arabanın başında duruyordu.

Üçlü grup arabalarına doğru uzaklaşırken Sina arkalarından baktı. Karan Sina'nın koluna yapışıp, arabaya doğru çekti.

"Beyin amcıklaması yaşadım iki dakikada," diye söylendi, kızı içeri tıkarcasına sokarken. "Lan biriniz de normal olun, şerefsizim dişimi kıracağım," dedi, kendi de arabaya girerken. "Tabii, çok normal biri söylüyor bunu. Neyimiz anormalmiş? Gayet normaller."

"Sen buna normal diyorsan ben artık seni başımda taşıyacağım," dedi Karan, sersemlemiş bir yüzle.

Sina ters ters bakıp başını camdan dışarı çevirdi. Salim arabayı çalıştırdı. "Sina Hanım'ın evine değil mi Karan Bey?"

Karan "Evet," derken Sina atıldı.

"Sina Hanım ne ya?" dedi, yüzü buruşmuş küçümser bir ifadeyle. "Salim, benim adım sadece Sina. Hanımı git, illa hanım olmak isteyenlere söyle."

"Salim! Eğer bir kez ağzından sadece adı çıkarsa kendi-

ni kapının önünde bulursun!" dedi, dikiz aynasına gözlerini dikip.

Sina aşağılayarak Karan'a bakıp "Pis burjuva!" dedi, tekrar başını çevirdi. Karan başını geri atıp "Sabır Allah'ım... Sabır..." diye söylendi.

İkisi de konuşmuyordu. Sina, tek başına bütün gece Karan'la ne yapacağını düşünüyor, Karan ise biraz evvel olanları tekrar kafasında evirip çeviriyordu. Hayatında bu kadar dengesiz insanı bir arada görmemişti. Onun etrafındaki herkes, duygularını kontrol etmekte uzman sayılırken Sina'nın etrafındaki herkes, içinden o an nasıl geliyorsa o şekilde davranıyordu. Bir an gülme krizine tutulacak gibi oldu. Dudaklarını büzdü. Sina yan gözle ona bakarken aynı şekilde dudaklarını ısırıyordu. Adamın nasıl bir şok yaşadığını tahmin ediyordu. İstemeden dudaklarından bir kıkırtı çıktı.

Karan, sanki beklediği oymuş gibi daha fazla kendisini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Sina kahkahalarını koyuverirken başını arkaya attı. İkisi de birkaç dakika boyunca sinirleri bozulmuş gibi güldüler. Salim dikiz aynasından onlara bakarken şaşkındı. Karan'ı daha önce hiç böyle kahkahalarla gülerken görmemişti. Birkaç dakika sonra ikisi de sakinleşti. Karan derin bir nefes alıp, başını koltuğun arkalığına bıraktı.

Başını yana çevirip "Aç mısın?" diye sordu Sina'ya.

Sina omuz silkti sadece. "Ne yedin?"

"Tost."

"Ne zaman?"

"Öğleden sonra."

Karan başını salladı, Salim'e döndü. "Salim, yol üstü bir yerde dur, yiyecek bir şeyler alalım."

"Elbette Karan Bey. Özel olarak tercih ettiğiniz bir şey var mı?" dedi, dikiz aynasından göz atıp. Karan, Sina'ya dönüp sorarcasına baktı. Sina başını iki yana salladı.

"Ara her zaman gittiğimiz yeri, her şeyden koysunlar, paket hazırlasınlar. Bir şişe de kırmızı şarap." "Hemen efendim," diyen Salim, aracın ekranından telefona dokundu.

O siparişleri verirken Karan başını Sina'ya çevirip, gözlerini dikerek kızı izlemeye başladı. Sina oralı olmadan camdan dışarıya bakmaya devam etti. On beş dakika sonra Salim, arabayı adı duyulmuş restoranlardan birinin önünde durdurdu ve araçtan indi.

Karan, sanki bunu bekliyormuş gibi Sina'ya doğru atılarak çenesini tutup, yüzünü kendisine çevirdi ve ağzını kızın ağzına kapadı. Sina şaşkınlıkla adamı itmeye çalıştı ama her zamanki gibi başarısız oldu. Karan dudaklarını emerek öpüyor, dilini zorla ağzının içine sokmaya çalışıyordu. Sina inatla dudaklarını kapalı tutarken, ağzını kızın dudaklarından çekmeden "Aç o ağzını, yoksa yarın bütün gün mor dudakla dolaşırsın," dedi tehdit ederek.

Sina, sinirle elini Karan'ın göğsüne vurup dudaklarını araladı. Karan, Sina'nın elini yakalayıp göğsüne bastırırken dilini içeri daldırdı. Arabanın kapısı açılana kadar dakikalarca kızın dudaklarından ağzını çekmedi. Nihayet uzaklaştığında, kulağının yakınından boynunu öperken, "Sen zorlaştır her şeyi, ben daha zevk alıyorum. Aynen devam et!" dedi fısıldayarak.

Eve gelene kadar arabanın içi sessizdi. Sina, sersemlemiş haldeydi. Adamın her dokunuşu kendisini alt üst ediyordu. Daha ne kadar bu şekilde gidebileceğini o da bilemez olmuştu. Tüm ters tepkileri, reddedişleri adam tarafından bertaraf ediliyordu. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın adam sanki umursamıyor gibi davranıyordu.

Eve geldiklerinde Karan, Salim'i sabah gelmesi için tembihleyip geri gönderdi. Araç için Sina'nın oturduğu yerde park sorunu vardı ve normalde şoför kullanmayan Karan, Salim'e şu an için ihtiyaç duyuyordu. Sina yüzünden tüm alışkanlıkları, düzeni değişmişti. Çalışıyor, şoför kullanıyor, daha önce hiç ilgilenmediği birçok organizasyon yapmak zorunda kalıyordu. Yiyecek paketlerini bir eline alıp, diğeriyle kapıyı açtı. Asansörle yukarı çıkarlarken Sina imalı bakışlarla Karan'ın elindeki anahtara bakıyordu. Diğeri umursamaz gözlerle karşılık verdi bakışlara.

Daire kapısını açıp içeri girdiler. Sina ayakkabılarını ayağından fırlatıp banyoya yöneldi. Bütün gün üzerine sinen hastane kokusundan kurtulmak istiyordu.

Karan, elindeki paketleri mutfağa bıraktı. Şarabı açıp bir kadehe koydu ve eline alarak yatak odasına gitti. Üzerindeki kıyafetleri çıkarırken birkaç yudum aldı. Bir an kalkıp duşa girmeyi düşündü ancak Sina'nın küveti küçük olduğu için vazgeçti. Üzerinde sadece siyah bir boxer'la yatağa uzandı. Gözlerini kapatıp biraz da olsa dinlenmeye çalıştı. Bütün gün kendisi için de yoğun geçmişti. Her türlü bilgiye ulaşmaya çalışmak, abisiyle sürekli planlar kurmak, durumları değerlendirmek yetmezmiş gibi bir de işlerle ilgili yetiştirilmesi gerekenler olmuştu. Yarım bıraktığı sözleşmeleri bitirmek zorundaydı. Hala bitmemişti. Yarın akşam mutlaka eve getirip, gece de çalışması gerekecekti.

Sina, üzerinde bornoz, elinde havlu saçlarını kurutarak yatak odasına girip de yatağa uzanmış Karan'ı görünce aniden duraksadı. Karan, gözlerini aralayıp ona baktı. Bir eli başının altındaydı. Yanında boşta duran elini hafifçe kaldırıp parmağıyla, "Gel" işareti yaptı. Sina usançla bir nefes aldı. Neredeyse ayaklarını yere vurarak yatağın kenarına gidip oturdu. Karan, hızla yerinden kalkıp Sina'yı bacaklarının arasında oturur pozisyona alıp, elinden havluyu çekerek saçlarını kurutmaya başladı.

Karan'ın bacaklarının arasında oturan Sina, ses çıkarmadan adamın işini bitirmesini bekliyordu. Karan, dudaklarını ensesine değdirdiğinde vücudundan bir ürperti geçti. Elinde olmadan bedenini öne doğru kaçırmaya çalıştı.

"Özlemedin mi bu dokunuşları?" diye mırıldandı arkasındaki adam. "Hayır," dedi Sina, ters bir sesle.

"Ben özledim."

"Etrafın dolu, özleyecek fırsatın olmamıştır. Kendini kandırma!" "Doğru, dolu ama kesmedi."

Sina dikkat kesildi. "Ne demek kesmedi?"

"Sen yok olduktan sonra aynısını hisseder miyim diye deneme çalışmalarına başladım."

Sina gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı. Nereden geldiğini bilmediği bir kıskançlık oku, kalbinin tam ortasına saplandı. Nedensizce içinde kırıklar hissetti. Sonra kendisine bunları hissetmemesi gerektiğini hatırlatıp sakinleşmeye çalıştı.

"Ne gibi?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Hmm, şu gibi... Önüme geleni sikmeye başladım. Bazen gecede beş kadına kadar çıktı ama zevk alamaz oldum. Yorgunluğum yanıma kar kaldı," dedi kendisiyle alay ettiği belli bir sesle.

Sina dişlerini sıktı. O kadınların hepsini parçalama isteği ile yumruklarını sıktı, tırnaklarını avcuna batırdı. Hatta bu tırnaklarla hepsini acı vererek doğramak istedi. Kendine, sürekli buna takılmaması gerektiğini söylerken ruhunun bir yerlerinde acı hissediyordu. Adamın canını yakmak için sert bir sesle konuştu.

"Uyuşturucu çekseydin alırdın zevkini. Öyle daha çok aldığını söyledin ya!" dedi aşağılayan bir sesle. "O geceden beri kullanmadım!"

Sina şaşırarak arkasını döndü. Yüz yüze geldiler. "Neden?" dedi merakla.

"Sızmama sebep oldu. O gece uyuşturucu kullanmasaydım sen giderken uyanırdım, o zaman kaçamazdın. Hem bir daha senin popon dışında hiçbir yerden çekmeyeceğime söz verdim kendime."

Sina adamın kapkara gözlerine daldı. Simsiyah iki göz, hiç kırpılmadan kendisine bakıyordu. "O bir daha asla olmayacak!" diye mırıldandı kız.

"Olacak!" dedi diğeri mırıltıyla. Kendinden emindi. Sina yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır."

Karan, yavaşça başını aşağı yukarı salladı "Evet" dercesine.

Elinde tuttuğu saçları burnuna götürdü. Gözlerini Sina'dan ayırmadan derin bir nefes çekti. Gözlerini indirip elindeki saçlara baktı, tekrar burnuna bastırdı koklayarak. Mırıltılı bir sesle konuştu.

"Olacak! Hem de bu sefer daha muhteşem olacak. Bu sefer isteyerek geleceksin bana." Sina başını iki yana sallayıp "Git, kimden istiyorsan iste, ben istemeyeceğim," dedi inatla.

Karan başını iki yana salladı. "Sen, benim nasıl hastalıklı bir tarafım olduğunu bilmiyorsun. Sen isteyeceksin. Ben de sen isteyene kadar kimseye dokunmayacağım! Öyle bir olacağım ki sen istediğin zaman patlama yaşayacağım. Onun zevkini de ömür boyu almamış olacağım. Sen de öyle olacaksın!"

Sina'nın kalbi hopladı. İstemsiz bir gülme sesi çıktı dudaklarından. "Sen kadınsız bir gece bile yapamazsın!" dedi iğneleyerek.

Karan kaşının birini kaldırdı gülerek. "Bak daha beni tanımıyorsun. Birbirimizi de tanıyacağız bu süreçte."

"Seni tanıdım ben yeteri kadar. Sen kadınsız tek gece duramazsın!" dedi kendinden emin bir sesle. "Dört aydır kimseyle yatmadım. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Yalan söylüyorsun!"

"Neden söyleyeyim? Kime ne hesabım var?"

"Ne yani? Perhize mi girdin?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Başka kadınları sikerken zevk almıyorum!"

Sina, ne olduğunu anlamadan eli havaya kalktı ve sert tokadı Karan'ın suratında patladı. Adamı başka kadınlarla aynı resim içinde tekrar düşününce içine dolan öfkeyle gözü kararmıştı. İki gece üst üste aynı şeyi yapmıştı. Karan'ın suratı yine yana savruldu. Sina bu kez şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. Buna kendisi dahi şaşırmıştı. Neden böyle bir şey yaptığına anlam veremiyordu. Yüzünde şok, mahcubiyet, korku ifadeleriyle Karan'a baktı kımıldayamadan.

Karan, ağır ağır yüzünü çevirdi Sina'ya. Yanağına kızın parmaklarının izi çıkmıştı. Sina'nın suratını görünce hissettiği kızgınlığı aniden yok oldu.

"Anlaşıldı. Her gece bir tokadımız var! Öyle olsun bakalım," deyip, kızı kenara çekerek yanından kalktı ve banyoya girdi.

Sina kımıldamadan olduğu yerde duruyordu. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Kendisine ne olduğunu anlayamıyordu. Adamın yanında tüm kontrolünü kaybediyor, tamamen bambaşka biri olmaya başlıyordu. Mahcubiyetinden başını kaldıracak gibi hissetmiyordu. Komodinin üzerindeki kadehe gözü ilişince uzanıp, kadehi aldı ve bir dikişte boşaltı. Yeterli gelmeyince mutfağa gidip kadehi tekrar doldurdu. Yarısını yine bir dikişte içti. Kadehle beraber odaya geri dönüp üzerine yine uzun kollu, ince bir tişört ve bir şort geçirdi. Kadeh elinde yudumlamaya devam etti.

Mutfağa geçip paketlekileri tezgâhın üzerine çıkarmaya başlarken elindeki kadehi de bitirdi. Tekrar doldurdu. Tabakları ve çatal bıçakları çıkardı. O sırada Karan, beline sardığı bir havluyla mutfağa girdi. Kızın elindeki kadehe, sonra yarısı boşalmış şişeye baktı. Sina'nın elindeki kadehi alıp hepsini, bu sefer o içip bitirdi. Kadehi tekrar doldurdu. Şişenin dibinde kalan az şaraba bakıp gözlerini Sina'ya çevirdi. Sina, ona bakıp omuz silkti mahcup gözlerle. Karan, siyah gözlerini ona dikip başını iki yana salladı. Masanın üzerine bıraktığı telefonu eline alıp tuşladı.

"Salim, iki şişe şarap daha al, getir buraya," deyip, telefonu kapadı.

Tezgâhın üzerine çıkarılmış olanları masaya dizmeye başladı. Sina rahatlayarak tezgahtaki kadehi alıp, bir yudum daha içti. Açılmış yiyecekleri servis tabaklarına alırken minik köftelerden birini ağzına attı. Karan yanından uzanıp bir elma dilim patates alıp ağzına attı. Kadehe yine uzandı. Servise hazır olan tabaklardan ikisini masaya koyarken Sina diğerlerini hazırlıyordu. Bir patates daha alıp kızın ağzına uzattı. Diğeri itiraz etmeden uzatılanı ısırıp çiğnemeye başladı. Karan, parmaklarının ucunda kalan kısmı ağzına attı. Sina dudaklarına tutulan şaraptan bir yudum aldı. Peşinden bir yudum Karan içti. Sessizlik içinde hem atıştırıp hem masayı hazırladılar.

Yemeğin ortasındayken kapı çaldı. Karan, belinde sadece havluyla gidip kapıyı açtı. Kapı ağzında yapılan konuşma-

ları duyuyordu ancak ne konuştuklarını anlayamadı. Kapı kapandı. Karan, elinde şarapların olduğu torbayı mutfak kapısından Sina'ya uzattı. Diğer elinde elbise torbası vardı. Sina torbayı alınca Karan yatak odasına doğru gitti. Birkaç dakika içinde de geri döndü.

Sina, yeni gelen şaraplardan birini açmaya çalışıyordu. Karan şişeyi elinden alıp, seri hareketlerle açıp masaya koydu. Sina boş kadehi uzattı, diğeri doldurdu. Kız iyice gevşemişti. Şarap çok iyi gelmişti. Üstelik her zaman kızlarla beraber içtikleri şaraptan daha iyiydi. Dudaklarının ucu kıvrılırken elindeki kadehe bakıp, kendi kendine konuşur gibi, "Bizim içtiklerimiz, bunun yanında köpek öldüren kalıyor herhalde. Bu çok iyiymiş," dedi.

Karan istemeden güldü. Tabağından bir parça ağzına atıp arkasına yaslandı. Kızın gevşemiş yüzünü izliyordu. Sürekli tetikte olmayınca çok daha sevimli oluyordu. Kadehi dudaklarına götürecekken uzanıp elinden aldı.

"Benim sıram," dedi, kendi dudaklarına götürürken.

Sina kaşlarını çattı. "Biz niye tek kadehten içiyoruz ki anlamadım? Dolapta var kadehler, ver oradan bir tane daha," dedi, eliyle göstererek.

Karan "Hayır," dercesine kaşlarını kaldırdı. "Böylesi daha iyi. Gerek yok." Kadehi kıza uzattı.

Sina kadehi masaya baktı. "Ben doydum artık. Buraları toplamam lazım ama sonra hallederim. Biraz bilgisayarda işim var. Salona geçiyorum ben."

"Sen geç. Ben toplarım buraları."

Kız, kaşının birini kaldırıp alayla gülümsedi. "Vaayy, derebeyimiz sofra da toplarmış." "Neden yapmayayım ki?"

"Salim! İki şişe şarap al, getir buraya! Salim! Eğer sadece ismini söylersen kapının önünde bulursun kendini! Bana bak, dediğimi yapacaksın yoksa belanı sikerim senin!" Sina sesini kalınlaştırmaya çalışıp Karan'ın taklidini yapıyordu, yüzünde garip mimiklerle. Elindeki kadeh sürekli sallanıyordu.

Karan hâkim olamadığı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Kız, kendi taklidini yaparken çok komik görünüyordu. Sina kadehten bir yudum alıp, elindeki kadehi sallayarak salona yöneldi. Mutfaktan çıkmadan önce kızgın gözlerle Karan'a bir bakış atıp "Pis burjuva!" demişti yine.

Karan, yüzünde koca bir gülümsemeyle masadaki artıkları çöpe atıp, kirli bulaşıkları makineye yerleştirdi. Birkaç dakika içinde mutfakta her şey toparlanmıştı. Eline açık şişeyi alıp salona geçti. Ayaklı abajurdan gelen loş ışık, içeriye fazla olmamakla birlikte yumuşak bir aydınlık vermişti. Odanın köşesindeki müzik sisteminden yumuşak bir melodi salonda duyuluyordu. Sesi çok açılmamıştı, o yüzden Karan mutfaktan duyamamıştı. Sina elindeki kadehi ortadaki sehpanın ucuna koymuş, camın önündeki kanepede bağdaş kurmuş, laptop kucağında ekrana bakıyordu.

Karan, aynı kanepeye yanaştı. Şişeyi sehpaya, kadehin yanına koydu. Kanepenin koluna sırtını verip, Sina'nın yanından bacaklarını ileri uzattı, sonra uzanıp kızı bacaklarının arasına çekti. Sina tepki vermedi. Eli klavyede, ekrana bakmaya devam ediyordu. Sırtı Karan'a yaslanmıştı. Bacaklarını ileri uzattı, hafif toplayarak laptopa açı verdi kucağında. Karan kadehe uzanıp dudaklarına götürürken "Ne yapıyorsun?" dedi, ekrana bakıp anlamaya çalışarak. Sonra kadehi kızın dudaklarına uzattı.

Sina, dudaklarının ucundaki kadehten bir yudum alıp ekrana bakarak konuşmaya başladı.

"Bir proje için tasarım yapacağız, örneklere bakıyorum. Birkaç alternatif çıkarmamız gerekiyor, müşteriye sunabilmemiz için."

Ekrandaki renklere, şekillere beraber bakmaya başladılar. Karan müşterinin ne iş yaptığını sordu. Sonra parmağıyla birkaç tanesini gösterdi. Sina şaşırarak başını yana çevirip ona baktı. Dudakları neredeyse birbirine değecekti.

"Emin misin? Fazla iddialı bu?"

"İddialı olmak iyidir," dedi Karan, minik bir öpücüğü dudaklarına koyup başını salladı. Uzatmamıştı bu sefer. Derinleştirmemişti de. Sina, kuş tüyü yumuşaklığındaki öpücüğü

belli belirsiz fark etti. Tepki veremedi. Yüzü kızardı. Başını sallayıp tekrar ekrana döndü.

Karan, arkasında saçlarını iki eliyle toplayıp bir omzuna attı. Başını eğip boş kalan boynuna yine bir öpücük koydu. Kadehe uzandı. Bir yudum içti. Yine Sina'ya uzattı. Sina, vücuduna basan ateşi umursamadan yaptığı işe konsantre olmaya, elinden geldiğince doğal davranmaya çalışıyordu. Karan'ın bacaklarının arasında otururken hem her şey çok doğal geliyor hem de buna alışmaması gerektiğini sürekli kendine tekrarlıyordu.

Bir saate yakın, Sina bir yandan içip bir yandan ekrana bakıp çalışırken Karan, bir yandan içip bir yandan Sina'nın saçlarıyla oynadı. Ara sıra minik öpücükler kondurdu. Müzik, salondaki huzuru daha da belirginleştirmişti. Karan başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Üzerinde hala beline sardığı havlu vardı ama çoktan üstünden kaymıştı kanepeye yerleşirken. Kasıkları sızlıyordu ancak bu sızı hoşuna gidiyordu.

Uzun zamandır bunu hissetmiyordu ve dünden beri hissettiği ağrıyı memnuniyetle karşılıyordu.

Sina, bir süredir belindeki sertliği fark ediyordu ama umursamamaya çalışırken ekrana bakmak, gittikçe zorlaşıyordu. Klavyedeki elleri titremeye başlayınca daha fazla dayanamayacağını hissetti. Birden laptopun kapağını kapatarak ayağa kalktı.

"Geç oldu. Ben uyumaya gidiyorum," dedi Karan'a bakmadan.

Bakabileceğini sanmıyordu. Göreceği manzaraya yutkunmadan bakamazdı. Adama tepkisini de göstermek istemiyordu. Laptopu sehpaya bırakıp salondan çıktı. Banyoya girip kapıyı kapadı. Titreyen ellerini lavaboya dayayıp, aynada yüzüne baktı. Ateş basan yüzü kıpkırmızıydı. Soğuk suyu açıp, avucuna doldurduğu suyu yüzüne çarpmaya başladı. Dişlerini fırçaladı. Elinden geldiğince banyodan çıkışını uzatmaya çalışıyordu. Tek istediği, oradan çıktığında biraz daha sakinlemiş olmaktı.

Oyalanacak bir şey kalmayınca usulca kapıyı açı dışarı

çıktı. Salonun ışığı sönmüştü. Demek ki yatak odasına geçmişti. Derin bir nefes alıp odaya adımını attı. Karan, bir eli başının altında, beline kadar çekili çarşafla yatakta yatıyordu. Sina tek laf etmeden yatağın etrafında dolaşıp, diğer tarafta yatmak için yatağa oturdu. Çarşafı kaldırıp altına girer girmez tepesine kadar çekti ve hemen sırtını dönüp uyumaya odaklandı. Birkaç dakika sonra üzerindeki tişört, karşı koymasına rağmen başından çekilip üzerinden çıkarıldı. Karan, kızın üzerindeki çarşafı fırlatıp altındaki şorta uzandı. Sina tüm gücüyle karşı koyup bağırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyumaya hazırlanıyorum," dedi, diğeri inanılmayacak kadar sakin bir sesle.

"Uyuyoruz işte. Ver şu giysilerimi bana!" Bir eliyle göğüslerini örtmeye çalışırken diğer eliyle bacaklarından inen şortu tutmaya çalışıyordu. Nafile çabası sonucunda çırılçıplak yatakta yatıyordu. Bacaklarını karnına çekip sinirle konuştu.

"Bana bunları yaptığın için senden nefret ediyorum!"

"Etmediğini ikimiz de biliyoruz," dedi Karan. Sina'nın tepkisini umursamadan tekrar çarşafı üzerlerine örttü. Kızı kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Çıplak bedenler birbirine karışmıştı.

"Böyle istiyorum. Tenin tenimde olsun istiyorum. Anladım, bir süre sevişmeyeceksin benimle ama hiç değilse tenini esirgeme!" dedi yumuşak bir sesle.

Sina adamın kollarının arasında dediklerini dinliyordu. Başını göğsüne koymuştu adam. Kollarını sıkıca sarmıştı. Adamın kollarında dönerek kalçasını adama yasladı, bir şey demeden sırtını döndü. Karan, kıza daha iyi sarılabilmek için yan döndü. Kızın kalçası karnına dayandı. Kabaran erkekliği, kızın kalçasının altındaydı. Sina huzursuzca kıpırdandı.

"O kadar hâkim olamıyorum, artık kusura bakmayacaksın ama sen istemediğin sürece sevişmeye kalkmayacağım, merak etme. Bu demek değil ki kafana göre takılacaksın. Yatağa giysiyle girmek yok! Madem sevişmiyorsun, tenini hissedeceğim!"

Sina yine bir şey demedi. Adam buna devam ettiği sürece ne kadar dayanabilirdi ki? Sırtı adamın sert göğsünde, memeleri adamın elinin altındaydı. Bir kolunu boylu boyunca göğüslerinin üzerine atmıştı. Bacaklarıyla bacaklarını sarmıştı. Adamın, vücudunda dokunmadığı yer kalmamıştı. Tüm vücudunu kıza yaslamıştı. Sina homurdandı.

"Hiç boşuna homurdanma! Yarın gece üzerinde bir şeyle yatağa girersen üşenmeyeceğim, kalkıp dolabındaki bütün giysileri tek tek parçalayacağım. Sonra dışarı çıkmak için yalvarırsın bana, giysi getir diye."

Karan'ın sesi gayet ciddiydi. Sina ne kadar manyak olduğunu bildiğinden, dediğini yapacağını biliyordu. O yüzden ağzını açıp tek laf etmedi. Kendi kendine telkin verip "Uyu kızım. Aldırma uyu! Bir zaman sonra pes edecek!" diye düşündü. İçtiği onca şaraptan sonra gevşeyen vücuduyla gözlerini kapadı.

Karan, burnunu kızın boynuna gömüp gözlerini kapadı. Kızı bu kadar zorlaması belki hataydı ama kendisine de engel olamıyordu. Dediklerinde çok ciddiydi. Yarın gece yatağa çıplak girmezse kalkacak, dolaptaki tüm giysileri makasla parça parça edecekti. Kararlıydı.

10. BÖLÜM

Sina sabah gözlerini açtığında, hala Karan'ın kollarıyla sıkı sıkı çevriliydi. Uyanmış olmasına rağmen bu kez yataktan kalkarken Karan engel olmadı. Çıplaklığından huzursuzluk duyup, eline geçen ilk giysi parçasını üzerine geçirdi. Karan'ın gömleği, neredeyse mini elbise gibi durmuştu üzerinde. Umursamadan, elleri gömleğin kollarının içinde kaybolmuş halde yatağın etrafından dolanıp, banyoya yöneldi. Elini yüzünü yıkayarak mutfağa gidip, kendisine kahve yaptı. Sonra adamın bir önceki jestini hatırlayıp, ona da bir fincan hazırladı. İki fincanı eline alıp odaya döndü tekrar. Hiçbir şey demeden fincanı, sırtını yatağın başlığa dayamış oturur pozisyondaki Karan'a uzattı.

Elinde fincan, dolabı açıp kendisine temiz giysiler çıkarırken Karan bir yandan elindeki kahveyi yudumluyor bir yandan onu izliyordu. Yatağın üzerine siyah bir tayt, beyaz, yarım spor atlet ve onun üzerine bol, kolsuz, büyük bir gri atlet çıkardı. Geri dönünce adamla göz göze geldi. Karan fincanı dudaklarına götürürken gözleriyle dolabın kapağına astığı giysi torbasını işaret etti. Ters ters bakarak torbanın fermuarını aşağıya kadar indirip, içinden koyu lacivert bir pantolon, beyaz gömlek ve pantolonla aynı renkte bir yelek çıkarıp, onları da yatağın ucuna, kendi giysilerinin yanına koydu. Dolabın yanında yerde duran çantadan siyah bir boxer çıkarıp üstüne koydu.

Kahvesinden son yudumu alıp fincanı komodinin üzerine bıraktı. Adam, giyinmesini bekler gibi kımıldamadan ona ba-

kıyordu. Giysileri alıp banyoya geçecek gibi oldu, adamdan başını iki yana sallayarak uyarı dolu bir cıkslama sesi çıkınca elindekilerle ayakta dikilip, ona baktı. Derin bir nefes alıp, sinirle elindekileri tekrar yatağa bıraktı. Üzerindeki gömleğin düğmelerini çözerken arkasını döndü. Dolaptan aldığı çamaşırını üzerine geçirdi ve gömleği omuzlarından aşağı bıraktı. Yarım atleti, peşine taytını giydi. Üzerine kolsuz, bol tişörtü geçirdi. Hareketleri umursamaz gibi görünse de adamın görmediği yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Karan, güne bundan daha iyi başlayamayacağını düşünüyordu. Pis pis sırıtarak gözlerini kızdan ayırmadan kahvesini bitirdi. Sina'nın sırtındaki kocaman dövme çok hoşuna gidiyordu. Vücudunun her şeyi hoşuna gidiyordu. Gözlerine ziyafet çektikten sonra çarşafı üzerinden atıp hiç çekinmeden, çırılçıplak yataktan çıkıp banyoya girdi.

Yarım saat sonra evden çıktılar. Salim aşağıda bekliyordu her zamanki gibi. Kısa bir günaydınlaşmanın ardından arabaya bindiler. Karan, yine avucunun içini yukarı çevirip kıza baktı. Sina isteksizce elini adamın avucunun içine bıraktı. Yol boyu yine tek kelime etmediler.

Hastanenin önüne gelince Salim çıkıp, Sina'nın kapısını açtı. Kız elini çekip dışarı çıkacakken Karan elinin baskısını arttırarak bırakmadı ve kızı kendine çekti. Yüzünü yaklaştırıp emir veren bir tonla, "Akşam yedide kapıda ol!" dedi.

Kız kaşlarını çatıp, başını salladı.

Dudaklarını uzatıp, "Şimdi sabah öpücüğümü de ver!" dedi aynı tonla.

Sina'nın yüzü kızardı. Arabadan inebilmesi için elini bırakmıyordu. İstediğini almadan bırakacak gibi de görünmüyordu. Sina zoraki bir şekilde yüzünü yaklaştırıp, dudaklarını hafifçe Karan'ın dudaklarına dokundurdu. Karan diğer eliyle kızın ensesinden tutup, uzaklaşmasına izin vermeden kendine çekti ve Sina'nın düşündüğünden daha uzun bir öpücük oldu.

"Akşam görüşürüz!" dedi Karan, yüzünü biraz uzaklaştırarak. Yavaşça kızın elini bıraktı.

Sina kıpkırmızı bir yüzle arabadan indi. Salim'e hiç bakmadan ağzının içinde, "İyi günler," deyip, arabadan uzaklaştı.

Hastanenin içine girene kadar kendi kendine homurdandı.

Hazar'ın odasına girince her şeyin yolunda olduğunu gördü. Hasta bakıcı gerçekten çok iyi ilgileniyordu. Hazar da bu durumdan memnun gibiydi. İstemeden Karan'ın haklı olduğunu düşündü. Abisi, bir erkeğin yanında daha rahat hissediyordu. Doktorlar gelip sabah kontrolünü yaptılar. Bir saat sonra hasta bakıcı gitti. Sina bir iki saat boyunca biraz abisiyle sohbet etti, biraz kitap okudu.

Öğlen Hülya geldi. Abisinin yemeğini yedirdikten sonra ikisi birlikte dışarı çıktılar. Sina'nın temiz hava almaya ihtiyacı vardı. Bu arada iki kez Karan aramış, her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu. Sürekli Sina'yı kontrol ediyordu. Bu durum kızın sinirlerini iyice bozmaya başlamıştı.

"Düşmüyor yakamdan kızım. Kendi evimde, onun keyfine göre yaşıyorum."

"Yattınız mı?" diye sordu Hülya, merakla.

"Ne yatması ya?" dedi Sina öfkeli gözlerle.

"Rahat bırakmaz diye düşünmüştüm, o yüzden sordum."

"Tecavüz edecek değil!"

"Yok, tecavüze kalmaz. Senin nasıl tepki verdiğini gördüm. Adam etkiliyor seni. Gerçi sen de haklısın. Adam bildiğin yıkılıyor," dedi Hülya, ciddi bir ifadeyle. Şaka yapmıyordu. Arkadaşını sinirlendirmek için de konuşmuyordu. Sadece gerçeği dile getiriyordu.

"Yatmayacağım!"

"Zorlar ama. Ben söyleyeyim de."

"Hayır, zorlamayacak. Ben istemediğim sürece o da atak yapmayacakmış!" "Kendi mi öyle dedi?"

"Evet. Perhize girmiş. Fantezi dünyasında yaşıyor." Gözlerini aşağılayan bir ifadeyle devirirken elini havada sallamıştı.

"Nasıl yani?"

"Dört aydır kimseyle yatmamış. Zevk almıyormuş artık. Ben isteyene kadar da zorlamayacakmış. Neymiş, bekle-

diğine değecekmiş!" dedi, burnunu kıvırıp küçümseyerek.

"Vay anam vay. Adamdaki kafaya bak. Valla, helal olsun dayanabilirse."

"Kızım, o dayansa ne olacak? Evin içinde, canı nasıl isterse öyle dolanıyor. Gece yatarken üstüme bir şey giydirmiyor. Ben de insanım bir yerde!"

Hülya kahkahayı bastı. "Sen atlarsın yakında adamın üstüne." "Yapmayacağım. O delirsin o zaman."

"Sen iyice dolmuşsun! Bu gerginliğe can mı dayanır? Hazar'ı hastaneden çıkardıktan sonra biz yine bir deşarj gecesi yapalım üçümüz. Rahatlarsın."

"Valla yapalım. Delireceğim. Nefes alamıyorum."

Telefonu çaldı. Ekrana baktı. Kaşlarını çattı. "Al işte. Sabahtan beri bu üçüncü arayışı. Adam bildiğin Stalker'a bağladı."

"Ne var yine?" diye, terslenerek açtı telefonu. Karan umursamadı çıkışına. "Bugün son! Akşama kadar hack işini durdur!" dedi sadece.

"Sana ne?" dedi çemkirerek.

"Sina! Getirtme beni oraya!" dedi, tehlikeli bir tonda yavaşça.

"Tamam. Halledeceğim. Artık arama!" deyip, telefonu yüzüne kapadı.

"Ne oldu?"

"Hack işini durdur, diyor. Bugün sonlandıracağım demiştim."

"Doğru diyor. Bu iş boka sarmadan bitir artık."

Sina oflayarak tekrar telefonu kaldırıp, kulağına koydu.

"Böcek! Tamam artık. Durdurun... Var mı bir sıkıntı? Tamam o zaman. Şimdilik durun. Olursa bir terslik, yine geçeriz saldırıya. Siz de dikkatli olun. Çok teşekkür ederim her şey için. Borcum bil."

"Çakmışlar mı?" dedi Hülya, endişeli bir merakla.

Sina çenesini kaldırdı. "Yok. Epey uğraşmışlar ama ulaşamamışlar bize."

Hülya derin bir nefes aldı. "Oh, iyi bari. Kalbim yerinden çıkacaktı kaç gündür korkudan." "Bitti işte," dedi, sıkkın bir sesle.

Hülya konuyu değiştirdi. "Sahra aradı. Akşam erken çıkacakmış. Demir'le uğrayacağız hastaneye, dedi. Onlar da gelirler akşama doğru." "Tamam."

* * *

Akşama doğru, Karan masasında yine evraklara gömülmüştü. İki saat sonra çıkıp Sina'yı almaya gidecekti ancak hepsini bitiremeyeceğinden bir kısmını kenara ayırıp, eve götürmek için hazırlamış, biriyle arabasına koydurmuştu. Elindekilere gömülmüşken oda kapısı yerinden sökülürcesine açıldı. Hızla başını kaldırdı.

Taylan telaşla içeri dalıp, odanın içinde ona doğru yaklaşırken konuşuyordu. "Karan! Ara senin kızı, çıksın hemen hastaneden!"

Karan yerinde dikilip, "Ne oldu?" dedi, gergin bir sesle.

"Dijital saldırı bitti ya. Erdal dalyarağı rahatlayınca iki arabayla hastane yoluna düşmüş."

"Ne diyorsun abi sen?" Yerinden fırladı. Telefonu kulağına götürürken oda kapısına doğru hareketlenmişti bile.

Telefon cevap vermiyordu. İki kardeş koridorda telaşlı adımlarla asansöre doğru giderken Karan sinirle bağırdı.

"Aç şu telefonu!"

Açık ofisteki herkes merakla ona döndü. Hiçbirini umursamadı.

Kızı bütün gün o kadar çok aramıştı ki şimdi de inat ediyor, açmıyordu telefonu. "Sikerim böyle işi!" deyi asansörün düğmesine bastı. Üst üste arama tuşuna basıyordu.

Taylan, "Cevap vermiyor mu?" dedi. Diğeri olumsuz anlamda başını salladı gergin bir yüzle.

"Sen bas git. Ben arkandan adamları göndereceğim. Bu arada, şu Erol puştunu arayıp oğlunu geri çekmesini söyleyeyim. Yaparsa artık."

Kapılar açılırken Karan bağırdı. "Oğlunu geriye çekmezse gelir parçalarını toplar!"

Kapılar kapandı. Garaja girer girmez arabasına doğru

koştu. Lastiklerden kulak tırmalayıcı sesler çıkararak kapalı garajdan hızla çıkışa yöneldi. Sina'nın telefonu açmaması üzerine, sinirle yumruğunu arabanın tavanına vurdu. Yolda gözü kararmış bir şekilde araba kullanıyor, sürekli küfürler ediyordu.

* * *

Akşam üzeri Sahra ve Demir geldiler. Bir saate yakın odada zaman geçirdikten sonra hep beraber çay içmek için aşağı indiler. Bir bankta yan yana oturmuş, sohbet ediyorlardı. Sina, Karan'ın ısrarla yaptığı son aramalarına cevap vermemişti. Her an elinin altında, canının istediğini yaptıracak değildi. Konu yine Karan'dı. Demir ters yapıyor, bu işi kendisinin bitireceğini söylüyordu. Sahra'nın ailesinde, tuttuğunu koparan erkek olmadığı için iki kızdan da kendini sorumlu hissediyordu.

Sahra, Sina'ya göz kırpıp, "Evimizin direği, bir tanecik kocam!" dedi sırnaşarak.

Demir, karısının kendisiyle alay ettiğini bilir ancak aldırmazdı çünkü biliyordu, Sahra dalga geçse de Demir'in üzerlerine titremesinden çok memnundu. Onları şimdiye kadar koruyan olmamıştı. Hep kendi başlarının çaresine bakmışlardı ve bir erkeğin arkalarında durması, Sahra'yı güvende hissettiriyordu. Demir, kendisi için az kavga etmemişti. Söz konusu Sahra olunca gözü kapalı girerdi her şeye. Sahra da bu durumdan sadistçe bir zevk alıyordu. Şımarmak onun da hakkıydı.

Geniş bahçenin ilerisinde, gülerek sohbet ederlerken önlerinde iki araba ani frenlerle durdu. İçinden, Sina'nın iki gün evvel tepelediği Erdal ve adamları çıktı. Herifin burnunun üstünde bir bandaj vardı. Gözlerine kan oturmuştu ve kinle bakıyordu.

"Heh, ben de gökte ararken yerde buldum" dedi, onlara yanaşırken pis pis sırıtıyordu.

Hepsi ağır ağır yerlerinden kalktılar. Demir, Sahra'yı arkasına alırken Sina, Hülya'yı geri itti. Hülya sinirle elini geri

itip, Sina'nın yanında durdu.

"Ne istiyorsun zengin bebesi? Yetmedi mi yediğin dayak? Dayak arsızı mı oldun?" dedi Sina kafa tutarak.

"Seni bir sikerim, aklın çıkar!" Erdal'ın gözleri öfke ve kinle parlıyordu.

Demir öne bir adım atıp, "Doğru konuş lan, dallama! Asıl ben seni bi sikerim!" dedi bağırarak.

Sahra kalabalık adamları görünce Demir'in başına bir iş geleceği korkusuyla, "Demir, bulaşma, siktir et!" dedi, kocasının kolunu çekiştirip.

"Sahra, geride dur... Benim yanımdaki kadınlarla nasıl konuşacağını öğrensin puşt!"

Sina alayla konuşup, "Demir, sinirlenme bence. Bunda o beceride kuş yoktur!" dedi, adamı delirten bir sakinlikle.

Erdal öne fırlarken diğer adamlar Demir'in üstüne çullandı. Sahra ve Hülya da aralarına girmişti. Kızlar önlerine gelen adamı tırmalıyordu ancak ikisi de darbe almaktan kurtulamadılar. Sina, Erdal ve iki adam etrafını sarmışken dövüş pozisyonu aldı.

Mahalledeki dövüş salonunda senelerce çalışmıştı. İkili dövüşte iyi olduğunu biliyordu. Kendisini korumayı öğrenmek için çok çabalamış, saatlerce yılmadan, hocasının tüm direktiflerini uygulamış, ter dökmüştü. Dövüşmeyi bilmeyen üç adamla başa çıkabilirdi. Dövüşü iyi bilen bir adamı ciddi anlamda zorlardı. O yüzden dövüşmekten korkmazdı. Canının yanmasından da korkmadığı gibi. Sonu zaferse biraz acıdan bir zarar gelmezdi ancak ilk defa içine bir korku düştü. Bahçede kimse yardıma gelmiyordu ve etrafları sekiz adamla çevrilmişti. Sina ikisini indirdi ancak Erdal, bir yandan bağırıyordu diğerlerine, "Şu orospuyu tutun, o benim!"

Sina, koluna yapışmaya çalışan birini daha kendinden uzaklaştırdı ancak o sırada Hülya ve Sahra'nın bağırarak yere düştüklerini gördü. Sinirden gözü döndü. "Kimsin lan sen! Kimsin, orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Demir üç adamla dövüşüyordu. Epey yumruk yiyordu ama sinirden olacak, inanılmaz bir güçle hepsine karşı geli-

yordu. Sahra'nın yere düşmesi, sinirden delirtmişti Demir'i. Ağzından çıkan küfürler ve bağırtısı, herkesi ürkütecek yükseklikteydi.

Sina yorulmaya başlayınca iki kişinin kıskacı arasında kaldı. Kolları morarmıştı. Yüzüne yediği bir tokat, yanağında kocaman bir kırmızılığın yayılmasına neden oldu. İki adam, sıkıca tuttuğu kollarından onu zapt etmeye çalışırken Erdal karşısına dikilip, çenesini elinin içine aldı. Nefes nefese, göğsü körük gibi kalkan Sina'ya bakarken yüzünde aldığı zevk açıkça okunuyordu.

"Ne oldu güzellik? Havan mı söndü!"

Yüzünü Sina'ya doğru yaklaştırmışken bir araba son sürat bahçeye girdi. Ani fren sesinin ardından, daha araç durmadan Karan fırlayıp, "Erdal!" diye, kükredi. Sesindeki ölümcül ton bahçede yankılandı.

Nasıl bir hızla koştuğu belirsiz, hedefe yaklaştığında havaya sıçradı ve uçarak attığı tekmeyi yan tarafına vurmasıyla, Erdal havada uçup birkaç metre öteye düştü. Karan'ın yüzü tanınmayacak haldeydi. Sina bile korkmuştu. Adam, Sina'yı tutan adamların üstüne atladı. Birinin kolunu kırarken hızla diğerinin arkasına dolanıp, dizinin altına vurduğu darbeyle bacağını kırdı. Demir'in etrafındakilerden biri, o tarafa yardıma koştu. Demir, kalan iki tanesinin üstüne atladı. Bir yanda Demir, öbür yanda Karan, adamları öldürmek ister gibi saldırıyorlardı.

Sina dizlerinin üstüne çöktü. Hülya yerde, Sahra ise onun kollarının arasındaydı. Karan hızla Erdal'ın olduğu tarafa yönelirken birkaçı önünü kesmeye çalıştı. O sırada, birkaç araç daha bahçeye girdi. Salim elinde bir sopayla aralarına daldı. Onunla beraber gelen adamlar da diğer kalanların üstüne atladılar.

Birkaç dakika içinde Erdal'la birlikte gelen adamlar bertaraf edilmişti ama hırslarını alamayanlar hala vurmaya devam ediyorlardı. Hastane bahçesi tam bir savaş alanı gibiydi şimdi.

Karan, tüyleri diken diken eden bakışlarını Erdal'a çevirip başına dikildi.

"Ulan, şerefsiz! Sen kim oluyorsun da bana ait olana dokunuyorsun!" dedi, dişlerinin arasından. Erdal boş boş ona baktı. Yüzünde korku vardı.

"Senin olduğunu nereden bileyim? Sen takılmazsın böyleleriyle!"

Sina kaşlarını çattı. Ne vardı ki kendisinde? Böyleleri, derken ne demek istemişti?

"Senin ecdadını sikerim!" dedi, Karan bağırarak. "Seni dağa kaldırır, bağırsaklarını deşene kadar sikerim!"

Sina duyduğu küfürlerle yüzünü buruşturup, gözlerini kapadı. Karan, Erdal'ın üstüne atlayıp yere yatırdı Üzerine oturup, delirmiş gibi suratını yumruklamaya başladı. Attığı her yumrukta ağza alınmayacak küfürler savuruyordu. Adam, elinde ölecek gibi görünüyordu. Sina bir yandan bundan zevk alıyor, diğer yandan kendisi yüzünden başının belaya gireceğini çok iyi biliyordu. Çöktüğü yerden kalkamıyordu.

Zorlukla çıkardığı bir sesle, "Karan!" diye seslendi.

Karan'ın yumruğu havada asılı kaldı. Şaşırarak başını Sina'ya çevirdi. İlk defa adını söylemişti. Sina tükenmiş bir yüzle bakarak "Yeter!" dedi. "Yeter. Öldüreceksin, başın belaya girecek!"

"Gebersin!" dedi hırsla. "Sana dokundu!"

"Yine hapse girersin!"

"Girerim. Değer!" dedi. Yumruğu havada, zehir saçan gözlerini Erdal'a çevirdi.

Sina gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bir şekilde ikna etmesi gerekiyordu yoksa kimse adamı elinden alamayacaktı. Gözlerini açıp tekrar denedi.

"Sen içeri girersen bunun ailesi benim yakama yapışır. Bana dışarda lazımsın."

Karan bir süre yumruğu havada, duyduklarını düşünür gibi durdu. Sonra zorlukla adamın üstünden kalktı. Salim'e gözlerini çevirip, "Götürsünler bu pisliği acile," dedi adamdan uzaklaşırken.

Sina'nın yanına geldi. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Elini kızın yüzüne götürdü. Bir yanağı hala kıpkırmızıydı. Dokunuşuyla Sina irkilince dişlerini sıktı.

"Nasılsın? Çok canın yanıyor mu?" dedi yumuşak bir sesle. İnceleyen, endişeli bakışları kızın yüzündeydi.

Sina ses çıkarmadan başını iki yana salladı. Ayağa kalkacak gibi hissetmiyordu. Karan uzanarak onu kollarına aldı ve ayağa kalktı. Arabaya doğru yürürken Salim'e döndü.

"Demir'le kızları arabalara yerleştir, benim eve gidiyoruz. Bir de haber ver, doktor gelsin eve. Hastanede uğraşamam şimdi. Hasta bakıcının, Hazar'ın yanında olduğundan da emin ol."

"Tamam, Karan Bey. Hallediyorum hepsini," dedi Salim hareketlenerek. Telefonunu çıkarıp birileriyle konuşmaya başladı.

Karan, Sina'yı kendi arabasında öne oturtup kemerini bağladı. Şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Üzeri parçalanmış elleriyle direksiyonu çevirdi. Sina, başını koltuğa yasladı, gözlerini kapadı. Bütün vücudu ağrıyordu. Olayların bu duruma gelmesine inanamıyordu. Adam resmen, şikâyeti geri almadıkları için gözdağı vermeye gelmişti. Bu nasıl bir özgüvendi böyle? Paraya sahip olmak, başkalarını ezmek için böyle bir güç veriyor muydu gerçekten?

Karan arabayı hızla kullanırken söylenir gibi konuşmaya başladı.

"Seni aradım kaç defa. Açmadın! Sana 'hastaneden çık' diyecektim ama telefonu açıp bir cevap vermedin!"

"Sürekli arayıp sinirimi bozdun," diye mırıldandı.

"Ararım! Ararım Ne olmuş yani? Bak şu haline! Değdi mi inadına?"

Sina cevap vermedi. Azarlanıyor oluşu ağrına gidiyordu. Koltukta, başını cama çevirmek için yan dönmeye çalışırken dudaklarının arasından tutamadığı bir inilti çıktı.

"Çok mu acıyor?" dedi Karan endişeyle. Ses tonu düşmüştü şimdi.

"Hayır. Alışığım ben! Bir şey olmaz!" dedi mırıltıyla.

"Ne demek, alışığım? Her gün dayak mı yiyorsun sen?"

dedi kızgın kızgın. "Çok yedim. Bu bir şey değil!" diye mırıldandı yine.

Annesi, Sahra'yla kendisini epey döverdi. Alışıktı dayağa. İçinden bir anda sinirle gülmek gelmişti. Antrenmanlıydı işte, dayağı yiyince o kadar çok sarsılmamıştı. Alışık olmasa belki de şu anki durumu daha ağır yaşayabilirdi. İçinden, kinle annesine teşekkür etti. Bu dünyada, kendini hayata getiren kadının dahi koruması olmadan, en ağır şiddete maruz kalmıştı zaten. Başka insanların ona şiddet uygulaması neden ağrına gitsindi ki?

Karan kaşlarını çatıp, başını ona çevirdi. Perişan haldeydi. Saçları dağılmış, yüzündeki kırmızılık farklı bir renk almaya başlamıştı. Kollarındaki parmak izleri mor bir renge dönüşüyordu. Dişlerini sıktı yine.

"Bırakacaktın gebertecektim, orospu çocuğunu," dedi öfkeli bir sesle.

"Tabii, bıraksaydım cinayetten içeri girseydin. Üstelik bu sefer ortalık insan kaynıyordu, başkası da suçu üstlenemezdi."

"Çok umurumdaydı!" diye bağırdı. Elini direksiyona vurdu sinirle.

Sina'nın gözleri doldu. Başını cama yasladı. Bu adam, onu bu kadar mı çok istiyordu? Başkası dokundu, diye cinayet işleyecek safhaya gelmişti. Hala Karan'ın gerçekte ne düşündüğünü, neden bu kadar yakasına yapıştığını bilmiyordu ama biraz evvel şahit oldukları, basit bir saplantının ötesindeydi. Karan, Sina'nın etrafındaki hiçbir erkeğe tahammül edemiyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Gözlerini kapatıp, yolun bitmesini bekledi.

Araba durduğunda gözlerini açmadı. Kapısı açıldı, kemeri çıkarıldı. Karan, onu kucağına aldığında gözlerini açıp yüzüne baktı. Gerilmiş çenesi, karşıya dikili gözleriyle kıza bakmadan ileri doğru adımlıyordu. Bir garajdan asansöre biniyorlardı. Diğer arabalar da arkalarında durmuştu. Sahra, Hülya, Demir; Salim'in rehberliğinde peşlerinden geliyorlardı. Hepsi asansöre bindi. Salim en üstteki düğmeye bastı.

"Doktor?" dedi Karan, Salim'e bakarak.

"Yolda, efendim. On dakika içinde burada olacak. Taylan Bey aradı. O da yolda, buraya geliyor."

Asansör kapıları açılınca Karan dışarı çıktı. Diğerleri onu takip ettiler. Salim öne çıkıp, geniş koridorda bulunan iki kapıdan soldakinin önünde durup, elindeki anahtarla kapıyı açtı. Hepsinin içeri girmesi için kapıyı tutup peşlerinden içeri girdi.

Geniş bir girişten ilerleyip, birkaç basamakla salon olarak kullanılan devasa açıklığa geldiler. Karan, Sina'yı geniş kanepelerden birine bıraktı yavaşça. Evdeki her şey kocamandı. Boydan boya camlardan boğaz manzarası görünüyordu. İleride, inanılmaz güzellikte açık bir mutfak vardı. Ortada kare tezgâh, etrafında tabureler, L şeklinde geniş ve uzun tezgâhın üzerinde, envai çeşit alet edevat vardı.

Karan diğerlerine dönüp, "Rahatınıza bakın. İçecek bir şey isteyen var mı?" dedi.

Hiçbiri bir şey istemedi. Demir, açılmış kaşından, patlamış dudağından akan kanları, elinde tuttuğu bir tomar peçeteyle durdurmaya çalışırken ağır hareketlerle kanepeye oturdu. Sahra yanına oturup üzüntü ve endişeyle kocasının yüzünü inceliyordu.

"Çok mu kötü acıyor, Demir?" dedi, yumuşak bir sesle.

"Geçer! Boş ver, üzülme sen." dedi Demir metanetle. Hülya, Sina'nın yanına oturdu. "Çok fena hırpaladılar seni. İyi misin? Neren acıyor?"

"Siktir et ya! Çok sinirliyim. Bir bok beceremedim."

"Kızım, nasıl becereceksin? Bak, erkekler bile dağıldılar, sen sekiz adamla dövüşüp bir de yenmeyi mi düşünüyordun? O pislik tek olaydı sen onun canına okurdun da göt korkusundan, dünya kadar adamı alıp gelmiş orospu çocuğu." dedi Hülya hırsla.

Sina, Hülya'nın tişörtündeki kanı görünce yerinde dikildi. "Bu ne? Neren yaralandı senin? Hayvan herifler! İnsan bari kadına el kaldırmaz!"

"Önemli değil. Yere düşünce dirseğim sürtüldü. Bu arada, biz kadın olurken sen ne oluyorsun acaba?" dedi Hülya, gözlerini devirip. "Neyse, yine aranızda en iyisi Sahra'yla benim.

Sahra'nın aklı çıktı Demir'e bir şey olacak diye." Karan'ın sesini duyunca Hülya o tarafa baktı.

"Hülya, bir kahve yapsana hepimize. Acayip sinirlerim bozuk, şimdi kırıp dökmeye başlayacağım her şeyi."

"İyi olur kahve. Tamam tamam, ben hallederim." diyen Hülya, yerinden fırladı.

Çalan kapıya Salim baktı. Karan gelip Sina'nın yanına oturdu. Elinde çantasıyla içeri giren adamın doktor olduğunu belliydi. Karan yanını işaret edince Sina karşı çıktı. "Ben iyiyim. Önce Demir'e baksın. Çocuğu perişan ettiler," diye mırıldandı.

Karan kaşlarını çattı. Kız inatla baktı yüzüne. Karan başını sinirli bir şekilde sallayıp, "Doktor Bey, önce arkadaşa bakalım," dedi, Demir'i işaret ederek.

Doktor bir saate yakın kalıp, hepsini tek tek muayene etti. Demir'in açılan kaşı ve yarılan dudağına pansuman yapıp kaşına bir bant yapıştırdı.

Sina'nın pansumanlık bir şeyi yoktu ancak ağrıları için ağrı kesici bir iğne yapıp, birkaç ilaç bıraktı. Morluklar için bir krem verip nasıl kullanacağını aktardı.

Kızların ciddiye alınacak bir şeyleri olmadığı için ihtiyaç duyarlarsa ağrı kesici almalarını söyleyip gitti.

Karan, doktorun ardından kapıda dikilen Salim'e dönüp, "Salim, yiyecek bir şeyler ayarla buraya, beş kişilik," dedi.

Sina kaşlarını çatıp uyarıyla ona baktı. Karan anlamayarak "Ne var?" der gibi başını salladı.

Sina fısıldadı. "Altı kişilik! Ne öküz derebeyisin sen? Çocuk, el pençe kapıda mı dikilecek biz yerken? Azıcık duyarlı olsan ölmezsin. Emir erin değil o senin!"

Karan gözlerini devirdi. Salim'in sadece talimatlarla yaşadığını düşünüyordu. Daha önce düşünmemişti bunu. İhtiyaçlarını kendi karşılar diye, umursamazdı. Sina ısrarla yüzüne bakınca,

"Salim, altı kişilik olsun yemekler. Sen de bizimle yiyeceksin!" dedi, yine emreder bir tonla.

Sina gözlerini devirdi.

Salim, "Sağ olun, efendim, gerek yok. Rahatsız olmayın!"

dedi şaşırarak. Karan böyle tekliflerde bulunmazdı.

"Altı kişilik Salim! Sen de bizimle yiyeceksin!" deyip, kestirip attı. Sina'dan gözlerini ayırmamıştı. Sina dudaklarını kımıldatarak "Öküz!" dedi, ters ters bakıp.

Diğeri "Ne yaptım?" der gibi gözlerini açı omuzlarını kaldırdı. Onlar sessizce tartışırken diğerleri onları izliyordu. Nasıl bir resim çizdiklerinin ikisi de farkında değildi.

Hülya, Sahra'yı dirseğiyle dürttü. Sahra yan gözle ikisine bakıp, bilmiş bilmiş başını salladı. Demir, Sahra'ya bakıp, "Ne iş?" der gibi çenesini salladı. Diğeri, "olmuş bunlar" dercesine ağır ağır göz kapaklarını kapatıp açtı.

Hülya'nın herkesin önüne koyduğu fincanlara kimse dokunmamıştı. Sina uzanıp önündeki sehpadan fincanını aldı. Karan, yan gözle ona bakıp, kızı taklit etti. Sonra yüzünü Demir'e çevirdi.

"Yalnız Demir, sen bugün beni çok şaşırttın. Dün bana efelenirken bu bir adam bile dövemez, diyordum. Bugün adamları elinden zor aldılar, eline sağlık."

"Ben de senin bugünkü halini daha önce görseydim dün hiiiçç efelenmezdim. İyi yırtmışım!"

"Dedim ama kontenjandansın, diye." Küstah küstah Demir'e sırıttı. Sina yanında gözlerini devirdi.

Sahra ve Hülya, Sina'nın ifadesine bakıp kıkırdadılar. Karan hızla başını çevirip Sina'ya baktı. Bir şey yakalayamadı. Kaşlarını çattı. Diğeri oralı olmadı. Kanepenin koluna dirseğini yaslamış, ayaklarını uzatmıştı. Bıraksalaı uyuyacak gibiydi. Karan elini uzatıp ayaklarını tuttu. Otururken ayakkabılarını çıkarmıştı Sina. Şimdi de ayakları buz gibiydi. Avuçlarının içine alıp ısıtmaya çalıştı.

Başını çevirip, "Salim, içerden bir battaniye getir!" diye seslendi.

"Bu Salim'in günahı ne ya?" diye çıkıştı Sina, sinirle ayağını yukarı çekip.

"Ne oldu yine?"

"Git, kendi battaniyeni kendin getir. Bu çocuğun günahı ne? Senin her komutuna uyan robot falan mı sanıyorsun onu?"

"İşi o!"

"Gerçekten mi? Bir sorsana bakayım, iş tanımında bunlar da var mıymış? Hakikaten bak, merak ettim. Sor bakayım, var mı bunlar iş tanımında?" diyen Sina, yerinde dikildi. "Ya da dur dur, sen sorma! Ben soracağım! Sen şimdi pis pis bakarsın korkar çocuk, yoksa da var der!"

Salim, elinde battaniye ile yanaştı onlara. Battaniyeyi uzatırken garip bir ses tonuyla konuştu. "Karan Bey, Taylan Bey gelemeyecekmiş."

Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Karan ayağa kalkıp, salonun diğer ucuna doğru yürüdü. Salim onu takip etti. Baş başa fısır fısır bir şey konuştular. Karan önce durdu, sonra bir şey dedi, sonra başını salladı. Tekrar gelip Sina'nın yanına oturdu. Sina şüpheyle ona baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Karan başını salladı. "Yolunda yolunda. Önemli bir şey yok."

Sina'nın ayağını tutup aşağı doğru çekti. Battaniyeyi üzerine örttü. Altından bir eliyle ayağını tuttu. Diğer eliyle kahvesine uzandı.

Karşısındaki kanepede oturan üçlüye bakıp, konuşmaya başladı.

"Sina burada kalacak! Benimle!" dediği anda, Sina diklenince elini battaniyenin altından çıkarıp, işaret parmağını uyarırcasına kaldırdı. Çenesini, "Sakın!" der gibi yana çevirdi. Gözlerinin içinden, sanki kızı yerine mıhlayan oklar çıkıyor gibiydi. O sırada Demir, Sina'yı şaşırtan cevabı verdi.

"Bence de en iyisi. Burada güvende olur. O manyakların ne yapacağı belirsiz."

Sina kızgın gözlerini Demir'e çevirdi. Bu sefer Sahra'dan destek çıktı. "Hiç itiraz etme Sina! Böylesi en güvenlisi."

"Oh maşallah! İttifak da kurulmuş. Sina ne ister, diye soran, yok!" "Yok!" dedi Karan, ters ters bakıp.

Hülya kıkırdadı.

"Hadi, durma! Sen de destekle!" dedi Sina, Hülya'ya dönüp sinirli bir sesle. "E bana hacet kalmadı. Aklın yolu bir!"

dedi, yumuşak bir sesle sırıtarak.

Sina hırsla tekmeleyerek battaniyeyi üzerinden attı. Öne eğilip ayakkabılarını ayağına giymeye çalışırken hızlı hızlı konuşuyordu.

"Ben kendi evime gideceğim. Hiçbirinizin ne düşündüğü de umurumda değil. Kimsenin benim istemediğim bir şeyi bana zorla yaptırmasına izin vermeyeceğim!" dedi, ayağa fırlayarak.

Karan yerinden kalkmadan buz gibi bir sesle, "O kapıdan çıkarsan! Yemin ederim, o zaman göreceksin neyi istemiyorsun neye katlanıyorsun!" dedi, tehdit dolu gözlerini kıza dikerek.

Sina hızla ona dönüp, "Cesaret bile edemezsin!" dedi hırsla. "Dene bakalım! Ediyor muyum? Edemiyor muyum?"

Diğer üçü yerlerinde dikilmiş, tedirginlikle ikisine bakıyordu.

Sina, öfke ve cesaretle bir adım attı. Karan kükrer gibi, "Sina!" diye bağırdı.

Hülya ve Sahra yerlerinden sıçradılar. Sina bir an durdu, sonra arkasına dönmeden bir adım daha attı. Karan aniden ayağa fırlayıp, kıza doğru atıldı ve dizlerinin altından tutup kucağına alarak, salonun girişindeki koridora yönelip, sondaki kapıya doğru yürüdü.

Sina, "İndir beni! Evime gideceğim ben! Zorla mı tutacaksın burada? Sana indir, dedim!" diye bağırıyordu.

Hülya, derin bir nefes koyuverip arkasına yaslandı. Sahra gözlerini açarak Hülya'ya baktı. O da arkaya bıraktı kendisini.

Demir koridora giden tarafa bakıp, "Sina'nın karşısına nihayet dişine göre biri çıkmış!" diye mırıldandı. "Valla sevmeye başladım ben bu herifi. İyi bacanak olacağız biz galiba!" dedi, rahat bir ifadeyle kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslanırken.

İki kız da aynı anda kafalarını yukarı aşağı salladı. Salim mutfak tarafında, sırıtarak ağzına bir şeyler attı.

Taylan Bey onu Karan'ın yanına verdiğinden beri her şey daha eğlenceli olmaya başlamıştı.

11. BÖLÜM

Karan, Sina kucağındayken yatak odasının kapısını açıp, içeri girdi ve bir tekmeyle kapıyı kapadı. Sina'yı her ne kadar fırlatmak istiyorsa da yeteri kadar hırpalandığını düşündüğünden, yavaşça yatağa bırakıp üzerine abandı. Ellerini başının iki yanına sabitlerken ateş saçan gözlerini kıza dikti.

"Benimle inatlaşma! Zaten birkaç gün sonra buraya taşınacaktın, birkaç gün önce oldu. Değişen ne?" dedi, dişlerinin arasından.

"Hayal görüyorsun sen! Hiç de taşınmayacaktım!"

"Ben usanır, unuturum mu sanıyordun? Yer miyim, lan bunu?"

"Neyi yiyip yemediğin, umurumda bile değil. Ben evimde kalacağım." "Unut onu!" diye bağırdı Karan.

"Zorla tutamazsın! Eve mi kapatacaksın?"

"Niye eve kapatayım? Mahkûm musun sen? Gözümün önünde olacaksın!" "Ben evimde olacağım!" diye bağırdı Sina.

Sinirle ellerini Karan'ın göğsüne bastırarak üzerinden itmeye çalıştı. Kalkmak için hamle yapıyordu aynı anda.

Karan, hakimiyetini kaybetmek üzere olduğunu anlayınca derin bir nefes aldı. Ellerini kaldırıp Sina'nın ellerini tuttu. Başının iki yanına bastırdı. Alnını, kızın alnına koyup tuttuğu nefesi boşalttı. Sina, yüzüne vuran soluğu içine çekmek zorunda kaldı. Bedeni ürperdi. Karan sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle konuşmaya başladı.

"Abim neden gelmedi, biliyor musun?"

Sina birden duraksadı. Ses çıkarmadı. Kızgın gözlerle, sorarcasına adama bakıyordu.

"Abim, şu anda Erdal dalyarağının babasının yanında. Adam işi kan davasına dökmek üzere. Hazar'ın kapısına iki adam diktik. İçeridekilerin hepsinin peşine adamlar ayarlanıyor. Onlara bir şey yapmayacaklar, yine de risk almayacağız... Ama senin üstüne oynayacaklar... Benim elimi kana bulama, dedim sana! Girerim içeri, umurumda değil ama beni içerde delirtme! Başına ne geldi, diye meraktan bana kafayı yedirtme! Eve kapatmayacağım ama beni mecbur bırakırsan bu dairenin kapısından dışarı çıkamazsın!"

Sina donmuş gibi Karan'ın kelimelerini dinliyordu. Kendisi için söylediği hiçbir kelimeye takılmamış, beynine balyoz gibi vuran kelimeler, içeridekilerin peşine adam takılacağı olmuştu. Hepsi tehlike içindeydi o zaman. Sahra, Hülya... Hazar'ın kapısına dikilen adamlar... Sina'nın gözlerine, korkunun gölgesi düştü.

"Sahra? Hülya? Endişeden ölürler peşlerindeki adamlarla." Sesi fısıltı gibiydi.

"Haberleri olmayacak. Uzaktan kontrol edeceğiz ama bana yardım et! Zorlaştırma iyice." Karan başını kaldırıp Sina'nın gözlerine baktı yardım dilenir gibi. "Yanımda kal!" dedi yavaş bir sesle.

Sina, kapkara gözlere baktı. Bir süre hiçbir şey diyemedi. Kendini karanlık bir kuyuya çekilmiş gibi hissediyordu. Adam hayatına gireli daha iki gün olmuştu ama hayatındaki her şeyin kontrolünü eline almıştı. Üstelik bunu hiçbir mecburiyeti olmadan yapıyordu. Sadece kendisini yanında tutabilmek, başına bir iş gelmesini engellemek için.

Kalbinde bir sene önce başlayan karmaşa, adlandıramadığı duygular bir üst seviyeye atlayarak farklı bir değişime uğradı. İçinde bir şeyler değişiyordu. O an adamın gözlerine bakarken ruhunda, kişiliğinde çarpıcı bir değişim yaşadığını hissediyordu. Kalbinin içinden bir şey aktı sanki. Gözlerine hücum eden değişimi görmemesi için göz kapaklarını telaşla aşağı indirdi. Kendisini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Göz kapaklarını tekrar kaldırıp usulca başını salladı. Karan'ın yüzünde garip bir değişim oldu. Dudaklarının ucu kıvrıldı. Rahatlayarak derin bir nefes çekti. İncitmeye korkar gibi tokat yediği yanağını hafifçe öptü. Dudaklarını boynuna indirip, yumuşak bir öpücük kondurdu. Burnunu tenine bastırıp, derin bir nefes çekti. Dudaklarını Sina'nın dudaklarına yaklaştırırken ellerini bıraktı. Kocaman avuçlarını kızın yanaklarına kapadı.

"Tekrar adımı söylesene!" dedi mırıldanarak. Sina şaşırarak ona baktı. "Ne?"

"Adımı tekrar söyle. İlk defa adımı söyledin. Yine duymak istiyorum." "Sen adını bilmiyor musun? Niye şimdi söyleyeyim?"

"Niye hep zoru oynuyorsun? Bir kez de sadece denileni yapsan!"

Sina birkaç saniye ses çıkarmadan baktı kara gözlere. Yüzünün birkaç santim uzağındaki yüz, çocuksu bir beklentiyle doluydu. Benliğinde örmeye çalıştığı savunma amaçlı duvarların yıkıldığını hissetti. Dudaklarını aralayıp, "Karan," dedi. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Adamın gözlerinin içinde alevler dans ediyordu. Dudakları kıvrıldı. Başı yavaşça aşağı eğildi ve yumuşak dudakları, Sina'nın dudaklarına kapandı. Sina kalp atışlarını takip edemiyordu. Karan'ın elleri, yüzünün iki yanında incitmeye korkar gibi dururken dudakları, kendi dudaklarını emmeye başladı. İlk defa komut almadan dudaklarını araladı. Karan'ın dudaklarından küçük bir inilti döküldü ve dili, kızın ağzının içine girdi. Dilleri karşılaştı. Sina beyninin uyuştuğunu, saç diplerine iğnelerin battığını hissetti. Elleri Karan'ın ensesine gitti. Ensesindeki saçlara parmaklarını dolayıp kendine çekti. Karan, sağ elini yüzünden çekip, takip ettiği yolu okşayarak aşağıya doğru kaydırdı ve Sina'nın göğsüne kapattı. Bu kez Sina'dan bir inilti çıktı. Karan aniden başını geri çekti, "Canın mı yandı?" diye fısıldadı endişeli gözlerle.

Sina cevap vermeden başını iki yana salladı. Tamamen sersemlemişti. Daha fazla devam ettiremezdi bunu. Biraz

daha uzarsa kendisini kaptırıp, durmaması için yalvaracaktı. Üstelik içeride diğerleri otururken yaparsa bunu, utancından ömrünün sonuna kadar bir daha yüzlerine bakamazdı. Yüzüne kızıllık yayılmaya başladı. Zorlukla konuşmaya çalışıp, "İçeri gidebilir miyiz artık? Diğerlerine rezil oluyoruz," dedi düşük bir tonla.

Konuşurken düşen göz kapaklarını çevreleyen kirpikleri, elmacık kemiklerinde titreyen gölgelerin oluşmasına neden olmuştu.

Karan gülümsedi. Başını salladı yavaşça. Ağır ağır kızın üzerinden kalkıp elini uzattı. Sina önce bir baktı, sonra elini verdi. Kocaman yataktan kalkıp, ayaklarının üzerinde durunca etrafa göz gezdirdi. Odada iki kapı daha vardı. Birinin banyo olduğunu tahmin etti. Diğeri açıktı ve görünen kısımdan giysi odası olduğu belliydi. Köşede iki kişilik bir kanepe vardı. Yatak, odanın ortasında ciddi yer kaplamıştı. Tek bir adam, neden bu kadar büyük yatak ister ki diye, aklından geçirirken yüzünü buruşturdu. Kim bilir, kaç kadınla beraber giriyordu yatağa? Elini hızla geri çekti.

Karan, "Ne oldu?" der gibi, şaşkınlıkla baktı..

Sina aksi aksi bakıp, "Ben asla burada yatmayacağım! Salonda yatarım!" deyip, kapıya hareketlendi.

Karan kolundan tutup kendine çevirdi. "Ne zırvalıyorsun yine? Ya, iki dakika ya! İki dakika kavga etmeden, aksilik yapmadan duramıyor musun?" "Ben aksilik yapmıyorum! Tavrımı koyuyorum!"

"Ne tavrı ya? Neyin tavrı bu?" dedi, anlamayan gözlerle.

"Ben bu yatakta yatmayacağım!" diye bağırdı Sina, ayağını yere vurarak.

"Nedenmiş o?" diye bağırdı Karan. "İki gecedir zaten benimle yatıyorsun. Evinde kalsak yine yatacaktın. Burada niye yatmayacakmışsın?"

"Yatmayacağım ben bu yatakta!" diye, neredeyse çığlık attı Sina.

Karan, kızın tepkisine şaşırarak bir adım geri çekildi. "Odada mı? Yatakta mı?" dedi, temkinli bir sesle. "Bu yatak-

ta yatmayacağım ben!" diye tekrarlayarak ateş saçan gözlerle bağırdı Sina.

"Yatağın nesi var?" dedi Karan sakince.

"Sen git, hareminle paylaş yatağını. İçine doldurduklarından biri olmayacağım!"

Karan öne bir adım attı, Sina geri çekildi. Karan elini uzatırken sakince başını salladı. "Bi sakinleş!"

"Niye sakin olacakmışım? Hem sakinim ben! Sürekli ültimatom veriyorsun! Al sana ültimatom! Ölürüm, yine yatmam orada!" Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Karan gülmemek için kendisini tutuyordu. Dudakları kıvrılınca dudağının içini ısırıp, kendini frenledi.

"Ben bu yatakta alem yaptım, diye mi yatmıyorsun?"

"Bana ne senin aleminden? Ne istersen yap! Umurumda bile değil." "Hiç değil, fark ettim." Karan'ın sesi alaycıydı.

Sina işaret parmağını sallayarak "Hiçbir şeye zorlayamazsın beni! Kendi kararlarımı kendim veririm. Çok sağ ol. Anladık! Yardım ediyorsun. Borcumu bir şekilde öderim ben ama o kadar! Uzak dur benden!" dedi öfkeli bir sesle.

Arkasını dönüp odadan çıktı. Karan arkasından güldü. Yatağından geçmiş kadınları düşününce delirmişti. Demek ki onunla ilgili bir şeyleri umursuyordu. Böylesi daha iyi, diye düşündü. İstediği kadar kudursun, gece o yatağa girecekti nasılsa. Birkaç saat daha bunun düşüncesiyle yorsun kendini. Zamanı gelince Karan sokardı koynuna zaten. Suratında kocaman gülümsemeyle salona geçti.

Sina beş karış suratla kanepede oturuyordu. Salim gelen yiyecekleri tezgâha bırakmıştı. Hülya yanına gidip, Salim'e yardım etmeye başladı. Kimseden ses çıkmıyordu. Karan, hiçbir şey olmamış gibi rahat bir yüz ifadesiyle Sina'nın ayak ucuna oturdu tekrar. Sina dönüp bakmadı. Demir ve Sahra'nın bakışları, ikisi arasında gidip geliyordu. Karan laf olsun diye Sahra'yla konuşmaya başladı.

"Nedir sizin bu isimlerinizin olayı?" dedi göz kırparak.

Sahra sırıttı. "Tanıdık geliyor, değil mi?"

"Abinin adı, Hazar... Hazar Denizi?" dedi, tek kaşını kal-

dırarak. Sahra başını salladı. "Sen, Sahra Çölü?"

Sahra yine gülerek başını salladı. Karan başını çevirip yanında kaşları çatılı, yarı uzanmış kıza baktı. Yumuşak bir sesle, "Sina Yarımadası!" dedi, emin bir ifadeyle.

"Evet; ve en son İber. O da İber Yarımadası," dedi Sahra.

"Kim koymuş böyle?"

"E baba emekli coğrafya öğretmeni olunca tahmin et artık!" "Annen karşı çıkmamış mı?"

Sahra'nın yüzü düştü. Sina huzursuzca kıpırdandı. Demir, korumak ister gibi kolunu Sahra'nın omuzuna attı. "Çıkmış!" diye mırıldandı Sahra. Gözleri yere bakıyordu.

Babalarının, hayatı boyunca kararlı davrandığı ve inat ettiği tek konu bu olmuştu. Annelerine karşı aldığı tek tavır, çocuklarının adını koymaktı. Çocuklarının hayatları değil ama adları önemliydi sanki babaları için.

Sina, gözlerinde garip bir ifadeyle kardeşine bakıyordu. İki kardeş göz göze geldiler. Sina dişlerini sıktı. Bu konu nereden açılmıştı böyle?

Karan başını çevirip Sina'ya baktı. Ortamda aniden elektrikli bir hava meydana gelmişti. Herkes gergindi. Yüzünde öfkeli bir merak oluşmaya başladı. Bunların anneleriyle ilgili ne sorun vardı ki? Hülya da bir kez "Anasının marifeti!" demişti sinirle. Sonra arabada gelirken Sina, dayağa alışık olduğunu söylemişti. O sırada dövüşmeyi öğrenirken olabileceğini düşünmüştü oysa şimdi farklı düşünmeye başlamıştı. Hülya, konuşmanın gidişatını engellemek için yanlarına geldi.

"Yemek hazır. Hadi, herkes masaya."

Sina atıldı. "Ben aç değilim!" Sesi inatçı çıkıyordu.

"Sina, bütün gün bir şey yemedin. Atıştır bir şeyler. Lütfen!" dedi Hülya.

"Aç değilim, Hülya. Siz yiyin." İyice kaykılıp, başını koltuğun koluna koyarak battaniyeyi üzerine çekti. İçinde kaybolmak ister gibi bir hali vardı.

Demir, "Hadi" deyip, Sahra'yı ayağa kaldırdı. Kolu karısının omzunda, masaya doğru sürükledi. Hülya karşıdaki kanepenin arkasında, gözlerini Sina'ya dikmiş, nasıl ikna ede-

ceğini düşünüyordu. Zorlamak istemiyordu çünkü zorlarsa nasıl bir tepkiye yol açacağını çok iyi biliyordu.

Karan başını Hülya'ya çevirip gözleriyle, "Tamam, sen git. Ben ilgileniyorum," der gibi bir işaret yaptı. Hülya başını sallayarak arkasını dönüp uzaklaştı. Geniş salonun diğer ucundaki yemek masasının etrafına yerleştiler. Karan ağır hareketlerle, geniş kanepede Sina'nın arkasına doğru uzanıp, sırtını göğsüne yasladı. Kolunu üzerinden atarak kendine bastırdı. Dudaklarını kulağına yapıştırdı.

"Sakinleş artık! O yatakta hiç kimse yatmadı... Burası benim mahremiyetim, kimse gelemez. Oteli biliyorsun... Hepsini oraya götürüyordum... Senden sonra o odayı da kapattım! Canıma okudun! Rahatla artık!"

Sina tepki vermedi. Duyduklarını değerlendiriyordu.

"Sana niye inanayım? Yalan söylüyorsun! İstediğin şeyi elde etmek için her şeyi yaparsın sen!" diye mırıldandı bir süre sonra.

Karan derin bir nefes çekti.

"Ben istediğimi zaten alırım. Niye yalan söyleyeyim?"

"Niye inanayım?"

"Ne istiyorsun inanmak için? Ne yapayım, söyle? Yatağı değiştirmemi istiyorsan iki saate yenisini getirtirim."

"Tabii, her şeyi hemen parayla hallederiz." Sina, sesindeki aşağılayıcı tona engel olmamıştı.

"Bak, zorlama beni. İkimizi de rezil ederim. Sırf sen ikna ol diye, inerim binanın güvenlik odasına, seni de sürüklerim. Son bir senenin tüm görüntülerini saatlerce seyrettiririm sana. Hatta işi abartır, eline de patlamış mısırı yapıştırırım. Zerre çekincem yok! Yaparım! Ya bu gece o yatağa girilecek ya da sabaha kadar güvenlik odasında, saçma sapan görüntüleri izliyor olacağız."

Sesi çok kararlıydı Karan'ın. Kafasına koyarsa ve eğer Sina bu şekilde ikna olacaksa umurunda değildi, inerdi o odaya. Kim, ne derse desin kararından dönmezdi.

Sina, adamın kafasına koyunca geri adım atmadığını, boş konuşmalar yapmadığını öğrenmişti artık. Sırf haklılığını ka-

nıtlamak için sabaha kadar onu, o odada tutardı. Doğru söylediğini istemeden de olsa kabul etmek zorunda kaldı. Başını salladı yavaşça.

"Tamam. Bu konuda anlaştık. Kalk, bir şeyler ye şimdi." "Aç değilim."

"Sina! Zorlamak istemiyorum. Son tecrübeden sonra bu konuda hep geride duruyorum, biliyorsun ama yemen lazım. Bir lokma bile olsa bir şeyler ye."

"İyi, tamam," dedi Sina isteksizce. Konunun daha fazla uzamasını istemiyordu. İkna edene kadar devam edeceği belliydi.

Karan başını eğip boynunu öptü. "Aferin, benim kızıma," dedi gülümseyerek. "Ben senin kızın falan değilim!" "Hı hıı." dedi Karan umursamadan.

Tartışmayacaktı daha fazla. Şakağına dudaklarını bastırıp yerinden kalktı. Elini uzatıp Sina'yı kaldırdı. Yan yana masaya yanaştılar. Hülya hevesle Sina'nın tabağına bir şeyler koymaya başladı. Demir ve Sahra masanın karşısında, yan yana oturmuşlardı. Demir, patlayan dudağı nedeniyle zorlukla çiğniyordu yiyecekleri. Sahra endişeli gözlerle sürekli kocasına bakıyordu. Hülya masanın başına oturmuştu. Salim, Demir'le Sahra'nın karşısındaki sandalyeleri boş bırakıp, sonraki sandalyeye oturmuştu. Hareketleri çekingendi. Daha önce çalıştığı insanlarla aynı masaya oturmamıştı. Sina, Karan ve Salim'in arasına oturdu. Önündekilerden atıştırmaya başladı. Başını yanındaki Salim'e çevirdi.

"Salim, yemekten sonra seninle benim eve gidelim de ben birkaç eşya alayım evden." "Tabii, Sina Hanım. Siz ne zaman derseniz, ben hazır olurum."

"Salim'in yapacak işleri var. Ben gider alırım," dedi Karan, araya girerek.

"Benim de gitmem lazım."

"Gerek yok. Neye ihtiyacın varsa liste yap, ben hepsini getiririm."

Sina başını kaldırıp, gözlerini havaya dikti. "Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak bilmiyorum. Görünce aklıma gelecek."

"Şu an neye ihtiyacın varsa söyle, kalan kısmı sonra da hallederiz."

"Benim kendi evime ihtiyacım var o zaman," dedi yüksek perdeden, isyan dolu bir tonla.

"Tamam." Başını eğip, Salim'e baktı Karan. "Kamyon ayarla, iki saate Sina'nın evini buraya taşıyoruz."

"Tamam, Karan Bey," dedi Salim yerinden fırlayarak.

Diğerleri yine nefeslerini tutmuştu. Hepsi şaşkınlıkla Karan'a bakıyordu.

"Salim! Otur yerine, yemeğini ye!" dedi Sina, kızgın bir sesle. Karan'a döndü. "Manyak mısın sen? Senin akıl sorunların mı var? Evimi buraya taşımak ne?"

"Sen evime ihtiyacım var, dedin. Eve gidemiyorsan ev sana gelir. Eğer böyle iyi hissedeceksen evini getiririm buraya. Çözüm odaklı düşünüyorum. Niye akıl sorunum olsun?",

"Allah'ım, ne günah işledim ben? Ne günah işledim de bana bunu reva gördün?" diye söylendi Sina, başını iki elinin arasına alıp dirseklerini masaya koydu. Kendisini tutmasa sinirden bağıra bağıra ağlayacak haldeydi.

Hülya araya girerek öksürdü. "Karan, bu yaptığın normal değil, farkındasın değil mi?"

"Nesi normal değil? Sina'nın bütün eşyası sığar buraya. Kendisini öyle iyi hissedecekse getiririz hepsini. Nesi garip, anlamıyorum ki?" diye cevap verdi şaşırarak. "Salim, gelmez mi hepsi? Sorun var mı?" dedi, başını Salim'e çevirerek.

"Hayır Karan Bey, sorun yok. Birkaç saat içinde hepsi burada olur," dedi Salim, kurulu robot gibi. Salim'e kalsa, Karan'ın istediği hiçbir şey olanaksız değildi.

"Gördünüz mü? Sorun yok, dedi işte. Demek ki olurmuş." dedi Karan, gözlerini tek tek diğerlerinin yüzüne çevirip, eliyle Salim'i gösterirken. Hepsi adama deli görmüş gibi bakıyordu. Sina inanmaz bir halde hala başını iki yana sallıyordu.

Demir elindeki çatalı masaya atıp, "Abi, bu nasıl özgüvendir ya? Adama kıl olayım diyorum, zorla kendini sevdiriyor. Ya bacanak, adamın dibisin valla! Allah'tan, Sina evimi isti-

yorum dedi, kazara Pasifik'te ada dese ne olacaktı acaba?" dedi hayranlıkla bakarak.

"Salim, Pasifik'te ada satılıyor mu? Bir bak bakalım, kaç para?" dedi Karan, merakla başını yine Salim'e çevirdi. Soruyu ciddi olarak sorduğu sesinin tonundan belliydi.

"Araştırırım Karan Bey," dedi Salim ciddi ciddi.

"Manyak bu! Kafayı yemiş!" diye bağırdı Sina yerinden fırlayarak. "Neyin geyiğini yapıyorsunuz ya? Daha fazla dayanamayacağım ben. Kim, nereye gidiyorsa gitsin. Kim, ne yapıyorsa yapsın... Beni bir süre rahat bırakın. Boğuldum artık!" diye bağırmaya devam ederek masadan uzaklaşıp, kanepedeki battaniyeyi kolunun altına aldı. Arkasından sürükleyerek koridorda kayboldu. Uzun bir süre tek başına kalıp, kafasını dinlemek istiyordu. Günlerdir stres altındaydı. Kendisini büyük bir patlamanın eşiğinde hissediyordu. Şu an ne Hülya'yı ne kardeşini ne de başka birini görecek gözü vardı. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

Karan peşinden gidecekken Sahra engel oldu. "Yeter ama artık! Biraz yalnız kalıp soluk alsın. Günledir baskı altında. Sen de bir rahat ver! Atom bombası gibi düştün kızın hayatının ortasına."

"Ne dedim ki şimdi? Kendisini nasıl iyi hissedecekse onu yapmaya çalışıyorum."

"Ya arkadaşım, hasta mısın sen? Kız, 'ben kendimi evimde iyi hissediyorum' dedi diye, evi buraya taşımak nedir? Neyin kafasını yaşıyorsun sen? Sokağa çıkıp birine bunun çok normal bir şey olduğunu söylesen millet sana poposuyla güler!" dedi Sahra.

Hülya da başını sallayarak onayladı. Demir, "Doğru diyor," der gibi bir ifadeyle baktı.

"Salim, yanlış mıyım yani?" dedi Karan, tek bir destek almak istercesine. Hiç değilse Salim'in kendisini destekleyeceğini biliyordu.

"Siz ne derseniz doğrudur Karan Bey," dedi Salim, çok da inandırıcı olmayan bir sesle.

"Salim, canım, sana git, şu köşede tek ayak üstünde dur, dese onu da mı yapacaksın sen? Valla senin gibi bir adam

ben de istiyorum etrafımda. Her dediğime he diyecek adam, bende egoyu tavana çıkarır. Bizim niye eziğe bağladığımızı anladınız değil mi? Bir kez bile 'bu mantıklı' dediğim bir şeyi desteklemediniz. Utanın kendinizden! Üstelik ben, bir kez bile böyle absürt bir tutum sergilemedim," dedi Hülya, kınarcasına Sahra ve Demir'e başını çevirerek.

"Ne sergilemedin be?" diyen Sahra, Hülya'ya döndü. "Burnuma halka takacağım, diye tutturduydun. Absürt değil miydi yani?"

"Sen, kızının başında mini etek giyip, Fatih sokaklarında dolaşırım ben, diye iddiaya girerken çok mu mantıklıydın?" dedi Hülya çemkirerek.

"Hee, hatırladım. Az daha linç edeceklerdi Sahra'yı, ellerinden zor aldım. Ne boktan bir gündü," dedi Demir. İki kız da ona aldırmadı.

"Asıl senin bir şişe tekilayı tek başıma içerim deyip, bardaki adama kafa tutman mantıksızdı. Alkol komasına girecektin!" diye atıldı Sahra.

"Girecektin değil. Girdiydi. Sabaha kadar hastanede başını bekledik ya!" diye araya girdi yine Demir.

"Sırf ertesi gün Akif Amca'nın yüzünün alacağı hali merak ediyorum diye, adamın yeni arabasının dört lastiğini çalıp yok eden benim tabii," diye çemkirdi Hülya.

"İyi para etmişti yeni lastikler. Ne biçim ezmiştik o paraları Kumkapı'da," dedi Demir gülerek. İki kız yine duymadı onu.

"Onda ne var ki? Ertesi gün ne kadar gülmüştük, hatırlarsan. Senin, akşama kız istemeye gidecek olan Ahmet'in çayına müshil ilacı koyup, ısrarla içirmene ne demeli? Çocuk rezil oldu senin yüzünden," diye karşılık verdi Sahra.

"Ya, o çok boktandı. Hala kahvede Ahmet'le dalga geçiyorlar. Adam bir daha kız istemeye gidemedi korkusundan," diye, yine atıldı Demir gülerek.

"Hee, o yüzden bir hafta güldüydün! Park halindeki pazar kamyonunu boşa alıp, yokuş aşağı bırakınca dükkânın içine sokan da bendim tabii!" diye, diklendi bu sefer Hülya.

"Yuhh! Onu da mı sen yaptın?" dedi Demir şaşkınlıkla.

Hülya ve Sahra, Demir'in tepkisiyle aniden durdular. Suçlu suçlu Demir'e bakan Sahra, "Ya, yok aşkım. O, öyle değil..." diye ağzının içinde gevelemeye çalıştı. Hülya'ya kızgın bir bakış attı. "Aşk olsun, hani üçümüzün arasında kalacaktı!"

"Ay özür dilerim, ağzımdan kaçtı ya," dedi Hülya, mahcup bir ifadeyle. Elini ağzına bastırmıştı.

Karan, beş dakikadır karşısındaki konuşmaları dinlerken gözleri gittikçe açılmıştı. Salim ağzı açık kızları dinliyordu. Demir'in küskün yüz ifadesi Sahra'yı telaşlandırmıştı.

"Ya Demirciğim, o yanlışlıkla oldu," derken ikna edici olmayan bir açıklama yapıyordu. "Nesi yanlışlık Sahra? Emin Abi'nin dükkân harap olduydu."

"Sigortası vardı!"

"E Mahmut'un kamyon? Kaskosu bile yokmuş, ne biçim zarar etti adam."

"Yok yok, ona iyi oldu!" Hülya araya gitmişti.

"Nasıl iyi oldu be! Çalışamayınca kirasını ödeyemedi diye, adam mahalleden taşındı gitti." "E zaten amaç da oydu. Bak, bu kadar abukluk yaptı. Sahra'nın en iyi işidir o!"

"Lan, sizde vicdan kalmadı mı?" diye çıkıştı Demir ikisine de.

"Ne vicdanı be! O puşt, küçük kızları sıkıştırdığı yerde mıncıklıyordu. O yüzden Sahra kamyonu pert ederse siktir olur gider, diye düşündük. Doğru da düşündük valla. Ellerine sağlık arkadaşımın!" dedi Hülya, Sahra'ya beşlik kaldırıp. Sahra göz kırparak karşılık verdi.

"Vay puşt! Öyle mi? E, iyi olmuş o zaman. Peki, niye Sahra yaptı?" dedi Demir şaşırarak. "Kısa çöpü o çekince ona kaldı iş. Sina'yla ben uzun çöpü çektik," diye sırıttı Hülya.

"Lan, karıştırdığınız haltların yarısını bile bilmiyorumdur. Bir de Sahra bana her boku söyler diyorum."

"Demir, valla söylüyorum. Bunu atlamışım sadece. Ben senden bir şey gizler miyim? Hem niye gizleyeyim? Sen benim bir tanemsin! Hayatım, ömrümsün." Sahra kollarını Demir'in boynuna sardı. Yanağına öpücük kondurdu. Demir çocuk gibi sakinleşti.

Karan, Hülya'nın Sahra'ya bakıp komik bir yüz ifadesiyle

alay ettiğini gördü. Karan'ın bakışlarını yakalayınca yerinde dikili öksürerek kendini topladı.

Karan arkasına yaslanıp şaşkınlıkla konuştu. "Ulan, ben her boku yedim sanıyordum. Siz üç kadının yaptıklarının yanında, ben peygamber kalıyorum be! Araya giren olmasa kim bilir bu laf sokma daha nereye kadar gidecekti." Demir elini salladı "Ohhoooo" der gibi.

"Siz ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Karan, Sahra ve Demir'e.

Demir ışıltılı gözlerle Sahra'ya baktı. "Ben 18 yaşındaydım mahalleye taşındığımızda. Ertesi gün Sahra'yı gördüm. Daha 13 yaşında, çırpı bacak bir şey ama nasıl cabbar, bir görsen. Çocukların canına okuyor mahallede. Sonra ben üniversiteye başladım, Sahra liseye. Sürekli bir aradaydık. Bir baktım, o ilk gördüğüm gün ben aslında vurulmuşum bu manyağa."

"Sensin manyak!" dedi Sahra, şımarıkça gülerek. "Sürekli bir aradaydınız o zaman?"

"Öyle."

"Sadece dördünüz mü?"

"Yok, bir de İbo var. O, benden iki yaş büyüktür. Çok korumuştur beni de kızları da. Biz, böyle sürekli bir arada takılırdık. Sonra ben üniversiteyi bitirir bitirmez evlenmeye karar vermiştik. Öyle de yaptık."

Karan başını salladı. Birbirlerini sürekli kolladıkları belliydi. Bu gruptaki İbo, onu biraz rahatsız ediyordu gerçi ama şimdilik yorumsuz geride duruyordu.

"Haydi, hep beraber şuraları toplayalım," dedi Hülya ayağa kalkarak.

Sahra, "Demir, sen git kanepeye otur, dinlen biraz. Biz hallederiz hayatım," dedi, kocasını hafifçe itekleyerek. Demir kanepeye oturup arkaya kaykıldı, başını yaslayıp gözlerini yumdu.

Salim Karan'dan izin alıp gitti. İhtiyaç olursa arardı nasılsa. Karan, elindeki tabakları tezgâha bırakırken Hülya bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. Sahra birkaç tabağı tezgâha bırakırken Karan'la yan yana geldiler. Karan başını kaldırıp, derin bakışlarla Sahra'ya baktı.

"Sen de biliyorsun değil mi, neden yaptığını?"

12. BÖLÜM

Sahra'nın açıklamaya ihtiyacı yoktu. Neyi sorduğunu çok iyi anlamıştı. Başını sallamakla yetindi.

"Ve sen de söylemeyeceksin?"

"Hiçbir zaman!"

"Demir biliyor mu?"

Sahra endişeli bir bakış attı Demir'in tarafına.

"Hayır. Bilmeyecek de!" dedi Sahra, kararlı bir sesle. Sesinde uyarı vardı. "Sen, kardeşi olarak neden dur demedin! Neyin kararı bu?"

"Onun seçimi. Onun tercihi. Kimsenin hiçbir şey demeye hakkı yok!"

"Hak veriyorsun yani? Tanımadığı bir adama bekaretini vermesini doğru mu buluyorsun?" dedi, öfkeyle dişlerinin arasından tıslayarak.

"Ben hak veriyorum, doğru buluyorum demedim. Sadece yargılamıyorum. Bunun sebepleri onu ilgilendirir. Ve tek bir kişinin bile onu bu konuda yargılamasına izin vermem! Ne kocama! Ne sana!"

"Ya başka bir manyağa denk gelseydi?" diye diklendi Karan, kararmış gözlerle.

"O zaman en manyak olarak seni bulduğuna şükredelim. Gerçi baksana sen bayağı bir arıza çıktın. Ona kalsa çoktan unutulmuştu her şey. Kimsenin de gelip hayatının ortasına çökeceğini düşünmemişti."

Karan, elini saçlarına götürdü. Sıkıntıyla dişlerini sıktı. "Bak sana bir şey diyeyim mi? Ona da dediğim gibi alışın

bana! Hiçbir yere gittiğim yok! Ben olmadan onun da hiçbir yere gittiği yok!"

"Senin maksadın ne Karan? Neyin hesabını keseceksin ona?"

"Hiçbir şeyin hesabını kestiğim yok! Artık sormuyorum bile nedenini. Umurumda da değil ama çıktı ya bir kez karşıma... O zaman, ben tamam diyene kadar orada kalacak! Nokta!"

Arkasını döndü sinirle. Demir'in karşısındaki kanepeye oturup, dirseklerini dizlerine koyarak ellerini saçlarına geçirdi. Hülya'yla Sahra bakıştılar. Kalanları toplarken Hülya mırıldandı.

"Bu fena tutulmuş, sana söyleyeyim."

"Ben de aynını düşünüyorum da... Sina'yı sen de tanırsın. Ölse geri adım atmaz! Verdi bir kere kararını!"

"Biliyoruz, verdi de... Ben doğru bulmadığımı hep söylüyorum. Tamam... Kolay bir şey değil ama dünyanın sonu da değil."

"Hülya, biz böyle diyoruz ama aynı şey bizim başımıza gelse biz nasıl davranırdık acaba, hiç düşündün mü?"

"Hep düşünüyorum ama bakarsın Karan fikrini değiştirir."

"Sina'nın ne kadar verici olduğunu biliyorsun. Bir şey veremezse hiçbir şey istemez!" "Bu adamın illa çocuk isteyeceğini ne biliyoruz?"

"Bilmiyoruz! Sorun da bu ya? Ne kadar güvenebiliriz? Bugün tamam der, yarın öbür gün belki istiyorum der. O zaman Sina'nın hissedeceklerini tahmin edebiliyor musun? Valla ben biliyorum. O gün gelirse düşünmez, gider atar kendini köprüden! Ben kardeşimin böyle bir şey yaşamasını istemiyorum."

"Ben çok istiyorum sanki!"

"O zaman bırakacağız, kararı Sina verecek. Bize ihtiyacı olduğunda da orada olacağız her zamanki gibi." "Valla o köprüden atlamaya kalkarsa bir an düşünmem peşinden giderim, haberin olsun!"

"Al benden de o kadar!" "Senin kocan var!"

"Önce Sina vardı. O, hep önce olacak!"

Hep birlikte kahve içtikten sonra kendi evlerine gitmeye karar verdiler. Hülya o gece Sahra'da kalacaktı. Sina ya da Sahra, hangisi olursa olsun onlarda kalmasına annesi asla sorun çıkarmazdı. Canı ne zaman isterse o zaman gider, kalırdı her ikisinde de.

Ertesi gün Cumartesi olduğu için işe gitmeyecekti hiçbiri. Hafta sonu toparlanmaları için de iyi bir fırsattı. Demir, İbo'yla konuşup, ertesi gün hastaneye onun gitmesini söyleyecekti. İber'i de götürürdü. O da bütün gün babasının yanında durur, içi rahatlardı. Bu halde Hazar'ın onları görmesi iyi olmayacaktı.

Karan, onları bırakması için Salim'i aradı. Kapıdan hepsini yolcu ettikten sonra mutfağa dönerek bir şişe şarap açtı. Bir kadeh ve şarabı eline alıp koridor boyu ilerledi. Yatak odasının kapısını açtı. Sina yatağın neredeyse ucunda, battaniyenin altında yatıyordu. Karan elindekileri yatağın başındaki komodinin üzerine koydu. Sina'ya yaklaşıp kollarının arasına çekerek yatağa oturdu. Sırtını başlığa vererek aşağı kaykıldı. Sol kolunu Sina'ya dolayıp, başını göğsünün üstüne koydu. Battaniyeyi üzerine çekti.

Sina çekildiğini hissedince gözlerini açmıştı. Hiçbir şey demedi. Karan eliyle saçlarını okşadı. Yan tarafına uzanıp, şarap doldurduğu kadehi eline aldı. Bir yudum içti, sonra kadehi bacağının üzerine koydu. İkisi de konuşmadılar. Sina tekrar gözlerini kapadı. Karan bir yandan şarabını içip bir yandan düşünüyordu. Artık gerçekten Sina'nın neden yaptığını düşünmüyordu. Nedeni her ne olursa olsun, kızı karşısına çıkarmasına sebep olmuştu. Artık nedeni umurunda değildi. Onun için sonuç önemliydi. Sonuç; Sina yanındaydı.

Uzun süre konuşmadan o şekilde kaldılar. Karan üçüncü kadehini içiyordu. Sina gözlerini açmıştı ama ses çıkarmadan olduğu yerde yatıyordu. Karan uyandığını biliyordu ancak ikisinin de sessizliğe ihtiyacı vardı, o yüzden konuşmadı.

Epey sonra Karan, kızların konuşmalarını hatırlayınca dudakları kıvrılmaya başladı. Dudaklarından istemsiz bir kı-

kırtı çıktı. Sina şaşırarak kaşlarını çattı. Karan suratındaki gülümsemeyi durduramadan "Demir, Mahmut'un kamyonunu dükkâna soktuğunuzu öğrendi!" dedi. Kıkırtısı yükseldi.

Sina aniden yerinden fırladı. Üzerindeki battaniyeyi atarak yatağın içinde oturur vaziyette "Ne?" dedi, gözleri kocaman açılmış bir halde.

"Kızlar... Bütün kirli çamaşırlarınızı ortaya serdi..." Kahkaha attı bu sefer dayanamayıp. "Neden yaptılar ki bunu? Ne gereği vardı ki?"

"Gaza geldiler... Birbirlerini suçlarken ikisi de döküldükçe döküldü... Yalnız hakikaten korktum sizin üçünüzden..." Tekrar kahkaha attı. Elindeki kadeh sallanınca havaya kaldırıp, dengelemeye çalıştı.

"Ya neden gaza geldiler? Hepsini mi?"

"Benim kısmen suçum olabilir..." deyip, masum bakışlar attı. "Senin evi taşımaya kalkınca mantıksız olduğuna karar verdiler. Sonra da kendi yaptıkları mantıksızlıkları birbirlerini suçlayarak anlatmaya başladılar."

"Geri zekalılar!"

"Bu arada... Hepsini mi derken?"

"Ne kadarını anlattılar?" dedi Sina şüpheyle.

"Birbirlerini suçladıkları için başrolde onların olduğu olayları anlattılar... Seninkileri henüz duyamadık!" dedi, yan gözle sırıtıp.

Sina rahatlayarak geri oturdu. Karan sırıtmaya devam etti. "Her suç için mi çöp çekiyordunuz?" "Onu da mı ya?" dedi Sina, sıkıntılı bir yüzle.

"Bu Mahmut olayını nasıl sakladınız şimdiye kadar? Demir bile biraz evvel öğrendi."

"O iş sıkıntılıydı biraz. Emin Abi'nin dükkân epey zarar görünce sesimizi çıkaramadık. Kamyonun freni boşaldı diye düşündüler. Bizden olduğunu bilseler zararı nasıl karşılaya cağız ki? Biz de sesimizi kestik, aramızda sır olarak tutuyorduk."

Karan kahkahalarla gülmeye başladı. Elindeki kadeh dökülecekken Sina uzanıp kadehi aldı. Kalan iki yudumu kafasına dikti.

"Başka hangilerini söylediler?" dedi, şişeyi işaret ederek.

Karan şişeyi alıp kadehi doldurdu. Düşünüyormuş gibi gözlerini kaldırdı. "Sahra gerçekten mini etekle Fatih'te dolaştı mı?"

Sina gülmeye başladı. Başını sallarken, "Bir hafta evin tüm işlerini ben yapmak zorunda kaldım. İddiayı kaybeden her işi yapacaktı."

"Nasıl çıktı oradan öyle?"

"Demir kurtardı. Duyunca İbo'dan arabayı alıp, basmış gaza. Adamlar Sahra'yı linç etmek için peşine düşünce hep beraber kaçmaya başladık. Sahra'da topuklu ayakkabılar, koşamıyor tabii. Hülya'yla arkamızda bırakmayı da hiç düşünmüyoruz. İki koluna girip, neredeyse çocuk gibi havaya kaldırarak koşmaya başladık. Sonradan, neden ayakkabıları ayağından çıkarıp doğru dürüst koşmadı diye, bir de üstüne tartıştık. Hanımefendinin verdiği cevap; kombini bozulurmuş!"

İkisi de yatağın üzerine yatıp kahkahalarla güldüler. Karan son anda dökülecekken kadehi aldı elinden. Gülmeye devam ederken birer yudum aldılar. Karan yaşadığı anın hiç bitmemesini diledi. İlk defa tartışmadan iyi vakit geçiriyorlardı ve anlatılanlar gerçekten komikti, çok eğleniyordu. Şu anki keyfini bozabilecek her şeyi yok edebilirdi dünyadan. Şarabı içmeye devam ettiler.

"Peki, Hülya'nın bir şişe tekila içtiği doğru mu?" dediği anda Sina'dan inanılmaz bir kahkaha patladı.

"Onu da mı öttüler?" Öne doğru eğildi gülerken. "Bardayız... Üçümüz de iyi içeriz. Alışığız yani. Epey içtik, üçümüzde de tık yok. Yan masada birkaç adam bütün gece bizi izlemiş. Biz içtikçe ve hala ayık şekilde kaldıkça adamlar hırs yapmış. Biri dedi ki; hanımlar siz sünger misiniz? Biz yıkıldık, sizde tık yok... Hülya cevap verdi; arkadaşım başa çıkamadığın şeyi yapmayacaksın... Adam, sen ne kadarıyla başa çıkarsın? diye sorunca bu salak, bunun üstüne bir şişe de tekila içerim, dedi. İçersin içemezsin derken, gecenin hesabına iddiaya girildi. Hülya, hesabı bedavaya getireceğiz diye nasıl seviniyor. Sonunda adamlar bizim hesabı ödediler."

"Hülya?"

"İşte, gecenin sonu bizim için hastanede bitti. Üstelik o akşamki hesabın üç misli masraf yaptık! Az daha ölecekti manyak!" Bu seferki gülümsemesi hüzünlüydü. Öyle bir şey olsa mahvolurlardı. Neyse ki Hülya toparlamıştı ertesi gün.

"Ahmet, hala kız istemeye gidemiyormuş," dediği anda Sina kendisini arkaya atıp, yatağın üstünde tepinircesine gülmeye başladı.

Karan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu izliyordu. Kızı ilk defa bu kadar rahat, bu kadar tasasız ve keyifli görüyordu. Şu an mutlu, küçük bir kız çocuğu gibiydi.

Sina kendini biraz toparlayıp, tekrar yatağın ortasına oturdu. Hala gülerken konuşmaya başladı. Karan kadehi uzatınca bir yudum alıp geri uzattı. Ellerini kollarını kullanarak konuşuyordu.

"Ahmet bizim mahallede arsız bir şey... Sürekli afra tafra... Herkesi eziyor. Eh, mahallede herkesten daha iyi durumları ya, kendini mahallenin kralı sanıyor. Biz duyduk ki bu, o akşam kız istemeye gidecek... Biz de nasıl sinir oluyoruz ona. Üçümüzü de bir yokladı çünkü..."

"Yokladı derken?" dedi Karan, kaşlarını çatıp. "Bir yerinize mi dokundu?" derken gözleri kızgın bakmaya başlamıştı.

"... Hayır ya. Ne haddine! Nasıl dokunacak? Elini kırarız! Yokladı derken, üçümüzden hangisi olursa kendince çıkacak, mahallede hava atacak. Yürürüm ben bunlara, demiş işte. Hepimize ayrı ayrı haber göndermiş. Yalnız salak ya, bizim her şeyi birbirimize anlattığımızı çözememiş. Halbuki bütün mahalle bilir bizi. O yüzden acayip gıcığız kendisine. Neyse; bunun kız istemeye gideceğini duyunca biz işi bozmaya karar verdik. Sırf gıcıklık olsun... Sonra Sahra'nın bir arkadaşı, eczanede çırak olarak çalışıyor, kızla yaşıtlar... Ondan müshil istedi. Müshil alınca Ahmet'in her zaman takıldığı dükkânın önünden geçtik. Sanki tesadüf karşılaşmışız gibi... İşte; nasılsın, evleniyormuşsun hayırlı olsun falan filan. Nasıl mutlu biz onunla konuştuk, diye. Dedik, madem evleniyorsun, gel sana bir çay ısmarlayalım. Bu reddeder mi? Koşa koşa gel-

di. Çay bahçesine oturduk. Sahra ve ben lafa tutarken Hülya müshili bunun çayına karıştırdı. Bir on dakika daha takıldık. Hadi, bize eyvallah deyip, çıktık oradan. Saat akşama geliyor. Kız isteme saati de gelmiş. Her şey normal tabii. Kızın evine gitmişler. Buna ağrılar girmeye başlamış. Tutarım tutamam derken, kızın evinin ortasına! ..." Sina'nın gülmekten gözlerinden yaş geliyordu. Bir yandan gülüp bir yandan konuşmaya çalışıyordu "Haftalarca güldük... Oh oldu ona da! Nasıl söndü havası. Daha kimseyi ezemiyor mahallede."

Sina sırt üstü yatağa yatmış, elini karnına koyarak gülüyordu. Kahkahaları düşünce derin derin nefes aldı arada kıkırdayarak.

Karan daha fazla dayanamadı. Sina'nın üzerine uzanıp dudaklarına yapıştı. Sina beklemediği anda dudaklar ağzına yapışınca önce şaşırdı ancak bir dakika geçmeden cevap vermeye başladı. Karan kıza sarılıp, dudaklarını ezerken çıldıracak gibiydi. O an, öperken bile yeterli gelmiyordu. Kızı içine almak, benliğinin tüm zerresinde hissetmek istiyordu. Öpüşler, dokunuşlar, hiçbiri yeterli değildi hissettikleri için. Beyni uğulduyor, kızın ağzının içinde dolanan dili, değdiği her noktayı yetersiz buluyordu.

Sina bu seferki dokunuşları farklı bulmuştu. Adam, her zamanki gibi emercesine öperken sanki bu bile ona yetmiyormuş hissi veren bir şekilde öpüyordu. Eli göğsüne kapandı. Dudaklarından inilti çıktı. Karan acele hareketlerle ağzını birkaç santim uzaklaştırıp, üzerindeki bol tişörtü, hemen ardından yarım atletini çıkardı. Sina karşı koyacak fırsat bile bulamamıştı. Belden yukarısı çıplak kalakaldı birkaç dakika içinde. Karan tekrar dudaklarına yapışırken iki elini, iki göğsünün üzerine kapadı. Elleri göğüslerini yoğuruyor, iki parmağıyla uçlarını sıkıştırıyordu. Sina inleyerek kalçasını kaldırdı. Aynı anda Karan'ın sertliğini hissetti. Karan kızın yüzünü yercesine öpücüklere boğuyordu. Dudakları boynuna, kulağının arkasına, tekrar boynuna indi. Dudaklarından neredeyse yalvarır tonda kelimeler döküldü.

"Sina... Ölüyorum... Sana dokunamayınca ölüyorum... Bi-

tir bunu... İzin ver... Lütfen, izin ver..."

Sina sersemlemiş haldeydi. Adamın ne kadar ateşli seviştiğini biliyordu ama şu an adam tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. Kelimeler ağzından çıkmıyordu. Daha kafasını toplayıp ne demesi gerektiğini düşünemeden, Karan kendisinden hafif uzaklaşmış, yırtarcasına üzerindeki her şeyi bir dakikadan az bir sürede üzerinden atmıştı. Kocaman vücuduyla çırılçıplak kızın üzerine abandı tekrar. Aralarında sadece Sina'nın taytı vardı. Karan, dimdik olmuş erkekliğini kızın bacaklarının arasına bastırdı ve tekrar kızın dudaklarına kapandı. Eli Sina'nın vücudunun her yerinde dolaşıyordu. Dudakları ve elleri sürekli hareket halindeyken mırıltılarını anlamakta zorlanıyordu Sina.

"Dayanamıyorum... Sana bakınca dayanamıyorum... Al beni içine... Lütfen al..."

Sina zorlukla başını iki yana salladı. Her ne kadar adamın dokunuşları aklını başından alsa da bu kadar çabuk sürede bu aşamaya gelmiş olmak onu korkutuyordu. Eğer adamla tamamen birlikte olursa bir daha ondan kopamayacağı düşüncesi içini dehşete düşürüyordu. Tekrar sona kadar giderse, onu içinde hissedip tek vücut olurlarsa bir daha kopamazdı bu adamdan. Karan başını kaldırıp Sina'yla göz göze geldi. İnanılmaz karanlıktaki bakışlarını ayırmadan kızın elini tutup erkekliğine götürdü.

"Dokun bana... Dokun, gör halimi..."

Sina'nın eli, adamın çelik gibi sertleşmiş erkekliğini çevrele di. Karan'ın eli, onun elinin üzerine kapandı. Karan derin bir nefes alırken başını arkaya atıp, gözlerini yumdu.

"Sina... Yapma bana bu işkenceyi... Günlerdir öldürüyorsun... " "Hazır değilim," dedi Sina zor duyulur bir sesle.

Karan gözlerini tekrar ona çevirdi. Kız ne derse desin zorlayamayacağını çok iyi biliyordu. Şimdi hazır değilse bir zaman sonra olacaktı. Sina'nın içinde olamamak şu an aklını kaçıracak gibi hissetmesine neden olsa da dayanacaktı. Başını salladı. Eğilip, yumuşakça dudaklarından öptü tekrar. Hala kızın elinin içindeydi. Bakışları yalvarır gibi bakarken

boynu hafifçe omzuna düştü. Elinin altındaki Sina'nın elini yönlendirmek ister gibi sıktı.

Sina anladı ne demek istediğini. Devam edemiyordu ama rahatlamaya ihtiyacı vardı. Karan'ın vücudu hissettiği gerginlikle titremeye başladı. Sina neredeyse üzüntüyle baktı ona. Adam şu an perişan halde görünüyordu. Dişlerini sıkmış, titremesine engel olamıyormuş gibiydi. Elini hareket ettirdi. Karan, dudaklarından fırlayan iniltiyle başını arkaya attı. Sina, avucunun içinde tuttuğu sertliği bir kez daha okşadı yukarı aşağı. Karan'ın iniltisi yükseldi. Sina aynı hareketi sadece üç kez daha yapabildi. Karan titreyerek üzerine boşalırken bu sefer dudaklarından daha yüksek sesler çıkıyordu.

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sıvı hala Sina'nın üstüne akmaya devam ediyordu. Göğüslerinin üzerine kadar gelmiş, göbeğinde bir birikinti oluşturmuştu. Karan, dudaklarının arasında homurtularla başını Sina'nın boynuna gömüp, kızın üzerine uzandı. Derin derin nefes alıyordu. Sina, üzerindeki adamın kalp atışlarını çok net hissediyordu. Karan toparlanmaya çalışırken kollarını adama dolayıp, sırtına ellerini koydu.

Beklemişti. Zorlamamıştı. Ne kadar zor durumda olsa da zorlamamıştı onu. Şu anki halini anlayabiliyordu. Aylardır kimseyle yatmadım derken doğru söylediği belliydi. Öyle bir hale gelmişti ki birkaç dokunuşta doruğa çıkmıştı. Şu anki hali küçük bir çocuk gibiydi. Sina'ya kollarını dolamış, burnunu boynuna gömmüştü. Başını hafifçe çevirip, kızın kulağına mahcup bir sesle fısıldadı.

"Bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim. Patlama noktasında olduğumu biliyordum ama iyi ki izin vermedin. Seni de yarı yolda bırakırdım."

Sina ellerini sırtında dolaştırdı bir şey demeden. Karan'ın sevişme sırasında ve sonrasındaki konuşmaları onu utandırıyordu ancak adamın sevişirken sürekli iletişim halinde olması hoşuna da gidiyordu. Karan sürekli konuşur, yönlendirir, kullandığı edepsiz kelimelerle hazzı hep zirvede tutardı.

"Senin de gelmen lazım. Rahatlamaya ihtiyacın var. Anla-

dım... Sen beni bir süre içine almayacaksın ama bu, dışında dolaşamayacağım anlamına gelmez..."

Sina panikle başını ona çevirip, "Aklından bile geçirme!" dedi.

Karan çarpık bir şekilde güldü. "Sina... Seni öyle bir yalayacağım ki ağzımın içine geleceksin. Ben de bundan manyak zevk alacağım."

Sina neredeyse dehşetle bakıyordu ona. Öldürürdü bu onu. Dilinin ne kadar marifetli olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Başını iki yana salladı. Karan üzerinden yana kayıp, elini göğsünün üzerine kaydırdı ve uçlarını sıktı. İkisinin de vücudu yapış yapıştı ama umursamadılar. Karan tehlikeli, Sina temkinli bakışlarla birbirine bakıyordu. Karan elini diğer göğsüne götürdü. Dirseğini yatağa koyup, başını elinin üstüne bırakarak yan dönmüş vaziyette, diğer elini kızın vücudunun her yerinde dolaştırırken gözleriyle yiyecek gibi süzüyordu dokunduğu her yeri.

Sina kımıldamadan sırt üstü yatıyor, vücudunda dolanan elin verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Karan'ın eli taytın kenarına gelince sadece iki saniye duraksadı. Birden hareket edip, hızla taytı kızın üzerinden çekip attı. Sina direniş göstermeye çalıştı ancak faydasızdı. Yırtar yine çıkarırdı o taytı. Sina, çırılçıplak sırt üstü yatarken Karan yatağın yanında ayakta dikildi.

"Aç bacaklarını!" dedi emir verircesine. Sina önce duraksadı. Yüzü yine kızarmaya başladı. Bacaklarını birbirine bastırıp, Karan'a utanarak bakarken adam gözlerini kızın kıpkırmızı olmuş yüzüne çevirip tekrarladı.

"Aç!"

Sina çekinerek ağır ağır bacaklarını araladı. Karan öne uzandı. Kızın ayaklarından tutup biraz aşağı çekti ve topuklarını yatağın üzerine koydu. Dizlerini karnına doğru iterek bacaklarını iki yana doğru iyice açtı. Tekrar ayağa kalkıp, gözlerini Sina'nın en hassas noktasına dikti. Başını eğip inceler gibi bakarken "Muhteşem bir görüntün var!" diye mırıldandı. "Buradan içeri giriş iznim olmadığına inanamıyo-

rum," dedi şaşkınlıkla.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. İki eliyle Sina'nın ayak bileklerinden başlayıp, yukarı doğru okşayarak devam etti. Avuç içlerini kızın bacaklarının içine bastırdı. Kasıklarına doğru ağır ağır ilerlerken dudakları devreye girdi. Ayak bileklerinden başlayan dudakları, her iki bacağa aynı zamanı ayırarak yukarı doğru yoluna devam etti. Kızın iki bacağını da kaldırıp omuzlarının üzerine koydu. Karan'ın başı bacaklarının arasına geldiğinde, Sina kapalı gözlerini daha sıkı yumarak biraz evvel tıpkı Karan'a olduğu gibi titreyerek tetikte bekledi.

Karan önce dilini en tepeye değdirdi. Sina'nın kalçası yukarı kalkarak tepki verirken dudaklarından derin bir soluk çıktı. Karan, dudakları ve diliyle Sina'yı çıldırtmaya başladı. Dili kadınlığının çevresinde dolanırken işaret parmağını kızın içine itti. Sina'nın beynindeki tüm hücreler bir ateş topu gibi patladı. Bedeninin boşlukta süzüldüğünü hissetti. İçine giren ve sürekli baskı uygulayan parmak, kadınlığı etrafında dolanan dudaklar, vücudunun yay gibi gerilmesine neden oldu. Elleri altındaki çarşafı kavradı. Çarşafı öyle bir güçle sıkıyordu ki parmaklarının acıdığını duyumsadı ancak aldırmadı.

Karan kızın içindeki parmağını yavaşça geri çekti. Başını eğerken dudaklarını araladı ve aklını başından alan kadınlığı ağzının içine alıp, hırsla emmeye başladı. Yapılan atakla Sina'nın dudaklarından bir çığlık çıktı. Başını arkaya attı. Karan'ın ağzının içindeki ıslaklık, kavurucu sıcaklık, dilinin dokunuşları, tüm hücrelerini tutuştururcasına en hassas noktasındaydı. Karan dilini kızın içine sokarak işkencesine devam etti. Sina nabzı şakaklarını yırtacak şiddette atarken zirveye tırmandığında, çığlıklar eşliğinde, tıpkı Karan'ın dediği gibi adamın ağzının içinde orgazmı yaşadı.

Öyle şiddetli bir orgazmdı ki çığlıklarının ardından hıçkırıklara gömüldü. Karan çıkan sesleri algılar algılamaz hızla yukarı çıkarak kızı kollarının içine sarmalayıp, yüzüne öpücükler kondurdu. Kulağına hafif bir sesle "Şşşş. Her şey yolunda..." diye fısıldadı.

Sina, son günlerde yaşadığı onca gerginlikten sonra bu derece bir rahatlamayla tüm sinirlerinin boşaldığını hissediyordu. Kendisine hâkim olamadan ağlıyordu. Karan'ın kolları onu daha sıkı sardı. Kulağına sürekli bir şeyler fısıldıyordu. Bu adam geçen her an kendisini ona bağlıyordu ve bunun farkında bile değildi.

Sina adama çekiliyordu. Sürekli dokunan, okşayan bir adamdı ve bu kadar kısa zamanda Sina'yı da buna alıştırmıştı. Sina da sürekli adama dokunmak, her an hissetmek istiyordu ancak buna izin vermemeliydi. Buna alışmamalıydı. Aklının gerisinden kendisine bağıran gerçekler tersini yapmasını söylerken onun tek istediği, teninin her zerresinde bu adamı hissetmekti.

13. BÖLÜM

Aradan bir hafta geçti. Aralarında sessiz bir anlaşma yapmış gibiydiler. Sina'nın Karan'ın evine yerleştiği günden sonra, yakın temasları bir daha o derece ileri gitmemişti ancak Karan'ın dokunuşları her daim üzerindeydi. Asla Sina olmadan uyumuyor, bütün gece sıkı sıkı kızı kollarında tutarak uyuyordu. Duşa asla yalnız girmiyor, Sina ne zaman duşa girse mutlaka peşinden kendi de içeri giriyordu. Hem onu hem kendisini yıkayıp, öyle çıkıyordu. Bu süreçte hiçbir zaman daha ileri gitmek konusunda ısrarcı olmuyordu.

Sina bazen aralarındaki ilişkiyi, garip bir şekilde elli yıllık karı kocalara benzetmeye başlamıştı. Sevişmeler sanki bitmiş ama yakınlıkları, samimiyetleri, birbirlerine bilinirlikleri bir o kadar artmış gibiydi.

Sabahları Sina'yı ofise bırakıyor, her arabadan inişinde mutlaka öpücüğünü almayı ihmal etmiyordu. Günde en az üç kere arıyor, an be an kızın ne yaptığını çok normalmiş gibi kontrol ediyordu. Akşam Sina işten çıktığında, her zaman kapının önünde oluyordu. Yemeklerini eve gidince beraber yapıyor, gerekli alışverişe de yine beraber gidiyorlardı. Kimi akşamlar, yine aynı kadehten şarap içip bazen konuşuyor, bazen film seyrediyorlardı.

Bazı akşamlar Sina laptopunu kucağına alıp işini yaparken Karan kendi işiyle ilgili okuması gerekenleri, onun ayaklarının dibinde oturarak okuyordu. Bu, çoğu zaman Sina'nın bacakları Karan'ın kucağında, sırtı kanepenin kolunda, Karan'ın evrakları Sina'nın bacakları üzerindeyken oluyordu.

Sina her geçen gün adama alışırken onun hala kendisinden bıkmasını ve bırakmasını bekliyordu. Artık kabul ettiği şeyse; adamın onu bıraktığı gün, dizlerinin üstüne çöküp uzun süre kendine gelemeyeceğiydi. Ne olursa olsun kendini hep biraz geride tutuyordu. Koyuvermemeye, kendisini geri dönülmez noktaya getirecek olan o tek adımı atmamaya çalışıyordu. Tüm bu davranışlarına rağmen Karan bundan şikayetçi görünmüyordu. Kız yanında olsun, ona sürekli dokunabilsin, varsın daha fazlasına izin vermesindi. Tüm gün ondan ayrıyken huzursuz bir çarpıntıyla dolaşan Karan, kızın yanına vardığı an sakinleşip huzura eriyordu.

Bu sürecin en mutlu kişisi Taylan'dı. Karan, ilginç şekilde son bir haftadır disiplinli ve düzenliydi. Üzerine aldığı işleri kusursuz tamamlıyordu. Arada, dışa vuran huzursuzluğu dışında dingin, rahat ve Taylan'ın neredeyse onda hiç görmediği kadar mutluydu. Yıllardan beri olmasını istediği Karan, şimdi yanındaydı.

Sina ile henüz tanışmamıştı. Karan'ın dairesinde kaldığını biliyordu. Kendi dairesi ile karşı karşıya olmasına rağmen ilk zamanları, kendi düzenlerini oturtabilmeleri için uzak durarak geçirmişti. Bu arada ilk tanışmayı da daha resmi bir ortamda yapmayı planlıyordu. Birkaç gün içinde Sina, ortakları ile birlikte görüşmeye gelecekti. Yeni yapılanma için gerekli tüm değişiklikleri onlarla beraber yapmaya karar vermişlerdi. İhtiyaçları üzerinde çalışıyorlardı ve toplantıya geldiklerinde ortaya çıkardıklarını, bir sunumla anlatacaklardı. Eğer ortaya istediği gibi bir şey çıkarsa Taylan tüm işi onlara verecekti.

Sina geçen hafta içerisinde, her zaman olduğu gibi günde birkaç kez Sahra ve Hülya'yla konuşmuştu. Bu süreçte Hazar eve çıkmıştı. Asiye abla, zahmetinden hiç şikayetçi değildi. Çok iyi, sevecen bir kadındı. Zaten tutulan hasta bakıcı üzerinden çok yük almıştı ve ona sadece evdekiler için yemek yapmak kalıyordu. Sina kısa aralıklarla, fırsat buldukça eve uğrayıp durumlarına bakmıştı. Her şey yolunda görünüyordu. Sahra da sürekli kontrol ediyordu evdekileri. İber normal

rutine dönmüş, okul ve ev arasında kalan zamanı mahalledekilerle geçiriyordu.

Erdal birkaç günü hastanede geçirdikten sonra evine çıkarılmıştı. Taylan, Erol Doğu ile makul bir şekilde konuşmaya çalışmıştı ancak adam, oğlunu hiçbir şekilde kabahatli bulmuyordu ve Karan'a bunun hesabını soracağını söyleyip durmuştu. Karan'ın bu konuda bir korkusu yoktu. Kim gelip hesap soracaksa sorsun dersini verirdi ancak Taylan'ı endişelendiren, konuşma sırasında adamın sürekli 'O kız da!' deyip durmasıydı.

Erdal, her şeyin "O kız" tarafından başlatıldığını düşündüğünden ve kız tarafından alaşağı edildiğinden, asıl bozulduğu taraf kıza dersini verememesiydi. Şimdi, Karan'ın kıza sahip çıkmış olması onu daha fazla delirtmişti. Karan ne ara o kızı sahiplenmişti? Karan'ın sürekli yatıp kalktığı fahişelere benzemiyordu ve Karan'ın, kızı delirmiş gözlerle sahiplenmesi ilgisinin daha fazla artmasına sebep olmuştu. O kızda, manyaklığı dışında ne gibi özel bir durum vardı ki Karan böyle kendini ortaya atıyordu? Erdal bir süre geri çekilip toparlanmayı, sonrasında da daha sinsi bir şekilde saldırıya geçmeyi planlıyordu. Hepsi onun vazgeçmiş olduğunu düşündüklerinde, Erdal atağını yapacaktı elbette.

Sina kendi evine uğrayabilmişti nihayet. Karan kendisiyle beraber gidebileceği konusunda ısrar edince birlikte gidip, Sina'nın ihtiyacı olan bir kısım eşyaları toplamışlardı. Sina en çok elektronik aletlerini götürmeyi istemişti. Çalışırken hepsine ihtiyacı vardı. Karan, kendi evindeki koca salonun bir köşesine onun için bir çalışma ortamı hazırlatmıştı. Salim'in gayretleriyle büyük bir çalışma masası getirilip konmuştu.

Bu bir hafta içerisinde Salim'in bir insanın nasıl eli ayağı olabileceğini daha iyi öğrenmişti. Karan'ın en mantıksız, en olmaz isteklerini bile olur hale getiriyordu. Salim'in yanında, sanki çocukları için kavga eden karı kocalar gibi sürekli onunla ilgili tartışıyorlardı. Karan'ın otoriter ve Salim'e karşı olan düşüncesiz tavrı Sina'yı çıldırtıyordu ve bunu belirtmekten çekinmiyordu.

Salim bazen aralarında kalıyordu. Biri yaptığı işi normal görürken diğeri ona haksızlık yapıldığını söylüyordu ve iki kişi arasında kalmak güçtü gerçekten ancak her defasında doğal olarak Karan'ın tarafına onay vermek durumunda kalıyordu.

Karan değişik bir adamdı. Şimdiye kadar onun gibi biriyle çalışmamıştı. Senelerdir Taylan Bey'le çalışırdı ve Taylan Bey uyumlu, kibar, düşünceli bir adamdı. Yine de çok yakın oldukları söylenemezdi. Salim, Taylan için de her şeyi yapardı ama Taylan, resmi bir uzaklıkta dururdu her zaman. Gerçi adamın tüm çalışanlara karşı tavrı aynıydı. Resmiyeti ve disiplini hiç elden bırakmazdı ancak Karan'da durum bambaşkaydı. Karan daha hükmedici ancak daha yakındı. Salim, Karan'ın şövalyesi gibiydi. Onun için imkansızı bile imkanlı hale getirecek biri. Dediği her şeyi büyük bir ciddiyet ve dikkatle dinliyordu. Her konuda Salim'e fikrini soruyordu. Saçma olabilecek her türlü isteğini ona sorarken gözleriyle onu onaylamasını ve oldurur bir yolunu bulmasını diler gibi bakıyordu.

Senelerdir şoför kullanmayan Karan, şimdi Salim olmadan tek adım atmak istemiyordu. Salim onun eli, ayağı, kulağı olmuştu. Şoförlüğü ile birlikte asistan olarak da kullanıyordu. Salim her programını biliyor; ne zaman, nerede olması gerektiğini sürekli ona hatırlatıyordu. Sürekli dibindeydi. Bu da Karan'a normal geliyordu. Kısa süre olmasına rağmen etraftakiler de bunu çabuk kanıksamıştı.

Gün içerisinde dışarı gönderiyor, Sina'yı aldırıyor, bıraktırıyor, hatta Sahra ve Hülya'nın da hizmetine gönderiyordu. Kızlar bu durumu inanılmaz derece komik buluyor ancak eğlencesini çıkarmayı da ihmal etmiyorlardı. Salim arkadaşlarıymış gibi davranıyorlardı. Salim, her ne kadar geçmişe oranla daha fazla çalışsa da durumdan şikayetçi değildi. Hatta eğleniyor bile denebilirdi. Önceden sıkıntıyla geçen günler, şimdi her gün bir komedi sahnesine dönmüştü. Ya Sahra Sina'ya bir şey gönderecektir ya Sina Hülya'dan bir şey istemiştir ya da Karan Sina'yı öğlen yemeğine götürecektir. Salim hepsi arasında mekik dokuyordu.

En tuhaf bulduğu ise Sina'nın ona çocuk muamelesi yapmasıydı. Hiçbir akşam yemek yedirmeden göndermiyordu. Yemekleri beraber yapıyorlardı ancak bazen de Sina işi olduğunu bahane edip, mutfaktan uzaklaşırken Karan ve Salim'i mutfakta baş başa bırakıp gidiyordu. İş bölümü Karan tarafından yapılıyordu genelde. En kötülerini de ona bırakıyordu haliyle. Soğan doğramak ya da çok yıkanması gereken bir sebze varsa onları yıkamak gibi.

Salim'i şaşırtansa Karan'ın mutfakta gün geçtikçe becerisini arttırmasıydı. Kendisi senelerdir bekardı ve yalnız başına yaşadığından, yemek de dahil birçok işi rahatlıkla yapardı. Karan bu konuda epey beceriksizken, gün geçtikçe hızla arayı kapatmıştı.

Karan'ın hayatı boyunca tüm bunları karşılayacak çalışanları olmuştu etrafında. Hiçbir şey olmasa çıkar, dışarda yerdi. Evde hiçbir şeyle uğraşmazdı ancak şimdi evde, kendi yaptığı yemekleri yemekten daha fazla keyif alıyordu. Yemek boyu sohbet keyifli geçiyordu. Sina'nın absürt şeylere ilgisi ve onlar hakkında yaptığı araştırmalarla ilgili verdiği bilgiler, aralarında açık oturuma benzer bir durum oluşturuyordu. Karan mutlaka itiraz ediyor, Sina ikna etmeye çalışıyor, Salim de sonu Karan'ı seçeceği bir durumla arada kalıp, son noktayı koyuyordu. Sina ona öfkeyle bakıyor, Karan'a küçümseyen gözlerini çeviriyor ve son cümlesi hep, "Terhis korkusu veren Paşa misali, emir erine istediğini dedirtiyorsun!" oluyordu. Ceza olarak ikisine de mayı bırakarak yanlarından uzaklaşıyordu.

* * *

Sina yatakta gözlerini açtığında yine Karan'ın sımsıkı saran kollarının arasındaydı. Gün geçtikçe buna fena alışıyordu. Kalçası Karan'ın karnında, Karan'ın eli göğsünün üzerindeydi. Adamın sabrına ve dayanma gücüne her geçen gün hayran kalıyordu.

Hala ikisi de çırılçıplak yatağa giriyorlardı. Sina sadece bir

kez tepkisini merak ettiğinden üzerine pijama giyip yatağa girdiğinde tartışma çıkmış, tartışmanın neticesinde Karan çıldırarak üzerindeki pijamaları parçalamıştı. Hırsını alamamış, aynı çıldırmış tavırlarla eline aldığı makasla, kızın tüm giysilerini kesip, parçalamaya kalkmıştı.

Sonuç; Sina'nın geri adım atmasıyla parçalanan birkaç parça giysi olmuştu. Neyse ki diğerlerine devam etmemişti. Sina o günü hala unutamıyordu ve hayatında ilk defa birinin yanında temkinli davranmaya başlıyordu. Karan dediği her sözün arkasında duruyordu. Boş tehditler savurmuyordu. Yaparım, deyince yapıyordu. Sina gün geçtikçe onu daha iyi tanıyor, davranışları da buna göre şekilleniyordu.

Yatarlarken Karan, tek bir parça dahi üzerine giyinmesine izin vermiyordu ancak buna rağmen kendine hakimdi ve sevişmek için zorlamıyordu. Her sabah erekte halde uyanıyor ama aldırmıyordu. Sina arsız bir şekilde, adamın sürekli erekte gezmesine alıştığını düşündü. Artık rahatlıkla bakıyordu. Her sabah gördüğü manzara gözünün önünde normalleşmişti. İlk günler utançla gözlerini kaçırırken son günlerde doğal bir tavır içindeydi. İkisi arasında sessiz bir savaş vardı. Karan inatla zorlamıyor, Sina inatla pes edip bu bekleyişten bıkmasını ve gitmesine izin vermesini istiyordu.

Karan'ın kollarının arasında kıpırdandı. Kalçasının üzerinde artık kanıksadığı bir baskı vardı. Karan gözlerini açmadan mırıldanıp, burnunu boynuna gömdü.

"Günaydın," dedi boğuk bir sesle.

Her sabah Sina kollarının arasında uyandığı sürece kasıklarındaki baskıya katlanabileceğini düşünüyordu. Onun pes etmesini beklediğini biliyordu ama ona bu fırsatı vermeyecekti. Onu ürkütmeyen minik dokunuşları nasıl kanıksadıysa, zaman gelecek her şeyi de normalleştirecekti.

"Kahvaltı kimin sırası?" diye mırıldandı Karan.

Her sabah kahvaltıyı sırayla hazırlıyorlardı. Sina evin içinde demokratik bir düzen oturtmuştu. İlk başlarda Karan'ın sinirini bozsa da buna alışmıştı. Şimdiye kadar bu tür şeyleri başkaları yapardı. Şimdiyse her işi beraber yapıyorlardı.

Sina, Residence'nın daireler içi hiçbir hizmetinden yararlanmıyordu. Yalnızca genel temizlik için haftada biri geliyor, diğer her şeyi kendileri yapıyordu.

"Senin sıran!" dedi, Sina da mırıldanarak. Sonra ekledi, "ama ben bugün geç kalkacağım. O yüzden sen kahvaltını yap, git. Ben sonra yaparım."

Karan gözlerini açtı. "Neden geç kalkacaksın? İşe gitmiyor musun?" dedi merakla.

"Yok, öğleden sonra abinle toplantımız var ya. Akın'la Ozan beni geçerken buradan alacaklar. Sizin şirkete geleceğiz. Kalan birkaç şeyi evden halledeceğim. Boşu boşuna o kadar yolu gidip gelmeme gerek yok o yüzden."

"Kaçtaydı toplantı?" "İkide."

"Hmm. Bitirdiniz mi sunumu?"

"Bitti sayılır. Birkaç şey ekleyeceğim sadece."

"Nasıl oldu?" derken gülümsüyordu.

"Bilmem. Siz karar veririsiniz, anlamış mıyız ne istediğinizi? Abin onaylarsa programlara geçeceğiz."

"O kadar soru sordun, anlamışsınızdır herhalde."

"Belli olmaz. Belki yanlış çıkarımda da bulunmuş olabiliriz."

Karan cevap vermedi. Sanmıyordu böyle bir şeyi. Günlerdir sürekli soru soruyordu işleriyle ilgili. Neye ihtiyaçları olduğunu anladığından emindi.

Sina'yı kendisine bastırarak, "Salim'i gönderip seni erken aldırsam öğle yemeğini beraber yesek? Ortakların da kendileri gelse, olmaz mı?" diye mırıldandı.

"O zamana kadar bitiremem ki kalanları," dedi düz bir sesle.

"Hmm. Peki, o zaman," diye karşılık verdi Karan, yanağını öperek. Sonra kollarını geri çekip "Ben duşa giriyorum, sen biraz daha uyu o zaman," dedi.

Sina yüzünü ona döndü, elini yanağının altına koyup adamı izledi. Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyen adamın görüntüsü ağız sulandıracak cinstendi. Karan odanın ortasına geldiğinde, aniden durup geri döndü. Ağır adımlarla

yatağa yanaştı. Dizini yatağa koyup Sina'ya doğru eğildi ve dudaklarına kapandı. Birkaç dakika sonra zorlukla geri çekilip, "Madem benimle gelmeyeceksin, bugünkü öpücüğüm o zaman bu," dedi kısık sesle.

Sonra tekrar dönüp banyoya girdi. Sina, hızlanan kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Gözlerini yumdu. Adam her geçen gün daha muhteşem oluyordu. Eski itliği yoktu ama yine her şekilde itlik yapıyordu böyle. Kızı delirterek tüm hücrelerini harekete geçirip, öylece bırakıyordu. İnatla ilk adımı Sina atsın diye beklerken Sina'yı alt üst ediyordu. Resmen kışkırtıyordu. Kızlarla her konuşmasında kullandıkları cümle "Ne yapıyor senin İt?" oluyordu. Verdiği cevap da hep aynıydı. "İtliğe devam ediyor!"

Adamın bel altı çalışmalarına Sahra da Hülya da kahkahalarla tepki veriyorlardı. Sina sert kayaya toslamış, onlara da eğlence çıkmıştı.

Tam kendisini toplamaya çalışırken telefonu çaldı. Sabahın körü mutlaka kızlardan biriydi. Ters dönerek komodinin üzerindeki telefonuna uzanarak eline aldı ve ekrana baktı. Hülya! Her zamanki gibi. Telefonu kulağına götürüp, uykulu sesle cevap verdi.

"Kızım, uyku sorunların mı var yine sabah sabah?"

"Ne oldu, hanımefendi, Thor'un koynunda fazla mesaiye mi kaldın?" dedi diğeri kahkahayla.

"Kesin Thor çekicini indirmiştir buna," diyen Sahra'nın sesi geldi diğer taraftan, sonra kulağının dibinde iki kızın kahkahaları patladı.

"Konferansa mı bağladınız lan? Teknoloji hizmetinizde maşallah," dedi aksi aksi Sina.

"Yine sabah sabah aksiliği üzerinde bunun," dedi Hülya.

"Sina, bak sana diyeyim, sen direniyorsun ya yatmayacağım diye. Sende sinir yapıyor bu. Ben Demir'le üç gün sevişmeyeyim bütün sinirlerim tepeme çıkıyor," dedi Sahra.

Sina yüzünü buruşturdu, Hülya kahkahayı patlattı.

"Kızım, ben de her gece Thor'un koynuna girip, işin sonunu görmesem sinirlerim tel tel olur herhalde."

"Sabah sabah boş boş konuşmak için mi aradınız? Derdiniz yok, bir ben mi kaldım ağzınıza sakız olacak?" dedi, yine aksi bir sesle Sina. Telefonu kulağıyla yastık arasına koymuş gözleri kapalı konuşuyordu.

"Hayır be! Hatırlarsan bizim rutin gecelerden birini yapacaktık hani. Onu konuşalım dedik," dedi Hülya.

"Evet, ben yarın akşam diyorum," dedi Sahra. "Cumartesi ya. Pazar ancak kendimize geliriz."

"Bence de yarın akşam iyidir. Hem Sina da biraz deşarj olur yoksa patlayacak söyleyeyim yani," diye karşılık verdi Hülya, ardından kıkırdadı.

"Yarın akşam? Hmm, uyar bana."

"Yalnız Sina, ben Demir'e sende kalacağımızı söyleyeceğim. Rutin gece dersem hayatta bırakmaz. En son nasıl topladığını hatırlıyorsunuz herhalde. Çıldırmıştı sinirden. Haber verirsem hayatta bırakmaz!" dedi Sahra.

"E muhtemelen yine toplayacak!" dedi Sina. Gecenin nasıl biteceği aşağı yukarı belliydi.

"Aman sonrasıyla ilgilenen kim? Ben ertesi gün alırım onun gönlünü. Yeter ki şimdi önümde durup beni engellemesin!"

"Kızım, senden korkulur valla. Bazen beni dehşete düşürüyorsun Sahra," dedi Hülya.

"Tamam, o zaman. Yalnız bir şey diyeceğim..." dedi Sina duraksayarak.

İki kız da "Ne?" dedi aynı anda.

Sina başını arkaya çevirip banyo kapısına baktı, Karan hala duştaydı. Sesini alçaltarak "Ben de benim İt'e, sana gelip sende kalacağımı söyleyeceğim. Evde kızlar gecesi derim. Dışarı çıkacağız dersem ve didiklerse nasıl rutin gece diye, beni kapıdan bırakmaz manyak!" dedi.

Kızların ikisi de kahkahayı patlattı tekrar. "Vay Sina'm vay..." dedi Hülya alayla. "Kim derdi, bir İt çıkacak da Sina'nın önüne geçecek de Sina da tırsıp geri adım atacak?" Kahkahalarla gülüyordu.

"Kızım abartma! Adam manyak işte! Bir haftadır sakin

sakin duruyor ama biliyorum ben, raydan çıkınca hiç uğraşamam onunla."

"İyi de gece dağıttığımızda ne olacak?"

"Ne, ne olacak? Demir gelir bizi toplar, ben de sana gelirim, haberi bile olmaz işte!"

"Hee... Doğru tabii. Hem hatta iyi bile olur. Sen de bizde kalırsan Demir'in siniri çabuk geçer," dedi Sahra kıkırdayarak.

"Kız, her durumda kendine avantaj çıkartıyor ya!" dedi Hülya hayranlıkla.

"Tabii kızım. Zaten sen de bize geleceksin. Demir, manyak mı üç kadınla birden uğraşsın? İki söylenecek, sonra oturacak işte."

Üçü de kıkırdadılar. Tam o sırada Karan başını eğmiş, Sina'nın yüzüne bakıyordu. "Kiminle konuşuyorsun?" dedi şüpheyle.

Sina adamı tepesinde görünce birden sıçradı. Elindeki telefonu gösterip, "Kızlarla!" dedi, yüzündeki gülümsemeyi toplayarak.

Karan kısık gözlerle telefonu alıp, kulağına götürdü. "Günaydın kızlar! Hayırdır sabah sabah? Bu saatte bu kadar önemli konu?" dedi merakla.

"Thor'u mu konuşuyorsunuz?"

Adamın şaşırarak verdiği karşılığı duyduğu anda Sina gözlerini yumdu, dudağını dişledi. Karan devam ediyordu konuşmaya, "Gece seyrettiniz, Sina da mutlaka çekici nasıl salladığını görmeli mi?" dedi şaşırarak.

"Ne alakası var? Sabah sabah bu kadar mı önemli bu?" derken Sina daha fazla dayanamayıp, uzanarak telefonu elinden çekip aldı. Yoksa kızlar adamı iyice parmaklarına dolayacaklardı.

"Yeter bu kadar!" dedi Karan'a, tekrar telefona döndü.

"Kızım, hadi gidin işinize ya! Tamam, anladık, pek güzelmiş film. Hadi, öptüm ikinizi de," deyip, kapattı telefonu telaşla.

"Konferans mı yapıyorsunuz?" dedi Karan, kaşlarını kaldırarak.

Sina çarşafı koltuk altına sıkıştırıp, sırtını yatağın başlığına dayadı başını sallarken. "Pes! Ben sizin gibi birbirine tutkun arkadaşlık görmedim."

"Ne var ki? Çok normal."

Kara, yan gözle ona bakıp giyinme odasına geçti. Üzerinde sadece beline sardığı havlu vardı. Saçları hala ıslaktı. Giyinme odasından sesi geliyordu.

"Uyumaya devam edecek misin yoksa sana da kahve getireyim mi şimdi?" "Kaçtı uykum! Kızların çenesi uyku perimi kaçırdı."

Karan sırıtarak çıktı odadan. Pantolonunu giymiş, bembeyaz gömleğinin önü açık, kol düğmelerini takmaya çalışıyordu. Beceremeyince yatağın ucuna oturup bileklerini uzattı. Sina doğal bir tavırla öne çıktı. Koltuk altlarına sıkıştırdığı çarşafla dizlerini karnına çekip düğmeleri takmaya başladı.

"O zaman kahvaltıyı birlikte yapalım," dedi Karan. Kız başı eğik, kol düğmeleriyle uğraşırken ona bakıyordu.

Sina başını salladı. "Olur!" Sonra başını kaldırdı, gözlerini kısarak devam etti, "Ama hala senin sıran. Sen hazırlarsın!"

Karan güldü. "Tamam. Sen duş alıp çıkana kadar ben hazırlarım." Öne uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Sabah öpücüğünü almıştın zaten."

"Fazla mal göz çıkarmaz!" Karan yataktan kalkarken göz kırptı.

Gömleği çabucak ilikleyip eteklerini pantolonun içine soktu. Füme pantolon yelek takımı giyinmişti bugün. Ceketten nefret ettiği için pantolon yelek takımları tercih ediyordu.

Karan yatak odasından çıkar çıkmaz Sina yataktan fırlayıp, banyoya girdi. Çabucak duş alıp, bornoza sarınarak odaya geçti. Giyinme odasına yöneldi ve üzerine giyecek bir şeyler bakındı. Karan'ın gömleklerinden birini alıp üzerine geçirdi. Evin içinde sürekli adamın gömleklerini giyiniyordu. Üzerinden dökülen kocaman gömleklerle çok rahat ediyordu ve Karan'ın da durumdan rahatsız olduğu yoktu.

Islak saçlarını tepesinde topladı ve çıplak ayaklarla salona geçip, mutfak tarafına yöneldi. Bar tezgâhın üzerine kahval-

tılıklar dizilmişti. Sina tabureyi altına çekerken Karan kahveleri tezgâha koydu. Arkasını dönüp makineden atan ekmek dilimlerini çıkardı ve tabaklara birer tane koydu. Kahvaltı ederken Sina, doğal bir sesle konuşmaya başladı.

"Yarın gece ben Sahra'da kalacağım."

Karan'ın eli ağzına giderken havada asılı kaldı. Bakışlarından, duyduklarından hoşlanmadığı belliydi.

"Neden?" dedi sert bir sesle.

"Ne demek, neden? Kardeşim o benim. Tabii ki de kalırım," diye diklenerek karşılık verdi.

Karan elindekini tabağı geri bıraktı. İştahı kaçmıştı. Kahvesine uzandı. Makul çıkmasına çalıştığı bir sesle konuşmaya başladı.

"Tabii ki de kardeşin. Ben sadece... " cümlesini tamamlayamadı. Bir yudum kahve içti. Fincanı geri bıraktı. Makul bir bahane aradığı belliydi. "Yani şimdi, neden birdenbire gece orada kalmak istediğini anlamadım."

"Evde kızlar gecesi yapacağız." "Nasıl kızlar gecesi?"

"İşte kız kıza. Bizim de arada bir, sadece beraber vakit geçirmeye ihtiyacımız var." "Hep beraber yapalım?"

Sina telaşla atıldı. "Kız kıza, dedim ama. Erkek muhabbeti istemiyoruz." "Ben ne erkek muhabbeti yapıyorum ki?"

"Sen değil belki ama sen olursan Demir de olur. Sonra maçtı arabaydı bağlarsınız geyiğe, biz de çatlarız." "Ben bağlamam."

Sina gözlerini devirdi. "Biz kız kıza olmak istiyoruz!" diye, kestirip attı.

"O zaman gece kalma. Kaç dersen de ben gelir seni alırım, burada uyu," dedi Karan, inatçı bir çocuk gibi ısrar ederek.

"Biz Sahra'yla bazen koyun koyuna yatmak istiyoruz. Çocukluğumuzdaki gibi," dedi, ısrarı göz ardı ederek.

Karan çaresizce ona bakıyordu. Dudağı sarkmıştı. "Yarın bütün gece mi oradasın yani?"

Sina başını salladı. "Pazar öğleden sonra gelirim." Ancak kendisine geleceğini düşünüyordu. Karan kaşlarını kaldırdı. "Pazar kahvaltı da etmeyeceğiz beraber?"

"Biz ailecek ederiz orada artık!" dediği anda Sina, çok yanlış kelime seçtiğini anladı. Adamı alenen dışlamıştı.

Karan hızla yerinden kalktı. Kaşları çatıktı. Tek kelime etmeden tezgâhın üzerindeki cüzdanını, cep telefonu ve anahtarını cebine sokup kapıya yöneldi. Kapı arkasından büyük bir gürültüyle çarptı. Sina yerinde zıpladı.

"Ooppss. Çok kızdı!" diye kendi kendine mırıldandı, kaşlarını kaldırıp gözlerini açarak.

14. BÖLÜM

Karan'ın gidişinin ardından içinde hafif bir suçlulukla, tezgâhın üzerindekileri topladıktan sonra bilgisayarın başına oturdu. Birkaç defa Akın'la konuştu. Bir buçuğa doğru gelip, kendisini almalarını kararlaştırdılar. Son hazırlıkları bitirip üzerini değiştirmek için yatak odasına geçti. O saate kadar en az üç kere araması gereken Karan, hiç aramamıştı. Epey sinirlenmişti anlaşılan. Umursamadan omuzlarını silkti.

Giyeceklerini çıkardı. Taylan muhtemelen ağır başlı birini bekliyordu. Onun karşı dairede oturduğunu biliyordu ancak şimdiye kadar hiç karşılaşmamışlardı. Tanışmayı böyle resmi bir ortama bırakması ciddiyetini belli ediyordu. O zaman beklediği gibi biri olmadığını anlayacaktı. Ayrıca Karan'ın tepkisi de sinirini bozmuştu. Ne sanıyordu ki kendisini? Her dakika göbekleri beraber kesilmiş gibi mi yaşayacaklardı? Onun da biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Zaten sürekli dibinde, eli üstünde, kışkırtmalarıyla vücudunda bitmeyen uyarılarla yaşamaktan gergin bir tele dönüşmüştü. Kendi şirketinde çalışanların yanında hareketlerine dikkat etmek zorundaydı. Kışkırtma sırası Sina'ya gelmişti.

Kısa, siyah, kumaş bir şort giydi. Üzerine beyaz, kolsuz bir atlet geçirdi. İçine özellikle siyah sutyen giymişti. Siyah postallarını ayağına geçirdi. Saçlarını açık bırakıp, siyah şifon boyun bağını kalın bir şekilde, bir kez dolayarak bant gibi başına takıp, saçlarının yüzüne düşmesini engelledi. Gür, uzun saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Sadece kirpiklerine rimel, dudaklarına şeffaf bir parlatıcı sürdü. Karan'ın sabah üzerine

geçirdiği gömleği tekrar giyinip kollarını kıvırdı. Önünü iliklemedi. Gömleğin eteği, elbise gibi şortunun hemen altında biterken önündeki yakasının bir ucunu, şortunun içine soktu. Bileklerine siyah ince deri bantları doladı. Tam serserilere benzemişti.

Laptopu çantasına koydu. Telefonunu şortunun arka cebine sokup daireden çıktı. Çocuklar neredeyse varmak üzerelerdi. Bu süreç içerisinde birkaç defa kızlarla mesajlaştı. Gün içerisinde olan saçma sapan dedikodular yapıldı. Karan'la ilgili Thor geyiği devam ediyordu.

Tam binanın önüne çıktığında araba yanaştı. Arka kapıyı açıp içeri girdi. "N'aber?" dedi Akın ve Ozan'a, yerine yerleşirken.

Ozan arabayı kullanıyordu. Dikiz aynasından bakıp, sırıtarak göz kırptı. "İyi, senden?" "İyidir," dedi Sina. Akın başını çevirip arkaya baktı.

"Sina, bu işi alırsak var ya yırtarız biz," dedi heyecanla.

"Bakalım. Göreceğiz," dedi o da sırıtarak.

Çocukların ikisi de ilginç tiplerdi. Ozan'ın uzun sivri sakalları, boynunun altına kadar uzanıyordu. İkisinin de kulaklarında küpeler vardı. Tek fark, Ozan siyah halkalar takarken Akın kalın gümüş halka tercih ediyordu. İkisinde de asker botları vardı. Akın'ın bol komando pantolonun paçaları, botların içindeydi. Üzerinde siyah, baskılı, kısa kollu bir tişört vardı. Kollarındaki dövmeler görünüyordu. Onlar da dövmelerini Hülya'ya yaptırmışlardı. Akın'ın saçları asker tıraşı gibi kısacıktı. Ozan'ın daha uzundu ve arkasında lastik bir tokayla bağlıyordu. Ozan'ın üzerindeki düşük belli pantolonun kemerinden, dizinin üzerindeki cebe bağlı kalın bir zincir sarkıyordu. İkisinin de bileklerinde renkli lastikler vardı. Neyi destekliyorlarsa onunla ilgili lastikleri alır, bileklerine takarlardı. İkisi de çevreci protest tiplerdi.

"Hala inanamıyorum, sen bu adamlarla nasıl tanıştın? Kızım, var ya normalde biz, bu firmanın kapısından içeri giremeyiz," dedi Akın.

"Abartma!" dedi Sina.

Ozan araya girdi "Haklı Sina. Bu tür firmalar tanınmış büyük şirketlerle çalışır. Biz daha yeniyiz, piyasada çok bilinirliğimiz yok, o yüzden riske girmek istemezler."

"Oğlum, yeniysek yeniyiz de çıkardığımız işler de ortada. Ayrıca Taylan Turanlı'nın hatır gönülle iş yaptığını sanmıyorum. Beğenirse gireriz, beğenmezse kendi yolumuza devam ederiz, haberiniz olsun."

"Ne yaptın sen? Her şey tamam mı? Konuştuğumuz her şeyi ekledin sunuma, değil mi?" dedi Akın. "Ekledim. Bence Ozan'ın bu gayrimenkul işiyle ilgili fikri müthiş."

"Bence de. Adam eğer vizyonerse bu teknolojiyi Türkiye'de kullanacak ilk firma olacak. Maliyet biraz yüksek ama prestiji yakar ortalığı," dedi Akın.

"Hayırlısı, ne diyelim artık. Birkaç saat sonra anlarız ne düşüneceklerini," dedi Sina, sonra arkasına yaslandı.

Camdan dışarı bakarken kulağına, telefonuna mesaj geldiğini bildiren ses çarptı. Elini uzatıp telefonu aldı. Ekrana bakınca "Nihayet!" diye mırıldandı. Karan'dandı.

"Varınca haber ver! Yukarı yönlendirecekler. Asansörün önünde olacağım."

Kaşları kalktı Sina'nın. "Pek resmiyiz!" dedi mırıldanarak. Hala küstü anlaşılan... "Tamam," diyen tek kelimelik cevabı yazdı.

İkiye çeyrek kala binanın önüne arabayı park edip dışarı çıktılar. Hepsi, omuzlarına taktıkları çantalarla içeri girip, danışmaya vardılar. Sina mesaj attı.

"Geldik. Aşağıdayız."

Danışmadaki görevli ziyaretçi kartlarını verip, asansöre yönlendirdi hepsini. Garip garip üçüne de bakmıştı. Binaya bu tür tiplerin sık gelmediği belliydi. Sina, dudaklarının ucuna gelen gülümsemeyi bastırdı. Ozan asansörü beklerken göz kırptı. Akın mırıldanır gibi, "Abi, uzaylıymış gibi ne bakıyorlar ya? Bir gariplik mi var üzerimizde?" dedi.

Sina omuz silkti. Ozan elini boş ver dercesine sallayıp, "Siktir et! CEO' muyum oğlum ben, yazılımcıyım," dedi, umursamaz bir edayla. "Hee işlerine gelirse, diyorsun?"

"Çok da umurumdaydı diyorum." Umursamaz yüz ifadesine omuzlarını silkerek destek vermişti.

Asansör kapıları açılınca içeri girip en üst düğmeye bastı. Sina yine gülmenin eşiğine geldi. Karan'ın en üst kat takıntısı vardı galiba. Asansör geldikleri katta durunca kapılar açıldı. Başını kaldırıp karşıya bakınca duvara yaslanmış, kollarını göğsüne kavuşturmuş Karan'la göz göze geldi. Karan duvardan uzaklaşırken ellerini indirdi. İleri bir adım atarken baştan aşağı kızı süzdü.

İlk gözüne çarpan kendi gömleğinin kızın üzerinde olmasıydı. Derin bir nefes çekti. Kıyafet aklını başından aldı. Uzun bacakları neredeyse tamamen ortadaydı. İsyankâr ifadesini daha iyi yansıtamazdı. Üstelik bir de kendi gömleğini üstüne giyinip, sanki üzerinde tepiniyor gibi hissettirmişti. Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle öne çıkıp elini uzattı.

"Karan Turanlı," dedi, diğer iki erkeğe dönerek.

"Akın Serdar."

"Ozan Bulut."

Birbirleriyle tokalaştılar. Sina'ya döndü. İçeri giren üç tuhaf görünümlü insan, açık ofiste herkesin dikkatini çekmişti. Birçok göz onlara bakıyordu. Sina çalışanlarının önünde kısıtlı davranacağını düşündüğünden, rahat bir ifadeyle, "Selam," dedi mırıltıyla. Elini hafifçe kaldırmıştı.

Karan bir adımda öne çıktı, elini beline attı, kendisine çekerek eğildi ve kızın dudaklarını öptü. Sina şok yaşıyordu. Bunu beklememişti. Burada yapmaz, diye düşünmüştü. Karan arsızca gülerek geri bir adım attı.

"Hoş geldin."

Akın ve Ozan hiç oralı olmadılar ancak onlara bakan birkaç göz ardına kadar açıldı. Sina yüzünün yanmaya başladığını biliyordu. Sinirle dudaklarını ısırdı. Kızgın gözlerini Karan'a dikti. Sabahki sözlerin cezasını veriyordu. Rahat hareketlerle Sina'nın omuzundaki çantayı alıp, kendi omuzuna taktı ve elini kızın kısa şortunun arka cebine sokarak kendi sine yapıştırdı. Kızı döndürerek ofisin içine doğru yürümeye

başladı. Bir yandan konuşuyordu.

"Sizi toplantı odasına götüreceğim. Siz sunum hazırlığınızı yapana kadar abim de bize katılmış olacak."

Sina, kendisine yapışmış şaşkın bakışların altında, adımlarını ona uydurmaya çalışıyordu. Karan, gömleğin eteği nedeniyle görünmeyen elini, cebin içerisinde kıvırarak Sina'nın kalçasını sıktı. Sina tepki vermemek için dişlerini birbirine bastırdı. Ters ters Karan'a baktı.

O sırada Akın, "Olur. Bu arada bir kahve de alırız, değil mi?" dedi rahat bir sesle. Bu saate kadar en az beş kahve içmesi gerekiyordu ancak yol nedeniyle sadece üç tane içebilmişti. "Elbette. Şimdi gelir, alırlar siparişleri."

"Sunumu bağlayabilmemiz için projeksiyon vardı, değil mi?" diye sordu bu kez Ozan.

"Tüm teknik ekipman mevcut. Sorun yok," dedi Karan. Başını Sina'ya çevirip tatlı bir sesle "Sen nasılsın hayatım? Sabah ben çıkarken keyifsizdin biraz," dedi, herkesin duyabileceği bir sesle.

Yanlarından geçtikleri insanlar merakla bakıyordu ikisine. Karan Turanlı, ofisin içinde rahat tavırlarla bir kadının beline sarılmış, samimi şekilde ona bakıyordu. Bakışlarının nasıl göründüğünün farkındaydı. Şaşkın bir sesin, "Kız arkadaşı mı o?" dediğini, Sina dahi duydu. Dudaklarını sıktı. Dişlerinin arasından mırıldandı.

"Kendi çalışanlarının önünde yapma bari." "Neden? Benim için bir sakıncası yok! Bilsinler!"

Toplantı odasının önüne gelince kapıyı açıp, yol verdi hepsine. İçeri girince elini kızın cebinden çıkardı.

Sandalyesini tutup oturttu, kulağına fısıldadı. "Gömlek çok yakışmış!"

Sina tepki vermedi. Hepsi çantalarını açıp bilgisayarlarını çıkardılar. Ozan, Sina'nın laptopunu projeksiyona bağladı. Ekranı ayarladı. Sina not defterini ve kalemini önüne, telefonun da sesini kısıp defterinin yanına koydu. O sırada içecek siparişi için gelen birine siparişler verildi. Kendisinin bir şey demesine gerek kalmadan Karan, "Sade filtre kahve," dedi.

Anlaşılan bir şeyleri ispatlama çabası içindeydi. Sina dik dik uyaran bakışlarla birkaç saniye yüzüne baktı. Karan umursamadan gözlerini çevirip, diğer iki erkeğe döndü.

İçecekler geldiği anda içeri kırkına yakın, Karan gibi uzun ve iri cüsseli yakışıklı bir adam girdi. Hepsi ayağa kalkarken adam önce Sina'nın önünde durdu. Elini uzatırken yüzünde sıcak bir ifade vardı.

"Nihayet tanıştık. Taylan ben."

Sina elini sıkarken utançla yüzüne pembelik yayıldı. "Memnun oldum. Sina," dedi neredeyse mırıltıyla.

Sonra diğerleri tanıştı. Hem Akın hem de Ozan rahat karakterlerdi. Onlar insanların unvanlarıyla pek ilgilenmezlerdi. Hiçbiri ilgilenmezdi. Herkese aynı şekilde yaklaşırlardı. Birkaç dakika içinde Taylan Turanlı ile samimi bir sohbete başlamışlardı. Nihayet sunum zamanı gelince Sina'ya döndü hepsi.

Sina kafasından her şeyi atıp, kendini işine odakladı. Ekranı açıp görüntüleri verirken bir yandan sürekli konuşuyordu. Turanlı Grup hem inşaat hem turizm işindeydi. İnşaatına devam edilen projelerle ilgili yapılacak çalışmaları, ardından sahip oldukları oteller için tasarladıkları projeleri anlattılar.

Toplantı boyunca uzun uzun konuları tartıştılar. Taylan Turanlı büyük bir dikkatle anlatılanları dinliyor, sorduğu sorulara verilen cevaplardan memnun görünüyordu. Ozan'ın fikrine önce dikkatle yaklaştı. Epey soru sordu. Getirisi ne olabileceği konusunda endişesi vardı. Düşünülenden maliyetli olacaktı ancak edineceği prestiji de göz ardı edemiyordu. Ozan dünyadaki diğer örneklerden bahsedip, onları gösterdi.

Toplantı boyu hepsi konuları tartışırken Karan Sina'nın karşısında oturmuş, gözünü kızın üzerinden ayırmıyordu. Bir ara uzanıp telefonunu aldı. Kilidi açıp telefonu karıştırmaya başladı. Taylan söylenenleri dinlerken kardeşinin tavrına, kaşlarını şaşkınca kaldırarak tepki verdi. Kız telefonu almasına hiç tepki vermemişti. Sürekli kurcalamasına alışkın gibiydi.

Karan elindeki ekrana bakarken kaşlarını çattı. Birden gözlerini kaldırıp kıza, "Thor?" dedi, sorarcasına bakarak.

Gözlerinde hayret vardı.

Tüm konuşmalar anında durdu. Sina'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Cevap veremedi. Taylan hafifçe öksürüp Karan'ın dikkatini çekmeye çalıştı. Karan abisine bakıp, elini kaldırdı.

"Pardon... Devam edin. Kusura bakmayın," dedi umursamadan. Sonra tekrar delici bakışlarını Sina'ya dikti.

Diğerleri sözlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Sina gözlerini ekrana kilitlemiş, başını kaldırmıyordu. Kalemi sıkıntıyla elinde çeviriyordu. Kızlara her haltı yazmamalarını, adamın sürekli telefonunu kurcaladığını söylemişti ama kızların umurunda değildi. Gizli saklı bir şey yapmadıkları için her şeyleri ortadaydı. Sahra'nın telefonu da sürekli ortada dolaşır, Demir bazen kendisininkini bulamaz, karısınınkini kullanırdı. İkisi de aynı kişileri tanıdıklarından, neredeyse aynı isim listesine sahipti telefonları. Sina hiçbir zaman yanındakilerden bir şey esirgemediği için Karan'ın elinde dolaşan telefonu da hiç garibine gitmemişti.

Sabahki konuşma aklına gelince utancından yerin dibine girmek istiyordu. Karan kızların imasını anlamış mıydı? Adam şeytan gibiydi. Elbette anlamıştı. Sina gözlerini yumdu. Birkaç saniye sonra tekrar açıp, toplantıya konsantre olmaya çalıştı. Neyse ki Akın ve Ozan geri kalanı götürüyorlardı. Gösterdikleri sunumdan sonra onun işi bitmişti. Artık ayrıntılara geçilmişti ve onları da diğerleri hallediyordu.

İki saate yakın süren toplantı nihayet bitmişti. Taylan Turanlı sunumdan memnundu. Ayrıntılar için tekrar bir toplantı ayarlandı. İlgili diğer kişiler de ikinci toplantıda bulunacak, gerekli her şey orada konuşulup neticeye bağlanacaktı.

Hepsi vedalaşmaya başlamışken Karan, Sina'nın kolunu tutup kendine çekti. "Sen kalıyorsun, biz abimle yemeğe gidiyoruz."

Sina, çocuklara kendisinin kalacağını söyledi. Gayet doğal karşıladılar. Karan'ın hayatına girdiğini biliyorlardı ve meraklı sorular asla sormazlardı. Onlara göre kim, nasıl istiyorsa onunla olurdu. Açıklamaya gerek yoktu. Karan, Akın ve Ozan'la samimi bir şekilde vedalaştı. Adamları sevmişti.

Düzgün, dürüst tiplerdi. Sina'ya karşı tavırları da dostçaydı. Rekabet oluşmadığı sürece etrafındaki herkesi sevebilirdi. Başka türlü olsa elinden gelen her türlü pisliği yapmaya hazırdı.

Taylan çocukları yolcu ettikten sonra gülerek ikisine döndü.

"Hadi, benim odama geçip birer kahve daha içelim. Sonra beraber çıkar, yemeğe geçeriz."

"Olur," dedi Sina başını sallayarak.

Karan yine çantasını kendi omuzuna asmıştı. Elini kızın beline atıp, yanında tutarak abisini takip etti. Sina etraftaki meraklı bakışlardan rahatsızdı. Hepsi yaratık görmüş gibi kendisine bakıyorlardı. Muhtemelen şaşkınlardı. Kendisi gibi birinin Karan'ın hayatında ne işi olabilirdi ki?

Taylan bu arada gülerek konuşuyordu. "Çok beğendim sunumu Sina. Güzel hazırlanmış. İstediğimiz her şeyi çok iyi anlamışsınız."

Sina'nın cevap vermesine fırsat kalmadan Karan atıldı.

"Kaç gecedir beni uyutmuyor ki. Yatağın içinde laptop, dünya kadar soru sordu."

Konuşmalarını herkes duyuyordu ve Karan'ın özellikle o tür konuşması, Sina'yı daha da utandırıyordu.

"Neye ihtiyaç duyduğunuzdan emin olmak istiyordum." diye mırıldandı başı önünde eğik. "Her şey çok iyi. Ben eminim, birlikte güzel işler çıkaracağız," dedi Taylan.

Karan'a, utandırma kızı, der gibi uyaran bir bakış attı. Karan karanlık gözlerini umursamazcasına abisine çevirip, aldırmadan devam etti. Sabahın acısını çıkarmak istiyordu. Yanlarından geçtikleri insanların hiçbir kelimeyi kaçırmadan dinlemeye çalıştıklarını çok iyi biliyordu. Karan Turanlı'nın aktif gece hayatı, hepsinin ilgisini çekiyordu.

İnsanların duyduğunu bilmenin Sina'yı utandırdığının da farkındaydı. Özellikle üsteliyordu Karan.

"İş güzel olur da..." dedi abisine. Sonra gözlerinde şeytani pırıltılarla devam etti. "...ben artık yatakta bilgisayar istemiyorum." dedi Sina'ya başını eğip. "Sabaha kadar yatakta çalışınca yorgun düşüyor." Ses tonunda ima vardı ve başkaları-

nın bunu farklı yorumlayacağını çok iyi biliyordu. Ardından alayla devam etti. "Erken kalkamayınca da ütü yapacak vakti olmuyor, bak böyle, benim gömleklerimi giyiniyor," dedi abisine, arsız bir ifadeyle sanki şikâyet eder gibi.

Sina daha fazla dayanamayıp, dirseğini Karan'ın boşluğuna geçirdi. Dişlerinin arasından "Yeter!" diye tısladı.

Karan hiç canı yanmamış gibi gülerek başını eğip, kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Sina kıpkırmızı oldu. Etraftan minik nidalar çıktı. Taylan kızgınlıkla Karan'a baktı. Kızı neden inatla utandırmaya çalıştığını anlayamıyordu. Halbuki Karan hiç sevmezdi ofiste samimi tavırlar. Şimdi tam tersini yapıyordu. Kızın zor duruma girmesinden sadistçe zevk alıyor gibiydi.

Taylan odasının kapısını açıp, ikisine de yol verdi. İçeri girip kapıyı kapattıklarında Sina derin bir nefes alıp, Taylan'ın gösterdiği kanepeye oturdu. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. Taylan telefonla siparişleri verirken Karan çantasını kanepenin ucuna bırakıp, neredeyse yapışık bir halde yanına oturdu. Elini sahiplenir gibi Sina'nın çıplak bacağının üstüne koydu.

Sina ona aldırmadan Taylan'a döndü. "Yemekten haberim yoktu. Umarım kıyafetim sorun olmaz?" "Olmaz!" dedi Karan, Taylan'dan önce.

Taylan, Karan'a uyaran bir bakış attı tekrar. Sonra anlayışlı bir ifadeyle tekrar Sina'ya döndü. Karşılarına oturmuştu.

"İnsanın sabrını zorluyor değil mi?" derken, anlayışla gülümsemişti. "Çok!"

Karan şaşkınca ona baktı.

"Ne yapıyorum ki? Her dediğine eyvallah çektim." Sina gözlerini devirdi, Taylan hafif bir kahkaha attı.

"Koridorda yaptıklarına ne demeli? Abuk sabuk imalar?" "Ne var bunda? Bilsin hepsi kız arkadaşım olduğunu!" "Senin yaptığın o değil canım!"

"Neymiş, peki?"

"Senin yaptığın; yeni oyuncağını mahalledeki diğer sahip olmayan çocuklara göstermeye çalışan, görgüsüz çocuk tavrı."

Taylan gürültülü bir kahkaha attı. Karan sinirle ona bakıp, kelimelerin üzerine basarken, "Benim yaptığım sabahın rövanşını almaktı!" dedi.

"He, maç yapıyoruz yani?"

"Maç değil! Savaş!"

"Vayy! O zaman ben de silahlarımı kuşanayım!" "Aklından bile geçirme!"

"Beni tehdit etme o zaman!"

"Sen de damarıma basma benim! Ne kadar kolay ayardan çıktığımı biliyorsun!"

"Sen hiç ayara girmiyorsun ki... Hep ayarsızsın!"

"Çocuklar!" diyen Taylan'ın sesi yükseldi. "Ne yapıyorsunuz?" dedi, yarı azar yarı şaşkınlıkla.

"Benim bir şey yaptığım yok! Yarın gece kardeşimde kalacağım, dedim diye, bana atar yapıyor aklı sıra."

"Karan? Kardeşi koçum. Tabii ki de kalacak!" Taylan hayretle Karan'a bakıyordu. Biraz da kınama vardı bakışlarında.

"Pazar kahvaltıyı da orada yapacakmış! Ailecek!" Karan son kelimeyle yüzünü buruşturdu.

"Ne var bunda? Yapar."

"Ailecek! Ben, dış kapının mandalı tabi!"

Sina gözlerini devirdi yine. Derin bir nefes koyuverdi oflayarak. Taylan'a dönüp sakin bir sesle konuştu. "Kız gecesi yapacağız. İçeceğiz. Sabah erken kalkamayız. Geç kalkarız, o saate kadar aç kalmasın diye, gel demedim."

"Küçük beyimiz de buna takıldı?" Alaycı bakışlarını Karan'a çevirdi.

"Aç kalıp kalmamak benim sorunum. Sormadı bile," dedi, küskün ve aksi bir sesle.

"İyi! Tamam! Aç kal, o zaman... Pazar günü öğleden sonra gelirsin Sahra'ya," diye aynı aksilikle cevap verdi Sina, başını ondan aksi yöne çevirerek.

Karan'ın yüzü aydınlandı. "Tamam. Gelirim. Ne olacak ki? Öğleden sonraya kadar ölmem açlıktan." Sonra şeytan gibi gülerek, "E madem o zaman ben yalnız kalacağım, yarın akşam dışarı çıkarım, ben de geç kalkmış olurum," dedi.

Sina hızla başını ona çevirdi. "Dışarı derken?" Gözlerini kısmıştı. 'Kaç kadın' diye geçirdi içinden istemsiz bir şekilde.

Karan pis pis ona sırıtırken "Dışarı dışarı," dedi, imalı bir şekilde.

Taylan işin yönü tehlikeli sulara girerken araya girdi. "Çıkamazsın! Yarın akşam birlikte maç seyredeceğiz, bana söz verdin!"

"Ne maçı? Ne sözü?" dedi Karan, hatırlamaya çalışır gibi.

"NBA koçum. Söz verdin. Başka zaman çıkarsın. Sıkı maç bu, beraber seyredeceğiz demiştik." Sina derin bir nefes alırken sevimli bir gülümsemeyle Taylan'a baktı. İçi rahatlamıştı. Karan son anda hatırlamış gibi yüzü düştü. "Hee. Doğru."

"Neyse, biz de evde içeriz, yine geç kalkarsın. Bu da olur." Dedi, kardeşine göz kırparak.

Her şeyi yoluna koymuş gibi hissediyordu. Yoksa ikisi birbirine girmek üzereydi. O sırada yeni kahveleri geldi. Oradan buradan sohbet edip kahvelerini bitirdiler. Saat beşi geçmişti. Taylan, "Hadi, yemeğe," deyip ayaklanınca hep birlikte kalkıp, kapıya yöneldiler.

"Tek araba mı?" dedi Taylan kapıyı açmışken.

Karan başını salladı. "Salim aşağıda bekliyor. İki arabaya gerek yok. Aynı adrese gidiyoruz nasılsa."

Yine Sina'nın çantasını omuzuna astı, elini beline yerleştirip kendisine yapıştırdı kızı. Belinden ziyade poposunun üzerindeydi eli. Asansöre doğru hep birlikte yürürken herkesin gözü yine üzerlerindeydi.

Karan göz kırptı Sina'ya. "Aldırma! Meraklarını gidersinler," diye mırıldandı.

"Ne merakı?" dedi Sina anlamamış gibi. Kendisini hayvanat bahçesindeki maymun gibi hissediyordu. "Karan Turanlı'nın ilk defa elini tuttuğu kadını!"

"Elimi tutmuyorsun. Elin daha popomdan başka yere uzanmadı!" "Tamam işte. Onun da bana ait olduğunu görsünler."

"Sapıksın sen!"

"Öyleyim!" "Arsız!"

"Sana arsızım!"

Asansör gelince Taylan "Didişmeyi bırakın. Hadi içeri," dedi başıyla işaret edip.

Beraber asansöre binip, garaja indiler. Salim çıkışta, kapıları açık aracın önünde onları bekliyordu. İleri atılarak Karan'ın elinden çantayı alıp, bagaja koydu. Taylan öne, ikisi arkaya bindi.

"Nasılsın Salim?" dedi Taylan.

"Sağ olun Taylan Bey. Siz?" dedi, çocuk arabayı çalıştırırken.

"Sağ ol. Ben de iyiyim. Görüşemiyoruz ne zamandır seninle. Nasıl gidiyor Karan'la?"

Salim, dikiz aynasından Karan'a bir bakış attı. "İyi, Taylan Bey." İfadesizdi yüzü.

Karan, "Abi, beni mi çekiştireceksin Salim'le?" dedi, usanmış bir sesle.

"Ne çekiştireceğim? Ben senin ne mal olduğunu bilmiyor muyum?" diye cevap verdi Taylan, sırıtarak.

Karan karşılık vermedi. Elini uzatıp Sina'nın bacağını okşadı. Sina uyaran bakışlarını ona dikti. Elini adamın elinin üstüne koyup, itmeye çalıştı. Adam kızın elini kavrayıp avucuna aldı, yüzüne yaklaştırıp dudaklarına götürdü. Elinin üstünü öpüp avucunun içinde, bacağının üstüne koydu. Önde Taylan ve Salim sıradan birkaç şey konuştu. Arkada, ikisi de sessizdi. Sina başını çevirip, camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Karan aynısı yaparken bir yandan başparmağıyla Sina'nın elini okşuyordu.

Yemek yiyecekleri yere gelince araçtan çıktılar. Karan, Sina'nın eli avucunda abisini takip etti. Taylan'ın epey önemli bir müşteri olduğu belliydi. Kapıda karşılayıp, masaya kadar eşlik ettiler.

Siparişleri Taylan verdi hepsi için. Şaraplar gelir gelmez kadehini kaldırıp ikisine de bakarak "Sizin şerefinize içelim." dedi.

Karan'a çevrilen bakışları Sina'ya dokundu. Adam kardeşini çok seviyordu. Bakışlarından o kadar belliydi ki. Sina

buna çok sevindi. Karan'ın buna ihtiyacı var gibi görünüyordu. Taylan'ın yanında Karan daha sakin, daha kontrolüydü. Abisine çok değer veriyordu ve yanında onu üzecek şeyler yapmamaya çalışıyordu.

Yemek Sina'nın umduğundan iyi geçti. Uzun uzun sohbet ettiler. Taylan kırmadan, tedirgin etmeden soru soruyordu. Doğal, rahat ve kibar bir adamdı. Sina farkına varmadan birçok saçma sapan şey anlatmıştı. Karan, kızlarla olan ilişkilerini abisine söyleyince ortaya anlatacak dünya kadar komik hikâye çıkmıştı. Sina'nın anlattıklarına kahkahalarla güldüler. Taylan hepsini merak etmeye başlamıştı. Kızın kurduğu ilişkiler çok sıcak ve samimiydi. Karan'ın, onların arasında epey değişim geçireceğine emindi.

Sina'nın hackerlik yapmasını konuştular. Nasıl yakalandığı, nasıl paçayı kurtardığı. Karan bunları dinlerken huzursuzca yerinde kıpırdandı. Taylan, kızın girdiği her riskten Karan'ın endişelendiğini görüyordu ancak kız, kendi doğrusu neyse onu yaşıyordu. Pek önünde kimse durabilecekmiş gibi gelmiyordu Taylan'a. Gözü karaydı. Yemeğin ortasında Taylan, Sina'ya bakarak konuştu.

"Anlattıklarından çıkardığım; sen hepsini birbirine bağlayan asıl noktasın sanırım." "Nasıl yani? Ben olmasam da onlar birbirine bağlı kalırlar."

"Elbette kalırlar da hepsini sen bir araya getirmiş gibisin. Sahra kardeşin. Hülya arkadaşın. Şimdi onlar da yakın ama Hülya'yı aileye sokan sensin. İbo'yu da öyle. İlişkileri sen kuruyorsun, sonra onları birbirine bağlıyorsun."

"E tabii. Hülya benden iki yaş büyük. 25 yaşında. Sahra'yla aralarında dört yaş var. Belki ben olmasam o kadar bir arada olamazlardı ama yine de benim dışımda da çok iyidirler. Şimdi en az benimle görüştükleri kadar birbirleriyle de görüşürler. İbo hepimizden çok daha büyük. Demir de öyle ama Demir, Sahra'yı gördüğünden beri bırakmamıştı zaten. İbo hepimizin abisi gibi. Öyle bir mahallede büyüyünce bu tür ilişkilerin kurulması çok doğal tabii. E, bir de İbo sağ olsun, çok koşmuştur bizim dertlerimize... Gerçi o herkesin derdine

koşar. Sağlam adamdır."

"Tanışalım da bir, anlarız sağlam mı?" dedi Karan, düşünceli bir sesle. "Fırsat olursa tanışırsınız bir gün," dedi Sina dik dik.

"Dert derken? Ne tür sorunlardan bahsediyorsun?" dedi Taylan, tabağındakini keserken doğal bir sesle. Adam inanılmaz şekilde laf alıyordu ağızdan. Huzurlu bir hava estiriyordu etrafında. Sina hiç farkında olmadan, her şeye doğrudan cevap veriyordu.

Taylan, açıklayamadığı bir şekilde güven veren bir adama benziyordu. Sina genelde ilk tanıştığı insanlara karşı temkinli yaklaşır, kendisiyle ilgili hiçbir bilgi vermezdi ancak yemek boyunca Taylan'ı sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Taylan sakin, rahat, samimi bir havadaydı ve kullandığı ses tonundan mimiklerine kadar her şey Sina'ya güven aşılıyordu. Sorduğu soruları öyle doğal ve sakin bir sesle çıkarıyordu ki Sina sanki kırk yıllık dostuyla dertleşirmiş gibi karşılık veriyordu. O yüzden Taylan'ın son sorusunu duyunca gerilmedi. Geri adım atmadı. Omuzlarını silkerek cevaplamaya başladı.

"Benim annem zor bir kadındı," dedi Sina, başını eğerek durgun bir sesle. Bunu neden anlattığını bilmiyordu. Belki içtiği şaraplar ağzını gevşetmişti belki Taylan'ın yaklaşımı... Sözlerine devam etti nedenini bilmeden.

"Biz zor bir çocukluk geçirdik Sahra'yla. Annemin gözünde ben ya da Sahra'nın hiç önemi yoktu. Hani, şu erkek çocuklarını her şeyden üstün tutan kadınlar vardır ya... Annem de öyle biriydi. Annem için Hazar, her şey demekti. Bütün dünyayı onun etrafında döndürebilirdi. Bizi de Hazar'ın askerleri, diye düşünüyordu sanırım. Hazar özünde iyidir ama annemin ona bahşettiği rahat hayat cezbediciydi tabii. Hayatımda, Hazar'ın şuradan şuraya bir bardak koyduğunu bilmem. Onun için her şeyi biz yapmak zorundaydık. Biz kız çocuğu olduğumuz için başka türlüsü mümkün değilmiş gibi her şeyi bize yüklerdi annem. Okuyup okumamamız da önemli değildi onun için. Öğretmen karısı olduğu halde kız

çocukları için bunu gerekli görmezdi. Bizi çok zorlardı ancak Hazar'a her şey serbestti. Bizim herhangi bir şey istememiz olanaksızdı. O ne derse biz onu yapmak zorundaydık. Hazar'a istediği bir şeyi yapmak ya da onun istediği bir şeyi alabilmek için çalışmak zorundaydık. Aksi şekilde davranırsak annem fena çıkarırdı acısını. Erkek evlat kıymetliydi ve kız evlatlar da onları rahat ettirmek için vardı..."

Sina'dan alaylı bir gülümseme çıkmıştı. Daha çok alaycı bir sinirlilikle çıkmıştı. Hayatı boyunca kız olduğu için annesi tarafından aşağılanmış bir evlattı o. Annesinin gözünde kız evladın hiçbir değeri yoktu. Varsa yoksa Hazar'dı annesi için. Eskileri düşünürken birkaç anı beynine hücum ediyordu. Birçok acı, kalp kırıcı anı.

Tüm bunlardan uzaklaşmak için kafasını iki yana sallayarak toparlandı ve düz, duygusuz bir sesle anlatmaya devam etti.

"Sonra Hazar, İber'in annesine âşık oldu. Kız hamile kaldı. Her şey daha kötü gitti. Annem, Hazar'ın bir başkasını sevebileceğini kabullenemiyordu. Aylarca hepimizin burnundan getirdi. Bütün hırsını benden ve Sahra'dan çıkardı. Bunu söylemek, biliyorum hoş değil ama gerçekler de hiçbir zaman hoş değildir zaten," derken, alaycı bir gülümsemeyle dudağının ucu kıvrıldı.

"İber doğduğunda annesi doğumda öldü. Ben 9 yaşlarındaydım o zaman. Annem, Hazar'a kızgınlığını çocuktan çıkarıyordu. İlgilenmiyor, bakmıyordu. Sahra'yla ikimiz büyüttük İber'i."

Birçok ayrıntıyı geçiyordu Sina. Yediği onca dayak, haksızlık. Annesinin öfkesi bitecek gibi değildi. Sahra'nın yiyeceği dayakları araya girip kendisinin yemesi. Biliyordu ki kardeşinin de suçu yoktu. O, daha küçüktü ve Sina alışmıştı artık. İbo çok kereler almıştı annesinin elinden kendisini.

Şimdi dönüp geriye bakınca annesinin sağlıklı bir kadın olduğunu düşünmüyordu. Birçok konuda psikopat gibiydi çocuklarına karşı. Hiçbir annenin çocuklarına yapmayacağı şeyi, o yapmıştı kızlarına. Sina geçmişte yaşadıklarını düşü-

nünce vücudundan bir ürperti geçti.

"Baban peki? Baban, annenle konuşup doğruyu gösteremiyor muydu? Öğretmen nasılsa. Aklı başında bir adam olmalı," dedi Taylan merakla.

Karan sesini çıkarmadan dinliyordu. Sina'nın anlatmadıklarını çok net tahmin edebiliyordu. O gün Sahra'yla bakıştıklarında, ikisinin de rahatlamış hallerinden utandıkları belliydi. Annelerinin kaybı onlara nefes aldırmıştı ama bu histen utanıyorlardı. Demir de biliyordu neler yaşadıklarını. Sahra'ya korumacı bir tavırla sarılması boşa değildi. O da muhtemelen kızları çok almıştı annelerinin elinden.

Sina'nın yüzüne müstehzi bir gülüş oturdu. Başını kaldırıp, "Babam dünyanın en iyi babasıdır. Üstüne tanımam!" dedi. Sesinde hüzün vardı.

"Ama bazen sadece iyilik yeterli olmuyor. Bazen, gerekiyorsa müdahale etmek için kötü olmak gerekir. Babam o kadar iyi bir adam ki annemin asla önüne çıkmadı. Annem ne yaparsa yapsın ne derse desin, asla tek kelime çıkmadı ağzından. Bize karşı inanılmaz şefkatli, inanılmaz iyidir ama bize yapılan kötülüklere karşı gelmeyi asla düşünemez. Şaşkın şaşkın bakar sadece. Sonra da başını sallayıp uzaklaşır oradan. Ona göre eve elinden geldiğince para veriyor, ailesini kimseye muhtaç etmiyorsa görevini yeteri derece yapıyor demektir. Anne ile çocukların arasına karışmaması gerektiğini düşünür hep. Her zaman pasif bir adamdır ama çok iyi biridir. Kimseyle ilgili tek kötü sözünü duymadım. Kimseye tek bir kötülüğünü görmedim ama hiçbir zaman da gerektiği anda müdahalesini de görmedim. Sanırım bu risk almak olur."

"Nasıl yani?" dedi Taylan ilgiyle.

"Yani, ilişkilerde risk almıyorsanız sizden iyisi yoktur. Bir insanın iyi ya da kötü olduğunu söyleyebilmeniz için çevresindekilerle ilişkisinde risk alıp almadığına bakmak lazım."

"Örnek ver!" dedi Taylan, arkasına yaslanıp kadehini ağzına götürürken. İlginç bir düşünceydi bu. Sina da kadehine uzandı. Gözlerini düşünür gibi yukarı kaldırdı. Bir yudum içip söze başladı.

"Şöyle: Diyelim ki biri var, yakından tanıdığınız çok iyi biri. Şimdiye kadar sizi üzecek, sizin sinirinizi bozacak ya da sizi zora sokacak hiçbir şey yapmamış, dememiş. Etliye sütlüye hiç karışmamış. Sırf size değil çevresindeki hiç kimseye de karışmamış." Taylan başını salladı.

"Bu, iyi biri midir?" diye sordu Sina.

"Evet. İyi biridir. Kimseye zararı yok yani," dedi Taylan onaylayarak.

"Peki... Diyelim ki sizin yaptığınız bir şeyi eleştiriyor ya da müdahale ediyor. Aslında siz, içten içe yaptığınızın doğru olmadığını biliyorsunuz. Ya da hadi, diyelim bilmiyorsunuz ve o kişi sizi, sizin sinirinizi bozacak derecede eleştiriyor ya da sizi engellemeye çalışıyor. Size çok yakın ve yaptığınız her şeye karışıyor. Kısmen sizin yapacaklarınızı da engelliyor ve sırf sizin istekleriniz gerçekleşmediği için size zarar verdiğini düşünüyorsunuz. Sizce bu, iyi biri mi?"

Taylan bir süre düşündü. Başını iki yana sallayıp, "Bana zarar veriyorsa iyi biri olduğunu söyleyemem," dedi.

"Peki, sizin yaptığınız ya da istediğiniz her şeyin doğru olduğunu siz nereden biliyorsunuz?" "Elimden geldiğince doğruları yapmaya çalışırım."

"Ama doğrular göreceli kavramdır. Birine göre sokağa pisleyen hayvan çevreye zarar veriyordur, pisletiyordur. Birine göre doğanın dönüşümü için gübre olacağından doğa için faydalıdır." dedi, bir kaşını kaldırıp sorarcasına. "Arılar insanı sokar, hatta alerjisi olan birini öldürebilir de ama öte yandan doğanın dengesi için vazgeçilmez canlılardır. Kontrolsüz ateş tehlikelidir aslında ama kontrol edildiği sürece yararı inkâr edilemez. Buna benzer birçok örnek verebilirim," dedi gülümseyerek.

Taylan başını salladı. "Haklı olabilirsin ama iyi ve kötü insanı bu şekilde belirleyemezsin."

Kız gülerek arkasına yaslandı. "Heh, ben de buna gelecektim. Risk almayan insan her zaman iyidir. Temiz," dedi, elinin üstü yukarı bakarken boşlukta bıçak gibi keskin bir hareket yaparak.

"Ama risk alan insan her zaman kötüyü de oynamak zorunda kalır. Yani bir insan risk alıyorsa gerektiği zamanda, gerekli müdahaleyi yapmak için kötü de olmak zorundadır. Asıl iyilik budur. Hayat boyu sadece iyi olamazsın ya da sana hep iyi desinler diye, suya sabuna dokunmadan, kenarda duramazsın. Hayat bir dengeyse eğer, yeri gelince iyi yeri gelince kötü olmak zorundasın."

Kadehini kaldırıp dudaklarına götürdü. Taylan düşünür gibi kıza bakıyordu. Karan, eli kızın sandalyesinin arkasında ona bakıyordu garip bakışlarla.

Nihayet, "Haklı olabilirsin!" dedi Taylan, dudaklarını bükerek. "Bence haklı!" dedi Karan, uzun zamandır ilk defa sesini çıkararak. Sina ona baktı. Karan garip bakışlarla yüzüne bakıyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Taylan.

Karan başını salladı. Sonra abisine dönüp konuşmaya başladı. "Mesela sen!" dediği anda, Taylan'ın kaşları kalktı merakla. "Ben çok uzun zaman, senin çok kötü bir insan olduğunu düşündüm..." Taylan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kaç tane okuldan kovuldum. Aslında kendimi kovdurttum. Daha ben bir gün nefes almadan, sen beni bir başkasına başlattın. Bana kötülük etmek için yaptığını düşünüyordum. O sıralar, senden nefret ettiğim zamanlar da oldu. Sonra beni zorla yurt dışına gönderip, üniversiteyi bitirttin. Arkamdan topladığın pislikleri saymıyorum. Kendim için doğrusunu yaptığımı düşündüğüm her şeyde, sen karşıma çıkıp yapmaya çalıştığım her şeyi bozuyordun. Bana göre kötüydün. Kaç tane adam vurdum. Bana göre hak etmişlerdi. Sen hepsinin ardını temizledin. Yaptığın yanlış olsa da suçu başkalarına yükledin hep. Benim cezamı başkaları çekti. Sen paralarını ödedin. Kendince benim için iyiyi yapmaya çalışıyordun ama aslında yaptığın kötüydü..."

Taylan'ın yüzü kızardı. O da farkındaydı yaptıklarının kötü olduğunun ama kardeşi için onları yapması gerekiyordu ve yaptığı her şey ona iyi görünüyordu.

"Risk aldın! Bizim ilişkimizde sen hep risk aldın. O yüz-

den bu dünyadaki en güvendiğim insan sensin çünkü iyi bir şeyler yaparken, gerektiğinde kötü şeyler yapacağını da biliyorum. Bana bu, en adili ve en güvenlisi geliyor. Risk alacağını bildiğin insana güvenirsin."

Başını aniden Sina'ya çevirip sordu. "Babanı seviyor musun?"

"Çok!" dedi Sina, hiç düşünmeden.

"Babana güveniyor musun?" diye sordu, peşinden hemen. "Hayır." Cevabı çok çabuk ve net geldi.

Karan abisine dönüp, "Gördün mü? Güven, sevgiden daha üstündür!" dedi.

Üçü de bir süre konuşmadı. Sina, Karan'ın ne demek istediğini anladığına sevinmişti. Babasını çok severdi ama hiçbir zaman güvenmemişti.

Bir çocuk için anne babaya güvenememek kadar zor bir duyguyla baş etmek imkansızdı. O da o imkansızlığın içinde hep yapayalnız, tek başına hissetmişti kendisini. Bu kadar sert, bu kadar savunmacı olmasının sebebi, güvenecek kimsesi olmadığındandı. Her şeyle tek başına baş etmek zorundaydı. Sahra'yı korumak, rahata alışmış Hazar'ı ayakta tutmak, anne baba sevgisi görmemiş İber'e ihtiyacı olanı vermek, babasının sadece kazandığı parayla evin geçinebileceğini varsaydığı düşüncesinin olanaksızlığını, hep o bertaraf etmek zorunda kalmıştı.

Çalışmak zorunda kaldığı için üniversite hayallerinden vazgeçmişti. Annesi öldükten sonra evi çekip çevirmek ona kalmıştı. Üstelik küçük bir çocuk vardı evin içinde. Birinin ona bakması gerekiyordu. Ne zaman ki babası, annesi öldükten beş sene sonra Asiye ile evlenmişti, derin bir nefes almıştı. Kadın inanılmaz iyi, inanılmaz yardımcıydı kendisine. Annesinden sonra kadının çabaları hepsine öyle iyi gelmişti ki kadını el üstünde tutmuşlardı. Kadın da onların yaklaşımlarının kat be kat fazlasını geriye vermişti. Artık gözü arkada değildi. Evi çekip çeviren, yükün fazlasını omuzlayan biri çıkınca Sina, artık yolunu çizmeye başlamıştı. Para sorun değildi. Kazandığının ciddi bir kısmını onlara verse de umur-

samıyordu. Yeter ki çocukluğundan beri altında ezildiği sorumluluklardan kurtulsundu.

Kendisi için hiçbir şey yapamamıştı bu hayatta. Hep önceliği başkalarına vermek zorundaydı. Hep başkalarının istekleri vardı ve o istekleri karşılaması gereken kendisi...

Tek başına sadece kendisini dinleyebildiği sürece zaten lüks ihtiyaçları olmazdı hiçbir zaman. Tek istediği huzurdu.

15. BÖLÜM

Kahvelerini içtikten sonra kalktılar. Aynı araçta yine aynı binaya geldiler. İki daire arasında iyi geceler dileyerek vedalaşıp, Karan'ın dairesine girdiler. Karan çok sessizdi. Sina da öyle. İstediğinden çok daha fazla konuştuğunun farkındaydı ve bu yüzden huzursuzdu. Tutamadığı çenesi için kendisine saydırıyordu içinden. Bu kadar açık olmamalıydı.

Karan üzerindeki yeleği çıkarıp, sandalyelerden birinin üzerine attı. Gömleğin eteklerini pantolonundan çıkarıp, düğmelerini açtı. Kollarını geri katlayıp, mutfak tarafına gidip dolabı açtı. Sina kanepede kaykılmış, başını arkaya atarak gözlerini kapamıştı.

"Şarap açıyorum, devam ederiz değil mi?" diye seslendi Karan. Sina gözlerini açmadan "Olur," dedi sadece.

Karan açtığı şişeyle, her zamanki gibi tek kadeh getirip, kanepenin önündeki sehpanın üzerine koydu, Sina'nın yanına oturdu. Bir ayağını altına almış, yan oturmuştu. Uzanıp kadehi doldurdu. Eline alıp bir yudum içti. Sina'yı seyrediyordu. Bu gece hakkında epey şey öğrenmişti. Neden sürekli savunmada yaşadığını anlıyordu artık. İstemediği şeyler ona yaptırıldığında gösterdiği tepkiyi de anlıyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeyi isteyerek yapmamıştı. Hep direktif verilmiş, o da yapmak zorunda kalmıştı. Şimdiyse her şeye karşı çıkıyordu.

Kadehi sehpaya geri bıraktı. Uzanarak Sina'nın üzerindeki kendi gömleğini çıkardı. Sina karşı koymamış, sadece biraz kımıldamıştı o çıkarırken. Eğilip, botlarını çıkarıp ileri

attı. Çoraplarını çıkardı, onları da botların yanına gönderdi. Kendi ayakkabı ve çoraplarını da çıkardı. Şimdi daha rahattı ikisi de. Uzanıp Sina'nın üzerindeki beyaz atleti çıkardı. Sina yine karşı koymadı.

"İçine özellikle siyah sutyen giydin, sırf ben delireyim diye," diye mırıldandı.

Sina gözlerini açmadan gülümsedi. Şeytanca olduğunun o da farkındaydı ama sabahki tavrı sinirlendirmişti.

Karan eğilip boynunu öptü. Dilini çenesinde gezdirdi. Göğüslerinin arasına dudaklarını kapadı. Bir göğsünün üzerinde dilini gezdirdi. Sonra başını kaldırdı. Sina tek gözünü açıp ona baktı. Karan kızdan uzaklaştı. Kadehe uzanıp bir yudum içerken Sina'ya bakıyordu. Kadehi ona uzattı. Sina uzanıp kadehi aldı. Doğrulup oturdu ve bir yudum içti. Elindeki kadehe bakarken Karan'ın sözleri çarptı kulağına.

"Şimdi o sutyeni giydiğin gibi çıkaracaksın!" dedi, kızın elinden kadehi alıp, sakin hareketlerle kadehi dudaklarına götürürken.

Sina ona baktı. Bir süre meydan okur gibi bakıştılar. Sina meydan okuyan bakışlarını adamın yüzünden ayırmadan ileri çıkıp, ellerini arkasına götürdü ve sutyenin kopçalarını çözdü. Bakışlarını Karan'dan çekmeden, sutyeni çıkararak yere attı. Karan elinde kadeh, aç bakışlarını göğüslerine dikti. Sina uzanarak elinden kadehi alıp, yine bir yudum içti. Karan elini uzatıp bir göğsüne avucunu kapadı. İkisi karşılıklı, yan oturmuş birbirlerine bakıyordu.

Karan göğsünün ucunu sıkarken kız gözlerini yumdu. Sina derin bir nefes aldı. Karan uzanarak elindeki kadehi alıp, sehpaya koydu. İşaret parmağını kadehin içine sokup parmağını Sina'nın dudaklarına götürdü. Sina dudaklarını aralayıp parmağı emdi. Parmağının ucundaki şarap damlasını yuttu. Karan elini boynuna koyup Sina'yı kendisine çekti. Dudaklarına doğru yaklaşırken fısıldadı.

"Sina... Bana bunu yapmaya devam edersen izin verdiğin anda, yine kıçının üstüne oturtmam seni."

"O zaman hala kıçımın üstüne oturabiliyorken tadını çı-

karayım," diye cevap verdi Sina, sınırı geçmemesi için uyararak.

"Bir gün! Bir gün inadından vazgeçeceksin... O zaman üç gün hiç durmadan sikeceğim seni!"

Hırsla dudaklarına yapıştı. Kızın dudaklarını sertçe emerken eli göğsüne kapanmıştı. Sina elini kaldırdı. İlk defa Karan kendisini yönlendirmeden, elini uzatıp çıplak göğsüne dokundu. Sert, kaslı göğüs elinin altında gerildi. Karan kızı kendisine çekip, çıplak göğüslerini kendi çıplak göğsüne yapıştırdı. Sina'yı kucağına çekip üzerine oturttu. Sırtını kanepeye verip Sina'yı kucağında çevirdi. Kızın iki bacağı iki yanındaydı.

Sina ellerini Karan'ın saçlarına gömdü. Bu adamla sevişmeyi seviyordu. Adamın sınırı yoktu ancak kendi koyduğu sınırlara da uyuyordu. Sina'nın izin verdiği ölçüde, her şeyi yapıyordu kıza. Ellerini kızın sırtına koydu. Baştan aşağı okşarken başını hafif geri çekip, gözlerinin içine baktı. Parmakları sırtındaki dövmenin ezberlediği çizgileri üzerinde dolaşırken fısıldadı.

"Uçup gitmek istedin!"

Sina duyduğu sözlerle sarsılmıştı. Anlamıştı... O kanatları Hülya'ya yaptırırken tek arzusu gerçek olmasıydı. Gerçek kanatlara sahip olmak ve uçup uzaklara gitmek istemişti.

Hiçbir şey demeden Karan'a bakıyordu. Karan sözlerine devam etti. "O kanatlar... Seni bana getirdi... O kanatları yaptıran içindeki asi ruh... Seni bana getirdi..." dedi fısıltıyla.

Öyle doğru bir tespitti ki Sina konuşamadı. O kadar isyankâr, o kadar özgür ruhlu ve gözü kara olmasaydı o gece yaptığı deliliği asla yapamazdı...

"Sen bana uçup geldin... Bana kondun... Başka bir yere uçmana izin vermem... Burası senin kafesin olmayacak ama yuvan olacak!" dedi Karan, göğsüne Sina'nın başını yaslayarak.

Kollarıyla Sina'yı sarmaladı. Sıkı sıkı göğsüne bastırdı. Sina başını adamın göğsüne yasladığında gözünden bir damla yaş aktı. Hayatı boyunca gözyaşlarına hâkim olan kız, Karan'ın yanında sürekli gözyaşı döküyordu. Başkalarının

yanında ağlamaya utanan kız, Karan'ın yanında bunu çok doğal buluyordu. Kollarını Karan'ın boynuna sardı. İradesinin gün be gün kırıldığının o da farkındaydı ama gerçeği öğrendiğinde Karan'ın yüzündeki hayal kırıklığını görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. O manzaraya henüz hazır değildi. Tek ümit ettiği o pes etsin, bıraksın kendini gitsindi. O zamana kadar kendisini böyle sıkıca tutan kollarda kalacak, bunun tadını çıkaracaktı.

Karan, kucağında Sina'yla ayağa kalktı. Güçlü kollarıyla kızı sararak yatak odasına girdi. Yatağın ayak ucuna gelince Sina'yı yavaşça yere indirdi. Gözlerini gözlerinden ayırmadan Sina'nın üzerindeki şortu, çamaşırıyla birlikte aşağı çekip, ayaklarının dibine indirdi. Kız bir adım atıp şortu ve çamaşırı ayağının ucuyla yana itti. Karan karşında dikilip, hali hazırda önü açık gömleği üzerinden çıkarıp yere attı. Pantolonuna uzandı. Kemerini çözüp pantolonu ayaklarının dibine düşünce kızın yaptığı gibi ayağının ucuyla yana attı.

"Otur! Aç bacaklarını!" dedi, emir veren bir tonda.

Sina yavaşça yatağın ucuna oturup ellerini iki yanına koydu. Kendini geriye doğru biraz çekip, hiç utanç hissi yaşamadan bacaklarını açtı. Topuklarını yatağın ucuna dayamıştı. Karan önünde diz çöküp, ellerini kızın bacaklarının arasında gezdirdi. Yukarı doğru elleri hareket ederken başını kızın bacaklarının arasına gömdü. Dudaklarını yine kızı delirtecek ustalıkla en hassas noktalarında gezdirdi. Sina ellerini başının üzerine kaldırmış, gözlerini kapamış, adamın ona verdiği her hazzı arsızca içine çekiyordu.

Dakikalar boyu Karan onu okşadı, öptü, emdi. Hem dudakları hem parmaklarıyla Sina'yı çıldırmanın eşiğine getirmişti. Sina nefes nefese doruğa çıkmak üzereyken ellerini indirip, Karan'ın saçlarına yapıştı ve başını iyice kendisine bastırdı. Karan diliyle son şiddetli darbeleri vururken çığlık çığlığa gelmişti. Genç adam, orgazmın sonundaki kızın bedeni ürpertilerle titrerken, son kez yumuşak öpücüklerini kondurup ayağa kalktı.

Sina soluk soluğa yavaşça gözlerini açtı. Karan karşısında

ayakta dikilmiş, gözlerini onun üzerinden ayırmadan eliyle kendi sertliğini okşuyordu. Sina büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Karan'ın elindeki kocaman erkekliği, neredeyse siyaha dönmüştü. Dişlerini sıkıp gözlerini Sina'dan ayırmadan elini sürekli hareket ettiriyordu. Sina ağır hareketlerle ellerini kaldırıp, başının altına koydu. Bacakları açık Karan'ın önünde tüm çıplağıyla yatarken, bundan daha seksi bir görüntü olamayacağını düşündü.

Karan gerilen çenesi, alnında parlayan terlerle gözlerini kapatıp, başını arkaya attı. Omuzlarındaki kaslar gerilmiş, kollarındaki damarlar patlayacakmış gibi belirginleşmişti. Göğsündeki ve karnındaki kaslar içinde bulunduğu durum nedeniyle seğiriyordu. Dudaklarından çıkan gürültülü inlemelerle, erkekliğinden çıkan tüm sıvıyı kızın üzerine boşalttı. Sina üzerine fışkıran ılık sıvıdan rahatsız olmadan, adamın yüzünden geçen baş döndürücü ifadeyi seyrediyordu. Göğüslerine kadar ıslanmıştı. Umursamadan Karan'ın sakinleşmesini bekledi. Karan derin derin nefes alarak başını indirdi. Kirpikleri aralandı ve delici, buğulu gözleri kıza kilitlendi. Eli hala hafif hafif kendisini okşuyordu.

"Bu yasak bittiğinde... Sina seni çok fena sikeceğim!" dedi, dişlerinin arasından öfkeyle.

"Bir de şöyle düşün," diye Sina cevap verdi ağır bir tonda, şeytanca gülümseyerek. Elleri hala başının altında, bacakları açık yatıyordu." çok takdir ediyorum bu çabanı. Ödülü büyük olur belki."

"Olsa iyi olur!" dedi Karan ters ters.

Elini uzattı. "Hadi. Banyoya. Temizleyelim seni," dedi ardından, yumuşak bir sesle.

Sina kolunu kaldırarak uzatılan eli tuttu. Ayağa kalktı. Karan kollarını kızın bedenine sarıp, boynuna dudaklarını gömdü. Yine derin bir nefes çekti.

"Kokuna deliriyorum," diye fısıldadı.

Aniden eğilip Sina'yı kucağına aldı. Banyoya doğru hareketlendi.

* * *

Cumartesi sabahı her şey sakin başladı. Birlikte kahvaltı ettiler. Alışveriş listesi çıkarıp eksikleri almaya gittiler. Karan çoğu zaman kendi yaptıklarına inanamıyordu. Tipik evli bir adam gibi davranıyordu. Market alışverişini ne zaman yaptığını bile hatırlamıyordu ancak Sina bu konuda ısrarcı olurken, onu tek başına göndermeyi de aklından geçirmiyordu. Sıradan insanların yaptıkları sıradan şeyler, zaman geçtikçe keyifli görünmeye başlamıştı gözünde.

Gerçi markette kasa kuyruğu beklerken ya da kalabalık içinde boğulurken, neden bunu yapmaları gerektiği konusunda sürekli huysuzlanıyordu. Bunu onlar için başkaları yapabilirdi. Neden bu kadar zaman kaybetmeleri gerektiğini anlamakta zorluk çekiyordu. Sina her defasında kestirip atıyordu.

"Ben alacaklarımı kendim seçerim. Görmeden, ne alacağımı nereden bileyim? Sen bundan sıkılıyorsan gelme, ben tek başıma da yapabilirim. Gelmek konusunda sen ısrar ediyorsun," dediği anda, Karan sesini kesip ona uyum sağlıyordu. Onsuz bir şey yapmasını istemiyordu.

Cumartesi akşama doğru Sina, evde yapılacakları hallettikten sonra üzerini değiştirmek için yatak odasına geçti. Son yarım saattir Karan yine çocuk gibi huysuzlanmaya başlamıştı. Gitmesini istemiyordu. O da abisiyle beraber olacaktı ama yine de Sina'nın yanında kalmasını istiyordu.

Sina kısa deri bir şort giydi. Üzerine göğüs dekoltesi olan parıltılı siyah bir bluz, boynuna birkaç defa doladığı uzun bir zincir taktı. Yüksek topuklu bilekli botlarını ayağına geçirdi. Saçlarını her zamanki gibi açık bırakıp sırtından aşağı sallanmasına izin verdi.

Yine her zamanki gibi sadece rimel ve dudaklarına parlatıcı sürdü. Kızlarla ortak bir yerde buluşacaklardı. Karan'ın daha önce kızların peşine takmayı planlığı adamlar konusu neyse ki rafa kalkmıştı. Her şey sakinliğe kavuştuğunda, Sina bunu yapmaması için Karan'ı ikna etmişti. Biliyordu ki buna hem Hülya hem de Sahra karşı çıkacaklardı ve peşle-

rinde birileriyle dolaşmak, kabul edecekleri şey değildi. Sina bugün bunun gerçekleşmediğine seviniyordu. Aksi halde bu geceyi istedikleri gibi geçiremezlerdi. Taksiyle gidecekti ve Karan'ın, Salim'le gitmesi konusundaki ısrarlarına tüm gücüyle karşı koymuştu.

Odadan salona geçtiğinde tam o sırada bira açmaya çalışan Karan, onu görünce donup kaldı. Açılmayan bira şişesini ağır hareketlerle tezgâha geri koyarak Sina'ya doğru ilerledi. Sina aldığı minik çantasına para ve telefonunu koyuyordu.

"Bu ne?" dedi Karan, eliyle işaret ederek. Sesindeki tehlikeli ton Sina'nın tüm algılarını uyarıya boğmuştu. "Ne, ne?" dedi Sina, şaşkınca ona bakarak.

"Sen Sahra'ya gitmiyor muydun?"

"Evet. Gidiyorum işte." "Böyle mi gidiyorsun?"

"Böyle derken?"

"Sen bana evde olacağız demedin mi? Bu ev kıyafetine mi benziyor? Beni mi yiyorsun lan? Elinde sikim kadar bir çanta. Yatıya giden insanda daha büyük çanta olmaz mı? Bu ev kıyafeti mi şimdi?" derken, Karan tehlikeli bir şekilde bakıyordu. Gözlerinde tehdit ışıkları yanıp sönüyordu.

Sina, kısmen haklı olduğunu bilse de dışarı çıkacaklarını söylese üzerine kapıyı kapayacağından emindi. O yüzden üste çıkmaya çalıştı.

"Ne yani? Hello Kitty'li pijama partisi mi yapacağız dedik? Evde de olsak kendimize biraz çeki düzen veriyoruz işte. Yanıma çanta niye alayım? Biz Sahra'yla, her şeyimizi paylaşıyoruz. Niye yük edeyim? Ondan kıyafet alırım ne de olsa. O buraya gelse o da aynısını yapacaktı." Dik dik konuşuyordu.

Karan işaret parmağını kaldırıp konuştu. "Bunun altından başka şey çıkarsa!" "Ne çıkacak? Ne?" 'En iyi savunma saldırıdır' dedi Sina içinden.

"Ben uyarayım da..." diyen Karan, geri adım attı. Geri dönerken tısladı: "Nasılsa cezasını sen çekersin bir halt çıkarsa."

Sina adam arkasını dönmeden, telaşlı yüz ifadesini yok

etmeye çalıştı. Eğer kızlar ağızlarını sıkı tutarlar ve çok fazla dağıtmazlarsa ertesi gün, Karan gelene kadar her şey normale dönmüş olacaktı. Ruhu bile duymayacaktı.

"Ben kaçtım," dedi, elini sallayıp kapıya yönelirken. Bir an evvel kazasız belasız çıkıp gitmek istiyordu. "Sina!" diye bağırdı Karan arkasından.

Kız soru sorarcasına bakarak ona döndü kapının önünde. "Bir şey unutmadın mı?" dedi, yine tehlikeli şekilde bakarken.

Sina önce ne unutmuş olabileceğini düşündü kaşlarını çatarak, daha üç saniye geçmeden yüzü değişti. Karan'a doğru hızlı adımlarla yürüdü. Topuklu botlara rağmen parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Geri çekilmesine fırsat kalmadan, Karan elini beline atıp kendisine çekti. Öpücüğü olabildiğince uzattı. Sina dizleri titreyerek uzaklaştığında, tekrar parlatıcı sürmesi gerektiğini düşündü.

"İyi eğlenceler!" dedi Karan, boynuna da bir öpücük kondururken.

"Teşekkürler. Size de," diye mırıldanan Sina, hemen arkasını döndü. Bacakları pelte gibi olmuştu. Adam her an alt üst ediyordu kendisini. Bu gece gerçekten dağıtacaktı. Bu elektrik daha fazla dayanılır gelmiyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Binanın önünden hemen bir taksi çevirdi. Kızlarla önce Nişantaşı'nda bir şeyler yiyecek, sonra Beyoğlu'na geçeceklerdi. Sözleştikleri yerde taksiden indi. Kızlar kendisini bekliyorlardı.

"Nasıl kaçtın?" dedi Sahra heyecanla.

"Kızım, son anda elimde patlayacaktı. Üzerimdekiler ev kıyafeti değilmiş, onu mu yiyormuşum?" Burnunu kırıştırdı sıkıntıyla. "Sen nasıl kaçtın? Ne dedin Demir'e?"

"Sana gideceğimizi söyledik. Hülya da bendeydi. O dışarıdayken kaçtık, üzerimizdekileri görse kesin anlar, arıza çıkarırdı."

Sahra uzun siyah saçlarını açık bırakmış, uzun vücudunu

gözler önüne seren, üzerine yapışan siyah, mini bir elbise giymişti. Elbisenin önü kapalı ancak sırtı beline kadar açıktı. Hülya'nın doğal gölgeli kumral saçları sırtından bukleler halinde iniyordu. Üzerine yapışan beyaz pantolon, tüm hatlarını ortaya çıkarmıştı. Muhteşem kalçaları göz alıcıydı. Üzerinde hem göğüs hem sırt dekoltesi olan parlak altın renkli bir bluz vardı. Üçü de fazlasıyla çarpıcı görünüyordu ve daha şimdiden, gece boyu karşılarına çıkacak sorunları göze almışlardı.

Giyinip kuşanıp dışarıda eğlenmek onların da hakkıydı. Sırf kimse asılmasın, dokunmasın diye kendilerini kapatıp eğlenmeye gidecek halleri yoktu. Üçü de bu tür durumlara alışkındı. Az kavga çıkarıp ellerine geçeni evirip çevirmemişlerdi. Kendi kendilerine eğlenmek istemelerinin neresi yanlıştı ki?

Keyifli bir şekilde yemeklerini yiyip, ilk mekâna doğru hareket ettiler. Genelde rutin gecelerinde en az dört mekân dolaşırlardı ancak son zamanlarda yaşadıkları sıkıntılar nedeniyle, iyice dağıtmaya ihtiyaçları vardı. Sina "En az beş!" demişti yola çıktıklarında...

* * *

Karan, Taylan'la beraber maç seyrediyordu. Saat gece yarısını geçmişti. Sürekli saatine bakıyor, Sina'nın o an Sahra'nın evinde ne yaptığını düşünüyordu. Birkaç tane mesaj atmıştı ancak cevap alamamıştı. Muhtemelen kızlar, telefonları bir kenara atıp kendilerini kaptırmışlardı evdeki eğlencelerine.

Bire doğru telefonu çaldı. Sina'nın aradığını düşünerek telefona atıldı. Bu arada Taylan'ın onun tavrına gösterdiği alaycı bakışı ve dudaklarına oturan gülümsemeyi görmedi. Telefonun ekranında Demir'in adını görünce dudaklarını büktü.

"Bacanak, Naber?" dedi Demir dostça.

"İyidir, bacanak. Seni sormalı. Hayırdır bu saatte?"

"Ben de iyiyim, çok sağ ol. Ya, Sahra telefonu duymuyor herhalde, bir şey soracaktım da. Kızları da aradım. Bir araya gelince kaptırıyorlar ya. Onlara da ulaşamayınca seni araya-

yım, senden konuşayım dedim. Telefona versene Sahra'yı iki dakika?"

"Sahra'yı mı? Sen neredesin ki? Evi aramadın mı sen?"

"Ben kendi evimdeyim. Senin evin numarasını bilmiyorum, o yüzden seni çevirdim." "Benim evle ne alakası var?" Karan'ın kafası karışmıştı.

"Sahra bu gece sizde kalacağını söyledi. Hülya'yla Sina'ya gideceğiz dediydi." Onun da kafası karışmış gibiydi.

"Sen yanlış anlamışsın. Bu gece Sina sizde, kızlar gecesi mi ne yapacaklarmış." "Siktir!" dedi Demir yüksek sesle.

"Ne demek siktir? Sen evdeysen kızlar nerede lan?" Karan durumu anlamıştı ve bağırmaya başladı telefonda. Ayağa kalkmıştı.

"Kesin bunlar dışarı çıktılar. Sahra siktim kafanı!" Demir sinirlenmişti. Son cümle söylenir tarzda çıkmıştı ağzından.

"Demir ne demek istiyorsun? Sina siz de değil mi şimdi?" Karan kaşlarını çatmış, sinirle bağırıyordu. Taylan merakla ona bakıyor, bir yandan, "Ne oldu?" diye işaret ediyordu.

"Bu manyaklar kesin dışarı çıktılar. Sahra izin vermeyeceğimi biliyor ya, size gidecek diye yalan söyledi. Sina da seni keklemiş, O da bize geleceğini söylemiş." "Belasını sikerim lan onun! Ne demek dışarı çıkmışlardır?"

"Dağıtıyorlardır iyice. Bekle beni, hemen oraya geliyorum. Mekân mekân dolaşacağız amına koyayım. Kim bilir nereden toplayacağız? İbo'ya haber vereyim, aramaya başlasın. O bulana kadar ben sana gelmiş olurum."

"Demir, ne demek mekân mekân dolaşmak? Nerede oldukları belli değil mi?"

"Sen bilmiyorsun bunları tabii. Gelince anlatırım. Sina için yanına bir çift ayakkabı al. Şimdiye kesin kaybetmiştir ayağındakileri."

"Lan! Demir sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Ne demek ayakkabılarını kaybetmiştir!" Karan çıldırmıştı iyice.

Demir çoktan telefonu kapamıştı. Karan salonun ortasında çıldırmış gibiydi. Taylan ayağa kalkıp, kardeşini sakinleştirmeye çalışırken neler olduğunu öğrenme çabasındaydı.

Karan ellerini başına götürmüş, deli gibi saçlarına asılıyordu.

"Lan, elimi kana bulama demedim mi ben sana? Ne demek dışarıda dağıtmak?"

"Ne oluyor Karan? Bir sakinleş koçum. Anlat ne olduğunu?"

"Bana yalan söyledi! Kardeşime gideceğim dedi, gitmemiş. Dışarıda bir yerlerde. Bana yalan söyledi!" "Tamam. Bir sakin oğlum ya. Gider, alıp geliriz."

"Tabii ki gidip alıp geleceğim ama getirdiğimde de sikeceğim belasını!"

Karan hızla yatak odasına girdi. Giyinme odasına girip, Sina'nın giysilerinin olduğu kısımdan düz bir çift ayakkabı aldı eline. Tekrar salona girdi. Taylan Salim'i aramıştı gelmesi için. Tam telefonu kapatırken Karan'ın elindeki ayakkabılara şaşkınlıkla bakıp, "Onlar ne?" diye sordu.

"Ayakkabılarını kaybedecek kadar dağıtıyormuş hanımefendi! Demir, ayakkabı al yanına dedi."

Birlikte binanın önüne çıktılar. O sırada Salim de arabayı binanın önüne getirmişti. İki dakika geçmedi ki Demir bir taksiden indi. Arkasından başka bir araç daha gelip önlerinde durdu. İbo çıktı dışarı. Telefonu kulağındaydı. Konuşarak diğerlerinin yanına yaklaşıyordu. Tam önlerine geldiğinde telefonu kapadı.

Demir "İbo, var mı bir haber?" dedi hemen.

"Yok henüz. En son iki saat önce Murat'ın orada görmüşler. Birkaç yerden daha haber bekliyorum. Biraz oyalanalım burada."

Demir tekrar küfretti. Tanıştırma işini atladığı için İbo, diğer iki erkeğe dönüp "Selam. İbo ben. Tanışamadık daha önce," dedi, Karan'a elini uzatarak.

Karan, kendisine zor hâkim olduğu belli bir ifadeyle zorla elini uzattı. "Karan. Abim Taylan," dedi aksi bir sesle, dişlerinin arasından konuşarak. Diğer ikisi de tokalaştılar.

"Nerede bunlar?" dedi Karan, tek sıra haline gelmiş olan çatık kaşları ve gergin ses tonuyla. "Buluruz birazdan. Büyütecek bir şey yok."

"Nasıl büyütecek bir şey yok?" diye kükredi Karan. "Nerede Şina?" diye bağırdı ardından.

"Ya arada dağıtmaya çıkarlar. Bir şey olmaz onlara. Gider toplar, getiririz işte," dedi İbo sakin bir sesle.

Karan delirmiş gibi etrafında dönüyordu. Elini ayağını koyacak yer bulamıyor gibiydi. Sinirli adımlarla birkaç tur attı binanın önündeki açık alanda. Kafayı yemek üzereydi ve içinde barındırdığı tüm kötülükler yüzeye çıkıyordu. Herkesi öldürmek istiyordu o an. Öncelikle de Sina'yı... Bu düşünce aklından geçtiği hızla kayboldu. Sina'yı öldürmeyecekti! Ona bakan, ona dokunan herkesi öldürecekti.

Kafasında kurduğu düşünceler eşliğinde sinirli ve aceleci adımlarını arabaya yönlendirdi. Ön kapıyı açarak torpido kapağına uzandı ve açtı. İçindeki silahı eline aldı. Şu an herkesi vurmak istiyordu. Gözleri daha da kararmıştı.

"Lan, en son dağıttığında Sahra'yı nasıl topladığımızı unuttun mu İbo? Bu kız bana kafayı mı yedirtecek?" diye bağırdı Demir o sırada.

"Demir, abartma! İşin ne oğlum? O kız dağıtacak, sen de gidip toplayacaksın? Andavallık yapma bana! Ne olmuş yani arada çıkıp rahatlıyorlarsa? Herkesin hakkı. Seni az mı topladık? Sahra bir kez ağzını açıp bir şey dedi mi?" diye İbo ilk defa tepkili bir karşılık verdi.

"Oğlum, başına iş gelecek diye korkuyorum, anlasana lan?"

"Gelmez başlarına bir şey."

"Nasıl gelmez lan? Dışarısı it dolu. Nasıl gelmez?" diye bağırdı Karan, araya girip elindeki silahı sallayarak.

İbo sakin bir ifadeyle Karan'a baktı. "Dostum sen o makineyi bırak arabaya. Lazım olmayacak, güven bana."

"Niye güveneyim lan ben sana? Burada durmuş boş boş çene yapıyorsun bana."

Taylan araya girdi. "Karan koçum. Sakin ol. Silahla bir yere dalacak değilsin. Nerede olduklarını öğrenelim, gider alırız sakin sakin."

"Sikerim sakinliğini!" dedi bağırarak. Bir elinde silah, iki

elini ensesine götürdü sinirle, yine etrafında bir tur attı.

Demir, "İbo, bak bu sefer Sahra'yı kimse elimden alamaz!" dedi, işaret parmağını sallayarak.

İbo bu kez çok daha net, anlaşılır bir öfke belirtisi göstererek Demir'in üzerine yürüdü. "Yavşaklık yapma lan! Hele o kıza bir dokun, ben karşına dikilmiyor muyum? Ne var lan arada çıkıp dağıtıyorlarsa? O dağıtacak, sen toplayacaksın? O da öyle rahatlayacak!"

"Ne rahatlaması ya? Ne rahatlaması?" diye bağırdı Demir.

"Ulan, konuşturma beni. Sen o kızların ne yaşadıklarını bilmiyor musun? Sen onların yaşadığının onda birini yaşamadın. Arada onların da eğlenmeye hakkı var. Ne olmuş yani? Senin işin ne davar? Bir tek gönlünü hoş tutmaya mı karılık yapacak sana? O seni topluyorsa sen de onu toplayacaksın! Bana artistlik yapma, açtırtma ağzımı!" dedi İbo. O sırada telefonu çalınca Demir'den bir adım uzaklaştı. "Söyle Bekir... Gördünüz mü?"

İbo karşı tarafı dinlerken Demir merakla ona bakıyordu. Karan, bir elinde silah sallanırken diğerini ensesine götürdü. Hırsla ensesini sıkıyordu. Gözlerini kırpmadan İbo'ya bakıyordu. İçlerinde en sakini Taylan, elleri ceplerinde İbo'yu izliyordu. Salim, arabanın başında hiç ses çıkarmadan bekliyordu. İbo telefonu kapatıp Demir'e döndü.

"Kartal'ın mekandalarmış" dedi tepkisiz bir yüzle.

"Siktir!" dedi Demir.

Neredeyse sinirden yerinde zıplamıştı.

Karan ona dönüp "Ne?" dedi. Demir'in tepkisinden hoş bir şey olmadığını anlamıştı. Demir onu duymadı. İbo'ya bakıp "Lan, Abaza dolu orası lan?" diye bağırdı elini sallayıp.

İbo "Kartal'ı arıyorum. Biz gidene kadar sahip çıksın!" dedi, telefonu tekrar kulağına götürdü.

Karan, duyduklarıyla çıldırmak üzereydi. Tek bir kişinin bile Sina'ya bakmasına dayanamazken, bir de birilerinin ona dokunduğunu düşünmek, delirmenin sınırına getirmişti kendisini.

İbo biraz bekledikten sonra karşı taraf açmış olacak ki ko-

nuşmaya başladı. İbo'nun konuşması boyunca Karan saçlarını yolup, kendini kaybetmiş gibi elinde silah etrafta turluyordu.

"Kartal... Naber lan yavşak! İyidir iyi... Bana bak... Bizim kızlar ordaymış... Tamam, yola çıkıyoruz, biz gelene kadar sahip çık... Sikerim mekanını lan! Oğlum, siktirtme bana mekanını... Hallederiz... Neyse zararın... Sina adamlarla mı dalaşıyor? Lan göt! Sen Sina'yı tanımıyor musun? Dokundurur mu kendisine? Dalaşacak tabii! Hepsini hadım etmezse ben kırarım bacaklarını... Ne demek, barın tepesinde horon tepiyorlar? Tamam... Eğlensinler işte. Ver sen sularını yemlerini, bozma keyiflerini... Yoldayız biz. İki adam dik, göz kulak olsunlar. Yemin ediyorum, geldiğimde ben tepene indiririm mekanını. Yirmi dakikaya oradayız... Eyvallah."

Karan duyduklarıyla çıldırmıştı. Nefesinin kesildiğini hissediyordu. Kalp atışlarını hissetmiyordu. Kocaman açılmış kara gözlerini İbo'ya dikip, "Sina adamlarla dalaşıyor ne demek?" dedi. Sesi o kadar ürkütücüydü ki Demir bir adım geri çekildi. İbo rahat tavırlarla cevap verdi.

"Dostum, endişe yapma. Bak sen daha tanımıyorsun kızları. Eğlenirler, dağıtırlar ama bir tek kişinin kendilerine dokunmasına izin vermezler. İçini rahat tut. Kızı mekândan bu şekilde gidip çıkarmaya kalkarsan kaybedersin. Sina bir daha yüzüne bakmaz! Sakın orada efelik taslama. Benden söylemesi."

Karan delirmiş gibi İbo'nun üstüne yürüyünce Taylan'la Demir araya girdi.

Demir, "İbo doğru diyor. Ben şimdi kuduruyorum ya. Bak, gidince paşa paşa gönlünü alıp çıkacağım Sahra'yla. Kolundan tutup çıkarırsam yeminle beni terk eder! Eder oğlum! Sina ondan inat! Bir daha öldürsen yanına yaklaşamazsın!"

Karan öldürücü bakışlarını Demir'e dikti. "Öldürürüm onu!" dedi dişlerinin arasından.

"Öldür. Gıkı çıkmaz ama geri de dönmez! Lan ömrüm geçti benim onlarla. Tanımıyor muyum sanıyorsun?"

"Ne sikim mekansa gidelim artık." dedi, öldürücü bakışları değişmeden. Arabaya doğru dönüp yürürken elindeki si-

lahı beline taktı, üzerindeki siyah ince kazağı üzerine kapattı.

"Demir, sen benimle gel. Siz de bizi takip edin" dedi İbo Taylan'a.

Taylan sadece başını salladı. Hiçbir yorum yapmadan durumu anlamaya çalışıyordu. O da arabaya doğru hareketlendi.

16. BÖLÜM

İki araba binanın önünden ayrıldı. Arabanın içinde ölüm sessizliği vardı. Karan ve Taylan arkaya oturmuşlardı. Karan'ın sürekli dizleri oynuyordu. Bir ara iki elini ensesine kilitleyip, başını dizlerine eğdi. Sıkılı dişlerinin arasından dışarı atamadığı çığlığı, boğuk bir ses gibi çıkıyordu. Taylan elini uzatıp kardeşinin omzunu sıktı.

"Karan koçum. Yapma. Ortada ölümcül bir şey yok. Eğlenmeye çıkmışlar işte. Tanıdık bir yerde oldukları da belli. Bir saate kalmaz evde oluruz. Sakinleş biraz."

"Bana yalan söyledi!" diye bağırdı Karan başını kaldırıp. "E oğlum sana söylese sanki git, eğlen mi diyecektin?" "Kapıdan bile çıkamazdı!"

"E o zaman niye sinirleniyorsun yalan söyledi diye? Ne var yani kız kıza eğlenmek istemişlerse?" "Abi, sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Sen bilmiyor musun kaç herif sarkmıştır şimdiye kadar?" "Senin derdin kızın dışarıda eğlenmesi mi yoksa birilerinin ona sarkması mı?"

"Kimse. Hiç kimse dokunamaz!" Arabanın içinde bağırıyordu Karan.

"Karan, kardeşim... Bak diğerleri bizden daha iyi tanıyor. Ben bu İbo'yu çok tuttum. Adam dokundurtmaz diyorsa doğru söylüyordur. Sen Sina'yı azıcık da mı tanımadın?"

"Eve getireyim biliyorum ben yapacağımı!" dedi dişlerini sıkarak.

Karan bir daha konuşmadı. Dizleri seri bir şekilde sürekli zıplarken başını camdan dışarı çevirdi. Yirmi dakika sonra

mekânın önüne geldiler. Mekânın girişinde, açıklık alanda arabaları durdurup indiler. Taylan, Salim'e beklemesini söyledi. Diğer dördü içeri girdi. Kapıdakiler İbo'yu görünce hemen geri çekildiler. Dar bir koridordan geçip, yüksek geniş bir balkona çıktılar. Demirden balkonunun merdivenleri, aşağıdaki kalabalık insan topluluğunun olduğu büyük hangar gibi alana iniyordu. Dört adam, kızları görmek için yukarıdan mekânı taradılar. O sırada Demir'den yine "Siktir!" diyen ses çıktı. Dişlerini sıktı.

Başıyla barı işaret etti. Uzun barın üstünde, üç kız çılgın gibi dans ediyordu. Sina'nın ayakları çıplaktı. Karan gözlerini yumdu. Dişlerini sıkarken gördüğü manzaranın gerçek olmamasını diledi. Taylan sırıtarak bakıyordu. İçlerinde en sakini o ve İbo'ydu.

Hülya barın arkasındaki adama eğilip, uzattığı içkileri aldı, sonra eliyle bir şeyler işaret etti. İçkileri kızların diğer ikisine uzattı. Üçü minik bardakları bir dikişte ağızlarından aşağı yuvarladılar. Sahra arkasına dönüp, barın altından bir şişe alarak havaya kaldırdı. Üçü de çığlık çığlığa bağırırken Sina, Sahra'nın elinden şişeyi alıp, boylu boyunca yürüyerek barın üstüne döktü. Barın ucuna varınca kızlara eliyle işaret etti, barın arkasına uzanıp aldığı her neyse, birini Sahra'ya fırlattı. Hülya, çılgın gibi bağırıp bardan aşağı atladı. Uzanıp, yine barın arkasından iki şişe kaptı bu sefer.

Barın etrafındaki herkes destekleyerek çılgıncasına bağırıyor, herkes gürültülü müzikte zıplayarak tezahürat yapıyordu. Sina ve Sahra barın iki ucunda, ellerinde tuttukları şeyi birbirlerine gösterip parmaklarıyla geri sayar gibi yaptılar. Sonra ikisi de ellerinde artık çakmak olduğu belli olan cisimleri yakarak bir anda barın üstünü ateşe verdiler. İnce bir hat iki uçtan yanmaya başlayıp, ortada buluştu. Kızlar çılgın gibi bağırırken aşağı atladılar. Herkes çıldırmış gibi bağırıyordu.

Kızlar aşağı atlar atlamaz Hülya'nın elinden şişeleri alıp, sırayla kafalarına diktiler. Eğlencenin tamamen dibine vurdukları belliydi. O sırada biri, Sina'nın arkasından yanaşıp belini tutmaya kalkınca Sina hızla dönüp, elindeki şişeyi

adamın kafasına geçirdi. Sonra bir anda ortalık karıştı. İbo, Demir, Karan hızla merdivenlerden aşağı koşarken Taylan sakin adımlarla peşlerinden gidiyordu.

Karan otuz saniye geçmeden Sina'nın yanına varmıştı. İçinde hissettiği öfke ve hırsla Sina'nın arkasındaki adama kafa attı. Adam boylu boyunca yere düştü. Demir, Sahra'yı kollarına çekerken İbo Hülya'yı tutmaya çalışıyordu. Karan'ın öfkeden dönmüş gözlerini gören Sina, gülmeye başladı.

Hülya çığlık çığlığa, "Thor geldi!" diye bağırdı.

Sahra ellerini çırparak Sina'ya, "Çekici de gelmiştir!" dedi. Üç kız kahkahayı patlattı.

Hülya, "Senin Demiiiirrr'de gelmiş!" dedi ismi uzatarak.

Sina, "Demiri tavında dövmek lazım. Sahra ver ateşi!" dedi, elini havada sallayıp, ayakta zor dururken kahkahayı basmıştı.

Sahra, Demir'e sarılıp, "Demir'im! Demir erkeğim benim!" diye bağırdı.

Demir, Sahra'yı kaldırıp omzuna attı. "Ben sana göstereceğim Demir'i," dedi kapıya doğru yürürken.

Hülya arkasını döndü, sallanarak, "Kartal bebeğim! Şövalyeler geldi, prensesler kaçar!" diye bağırdı, bardaki adama elini sallayarak. Barın arkasındaki adam, gidin artık der gibi bir el işareti yaptı. Gülmekle kızmak arasında gidip geldiği belliydi. Başını sallayıp duruyordu.

Karan, Sina'yı kucağına aldı. Tüm yol boyu çıldırması bir anda durmuştu ancak şu anki hali daha tehlikeliydi. Üzerinde korkutucu bir sakinlik vardı. Taylan, Karan'a bir bakış attı. Gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Karan'ın bir anda ortaya çıkan sakin tavrı, öfkesinden daha tehlikeliydi. İbo, Hülya'yı kucaklayıp kaldırdı ve Taylan ne olduğunu anlamadan kızı kollarının arasına bıraktı.

"Siz çıkın, ben Kartal'la konuşup geliyorum hemen."

"Varsa bir zarar karşılayalım hemen," dedi Taylan, kucağında kızla bir adım atıp. İbo elini kaldırıp, "Yok bir zarar merak etme. Hesabı almamışlardır daha."

Taylan ileri çıktı tekrar. Kızı kucağında tutmaya çalışarak

bir tomar parayı cebinden çıkarıp uzattı.

"Üstünü bırak! Varsa bir zarar ona saysınlar," dedi, itiraz eden İbo'ya uyarıcı ters bakışlar atarken zorla uzattı. İbo başını sallayıp uzaklaştı.

Taylan kollarına bırakılan kıza baktı. Kız kollarını İbo'ya doğru uzatıp, "İbooo! Bu kim be! Elin adamına mı bırakıyorsun beni?" diye ciyak ciyak bağırdı.

Taylan gülmeye başladı. Kız kucağında debelenirken o da çıkışa yöneldi.

Karan Sina'ya bakmadan, "Ayakkabıların nerede?" dedi dişlerinin arasından.

Sina duyduğu soruya şaşırıp, zorlukla başını eğerek ayaklarına bakmaya çalıştı. Gözlerini odaklamakta zorlanıyordu. Ayağının birini kaldırıp, çıplak ayağını görünce kaşlarını çattı.

"Ayakkabılarım nerede?" dedi, düşünüyormuş gibi. Başını Karan'ın koluna bırakırken, "Çıkardım! Çooookkk yüksektiler. Ayaklarım acıdı!" dedi zorlukla konuşarak. Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. En son hangi mekânda çıkardığını hatırlayamıyordu.

Karan dişlerini sıktı yine.

Kapıya çıkınca Hülya'dan yine bir çığlık geldi. "Bırak beni! Bırak, seni sapık!"

Sahra ve Sina aynı anda debelenmeye başladılar. Demir ve Karan zorlukla ikisini de yere bırakır bırakmaz koruma çabasıyla Hülya'ya doğru atıldılar.

Sina, Taylan'ı görünce kahkahalarla gülmeye başladı. "Kızlarrrr! Thor'un abisi de gelmiş!" dedi, kahkahalarının arasından.

Hülya şaşkınlıkla Taylan'a tekrar baktı. "Vaayyy. Bu da Zeus'muş!" der demez, tekrar gülmeye başladılar.

Hülya ayaklarının üstüne durmak için debelenince Taylan indirmek zorunda kaldı. Üç kız yan yana deli gibi gülerken, erkekler şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

Sahra, "Bunun da şimşekleri vardır kesin!" deyince Hülya Taylan'a tekrar bakıp, "Yazık yaaa!" dedi, üzülmüş gibi "Kızıımm, bunlar erkekse diğerleri ne?" dedi, eliyle Taylan ve

Karan'ı gösterip.

Tekrar kahkahalar patladı. Hülya, o sırada dışarı çıkan İbo'yu görünce bir anda yüzü değişti. Yalpalayarak birkaç adım attı. İbo'nun boynuna sarılıp başını göğsüne gömdü.

"İbo... Saçlarımı okşa!" dedi, çocuk gibi mızmızlanarak.

İbo, "Haydaaa. Yine mi ya? Ya nedir bu kızın sarhoş olunca şefkat dilenciliği?" diye söylenerek başını havaya kaldırdı.

"Ne var? Okşa kızın saçlarını?" diye çemkirdi Sina.

Sahra, "Ölür müsün okşasan? Kızın şefkate ihtiyacı var," diye bağırdı. "Ya kızım anladık. Okşarız da benim gitmem lazım."

"Hayır efendim! O kızın saçları okşanacak! Hiçbir yere gidemezsin!" dedi Sina.

"Evet! Gidemezsin! Ne yapsın kız? Yok işte babası. Şefkat istiyor. Okşa işte, benim asabımı bozma!" diye cırladı Sahra. Elini beline koymuştu.

İbo, "Hülyacığım. Söz bir dahaki sefere okşarım ama bugün beni azat et," dedi, anlayış bekler gibi bakarak.

Hülya başını kaldırdı. Olabilecek en yürek parçalayıcı bakışlarını İbo'ya dikip, "Ben seninle gelirim. Bugün seninle kalırım, sen de saçlarımı okşarsın," dedi.

İbo, kaşlarını kaldırarak hemen itiraz etti. "Yook. Hiç kusura bakma. Bu gece olmaz! Sen bu gece Sahralarda kal."

Hülya bir anda geri çekilip, elini beline koyarak çenesini havaya dikti.

"Dünyada olmaz! Sahra'ya niye gideyim be! Demir şimdi sabaha kadar carlayacak! Hiiiiçççç çekemem!"

"E o zaman Sina'yla git!"

"Hah!" dedi Hülya, ardından bir kahkaha patlattı. "Manyak mıyım ben? Thor var ya, bu gece kesin Sina'nın canına okur. Ben deli miyim ateş hattında kalacağım?" "Thor kim lan?" dedi şaşırarak İbo.

Hülya, başını çevirmeden parmağıyla Karan'ı işaret etti. "Thor işte! Bir de çekiç durumu var kiiii, " diye uzatırken Sina araya girip "Hülyaaaa!!" diye bağırdı. Sahra kahkahayı bastı.

"Olmaz!" dedi İbo "Bu gece olmaz! Birinden birine git sen. Eve bırakayım diyeceğim ama Sevgi Teyze seni bu halde görürse bir yıl dışarı çıkamazsın!"

Hülya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ya sana geleyim işte," diye yalvardı.

İbo artık usanmış gibi "Kızım sizin yüzünüzden sevgilimi evde bırakıp çıktım. Beni bekliyor. Yanıma sarhoş kadın mı alıp gideceğim eve? Ulan, üç ayım dolaydı bari," der demez kızlardan çığlıklar yükseldi. Üçü de oldukları yerde zıplayıp İbo'ya yapıştılar.

"İbo! Sevgili mi yaptın?" dedi Sahra "O zaman sana gidiyoruz," dedi Sina. "Tanışacağız," dedi Hülya

"Nasıl biri?" dedi Sahra

"Ay İbo'nun sevgili varmış," dedi Hülya zıplayarak.

"Kesin İbo'ya gidiyoruz bu gece!" dedi Sina, itiraz kabul etmez bir sesle, masaya vurur gibi bir hareket yaptı elini boşlukta sallayarak.

İbo ellerini kaldırıp geri birkaç adım attı. "Hop hoopp. Manyak mıyım lan ben sizinle tanıştıracağım?" "Ne var ki?" dedi Sahra şaşırarak.

"Ulan, iki sene önce sevgilimi dövdünüz!"

"O da senin yanında gözleri fıldır fıldır başka adamlara bakmasaydı!" dedi Sina sinirle carlayarak. "Evet! Kaltağın tekiydi," dedi Sahra.

"Az bile yaptık! Pis kaltak!" dedi Hülya.

"Hem ben senin yerine dövdüm onu," dedi Sina açıklama yaparcasına. "Benim yerime mi?" dedi İbo şaşırarak.

"Evet! Sen kadına el kaldırmazsın. Ben de senin yerine bastım tokadı," dedi, eliyle tokatlamış gibi yaparak.

"Ama baaakk. Bu el var ya bu el... Aslaaaaa Sina'nın eli olmadı... Bu el!... Bu el, İbo'nun eliydi tokadı basan!" dedi Sina, uzata uzata sarhoş ağzından zorlukla çıkan kelimelerle.

"Evet, tokadı basaann... İbo'nun eliydi," diye destek verdi Sahra.

Hülya şaşkınca kızlara dönüp "İbo mu vurdu?" dedi. "İbo kadın mı dövdü?" Tiksintiyle İbo'ya döndü. "Sen kadın mı

dövdün? Bastın tokadı öyle mi? Yazıklar olsun sana!" diye bağırdı. Elleriyle İbo'nun yakasına yapışmaya çalışıyordu sarsak adımlarla.

Sahra, Hülya'yı çekiştirip dili dolanarak "Hülya... Sen sarhoş oldun! Tokadı Sina attı ya! Kızım ne çabuk unuttun? Sen de kızın saçlarına yapışmıştın!" dedi gülmeye başlayarak.

Hülya "Kızım benim kafamı ne karıştırıyorsunuz? İbo'nun eli bastı tokadı dedi ya Sina?" dedi, zorlukla ayakta dururken.

Kızlar kendi aralarında kim attı kim atmadı, kim çekti kim çekmedi diye tartışmaya başlayınca Taylan gülmekten iki büklüm olmuştu. Bütün konuşmalar boyunca hepsi şaşkınlıkla onları izliyordu. Demir sıkılmış gibi bakarken Karan önce anlamaya çalışarak kaşlarını çatmış, sonra duyduğu her cümlede kafası iyice karışmıştı.

"Yine beyin amcıklaması oldum, şerefsizim."

Taylan bunu duyar duymaz tekrar gülme krizine girdi.

Karan daha fazla dayanamadı. İleri atılıp Sina'yı kucağına aldı. İbo'ya dönüp, "Dostum, sen git sevgilinin yanına. Merak etme bunları da," dedi. Ardından Demir'e dönerek, "Al karını, İbo bıraksın sizi. Gidin evinize," dedi. Taylan'a bakışlarını çevirdi. "Al abi Hülya'yı. Bu gece sende! Saçlarını okşamayı ihmal etme!" dedi sinirle.

Arabaya doğru yürürken dişlerinin arasından "Eve gidince sen de göreceksin Thor'un çekicini!" dedi Sina'ya.

Salim'in açtığı kapıdan Sina kucağında arkaya oturdu. Diğer kapıdan Taylan, Hülya'yla beraber yanlarına bindi. Kızların artık tüm enerjileri tükenmiş gibiydi. İkisinin de gözleri kapanıyordu. Sina, başı Karan'ın omuzunda Hülya'ya bakarak güldü.

"Ne eğlendik ama!" dedi. Sonra birden bir hıçkırık çıktı dudaklarından. Elini ağzına bastırdı kıkırdayarak. Hülya ona eşlik etti, kıkırdamaya başladı. Başı Taylan'ın omuzundaydı.

"Sen sarhoş oldun! Dedim sana ben ikinizden de daha dayanıklıyım." Böbürlenerek konuşuyordu. Otuz saniye geçmedi, bu sefer Hülya'dan bir hıçkırık sesi yükseldi. Sina

tekrar kıkırdadı.

Karan, "Ne kadar içtiniz?" diye sordu kısık bir sesle. Karşıya bakıyordu. Sina başını omzuna yerleştirirken dudaklarını Karan'ın boynuna bastırdı. Kollarını boynuna dolayıp gözlerini yumdu. Cevap vermemişti. Karan zaten hatırladığını da sanmıyordu. Hülya, Taylan'ın göğsüne yanağını koymuş gözlerini kapamıştı. Taylan, başını çevirip Karan'a baktı. Dimdik karşıya bakıyordu. Çok öfkeliydi ve Sina'nın sızmasını umuyordu. En azından ertesi sabaha kadar Karan sakinleşmiş olurdu.

Araba binanın önüne gelince iki kardeş, kucaklarında iki kadınla asansörlere yürüdüler. Taylan parmağıyla uzanarak düğmeye bastı. Hülya çoktan uyumuştu. Karan abisine bakıp, "Sorun olmayacak senin için değil mi? Böyle emrivaki oldu biraz," dedi sıkıntıyla.

"Merak etme, olmaz. Ben çok ilginç bir gece geçiriyorum. Daha önce bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum," dedi sırıtarak.

Karan kaşlarını kaldırdı. "Bu üçünü bir araya getirmemek lazım. Üçü bir araya gelince bildiğin cadı kazanı oluyor etraf. Üçü de cadı!" dedi sıkıntıyla.

"Yalnız bu cadı bayağı güzelmiş. Bunu hiç söylememiştiniz!" dedi Taylan, kucağındaki kadına bakarken.

"Güzel olmasına güzel de bak uyarayım. İdare edebileceğine inanıyorsan yürü yoksa zor onunla başa çıkması. Uyarmadı deme!" dedi, gözleriyle Hülya'yı işaret ederek.

"Bilirsin. Ben meydan okumayı severim," dedi Taylan, dudağının ucu kıvrılırken.

"E iyi o zaman. Sana kolay gelsin! Senin etrafındakilere benzemez, burnunu fena sürter, ben diyeyim de." Taylan bilmiş bir şekilde güldü sadece.

Asansör gelince içeri girdiler. Kapıların önüne gelince vedalaşıp, kendi dairelerinden içeri girdiler.

Karan yatak odasına yönelip, sert denecek bir tavırla Sina'yı yatağa yatırdı. O sırada kız zorlukla gözlerini açtı. "Karan?" diye mırıldandı.

Karan yatağın başında, üzerindeki kazağı çıkarırken bağırmaya başladı. "Aç o gözlerini!"

Sina gözlerini zorlukla açıp şaşkınlıkla baktı. Başını yatağın başlığına dayamaya çalışarak hafifçe yukarı doğru çekti bedenini. Başı kazan gibiydi ve Karan'ın bağırtısı buna hiç iyi gelmiyordu. Elini başına bastırdı gözlerini yumarak.

"Sen bana ne dedin?" diye bağırdı Karan öfkeyle. Üstü çıplak, belindeki silahı çıkarıp eline almıştı.

"Ne dedim?" dedi kız, düşünmeye çalışarak.

"Ulan sen bana kız kıza evde takılacağız demedin mi? Sana ne dedim? Bunun altından bir şey çıkarsa cezasını çekersin, demedim mi?" diye kükredi elindeki silahı kıza doğru sallayarak.

Sina elini başına bastırdı tekrar. "Bağırma bana! Kafam kazan gibi. Bağırma tepemde," diye karşılık verdi. "O kafanı da sikerim, seni de sikerim Sina!"

Boşta kalan eliyle pantolonunu çıkardı. Sina şaşkınlıkla ona bakarken çıplak halde kızın üstüne doğru hareketlendi. Elindeki silahı Sina'nın çenesinin altına dayadı.

"Ulan, benim elimi kana bulama demedim mi sana? Belime silah taktırdın lan bu gece... Belime silah taktırdın!"

Sina gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Adamın öfkesi bir anda ayılmasına neden olmuştu. Çenesinin altındaki silaha aldırmadı. O tetiğin çekilmeyeceğini ikisi de biliyordu.

"Senden izin alacak değilim!" dedi cesur bir sesle.

"Öyle mi? O zaman ben de senden izin alacak değilim." dedi Karan, çileden çıkmış bir sesle bağırarak. Silahı elinden fırlattı. Uzanarak kızın üzerindekileri yırtmaya başladı.

"Bana bunu yaptırtma, kışkırtma beni diye köpek oldum lan! Bir de bana yalan söyleyerek dışarılarda, o kadar itin içinde bunlarla mı dolandın?"

Bluz parçalanıp atılmıştı. Sina, Karan'ın öfkesini görünce karşı koymadı hiç. Yalan söylemesi hoş olmamıştı ama doğruyu söylese bırakmayacaktı. Sina, Karan üzerindekileri parçalarken aklından garip düşünceler geçiriyordu. Eve gelene kadar adam garip bir sakinlik içindeydi. Evde bunları

yapmasına aldırmıyordu ancak dışarıda böyle davransaydı muhtemelen kesin bir cinayet çıkacaktı.

Kısmen haklı olduğu için karşı koymayı da düşünmüyordu. Öfkesini öyle ya da böyle çıkarması gerekiyordu. Adamın ne kadar arıza olduğunu bile bile kendisi bela etmişti başına. Şimdiye kadar bayağı iyi idare etmişti. Şimdi bu siniri, nedense ciddiye alması gereken bir şeymiş gibi gelmiyordu. Şu anda ne yapmaya çalıştığını da biliyordu ama karşı koymayacaktı.

Bunun yarın ya da öbür gün nasılsa olacağını biliyordu. Hatta şeytanca bir düşünceyle bunu istediğini de biliyordu ama burnu düşse eğilip yerden almayan Sina, hiçbir zaman kendisi istemeyecekti. O yüzden bu sorunun da böyle hallolması daha iyi olacaktı.

Şortunun ardından iç çamaşırının parçalanarak çıkarıldığını fark etti. Karan öfkeyle üzerindekileri parçalarken teninde oluşan hırpalanmayı umursamadı. Katlanamayacağı kadar acı duymuyordu. Karan bacaklarından tutup, sertçe aşağı doğru çekti kendisini. Bacaklarının arasına yerleşip hiçbir ön hazırlık yapmadan, ani ve hızlı bir şekilde içine girdi. Sina çığlık attı. Hazır değildi! Ellerini istemsizce Karan'ın göğsüne vurup itmeye çalıştı. Karan aldığı darbeyi yok saydı. Kızın ona karşı kullandığı güç, canını yakacak kadar şiddetli değildi.

Sina gözlerini açıp Karan'ın yüzüne baktığında anladı. Bu öfkenin başka türlü dineceği yoktu. Karan delirmiş gibi kara gözlerinden ateşler saçarak bir kez daha sert bir şekilde içine girdi. Sina ellerini indirip, avuçlarıyla çarşafı kavradı, dişlerini alt dudağına geçirdi. Karan her hareketinde küfrediyor, öfkeli kelimeleri sıralıyordu.

"Sana belanı sikerim demiştim!" Bir kez daha sertçe vurdu içine.

"Benim elimi kana bulama demiştim!" Her cümlesinde sert vuruşlarını devam ettiriyordu.

"Silahı belime taktırdın!"

"Bir senedir o silahtan uzak duruyorum lan ben!"

Sertçe içine vurdu yine. "Dokundu mu lan kimse?" Geri çekildi.

"Dokundu mu kimse tenine?!" Neredeyse haykırmıştı öfkeyle. Kendini kaybetmiş gibiydi genç adam. Yine bir sert vuruş.

Sina hiçbir tepki vermeden gözlerini Karan'a dikmişti. Karan üstünde gidip gelmeye devam ediyordu. Kendisini tutmak ve bunu sadece adama vermek istiyordu ama sert gidiş gelişler içinde bir şeyler uyandırmaya başlamıştı. Karan, sıkıca tuttuğu bacaklarını iki yanına bastırmış, dizlerinin üzerinde durarak Sina'nın içinde gidip geliyordu. "Dokundu mu kimse?" diye tekrar bağırdı.

Sina sadece başını iki yana salladı. Tepkisiz bir yüzle Karan'a bakmak istiyordu ancak içinde uyanan hisler, beynine dalga dalga haz duygusunu iletirken tepkisiz durmaya çalışmak, zorluyordu kendisini.

"Baktılar! O barın tepesinde sen dans ederken hepsi sana bakıyordu," diye bağırdı, yine sert bir vuruş yaparken.

Sina yavaş yavaş içinde kabaran hislerin büyümesiyle gelmek üzere olduğunu hissediyordu. Nefes alışları değişip gözleri kapanmaya başlayınca Karan aniden durup, elini uzatarak çenesine yapıştı. Parmakları çelikten mengene gibi çenesini kavramıştı.

"Aç gözlerini! Senin değil bu! Sakın gelme! " dedi, dişlerinin arasından tıslayarak.

Sina nefes nefese kaldığı anda durdu. Neredeyse gelmek üzereyken duran Karan'a baktı. Yarı yolda bırakılması bütün vücudunu germişti. İçindeki nefes sanki ciğerlerinde tıkanıp kalmıştı. Çaresizce kalçasını hafif oynatıp devamını almaya çalıştı. Karan elini kaldırıp kalçasına bir tokat attı.

"Sakın!" dedi, başını eğip gözlerini Sina'ya öldürecekmiş gibi dikerken. "Bu senin değil! Bu sadece benim! Cezan bu! Gelmeyeceksin! "

Sina'nın bakışları değişti. Yalvarır gibi bakmaya başladı. Dudakları titriyordu. Karan sert bir darbe daha vurdu. İşaret parmağını ona kaldırıp, "Sakın!" dedi.

Sina neredeyse ağlayacaktı. Karan nasıl yapıyorsa ihtiyacı olan son vuruşu vermiyor, tam o anda duruyor, Sina aşağı çekildiğinde tekrar darbelere başlıyordu. Sina sürekli zirveye tırmanır gibi oluyor, sonra yeniden yuvarlanıyordu. Ağlamaya başladı. Ellerini kaldırıp Karan'ın göğsüne vurdu. Diğeri umursamadı. Sina bu sefer yalvarmaya başladı. Her son noktaya geldiğinde tekrar aşağı çekildi. Sinirleri alt üst olmuş halde ağlarken Karan bağırarak içine boşaldı.

Sina titriyordu. Yarım kalmıştı ve rahatlayamayan vücudu piyano teli gibi gerilmişti. Adam içindeyken kalçasını oynatıp, son darbeyi hissetmek isterken Karan aniden içinden çıktı. Sina ağlayarak yan döndü. Bacaklarını karnına çekti. Kollarıyla kendini sardı.

Karan odanın içinde dolaşmaya başladı. Elleri sürekli saçlarına gidiyordu. Sina yatağın içinde büzülmüş, sessizce ağlıyordu. Patlamak üzere olan bir volkanın aniden sönmesi gibi hissediyordu. İçinde hala rahatlayamadığından hissettiği bir huzursuzluk vardı. Karan'ın öfkesinin bu derece büyük olabileceğini düşünmemişti. Elini kaldırıp gözünden akan yaşları sildi. Midesi bulanmaya başlamıştı. O kadar içkinin üstüne böyle bir sevişme, dengesini alt üst etmişti. Elini ağzına bastırıp, hızla banyoya koştu.

Dizlerinin üstüne çöktü ve bacaklarını altına alıp başını klozete eğdi. Midesinde bütün gece tuttuğu her şey çıkmaya başladı. Bir yandan öğürüyor, bir yandan omuzları sarsılıyordu. Bir el uzanıp saçlarını arkasında topladı. Karan yanına diz çöktü. Sina midesindekileri boşaltırken diğer elini sırtına koydu. Birkaç dakika boyunca öğürtüler devam etti ve nihayet durdu. Sina'nın tüm vücudu zangır zangır titriyor, çöktüğü yerden kalkamıyordu. Karan uzanıp kucağına aldı ve küvete soktu.

"Gel başımın belası, gel!" diye mırıldandı, küvete Sina'yla beraber girerken. Ilık suyu açtı ve ikisi beraber suyun altına girdiler.

Sina titreyen dizlerinin üzerinde durmakta zorluk çekiyordu. Karan bir kolunu beline sarıp, destekleyerek kendisi-

ne yasladı kızı. Bir süre suyun altında kaldılar. Karan uzanıp şampuanı aldı ve Sina'nın saçlarını yıkamaya başladı. Sina kollarını Karan'ın beline sarmış, başını göğsüne yaslamıştı. Karan ikisini de yıkadıktan sonra Sina'yı bornoza sarıp, yatağa yatırdı. Kendisi de çabucak kurulanıp kızın yanına uzandı. Bornozu üzerinden çıkardı. Çıplak vücudunu kendisine bastırıp çarşafı üzerlerine çekti. Sina'nın ıslak saçlarını geriye attı. Sina başını boynuna gömdü, iyice sokuldu.

Mırıltılı bir sesle, "Geçti mi sinirin?" dedi.

Karan koluyla daha sıkı sarıldı. "Geçti," diye mırıldandı. Sakinleşmişti iyice. "Tamam," dedi Sina küskün bir sesle.

Karan sırıttı. "Yarıda kalmak kötü oluyormuş değil mi?" dedi ders verir gibi.

"Yaptığın İtlik!"

"İt olduğum için koynumdasın şu an."

"Başka," diye başladığı cümle yarıda kesildi. 'Başka ite rastlasaydım bunlar olmazdı' diyecekti.

"Sakın! Sakın devam etme!" dedi uyaran bir sesle Karan. Sesindeki tehdit çok açıktı.

Sina cevap vermedi.

"Uyu şimdi. Sabah kötü hissedeceksin ama uyumadan önce gözünün önüne, içinde nasıl gidip geldiğimi getir. Bir kez daha bana bunu yaparsan... En az üç gün seni bu odaya kaparım, aynı şeyi tam üç gün sürdürürüm!" dedi tehdit ederek.

Sina bir şey söylemedi. Zaten söyleyecek bir şeyi de yoktu. Vücudu sızlıyordu ve yarım kalmışlık hissi içinden çıkmıyordu. Vücudunu Karan'a daha çok yaklaştırdı. Bacağını kaldırıp, Karan'ın kaslı kalın bacağının üstüne attı. Bacaklarının arasında Karan'ın sert baldırını hissediyordu. O sıcaklık hissiyle gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra uyuyakalmıştı.

Karan gevşemiş halde yatarken delirmenin eşiğinden döndüğünü düşünüyordu. Sina'nın üzerindeki etkisi tahmininin ötesindeydi. O olmadan nefes alamıyordu. Yanından tek bir saniye uzaklaşmasını, kimsenin ona bakmasını, kimsenin dokunmasını istemiyordu. Gece boyu aklına gelen görüntüler

nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Bir ara kalbi sıkışmış, birkaç saniye boyunca nefes alamamıştı. Yaşadığı panik, çok daha fazla çıldırmasına neden olmuştu. Bütün telaşı, ellerinden kayıp gidebilecek olmasıydı.

Gitmesine asla izin vermeyecekti. İyilikle ya da kötülükle, Sina yanında kalacaktı. Başka hiçbir alternatif yoktu Karan için.

17. BÖLÜM

Sina, vücudunda gezinen dudaklar ve tenine değen ellerin hissiyle uyandığında içerisi karanlıktı. Karan üzerine eğilmiş, elleri bacaklarında gezinirken dudaklarını göğüslerinin üzerinde dolaştırıyordu. Sina'nın vücudunda dinmiş tüm uyarılar tekrar canlandı. Dokunuşlardan büyük bir zevk alırken beyni yavaş yavaş aydınlandı. Karan'ın altında kıvranmaya başlarken birden aynı noktada yeniden bırakacağını düşünen beyni, panikle geri kaçmaya çalışmasına neden oldu.

"Yapma!" dedi, yalvarır gibi.

Yine aynı noktada bırakılıp aynı gerilmeyi yaşamak istemiyordu. O an beyni uğulduyor, tek isteği zirve noktasındaki o büyük hazza ulaşmak oluyordu. Tekrar aşağı yuvarlanacak gücü kalmamıştı. Ellerini Karan'ın göğsüne dayayıp tekrar, "Yapma!" dedi, itmeye çalışarak. Sesi titriyordu.

Karan dudaklarını boynuna götürürken mırıldandı. "Sakin."

"Aynı şeyi yapma! Dokunma!" dedi.

Bacaklarını toplamaya, Karan'ın altından çıkmaya çalışıyordu. Yüz üstü dönüp, kendini yatağın ucuna çekti. Karan elini, yanından göğsüne uzattı. Sırtında dolaşan dudakları belinde, omurgasının üzerinde, omuzlarındaydı. Sina, bedeninde hissettiği yumuşak temaslarla titriyordu. Karan'ın dudakları aşağılara kayarak tekrar beline, oradan kalçasına indi. Kızın kalçasına attığı tokadın izleri üzerinde dudaklarını dolaştırdı. Elini Sina'nın karnına bastırıp tekrar sırt üstü çevirdi. Sina üzüntüyle baktı Karan'a. Karan başını kaldırdı,

gözleri buluştu. Ellerini uzatıp kızın yüzündeki saçları geri itti. "Sakinleş! Yarım bırakmayacağım. Rahatla biraz. Çok gerginsin!"

"Acaba neden?" dedi Sina sinirli bir sesle.

Karan gülümsedi. Yüzünü yaklaştırıp dudaklarını öptü. Elini aşağı kaydırıp göğüslerinden göbeğine, oradan daha aşağılara indirdi. Avucunu kızın teni üzerinde gezdirirken daha fazla hissetmek ister gibi yumuşak dairelerle okşuyor, dokunduğu yumuşak, pürüzsüz ten aklını başından alıyordu. Bacaklarının arasına elini kapadı. Sina gözlerini yumdu, derin bir nefes çekti. Karan tekrar dudaklarına kapandı. Eliyle Sina'yı okşarken, dilini ağzının içine soktuğu anda orta parmağını Sina'nın içine itti.

"Bir kez daha beni öyle bırakırsan... Yemin ederim öldürürüm seni," dedi Sina, derin bir nefesi hazla içine çekerken.

Karan kıkırdadı. Parmağını geri çekti ve bu sefer iki parmağını tekrar içeri soktu. Sina'nın kalçası yükselirken başını geriye attı. Dudaklarından bir inilti fırladı. Karan'ın dudakları boynunda dolaşırken Sina ellerini uzatıp, Karan'ın ensesine dokundu. Saçlarının uçlarını parmaklarına doladı.

Karan'ın dudakları daha aşağılara inip göğüsleri üzerinde dolaştı. Diliyle uçlarını uyardı. Dişlerinin arasına küçük tomurcukları alarak çekiştirmeye başladı. Sina, göğüs uçlarında hissettiği tatlı acıyla beynindeki hücrelerin dağıldığını hissetti. Derin derin nefes alıyor, kalçasını yukarı kaldırıp Karan'ın avucuna daha fazla bastırıyordu.

"Lütfen!" dedi yalvarırcasına.

Vücudu yine gerilmiş, bir an evvel sona varmak için yalvarır hale gelmişti. Karan parmaklarını içinden çıkardı. Sina sırılsıklamdı.

"Ne lütfen?" dedi Karan, kısık bir sesle.

Gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarının arasına alarak emdi. Yüzündeki ifade, sanki tattığı şeyin doyumsuzluğunu anlatıyordu. Gözleri zevkle kapandı. Sonra tekrar göz kapakları yarıya kadar aralandı. Adamın yüzündeki seksi ifade Sina'yı alt üst etmiş-

ti. Bedenini korlu bir ateş bastı. Vücudu alev alev yanıyordu. Ateşi söndürecek adam da kendisinden cevap bekliyordu, gözlerinin içinde aynı ateşler oynaşırken.

"Yanıyorum," diye fısıldadı Sina, çaresiz bir sesle. "Lütfen," diye mırıldandı tekrar. Sesinin tonunda yalvaran bir tını vardı.

Karan birkaç dakika kızın alevlenmiş gözlerine baktı. Yavaşça hareketlendi. Sina'nın bacaklarını açıp, iri bedenini arasına yerleştirdi. Gözlerini dikip beklercesine Sina'ya baktı. Sina elleriyle Karan'ın kalın, kaslı kollarını kavramış, sorarcasına baktı. Karan başını eğip, tekrar dudaklarını dudaklarına bastırdı. Dudaklarının arasından "Hadi sen devam et," diye mırıldandı.

Sina birkaç saniye ne yapması gerektiğini düşünerek vakit kaybetti. Sonra bir elini Karan'ın üst kolundan indirip aşağı indirdi ve Karan'ın iri erkekliğini eliyle sardı. Karan iç çekti. Başını Sina'nın boynuna gömdü. Sina elinin içindeki sertliği sıktı. Avucunun içinde daha da sertleşip büyüdüğünü hissetti. İçine dolan haz çıldırmasına neden olacaktı. Adamın tüm gücü şimdi onun elindeydi. Şu an, delicesine ihtiyaç duyduğu şey tam da avucunun içindeydi ve tamamen onun yönlendirmesine bırakılmıştı. Kendisine doğru yönlendirip, bacaklarının arasına yerleştirdi. Sabırsızca eliyle sardığı sertliği kadınlığının girişine dayadı, hafifçe kendi ıslaklığına sürttü. Karan'dan derin bir inleme çıktı. Sina alev alev yanıyordu şimdi. Kalçasını hafif yukarı kaldırıp Karan'ın erkekliğinin başını karşıladı. Karan kalçasını hafifçe ileri itti. Dar geçişte önce zorlandı. Kalçasına biraz daha güç verdi. Sırılsıklam olmuş kadınlığının içinde kayarak içine daldı.

Karan derin bir nefes koyuverirken Sina gözlerini kapatıp, başını geriye attı. İçindeki dolmuşluk hissi, alacağı hazzın sadece küçük bir kısmıyken bu derece kendinden geçmiş olmasına inanamıyordu. Kalçasını tekrar yukarı kaldırdı. Karan yavaşça içinde hareket etmeye başladı. Dirseklerinin üzerinde doğrularak gözlerini Sina'nın gözlerine kilitledi.

Sina gözlerini açtı ve Karan'ın kapkara gözlerine baktı.

Karan gözlerini ayırmadan yavaş yavaş içinde gidip gelmeye başladı. Sina adamın iri erkekliğini, kadınlığının duvarlarında hissediyordu. Erkekliğini çevreleyen kalınlaşmış damarlar Sina'nın içinde gidip gelirken, her hücresinde onu hissetmesine neden oluyordu. Sina tutulmuş gibi elleri adamın belinin iki yanında, tırnakları derisine batarken gözlerini kırpmadan Karan'a bakıyordu. İçine dolan sertlik her harekette dayanılmaz bir şehvete yol açarken kilitlenmiş gibi Karan'ın gözlerinden uzaklaşamıyordu.

Bu adam ona ne yapmıştı böyle? Sina şu an, asla kendisi değildi. Bu Sina'yı tanımıyordu. Sina hiçbir şey için yalvarmaz, bir adamdan asla böyle bir şey istemezdi. Karan'ın karanlık kuyuları andıran bakışlarının içinde boğuluyordu ve bu boğulma hissi bile onu ürkütmüyor, aksine hastalıklı bir haz veriyordu. Karan ağır hareketlerini sürdürürken yine konuşmaya başladı.

"İçinde olma hissi var ya... Bu beni öldürüyor ama yine de onsuz yapamıyorum... İliklerime kadar içine aksam yine yeterli gelmiyor... "

Başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Yavaşça girip çıkarken dudaklarından hırıltılı bir inilti döküldü. Başını tekrar eğdi. Elini uzatıp, kızın omuzundan aşağı doğru yavaşça kaydırarak tenini okşadı. Sanki avuç içinde sadece kızın tenının kokusu kalsın istiyordu. Elinin altındaki pürüzsüz sıcak ten öyle yumuşak, öyle baştan çıkarıcıydı ki sadece avucunun içindeki his bile kendisini kaybetmesine neden olabilirdi. Bu dokunuşa bağımlı hissediyordu kendisini. Geçmişte birçok kişide bağımlılık yapacak çok şey denemiş, hiçbirini vazgeçilmez bulmamıştı ama Sina'nın tenine karşı kendisini bağımlı hissediyordu. Dokunuşlarıyla sakinleşiyor, başka bir boyuta geçiyor gibi bir hisle doluyordu.

"Bu tene benden başkası dokunursa seni öldürürüm!" dedi gözlerini Sina'ya kaldırıp. Gerilmiş yüzü çok ciddiydi. "Çok ciddiyim öldürürüm! "

Sina elini uzatıp Karan'ın yanağına bastırdı. Kalçasını tekrar kaldırdı. Elini yanağından boynuna kaydırdı, ensesinden

tutup kendisine çekti. Dudaklarına uzanırken "Sen ruh hastasısın!" diye mırıldandı. Sonra adamın dudaklarını ağzına aldı. Tıpkı adamın ona yaptığı gibi dudaklarını emmeye başladı. Alt dudağını dişlerinin arasında çekiştirdi. Karan tekrar inledi. Dilini adamın ağzının içine soktu. Dişlerine dokundu.

"Karan, biz birbirimizi bitiririz!" diye mırıldandı Sina, başını hafif geri çekip, hüzün dolu bakışlarını adama dikerek.

"Ben seni gördüğüm an bittim zaten... Sen de bit!" dedi Karan fısıltıyla. Tekrar öne itti kendisini. Derin bir soluk alıp hazla inledi.

"Ben zaten bitiğim!" dedi Sina yine hüzünle.

"O zaman iyi ki bir araya gelmişiz. Belki iki yarımdan bir tam çıkarırız," dedi Karan kararlı bir sesle.

Ve sonrasında hareketleri hızlanmaya başladı. Sina ellerini boynuna sarıp kendine çekti adamı. Dudaklarını Karan'ın terden ıslanmış boynuna kapadı. Karan hızlı hareketlerine devam ederken ikisinin de solukları birbirine karıştı. Sina adamın sırtından aşağı tırnaklarıyla yol çizerek beline ulaştı. Avuçlarını daha da aşağıya kaydırarak sert kalçalarını kavradı, kendisine bastırdı. Beraber zirve noktasına çıkarken Sina tırnaklarını, adamın kasılmaktan dolayı taş gibi sertleşmiş kalçalarına geçirdi. İkisinin çığlıkları birbirine karışırken, Karan hayvansı bir ses çıkararak kızın içine boşaldı. Nefes nefese birbirlerine sarılıp, terlerinin birbirine karışmasına izin verdiler. Karan burnunu yine Sina'nın boynuna gömmüş, derin derin içine çekiyordu kızın kokusunu. Sina gevşeyen bedenindeki rahatlamayla, yorgun bir tavırla kollarını Karan'ın boynuna dolamıştı.

Uzun süre Karan içinden çıkmadı. Öylece kaldılar. Neden sonra Karan, kayarak bedenini kızın üzerinden yatağa attı. Yan tarafına dönüp Sina'yı kollarına aldı. Sırtını kendi göğsüne yasladı, saçlarını öptü. Ellerini göğüslerine kapadı. Kulağına "Uyu hadi... Yorgunluğun geçsin, birkaç gün uyutmayacağım zaten seni," diye fısıldadı.

Sina rahatlamanın ve adamın kollarında olmanın huzuruyla, ellerini Karan'ın kollarına dolayıp, gözlerini kapadı.

Adamın tüm manyaklığına rağmen sadece onun kollarında huzur bulabilmiş olmasına şaşırıyordu. Karan onun hem cenneti hem cehennemiydi. Karan onun için hem ödül hem cezaydı.

* * *

Gerinerek gözlerini açtığında yatakta yalnızdı. Kocaman yatağın içinde ters dönerek yüz üstü yattı. Dağılmış yatağın içindeki yastığa uzanıp, başının altına çekti. Kollarını yastığın altına sokup, tekrar gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra gözünün birini açıp, komodinin üzerindeki dijital saate baktı. Öğlene geliyordu. Kafası kazan gibiydi. Ağzı kurumuştu. Tekrar sırt üstü döndü. Çırılçıplak yatağın içinde, çarşaf bacaklarına dolanmıştı ve belden yukarısı açıktı. Yan tarafa bakınca diğer taraftaki komodinin üzerinde, ağzı kapatılmış bir bardakta portakal suyu gördü. Dudakları kıvrıldı.

Zorlukla hareket ederek yatağın içinde yuvarlandı ve kolunu uzatarak bardağı aldı. Sırtını yatağın başlığına dayayıp, portakal suyunu kana kana içti. Biraz kendisini toparlayınca yataktan çıkıp banyoya girdi. Dişlerini fırçaladıktan sonra duşu açarak ılık suyun altına girdi. On beş dakika sonra saçlarını havluya dolamış, üzerine geçirdiği bornozla odaya geri dönmüştü.

Giyinme odasına geçip altına çamaşırını geçirdi ve askıdaki Karan'ın gömleklerinden birini üstüne giyindi. Üstten birkaç düğmeyi bırakıp geri kalanı ilikledi. Elleri yine kolların içinde kaybolmuştu. Saçlarını havluyla kurulayarak gelişigüzel toplayıp, bir tokayla başının üstünde tutturdu. Sarsak adımlarla salona geçti. Karan mutfak tarafında kahvaltı hazırlıyordu. Üzerinde siyah, ince kumaştan, belden bağcıklı bol bir pantolon ve beyaz, kısa kollu tişört vardı. Onun da ayakları çıplaktı. İri bedeni mutfağın içinde çok göz alıcı görünüyordu. Üzerine yapışmış olan tişörtten sırt kaslarındaki her hareket netlikle belli oluyordu.

Utangaç bir gülümsemeyle adama yaklaştı. Karan başını hafifçe çevirip, kendisine doğru yürüyen kadını izledi. Yap-

tığı işi bırakmış, öylece ona bakıyordu. Sina yanına varınca elindekileri tezgâha bırakıp ona döndü. Elini, beline uzatarak kendisine çekti ve dudaklarına kapandı. Uzun bir öpücüğün ardından, "Günaydın!" diye mırıldandı.

Sina başını göğsüne koyup "Günaydın!" diye cevapladı boğuk bir sesle. Ellerini Karan'ın beline dolamıştı. Karan başına bir öpücük kondurdu.

"Hülya şimdi uyanmış, duştaymış. Abimle konuştum. Kahvaltıyı burada yapacağız hep birlikte." Sina kıkırdamaya başladı. "Çok iyi olur. Kurt gibi acıktım. Hülya kesin ölüyordur açlıktan."

Karan kaşlarını çattı. Sina'yı elleriyle kendisinden biraz uzaklaştırıp, gözlerini gözlerine dikti. Kızgın çıkmasına çalıştığı bir sesle,

"Rutin geceleriniz yok artık!" dedi, keskin bir ifadeyle.

Sina tek kaşını kaldırdı. "Çok eğleniyoruz ama!" dedi ikna etmek istercesine. "Sina!" dedi Karan. "Bitti!" Eliyle bıçak gibi havayı kesti. "Ne yani, bizim eğlenmeye hakkımız yok mu?" dedi Sina şikâyet ederek.

"Ben yok demedim! Sizin rutin geceler bitti. Bizim rutin geceler başladı. İlla eğlenmek istiyorsan gözümün önünde eğleneceksin! Dışarı çıkmak istiyorsan benimle gideceksin!"

"Seninle eğlenilmez ki! Kesin arıza çıkarırsın!"

"Çıkarmayacağım. Ne istiyorsan yap ama gözümün önünde yap!" "Çok utanırsın ama!" dedi uyararak.

"Ben utanmam! Derim kalındır!"

"Her türlü rezilliği yaparım ama!.." dedi tehdit eder bir sesle.

"Elinden geleni ardına koyma. Kimse tenine dokunmadığı sürece ne istiyorsan yap, gözümün önünde yap!" dedi Karan aldırmadan. Arkasını dönüp yarım kalan işine devam etti.

Sina dudaklarını büktü. Belki de asıl eğlence şimdi başlıyordu. Hem ondan sakın bundan korun olmadan daha çok eğlenebilirlerdi. Karan yanındayken kimse rahatsız etmez, onlar da gönüllerine göre dans edip içebilirlerdi. Bu fikir yavaş yavaş aklına yatmaya başlamıştı. Dudaklarında gülüm-

seme oluştu.

Karan'ın arkasından uzanıp, doğradığı salatalıklardan birini ağzına attı. Karan yan gözle ona baktı. Kızın elleri gömleğin kollarının içinde kaybolmuştu. Elindekini tekrar bırakıp Sina'ya döndü. Belinden iki eliyle kavrayarak havaya kaldırdı, tezgâhın üzerine oturttu. Başını eğip, ses çıkarmadan üzerindeki gömleğin kollarını katladı. Sonra tekrar işine döndü. Sina ayaklarını tezgâhta sallayarak onu izliyordu. Karan, ağzına bir dilim salatalık daha uzattı. Dudaklarını aralayıp aldı hemen. Diğeri ocağa döndü, çayı demledi, işini bitirince bir kaşını kaldırıp ona baktı.

"Orada durup göz alıcı bacaklarını sallamaya devam mı edeceksin yoksa sofrayı hazırlamayı düşünüyor musun?"

"Sen gayet iyi idare ediyorsun." dedi kaşlarını kaldırarak.

"Şunları masaya götürmeme yardım et!" dedi Karan, ters ters bakıp. Uzanıp kızı yere indirdi, eline iki tabak uzattı.

Mutfağın salona yakın köşesindeki küçük yuvarlak masayı hazırlamayı tam bitirmişlerdi ki kapı çaldı. Karan kapıya giderken Sina peçeteleri koyuyordu. Hülya fişek gibi kapıdan girdi. Yanından geçerken "Günaydın Thor!" dedi Karan'a.

Karan gözlerini devirdi. Onun da üzerinde sadece bir gömlek vardı. Taylan'ın gömleklerinden birinin üstüne konduğu belliydi.

"Sina!" diye bağırarak arkadaşının boynuna atıldı. İki kız gülerek birbirlerine sarıldı. Taylan ve Karan ikisini uzaktan izliyordu. Hülya yerinde zıplayarak Sina'ya bir şeyler anlatıyordu.

"Nasıl geçti gece?" dedi Karan, merakla Taylan'a.

"Hayatımda ilk defa bir kadınla aynı yatakta yatıp, saç okşama dışında hiçbir şey yapmadım," dedi Taylan kaşlarını çatıp.

Karan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bütün gece?"

"Tam uyudu diyorum. Birden gözlerini açıp 'okşa!' diye emir kipi kullanıyor," dedi Taylan, aksi bir sesle. Karan kahkaha attı. Taylan'ı düşünemiyordu o halde.

Taylan "Biliyor musun? Hiç susmadan konuşabiliyor!"

dedi, şaşkınlıkla Hülya'ya bakarken.

"Ben sana demiştim! Başa çıkamazsın!" Karan düşünceli gözlerle iki kıza baktı. Birbirlerine bir şey anlatan kızlar kahkaha atmaya başlamışlardı. Sina, Hülya'yı çekiştirerek mutfak tarafına götürdü. Ekmekleri keserken bir yandan konuşup gülüşüyorlardı.

Karan kaşının birini kaldırıp "Gömleği kaptırmışsın!" dedi imalı bir ifadeyle.

"Sabah uyanır uyanmaz giysi diye tutturdu. Üzerindekiler kirlenmişmiş, asla tekrar giyinemezmiş. Giysi dolabının içine girip, eline geçeni etrafa fırlatmaya başladı. Bir de şikâyet! Neymiş ona uygun hiçbir şeyim yokmuş! Giysi dolabı savaş alanına döndü. En sonunda gömleği alıp üstüne geçirdi," dedi Taylan, sersemlemiş bir ifadeyle.

"Seni sorguya çekti değil mi? Böylece eve kadın getirmediğini de öğrendi!"

İki kardeş hiçbir zaman yaşadıkları yere kadın getirmez, böyle durumlarda oteldeki odalarını kullanırlardı. Taylan ağzı açık kardeşine döndü.

"Ya ne bileyim? Dakikada milyon soru sorabiliyor. Ben de sanki ikinci şubede sorguya çekiliyor gibi hissettim. Suratıma seri inen yumruklar gibi patır patır soru yağdı."

"Anlamıştır, anlamıştır," dedi Karan, bilmiş bir ifadeyle.

İkisi de masaya doğru yaklaştılar. Sina ve Hülya bir yandan konuşup bir yandan masaya doğru yaklaşıyorlardı. Sina utangaç bir gülümsemeyle Taylan'a baktı.

"Günaydın Taylan."

Karan kaşlarını çattı. Niye abisine ismiyle hitap ediyordu ki? Hülya araya girdi.

"Taylan değil, Zeus!" dedi gülerek. Sandalyelerden birini çekip masaya oturdu, ağzına bir şeyler attı. "Yavaş be kızım. Herkes otursun sonra başla," dedi Sina çıkışarak.

"Açlıktan ölüyorum, ne yapayım? Bunlar çok ağırkanlı." dedi, eliyle iki kardeşi göstererek. Sina gözlerini devirdi.

"Sen ona aldırma Taylan. Densiz bu!" dedi sır verir gibi. "Taylan Abi, desen?" dedi Karan uyaran bakışlarla.

"Niye? Benim abim değil ki!" dedi Sina, şaşırarak omuzlarını silkmişti.

"Canı nasıl istiyorsa öyle der, sana ne?" dedi Taylan, Karan'ın omuzuna vurarak.

Hülya'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Sina, Hülya'nın yanına otururken diğer tarafına Karan oturdu. Sina masaya getirdiği çaydanlıktan herkesin çayını koydu. Hülya dün gece neler yaptıklarına dair konuşmaya başladı. Sina masanın altından tekme attı. Hülya çok konuşmaya başlayınca genelde söylememesi gerekenleri de söylerdi. Kızlar kendi aralarında konuşurlarken iki kardeş birkaç işten söz ettiler.

Hülya kıtlıktan çıkmış gibi yerken Taylan şaşkın gözlerle ona bakıyor, arada vücudunu süzüyordu. Muhtemelen bu kadar yiyip nasıl kilo almadığını merak ediyor olmalıydı. Kahvaltı boyu Hülya ara sıra Taylan'a laf sokuşturdu. Adama kesinlikle adıyla hitap etmiyor, sürekli Zeus diyordu. Bir süre sonra Sina'dan da Zeus çıkmaya başladı. Karan uyaran gözlerini Sina'ya dikince Sina omuz silkmekle yetindi. Taylan'ın durumdan rahatsızmış gibi görünmüyordu. Karan için bu da bir yenilikti. Taylan her zaman ciddi, otoriter görünürdü. Genelde insanlar onun yanında çekinir, hep dikkatli davranırlardı ancak iki kızın da buna aldırdığı yoktu.

Erkekler kahvaltılarını bitirip kızlara bakmaya başladılar. Onlar hala kendi aralarında konuşup ağır ağır devam ediyorlardı. Akıllarına gelen her konuyu konuştukları belliydi. İki kardeşin tanımadığı bazı insanlar hakkında ağır dedikodu yaptılar. Karan kınayan bakışlarla bakınca Sina başını çevirip, "Siz tanımazsınız, mahalleden. Dedikodu değil ki bu. Gerçekleri anlatıyoruz," dedi burnunu büküp, başını tekrar Hülya'ya çevirerek.

Taylan sırtını sandalyenin arkasına vermiş, konuşulanları anlamaya çalışıyordu ancak konunun nasıl değiştiğini takip edemeden başka bir şey hakkında konuşmaya başlıyorlardı. Taylan başını iki yana sallayıp Karan'a çevirdi bakışlarını. Neredeyse fısıldayarak, "Hiçbir şeyi takip edemiyorum. Çok hızlı geçiş yapıyorlar. Tam kavrayacağım diyorum, başka bir

şeyden konuşmaya başlıyorlar," dedi.

Karan, "Hadi, kalk biz kanepeye geçelim. Ne zaman bitirecekleri belirsiz," dedi, kızların hala atıştırdıklarını görünce. Sina ekmeğinin üstüne bak kaymak sürüyordu. Hareketleri o kadar ağırdı ki sanki tadını çıkara çıkara yemek istiyordu. İki erkek masadan kalkınca Sina başını çevirdi onlara.

"Tabii tabii, siz kalkın. Bizim daha sürer. Ben şimdi size kahve yapar getiririm, siz gazetelerinizi okuyun," dedi ayağa kalkarken.

"Siz ne zaman bitireceksiniz?" dedi Karan şüpheyle.

Hülya elinde hazırladığı dilimi ağzına götürecekken araya girdi.

"Valla, bizim sık sık onda kahvaltıya oturup beşte kalkmışlığımız var. Pazar kahvaltısı yani. Tadını çıkarmak lazım. Daha kahve içeceğiz. Tekrar çay içeceğiz. Tekrar kahve içeceğiz. Bal kaymağa ben henüz geçiş yapmadım. Daha çok sürer yani," diyerek dilimi ağzına götürüp ısırdı. Gülümseyerek iki kardeşe baktı.

Taylan, "Neresine sığdırıyor anlamadım ki." diye mırıldandı ağzının içinde.

Sina, mutfak tarafında kahve pişirmeye başlamıştı. Erkeklerin ikisi de yüzü kızlara dönük kanepeye oturdular. Taylan sehpanın üzerindeki günlük gazeteleri aldı. Karan da ayaklarını uzatıp diğerini aldı. Sina iki kahve getirip önlerine koydu. Sadece Taylan, "Eline sağlık," dedi kahveye uzanırken.

Karan ses çıkarmadan kahvesini aldı. Sina gülümseyerek uzaklaştı. Karan arkasından çıplak bacaklarını seyrediyordu.

Neredeyse bir saate yakın herkes kendi tarafında zaman geçirdi. İki erkek sessizlik içinde gazetelerini okurken kızlar sandalyeleri biraz daha yaklaştırmıştı. İkisi de birer topuğunu sandalyeye dayayarak bacaklarını göğüslerine çekmişlerdi. Masanın altından görünen diğer ayakları parmak ucunda basıyordu ve sürekli birbirlerine sokularak bir şeyler anlatıp, gülerek başlarını arkaya atıyorlardı. Kahvelere geçiş yapmışlardı. Sina, kendilerine kahve yaparken onlara da birer filtre kahve yapıp götürmüştü.

Taylan, elindeki gazeteyi sehpanın üstüne atıp, kahvesine uzandı. Gözü masaya takılınca önündeki manzaraya gülümseyerek baktı. Üzerlerinde erkek gömleği olan iki kadın. Birer bacakları göğüslerine dayanmış, elleri dizlerinin üzerinde, diğer elleri masadan sürekli bir şeyler atıştırırken fısıldaşıp duruyorlardı. Karan göz ucuyla Taylan'ın yüzüne bakınca dudakları kıvrıldı.

"Manzara güzel değil mi?"

Elindeki gazeteyi sehpaya fırlatıp kahvesini eline aldı, arkaya kaykıldı. Gözlerini Sina'ya dikmişti her zamanki gibi.

Taylan başını ona çevirirken gözleri kızların üzerindeydi. "Çok!" dedi, çarpık bir gülümsemeyle.

"Sence de bu kadar salaş oturup, bu derece seksi görünmeleri garip değil mi?" dedi Taylan, kaşının birini kaldırıp.

"Seksi diyorsun yani?" dedi Karan, gözlerini karşıdan ayırmadan. Taylan'ın Hülya'dan bahsettiğini biliyordu.

"Bir kadın nasıl oluyor da inanılmaz derecede sinir bozucu, katlanılmayacak kadar düşük çeneli ve baskın olup, aynı zamanda bu kadar çekici olabilir?" dedi Taylan, düşünceli bir ifadeyle.

"Abi, sen ciddi misin?" dedi Karan şüpheyle.

"Ben acayip ciddiyim de... Onun beni pek taktığını sanmıyorum..." dedi Taylan, bundan hoşlanmamış gibi.

"Nasıl yani?"

"Oğlum, tüm gece koynumda uyuyacak, sadece saçımı okşa diye emir verecek, benim Taylan Turanlı olduğumu bile bile üzerime saldırmayan bir kadından söz ediyoruz. Sence beni takıyormuş gibi mi?" dedi Taylan, rahatsız bir ifadeyle.

"Yani etkilenmedi mi diyorsun?"

"Etkilendiyse de bravo, hiç belli etmedi diyorum. Tek bir sinyal vermedi." dedi Taylan, yüzü asık bir halde.

"Sana söyledim. Bu kızlar senin benim takıldıklarıma benzemiyor. Hülya hemen adamın üstüne atlayacak bir kız değil. Tedbirli davranıyordur. Öyle günü birlik adamlarla olan tiplerden değil."

"Belki de yaş farkından dolayı öyle bir şey hissetmiyordur.

Zaten kim bir adama sadece saçımı okşa der ki. Ya babası gibi görüyordur ya da abisi gibi," dedi Taylan. Yüzü düşmüştü.

"Yaşında ne var ki?" dedi Karan ters bir sesle.

"Oğlum, ben kırk yaşındayım. Kız yirmi beş. Yaşıtlarıyla olmak varken niye yaşlı biriyle olsun?"

"Abi, ne oluyorsun ya? Abartsaydın. Andropoza falan mı girdin, ne oldu? Sence de epey erken, değil mi? Senin görünümünde kaç adam var piyasada? Daha geçen ay kulüpte, yirmisine basmamış kızlar asılıyordu sana."

"Oğlum, saçma sapan konuşma. O kızlar beni beğendiklerinden değil, Taylan Turanlı'yı kafeslemek için asılıyorlar. Hayatları kurtulacak beni avuçlarının içine alınca."

"Ya, sen hangi aynaya bakıyorsun da kendini göremiyorsun? Kız dünden beri sana Zeus, deyip duruyor. Beğenmese bunu söyler mi?"

"Dalgasını geçiyor o?"

"Ne dalgası ya? Bence saçmalıyorsun."

"Sen öyle düşün. Bak yürümeye devam edeceğim, göreceksin tepkisini. Adım atmayacak ileri." "Yanılıyorsun. Ben de azıcık bir şey biliyorsam bu iş olur da... Sen sabreder misin bilmem. Hemen yarın koynuna gireceğini sanıyorsan daha çok beklersin. Sina'nın inadının nedenini bilmiyorum ama bir sene önce benimle olmasaydı ben daha çok beklerdim, eminim yani."

"Ben sabırlı bir adamım koçum. En iyi sen bilirsin," dedi Taylan, yan gözle bakarak. Karan az uğraştırmamıştı kendisini.

"O zaman sabret. Güvenmeden tek adım atmaz sana, bunu bil de."

İki kardeş, gözlerini kızlara dikip, sessizce önlerindeki manzaranın tadını çıkarmaya başladılar.

18. BÖLÜM

Sina ve Hülya, kendi aralarında gecenin değerlendirmesini yapıyorlardı. Sina bir ara telefonunu alıp Sahra'yı aramıştı. Sesi dışarı vermişti ve bir süre üç kız kıkırdayarak geceyi konuşmuşlardı. Demir her zamanki gibi biraz homurdanmış, sonra da olayı kapamıştı kafasında. Sahra'ya kızamazdı zaten. Tek tesellisi, artık bunu bir başkasının daha yaşıyor olmasıydı. Karan'ı kendine müttefik bellemişti. Telefonu kapadıktan sonra Sina, Hülya'ya döndü. Kız bilmiş bilmiş ona bakıyordu. Dizini yukarı kaldırıp dirseğini dizine, çenesini de eline yasladı.

"Hadi anlat. Gece Thor düştü mü başına?"

Sina göz ucuyla Karan'ın tarafına bakıp başını salladı. Neyse ki gazete okuyordu, baktığını fark etmemişti. Koca salonda fısıltıları oraya kadar gitmiyordu. Hülya'nın gözleri parladı.

"Anlat!"

Sina gece olanları anlattı. Hülya kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla dinliyordu.

"Tam psikopat, yeminle!" dedi, dişlerinin arasından. Sonra sabaha karşı takındığı tavra geçiş yapınca, "Neyse, öküzlüğünü biliyor da toparlamış bari," diye yorum yaptı.

Tüm ayrıntıları aldıktan sonra sordu doğrudan. "Ne yapacaksın? Bu adam bırakmaz seni. Takıntılı," dedi.

Sina omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Şimdiye kadar pes eder diye, hep geri çekilip zorladım ama etmedi. Hülya kafam o kadar karışık ki. Biliyorum, normal bir adam değil ama

ben de normal değilim zaten. Tamam, çoğu zaman beni çileden çıkarıyor ama bana her dokunduğunda, her şeyi unutuyorum. Hastalıklı bir şey bu. Bu da beni korkutuyor."

"Oluruna bıraksan olmaz mı?"

"Neyi, nasıl oluruna bırakacağımı da bilmiyorum ki. Bu adam yarın öbür gün sormayacak mı bana, korunuyor musun diye? Ben de korunmuyorum, ne oluyoruz diye?"

"Sorsun. İlaç kullanıyorum dersin."

"Yapma, Hülya!" dedi Sina ters ters. "Kullandığım ilaçların hormon ilaçları olduğunu anlamayacak mı? Yalan üstüne yalan, öyle mi? Nereye kadar yalan? Kullanmıyorum desem kendi koruyucu kullanacak ve bir gün gelecek bunun da gerek olmadığını öğrendiğinde, beni bu yalanla mı yaşattın diyecek!"

"Tam olarak neden korktuğunu söyle bana. Yalan söylemekten mi? Yalanının ortaya çıkacağından mı?"

"Yalan söylemek istemiyorum. Bu konuyu bir an evvel konuşmam gerekiyor ancak bunu yapacak güç bulamıyorum çünkü bu gerçeği dile getirdiğimde artık yanında olmayacağım. Şu an ondan uzakta da olamıyorum. Adam virüs gibi girdi kanıma. Yoksunluk krizine girmiş gibi hissediyorum bazen."

"Neden yanında olamıyorsun ben anlamıyorum ki?" dedi Hülya sinirle.

"Bir adamı kendim gibi evlatsızlığa mı mahkûm edeyim?"

"Bunu kendisinin seçmesine izin vermiyorsun ki. Onun yerine karar veriyorsun! Belki de umursamayacak!"

"Saçmalama. Herkes umursar. Benim öyle bir şansım yok. Biri böyle bir şansa sahipse neden bile bile arkasını dönsün buna?"

"Tamam. Tam tersini düşün. Diyelim ki bu sorun onda var, sen umursar mıydın?"

"Elbette umursamazdım. Ben hiçbir zaman çocuk istemedim zaten ama konu bu değil ki. Bu senin seçimin olmalı. Sonuçlar zorla seni bu duruma itiyorsa bunun öfkesini içinden atamıyorsun. O da kendi seçimini kendisi yapmalı. Şartlar

onu mecbur bıraktığı için değil."

"Tamam işte, ben de bunu diyorum. Sen onun seçim yapmasına izin vermiyorsun ki! Onun adına sen yapıyorsun seçimi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Belki ilk anda umursamıyorum diyecek ama bakarsın, bir süre sonra farklı düşünecek."
"Neden öyle düşünsün? Şimdiyle sonranın ne farkı var ki?

Sina "gerçekten mi?" dercesine alayla baktı Hülya'ya "Sen, her şey ilk günkü heyecanıyla mı sürer sanıyorsun? Hevesi geçtiğinde başka şeyleri istemeye başlayacak. O zaman da neden bana mahkûm kalacağını sorgulayacak. Sen beni biliyorsun. Benim için başkası olmaz. Karan bu derece takıntılı olmasa bana karşı, o da olmazdı ama her geçen gün beni kendisine bağlıyor ve zamanı gelince, ayrı kalmak zorunda olacağımda, bununla nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyorum."

"Bilemiyorum Sina. Seni anlıyorum ancak her şeyi bu derece ayrıntılı irdelemen doğru gelmiyor. Bazı şeyleri oluruna bırakman lazım."

"Hülya!" dedi Sina, yoğun bakışlarla fısıldayarak. "Bana ne zaman korunuyor musun sorusunu soracak diye korkuyla bekliyorum. Yalan söylemeyi asla istemiyorum. Yalan söyleyemem. Bunun sonu yok ama o sorunun cevabını verdiğimde, hissedeceğim boşlukla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum. Kendimi yarım hissediyorum! Kendimi eksik hissediyorum! Bu beni öyle bir hale sokuyor ki yok olmak istiyorum çünkü kendimi işe yaramaz hissediyorum. Bir adama verecek hiçbir şeyim yok. Tartışacak hakkım yok. Çocuk istemiyorum diye tartışmak isterdim. Bu benim hakkım olmalıydı ama şimdi böyle bir hakkım bile yok!"

"Sina. Bir tanem... Canım arkadaşım... Sen çocuk doğurabildiğin zaman mı sen olacaktın? Neden kendini sadece Sina olarak görmüyorsun? Her kadın çocuk doğurmak zorunda değil! Dünyada milyonlarca kadın var bunu yaşayan. Sen bütünüyle bir kadınsın. Sadece çocuk doğuranlar mı kadın oluyor? Yahu, doğurmazsın evlat edinirsin, ne var yani?"

"Sorun ben değilim ki. Ben evlat edinirim ama bir erkek, kendi çocuğuna sahip olabilecekken neden bir başkasının çocuğunu alıp büyütsün?" "Neden büyütmesin?"

"Her erkek kendi soyunu devam ettirmek ister!"

"Belki bu erkek istemez! Nereden biliyorsun? Bak hala aynı şeyi yapıyorsun. Onun adına karar veriyorsun."

"Bu tartışma bir yere varmaz Hülya!" dedi Sina, arkasına yaslanarak. "Bu gerçeği öğrendiği gün ortadan yok olacağım! Dediğim gibi ilk anların heyecanı geçince sonradan pişman olacak ve o zaman geldiğinde de ben, onun başka biriyle olmasını kaldıramam. Bende o kadar güç yok!"

"Ne yani, bizi de mi terk edip gideceksin?" dedi Hülya, inanamaz bakışlarla. "Zamanı geldiğinde bakarız!" dedi Sina gözlerini kaldırmadan.

"Bana, bak! Öyle bir şey yaparsan var ya, hayatımın sonuna kadar affetmem seni. Nereye gidersen git, ben peşindeyim ona göre," dedi Hülya parmağını sallayarak.

Sina konuyu değiştirmek için başını kaldırıp alaycı gözlerle arkadaşına baktı. "Sen beni boş ver. Geceni anlat!"

"Ne olmuş benim geceme?" dedi Hülya, şaşırarak geri çekilmişti.

"Zeus'u diyorum!"

"Bir şey olduğu yok! Zorla sabaha kadar saçlarımı okşattım," dedi sırıtarak. Uzanıp, masadan bir şeyler alıp ağzına attı.

Sina gülmeye başladı. "O da itiraz etmeden yaptı?"

"Ne var canım? Hayatı boyunca bir işe yaramıştır işte!"

"Taylan Turanlı, sabaha kadar bir kadınla aynı yatakta yatıp, sadece saç okşayacak?" dedi Sina kaşlarını kaldırarak. Dudaklarıyla cık cık yaptı.

"Valla bir kadınla yatağa girdiği zaman ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Benimle girdiğinde daha fazlasını alamaz!"

"Zorlayacağım diyorsun?"

"Zorlayacak bir şey yok Sina. Deli misin kızım? Adamın zaten tipi değilim. O kim? Ben kim? Zaten benim gibi biri ilgisini çekmez! Şefkatini eksik etmedi sağ olsun. O kadar işte!"

"Kızım deli misin? Niye sana bakmasın? Hayatı boyunca senin gibi biri mi çıkmış acaba karşısına?"

"Heh, ben de onu diyorum. Kızım, adam kırk yaşında, manyak zengin, güçlü, prestijli, tanınan biri. Manyak mı benimle uğraşsın? Adamın kapısında kadınlar sıra oluyor. İstediği kadını uzanıp alır, benim gibi her istediğine evet demeyecek biriyle niye uğraşsın? Çocuk mu pışpışlayacak bu yaşında? Hem de her şeye sahipken. O şimdi senden dolayı bana kardeş muamelesi yapıyor, ben biliyorum."

"Hiçbir halt bilmiyorsun. Ben hiç öyle abi bakışı görmedim."

"Yanılıyorsun bence. Ben hiç ihtimal vermiyorum. Bir ona bak, bir bana bak! Denk miyiz? Git işine ya!" dedi Hülya, başını çevirip yan yan Sina'ya bakarak.

Hiç kimse onu böyle bir şeye inandıramazdı. Taylan Turanlı'nın ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu kendisinde. Küçük kız çocuğu gibi mızmızlanan biriyle uğraşır mıydı adam? Kim bilir kimlerle birlikte oluyordu? Hülya asla onlarla aynı klasmanda olamazdı. O, sıradan bir kızdı. Aklına estiği gibi davranırdı. Aklına estiğini söylerdi. Hiçbir zaman adamın çevresindeki ortamı bilen, adabıyla davranan biri olamayacaktı. Zaten böyle bir istediği de yoktu. O olduğu kişiden memnundu. Kimseye kendisini beğendirmek için farklı davranıp farklı yaşayamazdı. Kimseye eyvallahı yoktu. O kafese hiçbir zaman girmezdi. Adamın statüsü düşünülünce beyazla siyah kadar ayrıydı dünyaları. Bir heves uğruna, ne kalbinin kırılmasına izin verirdi ne de kendisine saygısını yitirmek isterdi. Hülya düşüncelere dalmışken Sina'nın telefonuna mesaj düştü.

Sina, tam Hülya'ya cevap verecekken gözü mesaja takıldı ve telaşlı bir hareketle telefonu alıp ekrana baktı. Birden yerinden fırladı. Salonun içinde koşmaya başladı. Hülya ne olduğunu anlamamıştı. Ayağa fırlayıp arkasından koşarken, "Ne oldu? Kim o?" diye bağırdı.

Sina salonun köşesinde şarja takılı laptopa doğru neredeyse kayarcasına varıp, aceleyle dizlerinin üzerine çöktü.

Ekranı açarken telefonu kulağına koydu.

"Neredesin?" dedi telaşla.

Karşı taraf konuşmaya başlamıştı anlaşılan ancak Sina araya girdi.

"Dur dur... Sesi dışarı vereceğim, iki elime de ihtiyacım var," dedi neredeyse bağırarak. Telefonun sesini dışarı verip telefonu yanına, yere koydu. Aceleyle ekrana bakıp, tuşlara basmaya başlamıştı.

Karan ve Taylan, kızın panikle koşmasıyla ayağa fırlamışlardı.

"Ne oluyor?" dedi Karan endişeli, sert bir sesle.

Telefondakinin sesini hepsi duymaya başlamışlardı.

"... Buldular yerimi... Kaçtım... Sıkışıp kaldım burada... Beni buradan çıkarman lazım."

"Neredesin?" dedi Sina ekranla uğraşırken "Konum at bana!" dedi telaşla.

"Kim bu?" dedi Karan sesini yükselterek. Hülya, Sina'nın yanına çökmüştü. Ekrana baktı. Gözleri büyüdü.

"Böcek?" dedi Sina'ya bakıp.

"Attım şimdi konumu... Adamlar peşimde... Çıkamıyorum buradan... Bana bir çıkış göster... Ortadan kaybolmam lazım, beni bir adrese yönlendir."

"Adres kolay iş. Önce seni oradan çıkarayım... Aldım konumu... "

Sina başını hızla Hülya'ya çevirip, "İbo'yu ara hemen! Serserileri lazım!" diye fısıldadı.

Hülya, telaşla etrafına bakıp, "E telefon sende!" dedi, yer deki telefonu göstererek. Beyni durmuştu o an. Sina sesini yükseltti. "Senin telefonundan ara! Bunu asla kapatamam! Nerede senin telefonun?"

"Karşı dairede!"

"Git, al hemen. Acil! Ölüyse de dirilt onu bana!" dedi Sina, sinirle bağırarak.

Hülya yerinden fırlayıp, salondan koşarak çıktı. Dairenin kapısını açık bırakıp, karşı dairenin kapısına varınca sinirle kapıyı yumrukladı. Kapalıydı, anahtarı almamıştı. Tam ar-

kasını döndüğünde Taylan dibindeydi. O hızla, kapıyı açar açmaz Hülya içeri fırladı. Salondaki çantasını kapıp, aceleyle telefonunu çıkardı. Birkaç kez çalan hat cevap vermeyince telefona bağırdı.

"Aç hadi, aç!"

Birden konuşmaya başladı. "İbo! Acil!" dedi nefes nefese. "Böcek! Basmışlar. Peşindeler. Sina, serseriler lazım dedi. Böceği sıkıştığı yerden çıkarmamız lazım."

Bir yandan koşarak geriye, Karan'ın salonuna dönüyordu. Taylan peşindeydi. Sina'nın yanına varır varmaz telefonun sesini dışarı verdi.

"Kasa!" dedi Sina.

"Söyle! Neresi?" dedi, İbo'nun sakin sesi.

"Dolapdere'de, ara sokakta kıstırmışlar. Kameralara ulaşmaya çalışıyorum. Sadece sokağın başındaki kameraya ulaşabildim şimdilik. İki araba sokağın ucunu kapamış. Tek tek binalara bakıyor adamlar. Çok az zamanı kaldı. O adamların indirilmesi lazım."

"Bana gördüklerini söyle. Yardım edecek bir şey söyle!" "Caddenin diğer tarafında, köşede bi grup var. Onlar iş görür."

"Tam konumu yolla bana. Yoldayım şu an. Seni kapatmam lazım. Birkaç telefon açacağım." "Tamam. Bu telefondan konumu gönderiyorum. Ararsan da buradan ara!"

Hülya'ya döndü. Parmağıyla ekranı gösterip, "Burası. İbo'ya gönder yeri." diye fısıldadı. Hülya başını salladı. Parmakları telefonun ekranında uçmaya başlamıştı.

Sina diğer telefona döndü. "Yakındaki kameralara da giriş yapacağım. Tek kamera işimi görmez. Biraz zaman alacak, dişini sık!"

"Nasıl sıkayım ya? Adamlar çevirdi diyorum! Çıkmaza girdim. Her an bulacaklar beni. "

"Nasıl oldu bu?"

Sina'nın parmakları uçuşuyordu klavyede. Çocuğu oyalamak için konuşturmaya çalışıyordu. Ekran birkaç kareye bölünmüştü. Bir kısmı simsiyah, bir kısmında hızla akan sa-

tırlar, bir kısmında da garip bir sokağın görüntüleri vardı.

"Gruptan biri sattı. Kim, bilmiyorum! Çok geç fark ettim. Sağlam para verdikleri belli."

"Sen nasıl anladın?"

"Kızım, dışarıdan adamlar getirtmişler. Saldırıdan sonra kafayı bozmuş adamlar. Senin kodlarını gördüler ya, ağızlarının suyu aktı. Bazı bilgileri çekmiştim. Bu sabah anladım her şeyi. Zaten öğlen olmadan bastılar."

"Ne demek bu şimdi?"

"Invictus'u ele geçirecekler! Takiptelermiş! "

Karan kelimeyi duyunca "Siktir!" dedi bağırarak. Taylan şaşkınlık ve merakla ona döndü "Ne oluyor?"

Karan eliyle susmasını, sonra anlatacağını işaret etti. Gözleri yine karanlık bakmaya başlamıştı. Sina'nın arkasında yere oturdu.

"Nasıl?" dedi Sina, hala ekranla uğraşırken. Duyduğu onu da şaşırtmıştı.

"Saldırıdan sonra bozmuşlar kafayı. Dedim ya, dışarıdan adam getirtmişler. Saldırıdan sonra gruba ulaşmışlar. Senin kodları kullanan sadece benim. Gruptakiler sadece benimle iletişimde olduğunu da biliyorlar. Bana ulaşırlarsa sana da ulaşacaklar. Döneğin biri bizi sattı lan!" diye bağırdı ses. "Çıkaracağım seni oradan. Birazdan o sokaktan çıkacaksın! Sana şimdi bir adres atacağım, doğrudan oraya git. Sakın dışarı çıkma!"

"Kimin adresi? Güvenli mi?"

"Evet güvenli. Benim evimin adresi!" der demez Karan, elini omuzuna koyup sıktı, ona dönen Sina'ya kaşlarını çatıp başını iki yana sallayarak, "Hayır!" dedi.

"Saçmalama! Senin evin olmaz! Seninle ilgili hiçbir şeyi bilmek istemiyorum! Beni, kimliğini belirleyecek bir yere gönderme! Yakalanırsam satmak zorunda kalabilirim. Kim olduğunu bilmediğim sürece güvendesin! Başka yer bul!"

"Saçmalama! Seni tek başına bırakmayacağım. Çıkacaksın oradan! Kimse de ulaşamayacak sana!"

"Lan, Yenilmez'den bahsediyoruz! Seni ele geçirmek için her şeyi yaparlar."

"Yapamazlar. Karşı saldırıya geçeriz!"

"Tüm ekipman patladı! İçeriyi bastıklarında, alt kat balkona atlayıp kaçtım. Ekipman gitti. Sadece sen ve ben bir şey yapamayız. Hepsini yurtdışından getirttiğimi biliyorsun. Şimdi girişsek bile haftalar sürer yeni ekipmanı toplamak! Grupla asla beraber çalışamayız. Biri sattı diyorum. Para aldı bunun için! Kim olduğunu bilmeden hiçbirine güvenemeyiz! Eldeki makinelerle o büyüklükteki bir saldırıyı yapamayız! Yerin dibine girmekten başka çare yok! Tek başımıza kaldık, tamam mı? Tek başımızayız! Çıkar beni buradan!" Düşük sesle konuşmaya çalışıyordu ancak arada telaşından sesi yükseliyordu.

"Tamam, girdim ekranlara. Çok az kaldı birazdan çıkacaksın!"

Ekranın karanlık kısmı birkaç parçaya bölünerek sokak görüntüleri vermeye başladı. Elleri tuşlarda dolaşırken ekrana bakıyordu gözünü kırpmadan. Çıkmaz sokağa bakan kameraya dikmişti hepsi gözünü. Caddenin karşısındaki köşede duran grupta bir hareketlenme oldu.

"Başlıyorlar!" dedi Hülya, heyecanla. Gerginlikten ellerini sıkıyordu. Taylan da yere, Hülya'nın yanına oturmuş, ekrana bakıyordu. Hülya farkına varmadan Taylan'ın bacağına elini koyup, sıkmaya başladı. Taylan elini uzatıp, kızın elini avucuna aldı. Hülya farkında değildi. Gözünü ekrandan ayırmıyordu. Karan, Sina'nın omuzunun üstünden ekrana bakıyordu. Sina iki bacağının üstüne, öne doğru eğilmiş tuşlarla boğuşuyordu.

Sokağın karşısındaki grup, ağır adımlarla caddeden karşıya geçti. Ellerinde sopalar vardı. Birkaç dakika içinde sopalarla arabalara vurmaya başladılar. O sırada ani bir frenle kayarak duran bir araba, sokağın başında belirdi. İçinden, elinde sopayla biri çıktı.

Hülya "İbo!" dedi telaşla.

"Sen değil! Sen değil!" dedi öfkeyle Sina.

İbo eliyle gruptakilere bir işaret yaptı. Birkaçı çıkmaz sokağın içine girerken, İbo elindeki sopayla arabaların camla-

rını indirmeye başladı. Biri daha yardım ediyordu. Sokağın başında birkaç kişi daha belirdi. Sokağın içindeki adamlar telaşla sokaktan çıkmaya çalışırken grubun saldırısına uğradılar. İbo durmuştu. Tam o sırada Hülya'nın telefonu çaldı. Hülya telaşla ekrana basıp, sesi dışarı verdi.

"Sen niye karışıyorsun?" diye bağırdı Sina. "Uzaklaş oradan!"

"Adamın yerini söyle. Alıp çıkacağım! Güvenli bir yere götürürüm," dedi İbo. "Benim eve götür. Boş orası. Orada güvende olur!" dedi Sina.

Karan, "Saçmalama!" diye bağırdı dibinde. Sina yerinden sıçradı. Dibinde olduğunu unutmuştu.

"Haklı, kızım! Saçmalama! Olmaz senin ev! Adamlar etkisiz hale geldi. Söyle çıksın dışarı, gelsin hemen yanıma. Sen de dahil kimseye söylemeyeceğim yerini. Güvende olacak!"

"Böcek! Duydun mu? Sokak temiz. Kasa seni alacak! Güvenli bir yere götürecek!" "Kasa beni almaya mı geldi? Vay be!" dedi telefondaki ses, sevinç dolu bir şaşkınlıkla. "Kıymetini bil," dedi Sina gülümseyerek.

Hülya derin bir nefes aldı.

"Böcek! Alabildiğin hiç bilgi var mı? Bana takip edebileceğim bir şey ver!"

"Doğru düzgün bir şey alamadım. Tam bilgileri çekiyordum, bastılar. Bazı şeyleri görebildim ama kaydetme imkânım olmadı."

"Nasıl şeyler gördün?"

"Öten kimse, epey bilgi vermiş! Geçen ay bana gönderdiğin kodlar var ya? Kargoyla gönderdiklerin?"

"Evet!" dedi Sina şüpheyle duraksayarak. Gözlerini Hülya'ya çevirmişti. Hülya da ona bakıyordu.

"Kargodan takip etmişler. Kargoya veren kişinin fotoğrafları ellerinde. Kumral, uzun saçlı, güzel bir kız. Eğer o kızı yakından tanıyorsan korumaya al. Yoldan geçen birini çevirip yollattıysan siktir et, bir şey bulamazlar!"

Hülya Taylan'ın kucağına geri düştü. Taylan koluyla onu sardı şaşırarak. Tarif ettiği Hülya'ydı.

"Siktir!" dedi Sina dişlerinin arasından.

"Tanıdığın biri mi?" dedi çocuk şaşırarak. "Kızı dışarı çıkartma sakın. Hepsinin ellerinde kızın fotoğrafları var. Onu bulurlarsa seni isterler."

"Sikerler! Bir bok elde edemeyecekler!" dedi Sina hırsla sesini yükseltip. "Böcek, Kasa seni bekliyor. Kaybol ortadan. Sana bir bilgisayar göndereceğim. İletişimde kal! Tüm lazım olan ekipmanın listesini çıkar! En kısa zamanda tedarik edip saldırıya başlayacağız. Sadece sen ve ben! Bu arada ben satanı bulmaya çalışacağım. Uzun sürecek. Sabırlı ol! Sıkıldım deme! Başını beladan uzak tut! Kasa ne derse aynen yap! Savaşa hazır ol!"

"Ben çoktan hazırım. Bilgisayarı gönder, burnumun ucunu çıkarmam dışarı. Zaten satanı bulmak için iki yandan çalışmamız lazım! " "Aynen öyle yapacağız. Hadi görüşürüz." "Invictus!" dedi çocuk duygusal bir sesle. "Efendim," dedi Sina aynı tonda.

"Dikkatli ol! O Erdal Doğu ibnesi psikopat! Dünyanın bir ucundan böyle Tech adamlar getirttiyse kafaya epey takmış demektir."

"Sen de dikkatli ol!" dedi Sina yumuşak bir sesle.

Telefon kapandı. Ekranı görmemek için başını Karan'a çevirdi. Taylan, "İbo'nun yanına biri gitti." dedi. Ekrana sadece o bakıyordu. Hülya Sina'ya, Sina Karan'a bakıyordu. Karan yoğun bakışlarını kıza dikmişti.

"Bakmayacak mısın?" dedi, ekranı başıyla işaret ederek. "Görmemem daha iyi," dedi Sina durgun bir sesle.

"Gittiler," dedi Taylan bir süre sonra. Ekrana döndüler. Sokak boşalmıştı. Yerde yatan adamlar ve parçalanmış arabalar vardı sadece.

Sina birden yana kayıp, poposunun üstüne oturdu. Endişeli ve utanç dolu gözlerini Hülya'ya çevirdi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye mırıldanarak başını salladı.

Hülya öne atıldı, Sina'nın boynuna sarıldı. "Dileme! Hiçbir bok yapamazlar! Beni ele geçirseler bile asla seni satmam!"

"Sat! Hemen sat! Ne olur hemen sat! Sana zarar vermele-

rine izin verme!" dedi Sina arkadaşına sarılarak. İki kızın da gözleri dolu doluydu.

"Siktirtmeyin ikiniz de!" diye bağırarak ayağa fırladı Karan. Sina'nın kolundan çekip ayağa kaldırdı. Kollarının arasına çekip sarıldı.

"Hiç kimse sana dokunamaz! Önce beni geçmeleri, önce benim cesedimi çiğnemeleri lazım!" Ellerini kızın yüzünün iki yanına koydu. "Halledeceğiz! Hiç endişelenme, halledeceğiz!"

Taylan da ayağa kalkmıştı. "Önce bir oturalım. Bana baştan her şeyi anlatın. Sonra ne yapacağımıza karar verelim. Ona göre bir strateji belirleyelim." Bir anda soğukkanlı iş adamı kimliğine bürünmüştü.

Karan, Sina'nın omuzuna kolunu atıp kanepeye çekti. Otururken kızı da kolunun altına aldı. Taylan karşılarına, Hülya da onun yanına oturdu. Hülya'nın yüzü bembeyazdı. Dudakları titriyordu. Sina'nın ona bakan gözleri doldu. Hülya başını kaldırıp, Sina'yla göz göze gelince toparlanmaya çalıştı.

"Üzülme. Ben iyiyim. Gerçekten," dedi sesini toparlamaya çalışarak. "Sadece tanımadığım adamların elinde fotoğrafımın olması canımı sıktı."

"Çok özür dilerim. Nasıl düşünemedim bunu."

"Senin suçun yok ki! Adamların, taa oraya kadar didikleyeceğini nasıl bilebilirdin ki?"

Sina öne doğru atıldı. "Bak, yemin ediyorum, bulacağım o satanı. Bulunca da anasından emdiği sütü burnundan getireceğim!"

"Biliyorum. İbo'yla sen halledersiniz!"

"Kızlar!" dedi Taylan otoriter bir sesle. "Baştan başlayın!" Bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Anlatacak bir şey yok ki! Hepsi ortada!" dedi Sina omuzlarını silkip.

"Tamam, o zaman ben sorayım, siz cevaplayın çünkü bendeki bilgilerde eksiklikler var!" dedi parmağıyla şakağına vurup.

Karan Sina'nın yanında otururken yine dizlerini hoplat-

maya başlamıştı. Kaşları çatık, başı önünde düşünceye dalmıştı.

"Invictus ne?" dedi Taylan.

"Sina!" diye cevapladı Karan sertçe. Sesi yüksekti.

Taylan soru sorar gibi ona bakarken, Sina ve Hülya şaşırarak ona baktılar. Karan, Sina'ya sert sert baktı. "Dövmen! İnvictus şiirinin son iki satırı var vücudunda. Salak mıyım ben?"

"Doğru düzgün kimse bilmez o şiiri," dedi Sina şaşırarak.

"Yenilmez sensin yani?" dedi Taylan. "Tamam, peki, seni niye bu kadar çok istiyorlar?" "Yazdığı kodlar yüzünden." diye bu kez Hülya girdi araya.

"Hacker ya kendisi!" dedi Karan, yine sert sert Sina'ya baktı.

Sina yan dönüp bacağını altına aldı. Sinirle Karan'a baktı. "Ne yani? Şimdi de ne iş yaptığımı mı sana hesap vereceğim?" dedi dik dik.

"Sina!" dedi uyaran bir sesle Karan.

"Çocuklar!" diye, sesini yükseltti Taylan araya girerek. "Siz didişirken hiçbir şey yapamayız!" Tekrar Sina'ya döndürdü bakışlarını. "Tamam. Yazdığın kodlar yüzünden peşine düştüler. Anladığım kadarıyla Erdal Doğu bunun arkasında. Baştan hepsini anlat. Ben de eksikleri kafamda tamamlayayım," dedi sakin bir sesle.

"Her şey ortada işte," dedi Sina. Derin bir nefes alarak devam etti. "Birlikte çalıştığım bir grup var. Toplam beş kişi. Kimse birbirini tanımıyor. Bazı kodlar üzerinde fikir alışverişi yapıyoruz. İçlerinden sadece Böcek'le iletişimdeyim. Diğerleriyle ortak bir ortamda, bazen net üzerinden konuşuyoruz. Kodları kullanarak her yere girebiliyoruz ama ben yapmadım öyle bir şey daha. Yani yakalandıktan sonra." Başını aşağı eğdi. "Kodları kısım kısım tutuyorum. Bunları da sadece Böcek'le paylaşıyorum. O da çok iyi bu konuda. Birbirimizi deniyoruz anlayacağın. Geçen ay, bazı kısımları flash bellekle ona gönderdim. İşim vardı, o yüzden kargoyu Hülya gönderdi," dedi suçlu suçlu kıza bakarak.

"Tamam, olayları tek tek ele alalım." dedi Taylan, öne doğru kayıp dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerini birleştirdi.

"Hülya'nın seninle bağlantısını biliyor mu bu Erdal Doğu?"

"Hastanede kavga çıkınca Hülya yanımdaydı ama ona dönüp bakmadı. Demir'le Sahra da vardı. Sonra Karan geldi. Ortalık karıştı. Bütün dikkati benim üzerimdeydi. Tanıdığını sanmıyorum."

"Şimdi, o zaman sanal saldırıyı senin yaptığını düşünmüyor. Yani hastanede tartıştığı kızın! Sen, şimdilik ona ayak bağı olan birisin. Şikâyeti geri çekmediğiniz için." Taylan sesli düşünüyordu. "O sırada sanal saldırı başlayınca sadece tesadüf, diye düşündü çünkü ihtimal vermemiştir senin gibi küçük bir kızın bunları yapabileceğine. Erdal'ı az çok tanıdığım için böyle söylüyorum. Kadınları küçümser epeyce. Invictus - yani Yenilmez'in bir kız olabileceğini düşünmüyor ancak saldırı yüzünden epey zarara uğradılar, bunun acısını çıkarması lazım. O yüzden yurt dışından, başka teknik adamlar getirtti. Senin kodlara, bu adamlar aşina. Invictus'un burada olduğunu öğrendiler, ele geçirmek istiyorlar... Buraya kadar tamam mıyım?" dedi Taylan. Başını kaldırıp Sina'ya baktı. Kız başını salladı.

"O zaman bu adamlar, neden seni bu derece istiyor?"

"Çünkü kodlar her yeri açıyor. İstedikleri her yere girebilirler," dedi Sina mırıltıyla. Canı sıkkın bir şekilde oturduğu yere gömülmüştü.

Taylan kaşlarını kaldırdı, arkasına yaslandı tekrar. Birkaç dakika düşünür gibi sustu. Yeniden konuştu. "Madem öyle, o zaman o kodları kullan, indir Doğuları. Kilitle her şeylerini. Finans bulamazlarsa arayış için devam edemezler."

Sina başını iki yana salladı. "İki nedenden bu olmaz. Birincisi; o derece büyük saldırıyı yapabilmem için iyi ekipman lazım. Böcek ekipmanın patladığını söyledi. O aletleri burada bulmamız mümkün değil. Hepsini zaman içinde tek tek edindi. Elimizdeki bilgisayarlarla ancak sinek vızıltısı çıkarırız. İkincisi ve en kötüsü; gelen Tech ekip para almasa da

geri çekilmez. Dertleri beni ifşa etmek, kodlara konmak. İfşa edilirsem hem tutuklanırım hem de bir daha nete asla giremem. Yasaklanırım. Ben başka iş yapmayı bilmiyorum. Nete giremezsem aç kalırım. Ailem var benim. Ben para veremezsem hepsi perişan olur," dedi üzüntüyle.

"Parasını sikeyim!" dedi Karan bağırarak. Ayağa fırlamıştı. "Kazandığın üç kuruş için mi bu sıkıntı?" "Sana ne? Benim kazandığım üç kuruşsa üç kuruş! Bana yetiyor. Daha fazlasını istemiyorum ki." "Ben vereceğim o parayı paraysa mesele!" diye bağırdı Karan.

"Ne parası ya?" diye bağırarak araya girdi Hülya. "Geri zekalı! Kız, yapabildiğim tek iş bu diyor. Bu ne demek? Zaten tutuklanırsa menedilir. Para kazanamaması mesele değil ki. Biz ne güne duruyoruz? Salak! Hala anlamıyor musun? Para kazanamaz duruma gelirse zaten dışarıda değil demektir! Tutuklanır. Kaç yıl yatacağı belli değil. Sanal suçların cezası her geçen gün artıyor. Üstüne kodları alırlarsa istedikleri yere girecekler. Kodlar Sina'nın olduğu için suçu da ona bindirecekler. Cezası her geçen gün artacak! Almıyor mu aklın?" diye bağırarak başına vurdu Hülya.

Taylan elini uzatıp Hülya'nın bacağına dokundu. Sakin ol der gibi baktı. Başını Karan'a çevirdi.

"Önce bir sakin ol sen! Halledeceğiz bu durumu. Ben yarın akşam Erol Doğu'yu yemeğe davet edeceğim. Ne bildiklerini öğrenmeye çalışacağım. Erdal'ı izlemeye birilerini vereceğiz." Kızlara döndü. "İbo'yu arayın, bu akşam buraya gelsin. Hep birlikte bir plan yapalım. Böcek neredeyse orada kalsın. Ekipman listesini hazırladığında, olabilecek en kısa zamanda getirtiriz. Gerekirse Karan gidip, nereden alması gerekiyorsa alıp gelecek. Dünya'nın diğer ucundaysa da atlayıp uçağa, gidip alacak! Zaman kazanacağız. Sistem hazırlanınca siz Doğuları indireceksiniz. Biz de o sırada gelen ekip hakkında bilgi toplayıp, adamları buradan süreceğiz."

"Hay ağzını öpeyim! Allah'tan aklı başında biri var aramızda!" dedi Hülya arkasına yaslanıp. Rahatlayarak derin bir nefes çekti.

Taylan şaşırarak ona döndü. "Gerçekten mi?"

Hülya ona bakıp, "Gerçekten tabii. Valla aramızda bir soğukkanlı ve akıllı sen varsın!" dedi takdir dolu bir sesle.

"Yok, ben onu demedim. Cümlenin başından söz ediyordum."

Hülya kaşlarını çatarak düşündü. Cümlesinin başında ne demişti ki? Birden yüzü kızararak öksürmeye başladı. Elini kaldırıp, "Ben, lafın gelişi demiştim!" diyerek ağzında geveledi.

Karan şaşkınlıkla abisine bakarken Sina sırıtmaya başladı. Hülya utancından yerinde küçülmeye başlamıştı. Taylan başını sallayarak güldü. Karan'a baktı.

"Tamam mıyız?"

Karan başını salladı. "Tamam. Adamların hepsini ben organize ederim. Sürekli danışacağız birbirimize. İbo'yla ben, takip ederiz her şeyi. Seyahatler için de hazırlık yapacağım. Gerekli ne varsa alıp geleceğim.

"Tamam," dedi Taylan rahatlayarak. Sonra başını şöyle bir Hülya'ya çevirip, "Sen bir süre hiçbir yere gitmiyorsun! Dışarı çıkmak yok! Benim dairede kalacaksın!" dedi, sıradan ama itiraz kabul etmez bir tonda.

Hülya yerinde diklendi. "Hiç de bile! Senin evinde bana uygun hiçbir şey yok!" dedi, üzerindeki gömleğin ucunu çekiştirerek.

"Benden giysi alırsın!" dedi Sina doğal bir sesle. Bu mesele bile değildi. Zaten sürekli birbirlerinin giysilerini giyerlerdi.

"Hayır. Neden orada kalayım? Burada kalırım o zaman. Ayrıca anneme ne diyeceğim? Ne kadar sürecek bu, bilmiyorum ki!" dedi telaşla.

"Burada kalamazsın!" dedi Karan ters ters.

"Nedenmiş?" dedi Hülya, yarı hayal kırıklığı yarı sinirle istenmediğini düşünerek.

"Ben sevgilimle sevişeceğim! İstemiyorum kimseyi evimin içinde!" diye bağırdı.

Sina elini yüzüne kapadı. Kıpkırmızı olmuştu. Hülya utançla arkasına yaslandı. Taylan sırıtmaya başladı. Karan'ın hiç

ayarı yoktu. Sina konuyu değiştirmek için aceleyle konuştu.

"Sevgi Teyze'ye, beraber uzun bir tatile çıktığımızı söyleriz. Birkaç hafta deriz. Uzarsa çok beğendik, uzatıyoruz deriz. İkimiz de işlerimizi evden hallediyoruz. Şüphelenmez!"

Taylan merakla başını Hülya'ya çevirip sordu. "Sen ne iş yapıyorsun?"

Hülya dudaklarının arasından küskün bir sesle konuştu.

Pis pis Karan'a bakıyordu. "Tasarım. Birkaç firmaya freelance tasarım yapıyorum. Bir de dövme!"

"Şimdi anladım!" dedi Taylan. Parmaklarını şıklatarak. Sina'ya döndü. "Dövmelerini kime yaptırdığın anlaşıldı. İstanbul'daki bütün dövmecilere adamları gönderdim, bulamadılar. Tevekkeli o yüzdenmiş! Hülya yaptı dövmelerini!" dedi sonunda anlamış gibi. Sina başını salladı. Hülya dudaklarını büzüp ona baktı.

Taylan ayağa kalktı. "Hadi, ben acıktım. Bir şeyler söyleyelim. Akşam oldu. Gerçi sizin masa hala duruyor!" dedi, ortada duran dağınık masaya bakarak.

Sina kalkıp Hülya'nın yanına oturdu. Kollarını kıza sardı. "Biz biraz baş başa kalacağız. Siz gidin halledin akşam yemeğini."

İki kız birbirlerine kollarını dolayıp, kanepede büzüldüler. Hala üzerlerinde erkek gömlekleriyle, bacaklarını birbirlerine doladılar. İki kardeş ayakta dikilip bir süre onlara baktı. Kızların ikisi de başlarını kaldırmadılar. Sessizlik içindeydiler.

"Bu manzara bana kalp krizi geçirtecek!" diye mırıldandı Taylan, Karan'ı kolundan tutup kendisiyle beraber hareket ettirmek için çekerken.

"Acayip seksi değil mi?" dedi Karan onaylayarak.

Karşılarındaki manzaradan ikisi de zorlukla gözlerini ayırıp, mutfağa doğru hareketlendiler.

19. BÖLÜM

İki kardeş dağınık masayı toplayıp, mutfağı düzenlediler. Taylan, Salim'i arayıp akşam için dışarıdan yemek siparişi verdi. Bir şişe şarap açıp kadehlere koydu. Birini Karan'a uzattı. Bir yandan şaraplarını yudumlarken diğer yandan da yemek için masayı hazırladılar.

"Senden beklenmeyecek hareketler bunlar Taylan Turanlı!" dedi Karan sırıtarak.

"Sen de çok ayarsızsın be Karan Turanlı! Ulu orta sevişeceğim ne lan!" dedi Taylan da kardeşine eşlik ederek sırıtırken.

"Bende yalan yok, biliyorsun! Hülya burada kalsa o çenesi durmaz! Sina'yı da esir eder. Ben yatakta sabaha kadar tavan seyrederim. Manyak mıyım ben?"

"Benim asistana yarın söyleyeyim de kızlar için giysiler göndersin, onlar da seçsinler istediklerini. Alışveriş için çıkmasınlar!"

"Yoksa gömlek sayısını artıracağım diyorsun?" dedi Karan, kaşını kaldırıp gülerek.

"Valla, sadece benim gömleklerle dolaşacağını söylesin ben artırırım, hiç sorun olmaz!" dedi, çenesini dikip gözünü kanepedeki kızlara çevirerek. Kadehini dudaklarına götürmüştü, bir yudum aldı tekrar.

"Taktım diyorsun yani?" dedi Karan.

"Fena taktım!" dedi Taylan, başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken.

"Hadi bakalım!"

Taylan dolaba yönelip iki kadeh daha çıkardı. Kadehleri doldurdu, eline aldı. Kızlara doğru gidecekken, "Sende şarap kalmadıysa benim daireden al iki şişe daha. Yemekten sonra da devam eder bu. Başladık bir kere," dedi.

Karan başını sallayıp kapıya yöneldi. Kapının yanında duran uzun, ayaklı sehpanın üzerinden Taylan'ın anahtarlarını alıp dışarı çıktı. Kapıyı açık bırakmıştı. İki daire arasında çoğu zaman mekik dokuyorlardı.

Taylan kızların başına dikilip, kadehleri uzattı. İki kız da toparlandı, uzanarak kadehleri aldılar. Sina elinde kadehle yerinden kalkıp, "Ben İbo'yu arayayım." dedi, diğer kanepenin üzerine bıraktığı telefona doğru ilerlerken.

Taylan onun kalktığı yere oturdu. Hülya'ya baktı. Kadehi naif bir hareketle uzattı. Hülya kendi kadehini değdirdi hafifçe, başını kaldırıp bakmadı Taylan'a. Taylan arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kadehini bacağına dayadı. Hülya bir yudum daha şarap içip, kadehi önündeki sehpaya bıraktı. Kendisini yukarı çekip başını Taylan'ın bacağına koydu. "Okşa!" diye mırıldandı.

Taylan hafif bir kahkaha attı. Elini kızın saçlarına götürüp, ağır ağır okşamaya başladı. Hülya gözlerini yumdu.

Sina, İbo'yla görüşmesini bitirip başını çevirdiğinde, az daha patlatacağı kahkahayı, dudaklarını birbirine bastırıp zorlukla tuttu. Taylan Turanlı, Hülya'nın elinde oyuncak olmuştu.

Karan getirdiği iki şarap şişesini tezgâha bırakıp, oturma grubunun olduğu yere yöneldi. Sina ayaklarını toplamış, kolunu kanepenin koluna dayamış, düşünceli bir halde şarabını içiyordu. Diğer kanepede Taylan bacak bacak üstüne atmış halde oturuyor, bir elinde kadehini tutup, diğeriyle dizinde yatan Hülya'nın saçlarını okşuyordu. Gülmemek için kendisini zor tuttu. Sina'yı kollarından tutup kaldırarak yanına oturdu. Sırtını kanepenin koluna verip, bir bacağını kanepeye uzattı ve kızı bacaklarının arasına çekip, göğsüne yasladı. Kızın elindeki kadehe uzandı. Sina alışkın hareketlerle uzattı.

Bir yudum alıp geri verdi.

Uzun süre kimseden ses çıkmadı. Herkes kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Yapılan tek hareket Sina ve Karan arasındaki kadeh alışverişiydi. Bir süre sonra hepsinin kadehi bitti. Taylan kendi kadehi bitince sehpaya bırakıp, Hülya'nın dolu kadehine uzandı. Tam ağzına götürecekken Hülya, "O, benim!" dedi ters ters. Başını kaldırmamıştı.

Taylan umursamadan, "İçseydin o zaman. Şimdi benim!" dedi. Dudaklarına götürüp içmeye başladı. Hülya hızla yattığı yerden kalkıp kadehe uzandı.

"Şimdi içeceğim işte. Şu kadar zamanda içilecek diye kronometre mi işliyordu?"

Taylan kadehi havaya kaldırıp, diğer yanına çekerek Hülya'dan uzaklaştırdı. "Şansını kaybettin!" dedi inatla. Kırk yaşındaki adam resmen çocuk gibi davranıyordu.

Hülya üzerine atılıp kadehe uzanmaya çalıştı. "Sinirimi bozma benim. Ne şansı be? Kalk git, kendine yenisini koy o zaman!"

"Dizime yatıp saçlarını okşamamı emreden hatunu rahatsız etmeyeyim dedim, kötü mü yaptım yani?"

"Ver şunu!" dedi Hülya, kadehe uzanmaya çalışırken.

Adamın tepesine çıkmıştı. Taylan bir eliyle kızın düşmemesi için belinden tuttu. Hülya'nın dizi olmayacak yerlere baskı yapıyordu. "Rahat dur! Düşeceksin!" dedi, elindeki kadehi uzakta tutmaya çalışarak.

Sina ve Karan, sanki çok normalmiş gibi ifadesiz yüzlerle onları seyrediyordu. "Sence ne kadar dayanırlar?" dedi Karan.

"Neye?" dedi Sina.

"Birbirlerinin üstüne atlamaya. Bence bütün sıkıntı o! İstiyorlar ama ilk hareket kimden gelecek diye ikisi de tetikte ya, sinir yapıyor." dedi Karan, durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi açıklayarak. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Sina hala çekişen ikiliye bakarken.

"Ben, sana dokunamayınca sinir yapıyor mesela. Oradan biliyorum. Sevişince kısa süreli de olsa rahatlıyorum. Bunlar da sevişince rahatlayacak bence," dedi Karan bilge bir edayla.

"Valla, o iş kolay değil! Hülya atlamaz hemen abinin koy-

nuna. Ben söyleyeyim de. O yüzden bu gerginliğe alışmamız lazım."

"Ne kadar süründürür?" dedi Karan düşünceli bir sesle.

"Güvenene kadar!"

"Neyse, çok sürmeyecek yani!"

"O nedenmiş?"

"Abim fena taktı! Onu daha önce böyle görmedim. Güvenini kazanacaktır kısa zamanda." "Valla Hülya zor güvenir. Taylan'ın ününü de baz alırsak kolay olmaz bence."

"Ne ünüymüş o?" dedi Karan, başını merakla aşağı eğerek.

"Hülya, Taylan'la kendini aynı klasmanda görmüyor. Taylan ona fazlaymış!"

"Nesi fazla? Yaşı mı?" dedi Karan itiraz eder gibi. İkisi aralarında fısıldaşırken diğerleri hala çekişiyordu. "Hülya yaşa takılmaz da... Taylan'ın çevresindekilere uymadığı için kendisini küçümsüyor. Eh, doğrusu bu ya ben de olsam aynı şekilde düşünürdüm. Taylan Turanlı yani!"

Karan yerinde dikildi. Sina'yı tutup kendisine çevirdi. "Ne demek, Taylan Turanlı yani? Ben de Karan Turanlı'yım, ne olacak?" dedi dik dik.

"Sen itsin! İtler klasman dışı. Taylan Turanlı fazla göz önünde. Ağır başlı, yanlış yapmayan. Toplumsal kurallara uyan. Saygıdeğer. Bunlar sana tanıdık geliyor mu? Mesela, ikimiz de toplum dışı kişileriz. Kimseyi taktığımız yok. Canımız ne isterse yaparız. Sen uyar mısın bir kurala?"

"Ne uyacağım ya? Canım ne isterse onu yaparım!"

"Heh işte. Abini düşün bakalım. Hülya kendisini denk görmüyor çünkü o da toplum kurallarını iplemiyor. Taylan'ı utandırmak da istemez. Anladın mı neden uzak durur?"

Karan kaşlarını çattı düşünerek. "Geç bunları. Tek bir şeye cevap ver! Hülya hoşlandı mı abimden?" dedi merakla.

"Bence hoşlandı. Şimdilik kabul etmiyor ama uzak duracak. Ben olsam öyle yapardım."

"Ne demek, ben olsam öyle yapardım?"

"Karan..." dedi Sina, anlatmaya çalıştığını anlamıyormuş

gibi isyanla. "Taylan'ı taşımak zor. Taylan için değişmek lazım! Ona ve çevresine uymak lazım. Ben nasıl değişmek istemezsem Hülya da değişmek istemez! Değişmez de. O, neyse o! Sen, Hülya'dan sosyetik güzel çıkarabilir misin?"

"Nesi var ya? Fıstık gibi kız!"

"Çok teşekkür ederim arkadaşıma iltifat ettiğin için ama benim dediğim o değil. Yani ortama göre davranmak, sahte tavırlarda bulunmak, sürekli hanımefendi gibi olmak lazım. Hülya yapar mı bunu? Hülya doğal biri. Kimseyi takmaz. Aklına geleni söyler. Aklına geldiği gibi davranır. Zor yani bu iş." dedi Sina, tekrar sırtını Karan'ın göğsüne yaslayarak.

"Zor mor... Bak, görürsün! Abim taktım dedi ya, bırakmaz. Daha tek bir şeyin onun elinden kurtulduğunu görmedim."

"Hülya söz konusuysa diğer elinden kurtulamayanlarla kıyaslamasın bence. Hata yapar!" dedi Sina, kaşının tekini kaldırarak.

"O farkında her şeyin. Abim aptal bir adam değil. Çükünü de takip etmez, merak etme. Başka bir şey gördüyse onun için gider ama yanılıyorsunuz bu arada... Abim de kimseyi takmaz. Sadece benim gibi açık etmez. O daha tehlikeli, daha gizli yapar bunu. Kimsenin onu yönlendirmesine izin vermez, kimseye de tek laf ettirmez!"

"Diyorsun?" dedi Sina inanmaz gibi.

"Diyorum çünkü benim yaptığım her şeye rağmen asla beni yarı yolda bırakmadı. Tek bir kişinin de benim hakkımda konuşmasına izin vermedi. Buna babam da dahil! Sadece onun taktikleri farklı. Ben anında celallenirim ama abim duvar örer. Demek istediğimi anlatabildim mi?"

Sina başını salladı. Tekrar yana dönüp Hülya ve Taylan'a baktı. Taylan inatla kadehi vermiyordu.

Taylan, neredeyse tepesinde dolanan kızı bir anda omuzuna atıp, ayağa kalktı. Elindeki kadehi sakin hareketlerle sehpaya bıraktı. Diğerlerine aynı sakinlikle, "Biz şimdi dönüyoruz," deyip, kapıya doğru yürüdü. Eliyle Hülya'nın gömleğini aşağı çekip kalçalarını kapamıştı. Hülya sinirle bağırıp, sırtını yumrukluyordu.

"İndir beni! Anladık, benden güçlüsün! İndir beni dedim!"

Dairenin kapısı açıldı. Hülya'nın sesi hala geliyordu. Sonra kapı kapandı. Ses kesildi.

"Kesinlikle Hülya'nın, abimde kalması iyi olacak. Ben daha fazla dayanamam bu çeneye," diye mırıldandı Karan.

Sina dirseğiyle karnına vurdu. "Doğru konuş arkadaşım hakkında!"

Karan ani bir hamleyle Sina'yı tutup kaldırdı ve sırt üstü kanepeye yatırdı. Üzerine uzanıp kızın bacaklarının arasına girdi. Sina kanepenin sırtına sıkışan bacağını Karan'ın üzerine attı. Karan elini kaldırıp, Sina'nın dudaklarına dokundu. Başını eğdi.

"Çok oldu son öpüşmemizden beri! Bak, sinir yapıyor dedim sana!" dedi gülerek. Sonra dudaklarına kapandı.

Sina ellerini uzattı, Karan'ın ensesine götürüp kendisine çekti. Karan dudaklarını ağzının içine almıştı. Dili kendi ağzından içeri girince diliyle karşılık verdi. Karan aç bir şekilde, sertçe öpüyordu. Dudaklarından ayrılıp yüzünü öpmeye başladı. Oradan boynuna, kulak arkasına geçti.

"Bu gece sana uyku yok!" diye mırıldandı. "Sabaha kadar içinden çıkmayacağım"

Dudaklar göğüslerine doğru inerken elini uzatıp, üstteki bir düğmeyi daha açtı. Göğsünü dışarı çıkardı. Göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ezdi. Sina inledi. Diğer göğsüne hareketlendi. Dudakları biriyle oynarken, eliyle bir diğerini yoğuruyordu. Sina kalçasını kaldırıp Karan'a bastırdı. Adam çoktan sertleşmişti. Karan'dan da bir inilti çıktı. Sina elini aşağı indirip, ikisinin arasına soktu ve ince kumaşın üzerinden Karan'a dokundu. Karan derin bir nefes çekti.

"Sen böyle dokunuyorsun ya bana... O zaman aklım başımdan gidiyor," diye fısıldadı.

Sina, dudaklarını Karan'ın boynuna gömdü. Elini hareketlendirdi. Karan yeniden inledi. Başını Sina'nın omuzuna bıraktı. "İçeri gidelim, hadi..." dedi dudaklarının arasından.

Sina yavaşça elini geri çekti. Tekrar adamın boynunu öpüp, "Şimdi gelirler... Daha fazla rezil olmasak!" dedi ne-

redeyse gülerek.

"Niye rezil oluyoruz? Çok normal bu!" dedi Karan ters ters. "Karan!.."

"Sen adımı söyleyince bile ben sertleşiyorum," dedi Karan, Sina'nın boynunu öperek. Kendisini kıza yasladı tekrar.

"Kalk, toparlan..." Cümlesi bitmeden kapı çaldı. Kaşlarını çattı Sina. Kızar gibi Karan'a baktı. "Dedim sana değil mi?"

Karan istemeyerek üzerinden kalkarken, "Salim'dir bu. Yemekler geldi. Abimin anahtarı var!" dedi ayağa kalkarken.

"Abinin anahtarı var! Bir de bu şekilde mi yakalanacaktık?" dedi Sina, oturur pozisyona geçip, kızgınlıkla gömleğin açılan düğmelerini iliklerken.

"Ne var bunda anlamıyorum ki? Çıplak değiliz ya işte!" dedi. Başını sallayarak kapıya doğru yürüdü.

"Çıplak değilsin de... İstersen bir sakinleş kapıyı açmadan. Salim korkmasın!" dedi, kaşlarıyla Karan'ın ince pantolonun önündeki kabarıklığı işaret ederken.

Karan elini önüne koydu. Başını arkaya atıp sıkkınca derin bir soluk aldı. Sonra bir elini uzatarak kapıyı açtı. Salim elinde paketlerle kapıda dikiliyordu. Kenara çekilip, "Gel Salim. Mutfağa bırak onları." dedi arkasını dönerken. Salim'le yüz yüze gelmemek için umursamazmış gibi görünen hızlı hareketlerle arkasını dönmüştü.

Salim elindekilerle mutfağa doğru giderken Sina eliyle selam verdi. O da başıyla selamını alıp, mutfak bölümüne geçti.

Birkaç dakika sonra Salim çıkarken, "Başka bir şey var mıydı Karan Bey?" dedi.

Karan, "Yok, Salim. Sağ ol!" dedi yerinden kalkmadan. Hala sakinleşmeye çalışıyordu ve ayakta dolaşmak istememişti. Sina ayaklarını kanepeden aşağı salladı.

"Ben yavaş yavaş paketleri açayım."

Karan kızı çekip kucağına oturttu.

"Karan! Sen iyice raydan çıktın!" dedi Sina sinirle.

"Ben hiçbir zaman rayda değilim zaten. Son bir öpücük ver o zaman."

Sina "Son!" dedi kaşlarını kaldırarak. Karan başını salladı. Sina dudaklarını yaklaştırıp, dudaklarına bastırdı. Karan, elini boynuna koyup iyice kendisine çekti. Son öpücük epey uzun sürdü. Sina ayağa kalktığında bir an sendeledi. Diğeri sırıtarak uzanıp tuttu. Sina kızgınlıkla hızla elini çekti. Yan gözle ters ters bakıp mutfağa gitti. Paketleri tezgâhın üzerine çıkarıp, tek tek ne olduklarına baktı. Servise hazırlarken kapı açıldı, Hülya ve Taylan içeri girdiler. Taylan rahat, Hülya sinirliydi ancak ağzını açıp tek kelime etmedi. Taylan ne yaptıysa kızın ağzına tıpa tıkanmış gibiydi. Sina'nın mutfakta olduğunu fark edince ona yardıma gitti. Zaten şu an diğer ikisinin imalı bakışları altında, yanlarında oturmak istemiyordu. Taylan, Karan'a bakıp göz kırptı. Karan sırıtırken ayağa kalktı. Pantolonun önü normale dönmüştü. İkisi masaya geçerken kızlar tabakları masaya taşıdılar.

Taylan kalkıp kadehleri doldurdu. Tekrar yerine oturdu. Sabahki oturma düzenini kurmuşlardı. Yemek sessizlik içinde başlamıştı. Hülya sinirli hareketlerle tabağını doldurdu. Sina merakla ona baktı. Soramamıştı neler olduğunu. Masanın altından bacağına vurdu hafifçe. Hülya başını kaldırıp, "Ne?" der gibi baktı. Sina "Hayırdır?" Anlaşılacak bir yüz ifadesi yaptı.

"Sesli konuşun sesli," diyen Taylan'ın alaylı sesi duyuldu. "Öyle işaretle anlaşamazsınız belki."

İki kız aniden yakalanmış gibi bakışlarını ona çevirdi. Hülya kaşlarını çatıp baktı. Sina omuz silkti. "Yok canım, biz her türlü anlaşırız Hülya'yla?"

"Gerçekten mi?" dedi Taylan, pişkin bir şekilde arkasına yaslanarak. Elinde kadehi vardı.

"Mesela merak ettim." Duraksayarak gözlerini yukarı kaldırdı düşünüyormuş gibi. Sonra aniden başını indirdi ve sordu. "Öpüşmeyi, konuşmadan nasıl anlatıyorsunuz birbirinize?"

Hülya'nın gözleri panikle açıldı. Yüzüne kırmızılık yayıldı. Karan kahkaha attı. Sina aksi bir sesle, "Orasını anladık zaten!" dedi. Elini uzatıp Hülya'nın omuzunu sıktı. "Takma

sen kafana. Bunlar iki kardeş zorbalar! Hep zorla alıyorlar o öpücükleri," dedi Sina, arkadaşına destek olurcasına.

Karan atılıp, "Birilerinin hafızası silinmiş galiba. Dün gece ben yalvaran birini mi hatırlıyorum?" dedi, düşünüyormuş gibi yaparak.

"Kardeşim diye demiyorum, Karan aksidir falan ama bir kadını da zorla öptüğünü sanmam. Sadece öyle bir izlenim veriyordur. Ben de zorla hiç almam," dedi Taylan sırıtarak.

Taylan gözlerini Hülya'ya çevirdi. Hülya ellerini yüzüne kapadı, dirseklerini masaya dayadı. Karan kahkahalarla gülüyordu. Sina kıpkırmızı bir suratla, öfkeli bakışlarını Karan'a çevirdi ve ardından Hülya'ya dönüp, anlayışla bakarken yorum yapmadı. Adam Zeus'tu yani. Çok normal.

Hülya hızla başını kaldırıp, ters ters Taylan'a bakarak "Yakana da kırmızı kurdele takarsın şimdi. On numara, beş yıldız!" dedi.

"Benim ilkokul çocuğuna benzer bir yanım var mı? İstersen bir kez daha test et!" dedi pişkin pişkin.

Hülya gözlerini devirdi. Yumruklarını sıktı. Karan kahkahalarla gülerken Sina bacağına tekme attı. Uyarı dolu bir sesle, "Hülyacığım, düşündüm de biz bugün çok stres yaşadık. En iyisi beraber uyuyalım bu gece, birbirimize sarılır yatarız. Her zaman yaptığımız gibi sabaha kadar konuşuruz!" dedi.

Hülya hemen atılıp hain hain bakarken, "Bence de mükemmel bir fikir! Bak, ne zamandır sabaha kadar oturup konuşamıyorduk da!" dedi.

İki adam anında yerinde dikleşti. Karan aksi bir sesle, "Olmaz öyle şey! Ne alakası var!" dedi, Sina'ya öldürücü bakışlarını dikerek.

Taylan, "Ayrıca çok saçma. İki kadın neden beraber yatsın?" dedi kaşlarını çatarak. "Biz yatarız!" dedi iki kız aynı anda.

Karan, "Sina!" dedi uyararak "Zorlama beni! Cezasını sen çekiyorsun sonra!"

Taylan umursamaz bir edayla tabağına eğildi. "Sen yemeğini ye Karan! Zamanı gelince ben atar sırtıma, götürürüm keçiyi!" dedi rahat bir sesle.

Karan hızla başını çevirdi. "Doğru ya! Ben niye sıkıntı yapıyorum ki? Olacağı o nasılsa!" Aniden rahatlamış gibi bir yudum şarap içip, yemeğine döndü.

İki kız bir süre birbirine panikle baktı. Ardından ağır hareketlerle onlar da yemeklerine döndü. Masada sessizlik hüküm sürüyordu şimdi. Adamlar rahat, kızlarsa gergindi.

20. BÖLÜM

Taylan yemeğini yerken, "Şu İbo'yu anlatın bana," dedi aniden.

"Nesini anlatalım?" dedi Sina şaşırarak.

Hülya da dönmüş, Taylan'a bakıyordu. Taylan kadehini alıp arkasına yaslandı. "Adam çok sağlama benziyor. Sizce ben alabilir miyim yanıma?"

Karan şaşırarak baktı. O da arkasına yaslandı. "Yanına derken?"

"Adam çok sağlam, bizimle çalışsın," dedi Taylan, iş adamı edasıyla.

"Doğru diyorsun," dedi Karan, başını sallayarak düşünceli bir sesle. Çok mantıklıydı dediği. "İbo kimsenin yanında çalışmaz!" dedi Hülya bilmiş bir edayla.

"Bence de," dedi Sina destekleyerek.

"Neden çalışmasın? Ne iş yapıyor? Ne kadar istiyorsa veririm ben ona," dedi Taylan.

Hülya "Hah! Paşam zengin ya! Para verdi, oldu bitti!" dedi küçümseyerek.

Sina, yüz ifadesiyle tekrar destekledi. Karan Sina'ya, Taylan Hülya'ya kaşlarını çattı.

"Sizin parayla ilgili sorununuz ne?" dedi Karan ters bir sesle.

"Bizim sorunumuz yok da sizin her şeyi parayla halledebileceğinizi düşünme sorununuz var!" dedi Sina, iğneleyici bir sesle.

Hülya başını sallayarak onayladı.

"Para, sorunları halletmek içindir," dedi Taylan. "İbo sorun mu yani?" dedi Hülya dik dik.

Taylan yüzünü buruşturdu. "Farklı yere çekme dediğimi. Öyle bir şey demedim."

"Biz de İbo kimsenin yanında çalışmaz dedik!"

"Ne iş yapıyor?" diye tekrarladı Taylan.

İki kız birbirine baktı. Hülya omuz silkti Sina'ya. Sina başını Taylan'a çevirdi.

"Arabulucu!"

"Nasıl yani?"

"İşte, sorunları olan insanlar İbo'ya geliyor. İbo problemi çözüyor. Bazen yardıma ihtiyacı olan insanlar geliyor, onların sorunlarını da hallediyor."

"Tek tabanca takılıyor yani. Belli bir mekânı yok!"

"Var! Mahallede kahvesi var. Geniş bir iletişim ağına sahip. Güvenilir olduğu için bazen onu Kasa olarak kullanıyorlar."

"He, o yüzden Kasa dediniz onun için!" dedi Taylan, anlamış gibi başını sallayarak. İki kız da onaylayarak başlarını salladı.

"Tamam işte. Benim kesinlikle böyle bir adama ihtiyacım var!"

"İhtiyacın varsa söylersin, o halleder ama kimsenin emri altında çalışmaz!" dedi Sina.

"Ben emir vermem!" dedi Taylan.

Hülya kahkahayı patlattı. Bir pandomimci edasıyla, görünmez bir şapkayı başından çıkarılıyormuş gibi hareket ederek iki elini masanın üzerine koydu ve alayla başını salladı. "Bak, külahımı koydum buraya. Hadi, ona anlat!" dedi gülerken.

Taylan sert sert ona baktı. Uyarı dolu bakışlarını kıza dikti. Hülya, bu bakışların altında birden ciddileşerek toparlandı. Sandalyesinde kıpırdandı. Kendi kendine söylenir gibi garip bir tonuyla sesini değiştirerek, "Rahat dur! Ne dersem onu yap!" diye, mırıldanmaya başladı.

Sina dudaklarını ısırdı. Taylan'ın taklidini yapıyordu Hülya. Karan şaşkınca Hülya'ya baktı. Taylan birden kıza dönüp, "Okşa saçımı! Elini oraya koyma!" diye ince, garip bir sesle

konuşmaya başladı. Hülya'nın taklidini yapmaya çalışırken yüzünde komik bir ifade vardı.

Sina daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Kahkahalarla gülmeye başladı. Karan'ın gürültülü kahkahaları da onunkilere karıştı. Hülya hırsla Sina'ya dönüp "Gülme!" diye bağırdı. "Gülme! Bak, çok fena olacak!"

Karan, abisinin ters bakışları altında toparlanmaya çalışırken kendisini zorlukla kontrol ediyordu. Diğer ikisinin öfkeli bakışları altında, bir süre sonra seslerini kesip yüz ifadelerini denetlemeye çalıştılar. Hülya ve Taylan birbirlerine kısa, ters bir bakış atıp, yemeklerine döndüler.

Henüz yemeği bitirmemişlerdi ki kapı çaldı. Karan kapıya gidip, duvardaki minik panele bakarak kapıyı açtı. Başını arkaya çevirip masadakilere seslendi. "İbo geldi."

Kızların ikisi de yerlerinden kalkıp, kapıya yanaştılar. Birkaç dakika sonra İbo, dairenin önünde belirdi. Karan içeri davet edip, yana çekildi. Kısaca tokalaştılar. Önce Sina, sonra Hülya sarılarak adamı içeri çektiler.

İbo kızların ikisini de baştan aşağı süzüp, dudağının kenarından güldü.

"Hala mı Pazar kahvaltısı sürüyor? Ne kahvaltıymış arkadaş? Dünyayı mı yediniz?" dedi alaycı bir sesle.

"Yok, kahvaltı zehir oldu zaten. Akşam yemeğine geçmiştik. Hadi gel, sen de bir şeyler ye!" dedi Hülya, kolundan çekip masaya sürüklerken. Taylan da ayağa kalkıp İbo'ya elini uzatmıştı.

"Yok, tokum ama şundan bana da bir kadeh doldurursan iyi olur. Yorgunluk atayım bari," dedi İbo. Bir sandalye çekip, kızların arasına oturdu.

Herkes tekrar masaya yerleşti. Karan bir kadeh doldurup, İbo'ya uzattı. Sina İbo'ya döndü. "Her şey yolunda mı? Güvende, değil mi Böcek?"

"Güvende merak etme. Yarına kadar dinlenir. Yarın senden bilgisayar bekliyor." "O işi ben halledeceğim sabah erkenden," dedi Taylan.

Herkes ona baktı. Taylan Sina'ya döndü. "Sen nasıl özellik-

ler olması gerektiğini söyle, sabah erkenden temin ederim."

"Ben çıkar, alırım. Mesele olmaz," dedi Sina.

"Sina!" dedi Karan uyaran bakışlarla "Bir süre size dışarı çıkmak yok! Neye ihtiyacınız varsa söyleyeceksiniz, biz abimle hallederiz," dedi tartışma götürmez bir sesle.

Sina sıkkınca nefesini koyuverdi. İbo araya girdi. "Bence de en doğrusu bu. Bir süre ikiniz de geride durun. Gerekenlerin tedarikini biz hallederiz. Azıcık laf dinleyin be kızım!" dedi. Arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum aldı. Başını önce Sina'ya, sonra Hülya'ya çevirdi. "Bak! Sen başını bu tür belaya sokmazsın bilirdik. Gittin, en bokuna battın!" dedi Hülya'ya.

"Sağ ol İbo! Çok sağ ol. Desteğine sonsuz minnettarım. Gönder gelsin... Çekinme çekinme!" dedi Hülya, kınayan bir sesle, ellerini sallayarak karşılık verdi.

Taylan, İbo'ya bakışlarını çevirdi. "Hep beraber konuşalım, bir plan yapalım istedim. Aşağı yukarı ne olup bittiğini anladığımı düşünüyorum. Ben diyorum ki," diye başladığı cümleyle, daha evvel konuştukları planı anlattı.

Kızları geride tutup dışarıdaki işleri onlar halledecekler, bu arada gerekli teçhizatı tedarik etmeye çalışacaklardı. Taylan, Karan ve İbo koordine bir şekilde, gelen teknik adamlar hakkında araştırma yapıp bir yolunu bulacak ve hepsini ekarte edeceklerdi. İbo, Taylan'ı sözünü kesmeden dinledi. Arada başını sallıyordu. Taylan en sonunda konuşmasını "Sen ne diyorsun? Var mı başka bir düşüncen?" diyerek bitirdi.

İbo başını ağır ağır ikiye sallarken düşünceli bir sesle konuştu.

"Her şey gayet mantıklı. Adamları bir şekilde tespit ederiz. Böcek ve Sina, bunun üzerinde çalışır. E, bir de şu öten kuşun kimliğini tespit etmek lazım. O da ikisinde. Bizim sokakta organize olmamız lazım. Orasını ben hallederim. Şu ekipman işi sıkıntı biraz." Karan'a başını çevirdi. "Çok seyahat etmen gerekebilir. Bozar mı seni?" dedi düz bir sesle.

Karan çenesini kaldırdı. "Yok, bozmaz!" dedi. Gözleri Sina'ya kilitlendi. Tek sorunu; bu yolculukların onu Sina'dan

uzak tutmasına neden olacağı için hoşuna gitmemesiydi. İbo, adamın bakışlarından ne düşündüğünü anlıyordu. Dudağının ucu kıvrıldı. Karan'ın Sina'ya diktiği bakışları yoğundu. Sina gözlerini kaçırdı.

İbo düz bir sesle "Aklın kalmasın. Senin olmadığın zamanlarda bu dairenin kapısından dışarı çıkmayacak!" dedi.

Sina öfkeli gözlerini İbo'ya çevirdi. "Anlamadım?" dedi diklenerek.

İbo oralı olmadı. "Hiç tartışma Sina. Adamın yerinde olsam benim de aklım kalırdı. Ulan, usandım senelerdir sizi düşünmekten. Hazır biri çıkıp yükümü almışken hiç kusura bakmayın, her türlü iş birliğini yaparım."

"Bizim sana ne yükümüz oldu be! Zorladık mı bizimle uğraş diye!" dedi Sina alınmış bir yüzle.

"Kızım, sizin bir şeye zorlamanız gerekmiyor. Vicdan diye bir şey var! Nasıl bırakaydım sizi? Yük kelimesine de takılma, ciddi olmadığımı biliyorsun ama ilk defa gönlüm rahat. Seninle bir tek bu adam başa çıkar. Yöntemlerini beğendiğimi söylemiyorum ama zaten sen söz konusu olunca yöntem diye bir şey de yok! Artık Allah ne verdiyse!"

"Yuh İbo! Yuh sana!" dedi Hülya çemkirerek. Sina sinir ve şaşkınlıktan diyecek kelime bulamıyordu. "Ne çabuk sattın bizi be!"

"Ha, sen de az değilsin," dedi İbo. "Hadi, bu dik kafa, burnunun dikine gidiyor. Sen bundan beter çıktın. Üstelik senin bu çenenle sana kimse de katlanmaz! Korkuyorum başıma kalacaksın diye!" dedi İbo kızların üzerine giderek.

"Kalmaz! Sen merak etme orasını!" dedi Taylan rahat bir sesle. Başını çevirip Hülya'ya bakmamıştı ama ses tonu ne düşündüğünü açık ediyordu.

İbo'nun yüzü aydınlandı. "Vay babam vay! Lan, birden hafifledim mi ne?" dedi, kızların damarına basmaya devam ederken. Omuzlarını hafifçe sallayıp tekrar arkasına yaslandı sırtarak.

"Katlanmasın kimse bana! Çok umurumdaydı!" dedi Hülya aksi bir sesle. Dönüp bakmamıştı Taylan'a.

* * *

İbo onlarla birkaç saat kaldı. Kızlar masayı toparlarken erkekler geniş koltuklara geçip sohbete devam ettiler. Taylan, laf arasında İbo'ya teklifini de yapmıştı ancak kızların söyledikleri gibi kabul etmedi.

"Yok dostum! Eyvallah, çok sağ ol. Ben böyle iyiyim ama ne zaman olursa gücümün yettiğince yardımcı olurum."

Karan ilk başta İbo'ya karşı önyargılı olsa da geçen zaman içinde adama kanı kaynamaya başlamıştı. İbo gerçekten sağlam, güvenilir bir adamdı.

Kızlar mutfağı toparlarken aralarında konuşmaya başlamışlardı.

"Anlat!" dedi Sina. Hülya kirlileri bulaşık makinesine yerleştirirken tepesine dikilmişti.

"Ne anlatacağım? Her şey ortada. Tam boş boğaz!" dedi, yarı öfkeli yarı utanç dolu bir sesle. "Sen hoşlandın Taylan'dan. Niye inkâr ediyorsun ki?"

"Hayır, hoşlanmadım!" dedi Hülya inkârı sürdürerek. "Allah'ın belası adam, çok güzel öpüyor sadece. Taş olmak lazım karşılık vermemek için. Reklam etmenin ne gereği vardı şimdi?"

Sina kıkırdadı. "Genetikse demek ki."

"Iyyy, sen de mi?" dedi Hülya tiksintiyle. "Trendleri de takip ediyoruz yani."

"Sen asıl bundan sonra ne yapacaksın, onu düşün." "Hiçbir şey yapmayacağım!"

"Başa çıkabileceğini düşünüyorsun o zaman?" Sina'nın tek kaşı kalkmıştı.

"Başa çıkılmayacak bir şey yok! Dün gece sarhoştum, şefkate çok ihtiyacım vardı ama bundan sonra da aynı yatakta yatacak değilim. Başka oda var nasılsa." Omuzlarını silkti Hülya.

Sina dudağını büküp kaşlarını kaldırdı. "Öyle diyorsan..."

"Evet. Öyle diyorum!" Hülya usanmış gibi derin bir nefes koyuverip, yüzüne düşen saçları üfledi. Yüzü ciddileşti.

"Sina... Sen bari yapma! Kendimi bırakmam için aptal olmam lazım. Bir bak ona! Ne kadar sürer hevesi sence? Bile bile kendimi mi yakayım?"

"Ne demek bu?"

"Ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bu adama kaptırırsam kendimi, dağılırım. Ben onunla başa çıkamam. Ben, benlikten çıkarım. Sonra da kendimden nefret etmeye başlarım. Ben ona ayak uyduramam. Adamın kim olduğu belli, çevresi belli. Sen beni düşünebiliyor musun onun yanında? Ne olacağım? Üç günlük heveslerinden biri mi?"

"Ben sana asla kendini kötü hissedeceğin bir şeyi yap demem. Bu tamamen senin seçimin. Kendin için en iyisini, herkesten daha çok sen bilirsin. Basit bir hoşlanmaysa unutursun gider ama o duygular güçlenmeye başlarsa o zaman sen, senlikten çıkarsın işte."

"Minik bir öpüşmeyi abartmanın gereği yok. Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Didişmeye de gerek yok. Şu başımızdaki pislik biter bitmez normal hayatıma dönünce, her şey daha iyi olacak."

"Sen öyle diyorsan sorun yok ama neye karar verirsen ver ne yaparsan yap... Seni asla yargılamam, asla tek kelime etmem. Buradayım... Bil, yeter!"

"Biliyorum... Ne yaparsam yapayım hep arkamdasın. Beni en çok rahatlatan da bu." İki kız birbirlerine baktılar. Sina kendi için üzüldüğü kadar Hülya için de üzülüyordu. Bu adamlarla sonsuza kadar olamazlardı, bunu ikisi de biliyordu.

İşleri bitince diğerlerinin yanına geçtiler. Hülya elinden geldiğince Taylan'dan uzağa oturdu. İbo bütün akşam hepsini ayrı ayrı gözlemlemişti. Kızlar doğru adreste görünüyorlardı ancak bir sıkıntı olduğu da belliydi. Kızların hareketlerinden ne olup bittiğini her zaman anlardı. Hülya, Taylan'dan uzak durmaya çalışıyorken Taylan'ın davranışları olabildiğince rahat, Hülya'ya tavrı ve bakışları farklıydı. Sina temkinli bir tavır sergilerken Karan her şeyi tamamen kontrolü altında tutmaya çalışıyordu.

İlk defa kızların güvenebileceği ellerde olduklarını gördü.

Sadece henüz çözemediği sıkıntıların sonlanıp sonlanmayacağından emin olamadı. Kısmen akşamın geri kalanı keyifli geçti. Üçünün yaşadığı olaylar iki kardeşi de epey güldürmüştü.

İbo ayrıldıktan sonra Taylan, "Geç oldu. Hadi," dedi, başıyla Hülya'ya kapıyı göstererek.

Hülya hala orada kalmasına izin vermediği için kızgın olduğu Karan'a ters ters bakarken ayağa kalktı.

"Tamam. Sina'dan birkaç parça şey alayım, geliyorum şimdi. Sen bana çarşafların yerini göster, kendim hazırlarım yatağımı."

Taylan duraksadı. "Ne yatak hazırlaması?"

"Diğer odadaki yatağı açmak için," dedi Hülya doğal bir sesle. Aynı anda omuzlarını silkmişti. Taylan kaşlarını kaldırdı. "He, bu gece saç okşamak yok o zaman!" dedi alaycı bir sesle.

"Yok! Şefkat krizim sarhoşken çıkıyor. Bu gece rahat uyu sen." Sesi istemeden de olsa ters çıkıyordu.

Karan, abisinin tepkisini görmek için gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. Taylan sadece başını salladı. Sonra kapıya döndü. Düşük, ifadesiz bir sesle karşılık verdi.

"Sen gelene kadar çarşafları çıkarır, koyarım diğer odaya." "Tamam. Sağ ol," dedi Hülya sadece.

Hülya, Sina'nın kolunu çekip, "Sen de açılmamış temiz çamaşır vardır. Bir de pijama," diye fısıldadı. İki kız yatak odasına giderken Karan, Taylan'la beraber kapıya yürüyordu.

"Bırakacaksın yani?" dedi Karan alçak sesle.

"Zorlayacak değilim Karan. İstemiyorsa istemiyordur."

"İstememek değil de tedbir desek?"

"Neyin tedbiri ya? Sanki zorla mı sahip olacağım? Yanımda da yatabilirdi," dedi Taylan. Bozulduğu belliydi.

"Mesafe koymaya çalışıyor bence. Pek uygun bulmuyormuş kendisini." "Bulmaz tabii. Kırk yaşındaki adam, babası gibi geliyorumdur ona."

"Abi! Sende garip bir alınganlık başladı. Sen böyle biri değildin. İki günde ne oldu, anlamadım ki? Başka bir Taylan çıktı senden."

"Alınganlık değil bu Karan, saçmalama! Haklı tabii ki. Niye yaşını başını almış adamla vakit geçirsin?" Karan ofladı. "Abi, uygun görmüyormuş derken, senin yaşına falan takıldığından demiyorum. Delirtme insanı ya! Senin konumun nedeniyle kendisini sana yakıştıramıyormuş."

"Ne varmış konumumda?" dedi Taylan kızgınlıkla.

"Hani şu herkesin göz bebeği, takdir ettiği, saygı duyduğu, her yolu yordamı bilen, ortamına göre adabıyla hareket eden adam Taylan Turanlı'dan söz ediyorum. Sana birini anımsattı mı?"

"Bununla ne alakası var?"

"Alakası şu ki; tamamen kayıt dışı bu söylediklerim..." Uyarırcasına baktı Karan, "Hülya, kendisini sana yakıştıramıyormuş çünkü sana denk değilmiş. Üç günlük gönül ilişkisi zaten yaşamaz. Öyle biri olmadığını sen de anladın, boşa laf etmeyeyim. Ciddi bir şey için de..." Karan gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "nasıl söylesem?" Gözlerini tekrar indirip devam etti. "Çok doğru bir kelime olmasa da seni temsil edemeyeceğini düşündüğünden, baştan kesip atıyor. Tedbirli davranıp uzak duracak."

"Ne demek, beni temsil edemeyecekmiş?" Taylan. Kapının önünde dikilirken anlamayan bakışlarla bakıyordu kardeşine.

"Açıkçası, kız senin konumundan ve seni utandırmaktan korkuyor. Haklı da. Şimdi sen Hülya'yla senin iş yemeklerinden birine gider misin?"

"Niye gitmeyeyim? Bayıla bayıla giderim. Üstüne hava mı da atarım." Taylan sert sert bakıyordu. "Şimdi bir laf edecek, bir şey yapacak diye endişelenmez misin?"

Karan kuşkuyla gözlerini kısmış, tek kaşını kaldırmıştı sorgularcasına.

"Karan, saçma sapan konuşma! Niye endişeleneyim? Hatta rahatlarım, benim yerime çoğuna o sokar lafı. Hatta o lanet yemekler, biraz da olsa eğlenceli geçmeye başlar benim için. Hayatında sen bu kız kadar doğal bir kadın gördün mü hiç?"

"Sina!" dedi hiç düşünmeden.

"O yüzden yapıştın yakasına. Ben yapışınca mı garip oluyor?"

"Sen yapışmıyorsun ki. Bak bıraktın, başka odada uyumasına izin verdin. Sina böyle bir şeyi bırak yapmayı, aklından geçirse ben şu binayı havaya uçururum yine de izin vermem! Hele bir denesin!" Karan pis pis bakıyordu yine.

Kızlar tekrar yanlarına gelince ikisi de sustu. Karan ellerini cebine sokup, ifadesiz bir yüzle abisine bakıyordu. Taylan başını kaldırmadan cebinden anahtarı çıkardı, kendi dairesine yürüdü.

"Sabah kahvaltıyı beraber yaparız," dedi Sina Hülya'yı gönderirken.

"Tabii. Yapacak iş yok güç yok, yaparız ne olacak!" dedi Hülya asık suratla.

""Üzülme. Yarın İbo'yu ararız. Bir şey uydurur, sizin evden alır malzemelerini, getirir buraya birkaç güne. Birlikte çalışırız sonra."

"Ne malzemesi?" diyerek aniden geriye döndü Taylan.

"Hülya'nın çizim malzemeleri ve bilgisayarı evinde ya, onları diyorduk."

Taylan düşünceli bakışlarla Hülya'ya baktı. Sonra başını sallayıp, dairesinin kapısını açarak içeri girdi. Ardından kapıyı açık bırakmıştı. Hülya elindekilere sarılıp, isteksiz adımlarla peşinden girerken hafifçe dönüp üzüntülü bir suratla, belli belirsiz Sina'ya elini salladı. Sina da aynı yüz ifadesiyle karşılık verdi.

"Nedir bu yani? Neyin yasını tutuyorsunuz, anlamadım ki!" dedi Karan, söylenerek kapıyı kapattı. Sina arkasını ona dönüp, salonda ilerlerken aksi aksi cevap verdi.

"Sen ne anlarsın! Burada kalsa ne olurdu, anlamıyorum?"

Karan hızla uzanarak Sina'nın elinden tuttu. Yatak odasına doğru çekiştirirken cevap verdi. "İstemiyorum kimseyi! Merak etme, sabaha kadar ben de uyutmam seni," dedi aldırmaz bir tavırla. "Sabah işe gidecek olan sensin. Kendin düşün. Ben yatarım öğlene kadar."

"Sen beni merak etme. Ben sabah yine kalkarım. Sen de öğlene kadar ancak kendine gelirsin zaten," dedi yan gözle bakıp, iğneli bir sesle.

Yatak odasına girer girmez Sina hızla elini Karan'ın avucundan kurtarıp, iki ellini yukarı kaldırdı. "Dur, biraz dur!" deyip, birkaç adım geri çekildi.

Karan şaşırarak ona baktı. Gözlerinde soru işaretleri vardı. "Nedir senin bu Abaza ergen tavırların?" dedi Sina sinirli sinirli. Karan alayla kaşlarını kaldırdı. "Abaza ergen tavır?"

Sina "Evet! Sürekli bir saldırı durumu. Sürekli bir ültimatom. Sürekli bir kontrol manyaklığı..."

"Vaayy, dilimiz de sivrildi." "Benim dilim zaten sivri!" "O dilini koparırım senin!" "Al işte! Sürekli bir tehdit!"

"Sina! Sen böyle dikleniyorsun ya... Sonra nedense cezasını da yine sen çekiyorsun."

"Niye ben cezasını çekiyorum? Beni diklenmeye sen zorluyorsun. Senin cezan ne olacak?" "Ulan, sen beni bir sene boyunca cezalandırdın!" diye, kükredi Karan sinirle.

"Ne yaptım ben sana ya? Ne yaptım da cezalandırdım? Üzerimde sürekli baskı uygulayan sensin!" diye, haykırarak karşılık verdi Sina.

"Bir sene!" diye, haykırdı birden Karan. Sesi odada patlamıştı. Gözleri kötü kötü bakarken Sina yerinden sıçradı. "Bir sene mahkûm ettin beni." Bir anda yine şeytani birine dönmüştü.

"Ben kimseyi mahkûm etmedim!" diye, bağırarak karşılık verdi Sina.

"Ettin!" diye, bağırdı yine Karan. "Hayatımın en muhteşem gecesini yaşattın bana, sonra bastın gittin! Ulan, denizin dibine batmış adama, oksijen tüpünü gösterip geber! dedin ve tüpü de alıp gittin!" diye, bağırdı öne bir adım atarak.

Sina bir adım geri çekildi. Başını iki yana sallayarak "Ben öyle bir şey yapmadım!" diye mırıldandı. "Yaptın!"

"Hiçbir şey yapmadım!" diye bağıran, bu sefer Sina'ydı. "Ben ne yapılacağını bile bilmiyordum. Benim en karanlık gecemdi o!"

Sina sinirle titriyordu. Bir sene önce yaptığı delilik, bunun nedeni üzerinde hissettiği baskı bir anda yüzeye çıkmış gibiydi. Her geçen gün bu adama böyle bağlanırken, fiziksel yakınlaşma bu derece yoğunken içindeki acı, kendisini çıkmaza sokuyor, bunun yükü altında daha fazla eziliyordu. Her an Karan'ın, ona cevabını veremeyeceği bir soru sormasını beklemekten yorulmuştu. Sorularına cevap veremezdi çünkü verdiği anda ortadan kaybolması gerekeceğini biliyordu. Şu anda bunu yapacak ne gücü ne imkânı vardı ancak an be an Karan'ın artan baskısı altında her şey normalmiş, onlar aslında bir çiftmiş ve hiçbir sorunları yokmuş gibi davranamıyordu. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Karan, her türlü manyaklığına karşın yaşadığı şeye sarılıp sahip çıkarken kendisi, aslında onun kadar dürüst davranmıyordu.

Karan, Sina'nın son cümlesiyle kalakaldı. Yüzü bembeyaz, gözleri ateş topuydu sanki. Tehlikeli bir yavaşlıkla konuştu.

"Çok mu kötü davrandım sana?"

Sina başını kaldırıp ona baktı. Gözleri dolmuştu. Bu duygusallık daha fazla sinirlerini bozuyordu. Evet dese hayatının en büyük yalanını söyleyecekti. Her şeyi göze aldığı bir gece, tarifi imkânsız duyguları yaşamasına neden olmuştu. Başını olumsuzca iki yana salladı. Konuşacak gücü yoktu.

"O zaman, neden en karanlık gecen oluyor?" Sina cevap vermeden ona baktı.

"Beni öldür olur mu?" dedi Karan. Dişlerinin arasından sitemli bir sesle konuşurken başını salladı ağır ağır. "Öldür beni ama sakın aydınlığa çıkarma! Hep karanlıkta bırak!"

Birkaç dakika iki hasım gibi birbirlerine baktılar. Nihayet Karan, banyoya doğru söylenerek hareketlendi.

"Hayatını sikeyim Karan!" dedi kendini suçlarcasına.

Adımlarını ileri atarken omuzları çökük, başı öne eğikti.

21. BÖLÜM

Sina yatak odasının ortasında, ayakta dikiliyordu. Bütün gün onu mutlu etmek için uğraşan adamın canına okumuştu. Bir an onun yerinde kendisi olsa ne yapacağını düşündü. Cevabını bulamadığı bir soru kafasına takılsa, her an önüne engel gibi çıksa nasıl hissederdi? Karan sırf ona ulaşmak için bir sene didinmişti. Kendisi olmaktan çıkmış, sorumluluk almıştı. Sırf kendisine ulaşmak için! Tek gecelik eğlence olarak görse tek bir dakika zahmet edip ardına bakmazdı ama başka bir şeyler olmuştu o gece. Sina, o gece adamın koynundan kaçıp giderken de biliyordu. Başka zamanda ve başka şartlarda karşılaşsaydılar her şey bambaşka olabilirdi. Karan çoktan kanına girmişti. Karan onun kanına girmişti de o, Karan'ın kanını kesmek istemiyordu. Bütün sorun, Karan'la kendisi için bir gelecek görememesindeydi.

Sina düşünceli bir şekilde başını çevirip banyo kapısına baktı. Yakın gelecekte, içinde bulundukları tüm sorunlar çözüldüğünde zaten uzaklaşacaktı. Ne yapıp edip uzaklaşacaktı. O zamana dek bu adamı yaşayabildiği kadar yaşamak onun da hakkıydı. Kısa süreli de olsa mutluluğu tadarak aşkını yaşayabilirdi.

Ayaklarını sürüyerek banyoya girdi. Üzerindeki gömleği ve çamaşırı ayaklarının dibine bırakıp, duşun kapısını açtı. Normalde beraber olduklarında küveti kullanan Karan, bu sefer duş tarafına girmişti. Yukarıdan akan suyun altında, üç tarafı granit taştan kare kutunun içinde, iki elini duvara dayamış, başı eğik, gözleri kapalı, sırtından sular bir çağlayan

gibi akarken ayakta dikiliyordu.

Kapı açılınca içeri giren hava akımı, başını kaldırıp gözlerini açmasına neden oldu. Ellerini duvardan çekip dikildi. Yüzünden akan suları umursamadı. Öylece dikilip kıza baktı. Sina hiçbir şey söylemeden suyun altına girdi. Birbirlerine baktılar. Yukarıdan yağmur şeklinde su, başlarından aşağı akıyordu.

"Bana niye yapıyorsun bunu?" dedi Karan, üzgün gözlerle ona bakarken. "Canımı mı almaya çalışıyorsun? Al! Beni de kurtar, kendini de..."

Sina bir şey söylemeden adama baktı. Diyecek hiçbir şeyi yoktu. Minik bir adım attı. Ellerini Karan'ın beline sarıp, alnını göğsüne yasladı. Karan öylece duruyordu. Nihayet kollarını kaldırıp kıza sarıldı. Kendine bastırdı. Sina ellerini sırtına kaydırdı. Yanağını çevirdi bu kez göğsüne. Gözlerini kapadı. Karan çenesini kızın başına dayadı. Gözlerini kapalı derin bir nefes aldı. Ellerini yavaşça kızın sırtında gezdirdi. Sina'nın göğüsleri Karan'ın göğsüne yapışmıştı. Karan ellerini aşağı doğru kaydırıp, iki eliyle kızın kalçalarını kavrayıp kendine bastırdı. Başını eğip, Sina'nın şakağına bastırdığı dudaklarını aşağı doğru hareket ettirerek yanağını öptü. Sina başını çevirdi. Yüzleri birbirine yaklaşınca Karan yavaş ve yumuşak bir şekilde dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Sağanak şeklinde akan suyun altında dudakları hareketlendi. Sina dudaklarını araladı, adamın öpüşüne karşılık verdi. Karan yumuşak hareketlerle dudaklarını öpüyor, dilini dudaklarında gezdiriyordu. Başlarının üzerinden akan sudan ağızlarından içeri giren yudumlara ikisi de aldırmıyordu. Sina kollarını yukarı kaldırıp, ellerini ensesinde birleştirdi. Karan kalçalarını kavrayan ellerini biraz daha sıkıp, kızı yukarı kaldırdı. Sina taş gibi olmuş Karan'ı, karnının hemen altında hissediyordu. Parmak uçlarında yükselip kendini adama daha çok bastırdı. Karan dudaklarını emerken ağzı ağzının içinde sayıklarcasına mırıldandı.

"Ne yapıyorsun bana? Ne yapıyorsun bana?"

Ansızın kızı koltuk altlarından tutarak yukarı kaldırıp,

duvara yasladı. Sina bacaklarını Karan'ın beline sardı. Karan'ın öpüşleri daha sert, daha ısrarcıydı şimdi. Sina ilk defa kendini her şeyiyle bıraktı adama. Kolları sımsıkı boynuna dolanmışken bacaklarıyla daha sıkı kavradı genç adamın belini. Karan bir elini Sina'nın göğsüne kapadı. Avucunun içindeki göğsü sıktı. Sina inledi. İniltisi Karan'ın ağzının içinde kayboldu. Karan diğer elini baldırına indirdi, tekrar kalçasını kavradı. Kızın içine girebilmek için biraz geri çekildi. Üzerlerindeki su Karan'ın sırtından aşağı akarken Sina kollarını gevşetip, ellerini Karan'ın omuzlarına koydu. Sırtı kaygan duvara dayanmıştı. Karan aşağı doğru hafifçe esneyip, eliyle Sina'nın bacaklarının arasındaki girişe kendini yönlendirdi. Sina çoktan onun için ıslanmış, hazırlanmıştı.

Cennetin kapısına dayanmış gibi hissediyordu. Kendini itip kaygan girişin içini kolayca doldurdu.

"Her an bana bu kadar hazırken, niye bana azap çektiriyorsun?" diye mırıldandı, Sina'nın dudaklarının üstünde. Kendini ileri itti. Sina'nın vücudu yay gibi gerildi. Avuçları adamın omuzunda, başını duvara yasladı, gözleri kapalı inledi. Karan çok az geri çekilip, tekrar içine hamle yaptı.

"Senin içinde ben kendimi kaybediyorum... Sen nasıl dayanıyorsun da benden uzak durmaya çalışıyorsun?"

Sina adamın her kelimesinde içindeki yangının büyüdüğünü hissediyordu. Karan'dan bir darbe daha geldi. Tırnaklarını adamın omuzuna geçirdi. Karan başını eğip ağzını, göğsüne dayadı. Ucunu dişlerinin arasında ezdi. Sina'nın çığlığı andıran inlemesi, Karan'ın daha sert içine girmesine neden oldu. Bacaklarını sıkıca sarmaya çalışıyor ancak titreyen vücudunun buna izin vermeyeceğini düşünüyordu. Karan, bir eliyle baldırından tutarak kızın kaymasına engel oldu. Tekrar içine doğru bir hamle yaparken bir adım öne attı ve Sina'yı duvarla kendi arasına iyice sıkıştırdı. Ağzını Sina'nın boynuna dayadı. Önce boynunu öptü, sonra ağzını açarak boynu ve omzu arasındaki hassas teni dişledi. Sina bir çığlık attı. Can acısından çok aldığı zevkten çıkmıştı sesi.

"Her yerinde izim kalsın istiyorum. Bana ait olduğunu,

herkes bilsin istiyorum..."

Başını kaldırıp kızın gözlerine baktı. Gür, ıslak kirpiklerin çevrelediği kara gözleri alev alevdi. Sina baygın gözlerle, pembeleşmiş bir yüzle Karan'a baktı.

Karan tekrar bir hamle yaptı. Sina'nın sırtı bu darbeyle duvarda sürtünüp yukarı kaydı. Karan'ın aşağıya kaymasını engellemek için baldırını tutan eli daha güçlü kavradı. Tekrar sert bir darbeyle içine girdi.

Karan gözlerini ona dikti. "Sevişirken sadece iniltilerini duyuyorum. Demek ki konuşmayı sevmiyorsun." Yine bir darbe. "Bundan sonra ben de susacağım."

"Hayır! Konuş!" dedi Sina gözlerini ardına kadar açarak. Paniklemişti. Adamın sevişirken konuşmasını seviyordu. Söylediği en edepsiz kelimeler bile aldığı hazzı yükseltiyordu.

Karan soran gözlerle baktı. Yine bir darbe...

"Konuşmanı seviyorum..." diye mırıldandı Sina utançla.

Karan'ın sevişmeleri süresince ettiği her laf, aralarındaki bağın daha çok güçlenmesine neden oluyordu. Bu bağı koparmak istemiyordu. Karan kaşlarını çatarak,

"Sen sessizsin ama..." dedi. Tekrar bir darbe. Sina gözlerini kapayıp yeniden inledi. Nefes nefese konuştu.

"Seni dinliyorum..."

"Bence dinlemiyorsun..." dedi Karan, başını iki yana sallayarak. Yine ileri bir hamle yaptı. "Dinliyorum... Sesini duymayı seviyorum..." dedi Sina. İlk defa bu kadar açık konuşuyordu sevişirken.

"Sesimi duymayı seviyor musun? Dediklerimi dinlesen ikimize de çektirmezsin..." Sesi sitemli çıkarken başını çaresizce iki yana salladı.

Sina üzüntülü gözlerle baktı ona.

"Bak, böyle bakıyorsun ya bana, o zaman beni öldür daha iyi. Neden üzüyorum seni bu kadar?"

"Sen üzmüyorsun."

"Nedir seni bu kadar üzen? Söyle bana. Lütfen! Lütfen söyle bana. Çözüm buluruz beraber."

Sina başını iki yana salladı. Öne uzanıp dudaklarını du-

daklarına dayadı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Dilini dudaklarının üstünde gezdirdi ve şehvetle dilini Karan'ın ağzının içine daldırdı. Elinin birini ensesine götürüp iyice kendisine çekti.

Karan içine tekrar hamle yaptı. Yine bir şey söylemeyecekti. Anlamıştı. Sırf konuşmamak için dudaklarını dudaklarından ayırmıyordu.

İki elini aşağı indirip Sina'nın kalçalarının altından kavradı ve tekrar içine girdi. Hareketlerini hızlandırmaya başladı. Sina'nın sırtı duvara dayalı, elleri omuzlarındayken hızlı hızlı içinde gidip gelmeye başladı. Sina, içinde kıpırdanan dalganın gittikçe büyüdüğünü hissediyordu. Dalgaların şiddeti artarken Karan hızlı darbelerini içine vurmaya devam etti. Nihayet dalga boyu en tepeye geldiğinde, ağzını Karan'dan uzaklaştırıp başını duvara dayadı. Tırnakları Karan'ın omuzlarına geçerken zevk çığlıkları dudaklarından döküldü. Birkaç saniye içinde, Karan'ın iniltileri kendisini takip etti. Son darbeleri, Karan yine en sona saklamıştı. Sina, adamın içinde attığını hissediyordu. Karan başını Sina'nın göğsüne yasladı. Elleri hala kızın kalçalarının altında, onu destekliyordu. İkisi de nefes nefeseydi. Sina kollarını Karan'ın boynuna sarıp, başını omzuna bıraktı. Gözlerini kapadı. Karan, onu sıkıca sarıp duvarla kendisi arasına sıkıştırdı.

Birkaç dakika sonra Karan, Sina'nın itiraz dolu iniltileriyle yavaşça içinden çıktı. Ağır hareketlerle Sina'nın bacaklarını belinden çözüp aşağı bıraktı. Sina ayaklarının üzerine basar basmaz elini beline atıp, kendisine bastırdı. Başını eğip dudaklarına kapandı. Uzun bir öpüş oldu. Yavaş yavaş Sina'dan ayrıldı. Yine gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Hadi, yıkayalım seni. Dinlen biraz," dedi kısık bir sesle.

Her zamanki gibi Sina'yı yıkadıktan sonra bornoza sarıp kucağında yatağa getirdi. Sina yan dönüp bacaklarını karnına çekti.

Karan eğilip başına bir öpücük koydu.

"Mutfaktan içecek bir şeyler alacağım. Uyu, dinlen. Yarım saatin var. Kararlıyım, sabaha kadar sikeceğim seni."

"Terbiyesiz!" dedi Sina, gülümsemesini saklamaya çalışarak.

"Ne diyeyim?" dedi şaşırarak.

"Sevişeceğiz desen çok mu yavan olur?"

"Sevişiyoruz zaten ama ben seni sikmeyi seviyorum. Bence bu kelime, senin içinde olmamı daha iyi anlatıyor. Sevişmek kelimesi daha çok yüzeysel dokunuşlardan ibaretmiş gibi geliyor. Oysa sikmek... İçindeyim yani... Daha iyi ne olabilir ki?"

"Tebrik ederim. Gayet felsefice bir yaklaşım oldu." Sina'nın yüzü kızarmıştı yine. Adamın arsızlığı bazen katlanılacak gibi değildi. Sina'nın en utanç bulduğu şeyi bile adam normalleştiriyordu.

"Benim tek felsefice yaklaşımım; içinde olduğum her an bana cennet. Gerisi sikimde değil!" Sina gözlerini yumdu.

Ellerini yüzüne kapadı. "Git, ne alacaksan al mutfaktan!"

"Sen bir şey ister misin?"

"Bulabilirsen kendine biraz da terbiye al. Tek istediğim o. Ha, yok bulamıyorsan bir şişe şarap ve kadeh getir. Nasılsa yarın, bütün gün uyuyabilirim."

"Benim terbiyemde bir şey yok. Sen fazla utangaçsın. Neyse, bunu dert etmiyorum. Yüzünün kızarması hoşuma gidiyor. O zaman daha bir sikilesi oluyorsun."

"Karan!!!!" diye sesini yükseltti Sina uyarıyla.

"Bak, bir de böyle sinirlendiğinde öyle oluyorsun. Tamam, iki reaksiyon da gösterildiğine göre sabaha kadar..."

"Karan!!!!" diye, yatağın ortasına oturdu Sina öfkeyle bakarak. Cümlesini tamamlamasına izin vermemişti. Sonunun nereye gideceği belliydi.

Karan yatağın ucundan geri geri kapıya doğru yaklaşırken elini kaldırıp "Bak, bu işte! Şu an nasıl seksi göründüğünü anlatamam," dedi arsızca gülümseyerek. Üzerinde sadece beline sardığı havlu vardı.

Sina eline geçen yastığı öfkeyle ona fırlattı. Karan gülerek odadan çıktı.

Sina kendini tekrar yatağa bıraktı. Normal şartlarda, ada-

mın konuşma tarzını başka birinde duysa öldürme sebebi olacakken nasıl yapıyorsa Karan, bunu doğal bir tavırla ortaya koyuyordu. Utandırıyordu. Kesinlikle utanıyordu adamın kelimelerinden ancak bir o kadar da doğal geliyordu. Sadece alışık değildi.

Karan geri döndüğünde, bir elinde bir şişe şarap ve bir kadeh, diğerinde bir tabağa hazırladığı karışık meyve vardı.

Sina yatağın içinde oturup, daha Karan oturmadan tabaktan bir meyve aldı uzanarak. Karan tabağı yatağın ortasına koydu. Sina meyvelerden atıştırırken Karan kadehe şarap koyup, bir yudum içti. Sina uzanarak elinden aldı.

"Bu akşam bence sen çok içtin. Sabah işe gideceksin, uyandığında başın ağrıyacak. Ben senin yerine de içerim." dedi haince bakarak.

"Patrondan izin alacak durumum yok. İstemezsem gitmem, sen orasını endişe etme," dedi göz kırparak. Yatağa oturup sırtını başlığa verdi, ayaklarını ileri uzattı. Eliyle meyve tabağını işaret etti. Sina tabağı eline alıp yanına oturdu, sonra bacağının üzerine koydu. Bir süre sessizce meyvelerden atıştırdılar.

Karan elindeki kadehten bir yudum aldı. Meyve yemeyi bırakmıştı. Yavaş bir tonla konuştu.

"Tartışmak istemiyorum artık. Sonra seni kırıyorum, üzüntüsünü yine ben çekiyorum," dedi.

Sina ses çıkarmadı.

"Ben anladım. Sen beni karanlıkta bırakacaksın. Öyle olsun. Bana o da uyar. Sen kendin anlatana kadar tek soru sormayacağım ama bari elimi tut. Bırakma beni orada. Sen yönlendir, ben karanlığa da razıyım..." dedi, başını çevirip Sina'ya duru gözlerle bakarak.

"Neden bu kadar istiyorsun beni? Başkasıyla daha sorunsuz olursun," dedi Sina üzgün bir sesle. Başını aşağı eğmiş, parmağını kucağındaki tabağın etrafında gezdiriyordu. "Başkası yok! Olmayacak! Kimseyi istemiyorum." "Neden?" diye tekrarladı Sina.

"Kanıma girdin! Ben başka bir şey düşünemiyorum. Sen

adına ne dersen de! Sevgi de! Aşk de! Hepsi öyle basit kelimeler ki. Daha ötesini anlatacak başka kelime varsa sen koy adını!"

Karan her şeyini sermişti önüne. Sina başını kaldırıp Karan'ın gözlerine baktı. Adam bütün içtenliği ile ona bakıyordu. Başını iki yana salladı. "Ben seni hak etmiyorum!" dedi alçak bir sesle.

Karan uzanıp kucağındaki tabağı aldı, elindeki kadehle birlikte komodinin üzerine bıraktı. Sina'ya döndü, berrak bakışlarla bakıp, kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Asıl seni hak etmeyen benim ama ben bencil piçin tekiyim. Seni bulmuşken asla bırakmam. Sana bir şey söyleyeyim mi? Sana şimdi bütün bunlar anlamsız ve basit gelecek. İnanmayacaksın belki ama bir gün gelecek, dediğim her kelimenin ne kadar doğru, ne kadar gerçek olduğunu göreceksin. Şu dünya yansa umurumda olmaz. İçinde bir tek sen ol, bana yeter. Şurada beni kesseler tek damla kanım akmaz. Hepsini sana akıtacağım. Sen şimdi söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun ya. İyice dinle beni! Biz, seninle beraber yaşlanacağız. Öyle yaşayacağız ki... O son gün geldiğinde sen benden önce ölürsen dakikasına arkandan geleceğim. Ben senden önce ölürsem sen de hiç düşünmeyeceksin. Dakikasına arkamdan geleceksin çünkü cehennemde yanacağım. Sen beni orada da bırakmayacaksın. Elimden tutmak isteyeceksin. Başka kimsenin elini istemeyeceğimi bileceksin. Ben seni, senin benimle cehennemde yanmayı isteyeceğin kadar çok seveceğim..."

Sina gözleri dolu dolu Karan'a baktı. Adam öyle inançla, kendinden o kadar emin, her şeyi öyle net görüyormuş gibi konuşuyordu ki tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Yavaşça hareket edip dizlerini Karan'ın iki yanına koydu, kucağına oturdu. Kollarını boynuna sardı. Dudaklarını boynuna bastırarak sıkıca sarıldı. Karan da kollarını kıza sarıp, iyice kendine bastırdı.

Sina içinde karmakarışık duygularla boğuşuyordu. Hem Karan'a veremeyeceklerinden kendini eksik, buruk hissediyor hem de bu derece tutkun, hislerini böyle açıkça ortaya

koyan adama olan duyguları, gün geçtikçe artıyordu. Karan hislerini açıklamaktan hiç çekinmiyordu. Sadece kendisine adanmış gibi hareket ediyor, bunu da çok normalmiş gibi sergiliyordu. Onun açıklık ve dürüstlüğüne, onun gibi karşılık veremediği için suçluluk duyuyordu. Adam, aynı onun dediği gibi kanına girmişti. Bir başkasını hayatında düşünemiyordu. Tesadüfler onları bir araya getirmişti. Oysa şimdi olması gereken olmuş gibi hissettiriyordu. Karan her şeyiyle sıra dışı bir adamdı. Öfkesi, siniri, kontrolsüz tavırları, Sina'ya olan saplantısı, kontrol manyaklığı, tutkusu, adanmışlığı, sevgisi... Hepsini sıra dışı şekilde sergiliyordu. Sina belki de daha ilk gece adama kapılmıştı. Bir sene boyunca düşünmemeye, aklına tekrar getirmemeye çalışmıştı ama zihninde bir yerlerde, Karan sürekli onunlaydı.

Hayatı boyunca aklından çıkmayacak kötü bir geceye kendisini hazırlamışken Karan bambaşka şekilde aklında kalmıştı. Hayattan kendisini koparacağını inandığı geceyi, hayata daha çok bağlanmasını sağlayarak yaşatmıştı. Karan avuçlarına umut bırakmıştı. Şimdi içine bıraktığı umut yeniden filizlenirken, elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini düşünüyordu. Karan'ın olmadığı bir hayatı bomboş görüyordu. Onun gördüğü hayalleri görmek, onunla yaşlanmak istiyordu. Şu anki kafa karışıklığı ve duyduklarını hazmetme çabasıyla doğru düzgün düşünemiyordu ancak en kısa zamanda kafasını toparlayıp, ayrıntılı bir şekilde ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Önce içinde bulundukları sorunu çözecek, sonra da Karan'a tüm gerçeği anlatacaktı. Başka türlü olmasını çok isterdi ama Karan'ın daha fazla ileri gitmeden, tüm gerçeği bilmeye hakkı vardı. Kendisini bu kadar açık ortaya koyan bu adama yaptığı haksızlıktı. Adamın kendi seçimini yapması hakkıydı. Sonrasına sonra bakacaktı. Şu an yaşadığı her şeyin tadını çıkarmak, alabileceği her şeyi sonuna kadar almak istiyordu. Bencileydi bu, biliyordu ama hayatında ilk defa bencillik yapmak istiyordu.

Hafifçe geri çekilip üzerindeki bornozu çıkardı, yatağın

yanına attı. Karan gözlerini gözlerine dikmişti. Elleri kızın belindeydi. Sina çırılçıplak kalarak kucağında otururken sadece onu izliyordu. Bu sefer o hiçbir şeyi başlatmıyor, Sina'nın yönetmesine izin veriyordu. Sina dizlerinin üzerinde yükselip, Karan'ın belindeki havluyu çekip aldı. Adam hafifçe kendisini yukarı kaldırıp, havluyu kolayca çekmesine izin vermişti. İkisi de çırılçıplaktı şimdi. Sina, ellerini adamın yüzünün iki yanına koyup öne doğru eğildi. Önce yanağını, sonra dudağının ucunu ve son olarak dudaklarını öptü. Karan'ın kendisine yaptığı gibi bütün yüzünü öpücüklere boğuyordu. Gözlerini, alnını, burnunu, yanaklarını, dudağının iki ucunu, sonra tekrar dudaklarını öptü. Başını kaydırıp yanağından boynuna, çenesinin altına, sonra boynunun diğer yanına geçti. Dudakları ve dili geçtiği her yere dokunuyordu. Karan derin bir nefes alıp, hiçbir şey yapmadan kendini kıza teslim etti. Sadece iki eli Sina'nın belinin iki yanındaydı. Sina dudaklarını boynundan kulağının arkasına kaydırdı. Diliyle geçtiği yerleri ıslattı. Kulak memesini tıpkı onun yaptığı gibi dişledi. Karan inleyerek gözlerini kapadı, başını geriye attı. Sina kulak memesini emdi, ezdi. Dilinin ucunu kulağının içine doğru itti.

"Siktir!" dedi Karan fısıltıyla, ürpererek. Bütün tüyleri diken diken olmuştu.

Sina birkaç saniye aynı şeylere devam etti. Sonra dudakları tekrar yüzüne döndü ve dudaklarına kapandı. Karan açlıkla kızın dudaklarını ağzının içine aldı. Dilleri buluştu. Sina ellerini Karan'ın göğsüne bastırdı. Dakikalarca ağızları birbirinin ağzında, dilleri ve dudaklarıyla ateşli öpüşe devam ettiler. Sina zorlukla başını çekip, dudaklarını adamın çenesine indirdi. Ağzını açıp, çenesini dişledi. Karan homurdanarak inleyince, dudaklarının ucu kıvrıldı. Onun kendisine yaptığı her şeyi adama yapmak istiyordu.

Dudakları çenesinin altından aşağı inerken âdem elmasına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudaklarını boynundan göğsüne, oradan aşağılara doğru inerek teninde gezdiriyordu. Kendisini hafifçe geri çekip, beline kavis verdi ve aşağıya

doğru inmeye başladı. Karan yatakta aşağı doğru kaykıldı, Sina üzerindeyken onunla birlikte aşağı hareket etti. Dudaklarını ve dişlerini omuzlarında, boynunda, köprücük kemiğinde ve göğsünde dolaştırıyordu. Elleriyle adamın güçlü göğsünü hissederken dudaklarıyla, ellerinin geçtiği yerleri takip ediyordu. Göğsüne varınca tomurcuk gibi minik uçları dudaklarının arasına çekti. Bir süre emdi, sonra dişlerinin arasına alıp ezdi. Karan yine inledi. Her iki göğsünde epey oyalandı. Sonra dudakları, göğsünün yanından aşağılara indi. Dudaklarının altındaki kaslar gerginlikten taş gibi olmuştu.

Beline kadar dilinin ucuyla ıslak bir hat çizdi. Aynı işlemi diğer yanına yaptı. Göğsünden karnına inen yerlerde, diliyle ıslak çizgiler bırakıyordu. Karnından kasıklarına doğru hareketlendi ve kasıklarını diliyle ıslatıp ardından dudaklarını bastırdı. Elini aşağı indirerek Karan'ın taş gibi olmuş erkekliğini avucunun içine aldı. Karan'dan bu sefer daha gürültülü bir inleme geldi. Eliyle avucundaki sertliği sıkıp okşarken dudakları etrafında dolaşıyordu. Erkekliğinin etrafındaki tüyler burnunu gıdıkladı. Kendini, Karan'ın ona yaptığı şeye hazırlamaya çalıştı. Bakışlarını avucundaki koca sertliğe dikti. Ucu avucunun içinde açılmış ve bir damla sıvı dışarı akmıştı. Dilinin ucunu çıkarıp tadına bakmak istedi. Karan elini ileri uzatıp engelledi.

"Yapma! İstemediğini biliyorum. Zorlama kendini!" dedi anlayışla.

Sina başını kaldırıp Karan'la göz göze geldi. Kendinden emin bir sesle, "Denemek istiyorum," dedi.

"Bundan zevk almanı istiyorum. Benden uzak durmana neden olacak hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

"Alıyorum. Denemek istiyorum."

Karan bir süre ona baktı. Kocaman olmuş sertlik, Sina'nın avucunun içindeydi. Bir eli kasığında duruyordu kızın. Yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı.

"İstemediğini anladığın an bırakacaksın!" dedi Karan. Sesindeki uyarı fark edilmeyecek gibi değildi.

Sina başını salladı. Karan başının altına iki yastık koyarak

gözlerini kıza dikti, kendini seyredeceği manzaraya hazırladı. Sina gözlerini bir süre ona dikti. İkisi de bakıştılar. Sonra kız, yavaş yavaş gözlerini aşağı indirdi. Avucunun içindeki sertliği tekrar sıktı. Karan zevkle homurdandı. Kızın parmakları tam olarak çevirememişti etrafını. Karan derin bir nefes çekti. Bir elini başının altına koydu. Sina elini aşağı doğru hareket ettirdi, deri aşağı çekilince ucu yine açıldı. Sina dilinin ucunu yaklaştırıp, ucuna dokundu. Tarif edemediği bir tatla karşılaştı. Dilini etrafında dolaştırdı. Karan derin bir nefes koyuverdi. Gözlerini kırpmadan kızı seyrediyordu. Hayatında gördüğü en muhteşem, en seksi manzara karşısındaydı. Vücudu kasıldı. Karnındaki kaslar gerildi. Sina bir süre diliyle Karan'ın tadına baktı. Elini çok ağır hareketlerle yukarı aşağı çıkarıp indiriyordu. Elini yukarı getirdiğinde, avucunun içinden çok azı dışarıda kalmış olan erkekliği, ağzını açıp dudaklarının arasına aldı. Karan'ın vücudu titredi. Dikkatle kızın yüzünü takip ediyordu. En ufak değişiklikle müdahale edip yukarı çekecekti. Sina önce bir kısmını ağzının içine aldı. Birkaç defa emdi. Karan gözlerini kapadı. Ölebilirdi şu an zevkten ve ölüm ancak bu kadar tatlı olabilirdi. Tekrar gözlerini açtı, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Sina birkaç defa daha emdi. Ağzını geri çekip bakışlarını Karan'a kaldırdı.

"Ne yapmam gerektiğini söyle bana?" diye alçak sesle sordu.

"Yaptığın şeye aynen devam et bebeğim. Alabildiğin kadar al ağzına," dedi Karan aynı alçak sesle.

"Hepsini mi?" dedi Sina gözlerini ayırarak.

Karan güldü. "Hepsini alabileceğini sanmıyorum bebeğim. Sen alabileceğin kadarını al, fazlası için zorlama kendini."

Sina başını salladı. Tekrar yaptığı işe döndü. Ağzını açıp, ellerinin arasındaki sertliği bir kez daha dudaklarının arasına aldı. Biraz daha ağzından içeri itti. Bir eliyle yukarı aşağı hareketine devam ederken diğer elini daha aşağı kaydırıp, hayalarını tuttu. Yumuşak toplar avucunun içinde çok hoş bir his bıraktı. Bir eliyle onları okşarken, diğeriyle sıkıca sardığı

erkekliği ağzının biraz daha içine itti. Başını hareket ettirerek dudaklarıyla sardığı sertliği, yukarı aşağı emmeye başladı. Karan'ın tadını sevmişti.

Düşündüğü kadar korkutucu olmadığını, aksine bundan zevk aldığını fark etti. Karan ağzının içindeydi ve bu, ona garip bir güç veriyordu. Dişlerine dikkat ederek daha aşağıya başını eğdi. Boğazına kadar dayandığını hissetti. Bir an midesinin kalkacağını düşünürken garip bir şekilde bunun olmadığını fark etti ve yarıdan fazlasını ağzının içinde tuttuğunu anladı. Karan'ın iniltileri kulağına çarpıyor, aldığı zevki ikiye katlıyordu. Bu zevki adama o veriyordu ve bunu kontrol etmek sadece onun ellerindeydi. Bu büyük bir güçtü ve bunun, içinde inanılmaz bir sevince yol açtığını düşündü. Dakikalarca Karan'ı emdi. Ağzının içinde yaptığı işe konsantre oldukça daha rahat hareket etmeye başladı.

Karan'ı tamamen ağzının içine hapsettiğinde, Karan'dan boğuk ve panik dolu bir ses çıktı. "Böyle devam edersen ağzının içine boşalacağım, dur artık!" dedi, elini uzatıp başını engellemeye çalışırken. Sina duyduğu kelimelerle daha fazla asıldı.

Karan, "Siktir! Dur artık! Yoksa geleceğim!" diye, neredeyse bağırdı. Başını arkaya atmış, gözlerini kapamıştı. Eliyle Sina'nın başını tutmaya çalışıyordu. Sina, hayalarında tuttuğu eli kaldırıp Karan'ın eline uzandı ve geri çekti. Bunu istiyordu. Tıpkı kendisinin Karan'ın ağzına geldiği gibi onun da ağzının içine gelmesini istiyordu. Bu düşünce ömrü boyunca ona tiksindirici gelmişken, söz konusu bu adam olunca bunu da onunla yaşamak istiyordu.

Şimdiye kadar korkutucu ya da yapmayı asla düşünmediği şeyleri onunla yaşamıştı ve hepsinde, düşündüğünün çok ötesinde zevk almıştı. Bunu da, onunla yaşamak istiyordu.

Karan, "Siktir, Sina! Siktir! Ne yapıyorsun bana böyle!" diye bağırdı hırlayarak.

Ve kızın hiç durmayan ağzının içine boşalmaya başladı. Elini kızın başına koyup, kalçasını yukarı kaldırdı. Sina, ağzının içine dolan sıvının bir kısmını yutmak zorunda kaldı. Bir an boğulacağını sanırken, dudaklarının kenarından dışarı

akan sıvıyla beraber başını yavaş yavaş yukarı kaldırdı. Karan'ın yüksek sesli iniltilerini duymak, içine tarifi imkânsız bir zevk vermişti. Dizlerinin üzerinde doğrulup, elinin tersiyle dudaklarının kenarından süzülen sıvıyı sildi. Karan zorlukla gözlerini açıp ona baktı. Adamın yüzü kasılmaktan kıpkırmızı kesilmişti, gözleri çakmak çakmaktı.

Sina, dudaklarının ucunda zafer dolu bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Umduğundan çok daha iyi bir iş çıkarmıştı. Karan elini uzatıp, hızla kızı kendisine çekti ve dudaklarına yapıştı. Kendi menisi kızın dudaklarını kaplamışken ağzının içine alıp emmeye başladı. Sina ateşle karşılık veriyordu öpüşlerine. Dilleri birbirini buldu. Karan, kızı yer gibi öpüyordu. Birkaç dakika sonunda başını kaldırıp gözlerini Sina'ya dikti.

"Bir kez olsun beni şaşırtma! Hep, en ummadığım anda en ummadığım şeyleri yapıyorsun. Öldürüyorsun beni ellerinde," dedi fısıldayarak.

"Ben zevk aldığını düşünüyordum," dedi Sina şaşırarak.

"Zevk bunun yanında ne ki? Öldüm zevkten!" dedi gülümseyerek. Hemen kaşlarını çattı "Miden bulandı mı?" dedi endişeyle.

Sina başını iki yana salladı. "Doğrusu, bekledim olur diye ama düşündüğümden güzelmiş tadın," dedi gülümseyerek.

Karan kızı tekrar öptü. "Senin tadın daha güzel," dedi sımsıkı kıza sarılarak.

Sina, iki dizi adamın yanlarında üzerine uzanmıştı. Kalçasını aşağı kaydırdı. Karan tekrar sertleşmişti. Sina şaşırarak ona baktı. "Sence de boşaldıktan sonra inmesi gerekmiyor mu?" diye sordu gözlerini ayırarak.

"Öyle olur genelde ama seninleyken sürekli bu haldeyim. Doyamıyorum sana," dedi Karan ciddi bir yüzle.

Sina dudaklarını büzdü. "Hmm. O zaman, biraz daha yoralım seni. Ben de payıma düşeni alayım," dedi arsızca gülerek.

Karan'ın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Sina'nın yüzü kızardı. "Beni de kendine benzettin. İyice edepsiz bir şey ol-

dum," dedi utançla bakışlarını Karan'dan kaçırırken.

"Benimleyken olsana edepsiz! Ne kadar olursan! Karart gözünü!" dedi Karan gözlerini kısıp, kızı kışkırtırcasına.

Sina uyaran bakışlarını ona çevirdi. "Aramızda bir edepsiz yeter! Sen ikimize de yetersin bu arsızlıkla."

Karan güldü. Tekrar dudaklarından öptü. Ellerini Sina'nın iki yanına koyup, hafifçe aşağı itti. Sina kalçasını kaldırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Hafifçe yukarı kalkarken elini aşağı indirip, Karan'ın sertliğini eline aldı ve bacaklarının arasına doğru yönlendirdi. Birkaç santim daha yükselip üzerine oturdu. Dudaklarının arasından derin bir soluk çıkarken Karan kaygan tünelden kolayca içeri girdi.

Karan içindeyken doğrulup oturdu ve bir süre kımıldamadan, gözlerini birbirlerine dikip bakıştılar. Sina gözlerini kapayıp, içindeki dolgunluğun tadını çıkardı. Karan ellerini kalçalarının iki yanına koyup, ağır hareketlerle kendi kalçasını oynattı. Sina başını arkaya atıp inledi. Karan iki elini kaldırıp, Sina'nın göğüslerini avuçladı. Uçlarını parmaklarının ucuyla sıktı. Her hareketi Sina'dan başka bir inilti çıkmasına neden oluyordu.

Kocaman ellerini kızın omuzlarında, kollarında, göğüslerinin arasında, karnında, ulaşabileceği her yerde gezdirdi. Bir eliyle sürekli göğüslerini yoğuruyor, bazen de kızın canını yakarcasına uçlarını sıkıyordu. Sina dizlerinin üzerinde yükselerek yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Dengesini sağlamak için ellerini Karan'ın göğsüne bastırdı. Karan ellerini uzatarak kızın ellerini tuttu, parmakları birbirine kenetlendi. Sina vücudunun ağırlığını Karan'ın kollarına verdi. Parmaklarını aldığı zevk nedeniyle büyük bir güçle sıkıyor, adamın üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Nasıl muhteşem bir görüntün olduğunu bir bilsen şu anda," dedi Karan. Gözleri pırıl pırıldı. Sina gözlerini açıp ona baktı. Hiçbir şey söyleyemedi. "neden hastalık derecesinde sana tutulduğumu anlar, bana hak verirdin."

Sina ses çıkarmadan onu dinliyordu. Adamın bu anlarda söylediği her şey, ona daha fazla kapılmasına sebep oluyordu.

"Göğüslerin inanılmaz güzel. Bak, tam ellerime göre... Böyle üzerimde hareket ederken yüzündeki zevk ifadesini seyretmek, bence dünyanın tüm manzaralarına beş basar!"

Sina büyülenmiş gibi adama bakarken dizlerinin üzerinde yükselip, tekrar aşağı oturdu. Karan kalçasını kaldırdı.

"Bak, şimdi sen beni sikiyorsun!" dedi yine edepsizce. Gözleri ateş topuna dönmüştü. Sina'nın yüzü kızardı. Gözlerini kaçırdı. Karan kalçasını yukarı kaldırdı.

"Bak gözlerime!" diye emir verdi.

Sina gözlerini tekrar ona çevirdi. Yine üzerinde hareket etti. Kendisini o hareketi yapmaktan alıkoyamıyordu.

"Beni sikerken gözlerime bak! Tıpkı benim, seni sikerken gözlerine baktığım gibi!!" dedi Karan.

Sina'nın yüzündeki kızarıklık ateşe döndü. Yeşil gözleri çakmak çakmak olmuş, adama bakıyordu. Adamın parmaklarını daha bir güçle sıktı.

"Hadi, hızlan!" dedi Karan. Sina komutu alınca hareketlerini hızlandırdı. Adamın üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. İçindeki doluluk yeterli gelmiyormuş gibi daha fazla yükselip, sert bir şekilde üzerine oturuyordu.

"İşte böyle. Daha sert... Daha hızlı..." dedi Karan, onu yönlendirerek. Kalçasıyla kıza eşlik ediyordu. Sina dişlerini sıkıp kendisini içinde bulunduğu ana bıraktı. Gözlerini yumdu, başını arkaya attı. Dudaklarından iniltiler yükselirken sesli soluklarıyla, sert ve hızlı şekilde hareket etmeye başladı. Karan'ın derin solukları ona eşlik etti. Birkaç dakika süren savaş, Sina zirveye ulaştığında en şiddetli halini aldı ve kız, çığlıklar eşliğinde orgazma ulaştı. Sadece bir dakika gerisinden Karan geldi. Dudaklarından yine hayvansı bir ses çıkmıştı. Sina bu sesin, bu kadar seksi olmasına anlam veremedi. Gözlerini açtığında, bulanık bir şekilde Karan'ın yüzüne baktı ve kendini adamın üstüne bıraktı. Karan ellerini bırakmamıştı. Başını göğsüne gömdü. Karan yavaşça ellerini ellerinden çözüp, kollarını kıza sardı.

"Ömrümün sonuna kadar bunu devam ettirebilirim. Kendimi tamamlanmış hissediyorum." diye mırıldandı.

Sina başını yukarı çekip, burnunu adamın boynuna gömdü. Terden sırılsıklam olmuştu boynu. Yüzündeki terler, onun terine karıştı. Karan içindeyken çok minik hareket etti, Sina yorgunca inledi.

"İçindeyken uyuyacağım. Hadi, uyu sen de." dedi Karan, kollarının baskısını artırarak. Eliyle çarşafın ucuna yapışıp üzerlerine örttü. Sina gözlerini kapatıp başını Karan'ın omzuna bıraktı. Kendini doymuş ve güvende hissediyordu.

Bu manyaklıktaki adamın yanında, neden bu kadar güvende hissettiğini anlayamıyordu ama dünyanın en güvenli yeri, onun kollarıymış gibi geliyordu. Omzuna minik bir öpücük koydu. Kokusunu içine çekti.

Mırıltıyla, "Beni kendine bağımlı yaptın. Çıkar zaferinin tadını," dedi. Sesinde yenilgin bir tını vardı. Karan başını eğip saçlarını öptü şefkatle.

"Bu zafer değil, gereksinim. Ben sensiz yoksunluk krizine giriyorum."

"Uyuşturucu yok!" dedi Sina, yorgun fakat uyarıcı bir sesle.

"Benim uyuşturucum sensin! Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiyor bana," diye cevap verdi Karan mırıltıyla. Tekrar içinde kımıldadı. Sina inledi yine.

"Anladım artık nasıl hissettiğini!" diye mırıldandı Sina.

"Anla! Anla nasıl hissettiğimi... Süründürme artık beni... Merhamet göster!"

"Manyaksın sen! En yüksek derecede manyaksın!" diye fısıldadı Sina gülümseyerek. Gözlerini açmamıştı.

"Sana manyağım!" dedi Karan gülerek.

Sina'nın omuzları sarsıldı gülerken. "Iyykk, sokak serserileri gibi konuştun!" dedi burnunu bükerek.

"Doğru düzgün bir adam olmadığım ortada."

"Ne olduğunun farkında değilsin! Kendini küçümseme!"

"Küçümsemiyorum ama gerçekleri de göz ardı etmiyorum. Şimdiye kadar adam olmadım, biliyorum ama senin için bundan sonra adam olacağım. Pislik yapmak yok artık!"

"Değişme!" diye fısıldadı Sina üzüntüyle.

"Özüm değişmez, merak etme ama seni üzecek hiçbir şey

yapmayacağım artık." "Tamam; ama değişme sakın! Ben seni arızalarınla kabul ettim."

"Kabul ettin nihayet!" dedi Karan rahatlamış bir sesle.

"Ettim!" dedi Sina başını hafifçe sallayıp.

"Yolu yarıladık o zaman." dedi Karan mutlu bir sesle.

"Yarıladık!" diye mırıldandı Sina.

Zamanı gelince anlatacaktı ona sıkıntılarını. O zaman görecekti adamın gerçekten nasıl olacağını. O zaman kesin tavrı da belli olacaktı. Ya ortadan kaybolup uzaklaşacaktı Karan'dan ya da ölene kadar kollarından çıkmayacaktı. Her şey bir şekilde sonuca varacaktı. Öyle ya da böyle...

22. BÖLÜM

Hülya, Taylan'la beraber içeri girdiğinde doğruca misafir odasına gitmişti. Elindekileri yatağın üzerine bırakıp, çarşafları getirmesi için Taylan'ı bekledi. Birkaç dakika sonra Taylan elindeki çarşaflarla içeri girdi. Suratı asıktı. Tek kelime etmeden elindekileri uzatıp, sert adımlarla odadan çıktı. Hülya adamın tavrına bozulmuştu ama hiçbir şey söylemedi.

Çarşafları alıp, tek başına uyuyacağı yatağı hazırladı. Odanın içindeki banyoda duşunu alıp, üzerine Sina'dan aldığı temiz çamaşırı ve tişörtü geçirdi. Yatağın içine girip ışığı kapadı ve başını yastığa koyup, gözlerini karanlıkta bir noktaya dikti.

Taylan'ın ona kızdığını biliyordu ama yapabilecek başka bir şey düşünemiyordu. Adama alışırsa kopamazdı. Bu adam, hayatı boyunca tanıdığı diğer erkeklere benzemiyordu. Onunla nasıl başa çıkacağını, nasıl idare edeceğini bilemiyordu. Diğer erkekleri kontrol etmek çocuk oyuncağıydı onun için. Dalga geçer, ciddiye almaz, yeri gelir çirkefleşir, diklenir, bir şekilde başından savardı ama Taylan hiçbirine benzemiyordu. Adamın soğuk, otoriter duruşunun altında yangın vardı sanki. Akşamüzeri omuzuna atıp, daireden içeri soktuğunda görmüştü o yangını. Kendisini de kasıp kavurmuştu.

Böyle bir öpüşmenin var olduğuna inanmıyordu. Tamam, tecrübesizdi. Kıyaslama yapacak bir veri yoktu elinde ama bir öpüşme bu kadar ateşli olamazdı. Kendini biraz daha kaptırsa adama yalvarmaya başlayacaktı neredeyse. Oysa

bunu yapamazdı. O, öyle yetişmemişti. Önüne gelen erkeği öpmek, birlikte olmak, ona öğretilen bir şey değildi.

O, hep en özeline kendisini saklamıştı. Ömrünün sonuna kadar yanında olacak adama. Babası öleli seneler olmasına rağmen annesi hala aşkla anıyordu babasını. Nasıl bir aşk yaşadılarsa, annesi babasını anlatırken gözleri parlardı. O, öyle bir aşk yaşayacak, ömrünün sonuna kadar da onu anacaktı. Tıpkı annesi gibi.

Taylan'la bunu yaşaması imkansızdı. Onlar bambaşka çevrelere ait, birbirleriyle asla denk olmayan iki insandı. Hülya, Taylan'a ayak uydurabileceğini sanmıyordu. Adamın kendi yüzünden utanmasını istemezdi. Taylan'ın çevresine, Hülya'nın ayak uydurması söz konusu bile olamazdı. Çok iyi biliyordu ki kendisi olmaktan uzaklaşırsa daha bir ay geçmeden mutsuzluğu dibe vuracak, kendinden nefret edecek, bunun da acısını yaşadıklarından çıkaracaktı. İkisi de huzuru bulamazdı.

Taylan da onun çevresine ayak uyduramazdı. Kendi küçük evlerindeki masada, Taylan'ı annesinin yemeklerini yerken düşünemiyordu. Yemeklere laf edemezdi de adam tek başına onların salonu doldururdu. İmkansızdı onunla bir şey yaşamak. Gözlerinin önüne gelen resim bile öyle absürttü ki hayali bile saçma gelmişti Hülya'ya.

İçi burkularak derin, titrek bir nefes çekti ciğerlerine. Tek istediği, başındaki belanın bir an evvel uzaklaşması ve o küçük, huzurlu, sıradan dünyasına geri dönebilmekti. Gözlerini yumup uyumaya çalıştı.

Taylan salonda kaçıncı turunu bindiriyordu, bilemiyordu. Hırsla bir aşağı, bir yukarı salonu adımlıyordu. Daha ilk defa dün gördüğü kızla tüm geceyi aynı yatakta geçirmiş, tüm gün beraber, aynı ortamda kalmıştı. Şimdi aynı kız kendi dairesinde, diğer odada yatıyordu ve kendisinin de tek başına kendi yatağına gitmesi gerekiyordu. Birden durup "Hiç mantıklı değil!" diye mırıldandı.

"Neden ayrı uyuyoruz ki?" dedi sinirle.

Karan'ın dediklerini düşündü. Hülya'nın neden böyle dü-

şündüğüne anlam veremiyordu. Peki, diyelim düşünüyordu. O zaman neden bunları yüzüne söylemiyordu? Böyle uzak durup, kafasına taktığı saçma sapan sebepleri ortadan kaldırmış mı oluyordu? Taylan, düşündüğü her şeyi çok saçma buluyordu. Hülya neden çevresine ayak uyduramayacakmış ki? O, zaten çevresindeki hesapçı, buz gibi kadınlardan birini istemiyordu hayatında. Kırk yaşına gelmişti. Onlardan birini uygun görse şimdiye kadar çoktan evlenmişti. Annesi ve babasının yaptığı gibi muhasebe defterlerinin ortada olduğu bir ilişki yaşamayacaktı.

Hayatı boyunca evlerinde olan o buz gibi havayı, kendisi asla solumayacaktı. Babasının üzerinde kurduğu otorite yüzünden hep kontrollü, asla taşkınlık yapmayan, çocukluğunu gerçek bir çocuk gibi yaşamamış olan bir adamdı. Sevgi ya da duygu belirtisi onların evinde asla gösterilmezdi. Her şey belli sınırlardaydı. Her hareket otomatikti. Karan bir kundağın içinde eve geldiğinde 13 yaşındaydı. Karan'ın çizgi dışı davranışları, her zaman olay çıkmasına neden olmuştu ama Taylan hep arkasındaydı. Kendisi gibi duygusuz bir çocuk daha yetişmesine izin vermemişti. Karan'ın bu derece umursamaz davranışları, biraz da Taylan yüzündendi.

Kendisine yapılmasına izin verilmeyen her şeyi Karan'ın yapmasına göz yummuş, hep arkasını kollamıştı. Karan duygularını belirtmekten asla çekinmezdi. Ne düşünüyorsa, ne hissediyorsa hemen dışarı sererdi. Kendisi hep kontrollü davranmak zorunda kalmıştı çünkü ona bu öğretilmişti. Belli bir yaştan sonra farklı biri olmak mümkün olmamıştı çünkü çevresindeki herkes onu öyle tanımıştı. Babası hastalanınca erkenden her şeyin başına geçip, tüm sorumluluğu almıştı. Kimse 'bunu ister misin?' diye sormamıştı. Çok doğalmış gibi sadece her şeyi yüklenmesi beklenmişti. O da beklentileri karşılamıştı her zamanki gibi. Üzerine yükü atmışlar ve kendi duygusuz, buz gibi hayatlarına devam etmişlerdi. Taylan'ın da tıpkı kendileri gibi bir hayat sürmesini bekliyorlardı şimdi.

Taylan kaşlarını çattı. "Neden onların istediği gibi bir hayat yaşıyorum ki?" dedi kendi kendine. Annesi ve baba-

sı arasındaki soğuk iletişimi düşündükçe içi titredi. Onların yaptığını yapmayacaktı. İçeride uyuyan kadın, onun can simidiydi. Onu hayata bağlayacak, içine sıcaklık katacak tek kadın oydu, çok iyi biliyordu. Tüm delişmen tavırlarına, sivri diline, dobralığına, hissettiği sevinci de öfkeyi de dışa sergileme şekline tutulmuştu bir günde. Saçma sapan endişelerinin, onu kendisinden uzak tutmasına izin vermek aptallık olurdu. Karan ne demişti? Sina bunu yapsa asla izin vermem! O zaman kendisi neden buna izin veriyordu ki? Tamam; kibarlık yapmak istiyor, bir kadını istemediği bir şeye zorlamak istemiyordu ama bu, böyle bir şey değildi ki. Onu öptüğünde nasıl karşılık verdiğini görmüştü. Kız ona karşı boş değildi. Sırf saçma korkular nedeniyle mi uzak duracaktı?

"Hiç mantıklı değil!" dedi bu kez yüksek sesle.

Kararlı adımlarla salonu geçip, misafir odasının kapısının önüne geldi. Senelerce içinde bastırılmış olan kontrolsüzlük, yüzeye çıkmaya başlamıştı. Kendinden emin bir şekilde kapı kulpuna uzanıp, kapıyı ardına kadar açtı ve yine kararlı adımlarla yatağın başına gidip, kızın üzerindeki çarşafı tuttuğu gibi kaldırıp attı. Hülya şaşkınlıkla yatağın içinde fırlayıp oturdu.

"Ne oluyor be?" dedi, yarı şaşkınlık yarı kızgınlıkla.

Taylan kızın öfkesine aldırmadan eğilip kucağına aldı, kapıya dönerken konuştu. "Yaptığın çok saçma! Neden benimle uyumayacakmışsın ki?"

"İstemiyorum da o yüzden. Bırak beni, indir aşağı," dedi Hülya çırpınarak.

"İstediğini sen de ben de biliyoruz ama senin o küçük kafandan ne geçiyor, önce onu konuşup çözümleyeceğiz. Mantıklı bulursam hak vereceğim sana," dedi sakin bir sesle kendi odasına giderken.

"Küçük kafalı sensin! Anladık, senin zekana erişemeyiz de bu bana hakaret edeceğin anlama gelmiyor!" diye bağırdı Hülya.

"Ben, boş beyinlisin anlamında söylemedim onu. Kendin de küçücüksün, başın da küçücük. Tamamen gördüğümü

dile getiriyorum. Sürekli söylediğim her şeye farklı anlamlar yüklüyorsun, buna da bir son vermen lazım."

Odadan içeri girmişti. Kızı yatağa bırakır bırakmaz Hülya kaçmaya çalıştı ama Taylan sırt üstü yatağa sabitleyip, bacaklarının üstüne oturdu. Ellerini başının üstünde, tek eliyle kilitledi.

"Gördün mü? İki elin benim tek elimin içinde kayboldu. Küçüksün! Mecazi anlamda değil! Gerçek anlamıyla kullanıyorum!" dedi Taylan, açıklama yapar gibi.

Hülya altında debelendi. "Kalk üstümden!" diye bağırırken, dağılan saçları yüzünü kaplamıştı. Hırsla başını sallamaya çalıştı.

"Yok! O, öyle kolay olmayacak! Ben soracağım, sen cevaplayacaksın! Sonra sen soracaksın, ben cevaplayacağım! Anlaşacağız! Sonra da sen uslu bir kız olup, koynumda uyuyacaksın! Sen istemediğin sürece asla başka bir şey yapmayacağım. Bu da en büyük sözüm olsun sana!"

Hülya öfkeyle yüzündeki saçları uzaklaştırmak için üfledi, ardından ona baktı ve başını yana çevirdi. Debelenmenin faydası yoktu. Adam Zeus'tu işte. Kocaman gövdesini kımıldatmak mümkün görünmüyordu. Taylan boşta kalan eliyle, yumuşak bir hareketle kızın yüzündeki saçları geriye itti. Sonra kızın çenesini tutup, yüzünü kendisine çevirdi.

"Sor hadi!" dedi başını sallayıp.

"Neyi sorayım? Benim soracak hiçbir şeyim yok!"

"Tamam. O zaman, ben sorayım!"

Hülya kaşlarını çatarak ona baktı. Çenesi hala Taylan'ın avucunun içindeydi. "Benden hoşlandın mı?" diye doğrudan sordu, çok normal bir soruymuş gibi. Hülya'nın gözleri açıldı. "İki kardeş de ne kadar ayarsızsınız!" dedi aksi bir sesle. "Soruma cevap ver! Hoşlandın mı?"

Hülya cevap vermedi, gözlerini kaçırdı.

"İtiraf etmeyeceksin ama gözlerini kaçırdığına göre cevabının olumlu olduğunu düşünüyorum." Hülya sinirli bakışlarını ona çevirdi, Taylan umursamadı.

"Diğer soru; yaşım seni rahatsız ediyor mu?" dedi yine

aniden.

"Yaşının ne alakası var?" diye soran Hülya, şaşkınlıkla sesini yükseltmişti. "Senden on beş yaş büyüğüm. Baban gibi mi hissediyorsun beni?"

"Çüşşş! Orada dur! Ne babası be!" dedi Hülya, her zamanki çemkiren tavrıyla.

"Rahatsız etmiyor yani?" dedi Taylan. Bir kaşını kaldırmış, emin olmak istercesine kıza bakıyordu.

"Valla, ben hiç senin gibi bir baba görmedim doğrusu!" dedi Hülya. Sesinde gizleyemediği bir beğeni vardı.

"O zaman rahatsız etmiyor senden bu kadar yaşlı olmam!" "Yaşlı ne ya? Dedeymişsin gibi konuşma!"

Taylan ona aldırmadan düşünüyormuş gibi gözlerini kaldırdı. Kendi kendine konuşuyordu.

"Tamam. Benden hoşlanıyorsun. Yaşım seni rahatsız etmiyor." Adam kafasında sözleşme yapar gibi maddeleri sıralıyor ve her birine bir tik atıyordu. "O zaman neden uzak durmaya başladın? Neden benimle uyumuyor muşsun?" dedi, çocuk gibi aksi bir sesle bakışlarını kıza indirerek.

"İstemiyorum da o yüzden!" dedi Hülya isyankâr bir sesle. "İstediğini biliyorum. Dün gece çok rahattın kollarımda." "Dün gece sarhoştum!"

"Tamam. O zaman, bu gece de ayık kafayla ölç nasıl hissedeceğini!" "Hayır!"

"Neden?" "İstemiyorum!" "Neden?"

"Nedeni yok! İstemiyorum o kadar!"

"Ben istiyorum!" dedi Taylan inatçı bir çocuk gibi. "Ben bu gece de bundan sonraki gecelerde de koynumda uyumanı istiyorum!"

"Nedenmiş o!" dedi Hülya, dudağını büküp sert sert ona baktı.

"Çünkü ben daha önce hiç kimseden bu kadar hoşlanmadım, bu kadar etkilenmedim. Bunu kaybetmek istemiyorum," dedi Taylan, duru gözlerle ona bakıp.

Hülya adama bakakaldı. Taylan, duygularını dışa vuran bir adam gibi görünmüyordu. Kontrollü, otoriter, soğuk ve

uzak tavırları, şu anki tavırlarıyla eşleşmiyordu.

"Nereye kadar? " dedi Hülya, umutsuz gözlerle ona bakıp. Sesi düşmüştü.

"Gittiği yere kadar. Şimdiye kadar hiçbir öngörümde yanılmadım. Tüm hesaplamaları doğru yaparım. Yanlış yapmam. O yüzden bu süre epey uzayabilir yalnız. Mesela; sonsuzluk gibi," dedi Taylan, kendinden emin bir sesle. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. Yüzü ifadesizdi. Sanki önemli bir toplantının tam ortasında, en kritik konuları değerlendirir gibi bir duruş sergiliyordu o an.

Hülya'nın kalbi tekledi. "Ama bu haksızlık! " diye mırıldandı. "Hiçbir adam böyle hesapçı kelimeleri, bir kadına bu şekilde kullanmamalı," dedi, yüzüne yayılan pembelik eşliğinde.

"Şans verecek misin?" diye sordu Taylan, bir çocuk beklentisinde.

"Biz hiçbirimize uygun değiliz ki," dedi Hülya, üzüntülü bir sesle.

"Bence acayip uygunuz. Benim soğukluğuma sen ateşinle cevap vereceksin. Senin kontrolsüzlüğüne ben hakimiyetimle cevap vereceğim. Bence biz, bir puzzle'in parçaları gibi tık diye birbirimize uyacağız," dedi inançlı bir sesle. Gözleri parlıyordu konuşurken.

"Ben seni çok utandırırım." dedi Hülya çaresiz bakışlarla.

"Utandır! Ben utanmaya razıyım. Rezil et beni! Ben ona da razıyım! Ben senden hiç utanmam! Hiç kimse! Sen benim yanımda olduğun sürece şu dünyadaki hiç kimse sana tek bir laf edemeyecek."

"Sen Karan'dan da manyakmışsın!" dedi Hülya, hâkim olamadığı bir gülümsemeyle.

"Karan şanslıydı. Manyak olması için ben arkasında hep vardım. Benim ayarsızlığım eğitilmiş, üzerinde hakimiyet kurulmuş bir ayarsızlık. Kontrol edebilirim ama sen geri çekilirsen... Hissediyorum yüzeye çıkıyor... O zaman ben, Karan'dan beter olurum, uyarayım." dedi, her zamanki düz ifadesiyle.

Hülya kendine hâkim olamadan kıkırdadı. "Senin içinden ne çıktı böyle?" dedi kıkırtıları arasında.

"Sen çıkardın!" dedi Taylan suçlarcasına. Hülya, kıkırtıları kahkahaya dönüşürken kaşlarını kaldırdı. Taylan soru sorar gibi bakıyordu. "Tamam mıyız? Başka yerde uyumak yok! Anlaştık mı?"

Hülya başını salladı.

"Geri kalanı adım adım gideceğiz. Sen sorunları bana doğrudan söyleyeceksin, birlikte üzerinden geçeceğiz, hepsini beraber çözeceğiz."

Hülya tekrar başını salladı gülümseyerek. Adam tam manyaktı. İş anlaşması yapar gibi konuşuyordu ancak nasıl yapıyorsa kelimeleri çok yoğun ve güçlü çıkıyordu.

Taylan derin bir nefes aldı. Ellerini kızın ellerinden çekti yavaşça. "Çok korktum tersleyeceksin diye," dedi endişeli bir sesle.

"Ağzın iyi laf yapıyor. Yanlış kelimeler kullanıyorsun ama nasıl yapıyorsan, doğru çıkarıyorsun!" dedi Hülya alayla.

"Ne dedim ki?" dedi şaşırarak.

"Valla bilemiyorum. Bu tarzla, büyük bir sözleşme imzalatırdın sen. İkili ilişkiler için hiç şu tavrın kullanılacağını sanmıyorum," dedi ellerini aşağı indirip.

Taylan biraz aşağı kayıp, kızın üzerindeki tişörtün eteğini yukarı çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Hülya panikle. "Seninle hemen yatacağımı kabul etmedim!" dedi, adamı engellemeye çalışarak.

"14 yaşında Abaza ergen değilim ben! Kırk yaşımdayım! Saldırmam bir kadına hemen, merak etme! Sen isteyene kadar tabii ki de sevişmeyeceğim seninle ama tenini hissetmek istiyorum. O yüzden uyurken çıplak yatacaksın benimle!" dedi. Doğal bir sesle konuşurken başından tişörtü çekip çıkardı. Elini çamaşırına atmışken Hülya dehşetli bir şaşkınlıkla bağırdı.

"Yok artık!" derken, elleriyle engellemeye çabalıyordu. Taylan üzerinden aşağı kayıp, çamaşırı bacaklarından çekip çıkardı.

"Var artık!" dedi umursamaz bir sesle. Hülya bacaklarını karnına çekip kendini kapatmaya çalışırken "Manyak mısın sen? Manyak mısın?" diye, sesini yükseltti sinirle. Gözlerini kapamıştı hiçbir şey görmemek için.

Taylan çabucak kendi üzerindekileri çıkarıp yere attı.

"İki günde manyak ettin beni! İki gün be! Daha önce yapmadığım her şeyi iki güne sığdırdım sayende," dedi Taylan, kendine inanamıyormuş gibi söylenerek konuşurken.

Yatağın içine girdi. Başını yastığa koyup kızı kendisine çekti. Kollarının arasında sımsıkı sarıp, başını göğsüne yasladı.

"İyi oldu bu," dedi rahatlamış bir sesle. "Uyu şimdi hadi." dedi ardından düz bir tonla.

Hülya, başı adamın göğsünde yatarken elini kaldırıp, adamın göğsüne koydu. Elinin altındaki yumuşak tüyler, içinde onu mutlu hissettiren tuhaf hislere neden oldu.

"Hakikaten manyaksınız siz iki kardeş!"

"Hiç üste çıkmaya çalışma! Sina'yla sen de çok normal değilsiniz!"

"Tencere yuvarlanmış yemekler dökülmüş, diyorsun yani!" dedi Hülya gülümseyerek.

"O laf öyle değildi." dedi Taylan bilmiş bir sesle. "Cidden mi?" dedi Hülya alayla.

Taylan başını eğip ona baktı. Hülya, alaycı bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Geç dalganı! Kısa zamanda çözerim ben seni nasılsa," dedi Taylan, kendinden emin bir sesle.

"Tabii çözersin! Ben maddelerden oluşan bir sözleşmeyim. Tek tek üzerinden geçersin!" dedi Hülya sırıtarak. Başını tekrar geri yerleştirdi. Taylan gözlerini kapadı.

"Maddeleri bilmem ama senin üzerinden geçeceğim zaman çok uzamasa süper olur," dedi kızı kollarında daha fazla sıkıp, kendisine bastırırken.

"Harika! Arsızlığa da başladık! Adamın içinden şeytan çıktı," dedi Hülya söylenerek. "Çıkarmasaydın! Hepsi senin suçun!"

"Sen yakında, başına taş düşse onun da suçlusu beni bulursun!"

"Bulurum! Ben sana gelecek her şeyi engelleyeceğim. Sen de beni koruyacaksın. O yüzden başıma taş düşürtme. Taş düşecekse beni geri çek. Sen beni kolla, ben seni..."

"Hmm. Seveceğim galiba ben bunu," dedi Hülya gülümseyerek.

"Seveceksin! Buna da söz veriyorum!" dedi Taylan, dudaklarının ucu kıvrılırken.

* * *

Sina, sabah Karan'ın öpücükleriyle gözünü açtı. Adam giyinik halde üzerine eğilmiş onu öpüyordu. "Ben çıkıyorum, sen uyumana devam et," dedi alçak sesle.

Sina yerinde doğrulmaya çalışarak "Bekle. Geliyorum," dedi. Bütün vücudu sızlıyordu. Gerinip rahatlamaya çalıştı. Karan'ın yerdeki tişörtünü alıp üzerine geçirdi.

"Nereye geliyorsun?" dedi Karan. Şaşkın gözlerle onu izliyordu. "Kapıya kadar geliyorum. Seni geçireceğim." "Gerek yok. Bozma keyfini. Uyumana devam et sen."

Sina ters ters bakıp kapıya yöneldi. Karan da onunla beraber yürüdü. Kolunu beline sardı, gülümsüyordu. Kendisini geçirmek için kalkması hoşuna gitmişti. Yürürken eğilip, başına öpücük kondurdu. Sina yarı uykulu bir yüzle mırıldandı.

"Kendime gelince Böcek'e alınacak bilgisayarın özelliklerini sana mesaj atarım."

"İstersen şimdi yaz, daha iyi olur. Geç kalkarsan zaman kaybetmeyelim. Şirkete varır varmaz hemen birini gönderip aldıracağım."

"Haklısın, ne zaman kalkacağım belirsiz," dedi uykulu sesiyle. Kapının yanındaki sehpanın üzerinden not kağıdını ve kalemi alıp, hızlı hızlı istediği özellikleri yazdı. Karan kapıyı açmış, onu bekliyordu. O sırada karşı dairenin kapısı açıldı. Taylan daireden çıkıyordu. Birbirlerini görünce, "Günaydın," dedi ikisi aynı anda.

Diğer kapının arkasında Hülya, üzerinde Taylan'ın gömleğiyle başını kapıya yaslamış, dikiliyordu. Karan'a elini kaldırıp, "Günaydın Thor!" dedi, o da uykulu bir yüzle.

Karan sırıttı. Sina, Hülya'nın sesini duyunca kapıdan başını uzattı. Birbirlerine uykulu gözlerle bakıp gülümsediler. Taylan eğilip Hülya'yı dudağından öptü. "Akşam geç geleceğim, sen yemeğini ye."

Hülya kaşlarını çatıp hesap sorarcasına baktı. "Sebep?"

Taylan güldü. "Erol Doğu'yla yemeğe gideceğim," deyince Hülya hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı, başını salladı.

Karan eğilip Sina'yı çabucak dudaklarından öptü.

Erkekler birer adım atıp kapıdan uzaklaşırken Sina Hülya'ya, "Kahvaltı, sende mi bende mi?" diye sordu.

"Sen benden geç kalkarsın. Berbat görünüyorsun," dedi, Karan'a suçlayıcı bakışlar atarken. "Ben hazırlarım. Sen bana gel."

Sina başını salladı. "İki saat sonra kaldır beni o zaman. Sen daha fazla açlığa dayanamazsın." Hülya yüzünde komik bir ifadeyle, "N'apayım? Acıkıyorum işte!" dedi yine çemkirerek.

Taylan, asansöre doğru yürürken başını iki yana sallayarak kıkırdadı. Karan gülerek ona baktı. Abisini hiç bu kadar iyi görmemişti. Adam daha da genç görünüyordu. İki kapı da arkalarından kapandı.

Asansörün çağırma düğmesine bastı Karan. Başını abisine çevirip "Beraber yatmaya ikna ettin mi?" diye sordu.

Taylan tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Sence?" dedi.

Karan elini yumruk yapıp abisine uzattı. "Kimin abisi?" dedi gülerek.

Taylan aynı şekilde yumruğunu kaldırıp, diğerininkine vurdu. Göz kırparak küstah bir sesle cevap verdi. "Kimin kardeşi?"

Salim aşağıda, arabanın önünde onları bekliyordu. İki kardeş arkaya oturur oturmaz çocuk aracı hareket ettirdi. Taylan cebinden telefonunu çıkarırken, "Aldın mı Sina'nın istediği bilgisayarın özelliklerini?" dedi Karan'a.

Karan başını sallayıp, cebindeki not kağıdını ona uzattı.

Taylan telefonu kulağına dayayıp, "Günaydın Nihal Hanım..." diye, asistanıyla konuşmaya başladı. "IT ile irtibata geçin. Bugün öğlene kadar iki tane laptop alsınlar. İkisi de en üst özelliklere sahip olacak. Birinde olması gereken özellikleri söylüyorum, not alın..." Karan, abisi konuşurken kaşlarını çatıp, ona baktı merakla. Neden iki bilgisayar istiyordu ki?

Sina'nın verdiği özellikleri saydıktan sonra devam etti Taylan. "Her iki bilgisayara da tüm programlar yüklensin. İkincisine, ayrıca tasarımla ilgili ne kadar program varsa yüklesinler. Onu ayrı tutun, işi biter bitmez benim eve yollayın. Ayrıca Nihal Hanım, birini gönderip ne kadar tasarım, çizim malzemesi varsa hepsini aldırın. Onları da bilgisayarla birlikte benim eve gönderin... He, bu arada birkaç mağazayı arayın. 36 beden kadın giysileri hazırlasınlar. Çamaşırdan çoraba kadar mağazadaki en iyi parçaları, benim eve göndersinler. Ayakkabıları unutmasınlar. 36 - 37 numara. Evdeki hanımefendiler, seçimlerini yaptıktan sonra kalanları geri alabilirler. Faturayı da bana kessinler, özel hesabımdan ödeyin."

Karan, çarpık bir gülümsemeyle abisine baktı. Fısıldayarak "Evde harem kurduğunu sanacaklar," dedi haince gülerek.

Taylan telefonu kapatıp Karan'a döndü. Çenesini yukarı kaldırarak, "Nihal Hanım düşünmez öyle şey. Diğerlerine de zaten malzeme vermez! Ayrıca ne düşündükleri de umurumda değil!" dedi umursamaz bir sesle.

Salim'e döndü. "Salim takip et. IT'deki bilgisayarın işi biter bitmez İbo'ya ulaştıracaksın bugün. Sende numarası yoksa benden alabilirsin," dedi.

Salim, "Var efendim, merak etmeyin. Takip eder, ulaştırırım," dedi, her zamanki ciddi sesiyle.

Karan, "Salim, kulağın telefonda olsun. Sina bugün kesin arar seni, bir şeyler ister, onları da hallediver," dedi gülümseyerek.

"Tabii efendim, merak etmeyin."

Taylan, Karan'a döndü "Hayırdır? Ne isteyecek ki?" dedi, merakla.

Karan durumla eğleniyormuş gibi, kolunu kaldırıp saatine baktı. "Bak, tam iki saat veriyorum. Uyarınca hemen Salim'i arayacak..." Başını Salim'e çevirip "...duyuyorsun değil mi Salim?" dedi alaycı bir sesle. Diğeri başını salladı bir şey demeden. "... Salim, gidip Sahra'yı al getir, diyecek. Şimdi bunlar akşama kadar dedikodu yapacaklar. Acıkacaklar tabii. Seninki kurt, biliyorsun!" dedi, Taylan'a bir kaşını kaldırarak. "Dolapta bir şey kalmamıştı gece baktığımda. Eh, tabii bir de Salim, alışverişi de yap gel, diyecekler. Şanslıysam bana da yiyecek bir şeyler bırakırlar ama muhtemelen Sina kesin bir şeyler ayırır, diye düşünüyorum." Emin olmadığı bir sesle, son cümlesini tamamladı. Taylan gülmeye başladı.

"Sadece merakımdan diyorum. Salim, gün içerisinde bana da haber ver, gerçekten bu program mı işleyecek? Sadece eğlenmek için bilmek istiyorum," dedi, gülmeye devam ederken.

"Tamam efendim. Mesaj atar, bilgilendiririm sizi," dedi Salim, gayet ciddi bir sesle.

Taylan tekrar telefonu kulağına götürdü. "Nihal Hanım, şu alışveriş işine 38 beden de eklesinler. 38 numara ayakkabılar da," dedi ve geri kapattı.

Karan merakla ona baktı. Taylan başını çevirip, "E Sahra'yı da aldıracaklar, dedin. Diğerleri seçerken o da mahrum kalmasın eğlenceden. Hep birlikte eğlensinler madem," dedi sıradan bir sesle.

Karan başını iki yana salladı. "Abi, bazen beni gerçekten korkutuyorsun. Orantısız bir zekâ var sende." dedi mırıldanarak. Abisinin bu kadar düşünceli olması çok hoşuna gitmişti.

Taylan göz kırptı, tekrar telefonu kulağına götürdü. "Şu Erol Doğu'yu da arayıp yemeğe çağırayım da onu da aradan çıkaralım. Bakalım neler diyecek?" dedi ciddi bir tonla.

Karan başını sallayıp kendi telefonunu çıkardı. "Ben de İbo'yu arayayım. Bakalım, nereden başlıyoruz, bir program yapalım."

İki kardeş telefonlara gömüldüler. Salim ciddiyetle arabayı kullanmaya devam etti.

23. BÖLÜM

Sina kapının ziliyle zorlukla açtı gözlerini. Yataktan kalkıp, Karan'ın gömleklerinden birini üzerine geçirdi, yerlere sürüdüğü adımlarla kapıyı açtı. Hülya, yine üzerinde Taylan'ın gömleğiyle kapının kasasına yaslanmıştı.

"Hadi kalk kızım ya. Açlıktan ölüyorum. Ayrıca konuşmamız lazım."

"Evet, anlatacaklarım var benim de," dedi Sina, ileri bir adım atıp Hülya'ya sarıldı. Hülya da kollarını ona doladı. İkisi aynı anda, "Dün gece dünyanın en garip aşk ilanını duydum," dedi.

Aniden birbirlerinden uzaklaşıp, yine aynı anda "Nasıl?" dediler.

Hülya yerinde zıplarken, elleriyle Sina'ya sus der gibi bir hareket yaptı. Diğeri başını salladı, eliyle 'sen başla' der gibi işaret etti.

"Tamam, önce kahvaltıya oturacağız. Karnımızı bir güzel doyuracağız. Sonra sen anlatacaksın, ardından ben anlatacağım. Bence benimki kesin seninkine beş basar!" dedi Hülya heyecanla.

Sina, "Hiç heveslenme! Benimki en manyakçasıdır," dedi.

Birbirlerine baktılar. Yine aynı anda gözlerini açıp "Sahra!" dediler. Hülya gözlerini devirdi. "Ay, sıktı bu da ikizler gibi nedir bu halimiz be!"

Sina başını salladı. "Sırayla konuşuyoruz. Sahra'yı arıyorum, hemen gelsin. Sonra hep beraber konuşuruz. Zaten dünkü olanları da bilmiyor. Öğrenince bana anlatmadınız,

diye atar yapar. Sonra da seninki mi en garip ilan-ı aşk benimki mi oylamaya sunarız."

"E kız çalışıyordur bugün."

"Uydursun bir şeyler, izin alıp gelsin!" dedi Sina, içeri dönerken umursamaz bir tepkiyle. "Bekle, telefonumla anahtarı alıp geliyorum. Unutturma bana! Akın'ı da arayacağım, bir süre evden çalışmam gerektiğini söyleyeceğim."

"Tamam. Kapıyı açık bırakıyorum, ben de çayları koyayım." dedi Hülya, karşı daireye geçerken.

Sina yatak odasına koşturup banyoya yöneldi, aceleyle yüzünü yıkadı. Komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Daire kapısına giderken Sahra'yı aradı.

"Sahra! Hemen bir yalan uydur, iş yerinden izin al, Karan'ın evine gel," dedi kız açar açmaz.

Sahra korkulu bir sesle, "Ay, ne olur kötü bir şey oldu, deme!" dedi.

"Ağır dedikodu var!" dedi sadece. "Salim'i gönderiyorum."

"Yolla gelsin hemen. Yalan benden sorulur! Ölürüm gelene kadar meraktan şimdi," diyen Sahra'nın sesi, heyecanlıydı.

Sina telefonu kapadı. Karan'ın dairesinden çıkmıştı o sırada. Kapıyı çekip, karşıdaki açık kapıdan Taylan'ın dairesine geçti. İki kardeşin de evi benzer şekilde döşenmişti. Sina, bu benzerlik nedeniyle yabancılık çekmedi. Telefonu tekrar kulağına götürürken Hülya'nın hazırlayıp oturduğu masaya yöneldi. "Heh, Salim, selam. Sahra seni bekliyor, buraya getirebilir misin? Evet... Evet... İş yerinde ama gelince Taylan'ın dairesine çıkar, biz buradayız... Çok teşekkür ederim... Hadi, görüşürüz. Sana kolay gelsin," dedikten sonra sandalyeyi çekip masaya oturdu.

* * *

Salim, Karan ve Taylan'a aynı anda mesaj attığında, iki kardeş haftalık program için bölüm müdürleriyle toplantıdalardı.

"Sina Hanım aradı. Sahra Hanım'ı iş yerinden alıp Taylan Bey'in dairesine bırakacağım."

Her iki kardeşin telefon ekranına baktıktan sonra dudakları kıvrıldı. Müdürler şaşırsa da yorum yapamadılar. Karan gözlerini abisine kaldırıp, dudaklarını kımıldattı. "Varan 1!" dedi bilmiş bir ifadeyle. Taylan gülümsedi sadece.

* * *

Sina ve Hülya kahvaltı ederken oradan buradan konuştular. Hülya ne zaman konuya girecek olsa Sina elini kaldırıp otoriter bir sesle engel oldu.

"Çatlama! Sahra da gelsin sonra anlatacağız. İkinci baskı yapamam!"

Hülya suratını astı. Yarım saat geçmişti ki kapı çaldı. Hülya koşturarak kapıyı açtı. Sahra neredeyse yerinde zıplayarak kızın üzerine atıldı. Birbirlerine sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi sarıldılar.

"Ay, meraktan çatlayacağım."

Hızla içeri daldı. Elindeki çantayı koltuğa fırlatıp masaya yöneldi. İki kardeş sarıldılar.

"Nedir bu, ikinizin de üzerinde erkek gömlekleri? Niye Taylan'ın dairesindesiniz? Kızım, daha iki gün oldu ayrılalı. Nedir bu kadar değişiklik? Başım döndü valla," dedi hızlı hızlı konuşarak.

"Gel otur, daha bitirmedik biz de. Anlatacaklarımız var."

"Hadi, fırlat gelsin," dedi Sahra, ağzına bir dilim salatalık atıp. Yerinden kalktı, sanki kendi evindeymiş gibi dolaptan bir bardak aldı, kendisine çay koyup tekrar masaya oturdu.

Sina Hülya'ya dönüp, "Önce dün öğleden sonra olanları anlatalım da sonra, diğer konuya geçeriz," dedi, onay almak ister gibi bakarak.

Hülya ağzına bir şeyler tıkarken "Mantıklı!" dedi başını sallayıp.

Sina Sahra'ya döndü ve Böcek'ten başlayıp, akşam İbo'nun gelmesine kadar olan her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Sahra önce heyecan, sonra korku, daha sonra rahatlamayla dinledi her şeyi.

"Yani plan yapıldı, diyorsunuz?" dedi, çayından bir yudum almadan önce.

İki kız da başlarını salladı. "Şimdilik kontrol altına almaya çalışacağız her şeyi. Sonra tek tek sorunları çözeceğiz. Bu süreç içinde, Hülya'nın, dışarılarda dolaşmaması için Taylan'ın evinde kalmasına karar verdik."

"Niye seninle birlikte Karan'ın dairesinde değil de Taylan'ın dairesi?" dedi Sahra, merakla.

"Pis sevgilisi beni istemiyor. Sevişecekmiş sevgilisiyle, o yüzden ayak altında olmamı istemiyor," dedi Hülya, hain hain bakan gözlerini Sina'ya dikerek. Sina anında misilleme yaptı.

"Aslında onun sevgilisi, kendi dairesi dururken Karan'ın dairesinde kalmasını mantıklı bulmadığı için burada kalıyor."

Sahra çığlık attı. "Ne diyorsunuz siz be? Kızım, ne sevgilisi ne sevişmesi? Lan! Sadece iki gün ayrı kaldım sizden. Hatta cumartesi gecesinin uzunluğu düşünülürse, bir gün diyebiliriz."

İki kıza da baktı gözleri parlayarak, "Sırayla anlatın. Lan, amma da ağır dedikodu varmış, harbiden." Yerinde duramıyordu.

Hülya, "Sen başla!" dedi Sina'ya. "Yok, sen başla!" Sahra sabırsız bir sinirle çıkıştı.

"Başlatmayın ikinize de! Ben soruyorum, o başlıyor." İki kız da başını salladı kabul ederek.

Sina'ya döndü . "Siz Karan'la sevişiniz mi?" dedi bir anda, sanki hâl hatır sorar gibi. Sina'nın yüzü kızardı ama başını sallayarak onayladı.

"Tamam. Süper. Oh rahatladım valla. Şimdi baştan başla, ayrıntı ver!" dedi, tekrar masadan bir şeyler alıp atıştırarak. Heyecanla yerinde kıpırdanarak iyice yerleşti oturduğu sandalyeye.

Sina, en başından başlayarak her şeyi ikisine de anlattı.

Karan'ın ettiği her kelimeyi atlamadan söyledi. İki kız da hülyalı hülyalı onu dinliyordu. Karan'ın, Sina'yı sevdiğini anlatırken kullandığı kelimelerden sonra Hülya, "Haklıymışsın. Acayip romantik. Benimkini geçer" dedi sırıtarak. Ardından telaşla ekledi. "Ama onun, ağır arıza olduğunu hesaba katarsak ancak bu kadar hastalıklı şeyler söyleyebilirdi. O yüzden kayıt dışı tutmak lazım onun durumunu," dedi Hülya savunmaya geçerek. Kaşlarını kaldırıp başını omzuna yatırmış, hak vermelerini istercesine bakıyordu iki kıza.

"Arıza marıza, adam koydu mu ağırlığını? Bitti! Bu kadar!" dedi Sahra, takdir dolu bir tonla. Şefkat dolu gözlerini kardeşine çevirdi. Emin olmak ister gibi sordu. "Söyleyeceksin yani, neden öyle davrandığını?"

Sina durgun bir şekilde başını salladı. "Söyleyeceğim. Tüm şu sorunlar bitsin önce. İkisini aynı anda kaldıramam. Sonra, tepkisine göre ne yapacağıma karar vereceğim. Bu süreçte artık gerginlik istemiyorum. Beni çok mutlu ediyor, ben de bunun tadını çıkaracağım."

"Oh be! Nihayet! En sonunda aklı başında bir tavır sergiliyorsun. Sina... Bir tanem, canım ablam... Bunun, senin hayatını alt üst etmesine izin verme! Her şey o demek değil ki. Bak, adam seni her şeyden çok seviyor. Manyak bir adam, senin yüzünden çizgi içinde kalmaya çalışıyor. Dünyada bir tek sen ol, bana yeter diyen bir adam, emin ol senin korkularının yersiz olduğunu da ispatlayacak. Senin dışında hiçbir şeyin önemi yok onun gözünde. Adam bir gece geçirdi seninle, bak, bir senedir peşindeymiş. Bulduğu anda da yakana yapıştı. Bu yüzden seni kaybetmeyi göze alır mı sanıyorsun?"

"Haklı olabilirsin Sahra ama zaman her şeyi değiştirir. Şimdi önceliği ben olabilirim ama zaman ilerleyince öncelikleri değişebilir. Bilemezsin ki!"

"Bunu kimse bilemez. Sen, sırf olabilir ihtimaliyle bugününü zehretme yeter. Bak, biz buradayız! Her zaman yanında olacağız. Düşersen kaldırırız. Biz düşsek sen kaldırmayacak mısın? Mutlu olmanı istiyorum. Artık şöyle özgürce, üzerinde hiçbir yük olmadan, sadece kendin için yaşa istiyorum.

Senelerce herkes için yaşadın. Ben de dahilim buna. Herkesin yükünü omuzladın. Artık sen de biraz tadını çıkar. İleride olabilir diye, şu anını bozma. Zamanı gelince baktın istediğin gibi olmadı, o zaman da ona göre bir çare bakarız. Ne yapalım? Hayat böyle bir şey işte. Her şey insan için."

Sina düşünceli gözlerle masaya dikti bakışlarını. Bunu söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı. Bir süre üçü de konuşmadı. Nihayet Sahra, başını kaldırıp Hülya'ya baktı.

"Kızım, bir gün be! Bir gün seni yalnız bıraktım, önüne çıkan ilk adamın kollarına düştün! Nedir sendeki bu hız? Yuh sana!" Kızmış gibi davranıyor ancak gülmesini zor bastırıyordu.

"Ya, planladığım bir şeydi sanki! " dedi Hülya isyanla. "Ben de anlamadım nasıl oldu!" Yaşadığı şeyden sersemlediği ve hala kendine gelemediği o kadar belliydi ki sürekli kıpır kıpırdı.

"E, Zeus diye diye adama verdi gazı, olacağı buydu!" dedi Sina. Araya girip, Taylan'la Hülya'nın çekişmelerini anlattı. Taylan'ın, Hülya'nın taklidini yaptığı sahneyi anlatırken üçü de gülerek masaya abanmışlardı.

Nihayet kahkahalarını durdurabildiklerinde, "E nasıl oldu peki, birdenbire?" dedi Sahra, merakla Sina'ya bakarken.

Sina, omuzlarını salladı dudağını bükerken. "Valla gece ben diğer odada yatacağım, diye trip atarak gitti, gerisini ben de bilmiyorum. Senin gelmeni bekledim anlatması için."

Sahra boşalan bardaklara gözlerini çevirip, "Durun, çayları tazeleyeyim, öyle başla," dedi. Yerinden fırlayıp, çabucak çayları doldurdu. Acele adımlarla dönüp, kalktığı sandalyeye oturdu.

"Hadi, başla!" dedi çayına uzanarak.

Hülya gece olanları anlattı. Taylan'ın tavrını iki kız da ağzı açık dinliyordu. Sahra'nın elindeki bardak havada asılı kalmıştı. Sina uzandığı bardağı, eli üzerinde öylece masada tutuyordu.

Sina şaşkınlıkla konuştu. "Taylan? Beni rezil et, razıyım, dedi?" İnanmak istercesine üstelerken başını eğmiş, kirpikle-

rinin altından şaşkınlıkla Hülya'ya bakıyordu.

Hülya başını salladı. Tüm çekincelerini kızlara da anlattı ancak sözlerini, "Bana çok güven verdi. Adamdan çok etkilendim! Etkilenmek ne ya? İlk görüşte âşık oldum! Tabii bunu ona söylemedim!" dedi, burnunu havaya dikerek. Sonra işaret parmağını kaldırıp, "Öyle hemen yatmak falan da yok! O kadar da değil yani. Gerçi birlikte uyuyacağız. Öyle buyurdu Zeus! Tanrıdır ne de olsa, kızdırmamak lazım!" dedi sırıtarak.

Kızlar kahkahayı bastılar. Hülya, küçük bir kız çocuğu gibi yüzünde hala şaşkınlık okunurken, sevgiden eriyen gözlerle Sina'ya baktı. Ellerini sallayarak heyecanla konuşuyordu ve en son omuzlarını silkmişti.

"Ya Sina, gerçekten bildiğin gibi değil. Adamın içinden başka bir adam çıktı. Sen ona bakınca öyle buz dağı görüyorsun ya! Hani, sarsılmaz bir otorite... Hep mantıklı ve ağır tavırlar... Ama adam tam tersi bir şey çıktı. Bildiğin çocuk gibi bir şey işte!"

"Vay be! Kızım, aşk insana neler yaptırıyor!" dedi Sahra, romantik bir yüz ifadesiyle Hülya'ya bakarken. İç çekmişti.

Sina birden elini masaya vurdu. "Tamam. Oylamaya geçiyoruz. En manyak ilan-ı aşk hangisi?" dedi sırıtarak. Gözleri beklenti dolu, iki kız arasında mekik dokuyordu.

Sahra, başını hafifçe sağ omzuna yatırdı. "Yani, tamam, seninki romantik ama şu adamın kullandığı garip kelimelerle anlatmak istediği ifadeye bakar mısın?" dedi, Hülya'yı eliyle baştan aşağı göstererek. "Bir de adamı gözümüzün önüne getirelim. O ifadesiz, duygu belirtisi olmayan yüzden, bu kadar güçlü kelimeler... Adamı gazetelerden takip ettiğim için biliyorum. Duvar gibi bir şey... Kusura bakmayın, ikinizinki de çok romantik ama manyak değil. En manyak ilan-ı aşk, biliyorsunuz benimkisi!" dedi gülmeye başlayarak. Onun peşinden, diğer kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar.

Demir, senelerce Sahra ile süren arkadaşlığında, içine bastırdığı duyguları en son bir gece dışarı kusmuştu. Zil zurna sarhoş olup, bundan aldığı cesaretle kapılarının önüne gelmiş, "Seviyorum ulan! Seviyorum... Hem de köpekler gibi

seviyorum!" diye sabaha kadar ulumuştu. Sabaha karşı İbo, zorla sürükleyerek götürmüştü. Babaları, Demir kapıya dayandığında uyuduğundan, ilk sözleri duymamış, bütün gece duyduğu ulumalarla uyanıp pencereyi açarak, "Hoşt! Hoşt!" diye, sözde köpekleri kovmaya çalışmıştı.

Kızlar bu olayı hatırlayınca dakikalarca güldüler. Saatlerce konuşup, tüm ayrıntılarına kadar tekrar tekrar konuların üzerinde döndüler. Öğleni biraz geçe kapı çaldı. Hülya gidip kapıyı açınca Salim'i gördü karşısında. Şaşırarak, "Hayırdır, Salim?" dedi. Çocuğu çağırmamışlardı. Salim, ellerinde yığınla duran paketleri gösterip "Taylan Bey gönderdi Hülya Hanım." dedi ifadesiz bir tonla.

Hülya kenara çekilip çocuğa yol verdi. Salim, elindekileri ortadaki sehpanın ve koltukların üzerine bıraktı.

"Ne bunlar?" dedi Hülya, anlamaya çalışarak paketlere bakıyordu.

"Açınca anlayacakmışsınız efendim," dedi Salim, aynı ifadesiz, saygılı bir tonla. Ardından tekrar kapıya yöneldi.

Hülya şaşkınlıkla paketlere bakıyordu. Son anda başını çevirip, "Çok teşekkürler Salim. Görüşürüz sonra."

Çocuk, saygılı bir baş selamı verip, hafifçe gülümsedi ve kapı ardından kapandı.

Kızlar merakla paketlerin başına toplandı. Sahra, "Açsana kızım. Çatlayacağım meraktan!" dedi.

Hülya, ileri bir adım atıp paketleri açmaya başladı. Kocaman bir çantanın içinde yepyeni, müthiş bir laptop vardı. Hülya onu açıp, koltuğun üzerine bıraktı şaşkınlıkla. Sina laptopu kucağına alıp açtı. Hülya o sırada diğer paketleri açmaya başladı. Her pakette, inanamazmış gibi nidalar yükseliyordu kızdan.

"İnanmıyorum ya! Hayatım boyunca bunları almak istedim. Şunların güzelliğine bakın!"

Sayısızca, en kaliteli renkli çizim kalemleri... Çizim defterleri... Boyalar... Kağıtlar... Fırçalar... Dosyalar... Hülya her birini açtıkça çıldırıyordu. Her şeyin en iyisi alınmıştı. Hülya, yaşadığı duygusal anın etkisiyle ağlamaya başladı. Kalemleri

göğsüne bastırdı.

O sırada Sina, "Yuh! Adam en iyisini almış. Üstelik bütün tasarım, çizim programlarını da yükletmiş. Kızım, sen bunlarla mucizeler yaratırsın!" dedi. Büyülenmiş gibi makineye bakıyordu.

Hülya yaşlı gözlerini kızlara çevirdi. "Nasıl adam ya? Ne kadar düşünceli! O kadar işin içinde bunu da yapmış!" dedi içi titreyerek. Gözlerinden yaşlar boşalırken yüzünde naif, kırılgan bir gülümseme vardı.

Sahra çökercesine koltuğa oturdu. "Adam hakikaten tur bindirdi herkese yalnız!" dedi, başını takdirle sallayarak. Sesinde hiçbir kıskançlık yoktu. Aksine, kısmen hayranlık barındırıyordu. Kızlar adına çok mutluydu. Demir, onun her şeyiydi zaten. Kızlar için paradan ziyade bir şeyin düşünülmüş olması önemliydi. Demir, Sahra'nın aklından geçen her şeyi bilir, onu mutlu etmek için elinden geleni yapardı.

Sahra ve Sina, çocukluklarında o kadar bencil ve düşüncesizce tavırlara maruz kalmışlardı ki birilerinin yalnızca onlar için yaptığı minicik şey bile onları mutluluğun zirvesine taşıyabiliyordu. Biri tarafından düşünülmek, o istemeden bir şeyleri onun için yapmak ya da var etmek iki kardeş için de sonsuza kadar minnet duyacakları bağlılığı da beraberinde getiriyordu. Sahra'nın Demir'e âşık olmasının en büyük nedeni buydu. Demir, onun için her şeyi düşünür, onu mutlu etmeye çalışırdı. Yaptığı minicik şeyin bile Sahra'nın gözünde nasıl büyüdüğünü çok iyi bilirdi. Sahra'yı mutlu etmek o kadar kolaydı ki. Demir, karısının bu kanaatkâr ve naif tarafını beslemekten hiç bıkmazdı.

Şimdi kızların da hayatlarında böyle birileri olduğu için çok mutluydu. Kıymetlerini bilecek adamlara rastlamaları için hep dua etmişti. Şimdi dualarının cevabını alıyordu.

Hülya gözlerinden yaş akarak telefonunu eline aldı ve salonun bir ucuna, yerden tavana uzanan camların önüne gitti. Aşağıdaki caddeyi neredeyse kuş bakışı görüyorken, Hülya o sırada manzaranın farkında bile değildi. Heyecandan titreyen parmaklarla Taylan'ın numarasını çevirdi. Telefon açılır

açılmaz tekrar ağlamaya başladı. Ağlamaktan konuşamıyor, sadece iç çekerek, "Zeus..." diyordu.

Taylan telefonda sakin kalmaya çalışıyordu ama kızın neden ağladığını anlamadığı için panik dolu bir sesle, "Hülya! Ağlıyor musun sen? Ne oldu?" diye sordu.

"Zeus..." Tekrar bir iç çekiş.

"Efendim... Hülya?" Taylan'ın sesi kısık çıkmasına rağmen panik doluydu. "Zeus... Çok ... Teşekkür ederim..." diyebildi nihayet.

"Neden ağlıyorsun? Beğenmedin mi?" dedi Taylan endişeyle. Paketin ulaştığını biliyordu. Salim haber vermişti.

"Hayır... Beğenmek ne? Bayıldım hepsine..."

Taylan derin bir nefes aldı. Bir an beğenmediği için ağladığını düşünmüştü.

"O zaman neden ağlıyorsun? Bak endişeleniyorum. Eve getirteceksin beni"

"Yok yok... Gelme... Bayıldım hepsine o yüzden ağladım..." Sesi biraz daha toparlanmıştı şimdi. "Bayıldın diye ağlanır mı?" dedi, anlamadığı ve şaşırdığı belli bir ifadeyle. "Ya, odunluk yapma! Bayıldım... Ağladım... Bu kadar düşünceli olman çok mutlu etti beni." "Şimdi tam olarak anlamadım. Odun muyum? Düşünceli mi?" dedi Taylan eğlenerek.

Hülya arayınca toplantıdan çıkmıştı. Adamlar içeride onu beklerken o kapının önünde sırıtarak telefonda konuşuyor, etraftaki insanlar da şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Her ikisi de..." dedi Hülya, çocuksu bir sesle. Ciddileşmeye çalışarak devam etti. "Gerçekten... Ama gerçekten çok teşekkür ederim." Sesi şimdi daha iyi çıkıyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Ses tonundaki minnettar ifade anlaşılmayacak gibi değildi.

Taylan güldü. "Peki. Sen öyle diyorsan... Bu, akşam eve döndüğümde bir öpücüğü hak ettim anlamına geliyor mu?" dedi konuşurken tek kaşını kaldırmıştı.

"Bak, hemen şımardın! Böylesiniz siz işte!" dedi Hülya, çemkirme moduna geçmişti çabucak. "Şımarmadım! Sadece özledim! Suç mu yani?" dedi Taylan, alıngan bir sesle.

"Ya, çocuk gibisin! Alınma hemen! Tamam... Kesinlikle bir öpücüğü hak ettin!"

Sesi şımarık çıkıyordu Hülya'nın. Hayatında ilk defa bir erkek tarafından şımartılıyordu ve bunu nasıl idare etmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Şöyle yapsak? Her parça için bir öpücük?" dedi Taylan, flörtüz bir sesle. "Vaayy. Aç gözlülüğe bak sen!" dedi Hülya kıkırdayarak.

"Sadece pazarlık yapıyorum! En iyi anlaşmayı yapmaya çalışıyorum." "Diye konuştu, iş adamı Tanrı Zeus!"

Taylan kıkırdadı bu kez. Etrafındaki insanların gözleri yuvalarından çıkacaktı. Gözü insanlara takılınca boğazını temizleyip sesini alçalttı.

"Toplantıya girmem lazım! Odadan dışarı çıktım. Şu an herkes bana bakıyor. Sanırım kiminle konuştuğumu ve kimin beni böyle güldürdüğünü merak ediyorlar. Muhtemelen sana madalya takmak isteyecekler!"

"Gönder gelsin!"

"Ben takacağım sana madalyayı akşam!"

"Senden korkan senin gibi olsun!"

"Vaayy. Meydan okuma! En sevdiğim!"

"Hadi, toplantına geri git. Kızlar da beni bekliyor. Hem yeni oyuncaklarımla da oynamam lazım."

"Bana özel bir tasarım da çalış. Akşam beraber karar verelim, dövme yapacaksın bana. Nereme yapacağın konusunu ayrıca konuşacağız!"

Son cümleyi imalı bir şekilde sesini çok daha fazla kısarak kurmuştu. "Cidden mi?" Hülya'nın yanakları bir anda kızardı.

"Evet. Cidden!"

"Tamam o zaman. Hadi, ben kaçtım. Öptüm çok!" Telaşla telefonu kapadı.

Taylan cevap veremeden telefon kapanmıştı. En son öpücük sesleri duydu kulağında. Sırıtarak elindeki kapanan ekrana baktı. Başını kaldırdığında, insanların işlerini bırakmış, şaşkın yüzlerle kendisine baktığını fark etti. Boğazını temiz-

leyerek kendisini toparladı. Kaşlarını çatıp geri döndü ve biraz evvel çıktığı odaya tekrar girdi. Kim, ne düşünürse düşünsün umurunda değildi. İlk defa yaşadığını hissediyordu.

Hülya, tekrar kızların yanına döndü. Yere oturdu ve her şeyi tekrar elden geçirdi. Her eline aldığına, elindekiler sanki canlı yaratıklarmış gibi sevgi sözcükleri sıralıyordu. "Canım... Sen ne güzel bir şeysin öyle... Şu güzelliğe bak... Sen de muhteşemsin..." Neredeyse her parçayı ayrı ayrı sevdi. Sina ve Sahra gülerek ona bakıyordu.

"Oyuncakçı dükkanına düşmüş çocuk gibi oldun," dedi Sina. "Şu anda hiçbir çocuk benim kadar mutlu olamaz!"

Sahra, "Ben kahve yapıyorum. Şimdi bir kahve iyi gider!" dedi, sırıtarak yerinden kalktı.

Sina bacaklarını altına alıp, koltuğa gömüldü. Hülya yerde, bağdaş kurmuş oturuyordu. Etrafı malzeme doluydu. O sırada tekrar kapı çaldı. Herkes birbirine baktı. Sahra mutfak tarafından başını uzatıp, "Bu sefer ne geldi acaba?" dedi gülerek.

Sina omuz silkti. Hülya merakla kapıya baktı. Ayağa kalkıp kapıyı açmaya gitti.

Karşısında takım elbiseli bir adam duruyordu. Elinde bir kısım paketler tutuyordu. "Taylan Turanlı'nın evi, değil mi?"

Hülya şaşkınca başını salladı. "Evet."

"Merhaba... Kendisi, evdeki hanımefendilerin alışveriş yapması için bizi gönderdi. Aşağıda da gelecek parçalar var. Ben önden gelip, daireyi teyit etmek istedim. Arkadaşlar onları da getiriyorlar," deyip, Hülya'nın şaşkın bakışları altında içeri adım attı.

Sina ayağa kalkmış, soran bakışlarını Hülya'ya dikmişti. Hülya dudağını büküp, omuzlarını silkti. Adam elindekileri salonun ortasına taşırken konuşmaya devam etti.

"Biz her şeyi burada bırakıp gideceğiz. Siz seçtiklerinizi aldıktan sonra beni arayıp haber verirseniz kalanları gelip alacağım. Telefonumu da bırakayım size" deyip, cebinden bir kart çıkararak Hülya'ya uzattı. Elindekileri, salondaki büyük masanın üzerine bırakmıştı. Hülya otomatik hareketlerle elini uzatıp, kartı aldı ancak hiçbir şey diyemedi. Şaşkın ve

donuk bir halde adama bakıyordu.

Sina, "Alışveriş derken?" diye sordu, adama bakarak. Kaşlarını çatmıştı ve durumu anlamaya çalışıyordu.

Adam ona döndü. "Taylan Bey talimat verdi. Beğendiğiniz tüm parçaları alacakmışsınız. Sanırım sizin mağazalarda yorulmanızı istemediler," dedi adam, anlayışlı bir sesle gülümseyerek.

O sırada kapıda, iki standa takılı giysileri içeri sokmaya çalışan iki adam daha göründü. Hepsi takım elbiseli, ciddi tiplerdi. Arkalarından gelen birkaç kişi, ayakkabı kutusu olduğu belli olan kule halinde, üst üste dizili kutuları içeri taşıyordu. Ardından üstü kapalı, tekerlekli, sandığa benzer büyük bir kutu soktular.

Hepsini salonun ortasına dizdiler. Kızlar şaşkınlıkla, hareket etmeden ayakta dikilirken, adamları izliyordu. İlk gelen ada, taşıma işi bitince, "İyi alışverişler..." deyip, kibar bir yüzle gülümsedi. Eliyle diğerlerine işaret verdi ve hepsi kapıya yöneldi.

Sahra, yaptığı kahveleri sehpanın üzerine bırakırken şaşkınlıkla hareket ediyordu. "Ohaaa. Yok artık! Adam mağazaları eve taşımış!"

Sina ve Hülya ağır adımlarla ilerleyip, stantlarda asılı giysilere bakmaya başladılar. Hülya başını geriye çevirmeden seslendi. "Sahra! İnanmayacaksın ama burada 38 beden kıyafetler de var. Bu adam ikimizin de 36 giydiğini bilir. 38 kesin senin için!" Şaşırarak Sina'ya baktı. "Sahra'yı da çağıracağımızı biliyordu. Salim gitti aldı ya. Adama bak! Bunu bile düşünmüş! Yuh! Vallahi orantısız zekâ," dedi takdirle.

Sina şaşkınlıkla bakıyordu. "Sabah sabah bunlar ne ara bu kadar şeyi hallettiler ki?"

Sahra çığlık atıp aralarına karıştı. "Gerçekten mi ya? Beni de mi düşünmüş?" Suratında kocaman bir gülümseme vardı. Kapalı, tekerlekli kutuya yöneldi. Kapağını açtı. Dudaklarından şaşkınlık nidası çıktı.

"Çüşşş! Bu derece mi? Kızım, çamaşırlar bile düşünülmüş!" der demez kızlar, onun olduğu tarafa koştular. Büyük

sandığın içi bölme bölme yapılmıştı ve her bölmede muhteşem çamaşırlar duruyordu.

Kızlar bir anda kendilerini kaybettiler. Birisi kutulara atlayıp tek tek ayakkabıları dışarı çıkarırken, diğeri sandıktakileri boşaltıyordu. Çığlıklar, kahkahalar, kıkırdamalar salonu doldurmuştu.

Sina, "Görgüsüzlükte dünya markası yalnız!" dedi, etrafındakilere inanamayan bakışlarla bakarken.

Birkaç saat boyunca kızlar giysileri giyinip çıkardılar. Kahkahalar, kıkırdamalar, bulundukları durumla ilgili şakalaşmalar uzun süre devam etmişti.

Sina bir ara saatine baktı. Karan bütün gün aramamıştı ve bu durum garibine gidiyordu. Normal şartlarda, şimdiye kadar en az üç kez araması gerekiyordu. Huysuzlanmaya başlamıştı. Yine de hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Kızlara dönüp, "Akşam için ben yiyecek bir şeyler yapayım ama dolapta pek bir şey yoktu. Liste çıkarayım da Salim'i çağırayım. Siz de bu arada seçtiklerinizi bir kenara ayırın, şu adamı da arayalım, gelip alsın kalanları" dedi, daire kapısına yönelirken.

"Ben de sizinle yerim. Zeus akşam geç gelecek," dedi Hülya.

Sina, başını salladı karşı daireye geçerken. Karan'ın dairesine girip, mutfağa geçti ve liste hazırlamaya başladı. O sırada Salim'i aradı.

"Salim, selam. Ya, evde bir şey kalmamış. Ben liste yaptım, alınacaklar var. Listeyi çekip sana gönderiyorum. Bir ara halledebilir misin?"

"Tabii, Sina Hanım. Siz gönderin bana. Bir saate hepsini eve bırakırım."

"Süpersin. Çok teşekkürler."

* * *

Salim, liste gelir gelmez Karan ve Taylan'a mesaj atıp bildirdi. Karan, o sırada İbo'nun yanındaydı ve ekrana bakınca gülmeye başladı. Abisine mesaj atıp ,"Varan 2" yazdı.

Taylan gelen mesaja bakınca, toplantının ortasında kahkaha attı. Bugün adamın tarihindeki en garip gündü. Kimse yıllardır adamın şu an ki tavrını görmemişti ve hepsi, adamın akıl sağlığının yerinde olup olmadığından şüphe duymaya başlamışlardı.

* * *

Karan, bugün Sina'yı hiç arayamamıştı. Sabahki toplantılardan sonra bilgisayarı alıp İbo'nun yanına gitmeye karar vermişti. İbo'ya döndü.

"Bana iki dakika müsaade et, Sina'yı arayayım. Bugün hiç fırsat bulamadım."

"Ohoo, huysuzlanmıştır o şimdi," dedi İbo alayla. "Yok, sanmam. Aksine, sürekli arıyorum diye kızıyor."

"Bakma sen onun öyle dediğine. Burnu yere düşse eğilip almaz o!" dedi İbo gülerek. Karan, İbo'nun kahvesinin önüne çıkıp, telefonu kulağına koydu.

"Naber?" dedi Sina açar açmaz.

"Bilmem, seni sormalı. Pek meşgulsün herhalde." Sesi iğneleyiciydi.

Karan kaşlarını çattı. "Meşguldüm. Hala öyle. Sesini duyamadım bugün hiç. Bir fırsat bulmuşken arayım istedim."

Sina mutfağın içinde dolaşırken hareketleri asabiydi. Neden sinirli olduğunu da anlamıyordu ama kızgındı Karan'a.

"Ne iyi yapmışsın!" dedi, yine iğneleyici bir tonla.

"Sen bana kızgın mısın? Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Yoo, niye kızayım ki? Her şey yolunda." Sesi hala soğuk denecek ifadesizlikteydi.

"Aramadığım için mi kızdın?" dedi Karan alayla.

"Niye kızayım ya? İşim gücüm var benim. Aramazsan arama. Ne yapayım yani?" "Vaayy. Bayağı kızmışsın sen bana."

"Kızmadım!"

"Sen öyle diyorsan!"

"Evet! Öyle diyorum!" Sesinin yükseldiğinin farkında değildi.

Karan sesini yumuşatarak "Çok özledim seni." dedi. "Tabii. Belli! Çok özlemişsin!" Sesi kinayeliydi Sina'nın.

"Sina!" dedi Karan, uyaran bir tonla. "Hırsını akşam çıkar benden. Haklısın," dedi. Sonra ses tonu tekrar yumuşadı. "Fırsat yaratmam lazımdı. İbo'nun yanındayım şu an. İnan, bir türlü fırsat bulamadım."

Sina sakinleşmeye çalıştı. Adamın, o kadar işin içinde zaman bulamamış olması normaldi yani. Bunu neden problem ettiğini anlamıyordu.

"Saçmalıyorum. Aldırma sen bana" dedi düşük bir tonla.

"Nasıl aldırmayayım ya? Sen bana ne desen mutlaka haklısındır."

"Yok, değilimdir. Üste çıkmayı iyi beceriyorum sadece."

"Eyvallah. Bunu da açıkça söylediğine göre..." dedi Karan, gülerek. Sesi ciddileşti. "Akşama ne yemek var?"

"Allah allaahh," dedi Sina. Şaşırarak konuşurken başını yukarı kaldırmış, tavana dikmişti gözlerini. "Nedir bu ev erkeği modu? Ne olması lazım acaba? Neden yapmak zorundaymışım ki? Domestik miyim ben?" dedi diklenerek. Ev kadınına benzer bir hali mi vardı?

"Salim'e alışveriş listesi göndermişsin. Yemek yapmayacak mısın?" "Maşallah. İstihbarat epey sıkıymış!"

"Sen bugün niye bu kadar aksisin! Uykunu alamadın mı hala?"

Sina, derin bir nefes çekti. Hakikaten neden sinirliydi şu an? Halbuki keyfi gayet yerindeydi. Kaşlarını çattı. Adam bir tek gün aramadı diye bunları yaptığına inanamıyordu. Adamların yakasına yapışan mıymıy kadınlara dönmüştü.

"Özür dilerim" dedi düşük sesle.

"Dileme bebeğim! Haklısın sen! Benim önceliğim sensin! Aramam lazımdı. Akşam gelince anlatırım sana neden fırsat bulamadığımı. İbo bekliyor içeride."

"Tamam. Sen git o zaman. Sonra konuşuruz." "Yemek yapacak mısın?"

"Evet."

Karan gülümsedi. "O zaman Sahra'yı gönderme. Demir'i

alırım dönüşte. Akşam hep birlikte yeriz." "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Abim akşam geç gelecek. Hülya'nın çenesini hep beraber bölüşürüz. Tek bana kalınca başıma ağrılar giriyor," dedi alayla.

"Karan!" dedi Sina uyararak.

"Şaka yapıyorum..." dedi Karan kahkaha atarken. "Abimi hayatım boyunca bugünkü gibi görmemiştim. Sırf onu, bu hale getirdiği için ömrümün sonuna kadar Hülya'nın çenesini, tek başıma da çekerim, sen üzülme."

"Bugün çıldırdı sevinçten. Yalnız, senin abin de çıtayı çok yukarı kaldırdı." Sina'nın sesinde takdir vardı.

"Hee, alışveriş paketi de geldi o zaman. Nasıl eğleniyor musunuz?" Sesinden gülümsediği belliydi. Sina kaşını kaldırdı. "Senin haberin vardı yani?"

"Sence?"

"Görgüsüzlükte dünya markası oldunuz! Bu nedir ya? Eve mağaza göndermek! Iyykk!" Konuşurken yüzünü buruşturdu.

"Eğleniyor musunuz, sen bana onu söyle?" "Eğlencenin dibine vurduk!"

"Tamam, önemli olan bu zaten. Keyfinize bakın."' "Öyle yapıyoruz."

"Kendine en özel parçaları seç! İç çamaşırı ağırlıklı olsun! Hepsini üzerinde parçalamayı düşünüyorum." Sina'nın vücuduna ateş bastı. "Çok saçma! Parçalayacaksan o kadar para ödemenin ne manası var?" "Parasını siktir et! Bu gece için özel bir parça al. Ciddiyim!"

"Senin işin yok muydu? Git, işini yap hadi."

"Tamam. İbo bekliyor zaten. Ben Demir'i alır gelirim.

Akşam yedi gibi evde oluruz."

"Tamam. Görüşürüz!"

"Sina! "Efendim?"

"Ciddiyim! En iyisini seç! En pahalısı olsun! Gece üzerinde parçalayacağım!" "Manyaksın sen!"

"Senin de benim de bildiğimiz şeyleri tekrar etme!"

"Hangi renk olsun?"

"Senin ateşine yakışır olsun. Kırmızı seç!"

"Tamam," dedi utangaç bir sesle. Sina'nın vücudu şimdiden alev alev olmuştu.

"Özledim çok!" Sesi neredeyse kısık çıkıyordu Karan'ın. Sina cevap veremedi. Telefonu kapamıştı.

Bir elinde telefon, diğer elini yüzünün önünde sallayarak serinlemeye çalıştı. Adam telefondan bile vücuduna hâkim oluyordu.

Salim gelene kadar yine Taylan'ın daireye geçti. Kızlar biraz daha sakinleşmişlerdi.

"Hadi, toparlayalım artık şuraları. Ben bir kahve yapayım. Sonra Salim gelince karşıya geçelim, yemek yapalım. Demir'i de alacak Karan," dedi Sahra'ya dönerek.

Sahra kaşlarını kaldırdı. "Vaayy. İki bacanak iyi anlaşıyorlar yani." Birden kahkahalarla gülmeye başladı. "İlk tanıştıklarında yumruk yumruğa girmişlerdi," dedi elini sallayarak.

"Neden acaba? Birileri, birilerini kışkırttığı için olabilir mi?" dedi Sina imalı bir sesle.

Sahra birden ciddileşti. "Ne yapsaydım? O zaman, manyağın biri yakana yapıştı sanıyordum!"

"He, o manyak, şimdi normal diyorsun?"

"Yok ,canım. Meğer düşündüğümüzden daha manyakmış!"

Sina gözlerini devirdi. Mutfak tarafına geçip kahve hazırlarken kızlar da kalanları toplamaya başladılar. Sina hatırlamış gibi başını onlara uzattı. "Kızlar! Şu çamaşır sandığını toplamayın!"

Hülya göz kırpıp, "Hayırdır?" dedi.

Sina, "Canım, bir tek senin Zeus'un talimatları yok! Bizim yarı Tanrı Thor da talimat verdi. Bir parça bakmam lazım," derken, şakacı bir tonla konuşuyordu ancak yüzünün kızarmasına engel olamamıştı...

Kızlar kıkırdayarak tüm çamaşırları aynı sandıkta topladılar. Sahra göz kırpıp, "Kendisi en seksi olanını seçsin, geri kalana biz tekrar bir göz atarız!" dedi.

Hülya omuz silkti. "Ben zaten bunlardan hiçbirini seç-

mem. Siz alın alacağınızı." "O nedenmiş?" dedi Sahra şaşırarak.

"Kızım, hem adama yatmak yok deyip hem de 'al, gözüne sokuyorum der gibi seksi iç çamaşırı seçmenin ne mantığı var? Resmen, istemem yan cebime koy. Ya da dur dur... Gösterip vermemek gibi... Çok haksızlık olur bence."

"Ay, sevgilisinin libidosunu da düşünürmüş!"

"O, bu kadar beyefendi ve düşünceli davranırken işkence etmek çok ayıp. Hiç adil değil!" "İyi, tamam. Sen de haklısın. Öyle gözüne gözüne sokar gibi. Yazık ona da..."

"Değil mi yani?"

"Ne kadar sürdüreceksin?"

"Sahracığım, öyle şu zamana kadar diye dediğim bir şey yok. Sadece her şey çok hızlı gelişti. Bir soluklanmak istiyorum. Yangından mal kaçırır gibi böyle alelacele bir şey yaşamak istemiyorum. Biraz flört dönemi geçirmek istiyorum. Yoksa bir ay, üç ay, bir sene falan diye bir zaman koymadım. Akışına göre... Bakalım."

"Doğru söylüyorsun. Her şey çok hızlı gelişince insan ne olduğunu tam olarak anlayamıyor. Hem flört dönemi de en zevklisidir zaten."

"Senin gibi beş sene geçirecek değilim!" Hülya dehşetle gözlerini açmıştı.

"Canım, biz çok küçüktük. Normal yani bizim için ama o zamanların tadı da bambaşka oluyor." Sahra'nın yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Birden gözlerini açıp sırıttı. "Gerçi şimdi daha güzel. Sevdiğimin koynunda ohhh, sefam olsun... Ama flört döneminin de bambaşka bir duygusu var."

"Heh işte. Ben de biraz bunu yaşamak istiyorum. Şöyle bir sindireyim istiyorum. Yoksa dur azıcık, kendimi naza çekeyim falan gibi bir düşüncem yok. Ben, Zeus'u gördüğüm an anladım ne hissettiğimi. İstedim adamı. Hem de çok!"

"Hülya. İkiniz için de o kadar mutluyum ki anlatamam! Sina için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun. Karan'dan azıcık tırsıyorum gerçi, biraz tehlikeli geliyor bana ama Sina'ya bakışları bambaşka adamın. Böyle, sanki etrafındaki her şeyi

ondan uzak tutmak istermiş gibi bakıyor ya... Sürekli gözü üstünde, sürekli kontrolcü. Bunlar ürkütücü gibi görünebilir... Ama adam hislerini çok iyi ortaya koyuyor. Sina'yı çok mutlu edebilir o adam. Ben inanıyorum."

"Bence de," dedi Hülya, başını sallayarak. "Bazen gerçekten korkutucu oluyor. Söz konusu Sina olunca adam sanki dünyanın geri kalanını yakacakmış gibi davranıyor. Bak, ben ki kimseden tırsmam! Resmen ondan tırsıyorum. Adamın sınırı yok Sina ile ilgili. Onu her an korur, biliyorum bunu. O konuda içim rahat. Yani, Sina'ya tavrı hastalıklı bir takıntı gibi ama belki de Sina'nın şu an tam da böyle bir şeye ihtiyacı vardır. Şu an kendisini öyle eksik hissediyor ki belki de, tam da şu anda böylesine vazgeçilmez şekilde sevilmek, ona iyi gelir."

Sahra, Hülya'nın sözlerini düşünceli gözlerle dinledi. Haklı olabilirdi. Başını salladı dalgın dalgın. Birkaç saniye sonra yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Senin Zeus?" dedi, başını sallayıp göz kırparak. "Bak, o da çok ilginç bir parça!" dedi sırıtarak. Hızla ciddileşerek devam etti. "Senin adına çok mutluyum. Gerçekten. Gerçi henüz resmen tanışmadım ama sen ilk defa böyle davranıyorsun, o yüzden artı notumu aldı şimdiden."

"Akşam geç gelecek ama tanışırsınız bu gece mutlaka," dedi Hülya, mutluluk dolu bir yüzle. O sırada Sina kahveleri getirdi.

"Hadi, bakalım... Kahveler geldi. Salim birazdan gelir. Hep birlikte karşıya geçelim. Ben tek başıma uğraşmam, bilesiniz. İmece usulü!" dedi, kahvesini alıp koltuğa otururken.

"Düşündüğün şeye bak! İki dakikada hallederiz hep beraber," dedi Sahra. Koltuğa oturup, ayaklarını sehpaya uzattı. Kahvesi elinde kızlara bakıp sırıttı. "Ohh kızım, iyi ki kaçmışım bugün işten! Süper bir gün oldu. Şimdi hep beraber, mutfakta da keyfi devam ettiririz. Ne zamandır hep birlikte mutfağa girmemiştik. Özlemişim vallahi."

Salim gelir gelmez üçü de karşıya geçip mutfağa girdiler. İş bölümü yapıp akşam için hazırlandılar. Hülya ve Sina üzerlerini değiştirmişlerdi. Akşam sofrada da gömlekle otur-

mak tuhaf kaçacaktı. Sina, üzerine oturan bir kot ve askılı bir bluz geçirdi. Hülya yeni gelen giysilerin içinden kot bir şort ve tişört seçip giydi. Akşam yediye doğru yemekleri pişirmiş, sofrayı hazırlamışlardı.

Bu arada Sina Akın'la konuşmuş, evden çalışacağı konusunda anlaşmışlardı. Zaten Turanlı Grup'la ilgili her şeyi o takip edeceği için programları da evden yazacaktı. Hülya annesiyle konuşmuş, kızlar cıvıldayarak tatile gittiklerini söylemişlerdi. Sevgi Teyze, beraber oldukları sürece mesele yapmazdı. Bu sefer de yapmadı. Sadece sık sık arayıp seslerini duyurmalarını istedi.

Yapılacak her şeyi bitirdikten sonra, üçü de koltuklara yayılmıştı...

24. BÖLÜM

Sina bir şişe şarap açıp, üç kadehe koydu. Kanepelere yayılarak bir yandan sohbet edip, bir yandan içmeye başladılar. Gelen giysilerle ilgili yorumları bitecek gibi değildi. En beğendiklerini tartışıyorlardı. Hepsinin kendince daha çok beğendiği parçayı, diğerinden daha iyi olduğuna dair tartışmaları sürüyordu. Bu kadar tartışmaya değecek alışverişi de yapmamışlardı üstelik. Yalnızca ihtiyaç duyduklarını almış, gerisini göndermişlerdi. Sahra ise onu bile düşündükleri için kabalık yapmamak adına, yalnızca bir tişört seçip almıştı. Zaten bu alışverişteki en büyük doyum, saatler boyu onlarca parçayı denemek ve içinde bulundukları durumu, tıpkı televizyonda dalga geçerek izledikleri programa benzer triplere girerek geçirdikleri zaman olmuştu.

Kahkahalar arasında tartışma devam ederken kapı açıldı. Sina başını çevirdi. Karan, arkasında Demir'le içeri girdi. İkisi de konuştukları bir şeye gülüyordu. Karan başını kaldırıp, Sina'yla göz göze geldi. Anında bakışları değişmişti. Gözlerinin içinde garip ışıltılar vardı. Sahra ve Hülya birbirine bakıp, kaşlarını kaldırdılar. Sahra ayağa kalkıp, ileri hareket ederken kollarını açtı. "Kocam!" dedi Demir'e sarılıp. Alışkın hareketlerle dudaklarını buluşturdular.

"Bir tanem! İşten kaçmışsın bugün!" dedi Demir, Sahra'yı kolunun altına alarak. Konuşurken gülümsüyordu.

"Kocam inanamazsın! Nasıl süper bir gün geçirdim. Senin şu dövdüğün bacanağın var ya, cenneti ayaklarımıza serdi bugün."

"Dövdüğü?!" dedi Sina, imalı bir sesle kardeşine tek kaşını kaldırarak. "Yani teşebbüs ettiği diyelim!" dedi Sahra, havalara bakarak.

"Aşkım atma ya! Tamam, senin gözünün önünde karizmayı çizdirmeyi asla istemem de... Atınca destekli atmak lazım! Bırak dövmeyi teşebbüs dahi etme durumu yok! Adam beni parçalara ayırır. En iyisi iyi geçinmek! Neme lazım?" dedi, Demir karısına göz kırparak.

"Allah'tan adam akıllı. Benim kardeşime kalsa... " dedi Sina söylenir gibi.

Ağır adımlarla yanına gelen Karan'a çevirdi bakışlarını "Hoş geldin," dedi doğal bir sesle.

Karan elini beline attı. "Hoş buldum," dedi gözlerini dikerek. Sina'nın yüzü pembeleşti. Karan gözlerinden çıkan ateşin farkında değildi. Hepsi ona bakıyordu ama adamın aldırdığı yok gibiydi. Zorlukla bakışlarını Sina'dan ayırıp diğerlerine döndü. Önce Sahra'ya, "Sen de hoş geldin," dedi. Sonra Hülya'ya dönüp, göz kırptı başını sallayarak, "N'aber? Oyuncaklarını sevdin mi?" Sırıtıyordu.

Hülya'nın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. "İyi. Sevdim," dedi yerinde kıpırdanarak. Zeus kardeşiyle konuşmuştu!

"Ben içeri geçip üzerimi değiştireyim, dönerim hemen," dedi Karan. Sina'nın bıraktığı kadehe baktı, sehpanın üzerinden alıp bir dikişte bitirdi. Sina'ya bakıp, "Doldursana tekrar, ben de geliyorum hemen," dedi koridora doğru yönelirken.

"Zeus kaçta gelir, biliyor musun?" diye seslendi Hülya arkasından. "Ben de bilmiyorum. Arayıp sorsana!" dedi Karan, başını geriye çevirip.

"Rahatsız etmeyeyim şimdi," dedi Hülya çekinerek.

"Etmezsin! Ne yapıyorsa bırakır, kesin cevap verir, merak etme," dedi sevecen bir sesle Hülya'ya bakarken.

Sahra, Demir'le beraber koltuğa oturdu. Kocasının eline bir kadeh verdi. Hülya Sina'yla bakıştı. Sina omuzlarını silkti, koridora doğru hareketlenirken, "Ben bir Karan'a bakıyorum. Sen de çekinme ara! Sor bakalım, tam olarak kaçta gelecekmiş? Ne var yani, merak ediyorsun işte," dedi destek

verircesine. Ellerini iki yana açmış omuzlarını silkmişti.

Sahra da eliyle "ara ara" işareti yaptı, bilmiş bir yüzle.

Hülya duraksayan hareketlerle telefonunu alıp, salonun en uzak köşesine gitti. Taylan'ı çevirdi. İkinci çalışta açıldı.

"Söyle güzelim."

"Merak ettim seni. Geç geleceğini biliyorum ama tam olarak kaçta gelirsin, sormak istedim." "Şimdi restorandın önündeyim, içeri giriyorum. Elimden geldiğince kısa kesmeye çalışacağım." "Sesin yorgun çıkıyor."

"Uzun bir gün oldu."

"Biliyorum, çok saçma olacak, inanmayacaksın da... Ama özledim seni..." Hülya'nın sesi fısıltı gibiydi.

"İnanıyorum... Çünkü ben de çok özledim seni. Sabah koynundan zor çıktım," dedi Taylan mırıltıyla. "Çok oyalanma!"

"Elimden geleni yapacağım miniğim. Karan geldi mi?"

Hülya arkasını dönüp geriye baktı. Sahra ve Demir kanepede koklaşıyordu. "Geldi. Demir'le beraber geldiler. Birazdan yemeğe oturacağız." "Orada olmayı çok isterdim şimdi," dedi Taylan özlemle.

Hepsi sıcak masanın etrafında, keyifli vakit geçirecekken kendisi küstah bir adamla birkaç saatini harcayacaktı.

"Ben de burada olmanı isterdim. Yalnız kaldım!" dedi asık suratla telefona. "Yalnız değilsin! Birkaç saate oradayım."

"Tamam. Hadi bir an evvel hallet gel."

"Tamam güzelim. Hoşça kal."

Yine öpücük sesi geldi kulağına. Kapanmıştı telefon. Gülümseyerek telefona baktı. Başını kaldırıp, ciddileşmeye çalışırken telefonu cebine attı ve mekândan içeri girdi.

Sina, Karan'ın ardından odaya girdi. Ortada durdu. Karan yoktu. Etrafa baktı. Banyoya girmiş olabileceğini düşündü. O tarafa doğru yürürken arkasından bir el uzanıp, vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Karan'ın üstü çıplaktı. Giyinme odasından çıkmıştı. Ayağıyla odanın kapısını itip kapadı. Dudaklarını Sina'nın boynuna gömerken, ikisini birlikle senkronize adımlarla yürüterek yatağa yaklaştı.

Yatağın başında, kızı hızla kendisine çevirip geriye itti.

Sina yatağa devrilince birkaç kez yatakla beraber esnedi. Bir saniye kadar birbirlerine baktılar. Karan üzerine uzanıp dudaklarına kapandı. Sina kollarını kaldırıp ellerini Karan'ın sırtına koydu ve adamın tüm kaslarını parmak uçlarında hissederek ellerini sırtında dolaştırdı.

Karan, kızın dudaklarını ağzının içine almış emiyor, diliyle dokunuyor, ısırıyordu. Sina inledi. Karan, kendisini bastırınca karnında sertliğini hissetti. Karan bir elini uzatıp kızın bacağını tuttu ve dizinden kırarak vücuduna bastırdı. Sina yukarı çekilen bacağını Karan'ın beline sardı ve adam bacaklarının arasına girmiş oldu. Karan, sertleşen erkekliğini biraz daha bastırdı. İkisinin de dudaklarından inilti döküldü. Karan dudaklarını hafifçe geri çekip minik minik öpücükler kondurmaya, dudaklarının ucuyla Sina'nın dudaklarını çekiştirmeye devam ederken bir yandan konuşmaya başladı.

"Çok özledim seni. Bütün gün aklımdan çıkmadın," dedi fısıltıyla. Sesi arzudan kısılmıştı. "Hıı o yüzden çok aradın!" dedi Sina sitemle. Bir yandan öpüşlere karşılık veriyordu.

"Ne desen haklısın!" dedi Karan, dudaklarını boynuna kaydırırken. Askılardan birini tutup aşağı indirdi. Omuzunda dudaklarını, ardından dilini gezdirdi. Göğsüne doğru kaydı dili. Bluzu daha aşağı çekip göğsünü dışarı çıkardı.

"Öyle güzelsin ki. Sana bakarken bile canım yanıyor. Çok özlüyorum. Ellerimi üzerinden hiç çekmek istemiyorum."

Ağzını göğsüne kapadı. Sina yay gibi gerildi. Kalçası yukarı kalktı. Bu işin sonu hiç iyiye gitmiyordu. Nefes nefese "Karan... İçeridekilere çok ayıp oluyor... Durmamız lazım!" dedi ama bir yandan da sırtını okşamaya devam ediyordu. Gözlerini kapamıştı ve göğsünün ucunda hissettiği dilin tadını çıkarıyordu.

"Umurumda değil... Beklesinler... Öldüm bütün gün sensizlikten..." Dişlerinin arasına kızın göğüs ucunu alıp çekiştirdi.

Sina inledi. "Dur!" dedi. Ellerini omuzlarına dayayarak geri itmeye çalıştı. Paniklemişti. Eğer şimdi durduramazsa hiç durduramayacaktı. O zaman odadan çıkmaları en az 1 saati bulacaktı.

Karan başını kaldırdı. Alıngan gözlerle baktı. "Durdurma! Çok özledim diyorum."

"O yüzden araya araya bıktın tabii!" dedi Sina, iğneli bir sesle. Bakışlarında ciddi bir ifade vardı.

"He, şimdi arayamadım diye cezalandıracaksın beni." Sesinde önce esprili bir hava, sonra kızın yüzündeki ifadeyi fark edince panik oluştu.

Sina bir kaşını kaldırıp ona baktı. Yüzü ifadesizdi. Karan yavaş yavaş üzerinden kalkarken temkinli bir ifadeyle "Yapmazsın!" dedi.

Sina yattığı yerden doğrulurken bluzun askısını omuzuna oturtmaya çalıştı. Ayağa kalkarken Karan'ın taklidini yaptı "Dünya bir yana sen bir yana. Sensiz ölüyorum! " Sonra kızgın yüzünü adama çevirip "Demek ki neymiş? Ölmüyormuşsun! O yüzden içeridekileri daha fazla bekletmeyelim," dedi ciddi ciddi.

"Sina!?"dedi Karan. Karışık bir yüzle yatağın ucunda oturuyordu. Sesinde panik vardı. "Sakın bana, acısını gece çıkarırım deme! Sakın benden ayrı yatacağını söyleme! Yemin ediyorum başımı kaldıramadım! Hep aklımdaydın! Elime her telefonu aldığımda hep bir şey çıktı! Ben de delirdim ama bulamadım bir ara. Bak, hepsini anlatacağım. Ne ceza verirsen ver, tamam... Ama sakın yatağı sokma işin içine!"

"Ne yapacaksın? Tecavüz mü edeceksin?" dedi Sina bastırarak. İçinden 'Sürün biraz!" diyordu kıs kıs gülerek.

"Allah belamı versin benim! Allah belamı versin benim!" Karan telaşla ayağa fırladı. Panikten ölecek gibiydi. Parmaklarıyla saçlarını çekiştirmeye başladı. Yalvaran bakışlarını Sina'ya çevirdi.

"Bir daha asla olmayacak! Bak göreceksin, yarın saat başı arayacağım! Söz! Başka ceza düşün! Yatak olmaz! Yatak olmaz!" dedi başını iki yana sallayarak.

"Giyin gel. Yemeğimizi yiyelim. Bakacağız artık! Ben bir düşüneyim!" dedi ciddi bir ifadeyle.

"Düşün! Ne düşünürsen düşün! Ama o alternatifi at kafandan!" dedi Karan kaşlarını çatarak. Öldürecek gibi bakıyordu kıza.

"Çok korktum!" dedi Sina gözlerini kısarak. Başını çevirdi, saçlarını uçuşturarak odadan çıktı aldırmaz bir tavırla.

"Yoğunluğunu sikeyim Karan!" diye mırıldandı Karan, sinirli bir sesle kızın ardından. Giyinme odasına geçti. Hızla üzerine rahat bir şeyler geçirip salona geçti.

* * *

"Zeus geldi!" dedi Hülya, başını kapıya çevirerek. Sesinde sevinç vardı. Kanepede, tek başına bağdaş kurmuş, kucağındaki defterde çizim yapıyordu. Dairenin kapısı açılıp, Taylan yorgun bir yüzle içeri girdiğinde birbirlerine baktılar. Ceketini bir parmağıyla tutarak omuzuna atmış, kravatını gevşetmişti. Kanepeye doğru yaklaşırken elindeki ceketi, önündeki tekli koltuğun üzerine attı. Hülya kucağındakileri kenara attı. Koltuğun üzerinde çıplak ayaklarla yürüyüp kendini Taylan'ın kollarına attı.

Diğerleri hala masada sohbet ediyorlardı. Hülya ise yarım saat önce aralarından ayrılıp, tek başına oturma grubuna geçmişti. Kendisini eksik hissetmişti aralarında. Karan, bütün gece yiyecek gibi Sina'ya bakmıştı. Sina'nın umursamaz davranışları, adamı cezalandırmaya yönelikti. İki kız da bir şeyin acısını çıkardığını anlamışlardı ama ne olduğunu sormadılar. O kadarıyla ilgilenmiyorlardı. Sina'nın vardır bir bildiği diye düşünmüştü ikisi de. Onlar sohbet edip içmeye devam ederken Hülya kalkmıştı yanlarından.

Şimdi ikisi de masadakileri umursamadan birbirlerine sarılmışlardı. Taylan kızı kollarına aldı. Çok ufak görünüyordu kollarının arasında. Dudaklarını Hülya'nın boynuna bastırdı.

"Hmm. Nefis bir karşılama!" diye mırıldandı, yalnızca Hülya'nın duyabileceği bir tonla. Hülya kollarını boynuna dolamıştı. "Hoş geldin" dedi, mutlu bir sesle mırıldanarak.

"Hakikaten çok hoş buldum," dedi gülümseyerek Taylan. Kızı kollarıyla kaldırarak koltuktan uzaklaştırdı. Taylan'ın kollarının arasında dururken Hülya'nın ayakları yere basmıyordu. Taylan yavaşça bıraktı kızı. Başını eğerek yanağını öptü.

"Nasılsın?" dedi, gülümseyerek.

"Süperim!" dedi Hülya. Suratında kocaman bir gülümseme vardı. Adamın yüzüne bakınca kaşlarını çattı. "Sen çok yorgun görünüyorsun ama!" Sesi endişeliydi.

"Uzun bir gündü," dedi Taylan, çarpık bir gülümsemeyle.

Hülya'nın kalbi tekledi. Adamın eğik gülümsemesi kalbini durdurabilirdi. "Ne istersin? Ne yapayım sana?"

Taylan başını kaldırdı. Masadakiler onlara bakıyordu. Hepsinin yüzünde manidar bir ifade vardı. Hayatında ilk defa yüzüne bir kızıllık yayıldı. Kendini toparlamaya çalışırken Hülya'ya döndü. "Bir kadeh viski süper olur. Ben de bu arada misafirlere, merhaba diyeyim," dedi. Kaşlarını kaldırıp çocuksu bir ifadeyle güldü.

Hülya, "Tamam. Sen geç, başla. Ben hemen hazırlayıp getiriyorum," dedi anlayışla.

Üzerinde minicik kot, çıplak ayaklarla mutfak tarafına giderken Taylan onu izledi hayranlıkla. Dudaklarında kendine engel olamadığı bir gülümseme vardı. Hülya gözden kaybolunca bir nefes alıp, masaya yöneldi. Karan ayağa kalktı. İki kardeş sarılıp birbirlerinin sırtlarına vurdular.

"Hoş geldin abi."

"Hoş buldum koçum."

Demir ayağa kalktı. Onlar zaten resmen tanışmışlardı. Tokalaştılar. Sahra'ya samimi bir gülümsemeyle bakıp elini sıktı. Sahra tokalaşırken büyülenmiş gibi adama bakıyordu "Hakikaten adam Zeus!" dedi, dudaklarının arasından.

O gece bardan çıktıklarında o kadar sarhoştu ki tam olarak dikkat edememişti ancak şimdi karşısındaki kocaman adama hayretle bakıyordu.

Hepsi gülerken Hülya elindeki kadehle yanlarına geldi. Sina ve Taylan birbirlerine hâl hatır sordular. Taylan bir sandalye çekti. Hülya'nın elinden kadehi aldıktan sonra, doğal bir hareketle kızı çekip kucağına oturttu. Kimin ne düşündüğü umurunda değildi. Şu an Hülya'nın temasına ihtiyacı vardı. Diğerleri de umduğunun aksine garipsemeyince, rahatlayarak kadehinden bir yudum aldı.

"Nasıl geçti abi?" dedi Karan merakla.

Taylan kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. Kadehi masaya bıraktı. Hülya kolunu boynuna atmış dizinin üstünde oturuyordu. O da merakla Taylan'a bakıyordu. Bir yandan Taylan'ın omzunda olan parmaklarıyla saçlarının uçlarını çeviriyor, parmak uçlarıyla boynuna dokunuyordu.

"Tahmin ettiğimiz gibi. Sanal saldırıyı Sina'nın yaptığını bilmiyorlar. İhtimal de vermiyorlar. Bütün gece saçma sapan konuştu Erol Doğu," dedi yüzünü buruşturarak.

"Nasıl saçma sapan?" diye sordu Karan.

"Oğlunun yaptığı psikopatlıkları normal görüyor. Genç adammış. Olurmuş bu yaşlarda öyle tavırlar. Adam, oğlunun mükemmel bir yaratık olduğunu düşünüyor. Neredeyse böyle bir yaratık dünyaya getirdiği için dünya adama teşekkür etmeli diyecek." "Deme!" dedi Karan pis pis sırıtarak.

Sina sinirli bakışlarını ona çevirdi. "Sakın aklından geçirme!" Karan şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Ne dedim ki?"

"Ben anlamıyor muyum senin bakışlarından? Rekabet etmek istiyorsun! Ben daha pisliğini yaparım bakışı bu!" dedi, eliyle Karan'ın yüzünü işaret ederken.

Taylan kıkırdadı. Gözlerini Karan'a dikip başıyla Sina'yı işaret etti. "Bak, benden daha iyi okumaya başladı seni!"

"Abartıyorsunuz!" dedi Karan arkasına yaslanıp. Alınmış gibi bakıyordu Sina'ya.

"Hiç abartmıyorum! Şimdi seni bıraksak akacaksın gecelere, aklına gelen bütün pislikleri yapacaksın! Bak, bakışların aynen bunu söylüyor!" dedi yine yüzünü gösterip.

Karan'ın yüzüne kızıllık yayılmaya başladı. Bu kadın, onu bu kadar iyi nasıl okuyabilirdi ki? Şu an tek istediği kendini sokağa atmak ve önüne gelen bir yerlere girip belaların en büyüğünü çıkarmaktı. Erol Doğu kimdi ki?

Sahra kahkaha atmaya başladı. Hepsi ona döndü. "Ne oldu?" der gibi bakarak.

Demir "Bizim hatun yine cıvataları gevşetti."

"Sina'dan kaçar mı? Hatırlamıyor musun? Seninle daha yeni çıkmaya başlamıştık. Gizli kaçamak yapalım dediydik. Ne yalanlar atmıştık. Gayret de inandırıcıydı. Hafta sonunu

otelde geçirecektik. Hani senin libidon tavan yapmıştı da benim aklımı da çelmiştin!"

Demir başını salladı. "Ama hayatım, kaç yıldan sonra ancak ikna etmişim seni. Bir an evvel beraber olmak istiyordum. Ne var bunda?"

"Tabii, hiçbir şey yok! Ne olduydu o hafta sonu?" Sahra alayla sorduğu sorunun ardından deliler gibi gülüyordu.

Demir, boynunu sinirli sinirli iki yana büktü. Gözlerini kaldırıp Karan'a baktı. "Yahu Bacanak. Haftalarca yalvarmışım, nihayet ikna etmişim. Beraber olacağız yani! Ne kurgular, ne senaryolar. Sahra hafta sonu evden nasıl çıkacak diye planlar. Her şey süper gidiyor. Ağva'da bir otelde yer ayırttım. Bastık gittik. Nasıl keyifliyim, sorma! Otele bir girdik! Dan!"

Karan ve Taylan merakla ona bakarken kızlar kırılıyordu gülmekten. "Dan? Ne dan?" dedi Karan merakla.

"Senin hatun kurulmuş resepsiyona, bizi bekliyor! Arkadaş, hadi bırak nasıl öğrendiğini bilmem neyi... Bizden önce nasıl vardın oraya?" Sağ elinin üstünü, sol avucunun içine vurdu. Hala sinirlendiği belliydi.

Taylan gülmeye başladı. "Sonra ne oldu?" dedi içkisinden bir yudum alıp.

"Ne olacak? Sahra'yı saçından sürüklediği gibi alıp götürdü. Mecazi değil ha! Bildiğin kızın saçını eline doladı. Aldı götürdü. Ben orada öyle, affedersin göt gibi kaldım tek başıma! "

"Kalırsın, tabii! Oğlum kız daha 17 yaşındaydı. Manyak mısınız siz? Yakalansanız küçük çocuğa tecavüzden içeri atacaklardı seni. Geri zekalı! Beyninle düşünemiyordun ki o ara, aklın şeyindeydi!" dedi Sina çıkışarak. Küçümseyen gözlerle Demir'e bakıyordu.

"Bak, hala bilmiyorum nasıl öğrendiğini? Hakikaten ya, nasıl anladın?"

Sina küçümser gibi Demir'e baktı. "Salak mısın? Tabii ki senin de Sahra'nın da telefonlarını takip ediyordum," dedi doğal bir sesle.

"Yuh! Kızım özel hayata saygı be! İnsanın mahremiyetine girmek ne demek?"

"Çok konuşma! O dönem öyle gerekiyordu ama bak, Sahra 18'ini doldurduktan sonra hiçbir şeye bakmadım. Gerek yoktu yani. Dua et bana, dua! Sen o kafayla gitseydin ve ben de kontrol etmeseydim sen şu anda hala içeride, Sahra da senin yolunu gözler şekilde dışarıda bekliyor olurdu." Burnunu havaya dikti Sina.

"Valla kusura bakmayın ama en doğrusunu yapmış!" dedi Taylan.

"Abi, bari sen yapma be!" dedi Demir isyan dolu bir sesle.

"Koçum, ister kız ister darıl. Doğrusu o yani. O yaşta bir erkek başka şey düşünemiyor, o yüzden hata yapma riskin yükseliyor."

"He, sen o yaşta başka bir şey düşünemiyordun yani?" dedi Hülya. Başını Taylan'ın yüzüne çevirip manidar bir sesle konuşurken, gözlerinde kıvılcımlarla adama bakıyordu.

"Öyle mi dedim? O yaşta bir erkek dedim. Genel konuştum yani." "Ee sen de erkeksin! O yaşı da gördün?"

Taylan gülümsedi. "Hıı gördüm..." dedi, Hülya'ya delici gözlerle bakarak. Hülya gözlerini kıstı. Yüzleri arasında birkaç santim mesafe vardı. "Yani?" dedi Hülya, tek kaşını kaldırıp.

"O yaşımı hatırlamıyorum ama bu yaşımda... Şu an başka bir şey düşünemiyorum!" dedi, herkesin ağzını açık bırakan bir açık sözlükle.

Hülya aniden başını geri çekti. Kıpkırmızı bir suratla yerinden kalkmaya çalıştı. Taylan'ın belindeki eli engel oldu.

"Beni kışkırtıp utanan sen oluyorsun ya... Sence de eğlenceli olmuyor mu?" dedi sırıtarak.

Karan kahkahayı patlattı. Sina gülümsemesini tutmaya çalışıyordu. Sahra'nın kahkahaları Karan'a eşlik etti.

Demir "Oh olsun! Nihayet! Ulan senelerce bir beni yediniz! Hadi bakalım, şimdi yiyin de bu adamları göreyim. Buldunuz mu dişinize göre? Abi, hiç acıma!" dedi Demir, Taylan'a dönüp. Gözlerinde hırs vardı. Karan'a döndü. Eliyle Sina'yı işaret ederek, "Bu biraz daha zordur. Sana kolay gelsin! Ama geri adım atma! Benim de intikamımı alın!" dedi. Rahatlamış gibi bir nefes koyuverip arkasına yaslandı. Kade-

hini ağzına götürdü huşu içinde.

Sahra, "Kocam," dedi uzatarak, sanki üzülmüş gibi. "Sende de ne dert varmış! Ne çok içine atmışsın! E ama ben sana demedim mi biz ful paketiz diye!"

"Full paketsiniz de aşkım, tam sevişmenin ortasında ararlar, sen hoopp beni bırakır gidersin. Tam program yaptık diyoruz, hoopp kızların başka programı varmış. El insaf ama!"

"Tüh Allah cezanı versin! Sana yaptığım yemekler gözüne dursun!" dedi Hülya yüzünü buruşturup. "Kaç defa hastalandın, Sahra çalışıyor diye sana ben baktım. Karına nazlanmadın bana nazlandığın kadar. Her nazını çektim! İstesene Sahra'dan etli yaprak sarma, bakayım yapacak mı?"

Cümlesi bitmeden Sahra araya girdi. "Vallahi yapmam! Üç saat uğraşıyorum, adam leblebi yer gibi beş dakikada bitiriyor. Senede bir defa ancak!" dedi, burnunu havaya dikerek.

"Ben!.." diye göğsüne vurdu Hülya "Ben ne zaman istesen yaptım. Üstelik adabıyla da yemiyorsun, tencereyi önüne çekip yiyorsun. İnsan olan tabağa koyar. Onu bile yapmıyorsun. Güzelim dolmaları, hakkını vermeden bitiriyorsun! Bir de şikâyet mi ediyorsun benden yana?" Hülya'nın kınayan bakışları Demir'in üstündeydi.

Sina başını salladı ciddi bir ifadeyle. "Ben de teessüf ettim şimdi. Evlendiniz, ilk iki ay çamaşırınızı ben yıkadım. Bana dünya kadar gömlek ütülettin Demir! Bir kez bile şikâyet etmedim. Hele bir kez, sabahın altısında kapıları kırıp beni uyandırdın, o gömleği ütülettin ya! Yuh, bir de şikâyet he? Biz senden daha çok çektik! Evlat edindik sanki de her şeyini üstümüze attın!"

"He ya! Çorabına varana kadar ben aldım!" dedi Hülya, araya girerek. "Adam her hafta gittiği halı saha maçında, nasıl beceriyorsa hep çoraplarını kaybedip geliyordu da Sahra yemin etmişti bir daha almayacağım, çıplak ayak gez, aklın başına gelsin diye de bana yalvarmıştın. Her hafta pazardan sana çorap alıyordum be! Hatta pazarcı bile illallah etmişti de bir gün, "Abla siz bu çorapları yiyor musunuz, her hafta, her hafta bu ne kadar çorap? demişti, utancımdan yerin dibine

girmiştim senin yüzünden! "

Taylan'la Karan şaşkınca birbirlerine bakıyorlardı. Bakışları, maç seyreder gibi bir ona bir ötekine çevriliyordu. Hülya'nın sözlerinin ardından iki kardeş, önce yavaş sonra dayanamazmış gibi kahkahalarla gülmeye başladılar. Taylan başını Hülya'nın ensesine dayamıştı gülerken.

Hülya sinirlenmişti. Sina aksi aksi Demir'e bakıyordu. Tek kelime ikisinin ağzından aynı anda çıktı. "Nankör!"

İki kardeş daha gürültülü gülmeye başladılar. Sahra "Aaa yeter! Gitmeyin kocamın üstüne! Ne var yani yaptıysanız? Yapacaksınız tabii! Bizim sizden başka kimimiz var? Değil mi kocam?" dedi Demir'e dönüp. Uzanıp yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Ya Sahra, seni köpek gibi sevmesem valla bu cadıların canına okurum da sonra sen üzüleceksin diye katlanıyorum bu cadalozlara," dedi Demir, Sahra'ya hayran hayran bakarak.

Sina ve Hülya aynı anda kahkaha atmaya başladırlar. İkisi de uluma taklidi yapmaya çalışıyordu ama gülmekten beceremiyorlardı. Sahra, ne yapmaya çalıştıklarını anlayınca onlara katıldı. Üç adam şaşkınlıkla kızlara bakıyordu. Sina karnını tutuyordu. Hülya'nın gözlerinden yaş gelmişti. Sahra ayaklarını yere vuruyordu.

Karan başını yukarı kaldırdı. "Tamam. Anladık! Hadi anlatın! Bu sefer ne halt çevirdiniz?" dedi anlayışlı bir sesle.

Sina başını sallayarak kendisini toplamaya çalıştı. "Biz bir şey çevirmedik. Bugün Demir'in Sahra'ya yaptığı ilan-ı aşkı konuşuyorduk, birden onu hatırladık."

"Ne alakası var?" dedi Taylan merakla.

Kızlar birbirlerine sen anlat, sen anlat demeye başladılar. En nihayet Sahra anlattı kıkırtılarının arasında. Tekrar kahkahalar yükseldi masada.

Aradan dakikalar geçtikten sonra, herkes biraz toparlanınca Sina elini salladı. "Tamam. İyice suyunu çıkardınız. Şurada konudan uzaklaştık!" dedi, ciddi olmaya çalıştığı bir sesle. Sonra merakla bakan bakışlarını Taylan'a çevirdi.

"Şimdi bu Erol Doğu'nun planı hakkında bir şey öğrenebildin mi?" dedi ciddi bir sesle.

25. BÖLÜM

Taylan, Sina'nın sorusunun ardından birkaç saniye duraksadı, sonra kafasındakileri paylaştı diğerleriyle.

"Ayrıntılı değil tabii ki. Şimdilik senin peşinde değil. Avukatları ve parayla, abinin kazasının üstünü örttüler. Daha doğrusu paraya çevirdiler cezayı. O yüzden kendilerince o cephe kapandı gözüyle bakılıyor. Sanal saldırının kaynağını bulma konusunda epey kararlı. Çok hırslanmış çünkü çok para kaybetti. Üç adam getirttiğini söyledi. Kimler olduğunu öğrenemedim. İsim vermedi. Bunlar da sohbet esnasında koparabildiklerimden toparladıklarım anlayacağın. Adamların nerede kaldıklarını da söylemedi ama otellerde yer ayırtılmamış. Onu araştırdım. Benim tahminim, ya kendi köşkünde ya da başka bir evde üs kurdu onlara. Gözden uzak tutuyordur. Böcek'i elden kaçırdıkları için de çok öfkeli. Hala peşini bırakmış değiller. "Karan'a döndürdü bakışlarını. "Sen İbo'yla ne yaptın?" diye sordu.

"Bilgisayarı ulaştıracak. Yerini İbo'dan başka kimse bilmiyor. Şu an, en doğrusu bu. İbo'yla bugün birkaç yere gittik. Bazı kişilerle tanıştırdı beni. Onlar da yardım edeceklerine söz verdiler. Şu adamları bir şekilde geri göndermemiz lazım ama onunla ilgili henüz doğru düzgün, işe yarar bir plan yapamadık. Biraz daha üzerinde düşünmemiz lazım. Böcek'in listesini yarın getirecek İbo bana. Listedekileri en çabuk nereden tedarik edebileceğimizi belirler belirlemez yolculuğa çıkacağım," dedi Karan.

"Ben de yarın gruptakileri yoklamaya başlayacağım. Bir-

kaç ekmek kırıntısı bırakacağım. Bakalım satan kimmiş öğreneceğiz," dedi Sina.

"Ben yanında olmadan hiçbir yere gitmek, hiç kimseyle görüşmek yok!" dedi Karan Sina'ya sert bir şekilde bakarken.

Sina başını salladı. "Tamam. Anladık!" dedi isteksiz bir sesle. Karan'a her ne kadar bu konuda güvence verse de bildiğini okumaktan vazgeçmeyecekti. Sadece şu an bunu tartışmanın anlamı yoktu.

Taylan canı sıkkın şekilde konuşmaya başlarken yan gözle kucağındaki Hülya'ya baktı.

"Hülya'yı bulmak için dünya kadar adam tutmuş! Neyse ki gönderdiğiniz kargo, sürekli kullandığınız şube değildi de bulmaları zor olacak. Neredeyse tek tek insanlara soruyorlarmış," dedi sinirli bir sesle. Hülya'nın belindeki eli sıklaştı. Kızı iyice kendisine çekti.

Hülya suratını astı. "Resmen içeri mahkûm ettiler orospu çocukları!" diye mırıldandı.

"Biraz daha sabret!" dedi Taylan şefkatli bir sesle. "Sonra nereye istersen götüreceğim seni."

Sahra atıldı. "Sıkma canını. Dışardan ne istersen biz alır, getiririz. Sık sık bir araya geliriz. Evde kendi kendimize parti yaparız. Kusana kadar içeriz!" dedi, gülerek elini uzattı. Hülya uzanıp elini tuttu asık suratla.

"Çok sağ ol. Biliyorum, yalnız bırakmazsınız ama dışarıda dolaşmayı özledim. Üç gündür hiç dışarı çıkmadım! En son bara gittiğimiz gece işte. Resmen jübilem olmuş!"

"Hülya farkında mısın, ben de içeride mahkumum. Bir süre idare edeceğiz, ne yapalım?" dedi Sina üzgün bir yüzle.

"Tatlım bak, sakın sen üzülme. Asla kendini suçlama da! Ben öyle dramaya bağladım işte. İçeride olmak değil, daha çok tanımadığım adamların elinde fotoğrafımın dolanması canımı sıkıyor. O yüzden huysuzlanıyorum."

Sina da elini uzattı. Üç kızın elleri birleşti. "Bunu da atlatacağız! Moralleri bozmak yok! Ayrıca bak, bugün çok güzel geçti. Bu adamlar sizi gayet güzel oyalar, hiç canınızı sıkmayın!" dedi Sahra alayla.

"Kıskanç!" dedi Sina ve Hülya aynı anda, asık suratlarla.

Hepsi tekrar güldü.

Sahra Demir'e baktı. "Kocam, hadi gidelim artık. Çok geç oldu. Yarın sabah yine iş var maalesef!" dedi suratını düşürerek.

"Hayatım, eğer kendini daha iyi hissedeceksen yıllık iznini al, kızlarla takıl sen de," dedi Demir yumuşak bir sesle.

"Olmaz! O zaman yazın beraber gideceğimiz tatile çıkamayız. Zaten iki hafta iznim var biliyorsun."

"Ben aldırmam. Sen öyle mutlu olacaksan seneye çıkarız, ne yapalım," dedi Demir boynunu bükerek.

"Saçmalamayın! İlk defa beraber o kadar uzun tatil yapacaksınız! Olmaz! İzin falan kullanma Sahra. Bizi de merak etme. Akşamları gelirsin takılırız, olmadı hafta sonu. Ayrıca şu koca bebeğe biraz ilgi, şefkat göster. Meğer içinde bize karşı ne kin besliyormuş, kini azalsın bari!" dedi alayla ancak ters ters Demir'e bakmaktan geri durmamıştı.

Sahra kollarını Demir'e doladı. "Ömrüm o benim. Ömrüm!" dedi içtenlikle. Demir karısına baktı sevgiyle.

Ayağa kalktıkları an Taylan, Karan'a döndü. "Salim'e haber ver, çocukları bıraksın evlerine." "Söyledim, abi. Haberi var. Aşağıda bekliyor."

Hepsi birbirleriyle vedalaştılar. Sina arkalarından kapıyı kapayıp salona döndü. Mutfak tarafına geçerken Karan soru sorar gibi baktı.

"Mutfağı toparlayayım, öyle gelirim." Dedi, eliyle Karan'ı oturma grubuna yönlendirerek.

"Ben sana yardım ederim." diye mırıltıyla konuştu. O sırada yan yana kanepede oturan diğer ikisini başıyla işaret etti. "Onlar da biraz baş başa kalsınlar bari."

"Sen otur, dinlen. Nasılsa baş başa kalacaklar bütün gece." "Yok. Ben senin yanında kalmak istiyorum. Hadi toparlayalım şuraları." "Peki o zaman."

Birlikte masayı kaldırdılar. Karan bulaşıkları makineye yerleştirirken Sina kalan yemekleri küçük kaplara boşaltıp, kapaklarını kapatıyordu. Buzdolabını açıp tezgâhın üzerin-

dekileri içine koymaya başladığında Karan'ın sesini duydu.

"Daha şarap ister misin?" dedi. "Bilmem. Sen içecek misin?"

"Sen içersen sana eşlik ederim."

"O zaman bir kadeh koy beraber içeriz."

Sina tezgâhın üzerindekileri düzenlerken Karan elindeki kadehten bir yudum alıp, Sina'nın dudaklarına uzattı kadehi. Sina uzattığı kadehten bir yudum alırken Karan bir elini kalçasına indirdi ve parmaklarıyla kavrayarak kızı kendisine bastırdı. Sina elindekileri aceleyle tezgâhın üzerine bırakıp, zorlukla ağzındaki yudumu yuttu.

"Bari yutsaydım..." dedi sitemle.

Karan, elindeki kadehi hafifçe yan dönerek tezgâhın üzerine bıraktı. Şimdi boşta kalmış olan elini de diğerinin yanına indirdi ve iki eliyle kızın kalçalarını kavrayarak bedenlerinin altını birleştirdi. Yüzünü kıza çevirdi ve ağır hareketlerle başını eğerek boynunu öptü. Sonra dudaklarını dokunduğu tenden ayırmadan çenesine kaydı, ardından yanağının üzerinden kızın dudaklarına doğru hareketlendi. Sina gözlerini yumup, anın hazzına bıraktı kendini. Sert talepkâr dudaklar nazikçe kendi dudaklarına sürtündü.

Karan kızın alt dudağını dişlerinin arasına aldı, hafifçe çekiştirdi. Burunlarından çıkan düzensiz nefesler birbirine karışıyordu. Karan oyun oynar gibi minik öpücükler konduruyordu dudaklarına. Sina, kalp atışlarının denetlenemez seviyeye ulaştığını hissetti. Kalbi delicesine atarken bir adım geri atarak tezgâha doğru çekildi. Elleriyle tezgâhın kenarını kavradı. Kalçası tezgâha dayandığında gözleri yavaşça açıldı. Karan, yüzünde yaşadığı anın vermiş olduğu hazla kendinden geçmiş gibi dudaklarını yüzünde gezdirmeye devam ediyordu. Tezgâh ve Sina'nın arasında kalmış olan ellerinin ezilmesini de umursamamıştı. Bunun nereye gideceği belliydi.

Sina, Karan'ın kendinden geçmiş halini izlerken içinde intikam davulları çalmaya başlamıştı. Aslında bunun manasız ve saçma olduğunu biliyordu ancak yine de kendisini durduramıyordu. Karan'ın kendisine sunduğu her şeyi sonuna

kadar alma isteğine karşı koyamıyordu. Yaşadığı her saniyede içinde hissettiği eksiklik duygusu, kendisine sunulan bu sevgiyi sonuna kadar kullanma isteği doğuruyordu. Sanki böyle tamamlanacakmış gibi. Sanki böylece o değersiz hissettiği benliği, bir değere kavuşacakmış gibi. Bencilce olduğunun farkında da olsa Karan için vazgeçilmez olmak, şu an onu iyi hissettiren tek şeydi. İnanmayan ruhunu, doyumsuz benliğini tatmin etmeye ihtiyacı vardı. Karan karşısında çaresiz kalsın, her defasında yine ve yeniden onu seçsin istiyordu. Öyle bir savaş veriyordu ki o an kalbinin arenasında; biri bu doyumsuz kaltaktan nefret ederken, diğeri çaresiz, ruhu parçalanmış, kalbi kırılmış haliyle ondan anlayış beklercesine saldırıyordu. Savaşı, mahzun bakışlarıyla yüreğinin tam ortasına bıçağı saplayan kaltak kazandı. Hakkıydı onun! Dağılan parçalarını bir araya getirecek tek şey Karan'ın sonsuz, bütünleyici sevgisiydi. Kendisini tam hissedebilmek için bu adamın ruhuna ihtiyacı vardı. Koşulsuz ve şartsız, sadece kendisine ait olacak ruhuna.

Kaşının birini kaldırıp "Cezan bitti demedim ki?" dedi, olabildiğince kuru ve ciddi bir sesle.

Duyduklarıyla Karan'ın hareketleri bir anda duraksadı ve yüzü dondu. Ağır ağır kıza doğru eğilmiş olan vücudu dikildi. Kendini toparlamaya çalışırcasına yüzüne gülümser bir ifade oturtmayı denedi. Masumca gözlerini açıp Sina'nın şaka yaptığını düşünerek, "Başka ceza bulacaktın!" dedi alçak sesle.

Sina ciddi bir yüzle başını iki yana salladı.

"Olmaz! Başka bir şey bul!" dedi Karan aksi bir sesle.

Sina cevap vermeden ona bakıyordu. Karan kaşlarını çattı. Başını hızla iki yana sallarken bir adım geri çekilerek konuşmaya başladı.

"Başka bir şey söyle! Başka bir şey yapmamı iste... Ne istersen! Bu olmaz!"

Sina ifadesizce bakmaya devam etti. Yüz ifadesini düz tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Karan'ın panikten sesi kısıldı. "Sina! Beni öldürme! Ya-

tak dışında her türlü cezana razıyım. Beni senden mahrum etme!"

Sina adamın paniklemiş ve gerilmiş ifadesine donuk bir yüzle bakmaya çalışırken yüreğine oturan sızıya karşı koyamadı. Sanki nefes alamıyormuş gibiydi Karan. Bir elini boğazına götürmüş, çaresiz bakışlarını paniklemiş bir canlı gibi etrafta gezdiriyordu. Karan'ın tepkilerini, belli etmediği bir şaşkınlıkla izlerken öne doğru bir adım attı. Gözlerini Karan'ın gözlerine dikti anlamaya çalışır gibi.

"Bu kadar mı korkutucu geliyor ayrı yatmamız?"

Karan başını hızla kıza çevirdi. Yüzü gerilmiş, hissettiği panikle gözlerinin etrafı kızarmıştı.

"Korkutucu ne ya? Öldürücü benim için! Ben sensiz yatarsam nefes alamıyorum. Ben, gece senin kollarında yatacağım diye günü çıkarıyorum. Yemin ederim bir daha asla hiçbir yoğunluk seni aramama engel olmayacak! Bak! Aldım dersimi! Yatakla cezalandırma beni! Ölüyorum ben sensiz, anla ne olur ya!"

Sina bir adım daha attı, kollarını kaldırıp genç adamın boynuna sardı. "Sen hakikaten manyaksın!" diye mırıldandı, şaşkın bir tonla.

"Ne dersen de! Her lafına razıyım. Yeter ki sana dokunmaktan mahrum etme beni!"

"Panikleme hemen!"

Karan kollarını beline doladı. Sina'nın ne yapmaya çalıştığını yeni anlamıştı. Sıkıca kıza sarılıp, kendine bastırdı. Yüzünü kızın boynuna bastırdı. "Sina! Yapma bana böyle şeyler! Bak şakası bile bana atak geçirtiyor!"

Karan'ın şiddetli, düzensiz kalp atışlarını hissedebiliyordu Sina. Aynı anda iki duygu arasında sıkışıp kaldı. Bir yandan bundan sadistçe haz duyuyor, bir yandan bunu ona yaptığı için üzülüyordu.

"Yolculuklar başlayınca ne olacak?" dedi mırıldanarak. Başını Karan'ın omzuna yasladı.

"Şimdiden kâbusum oldu zaten. Elimden geldiğince aynı gün gidip geleceğim. İlk uçak ne zamansa işi bitirip hemen döneceğim."

"Birkaç saatlik yolculuklar sorun olmaz da daha uzak mesafeye gitmek zorunda kalırsan zor olacak!" "İlk adres yakın yerleri zorlarız. Olmazsa hiç dinlenmeden gidip gelirim."

"Perişan olursun."

"Olayım. Gelir senin kollarında dinlenirim."

"Karan! Bazen beni çok korkutuyorsun! Bu çok hastalıklı bir şey."

"Biliyorum. Elimde değil... Sadece sen ol, dünyada başka hiçbir şeyin önemi yok benim için."

"Ben seni hiç hak etmiyorum," diye mırıldandı Sina üzüntüyle. Karan'ın söylediği kelimelerin gerçek olmasını o kadar çok isterdi ki. Sadece kendisinin Karan'a yetmesi, başka hiçbir şeyin öneminin olmaması ya da bir süre sonra başka beklentilerle dolmamasını öyle çok isterdi ki.

"Asıl ben seni hiç hak etmiyorum. Ben bütün manyaklıklarımın farkında değil miyim sanıyorsun? Sana cehennemi yaşatıyorum ama sadece senin yanında huzur buluyorum."

Sina Karan'ın sözleriyle titredi. Adamın onu bu kadar sevmesine inanamıyordu. Normal değildi belki ama sanki onun da aynen böyle hastalıklı bir şeye ihtiyacı varmış gibi her şey çok doğal geliyordu ona. İçinden kopan kelimelere karşı koyamadı.

"Karan... Ben galiba sana çok fena âşık oldum!" dedi fısıldayarak.

Gözleri dolu doluydu. Bu itiraf onun için güçtü ancak dudaklarından dökülmesine engel olamamıştı. Belki bir gün bunun için pişman olacak, karşısında ona her şeyini sunmuş olan adama büyük hayal kırıklığı yaşatacaktı. Belki hiçbir zaman onun duymak istediklerini söylememiş olsa Karan ümit etmeyecek, kaçınılmaz son geldiğinde, bunu çok daha kolay atlatmış olacaktı ama öyle bir çıkmazdaydı ki içindeki Doğrucu Davut, yaşadığı ana hakkını vermek istemişti. En azından onunla yaşadığı her anda dürüst olmak, içinden geldiği gibi davranmak ve hiç değilse ona bunu vermek istemişti. Verebileceği başka da bir şeyi yoktu zaten. Sadece kırgın, mağlup ancak yalnızca Karan'a karşı hissettiği bir aşkla atan

kalbi vardı. Elinde avucunda olan tek şey oydu, ona da Karan sahip olsun istedi

Karan duyduğu kelimelerle put gibi kalakaldı. Vücudu kaskatı kesildi. Yavaşça Sina'yı kollarından geri iterek yüzüne baktı emin olmak istercesine. Sina'nın gözünden düşen bir damla yaş, yanağından aşağı aktı. Mutfağın ortasında birbirlerine bakıyorlardı. Karan'ın elleri Sina'nın belindeydi.

"Ulan sen benden ayarsızsın! Mutfağın ortasında mı söylenir bu?" diye fısıldadı, kapkara gözlerinde ateşlerle Sina'nın yaştan parıldayan yeşil gözlerine bakarak.

"Şimdi içimden geldi!" dedi Sina. Gülümsemeye çalışarak omuzlarını silkti.

Karan aniden Sina'nın eline yapışıp, çekiştirerek yürümeye başladı. Acele adımlarla salonu geçerken başını çevirmeden kanepede Hülya'nın kucağına uzanmış Taylan'la ikisine, "Siz de siktirin gidin evinize! Eviniz var, değil mi? Benim salonumda sevişecek haliniz yok!" dedi aksi bir sesle. Hiç duraksamadan, arkasından kızı çekiştirerek yatak odasına giden koridora yönelmişti.

Sina arkasından sürüklenirken, özür diler gibi bakarak mahcup bir yüzle boştaki elini kaldırdı ikisine.

"Manyak bu!" dedi Hülya çemkirerek. "Adam yorgunluktan ölüyor şurada! Yemedik salonunu! Geri zekalı!"

"Aldırma sen ona!" diye mırıldandı Taylan umursamadan. Gözleri kapalıydı. Dudaklarının ucu kalktı. "Al işte! Bak, ergen libidosu senin kardeşinde var!" dedi aksi aksi Hülya. Elleri Taylan'ın saçındaydı.

"Siktir et! Adam haklı! Sen izin versen aynını ben yapacağım. Oysa burada uslu uslu yatıyorum," diye mırıldandı Taylan.

Hülya şaşırarak Taylan'a eğdi başını. "Sen adabıyla yaparsın! Şunlara baksana tavşanlar gibi oldular!"

"Hülya?"

"Efendim?"

"Senden izin çıktığı gün, bak söylüyorum, üç gün yatak odasından çıkarmayacağım seni," dedi Taylan sakin bir sesle.

Konuşurken hala gözlerini açmamıştı.

Hülya vücuduna ateş bastığını hissetti. "Şimdilik uslu duruyoruz, değil mi Zeus?" dedi temkinli bir sesle.

Taylan başını sallayarak mırıldandı. "Zor oluyor... Ama uslu duruyoruz..."

Hülya eğilip Taylan'ın alnını öptü. "Tanrılar dayanıklıdır!" dedi çocuk eğlercesine.

Taylan aniden elini uzatıp Hülya'nın ensesini kavradı. Kızın başını aşağı çekip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Hülyanın bal rengi saçları yüzünün iki yanından sarkmış, Taylan'ın yüzünü okşuyordu. Dudaklarının arasında birkaç santim boşluk kala gözlerini yavaşça açtı. İçinde minik, yaramaz yıldızların yanıp söndüğü karanlık gözlerini, Hülya'nın şaşkınlıkla kocaman açılan ela gözlerine dikti ve mırıldandı.

"Tatlım, ben sıradan bir erkeğim!" dedi, Hülya'nın dudaklarına dudaklarını bastırarak.

Ağzını açıp kızın dudaklarını içine aldı. Hülya kalp atışlarına yetişemiyordu. Bu adam, bu kadar güzel öpmek zorunda mıydı? Taylan dilini ağzından içeri kaydırınca, Hülya titreyen ellerini adamın yüzüne bastırdı. Taylan dudaklarını çekmeden yerinde doğruldu. Ayağa kalkarken Hülya'yı kucağına çekti. Hülya bacaklarını adamın beline doladı. Taylan öpmeye devam ederken ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. Hülya'nın iki eli adamın yüzünde, ateşle karşılık veriyordu. Birbirlerinden ayrılmadan öpüşmeye devam ederek karşı dairenin önüne geldiler.

Taylan kendi dairesinin önüne gelince cebinden anahtarı çıkarıp, kapıyı açmak için sadece birkaç saniye dudaklarını çekti. Hülya kesik kesik nefes alarak alnını adamın yanağına yasladı. İçinde takla atan muzır, hevesli kız, olacakları sabırsızlıkla bekliyordu. Taylan kapıyı açıp içeri girdi ve ayağıyla kapıyı kapadı. Tekrar kucağındaki kızın dudaklarına uzandı. Yol boyunca dudaklarını kızın dudaklarından çekmedi. Yatak odasına gelince yeniden zorlukla dudaklarını kızdan uzaklaştırdı ve yavaşça kızı ayaklarının üzerinde bıraktı. Yatağın ucunda, birbirlerini ateşli gözlerle izlerken ayakta diki-

liyorlardı. İkisi de nefes nefese kalmış, göğüsleri aldıkları her nefeste hızla inip kalkıyordu.

Taylan gözlerini Hülya'ya dikip, ellerini üzerindeki tişörte götürdü.

"Biliyorum. Şimdilik ileri gitmek yok ama bu gece seni sevmeme izin ver. Söz, istemediğin hiçbir şey olmayacak!" diye mırıldandı.

Hülya büyülenmiş gibi adama bakıyordu. Yavaşça başını salladı. Ona güveniyordu. O, hayatı boyunca böyle şeyler hissettiği ilk ve tek adamdı. Sonsuz bir güvenle kendini teslim ettiği tek adam.

Taylan, yavaşça üzerindekini çıkardı. Sonra kendi gömleğini çıkardı. Gözlerini bir an bile birbirlerinden çekmemişlerdi. Hülya üzerinde sutyenle onu seyrediyordu. Adamın muhteşem vücudunu seyretmeye doyamıyordu. Göğsündeki tüyler Hülya'ya çok seksi göründü. Çok değil ama parmaklarının ucuyla dokunacak kadar tüylüydü göğsü. Taylan bir adım atıp, kollarını kızın etrafına doladı. Elleri sutyenin kopçasına uzandı. Hülya'nın göğüsleri, Taylan'ın çıplak tenine değdi. İstemsiz bir ürperti bedenini yalayarak geçti. Taylan yumuşak hareketlerle kopçayı açtı ve sutyenin askılarını omuzlarından kaydırdı. Bir adım geri çekildi, sutyeni parmaklarının ucunda tutup, gözlerini kızın diri göğüslerinden ayırmadan yere bıraktı.

Ellerini yavaşça uzatıp göğüslerini kavradı. Hülya hazla gözlerini kapayarak istemsiz bir soluk aldı. Taylan kararmış bakışlarını kızın yüzüne çevirdi. "Çok güzeller!" diye mırıldandı, ellerinin baskısını arttırarak.

Hülya, hafif bir meltemde sallanan yaprak gibi titreyerek, hiçbir şey demeden, yarı aralanmış gözlerle adama baktı. Ellerini kaldırarak adamın kollarının üstüne koydu. Ayakta durabilmek için bu desteğe ihtiyacı vardı. Taylan, avuç içlerini göğüs uçlarına sürterek ağır hareketlerle, daire çizer gibi dolaştırdı ellerini hafif dokunuşlarla. Hülya gözlerini kapadı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı ve alt dudağına dişlerini geçirdi. Kalbi, göğüs kafesinin altında çırpınıyordu heyecan-

la. Taylan ellerini yavaşça geri çekti. Hülya merakla gözlerini açtı, elleri yanına düştü.

Taylan yakıcı gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan, pantolonun kemerini çözüp fermuarı indirdi ve ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Ayağının ucuyla kenara attı. Tüm bu süreç içinde, ikisi de gözlerini birbirinden bir an bile ayırmamıştı. Taylan, üzerinde siyah bir boxer'la kalınca yavaşça yere diz çöktü. Çenesini yukarı kaldırmış, gözlerini kızın gözlerine kilitlemişken Hülya'nın şortuna uzandı.

Ağır ve yumuşak hareketlerle şortun düğmesini çözdü ve fermuarı aşağı indirdi. Şortu yavaşça bacaklarından kaydırdı. Hülya üzerinde tek bir çamaşırla kalmıştı. Taylan uzanıp çamaşırın üstünden kasığını öptü. Hülya tekrar titredi. Elleri Taylan'ın omuzlarını kavradı. Taylan ayağa kalkarken, Hülya'yı kollarının altından kaldırıp kucağına aldı. Bir adımda yatağa varıp, kızı yavaşça yatağa bıraktı. Dizini yatağa bastırıp üzerine doğru eğildi. Hülya'yı yatağın başına doğru çekti ve kendisi de yukarı doğru hareket etti. Tek dirseğinden destek alarak başını eğdi ve kızın dudaklarına doğru yaklaştı. Minik bir öpücük kondurdu.

"Korkma! İstemediğin hiçbir şey olmayacak!" diye fısıldadı.

Hülya başını salladı belli belirsiz. Gözlerini adamın gözlerinden ayıramıyordu. Kendi ela gözleri, adamın kara gözlerine kilitlenmiş gibi hissediyordu.

"Sadece sana dokunmak, tenini hissetmek istiyorum!"

Taylan arzuyla fısıldadı ve tekrar dudaklarını öptü yavaşça. Hülya karşılık verdi. Taylan dilini ağzının içine sokunca sabırsızca kendi diliyle karşıladı onu. Taylan dirseğini dayadığı kolunu hareket ettirdi ve elini Hülya'nın yüzüne yaklaştırıp yanağına bastırdı. Kocaman eli, kızın yüzünü neredeyse kaplamıştı. Başparmağı ile hafifçe, Hülya'nın alt dudağına dokundu. Diğer eli yavaşça uzandı ve kızın göğsüne kapandı. Hülya'nın vücudu yay gibi gerilirken dudaklarından bir inilti çıktı.

"Öyle muhteşemsin ki bazen gerçek olamayacağını düşü-

nüyorum," dedi Taylan hayranlık dolu bir sesle. Gözleri, kızın arzuyla pembeleşmiş yüzünde, yatağa dağılmış bal rengi saçlarında, pürüzsüz pembe teninde ve avucunun içindeki muhteşem göğüslerde dolaşıyordu. Böyle bir varlığın gerçek olabilmesi bile mucizeydi ona göre.

Hülya şaşırarak ona baktı. Daha önce hiç güzel olduğunu düşünmemişti. Elbette çirkin olmadığını biliyordu ama Taylan'ın gözlerinde gördüğü hayranlığa neden olacak güzellikle olmadığını da biliyordu. Taylan onun yüz ifadesine baktı şaşırarak. "Ne?"

"Ben o kadar güzel değilim ki!" dedi Hülya mırıldanarak. Sesinde öyle bir tını vardı ki buna gerçekten inandığı belliydi. Ona göre sıradan bir görünüşü vardı.

Taylan'ın dudağının ucu kalktı. Hülya'nın hayran kaldığı çarpık gülümseme oturmuştu yüzüne. "Tatlım, sen hangi aynaya bakıyorsun?" dedi Taylan alayla.

"Normal aynaya!" diye cevap verdi Hülya, transta gibi.

"Senin o normal dediğin lunaparklardaki abuk sabuk gösteren aynalardan olmasın!" "Yooo. Normal ayna işte. Evlerde oluyor ya!"

Taylan başını arkaya atıp kahkaha attı. "Sen nasıl bu kadar sevimli ve masum ama aynı zamanda bu kadar seksi olabiliyorsun acaba?" dedi.

"Bu galiba senin yanında oluyor daha çok!"

"Buna sevindim. Mümkünse diğer hemcinslerimin yanında olmasın!"

"Kıskançlık!?" diye sorarken Hülya, kaşlarını kaldırmıştı. İnanamadığı bir şaşkınlık içindeydi.

"Tahmin bile edemezsin boyutunu!"

"Sen? Sen kıskanmazsın ki!"

"Sebep?"

"Sen Taylan Turanlı'sın. Seni kıskanırlar! Senin kıskanacağın hiçbir şey olamaz!"

"Sen varsın!"

"Benim kıskanılacak bir yerim yok ki."

"Hülya! Nefes aldırmam sana! Sen kendine nasıl bir gözle

bakıyorsun bilmiyorum ama şimdilik eve kapadım, sakin sakin duruyorum. Dışarı çıkmaya başladığın an... Nefes aldırmam sana çünkü ben anladım, sen kendinin farkında değilsin!"

Hülya, anlamayan gözlerle baktı Taylan'a. Taylan, kızın yüz ifadesindeki masumiyeti görünce dudaklarına kapandı. Göğsündeki elini hareket ettirip, kızın göğsünü sıktı avucuyla. Başparmağını göğüs ucunun etrafında dolaştırdı. Tomurcuk gibi açılan ucu, iki parmağının arasına alıp sıkıştırdı. Hülya inledi kalçası yukarı kalkarken. Taylan, Hülya'nın dilini emmeye başladı. Tekrar dudaklarına kapandı. Dizini kızın bacaklarının arasına koydu. Açlıkla kavradığı dudakları zorlukla serbest bırakarak dudaklarını kızın boynuna indirdi.

Ve sonrasında tüm kontrolü Taylan eline aldı. Saatler boyu Hülya'nın vücudunda öpmediği, dilini dokundurmadığı tek bir nokta bırakmadı. Kızı yüz üstü çevirdi, yumuşak hareketlerle saçlarını bir omzuna atıp, ensesini açığa çıkardı. Ensesinden başlayarak ağır ağır, tadını çıkara çıkara bütün vücudunu öptü, diliyle ıslak izler bıraktı. Hülya, ateşle yanan yüzünü serin çarşaflara gömmüş, vücudunda hafif titremelerle gözlerini kapamış, zapt edemediği inlemelerle adamın dokunuşlarının tadını çıkarıyordu. Kendini cennette gibi hissediyordu. Taylan onu incitmekten korkarcasına dokunurken Hülya tamamen kendinden geçmişti. Böyle bir hissin varlığından bile haberi yoktu. Adamın okşayan ellerinin, kor gibi yanan dudaklarının ve şehvetli dilinin insafına bırakmıştı kendini. Bir teslimiyetin, bu denli muhteşem bir arzuyu da beraberinde getireceğini hayal dahi etmemişti.

Bir süre sonra Taylan, kızı sırt üstü çevirdi ve aynı şekilde tüm bedenini okşadı, öptü ve dudaklarının değdiği her noktanın tadına baktı. Elleri hiç durmuyordu. Kızın bedenini, sanki bir kelebeğin kanadına dokunur yumuşaklıkta okşamaya devam ederken, dudakları kızın tenini yağmalıyordu. Kor gibi yanan dudaklarını kızın göbeğinden aşağıya kaydırdı. Karnını, çamaşırın üzerinden en hassas yerlerini öptü ve dudaklarını bacaklarının üzerinde okşarcasına kaydırarak

ayak bileklerine kadar ilerledi. Doyumsuz ziyafetinin tadını çıkarıyordu. Kızın küçücük ayaklarını avucunun içine aldı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve Hülya'nın gözünün içine bakarak, ayak parmaklarını tek tek ağzına alıp emdi. Topuklarını ısırdı, bileklerini öptü. Dudakları kızın ayaklarında taparcasına dolanıyordu.

Hülya kendinden geçmişti. Yüzü alev alevdi. Vücudundaki ateş lava dönmüş, damarlarını dağlıyordu. Gerginlikten tüm vücudu tel gibiydi. Titriyor, inliyordu. Neredeyse Taylan'a, sonuna kadar git, diye yalvaracak gibi hissediyordu ancak biliyordu ki Taylan söz vermişti ve o istese de bu olmayacaktı bugün. Hülya gönüllü bir teslimiyetle anın hazzına bıraktı kendisini.

Taylan öne doğru eğildi, kalçalarının yanından çamaşırına uzandı. Parmaklarını kanca gibi çamaşırın iki yanına taktı. Gözlerini Hülya'dan ayırmadan, yavaş yavaş çamaşırı çıkardı.

"Söz verdim! Sen istesen de bu gece gitmeyeceğim sonuna kadar ama rahatlamanı da istiyorum. O yüzden kendini bana bırak."

Hülya çekinerek başını salladı usulca.

"Güveniyorsun bana değil mi?" dedi Taylan alçak sesle.

Hülya yine başını salladı. Ela gözleri, hissettiği arzuyla açık yeşile dönmüştü.

Taylan, kızın külotunu bacaklarından sıyırdı ve yere attı. Ardından hareketlenerek kendi çamaşırını çıkardı. Dizlerinin üzerindeki çıplak adama dikilen Hülya'nın gözleri, gördüklerine inanamazmış gibi kocaman açılmış, yüzünde şok denecek bir ifadeyle donmuş gibi bakıyordu. Kıpırtısız, hayretten açılmış gözleri, tıpkı far görmüş tavşan gibiydi. Adam iriliğinin hakkını vermişti. Taylan, kızın yüzündeki afallayan ifadeye baktı. Kaşlarını çattı.

"İlk defa mı görüyorsun?" dedi temkinli bir sesle. Hülya gözlerini ayırmadan başını salladı. "Siktir!" dedi Taylan hayretle.

Hülya aceleyle bakışlarını adamın gözlerine kaldırdı. "Ne oldu?" dedi ürkerek. "Sen daha önce kimseyle birlikte olma-

dın mı?" dedi şaşkınca.

"Hee, önüme gelenle yatıyorum," dedi kız aksi aksi. Anında çemkirme moduna geçmişti. Kaşlarını çatıp başını yana çevirdi sinirle.

Taylan uzanıp, eliyle çenesini tuttu.

"Ne demek önüne gelenle? Laf mı şimdi bu?" Sesindeki sinirli tona engel olamamıştı. Kaşları çatılmıştı kıza bakarken Hülya dik dik ona baktı. "Seninki laf mı?"

"Şaşırdım! E, bir de kendime kızdım..." Saatler sonra ilk defa bocalamış gibiydi. Hülya soru sorar gibi baktı kaşlarını kaldırarak.

"Korktun mu?" dedi Taylan endişeyle.

"Çocuğum ya ben, korktum!" dedi Hülya, yine aksi bir sesle.

Taylan ofladı. Sıkıntıyla elini kaldırıp, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bizim seninle işimiz var! Her şeye aksileşiyorsun!"

Hülya küskün gözlerle baktı sadece.

"Tatlım... İlk defa gördüğün için endişelendim. Korktun sandım. Tamam... Adım adım gideceğiz." "Başladık yine! Adım adım..." Hülya gözlerini devirdi, sıkıntıyla derin bir nefes koyuverdi.

"Anladım şimdi neden hemen istemediğini. Çok haklısın. Sen hazır olana kadar yapmıyoruz bir şey ama bu, senden uzak kalacağım anlamına gelmiyor."

Hülya sorarcasına baktı tekrar. "Tadına bakmak istiyorum."

"O ne demek?" diye sordu Hülya mırıltıyla. Sesinde gergin, heyecanlı bir merak vardı.

Taylan, yüzünde çarpık bir gülümseme oluşurken şeytani bakışlarını, kızın meraklı bir beklentiyle bakan gözlerine dikti. Kaşlarını kaldırdı haylazca ve gözlerini kısarak cevap verdi.

"Birazdan bacaklarının arasına girip kendime ziyafet çekeceğim demek."

Hülya'nın kalbi tekledi. Ciğerlerine sesli kısa bir soluk çe-

kerken elini kaldırıp, sanki yerinden çıkmasını engellemek ister gibi kalbine bastırdı. Taylan uzanarak elini, onun elinin üstüne koydu. Arzuyla kararmış gözlerini kızın gözlerinden çekmeden, dudaklarından öptü hafifçe.

"Kendini bana bırak, tadını çıkar... Bir de elin hep burada kalsın, hisset kalp atışlarını... Ve yalnızca benim için, benim yüzümden öyle attığını bilerek dinle o atışları..." diye mırıldandı.

26. BÖLÜM

Taylan'ın dudakları kızın yüzünde dolaştı. Tüy hafifliğindeki dokunuşlar, Hülya'nın dudaklarında hissettiği zevki gösteren minik bir gülümseme oluşturdu. Taylan'ın boynuna inen dudakları içini ürpertmiş, istemsizce yanağını Taylan'ın başına yaslamıştı. Vücudunda düşük voltajlı elektrik akımına neden olan dudaklar, boynundan aşağıya inerek göğüslerinin arasındaki vadiye ulaştı. Taylan'ın dili dudaklarını takip ediyor, Hülya'nın bedeninde daha önce hiç hissetmediği sürekli bir devinime yol açıyordu.

Taylan dudaklarını ve dilini uzun süre kızın dolgun göğüslerinde dolaştırdı. Hülya'yı kendinden geçiren, beyninin içinde havai fişeklerin patlamasına neden olan dokunuşlarla çıldırtmıştı. Ardından ipeksi ten üzerine kondurduğu minik öpücüklerle kızın karnına ulaştı. Hülya ellerini uzatıp, parmaklarıyla adamın gür saçlarına dokundu. Parmakları kıvrıldı ve bir şeylere tutunma ihtiyacıyla ipeksi yığına dolandı. Adamın dudakları daha aşağılara inerken elleri kızın bacaklarını okşuyordu. Avuç içlerini bacaklarının üst kısmında dolaştırdı ve iki elini kızın bacaklarının iç kısmına dayadı.

"Aç bacaklarını bana!" dedi Taylan alçak sesle.

Hülya önce gerildi, derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştı İçgüdüyle birbirine bastırdığı bacaklarını, kendine hâkim olmaya çalışarak açmasına izin verdi. Hareketleri tutuktu ancak Taylan'ın talimatlarını takip ediyordu. Taylan, en hassas noktasına önce bir öpücük bıraktı. Kız irkilerek kasıldı. Başını geriye atmış, gözleri kapalı, vücudundaki ürpertilerle başa

çıkmaya çalışıyordu.

Taylan kızın bacaklarının arasına yüzüstü uzandı, ellerini kızın kalçalarının altından geçirdi ve bacaklarının arasını yüzüne kaldırdı. Gördüğü manzarayla başı dönmüştü bir an. İlk defa bir kadının karşısında kala kaldığını hissetti. Hayatı boyunca daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Onun hayatına giren kadınlar kendilerinden emin, kadınlıklarının farkında olan ve bunu da rahatlıkla kullanan kadınlardı. Şimdiye kadar böylesine masum bir varlıkla karşı karşıya gelmemişti ve şimdi, kendisini sadece ona adamak istiyordu.

"Tadını çıkar tatlım. Birazdan uçacaksın!" dedi başını kaldırıp, Hülya'nın gözlerine seksi bir bakış atarak. Hülya baygın gözlerle Taylan'a baktı ve adamın yanan gözlerinin içindeki şefkati görünce sarsıldığını hissetti. Taylan ona, bir mucizeye bakar gibi bakıyordu.

Taylan yumuşak, şefkatli bir hareketle dudaklarını kızın karnının altına bastırdı. Ardından Hülya'yı başka bir boyuta taşıyan haz dolu işkence başladı. Hülya istemsiz bir çığlık attı. Böyle bir şeyi beklemiyordu. Adamın dili en mahrem noktasının etrafında dolaşıyordu. Burnuyla dürtüyor, derin nefes alıyor, kokluyor ve sürekli öpücüklere boğarken akla gelmeyecek seksi şeyler söylüyordu. Hülya, adamın uçacaksın derken ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Şu an kalkış aşamasındaydı ve bu şekilde devam ederse her an uçmak üzereydi.

Taylan, dilinin ucuyla sürekli uyarılar gönderirken ağzının içinde mırıldandı.

"Şimdi biraz sakin ol! Düşündüğün şeyi yapmayacağım. Sadece daha fazla zevk almanı istiyorum."

Hülya vücudu titrerken, "Bunun daha fazlası ne olur ki?" dedi nefes nefese. Parmaklarını çarşafa geçirmişti.

Taylan "Sakin!" diye fısıldarken işaret parmağını, hafifçe kızın içine doğru itti. Hülya çıldırmış gibi bir çığlık attı tekrar. İçinde patlayan duygular, bedenini paramparça edecek gibi hissediyordu.

Taylan elini geri çekti ve hızla başını kaldırdı. "Canın mı

yandı?" dedi endişeyle.

"Hayır." dedi kız, nefes nefese başını iki yana sallarken. Saçları etrafa dağılırken birkaç tutam, terden ıslanmış yüzüne yapıştı.

Taylan başını tekrar eğdi. İşaret parmağının ucunu yeniden içeri doğru itti. Hülya derin bir soluk alıp inledi. Taylan bu sefer dudaklarını bastırdı. Parmağını hafifçe hareket ettirirken diliyle sert vuruşlara başladı. Dakikalar geçtikçe Hülya uyuştuğunu hissediyordu. Her şey bulanık, her şey çok uzaktaydı sanki. Dünyanın merkezi şu an Taylan'ın dilinin dolaştığı yerdeydi. Vücudunun havalandığını düşündü. Sanki ruhu bedenini terk ediyor gibi bir hafifleme hissetti. Taylan hareketlerini seri ve hızlı bir şekilde devam ettirirken Hülya, içinde bir yanardağın patladığını düşündü. Kulakları uğuldamaya başladı. Dudaklarının arasından çıkan çığlığa ve yüksek sesli inlemelere karşı koyamıyordu. Alevler her yanını sararken birkaç saniye bilincini yitirdi.

"Taylan!" Neredeyse yardım çığlığı çıktı dudaklarından. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu derece yoğun bir şeyi hayatı boyunca yaşamamıştı. Nefesini toplamaya çalışırken hıçkırarak ağlamaya başladı. Taylan panikle kendini yukarı çekip, kızı kollarına aldı.

"Şşşt... Özür dilerim. Özür dilerim. Canını mı yaktım?" Hülya başını iki yana salladı. Konuşamıyordu.

"İyi misin?" dedi Taylan, kızı sımsıkı kollarında tutarken. Kollarının arasındaki kız, sanki kırılıverecekmiş kadar narindi. O an kendine korkunç derecede öfkelendi. Hülya hazır değildi ve ona, bunu yaptığı için kendisinden nefret etti.

Hülya başını salladı. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Kalp atışları hala düzene girmemişti. "Zeus bu neydi? Ben öldüm sandım!"

Huşu içindeki kız, gevşemiş yüzünde parlak bir gülümsemeyle, baygın gözleri tavana dikili halde meleksi bir görünüme sahipti.

"Tatlım, sen daha önce hiç orgazm da mı olmadın?"

"Nasıl olayım ya? Saçma sapan konuşma! Daha önce kim-

seyle beraber olmadım, dedim ya."

"Mastürbasyonda mı yapmadın?"

"Taylan! Ya Taylan! Sen niye böyle konuşup beni utandırıyorsun? Ben niye kendimi elleyeyim?"

"Ne dedim ki? Bunlar normal şeyler!"

"Allah'ım ne suçum vardı? Acaba kendi yaşıtım biriyle olsam salak salak utanmadan daha kolay mı atlatırdım?" diye söylendi Hülya.

"Hani yaş senin için sorun değildi?" dedi Taylan alınmış bir sesle.

"Değil tabii ama senin gibi feleğin çemberinden geçmiş bir adam, benimle havadan sudan bahsediyormuş gibi konuşunca utanıyorum. Bu kadar tecrübeli olman beni korkutuyor."

"Korkma! Benimle ilgili hiçbir şeyden korkma! İkide bir de başka adamlar deyip durma, acayip asabım bozuluyor."

"Ama sen de beni utandırma!"

"Utan! Ben senin utanmanı seviyorum. Suratın kıpkırmızı olunca acayip sevimli oluyorsun. O zaman daha büyük bir istekle her tarafını öpmek, sevmek istiyorum."

"Ya ben sana yeterli gelmezsem?" dedi Hülya, korkuyla gözlerini kocaman açarak. "Sen bana fazla yetersin de ben sana yetemezsem diye endişeleniyorum."

"O niyeymiş?"

Taylan cevap vermeden ona baktı. Hülya canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. "Yine mi şu saçma sapan konu? Buna neden takıldık anlamadım ben. Ben ölüyorum senin vücuduna. Sen hiç yirmi yaşındakilerde bile böyle vücut gördün mü?"

Elini uzatıp Taylan'ın kaslarla kaplı göğsünü okşadı. Bedenini yan çevirerek dudaklarını adamın göğsüne bastırdı sevgiyle. Başını geri çekti ve parmaklarını, adamın göğsündeki yumuşak tüylere geçirdi. Taylan da yan yatarak kıza çevirdi yüzünü. Hülya elleriyle Taylan'ı okşarken hayran hayran vücudunu seyrediyordu.

Taylan yanındaki kızın varlığına hala inanamıyormuş gibi bakıyordu. Böylesi güzel, böylesi seksi bir varlık nasıl olur

da böyle en sıradan ve basit şeyleri bilemezdi? Kıza her baktığında tavırlarındaki kendine güven, çoğunlukla gösterdiği çemkiren tavrı ve bilmiş halleriyle, seksle ilgili de belli bir aşamada olduğunu düşünmüştü. Oysa bu gece kızın verdiği tepkiler, kullandığı kelimeler, sanki bu konularla ilgili dünyadan haberi yokmuş gibiydi. Bunun gerçek olabileceğine inanamıyordu.

Hülya'nın elleri Taylan'ın göğsünden aşağı doğru inerken gözü erkekliğine takıldı. İri sertlik neredeyse karnına değiyordu. Meraklı utangaç bakışlarını Taylan'a kaldırdı.

"Dokunabilir miyim?" dedi çekinerek.

"Sorma bile! Hatta hiç elini çekmezsem çok mutlu olurum," dedi Taylan, yanan gözlerle kıza bakarak. Hülya çekinerek elini uzattı. Kocaman sertliği kavradı. Parmakları birbirine kavuşmadı. Taylan gözlerini yumup derin bir nefes çekti kızın dokunuşuyla. Hülya, başını kaldırdı hızla.

"Çok mu sıktım? Canın mı acıdı?"

Taylan başını iki yana salladı. "Daha fazla sıkabilirsin. Sadece dokunuşların içimde yangın oluşturuyor, ateşimi söndürmek için nefes almaya çalışıyorum," dedi mırıltıyla.

Hülya merakla tekrar gözlerini indirdi. Avucundaki sertliği biraz daha sıktı. Taylan inledi. Gözlerini kapadı. Hülya birkaç saniye sonra daha cüretkâr hareket etmeye başladı. Okşayıp, sıkarken avucu yukarı aşağı hareket ediyordu.

"O minik ellerin bana bunu yapması inanılmaz bir şey." dedi Taylan inleyerek. "Sen de rahatlamalı mısın?" Hülya, mırıltı denecek meraklı bir tonla sormuştu. Taylan başını salladı. "Bu kadar dolmuşken rahatlamadan uyuyamam."

"Nasıl rahatlayacaksın? "

"Senin utandığın şeyi yapacağım," dedi Taylan, alayla tek kaşını kaldırarak. Ardından kaşlarını kaldırıp alaylı bir uyarıyla devam etti. "Ama kırk yaşına gelmiş adamın bunu yaptığını söyleme sakın kimseye."

"Nasıl? Ve Neden?"

"Duşa girerim birazdan. Nedenine de hakikaten gülerler. Ergenler gibi bunu yapmak prestij kaybı," dedi, çarpıkça gülerek.

"O zaman sen yapma! Ben yapayım! Sen ne yapacağımı söyle! Hayatımın en muhteşem anlarını yaşadım. Hiç değilse ben de bu kadarını yapayım senin için."

Taylan ona baktı. İnanmaz bakışlarını kıza dikmişti. Mırıltıyla konuştu. "Sen nasıl bir güzelliksin böyle? Gerçek olduğuna inanamıyorum!" Hülya utangaç bir şekilde güldü. Bakışlarını aşağı eğdi.

"Hadi! Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi mırıldanarak. Sesi heyecanlıydı. Sanki nihayet kafasındaki binlerce soruya cevap bulmuş birinin sevinci vardı.

Taylan kararsız kalmış gibi bir an duraksadı. Uzun denecek bir sürenin ardından alçak sesle konuşmaya başladı.

"İki elini kullan o zaman. Ellerin minicik, tam kavrayamıyorsun. İki elinle sıkarak yukarı aşağı hareket ettireceksin. Ben de yardım ederim sana."

Hülya hevesle dirseğinin üzerinde doğruldu. Taylan sırt üstü yatarken kız bacaklarının arasında, dizlerinin üstüne oturdu ve iki eliyle kocaman sertliği kavradı. Bal rengi dalgalı saçları omuzlarından önüne sarkmış, kısmen göğüslerini örtmüştü. Taylan gözlerinin önündeki manzarayla kalp krizi geçireceğini sandı. Derin bir soluk alıp başını arkaya attı.

"Böyle devam et," dedi inleyerek. Elini uzatıp kızın elinin üzerine koydu ve onu yönlendirdi. Hülya ne yapacağını anlayınca eliyle Taylan'ın rahatlamasını sağlamaya çalıştı. Gözlerini dikmiş ellerinin arasındaki uzva bakıyordu. Çok haşmetli göründü gözüne. Ellerinin her aşağı hareketinde ucu açılıyordu ve şaşırtıcı derecede ilginç bir manzaraydı. İçinden gelen dürtüye karşı koyamadı. Ellerini tekrar aşağı indirdiğinde, başını eğerek diliyle ucuna dokundu. Tadını merak etmişti. Taylan gözlerini dikmiş kızı seyrederken yaptığı harekete inanamayıp inledi.

"Hülya!" dedi boğuk bir sesle.

Hülya aceleyle başını kaldırdı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Hülya suçlu bir ifadeyle başını iki yana salladı ona bakarken. Elleri durmuştu o an. Taylan gözlerini ona dikti. Hülya

bir an, o gözlerde kavrulduğunu sandı. Bir bakış böyle ateşli, böyle baştan çıkarıcı olamazdı. Taylan diyeceği şeye inanamadı ancak kendisini sormaktan alıkoyamadı.

"Alabilir misin ağzına?" diye sordu, kızın tepkisini ölçmeye çalışır gibi. "Almamı ister misin?"

"Bundan hoşlanmayacaksan düşünme bile. Seksten asla soğumanı istemiyorum. İtici geliyor mu düşüncesi?"

"Bilmem. Deneyebilir miyim?" dedi merakla.

Taylan güldü sinirle.

"Hülya! Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Sen beni bu masumiyetle öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kız sorar gibi baktı. Ne demek istediğini anlamamıştı.

"Elinin altındaki her şey senin! Canın ne istiyorsa onu yap! En absürt bulduğun, en olmaz dediğin ya da düşündüğün şeyi bile yap! Tamamen kendimi sana bıraktım. Elinin altındaki vücut senin. Ne istersen yap!" dedi Taylan. Ateş saçan kararmış gözlerini kıza dikmişti.

Hülya'nın dudakları kıvrıldı. Hain hain bakarken "Canım ne isterse! Ne düşünürsem?" diye sordu. Taylan başını salladı.

"Hmm. Bu fikir hoşuma gitti," dedi Hülya gülümseyerek.

"Sen bir de bana sor! Senin her şeyin benim hoşuma gidiyor."

Hülya tekrar ellerini hareket ettirdi. Gözlerini ayırmadan avucunun içindeki sertliğe bakıyor, arada göz ucuyla Taylan'ın tepkilerini ölçüyordu. Taylan'ın vücudu gerginlikten yay gibi gerilmişti. Hülya sağ elini uzatıp adamın düz, kaslı göbeğine dokundu. Avucunun içiyle göbeğini, dümdüz sert karnını okşadı. Elinin altındaki kaslar gerilerek oynadı. Avucunu aşağı doğru kaydırırken diğer eliyle, yavaşça yukarı aşağı hareketleri devam ettiriyordu. Sol eliyle kavradığı sertliğin dibinde sağ elinin parmaklarını dolaştırdı. Etrafındaki tüyleri okşadı. Adamın kalın kaslı baldırlarında avucunu dolaştırdı. Siyah gür kıllar avucunun içinde ipeksi bir yumuşaklık hissettiriyordu. Avucunu adamın bacağının iç kısımlarına kaydırdı. Gözleri heyecanla parlarken bacaklarının arasında duran, avucunun içinde artık çelik sertliğine kavuşmuş

erkekliğin aşağısında, göz ardı edilemeyecek büyüklükteki hayalara baktı. Heyecanla ürperdi. Şu an özgürce hareket ediyor, meraklı keşfinin tadını çıkarıyordu.

Sağ elini indirip şişmiş hayalardan birini avucuna aldı. Parmaklarını kıvırdı. Taylan yine inledi. Gözlerini kapamış, kendisini tamamen kıza teslim etmişti. Hülya başını eğdi. Dudaklarını adamın göbeğine, ardından kasıklarına kaydırarak yumuşakça öptü. Keşif halindeki dudakları kasıklarında dolaştı. Adamın inanılmaz bir vücudu, ipek gibi bir teni vardı. Dudaklarını avucundaki sertliğin dibinde dolaştırdı. Dilinin ucuyla dokundu. Tüm utangaçlığını ve kendisini tutan her engeli zihninden uzaklaştırıp, içinden geldiği gibi rahat hareketlerle elinin altındaki vücuda dokundu, öptü, sevdi, tadına baktı.

İki eliyle tekrar sert erkekliği kavradı. Avuçlarının içinde sıktı. Taylan'ın iniltileri, derin solukları kulağına geldikçe kendisini daha iyi hissetti. Tekrar dilinin ucuyla elindeki sertliğin tepesine dokundu. Dilini etrafında gezdirdi. Dudaklarını hafifçe aralayıp ucunu ağzına aldı. Taylan'ın kalçası yukarı kalkarken ağzından hayvansı, derin bir inilti çıktı. Hülya iki eliyle hareketlerine devam ederken ağzını biraz daha açıp, ileri itti sertliği. Tüm ağzını doldurmuştu. Dudaklarını etrafına sardı. Gözlerini kapayıp sadece hislerini takip etmeye çalıştı. Taylan kalçasını kaldırıp, kendisini biraz daha Hülya'nın ağzından içeri itti. Dişlerinin arasından küfretti. Sesi yalvarır gibi çıkıyordu.

"Hülya! Sakın vazgeçme! Beni böyle bırakma!"

Hülya, adamın yalvaran sözlerini duyunca derin bir nefes çekti burnundan keyifle. Ellerinin altındaydı ve şu an, bu adama istediği her şeyi yapabilirdi. Bu güçlü adam, yalnızca ona muhtaçtı şimdi.

Başını tekrar hareket ettirdi. Taylan, tüm vücudu kasılırken son noktaya geldiğini hissediyordu. Kızın ağzında birkaç defa daha gitti geldi, sonra telaşla elini uzatıp Hülya'nın kafasını geri çekti. Hülya şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalışırken boynundan aşağı bir sıcaklık hissetti. Taylan, elini

kızın iki eli üzerine bastırmış, geldiği zirvenin tepesinde ağır iniltilerle boşalmaya devam ediyordu. Erkekliğinin ucundan fışkıran sıvı Hülya'nın boynundan göğüslerine doğru aktı. Taylan nefes nefese konuşmaya çalıştı.

"Az daha ağzının içine geliyordum," dedi, zorlukla konuşarak.

Hülya dizlerinin üzerinde oturmuş, ellerinin sardığı sertlikten fışkıran sıvıya bakıyordu. "Öyle olunca ne olur?" diye sordu merakla.

Taylan zorlukla gözlerini açtı. Gülümsemeye çalıştı. Başını iki yana salladı.

"Senin için çok erken. Benden uzaklaşmana neden olabilecek hiçbir şey istemiyorum şu an," dedi yanan gözlerle kıza bakarken.

Hülya uzanarak vücudunu Taylan'ın üzerine bıraktı. Kollarını boynuna sarıp, terden ıslanmış boynunu öptü adamın. Taylan kollarını üzerindeki kıza sardı. Kalbi hala yüksek ritimde atıyordu. Hülya, kendi kalbinin altında adamın hızlı kalp atışlarını hissetti. İçine tarifi mümkün olmayan bir mutluluk yayıldı. Başını çevirip yanağını öptü bu kez.

"Sen çok güzel bir adamsın. Daha önce birinin kollarında bu derece rahat olabileceğimi düşünemezdim ama senin kucağında kendimi çok iyi hissediyorum," dedi alçak sesle.

"Çıkma sakın bu kollardan! Sen benim kollarımdayken ben hayat buluyorum."

"Zeus?"

"Söyle Tanrıçam!"

Hülya kıkırdadı. Başını boynuna gömdü.

"Sen beni çok şımartıyorsun. Bak alışırım ama."

"Şımar! Alış! Ben seni şımartmaktan bıkmam!"

"Hangi iyiliğimin karşılığını alıyorum acaba ki seni karşıma çıkardı?"

"Senin şu kendini küçümseme kısmının üzerinden geçmemiz lazım! Burada şanslı olan sen değilsin, benim!"

"Yanılıyorsun Zeus! Ben senden daha şanlıyım. Bugün hayatımın en muhteşem gününü yaşattın bana!" Hülya boy-

nunu öptü tekrar. Yüzünü kaldırdı. Dudaklarını Taylan'ın yüzünde gezdirerek çocuk gibi öpücüklere boğmaya başladı. Her öpücüğünde, "Teşekkür ederim," diyordu.

Taylan mutlulukla gülümsedi. Gözlerini kapamış, kızın dudaklarının tadını çıkarıyordu. Hayatı boyunca böyle bir sevgi gösterisi yaşamamıştı. Kollarını sıkılaştırdı. Bu kız, onun hayatı boyunca beklediği kurtarıcısıydı. O soğuk, buz gibi hayatından onu çekip çıkaracak; içini ateşle, sevgiyle dolduracak tek kişi oydu. Kimselere bırakmazdı onu artık. Hep yanında kalması için elinden gelenin fazlasını yapacaktı. Onu mutlu etmek için uğraşacaktı. Hülya, kendisini her anlamda öyle mutlu ediyordu ki güzel olan her şeyi hak ediyordu.

Taylan, Hülya yanına kıvrılınca yataktan çıktı ve eğilerek kızı kollarına aldı. İkisi de sessizdi. Taylan hiç ses çıkarmadan adımlarını banyoya yönlendirdi. Kızı yıkamadan uyumasına izin vermeyecekti. Dakikalar boyu kızı kendi elleriyle yıkadı ağır hareketlerle. En sonunda, yumuşak havluya sararak şefkatle kuruladı narin bedeni. İşini bitirince yine kollarının arasında taşıyarak yatağa yatırdı kızı. Ardından kendisi de yanına uzandı.

Hülya, Taylan'ın kollarının arasına kıvrıldı. Kalçalarını Taylan'ın karnına dayadı. Kendisini saran kolları, elleriyle kavradı. Başını Taylan'ın kolunun üstüne bıraktı.

"İyi geceler Zeus"

"İyi geceler bir tanem."

"Sabah beni uyandır. Seni yolcu edeceğim," diye mırıldandı.

Taylan gülümsedi. Uyanmasını istemiyordu ama onu yollamasını seviyordu. "Tamam güzelim."

"Bir de sen bana böyle kelimeler kullanıyorsun ya, benim kalp atışlarım hızlanıyor. Çok acayip hoşuma gidiyor o çarpıntılar!"

Taylan kıkırdadı. "Sen ne tuhaf bir yaratık, nasıl bir varlıksın böyle!" dedi kollarının baskısını arttırarak.

Hülya'dan sadece bir mırıltı çıktı. Taylan elini uzatıp uy-

kuya yenik düşen kızın yüzüne dökülen nemli saçlarını geri çekti. Ensesine, ardından boynuna bir öpücük kondurdu.

"Hayatımda kal! Gitme sakın bir yere!" diye mırıldandı kulağına. Kız duymadı. O da bunu duymaktan ziyade hissetsin istedi. Huzurla gözlerini yumdu.

* * *

Sina, Karan sayesinde uykusuz geçen gecenin ardından, sabaha karşı tükenmiş halde adamın kollarının arasına kıvrılmıştı. Saatler sonra yüzünde dolaşan tüy gibi dokunuşlar nedeniyle zorlukla gözlerini açtı. Karan, yine her zamanki gibi zinde, hazır bir halde evden çıkmak için hazırlanmıştı.

"Bunu nasıl başarıyorsun?" diye mırıldandı, neredeyse duyulamayacak bir sesle.

Karan gülümsedi. "Neyi?"

"Bütün gece o kadar efordan sonra birkaç saatlik uykuyla, böyle enerjik ve zinde görünmeyi." Gülümseme biraz daha büyüdü.

"Sana bakınca tekrar enerjiyle doluyorum. Galiba beni tüketen de, şarj eden de sensin!" Dudaklarına kısa, sıcak bir öpücük bıraktı. Sina sürünürcesine yataktan çıkmaya başladı. "Çıkma! Yat uyu sen," dedi Karan, yumuşak bir sesle.

"Olmaz!"

"Niye inat ediyorsun? Sorun olmaz yolcu etmesen de."

"İstiyorum!" dedi inatla. Yine bir gece önce Karan'ın üzerinden çıkan gömleği üzerine geçirdi. Kokusu burnuna gelince zevkle bir nefes çekti ciğerlerine. Birlikte yatak odasından çıktılar. Karan elini beline atıp kızı kendisine yaslarken, bir yandan gülüp bir yandan başını iki yana sallıyordu.

"Garip huyların var! Ben mesele yapmam böyle şeyleri." "Ben yaparım!" dedi ters ters.

"Sabah sabah huysuzluğumuz üzerimizde galiba."

"Ben huysuz değilim. Gayet uyumlu bir insanım!"

"Sen?"

"Evet, ben!"

"Peki." dedi Karan, onaylamış gibi. Sonra ağzının içinden mırıldandı. "Duy da inanma!"

"Duydum ne dediğini!" diyen Sina, yine ters ters baktı.

O sırada dairenin kapısına varmışlardı. Karan kapıyı açtı, bir adım dışarı atarken geri döndü. "Sabah öpücüğüm nerede, dedim!"

Sina öne bir adım atıp kollarını Karan'ın boynuna sardı. Dudaklarına uzandıktan iki saniye sonra, karşı dairenin kapısı açıldı. Hızla kendini geri çekecekken Karan elini sırtına bastırıp, kendine yapıştırdı kızı ve öpücüğü daha da uzattı.

"Günaydın!" diyen ses, Karan'ın arkasından geldi. Sina, zorla kendini geri çekerken pembe bir suratla Taylan'a baktı. Adam sırıtıyordu. Hülya kapının kasasına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş Taylan'ın yanında dikilirken, manidar bir yüzle ikisine bakıyordu.

Zorlukla cevap verdi. "Günaydın."

Karan, hiçbir şey olmamış gibi abisine döndü. "Size de günaydın abi. Hazırsan çıkalım mı?" Hülya'ya baktı sırıtarak. Hülya yüzünü buruşturdu ona bakarken. Karan kısa bir kahkaha attı. "Hala mı kızgınsın bana, burada kalmana izin vermedim diye."

Hülya, cevap vermeden çenesini havaya dikti. Taylan gülümseyerek ona baktı. Eğilip kızı öpmeden önce, "Kızgın değil, sadece tavır yapıyor," dedi. Sonra, iki elinin arasına sıkıştırdığı yüzü kendisine çekip, nispet yaparcasına uzun uzun öptü. Uzaklaştığında bu kez Hülya'nın yüzü pembeydi. Taylan çarpık bir gülümsemeyle geri çekildi.

İki erkek rahat adımlarla asansöre yürürken kızlar utangaç yüzlerle birbirlerine baktılar. "Kimde?" diye sordu Sina, yorgun gözlerle.

"Bu sefer sende. Hiç kusura bakma her gün sana kahvaltı hazırlayamam!" dedi Hülya aksi bir sesle.

Sina yavaşça başını sallarken bir adım geri attı. "Anladım. Yine sabah aksiliğin üzerinde. İki saat sonra o zaman. Sen de hiç kusura bakma, kargalarla kahvaltı yapmak istemiyorum," deyip, kapıyı kapadı sertçe. Hülya yüzüne kapanan

kapıya bakarken duymasını ister gibi sesli söylendi.

"Biri açlıktan ölür mü hiç düşünme sakın!" Ardından kendisi de kapıyı sertçe kapadı. İki kardeş asansörün başında gülmeye başladı.

"Bunlar bu şekilde nasıl bunca yıl arkadaşlık etmiş, hiç anlamıyorum," dedi Taylan.

"Bu şekilde oldukları için."

"Nasıl?" dedi Taylan merakla.

"Doğal oldukları için. Ne düşünüyorlarsa doğrudan söylüyorlar. İkisi de birbirinin dediği hiçbir şeye alınmıyor. Birbirlerini oldukları gibi kabul ediyorlar. Bir de oynamıyorlar. Doğallar yani."

"Haklısın," dedi Taylan, gülerek. O sırada gelen asansörden içeri girdiler. Bunu dün gece ziyadesiyle anlamıştı zaten. Hülya doğal, meraklı, aklından geçeni anında söyleyen ve yapan biriydi. O'nda sahte hiçbir şey yoktu.

Taylan asansörün duvarına yaslanmış, elleri cebinde, yüzünden silemediği salak bir gülümsemeyle asansörün tavanına bakarken, Karan kaşlarını çatıp ona garip bir varlıkmış gibi baktı. Taylan'ı ilk defa böyle görüyordu. Sanki ergen gibi davranıyordu. Suratındaki garip sırıtma da sinirini bozmaya başlamıştı.

"Abi? Çok sinir bozucu görünüyorsun şu an!"

Taylan başını indirip, yan gözle Karan'a baktı. Sırıtması devam ederken kestirip atan bir karşılık verdi. "Siktir git!"

27. BÖLÜM

Hülya'nın neredeyse kapıyı kıracakmış gibi çalmasıyla Sina uyanmıştı ve birlikte kahvaltı hazırlayıp masaya oturmuşlardı. Hülya yerinde duramıyordu. Garip bir enerji patlaması yaşıyordu sanki.

Nihayet masaya oturduklarında Sina ağzına bir lokma atarken çenesini eğip, elini salladı boşlukta. "Dökül hadi dökül! Var sen de bir şey. Yerinde duramıyorsun!"

Hülya parlayan gözlerle ona baktı. Gözleri bir an mutfakta, sonra ilerideki salonda gezindi. Sanki etrafta birinin olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordu. Emin olamamış gibi başını Sina'ya yaklaştırdı ve fısıltıyla karşılık verdi.

"Kızım, hayatımın ilk orgazmını yaşadım!" Gözleri yukarı kalktı, suratında hülyalı bir sırıtma oluştu. "İnanılmazdı!" Ardından kızgın gözlerini Sina'ya indirdi. "Lan niye bana bunun öyle muhteşem bir şey olduğunu söylemediniz?"

Sina, önce şaşkınlıkla Hülya'ya baktı. Ardından ağzındakileri püskürten bir kahkaha attı. Bir elini ağzına kapatırken diğeriyle peçeteye uzandı ancak kahkahalarını durduramıyordu.

"Ne gülüyorsun lan? Alçaksınız kızım siz! Ohh siz sefasını sürüyormuşsunuz, bana cefasını bıraktınız! Hainsiniz lan!"

Sina kahkahalarını durdurmaya çalışıyordu. Kaşları yukarı kalkmış şaşkınlıkla gülerken Hülya'ya baktı. "E hani sen hemen yatmayacaktın? Kızım kaç gün oldu be?"

"Salağa bak! Kendi gitti hiç tanımadığı herifle anında yattı, bana mı tafra yapıyorsun?" Burnunu havaya dikti cümlesinin sonunda. "Ayrıca yatmadım tabii ki... Yani kısmen...

Yani ona yatmak denilmez! Yani hala bakire olduğuma göre yatmamışımdır!"

Sina yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. Çayına uzandı, elini salladı tekrar. "Anlat bakayım ne oldu?"

Hülya hevesle ileri doğru hareketlendi, masaya yaslandı ve konuşmaya başladı.

"Kızım hayatımın en muhteşem gecesini geçirdim! Ben var ya bu adama ölürüm! Beni kraliçeler gibi hissettiriyor! Bir adamın yanında böyle rahat, böyle fütursuz olabileceğimi sanmazdım! Senelerdir meraktan çatladığım şeyleri öğrendim. Yani anladım ben. Bu şey anlatılmaz, yaşanırmış!"

Sina gülümseyerek onu dinlerken yarı kızgın yarı hüsran dolu söylendi Hülya. "Anneme de aşkolsun! İnsan kızına bir şeyler anlatır değil mi?"

"Anlattı ya zaten. Sevgi Teyze olmasa biz külliyen cahil kalırdık!"

"Kızım saçmalama! Ne anlattı? Anlattığı tek şey, babama duyduğu sonsuz aşkı."

"İyi işte. Bilmemiz gereken de oydu. Seks, aşktan sonra gelen bir şey! Ayrıca hakkını yeme, bütün bunlar biraz da Deli Kazım yüzündendi. Bence bizi, bizden korudu Sevgi Teyze. İyi ki de öyle yaptı."

Hülya, Sina'nın sözleriyle bir an durdu, sonra tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"Ayy haklısın!" deyip, hırsla devam etti. "İğrenç herif, bizi seksten soğutacakmış demek ki!"

"Sahra'yı kaç ay soğuttu hatırlarsan! Demir az daha öldürecekti Deli Kazım'ı. Hayır, olan ona olacaktı. Adam zaten deli, ceza-i ehliyeti yok, hapse giren Demir olacaktı!"

İki kız birbirlerine baktılar birkaç saniye, ardından aynı anda masaya yatıran kahkahaları patlattılar. Sonra, seneler önce yaşanmış olan hikâyeyi yine birbirlerine anlattılar kahkahalar arasında.

Seneler önce, daha hepsi ergenlik çağındayken mahallede bir Deli Kazım vardı. Adam çıplak bedeninin üzerinde yalnızca bir paltoyla dolaşırdı yaz kış. Mahalleli adamın varlığı-

na alışmış, deli olduğu için görmemezliğe gelirdi ancak Deli Kazım'ın sonunu hazırlayan, tam da o deliliğiydi. Adam, kadınları görünce üzerindeki paltonun önünü bir anda açar, tek sahip olduğu hazinesini gösterirdi. Birkaç kez bu yüzden dayak yemişse de deliydi işte. Kadınlar bazen öfkelenip taşlar, bazen de sinirlerine hâkim olamadan gülüp geçerlerdi.

Yine bir gün, Sahra okuldan dönerken Deli Kazım'la karşılaşmıştı ve adam bir anda paltosunun önünü açıp tüm takım taklavatı Sahra'nın gözlerinin önüne sermişti. Sahra, gördüğü manzaranın ardından korkuyla çığlık çığlığa bağırmış, mahallenin sokaklarında hem ağlayıp hem koşarak kendini eve atmıştı. Gördüğü manzara öyle iticiydi ki günlerce aklından çıkmamış ama en kötüsü de aylarca Demir'i yanına yaklaştırmamıştı.

Hülya'nın cinsellik konusundaki cehaleti, biraz da bu nedenle annesi sayesinde olmuştu. Kadın, kocasına öyle aşıktı ki kızının da cinselliği, tıpkı onun gibi ilk olarak sevdiğiyle, aşkla yaşamasını istemişti. Ergenlik çağındaki kızların meraklı olabileceğini ve bu merakın, bazen bu isteği tiksintiye dönüştüreceği ve yaşanacak güzel şeylerin önüne geçmesine neden olacağını da biliyordu elbette. Bu konudaki tedbirlerini de almıştı. Kızına anlattığı tek şey, sevdiğiyle birlikte aşkla yaşanan birliktelikti. Hülya elbette çocukları leyleklerin getirmediğini çok küçük yaşta öğrenmişti ama dün geceye kadar hiçbir erkek uzvu görmemişti. Sevgi Teyze, hem ona hem Sina'ya söz verdirmiş, ellerinin altında bulunan internetten bile böyle şeylere bakmamalarını istemişti çünkü biliyordu, kızı bir kez tiksinir ya da korkarsa yaşayacağı birçok güzel şeyin önünü kesmiş olacaktı. O inanıyordu. Kızı bir gün tüm kalbiyle birini sevecek, her şeyi sevdiğiyle yaşayacaktı. Tıpkı kendisi gibi.

Deli Kazım'ın teşhirciliğinin travmasını Sahra, Sevgi Teyze sayesinde atlatmıştı. Günlerce Sahra'yla konuşmuş, sevdiğinden tiksinmeyeceğini, ona bambaşka gözlerle bakacağını söylemişti.

Tabii Demir durmamıştı. Sahra'nın yaşadığı şeyden sonra

Deli Kazım'ı elinden zor almışlardı. Öldürecekti Demir adamı. İbo yine müdahaleyi yapmış, nihayet Deli Kazım'ın hastaneye yatmasını sağlamıştı. Böylece mahallenin kadınları da bir daha buruş buruş, tiksindirici bir uzvu görmek zorunda kalmamışlardı.

Deli Kazım olayından sonra, Sevgi Teyze üç kızı da sahiplenmiş, seksle ilgili her soruyu geçiştirerek zamanı gelince sevdikleriyle karşılaştıklarında tüm sorularına cevap bulacaklarını söylemiş, hepsine tek tek söz verdirmişti. Kızlar da kırmamışlardı onu. Verdikleri sözü de tutarlardı ve bugüne kadar sözlerinin arkasında durmuşlardı.

Elbette bu zaman, Hülya'nın sorularını çoğaltmıştı. Düne kadar merak ettiği her şeyi kafasının arkasına atmıştı. Annesi onu iyi tanıyordu ve hiçbir zaman kızını hayal kırıklığına uğratmamıştı. Böyle bir direktifin altında, mutlaka iyi bir neden yatıyordu ve nihayet öğrenmişti. Taylan'a kadar kimse ona çekici gelmemişti. Sırf merakının peşinden gitse muhtemelen sayısız hayal kırıklığı yaşayacaktı ve muhtemelen dün gece yaşadığı gibi bir haz duyamayacaktı. Belki de seksten soğuyacaktı. Boş merakın peşinde, boş hazların kucağında, sadece onun bedenini kullanmak isteyen, onu önemsemeyen erkeklerin egosunu tatmin edecekti yalnızca.

Taylan'a aşıktı. Adam mükemmeldi. Bakışları, ona dokunuşları, kullandığı sevgi sözcükleri Hülya'yı dünyanın en değerli kadını gibi hissettiriyordu. Bugüne kadar beklediği için öyle mutluydu ki şimdi. Annesine içinden yine teşekkür etti. İnsanın âşık olduğu biriyle birlikte olması kadar güzel bir şey olamazdı. Kadın haklıydı. Seks güzel şeydi ama yalnızca sevdiğinle birlikte olursan.

Kızlar, kıkırtıların arasında öğle yemeğine çıktığını düşündükleri Sahra'yı arayıp, geçmişte yaşanan olayı yeniden gündeme getirmişlerdi. Sahra, telefonun öbür ucunda kudururken Sina ve Hülya, kahkaha krizine girmişlerdi.

"Kızım ne gülüyorsunuz be! İnşallah başınıza gelir de görürsünüz siz!" Hırsla söyleniyordu Sahra telefonun öbür ucunda. Başkaları duymasın diye sesini alçaltıp devam etti

sinirle. "Demir'inki de öyle çıkacak diye ben neler çektim, ne kabuslar gördüm biliyor musunuz siz? Aklım çıkmıştı korkudan! Günlerce Demir'ime dokunamadım be! Ne gülüyorsunuz lan? Kaç yaşımdaydım daha? Bütün erkeklerinkini öyle sandım... Allahımmm! Ne iğrenç şeydi o! Allah belanı versin Deli Kazım! Az daha onun yüzünden seks hayatım başlamadan bitecekti... Mal adam!" Ardından o da kıkırdamaya başladı. "Kızım siz bilmiyorsunuz!" deyip kahkahayı patlattı, tekrar sesini alçalttı, kıkırdayarak devam etti.

"Demir evlendiğimizde yeminler ediyordu... Valla öyle değil... Bak, gözlerini aç bir bak, sen söyle öyle mi diye? Adam çıldıracaktı az daha. Evin içinde anamı sikiyim Deli Kazım, diye dolanıyordu sinirle..."

Tekrar bir kahkaha tufanı koptu. Sahra, bu kez bilmiş bir sesle devam etti.

"Ayrıca Sina! Hani, bizi Ağva'da basmıştın ya. Vallahi nasıl içim rahatlamıştı. Demir'i de kıramıyordum ama içimden bir şey olsa da gidemesek diyordum. Seni gördüm ya lobide, ilk defa saçıma dolanmana kızmadım bak, hatırlarsan!"

Sina ve Hülya aynı anda yine kahkahalara gömülürken Sahra krize girmişti karşı tarafta.

"Kapatın kızım ya! Allah cezanızı versin! Millet bana bakıyor, bu manyak böyle neye gülüyor diye. Nerden aklınıza geldiyse Deli Kazım? Arayıp konuştukları konuya bak! Tövbe tövbeee. Elin buruşmuş çükünden bize ne?"

Birkaç dakika sonra kızlar, gülüşmelerin arasında vedalaştılar.

Sina ve Hülya toparlandıktan sonra masayı temizlediler ve kendilerine birer kahve yaparak salona geçtiler.

* * *

Sina bütün gün bilgisayarın başında çalışırken Hülya, etrafa yaydığı malzemeleriyle sürekli çizim ve desen yapmıştı.

Karan söz verdiği gibi saat başı aramıştı. Sina öğleden sonra artık sıkılmaya başladı. Saat dörtte yine aradığında,

"Tamam. Bir daha trip yapmayacağım, son ver şu saat başı aramaya," dedi oflayarak.

"Şikâyet mi ediyorsun?" dedi Karan. Dışarıda birkaç kişiyle görüşmeye gidiyordu. "Şu an ediyorum. Tam konsantre oluyorum, kafam dağılıyor."

"Neye konsantre oluyorsun?"

"Şu kırıntıları atacağım gruptakilere ama dikkatli olmam lazım. Her birini ayrı yemleyeceğim. Kafamı toplamam lazım. Sen saat başı aradıkça dikkatim dağılıyor."

"Neden? Ben ne yapıyorum ki?" dedi masumca.

"Bir şey yapman gerekmiyor. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Çok ilginç!"

"İlginç değil mi?"

"Akşam yüz yüze konuşalım bunu, neden dikkatini dağıtıyorum?" "Her aramanda edepsiz edepsiz konuştuğun için olabilir mi acaba?"

"Sevgilime gece ne yapacağımı söylemenin nesi edepsiz ki?"

"Bak başladın yine! Artık arama eve gelene kadar. Tamam, bir daha kızmayacağım aramadın diye." Karan konuyu değiştirdi. "Akşama ne yemek var?"

"Ooo Paşam! Sen ev erkeği moduna bayağı bir geçmişsin!"

"Evde olmak güzel. Ev erkeği olmanın neresi kötü ki? Ne yapayım? Gecelere mi akayım?"

"Aksana göreyim seni?" Sina'nın sesi tehdit doluydu. Karan kıkırdadı.

"Evde yırtıcı bir kaplan beklerken o cesareti gösteremem sanırım." "Ayağını denk al!" dedi Sina, uyarırcasına.

"Alırım," derken gülüyordu Karan. "Hoşça kal," deyip, Sina'nın bir şey demesine izin vermeden kapadı telefonu. Sina gözlerini tavana dikti oflayarak. Yere oturmuş, sehpanın üzerinde çalışan Hülya alayla ona baktı. "Yine mi Karan? Nasıl korkutmuşsan dün, bugün dersini hiç ihmal etmedi."

"Bu kadarı da fazla ama. Her saat başı nedir ya?" dedi Sina.

"Over doze mu oldun?"

"Kafamı toplayamadım bir türlü. Neyse, daha fazla bir şey yapacak modum da kalmadı." Sıkıntıyla geri yaslandı. "Yemek yapalım mı?" dedi, başını Hülya'ya çevirip sıkkın bakışlarla bakarken.

"Yapalım. Sakinleşirsin sen de."

Başını sallayıp yerinden kalktı. Hülya da oturduğu yerden kalkıp, ona eşlik etti. Birlikte mutfağa girdiler. Hülya önce kahve suyu koydu. Bir yandan kahvelerini içip bir yandan yemek yapacaklardı. Yemek yapmak ikisini de rahatlatıyordu. Saçma sapan her şeyden konuşabiliyorlardı bu arada.

Sina dolabı açıp, ihtiyacı olan malzemeleri mutfağın ortasındaki ada tezgâhın üzerine dizerken Hülya kahveleri koyuyordu.

"Karan'a âşık olduğumu söyledim."

Sina, sanki sıradan bir şeyden bahseder gibi pat diye alçak bir sesle konuşmuştu.

Hülya'nın elinde tuttuğu kahve sürahisi havada asılı kaldı. Başını geriye çevirip, Sina'ya baktı. Kız sanki sıradan bir şeyden bahsetmiş gibi yaptığı işe devam ediyordu. Bedenini tamamen Sina'ya çevirdi. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"E bu çok güzel!"

Sina ona "acaba?" der gibi bir bakış attı. Yüzü donuktu. Sebzeleri tezgâhın üzerine çıkarmaya devam etti.

"Canını sıkan ne Sina?"

"Soruyor musun?"

"Soruyorum, evet! Ya, hayatında ilk defa âşık oldun. Adam zaten sana kör kütük aşık! Neden bu felaket bir şeymiş gibi davranıyorsun?"

Sina elinde tuttuğu poşeti tezgâhın üzerine çarptı. Gözlerini yumdu. Ellerini tezgâha bastırdı. Omuzları gerilmişti.

"Çünkü bu, şimdi değilse bile sonrasında onun felaketi olacak!"

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdı Hülya. Elindeki kahve sürahisini, arkasına dönerek uzun tezgâhın üzerine bıraktı

çabucak. Sina'ya doğru bir adım atıp sinirli bir sesle konuştu.

"Sürekli felaket habercisi gibi olumsuz konuşuyorsun! Başkaları adına karar veriyorsun! Ben anlamıyor muyum nasıl hissettiğini? Yüreğim ağrıyor benim senin acın yüzünden ama hayatının sonuymuş gibi davranmaktan vazgeç! Hayattasın! Bizimlesin! Neden şu an sahip olduklarına sarılmıyorsun?"

Sina birden yüzünü Hülya'ya çevirdi. Gözlerinde hiddetli bir bakış vardı. "Şu an sahip olduklarım yarın olmayacak! Biliyorum, olmayacak!"

"Hiçbir bok bilmiyorsun! Dün de bize sahiptin, bugün de sahipsin, yarın da sahip olacaksın!"

"Karan?" diye bağırdı Sina hırsla. "Sence Karan'a yarın da sahip olabilecek miyim? Asla çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiğinde, sence duracak mı yanımda? Bugün duracak belki ama yarın? Hiçbir adam, kendi soyunu kurutmayı göze alamaz!"

Hülya duraksadı önce. Ardından, derin bir nefes çekip sakinleşmeye çalıştı. Yüzüne düşen saçları geriye itti sinirli bir tavırla.

"Bilemeyiz bunu Sina. Bugün bilemeyiz."

"Yarın bilince ne olacak? Ölüyorum lan ben? Ölüyorum herifi görünce. Manyak herif, kanıma girdi! Hayatım boyunca hissetmediğim sevgiye boğuyor beni. Ben, ona bunu nasıl yapıyorum? Nasıl kandırıyorum onu ben? Üstelik bir de âşık olduğumu söyledim! İnsan sevdiğine bunu yapar mı?"

"Sen ona hiçbir şey yapmıyorsun? Saçma sapan konuşma! Onu ne kandırıyorsun ne aldatıyorsun! Çaresizsin ve evet! Hasret kaldığın sevgiyi O'nda buluyorsun. Bunun nesi yanlış ki?"

Sina üzüntüyle gözlerini yumdu. Yalvarır bir sesle konuştu.

"Hülya... Her şey yanlış. Ona ümit vermem yanlış, ona gerçeği söylememem yanlış, onun yanında kalmam yanlış. O, öyle biri ki içimde şimdiye kadar benim bile bilmediğim başka birini çıkarıyor ortaya. Zayıflıyorum onun yanında. Sevdiğim adam, benim ölümüm olacak! Bana arkasını döndüğü anda hayatta kalmam olanaksız. Bu zayıflıkla olanaksız.

Şimdiye kadar öfkeme sığındım, kaderime lanet edip ayakta kaldım ama onun yanında zayıflıyorum. Gücüm tükeniyor, öfkem siliniyor. Ben onsuz ayakta kalamam ama onu da soysuz bırakamam. Kafamın içi arapsaçı gibi. Bir an her şeyi göze almak, ona gerçeği söylemek istiyorum, buna hakkı var ama sonra onu kaybetmekten korkuyorum, vazgeçiyorum. Ardından içimdeki suçluluk duygusu büyüyor. Ona, bunu yapmaya hakkım yok ki!"

"Sina, bak her şey daha çok yeni. Şu an bir yığın başka sorunlar var, düzgün düşünemiyorsun. Zamana bırak, ne olur! Zamana bırak bir tanem. Biz hep yanında olacağız! Sana yemin ediyorum, hep yanında olacağım!"

"Biliyorum."

Sina, başını aşağı eğip fısıldamıştı umutsuzca.

Hülya, Sina'ya doğru hızlı adımlarla ilerledi ve kollarını kızın ince bedenine sardı.

"Kimsenin seni üzmesine izin vermem ben! Ben, hep yanında olacağım! Bak yemin ediyorum, sen bir çocuk sahibi olmadan ben asla bir çocuk doğurmayacağım!"

Sina, hızla kızı kendisinden uzaklaştırarak geri itti. Öfkeli bakışlarını Hülya'ya dikti. "Saçma sapan konuşma salak! Öyle bir şey yapmayacaksın!"

Hülya inatla bakarken başını salladı aşağı yukarı yavaşça. Kararlı bakışlarını bir an bile Sina'dan çekmedi.

"Öyle bir yaparım ki! Kimse duramaz önümde! Bu da benim sana yeminim olsun! Sen bir gün kendi çocuğunun elinden tutmadan, hiçbir güç bana çocuk doğurtamayacak!"

Sina sinirle ağzını açacakken Hülya hızla etrafında döndü ve biraz evvel bıraktığı kahvelere doğru ilerlerdi. Söylenerek konuşmaya devam etti.

"Sen bilirsin benim inadımı! Hiç boşuna tatava yapma bana! Kararım kesin! Bu konu halledilene kadar ne sana ne de bana çocuk yok! Soyuna sıçayım! Soymuş! Deli Kazım'ın da bir soyu vardır zahir. Ne olmuş? Al işte bir Deli Kazım çıkmış! Sanki tek çare çocuk doğurmak! Çocuk doğurunca mı kadın oluyoruz! Olmuyorum lan! Olmuyorum işte! Do-

ğurmayacağım ölene kadar, sevişeceğim çatır çatır! Oh! Sefam olsun!"

Sina, Hülya'nın sinirle söylediği kelimeleri işitince sırtını dayadığı buzdolabından aşağı doğru kaymaya başladı. Önce omuzları sarsılmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akarken sinir krizine girmiş gibi kahkahalar atmaya başladı. Yere çöktüğünde, dizini karnına çekip, elini dizine dayadı. Durduramadığı kahkahaları mutfağı kaplıyordu. Hülya hızla dönüp ona baktı şaşkınca. O anda neler dediğini fark edince o da gülmeye başladı. Elinde dökülecekmiş gibi sallanan fincanları taşıyarak Sina'nın yanına geldi. Eğilerek fincanları yere koydu. Sonra kızın yanına oturdu ve ikisi de birbirlerine bakarak kahkahalarını devam ettirdiler.

* * *

Taylan, yer altı otoparkında duran araçtan neredeyse aceleyle çıkmıştı. Karan, asansöre doğru hızlı adımlara giden abisinin ardından yetişmeye çalışıyordu. Başını geriye attı.

"Salim! Arabayı çek. Yukarı yemeğe gel. Kızlar yemek yapmış. Yemekten sonra inersin evine."

Salim mahcup bir yüzle başını salladı. Sina, akşamları Salim yemeğini yemeden göndermiyordu onu da. Aynı binada kendisinin de küçük bir dairesi vardı. Taylan sürekli onu yanlarında istediğinden, birkaç yıl önce Salim'in aynı binaya taşınmasını istemişti ve küçük bir stüdyo daireyi Salim'e tahsis etmişti. Sina, Karan'ın hayatına girdiğinden beri yemekleri de en üst katta, onlarla birlikte yiyordu. Sina'nın umurunda değildi rezidansta olması. Binayı kendi mahallesine çevirmesi yakındı. Salim'in aracı yerine çekerken hâkim olamadığı sırıtması, yüzüne yayılmıştı.

Taylan, sabırsızca ayağının ucunu yere vurarak asansörün gelmesini bekliyordu. Düşünceli bir şekilde kaşları çatılmıştı. Başını Karan'a çevirmeden mırıldandı.

"Lan, acaba bize özel ayrı bir asansör mü yaptırsak? İki saat bu asansörün gelmesini beklemek canımı sıkıyor!"

"Abi! Daha bir dakika olmadı!"

"Oğlum, yemekler soğuyacak. Karnım aç! Daha duş alacağım! Niye bekliyoruz biz burada?"

"Kızlar, yemek yaptık, akşam yemeğini beraber yiyeceğiz, dediğinden beri şirkette zor duruyorsun! Senin içine ev erkeği kaçtı iki günde!"

"Oğlum, manyak manyak konuşma! Sen kaç akşam sevdiğin kadının, senin için pişirdiği yemekleri yedin hayatında? Annem bile bize yemek pişirmedi!"

"Son birkaç haftadır yiyorum!" dedi Karan, umursamazca omuz silkerek. Sesinde, bundan aldığı haz kendini belli ediyordu.

Taylan küçümseyerek yüzünü buruşturdu kardeşine. "Yersin tabii! Ben yiyeceğim deyince mi zoruna gitti!" "Abi, yeminle ergenlere bağladın sen!"

Asansör gelince Taylan aceleyle içeri girdi. En üst kat düğmesine aynı aceleyle bastı. Karan ağır adımlarla içeri girerken neredeyse uzanıp, yakasından tutarak hızla içeri çekecekti. Zorlukla kendine hâkim oldu.

"Alakası yok! İlk defa benim için pişirilmiş yemekleri yemek istiyorum!"

"Yalnız sadece senin için pişirilmedi. Unuttuysan hatırlatayım. Ben ve Salim için de pişirildi." "Karan, bi siktir koçum ya!"

Karan'ın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Abi, valla beni korkutuyorsun! O kontrollü, salon adamı Taylan Turanlı'ya ne yaptın sen?"

"O, bu binanın sınırları dışında dolaşıyor. Bir yere gittiği yok buz adamın! Bu bina içinde ben, gerçek Taylan Turanlı'yım artık!"

"Ne içine atmışsın be senelerdir!" dedi Karan, çenesini sallayarak. Sahte bir üzüntüyle Taylan'a baktı.

"İstediğim tek şey huzurlu, sevgi dolu bir yuva ve yukarıdaki kadın bana bunu vaat ediyor! Bunu kaybetmeye hiç niyetim yok!"

"Senin başın, Hülya'nın çenesinden ağrımıyor mu sahi-

den?" dedi Karan, şaşkın bir merakla. "Bir de ters konuşuyor sürekli! Üstelik küfür de ediyor! Sen küfreden kadın sevmezsin ki!"

Taylan hiddet dolu bakışlarını Karan'a çevirip, başını kardeşine doğru eğdi ve tehdit ederek:

"Doğru konuş! Hülya çok konuşmuyor! İlacım o benim! Sina, ondan çok daha fazla tersliyor seni fark ettiysen! Ayrıca ben, küfreden kadın sevmem haklısın!" dedi. Birden başını kaldırıp, sabırsızca numaraların aktığı panele baktı. Sakin bir sesle devam etti. "Ama ona çok yakışıyor! Küfretsin! Hayatımda, bir kadında küfrü böylesi seksi bulacağımı düşünmezdim!"

Suratında şimdi, yine sabahki sinir bozucu, salak gülümsemesi belirmişti. Karan gözlerini devirdi. Ağzının içinde mırıldandı.

"Sina beni tersliyor ama hak ediyorum ben! Ayrıca ben, küfreden kadın severim. Bence Sina'ya daha çok yakışıyor!"

Taylan ters ters kardeşine baktı. Asansör durunca ileri bir adım attı. Yine sabırsızca kapıların açılmasını bekledi gözlerini devirerek. Kapılar açılınca hızlı adımlarla koridorda ilerledi. Karan elini cebine atarken seslendi arkasından.

"Bekle, anahtarı çıkarıyorum!"

"Hayır! Çıkarma! Ben kapıya vurmak istiyorum!" Karan yine gözlerini devirdi söylenerek.

"Adam, akşam evine dönen küçük esnaf Hamdi Abi'ye bağladı. Karısı kapıyı açacak, boynuna sarılacak sanki. Tövbe Yarabbim!"

Karan, abisinin daha önce hiç karşılaşmadığı bir yanını izlerken şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleniyordu. Taylan kendi dairesinin kapısını çalmıştı. Kızlar yemekleri yaptıktan sonra, bu akşam Taylan'ın dairesinde yemeğe karar vermişlerdi ve sofra bu kez, onun dairesinde hazırlanmıştı.

Kapının açılmasını sabırsızlıkla bekledi Taylan. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kapı birden açılınca Hülya belirdi ve kız bir an bile duraksamadan kollarını açarak Taylan'ın boynuna sarıldı.

"Hoş geldin Zeus'um!" diye şakıdı mutlu bir yüzle.

Taylan gözlerini yumup, kollarını ince bedene sardı. Buydu işte! Ömrü boyunca istediği tek şey buydu! Evinin kapısını çalmak, muhteşem bir gülümsemeyle onu karşılayan kadını kollarına almak ve aşkla onu sarmalamak dilediği tek şeydi. Nihayet dileği gerçekleşmişti. Sevdiği kadın onu kapıda karşılamış, huzuru tüm benliğine yaymıştı.

"Hoş buldum Tanrıçam! Hoş buldum güzelliğim benim!" diye mırıldandı, mutlulukla.

28. BÖLÜM

Taylan, hayatının en mutlu yemeğini yiyordu. Belki de en lezzetlisini. Gerçi menü basit ve sıradandı ancak Taylan için beş yıldızlı bir restoranda yiyeceği en alengirli yemekten bile daha güzeldi.

Karan, yemek boyunca abisinin yüzüne oturmuş olan mutluluğu ve huzuru izledi. Taylan, sanki tüm çocuklarını etrafına toplamış mutlu ve gururlu bir baba gibiydi.

Karan, Taylan'ı izlerken aklına babalarının evindeki akşam yemekleri geldi. Sessiz, soğuk ve asık suratlarla buz gibi bir ortamda geçerdi o akşam yemekleri. Çok uzun zamandan beri, her ikisi de bu yemeklerin sayısını azaltabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Taylan için bahane genellikle iş yoğunluğu olurdu, Karan içinse bir bahane gerekmezdi. Onun gidip gitmemesi zaten önemsenmezdi. O soğuk iç karartıcı yemeklere, genelde Taylan'ın ısrarlarıyla katılmak zorunda kalırdı. Bu ısrarların nedenini biliyordu Karan. Hiç değilse Karan yanında olduğunda onunla birkaç söz eder, o sessizliği delmeye çalışırdı. Gerçi genelde bu delme çalışmaları anneleri tarafında baltalanırdı. Hep aynı cümle kurulurdu soğuk ve otoriter bir sesle.

"Yemek esnasında sohbet edilmez. Ne konuşacaksanız yemekten sonra konuşursunuz!"

Oysa şimdi masanın etrafındaki beş kişi de bir yandan yemeklerini yerken öte yandan tatlı bir şekilde, sıcak ve samimi sohbeti sürdürüyorlardı.

Karan'ın bir süredir sessizce masadakileri izlemesine dik-

kat eden Sina, dayanamayarak sordu. "Hayrola! Senin hiç sesin çıkmıyor! Sohbet sarmadı galiba?"

Bir yandan çatalına taktığı salatayı ağzına atarken, gözlerinde alaycı ışıltılar vardı. Karan, dudağının bir ucu yüzünde oluşan gülümsemeyle kıvrılarak karşılık verdi.

"Abime bakıyordum. Aklıma birden evde yediğimiz akşam yemekleri geldi. Sessizlik içinde geçer oradaki yemekler."

Sina araştıran bakışlarla ona bakarken Taylan hafif de olsa şaşkınlıkla baktı kardeşine. Alışkanlıkları değişiyordu. İş yemekleri dışında, genelde o da sessiz olurdu yemek yerken ancak bu akşam, kızlar hiç durmadan konuşurken ve sürekli anlatacak bir şeyleri varken, o da onların sohbetine katılmıştı.

"Aa niye ki?" diye ona cevap veren Hülya'ydı. Kız şaşkınca Karan'a baktı. Sonra bilmiş bir sesle devam etti. "Aile dediğin, asıl akşam yemeklerinde bir arada olunca sohbet eder. Akşam yemeği dediğin; herkesin gün içinde neler yaptığını konuştuğu, bir arada günün en sıcak anını yaşadığı zamandır. Biz, babam hayattayken de susmazdık yemek yerken, şimdi annemle de hiç susmayız. Hatta kızlar da katılır bazen bize. O zaman tam cümbüş olur. Hem yer, hem konuşuruz. Zaten akşam yemeği başka ne için olur ki? O zaman herkes bir tabak alsın, çekilsin bir kenarda yesin!"

Taylan, Hülya'yı dinlerken çatalı elinde asılı kalmıştı. Gözleri bir an Karan'ın yüzünde oluşan müstehzi gülümsemeye takıldı. Onların ailede böyle sıcak sohbetler yapılmazdı. Kimsenin yüzü gülmezdi. Yemek sonrası konuşulan konular, genelde babalarının işle ilgili sorduğu sorular, paranın nasıl değerlendirildiği ya da arttırmak için nelerin yapılması gerektiğiyle ilgili konulardı. Anneleri kimin, nereye seyahate gittiğini ya da kimin en son ne aldığını konuşurdu. Tanımak bile istemedikleri bir yığın saçma sapan insanın hayatını dinlemek zorunda kalırlardı.

"Ya kusura bakmayın ama acıdım şimdi size," dedi Sina, gözlerinin içinde alaycı parıltılar ışıldarken yüzünü, sanki onlar için çok üzülmüş gibi buruşturmuştu. "Ben çatlarım tüm yemek boyunca konuşamazsam. Yediklerim içinde ka-

lır, şişer de şişer."

"Ben kesin kabız olurum!" diye atıldı Hülya sırıtarak. Ardından iki kız kıkırdamaya başladılar.

"Düşünsene tüm yemek boyunca sus pus oturacaksın! Ay valla çatlarım!" diyen Hülya'ya, Sina kaşının birini kaldırarak karşılık verdi.

"Hatırlıyor musun bir kez Sevgi Teyze, tüm yemek boyunca susarsan sana para vereceğini söylemişti. Sen bir hırs yapmıştın önce de ancak beş dakika dayanabilmiştin."

"Kızım o zaman ortaokula gidiyorduk daha. Üstelik o gün, okulda anlatacak çok şey olmuştu. Çatlıyordum bir an evvel anlatmak için."

"Yine anlattıydın ne oldu ki? Eğer bir yarım saat çeneni tutabilseydin o haftaki harçlığını ikiye katlayacaktın!"

"Aman katlasam ne olacak? Sanki değişik bir şey yapacaktım. Yine tost ayrana talim edecektik!"

"Konu da konu olsaydı bari!" diye burun kıvırdı Sina.

"Hiç öyle deme! Derya'nın yenilgisi çok eziciydi. Keyfimden geberiyordum. Acilen analiz etmemiz gerekiyordu o yenilgiyi."

"Ona yenilgi denmez! Bile bile ladesti canım!"

Hülya bir kahkaha patlattı. "Ay haspam, bir de İbo'nun gerçekten ondan hoşlandığını düşünmüş ya lan!"

İki kız bu sefer daha yüksek sesli kahkaha attılar. Masadaki üç erkek merakla onları izlerken, anlamadıkları konu yüzünden istemsizce kızların kahkahalarına gülümseyerek bakıyorlardı. Kızlar onları unutmuş, kendi aralarında hararetle konuşmaya devam ediyordu.

"Kız, İbo'yu her gördüğünde loop'a giriyordu!" diyen ve ardından kahkaha atan Sina'ya, Hülya bir anda mimiklerini kullanarak söz ettikleri kişiyi taklit etmeye başladı. Elindeki çatalı bırakmış, saçının bir ucunu parmağına dolayarak çevirmeye başlamıştı baygın gözlerle bakarak. Kelimeleri uzata uzata konuşuyordu.

"Merhaba İbo! Nasılsın? Okul çıkışında hepimiz çay bahçesine gideceğiz, sen de gelsene!" Tekrar kahkahalar yüksel-

di. Sina zorlukla konuşarak destek verdi.

"İbo'nun donuk donuk bakıp, çenesini sallayarak bir cıks sesi çıkarıp, 'akşama kadar çay içiyorum zaten kahvede, çay bahçesindeki geri kalsın!' cevabına ne dersin?"

"Asıl sonraki bombaydı. İbo, ters ters Derya'ya bakıp 'Hayal gücüne bak! Kahvede çalışan adama çay içmeye gidelim mi diyor? Kızım sen o aklı hangi pazardan aldın? Kilosu kaçaydı?" dediydi ya!"

Tekrar kahkahalar yükseldi.

"Kızım sırf şu muhabbet için yarım saat tutamadın çeneni!"

"Ya ne yapayım? İbo'nun kıza cins cins bakması aklıma geldikçe tutamadım kendimi." Karan başını iki yana sallayarak gülümsedi. Taylan'a yan gözle bakarak mırıldandı. "Şu muhabbet Yalı'daki masada geçse annen kesin kalp krizi geçirirdi!"

"Senin de annen!" diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Taylan. Yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. Karan kaşlarını kaldırdı, umursamaz bir şekilde 'tabii tabii' dercesine başını salladı.

Bunu hiçbir zaman hissetmemişti. Taylan'ın annesi ondan uzak durur, Karan da bu uzaklığı nimet sayardı. Buz gibi ve aşağılayan bakışları her an üzerinde hissetmek, onun da tercih ettiği bir şey değildi. Şimdiye kadar anne, diye de hitap etmemişti zaten Pervin Hanım'a. Taylan anne derken, o her zaman Pervin Hanım diye hitap ederdi. Zamanında bununla ilgili dersini almış, bir daha asla kullanmamıştı o kelimeyi.

Daha küçükken ve neyin ne olduğunu bilmezken anne derdi, nadir de olsa. Zaten o zamanlar da kadınla çok fazla bir arada olmamıştı. Yanında ona bakan ve ilgilenen bakıcılar olurdu. O bakıcılar da her zaman Karan'ı uzak tutarlardı. Bunun nedenini daha sonra anlamıştı. Pervin Hanım tembihlemişti bakıcıları Karan'ı ona yaklaştırmamaları için. Ev zaten büyüktü ve bu karşılaşmaları ortadan kaldırmak kolay oluyordu.

İlkokula başladığında çözmüştü birçok şeyi. Başka çocukların anneleri onlarla okula gelirken, onun yalnız gönderilmesi garibine gittiğinde sormuştu masumca. Neden başka

çocukların anneleri gibi kendisini okula götürmüyordu onun annesi de? Aldığı cevap hala kulaklarındaydı ve o günden sonra bir daha asla anne kelimesini kullanmamıştı. Nereden geldiği, kim olduğunu da sonrasında öğrenmişti.

"Ben senin annen falan değilim, anladın mı? Sen bir fahişenin piçisin ve ben, senin gibi bir piçin annesi olamam! Bundan sonra bana anne demeyeceksin! Gözüme de fazla görünmeyeceksin! Odana çık ve sadece gerekli olduğunda çık dışarı! Sana katlanamıyorum! Ne idüğü belirsiz bir varlıksın sen!"

Karan duyduğu kelimeleri önce anlamamıştı elbette. Kadının ona bakan gözlerinde nefret vardı. Yüzü şekilden şekle girmiş; çirkinleşen, gergin yüz Karan'ı bile korkutmuştu o zamanlar. Elbette bu olayın Taylan tarafından öğrenilmesi uzun sürmemişti. Karan'ın odasından çıkmayışı, mutsuzluğu ilk günden dikkatini çekmişti ve artık genç bir adam olan Taylan için bakıcıları konuşturmak zor olmamıştı. Öğrendiklerinden sonra annesiyle ilk ve son defa ciddi bir konuşma yapmıştı ve hayatında belki de ilk defa annesine posta koymuştu Taylan. Sonrasında her şey düzene girmiş gibi görünse de Karan bir daha asla anne dememiş, kadından olabildiğince uzak durmuştu. Zaten daha liseye başladığında da evden ayrılıp, kendisinin ısrarlarıyla Taylan'ın ayarladığı bir dairede tek başına yaşamaya başlamıştı.

Bu, belki de en doğru çözümdü o zamanlar. Gün geçtikçe evin içerisindeki gerginlik, zirveye ulaşmaya başlamıştı. Karan'ın sürekli başını belaya sokmaya başladığı zamanlardı ve Taylan'ın, Karan'ın tüm sorumluluğunu üstlenerek onu evden uzaklaştırması, evdekilerin sanki derin bir soluk çekmelerine neden olmuştu.

Taylan, annesinin tavırlarının kısmen de olsa mantıklı bir yönü olduğunu düşünse de babasının soğuk ve ilgisiz tavırlarına hiçbir zaman anlam verememişti. Sonuçta bir hata yapıldıysa bunu yapan babasıydı. Başka bir kadından çocuk sahibi olmuştu. Sanki annesinin gözüne sokar gibi o çocuğu eve kendisi getirmişti. Sonrasındaysa, çocuk sanki yokmuş gibi davranmıştı. Taylan'ın en çok merak ettiği, babasının neden böyle

bir tavır aldığıydı? Bunun cevabını hiçbir zaman bulamamış, alenen babasına da sormamıştı. Herkes durumu kanıksamış gibiydi. Taylan da bir süre sonra umursamamıştı nedenleri.

Karan, onun kendi çocuğu gibiydi. O soğuk evde, tek sıcaklık Karan'ın varlığıydı. O da buna sarılmıştı. Karan'ın, onu sevdiğini biliyordu. Tüm isyankâr tavırlarına, bazen birbirlerine yüksek sesle bağırarak tartışmalarına rağmen Karan abisini seviyordu. Yüzde yüz emin olduğu tek gerçek buydu Taylan için ve bu da ona yeterli geliyordu. Karan onu koşulsuz seviyordu. Ona verdikleri ya da sahip olduklarını önüne sürdüğü için değil, sadece Taylan olduğu için çünkü Karan, Sina meselesine kadar Taylan'dan tek bir şey istememişti. Sahip olduklarıyla övünen bir adam da değildi. Para ona güç vermiyordu. Karan'ın umursamazlığı ona güç veriyordu. Kendisini öyle değersiz hissediyordu ki bir şeylere sahip olmuş ya da olmamış umurunda değildi Karan'ın. Taylan ona ne verirse onunla yetinirdi. Daha fazlasını istemezdi. Verdiği tek karşılık, başını sallayıp düz bir sesle, "Gerek yoktu, ben idare ediyorum. Yine de sağ ol!" olurdu.

İlk defa Sina konusunda talebi olmuştu. Yalvarmıştı hatta. Taylan'ın her koşulunu kabul etmişti. Gözlerinde ilk defa minnettar ve daha fazlasını talep eden bakışları vardı Karan'ın.

Şimdi istediği şeyler, yine Sina'yla bağlantılıydı. Sina güvende mi? Sina'nın başı belaya girmeyecek değil mi? Her şeyi kontrol ediyorsun, adamlar araştırıyorlar değil mi? Avukatlarla konuştun, her şey yolunda değil mi? Sence Sina bu evi beğeniyor mudur yoksa daha büyük bir yere mi geçsek acaba? Sina'nın şirketi işimize yarıyor, onlarla çalışabiliriz değil mi? Sence harcamaları için Sina'ya kart çıkarsak kızar mı, kabul eder mi? Acaba Salim'le arabayı sadece Sina'ya mı tahsis etsek? Ben bakarım başımın çaresine...

Sonu gelmeyen soruların ve isteklerin tek nedeni Sina'ydı. Ve Taylan hepsini gülümseyerek dinliyor, sonrasında da uygun cevapları veriyordu.

Karan hayatı boyunca ilk defa huzurlu ve sevildiğini hissettiği bir dönemdeydi. Kendisini ilk defa değerli hissedi-

yordu. Delice tavırlarını kontrol ediyor, başını beladan uzak tutuyordu artık. O umursamaz adamın tek umursadığı Sina'ydı ve kızın gözünün içine bakıyordu.

Taylan şimdi Karan'ın yüzüne bakarken onun, Hülya'yla kıkırdayarak konuşan kızın yüzünü izleyen ve sözlerini dinleyen ifadesindeki mutluluğu görebiliyordu. Bu ifade Taylan'a huzur veriyordu. Kardeşi, kimse inanmasa da iyi bir adamdı. Sadece, hayatı boyunca kendisi dışında kimse tarafından sevilmemişti ve bu da onu vahşileştirmişti. Şimdiyse bu vahşilikten sıyrılmış ve evcilleşmiş görünüyordu.

Taylan, annesinin Karan'ın da annesi olduğunu mırıldanan sözlerini kabul etmeyen kardeşine üzüntüyle baktı. Böyle düşünmekte haksız da sayılmazdı. Üstelemek istemedi. Bakışları tekrar kızlara döndü.

Salim, yemek boyu süren konuşmalara fazla katılmasa da kızların sohbetine ara ara katılıyordu. Çoğunlukla yüzünde samimi bir gülümsemeyle dinlemişti diğerlerini. Hala onlarla yemek yerken çekiniyordu. Gerçi bu kez yaşadığı çekinme, daha çok Taylan'dan kaynaklanıyordu. Yoksa haftalardır Karan ve Sina ile birlikte yemek yemeye alıştığı için onların yanında rahattı. İlk defa Taylan'la aynı masaya oturuyordu. Bu yüzden, olabildiğince sessiz ve görünmez olmaya çalışıyordu. Bu çabası Karan tarafından sık sık bozuluyordu gerçi. Karan sürekli Salim'e bir şeyler soruyor, İbo ile birlikte görüşmeye gittikleri adamlar hakkındaki düşüncelerini bilmek istiyordu.

Taylan, Karan ve Salim arasındaki iletişimi ilk başlarda garipsemiş olsa da, diğerlerinin de Salim'le ilişkilerindeki tavrı görünce alışmaya başlamıştı duruma. Taylan, gülümsemesine zorlukla hâkim olarak değişmeye başladığını düşündü. Değişiyordu.... Ama bu güzel bir değişimdi. Ona yaşadığını hissettiren, hayattan haz almasını sağlayan, mutlu eden bir değişimdi. Kendini ilk defa bir yerlere ait hissediyordu. Artık, en azından evindeyken içinden geldiği gibi kendisi olarak yaşıyordu. Bu etkiyi Karan da hissediyordu muhakkak. Karan, Sina hayatına girdiğinden beri bir değişim içerisindeydi. Bundan ne korkuyor ne de kaçıyordu. Karan için bu değişim,

gönüllü bir kabullenişti. Karan'daki mutluluğu gördükçe Taylan kendisindeki değişimden de korkmuyordu artık.

Hayatının dönüm noktasındaydı. 40 yaşına gelmişti ve bir 40 yıl daha yaşayacağının garantisi yoktu. Boşa geçmiş gibi hissettiği yıllara inat, şimdi gerçek hayatı yaşayacak, buna engel olmaya çalışan herkesi de parçalara ayırıp yolundan temizleyecekti.

Hülya'ya hayranlıkla bakarken, onun üzülmemesi için iki katı çaba harcaması gerektiğini düşündü. Hülya'nın kalbinin kırılmasına, kendini kötü hissetmesine neden olacak her şeyi bertaraf edebileceğini biliyordu. Zor olacaktı ancak bununla başa çıkabilirdi. Geçmişte kendisine dikte edilen her şeyi, olması gereken oymuş gibi itirazsız kabul eden toy delikanlı yoktu artık. Ne istediğini bilen, nelere sahip olabileceğini ve neleri kaybedebileceğini görebilen, olgun ve güçlü bir adamdı şimdiki. Anne babasını düşününce, geleceğine atılacak olan ilk adımların zor olacağını çok iyi biliyordu ama bu adımlara gelmeden, öncelikle onu böylesine mutlu eden kadına doymak ve hayatındaki yerini sağlamlaştırmak istiyordu.

Önce, Hülya'nın eksik olan özgüvenini sağlaması gerekiyordu. Bunun için tüm sevgisini, tüm desteğini verecekti ona. Hülya kendine güvenirse Taylan'ın her zaman yanında olacağını bilecek, inanacak ve bu inançla Taylan'ın yanında savaşa hazır olacaktı.

Yemeklerini bitirmek üzereyken Karan'ın telefonu çaldı. Karan, ekranına baktığı telefona cevap vermeden önce ayağa kalktı. Bir yandan kapıya doğru adımlarken öte yandan kendisine merakla çevrili başlara cevap verdi.

"İbo geldi. Böcek'in listesini getirecekti."

Sesi tatsızdı konuşurken. İbo'nun listeyi getirmiş olması, onun seyahatlere çıkacağı anlamına geliyordu.

Karan kapıya doğru ilerlerken Sina kaşlarını çattı. Gözlerinde isyankâr ışıltılar parlarken, kendisine yandaş arar gibi Hülya'ya bakarak konuştu.

"İbo geldiğini haber vermek için neden onu arıyor da bizi aramıyor?"

Hülya alayla sırıttı. "Ne o? Kıskandın mı?"

"Saçmalama! Kimi kıskanacağım? Sadece bunların kanka yolunda ilerlemesi sinirimi bozdu."

"Sina Hanım, biraz geç kalmış olabilirsiniz. Kanka yolunda ilerlemiyorlar, artık bildiğiniz kanka oldular," dedi Salim, sanki sır veriyormuş gibi başını masanın ortasına doğru eğerek alçak sesle konuşurken. Sina, anlamadığı belli bakışlarını Salim'e dikti. Kaşlarını çattı.

"Yav daha dün bir, bugün iki. Ne ara hemen kanka oldular?"

"Dün, kahvede İbo'yla eşli olup okey oynadıklarından beri... Karşılarındaki iki kişiyi yenince baya bir kanka oldular," dedi Salim, geri yaslanıp bilmiş bir yüz ifadesiyle Sina'ya baktı.

Sina yüzünü buruşturdu tiksintiyle. "Bi de beşlik çaktılar de, tam olsun!"

Salim kaşlarını kaldırdı yukarı. İki elini önünde karşı karşıya getirip yumruk yaparak birbirine vurdu konuşurken.

"Yok! Beşlik çakmadılar, yumruklarını tokuşturdular."

"Özenti getto serserileri!"

Sina söylenirken yüzünü buruşturmuştu yine. Hülya avucunu Taylan'ın yanağına bastırdı. Hayranlıkla adamın gözlerinin içine bakarken yüzündeki gülümseme, Taylan'a güneş kadar parlak göründü.

"Herkes salon adamı olamıyor işte!"

Hülya, neredeyse Sina'ya nispet yapacasına yandan bir bakış attı alayla. Sina gözlerini devirdi umursamadan. Taylan'ın ağırlığının Karan'da olmadığını biliyordu. Böyle bir beklentisi de yoktu. Karan'ın rahat ve umursamaz tavırlarını seviyordu zaten.

Taylan, yanağında duran Hülya'nın elini koca avucuyla kaplayarak suratına bastırdı. Başını kıza doğru eğerek boynuna kısa bir öpücük bıraktı ancak uzaklaşmadan kızın kulağına fısıldadı.

"Tatlım, o salon adamının neler yapabileceğini, herkes gittikten sonra sana göstereceğim, hiç merak etme."

Hülya'nın yüzü duyduklarıyla renk değiştirdi. Pembe kızıllık yüzüne yayılmaya başladı. Fark edip etmediklerini kontrol etmek için utangaç bakışları hızla diğerlerini dolaştı. Neyse ki başlarını, o sırada kapıdan giren İbo'ya çevirdikleri için Hülya'nın yüzündeki ifadeyi görememişlerdi. Hülya kaşlarını çatarak, uyarırcasına Taylan'a baktı.

"Utandırma beni!" diye fısıldadı.

"Utanınca nasıl güzel göründüğünü bir bilsen, hak verirsin bana," diye Taylan fısıldayarak karşılık verdi. Kararmış, alev alev yanan gözleri, kızı soyar gibi bakıyordu.

"Ooo iyi akşamlar millet. Afiyet olsun!" diyerek Karan'ın yanında masaya doğru ilerleyen İbo, sırıtıyordu kızlara bakarken.

"Oğlum, niye beni aramıyorsun da onu arıyorsun?" dedi Sina, çıkışan bir tavırla. Eliyle Karan'ı göstermişti.

Karan kızın tavrına sinirle bakarken, Sina adamın delici bakışlarının farkında değildi.

"Ne fark eder!" diye karşılık verdi İbo, çıkışan kıza aldırmayarak. Sonra elini boşlukta salladı. "Açım kızım. Kalk bana da bir tabak ver."

"Git kendin al! Hizmetçin yok burada senin! Hatta söyle kankan getirsin!" dedi Sina ters ters. Yan gözle Karan'a bakmıştı.

İbo boş sandalyelerden birini çekerek oturdu. Bir dilim ekmeğin ucunu koparıp, ağzına atarken sırıtarak karşılık verdi.

"Valla hiç triplenme. Tam Gaffur'a bağlayıp 'ölümüne kankayız!" diye bağırasım var. Herifin sayesinde Emin Abi'yle Saffet Abi'yi hacamat ettik!"

Sina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Hülya anında yerinde toparlanarak İbo'ya doğru masanın üzerine eğildi.

"Yemin et!" dedi, heyecan dolu bir şaşkınlıkla.

İbo başını salladı sırıtarak. Başını, ayakta umursamaz bir yüzle dikilen Karan'a kaldırdı. "Kankacığım, sen bir tabak ver bari. Bu ikisi bu habere, popolarını kaldırıp getirmez bir şey!"

Karan, inceleyen bakışlarla üçüne bakıyordu. Taylan ve

Salim de anlamayan gözlerle seyrediyordu diğerlerini.

"Ben anlamıyorum bunun büyütülecek nesi var ki?" dedi Karan. "Dün de aşırı gereksiz sevindin sen... İki yaşlı adamı yenmek marifet değil ki. Tamam, iyilerdi ama adamlarda zaten sigortalar yanmış, yenilmeleri kıyamet alametiymiş gibi davranıyorsunuz! Dün kahvede de sanki maç seyrediyormuş gibiydi herkes. Ne abarttınız amına koyayım!"

"Sen ne anlarsın be! Git tabak getir İbo'ya!" diye aksi bir cevap verdi Sina. Başını bile Karan'a çevirmemişti. "Anlatsana oğlum!" diye elini salladı İbo'nun yüzüne bakarken. Heyecandan gözleri parlamıştı. "Niye dün söylemedin! Oğlum bu haber gecikecek haber mi? Mal! Niye dışlıyon oğlum sen bizi?"

İbo, başını arkaya savuran bir kahkaha attı. Taylan kaşlarını çatarak kızlara bakıyordu. Dayanamayarak araya girdi.

"İki yaşlı adamın okeyde yenilmesi niye böyle büyük olay oldu ki? Sanki atomu parçalamışlar gibi davranıyorsunuz ikiniz de!"

"Zeus'um!" dedi Hülya, sanki küçük bir çocuğa laf anlatmaya çalışır gibi söze başlayarak. Bakışlarında anlayış vardı. Sanki karşısındaki akıldan yoksun biriymiş gibi bakıyordu. Taylan'ın kaşları, bu bakışlarla şaşkınlıkla yukarı kalktı. Gözlerini kırpıştırarak kızın yüzünden geçen ifadeye baktı. Hülya o sırada söze devam ediyordu.

"Atomu parçalamak mesele değil! Herkes yapar onu! O ne ki? Ama Emin Abi'yle Saffet Abi'yi okeyde yenen insan evladı, daha yeryüzüne gelmedi. Yani gelmemişti!" dedi, telaşla son sözlerini düzelterek. Ardından neredeyse panik okunan yüzünü İbo'ya çevirdi.

"Oğlum, intihar falan etmediler değil mi? Mahalleli madara etmiştir onları!" Elini alnına bastırdı kahrolmuş bir tavırla.

"Ay tahtları sarsıldı... Yaşayamazlar bu acıyla... Yazık gariplerime... Hayatlarının son demlerinde en ağır yenilgiyi almışlar... Ay ölürler! İnme iner ikisine de!"

Aniden yüzündeki tüm üzüntü, şaşkınlık ve kahrolan ifadesi değişti ve aynı saniyede Sina'yla birbirlerine yüzlerini çevirdiler. Aynı anda suratlarında kocaman bir gülümse-

meyle ağızlarından aynı kelimeler döküldü.

"Sabah mahalleye gidiyoruz! Yüzlerini görmemiz lazım!"

Ardından delicesine gülmeye başladılar. İkisi de çıldırmış gibiydi. İbo, iki elinin işaret parmağını göğsüne doğru sallarken, sanki mahalle maçında en çok golü atmış bir çocuk gibi gururluydu.

"Ben hacamat ettim! Ben! Tarih yazacak lan bunu!"

"Ne sen be!" diye terslendi Sina, anında çıkışarak. "Benim hırt olmasa sen hayatta başaramazdın! Dedim size di mi, adamın aklı pisliğe fena çalışıyor diye!"

O sırada Karan, getirdiği tabağı İbo'nun önüne koyarken söylendi. "Ne abarttınız be!"

Uyaran bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Benim hırtı, soracağım sana!" Sina bir anda yerinde kıpırdanmaya başlarken, Karan ciddi bakışlarla kıza açıklama yapıyordu.

"Ayrıca kayıtlara geçsin diye söylüyorum! Pislik falan yapmadım! Hayatımda ilk defa taş çalmadım, hile yapmadım! Ayıptır di mi karşındaki iki yaşlı insanı hileyle yenmek!"

Karan'ın sözlerinin ardından birkaç dakika süren sessizlikte İbo, Sina ve Hülya şaşkınlıkla Karan'a baktılar. Hepsi de bir an donmuş gibiydi. Önce bakışları birbirine çevrildi, ardından yüzlerinden kendilerini zorla tuttuklarını belli eden bir ifade geçti ve sonra daha fazla dayanamayacaklarını anlamış gibi üçü de aynı anda kahkahayla gülmeye başladılar.

Diğer üçü ise anlamadıkları yüzlerinden belli olan şaşkın bakışlarla onlara bakıyordu.

Karan sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Sina'nın yanındaki sandalyesine tekrar oturdu. Elini kızın oturduğu sandalyenin arkasına attı. Devam eden kahkahaları donuk bir yüzle dinlerken kararlı bir sesle, dikte eder gibi konuşmaya başladı.

"İki yaşlı adamın, saçma sapan bir oyunda yenilmesi sizi böyle manyaklaştırıyorsa ciddi sorunlarınız var demektir." Başını Sina'ya çevirdi, keskin gözlerle kıza baktı. "Yarın mahalleye falan gitmek yok! Raydan çıkarma beni!"

"Bir gün bunu diyeceğime hiç inanmazdım ama..." diyerek araya giren Taylan, keskin bakan ciddi gözlerini Hül-

ya'ya çevirdi. Sesi en az yüzü kadar ciddiydi. "Karan'a katılıyorum. İki yaşlı adam, saçma sapan bir oyunda yenildi diye dışarı çıkmak yok! Evde kalıyorsun!"

"Ya, ne demek evde kalıyorum! İmkânı yok kaçırılmayacak bir fırsat bu!" diye, isyanla karşılık verdi Hülya. Gülen yüzü düşmüş, hayal kırıklığıyla Taylan'a bakıyordu.

Taylan inanamazmış gibi gözlerini açtı. Kaşları istemsizce yukarı kalktı. Hülya'ya o anda başka gözlerle bakmaya başlamıştı. Sanki başka bir gezegenden gelmiş, başka tür bir canlıymış gibi.

"Hülya! İyi misin güzelim? Bu siktiriboktan şey yüzünden mi kendini tehlikeye atıyorsun? Herifler peşinde senin! Güvenlik sağlanana kadar evden çıkmak yok!"

Son kelimeleri kestirip atarcasına çıkmıştı ağzından.

"Al işte! Bu da kardeşine benzemeye başladı," diyen Hülya, sıkıntıyla gözlerini devirdi.

İbo'nun kıkırdayan sesi duyuldu tam o anda. İki kardeş ona bakınca, yüzündeki gülümsemeyi toparlamaya çalışarak elini kaldırdı "pardon!" der gibi.

"Ya size hak veriyorum, kızların dışarı çıkmaması konusunda ama durum bildiğiniz gibi değil! Var ya, şimdi bunlar bütün gece uyumazlar!" İbo, yerinde toparlanarak dirseğini masaya koydu. Önce Taylan'a, sonra Karan'a baktı.

"Bakın şimdi, ben size şöyle açıklayayım bizim mahalledeki durumu. Şimdi farz et ki; Muhammed Ali'yle maç yapmışsın, imkânı yok yenilmez denen adamı yenmişsin, Dünya Şampiyonu olmuşsun! Kemer sende yani! Kemer'i aldık oğlum!" dedi İbo, heyecandan parlayan gözlerle Karan'a bakarken ancak diğeri, boş boş İbo'ya bakıyordu.

"Oğlum, salak mısın? İki yaşlı adamla Muhammed Ali'yi mi kıyaslıyorsun?"

"Lan oğlum, senin o iki yaşlı adam dediğin okeyde elli senedir yenilmediler. Tüm mahallenin Muhammed Ali'leri! Gençliklerinden beri kimse yenemedi onları. Ne hırs edenler oldu, ne bahisler açıldı, ne iddialar döndü de kimse bileklerini bükemedi. Yenilmez oğlum onlar! Kurt ikisi de. Taş

çalarlar, anlamazsın. Elleri çabuktur. Anlamadığın için karşı çıkamazsın. Geleni silkeler gönderirler. Dün bizim galibiyet var ya; tarih yazacak oğlum, tarih!"

"Hee, ben gördüm taş çaldıklarını da yaşlılar, mahcup olmasınlar diye bir şey demedim! Ne olacak ki?" İbo şaşkınlıktan açılan gözlerle, umursamazca omuz silken Karan'a baktı.

"Oğlum, madem gördün taş çaldıklarını da niye göz yumuyon!"

"İbo! Sıyırdın mı oğlum sen? Yaşlı adamları kahvede mahcup mu etseydim? Çaldılar da ne oldu? Yine yenildiler!"

İbo dizine vurup kahkaha attı. "Ulan, bu daha çok koymuştur onlara! Hem taş çal hem yenil!"

İbo gülmeye devam ederken Sina Karan'a çevirdi bakışlarını. Yüzünde dingin, umursamaz bir ifade vardı genç adamın. Genelde tüm pislikleri yapan adam, iki yaşlı adamın kalbi kırılmasın diye hem hileye göz yummuş hem de kendisi hilesiz oynayıp kazanmıştı ama umursamıyordu. Yumuşak, sevgiyle bakan gözlerini Karan'dan alamıyordu Sina. En kötü şeyleri yapmaya ant içmiş bir adamın, nasıl bu derece ince düşünceli olabildiğini merak etti. Karan'ın bu yönünü yeni yeni keşfediyordu aslında. Karan'ın içinde, kendisinin bile bilmediği yumuşak kalpli, iyi bir adam vardı ancak Karan, onu dışarıya göstermiyordu. Kendini iyi biri olarak da görmüyordu.

"Şu an iki düşman daha kazandın!" dedi Sina gülümseyerek. Sesi alaycıydı. "Bir daha mahalleye sokmazlar seni!"

Karan çabuk bir yan bakış attı Sina'ya. Umursamazca omuz silkti. "Ne yapacaklar? Bana mı saldıracaklar sanki?"

"Delireceğim ya!" diye, Hülya araya girdi asık suratla. "Nasıl kaçırıyoruz bunu inanamıyorum!" Karan'a yüzünü çevirdi, emin bir sesle cevap verdi. "O, okey tahtalarını kafanda kırarlar! Krallıkları bitti! Yanına bırakırlar mı sanıyorsun?"

Üzüntülü ve hayal kırıklığı yüklü bakışlarını, bu kez Sina'ya çevirdi.

"Kızım düşünsene! Nasıl dalga geçerdik? Emin Abi kudurmuştur sinirinden. Saffet Abi kendini rakıya vurmuştur o dertle!"

"Üzülmeyin o kadar çünkü zaten dalga geçemezdiniz! Mahalledekileri aradım. Emin Abi kendini eve kapamış. Saffet Abi meyhanedeymiş, tek başına içiyormuş. Kimse yanına yaklaşamamış! Birkaç kişi dalga geçmeye kalkmış, koca şişeyi fırlatmış. Sizin kafanıza masayı geçirirdi kesin."

"Aha!" dedi Hülya, bir elini diğer avucunun içine vurarak "Kaçırdık cümbüşü!"

Bir süre ortamı sessizlik kapladı. Kızların ikisi de asık suratla oturuyor, İbo iştahla yemeğini yiyor, Karan ve Taylan yüzlerinde hala anlam veremedikleri belli olan ifadeleriyle kızları izliyor, Salim'in ise alaycı ve araştıran gözleri hepsi üzerinde dolaşıyordu.

Sina, en az Hülya kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Mahallede neredeyse efsaneye dönen bu yenilmezlik sona ermişti ve sonucunu izlemek için oraya gidemiyorlardı. Belki de senelerce eğlenerek anlatacakları olayları kaçırıyorlardı. İki kız da bant yayın sevmezdi. Her şeyi canlı seyretmeyi isterlerdi ve şimdi, maçın en heyecanlı anında yedek kulübesine alınmış oyuncu gibi hissediyorlardı.

Sina, bu durumdan gittikçe sıkılmaya başlamıştı. Özgürce sokaklarda dolaşmak istiyordu. Aynı şeyi Hülya'nın istediğini de biliyordu. İftiraya kurban gitmiş, haksız yere hapse atılmış gibi bir his benliğini kaplıyordu. Bu mahkûmiyetten bir an evvel kurtulmaları lazımdı. Bunun için de bir an evvel harekete geçmesi gerekiyordu.

Başını kaldırıp kararlı bakışlarla Hülya'ya baktı. O da mutsuz ve üzgün gözlerle ona bakıyordu. Gözlerini Hülya'nın gözlerinden ayırmadan elini ileri uzattı ve İbo'ya, "Böcek'in gönderdiği listeyi ver! Bu iş bir an evvel bitsin, bana iyice basmaya başladı bu durum," dedi aksi bir sesle.

Hülya'nın bakışlarındaki hüzün aniden dağıldı ve neşeli pırıltılar yanıp sönerken, kıpırdanarak tekrar oturduğu yere heyecanla yerleşmeye başladı. Sina'nın bakışlarındaki kararlığı görmüştü. Bu, hapisliğin nihayet biteceğine dair verilen bir sözdü ve gecenin karanlığında parlayan güçlü far ışıklarına benziyordu.

İbo, ağzındakini çiğnerken cebinden bir kâğıt çıkarıp, Sina'ya uzattı. Ağzındakini yutmaya çalışırken konuşmaya başladı boğuk bir sesle.

"Listeye lazım olacak ekipmanı yazdı ama anlatacaklarım var bununla ilgili. Zaman kazandıracak bir çözüm."

Sina, İbo'nun uzattığı listeyi alıp katlanmış kâğıdı açtı ve üzerinde yazılı olan satırlara bakarken başını kaldırmadan sordu. "Ne gibi bir çözüm?"

İbo, önündeki bardaktan bir yudum su içip ağzındakileri boğazından aşağı gönderdi ve peçeteyle ağzını sildikten sonra, elindekini masaya bırakırken konuşmaya başladı.

"Biraz riskli ama zaman kazanmak için değer bence."

"Bu listedekilerin bir kısmı piyasada yok zaten. Satışı yasak. Bu tür takip ekipmanını siviller kullanamıyor. Bulmak zaman alacak."

Sina başını kaldırmadan mırıldanmıştı kendi kendine konuşur gibi.

"Böcek birileriyle irtibat kurmuş. Malzemenin hepsini tedarik edebiliriz. İlk adım, uçakla gidip kolayca buraya sokacaklarımızı getirebiliriz. Diğer birkaç parça için havaalanını kullanamayız. O kadar fazla güvenlik kontrolünden geçemez o aletler ama karayoluyla getirebiliriz."

"Karayoluyla kastın ne? Amerika'dan, kara yoluyla mı gelecek malzeme?" Sina alaycı ve sinirli bir sesle karşılık vermişti İbo'ya.

İbo, bir an başını eğdi düşünceli bir tavırla. Eğik başını kaldırmadan kirpiklerinin altından gözlerini çekingen bir bakışla Sina'ya dikti.

"Çözüm o zaten. Amerika ya da Çin'e gerek yok! Avrupa'dan halledebiliyormuş."

Sina gözlerini kısarak İbo'ya baktı. İbo'nun tavrından, ses tonundan hoşlanmamıştı. Sina'nın kabul etmeyeceği bir şeyi söyleyecek gibiydi ve sanki kızı buna alıştırmaya çalışır bir çaba içindeydi.

"İbo! Canımı sıkma benim! Dökül bir an evvel! Böcek'in çözümü ne?"

"Almanya! İhtiyaç olan her şeyi oradan tedarik edebilirmişiz!"

Sesindeki tınıda anlatmak istediği şeyi yalnızca Sina anlamıştı. Bir an korkulu bakışları hızla Karan'a kaydı, aynı anda başını şiddetle iki yana salladı.

"Asla olmaz!"

Sesi öyle telaşlı ve korkulu çıkmıştı ki Karan yerinde dikildi. Bu konu birden ilgisini çekmişti. Özellikle her şeyin Almanya'dan alınabilecek olması, onun açısından mükemmel bir çözümdü. Sina'dan uzakta uzun süre kalmak istemiyordu ve Almanya neredeyse burnunun dibiydi.

"Neden olmazmış? Bence iyi bir çözüm gibi görünüyor. Hem çok uzağa gidip vakit kaybetmeye gerek yok!" "Hayır!" dedi Sina yüksek sesle.

Birden yerinden fırladı. İbo'ya öldürecekmiş gibi bakıyordu. Sinirli bir sesle Karan'a bakmadan İbo'yla konuştu.

"Böyle bir şeye asla izin vermem! Uzun sürsün ama yeter ki güvenli olsun. Orada, güven diye bir şey söz konusu değil! Böyle bir tehlikeye girmek aptallıkla eş değer... Ki ben aptal değilim!"

"Sina!" dedi İbo alçak bir sesle. Kızı ikna etmeye çalışmak istediği belliydi. "Başa çıkabilir. Bizim de bağlantılarımız var. Güvenliğini sağlarlar."

"İbo! Saçmalama ya! Onlardan değilsen o bölgeden sağ çıkamazsın! Böcek'in bağlantıya geçtiği adamı tahmin ediyorum ben! Yemliyor ibne! O malzemeyi vermek için isteyeceği şeyi de biliyorum! Böyle bir şey söz konusu bile olamaz!"

"Yemlediğinin Böcek de farkında. O yüzden iyi bir plan yapıp, ona göre hareket edeceğiz!"

29. BÖLÜM

"Hayır!" diye haykırdı Sina.

Öfkeyle Karan'a bakarken yatak odasının ortasında dikiliyordu.

İbo gittikten sonra Salim de kendi dairesine inmişti. Taylan ve Hülya'yı yalnız bırakan Karan ve Sina, kendi dairelerine geçmişlerdi. Taylan'ın dairesinde neredeyse iki saate yakın tartışmalarına rağmen Sina Nuh demiş peygamber dememişti. Ve döndüklerinden beri tartışmaya devam ediyorlardı.

"Bence abartıyorsun. İşi yokuşa sürüyorsun."

Karan sakin sakin yatağın üstünde oturuyordu. Sırtını yatağın başlığına dayamış, ayaklarını ileri uzatarak birini diğerinin üzerine atmıştı. Ellerini ensesinde bağlanmış, Sina'yı çıldırtan bir rahatlıkla kıza bakıyordu.

"Ne yokuşa sürmesi be! Geri zekalı mısın? Anlaman mı kıt? Ne anlatıyorum saatlerdir size ben?"

"Ben de abarttığını söylüyorum! Başa çıkamayacağım bir şey değil! İki günde lazım olan her şeyi alıp gelebilirim!"

"Tabii gelirsin ama ceset torbasının içinde gelirsin!"

Sina öfkeyle sarf ettiği sözlerin, bir anda gerçekliğe dönüştüğü düşüncesiyle ürperdi. Böyle bir riski alması söz konusu bile olamazdı. Gözlerini birkaç saniye kapatarak derin bir nefes aldı. Elleriyle yüzüne düşen saçları geri itti ve iki avucu şakaklarına basılı halde burnundan aldığı nefesi, dudaklarının arasından verirken sakin olmaya çalıştı. Gözünün önüne gelen resim, dehşete kapılmasına neden oluyordu. Karan'ın

cansız bedenini, sanki ayaklarının dibine atmışlar gibi kalbi sıkıştı. Başını iki yana salladı. Bu kez düşük bir tonla dişlerinin arasından konuşmaya başladığında, yavaşça gözlerini açıp Karan'a baktı. Gözleri kararlılıkla adama bakarken ellerini aşağı indirdi.

"Karan! Hiçbiriniz anlamak istemiyorsunuz ama bu riski almana asla izin vermem! Böcek'in anlaştığını düşündüğü adam eski bir Sırp askeri. Savaştan sonra Almanya'ya kaçtı. Savaş suçlusu! Adam manyağın önde gideni! Tam bir psikopat! Kaç kişiyi öldürdüğüne dair bir fikrin var mı senin? Herif Doğu Berlin'de, yeraltında kendi ağını kurdu. Hepsi paralı asker. Aklının alamayacağı pislikleri yapıyorlar. O malzemeyi vermeyecek! Vereceğini söyleyecek ama karşılığında isteyeceği şeyi biliyorum ben! Ona istediğini vermem mümkün değil!"

"Sen nereden biliyorsun tüm bunları?"

Karan, başının arkasına kaldırdığı kollarını indirdi. Yerinde hafifçe doğruldu ve tek dizini kırarak bacağını yukarı çekti. Gözlerini kısarak Sina'ya bakıyordu.

Sina, tedirginlikle kırpıştırdığı gözlerini, devasa odanın içinde gezdirdi. Karan'la göz göze gelmemek için sanki odayı yeniden inceliyormuş gibi etrafa bakıyordu. Geçiştirmek istercesine omuz silkti.

"Sina!"

Karan'ın uyaran sert sesi istemsizce gözlerini ona çevirmesine neden oldu. Boş boş baktı önce. Yüzünde hiçbir ifade okunmadan Karan'a bakmaya devam etti. "Sen nereden biliyorsun dedim?" Sina yeniden omuz silkti.

"Öylesine... " diyerek ağzının içinde geveledi.

"Ne öylesine? Bu herif hakkında bu kadar bilgiyi nereden biliyorsun? Böcek birinden bahsetmiş ama İbo bile bilmiyor tam olarak kim olduğunu, sen nasıl eminsin Böcek'in söz ettiği adamın kim olduğundan?"

"Çünkü Avrupa'da o malzemeyi tedarik edeceğin başka bağlantı yok! Yani yasal olmayan yollardan ancak o heriften alabilirsin! Yasal olarak zaten o malzeme satılmaz!" "Sen bu herifi, nasıl bu kadar iyi tanıyorsun peki?"

Karan gittikçe yerinde dikleşiyordu. Şimdi de ayaklarını yataktan sarkıtmış yatağın ucunda otururken, bir eli yatağın üstünde, öne atılacak vahşi bir kedi gibi bedeni ileriye doğru eğilmiş, karşısındaki tedirgin kıza bakıyordu.

"Bir süre önce benimle bağlantıya geçmişlerdi!" diye mırıldandı Sina suçlu gözlerle Karan'a bakarken. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak çıkmıştı ve Karan tüm dikkatini kıza vermiş, sözlerini duymak için kulaklarını dikmişti.

Karan ağır ağır yerinden kalkarken dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. Şu an tehlikeli denecek bir sakinlikte görünüyordu. Sina'ya doğru ağır ağır ilerlerken, gözleri kızın içini görüyormuş gibi dimdik gözlerine bakıyordu. Sina zorlukla yutkundu. Ağzı kurumuştu ve tedirginlikle geriye doğru bir adım atmamak için kendisini zorluyordu.

"Bu herif senin kim olduğunu biliyor mu?" diye sordu, dibine yanaşmış olan Karan. Gözlerini kısmış, başını kızın yüzüne doğru iyice eğmişti. Burunları neredeyse birbirine değecekti. Sina hızla başını iki yana salladı.

"Tabii ki bilmiyor! Aptal mıyım ben?"

Karan, başını hafifçe sağ omzuna yatırdı. Kısık bir sesle sorduğu soru, Sina'nın tüylerini diken diken etti. Karan'dan yayılan tehdit, damarlarındaki kan akışını durdurmuş gibi bedeni buz kesmişti.

"O zaman nasıl oldu da seninle bağlantıya geçtiler?" "Benimle derken... Yani Invictus'la demek istedim!"

"Bu herif Invictus'un kim olduğunu bilmiyor, değil mi Sina? Eminsin değil mi bundan?"

Karan, öyle yumuşak bir sesle soruyordu ki Sina adamın sözlerinin ardındaki dikilmeyi hissetmişti. Gözlerinde ürkütücü bir bakış vardı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken hızla başını yine iki yana salladı.

"Eminim tabii..."

"Sina... Eğer başını belaya sokacak bir şey yaparsan... Eğer o herif sana ulaşırsa..."

Sina olumsuz anlamda yine başını sallarken gözlerini yummuştu. Yüzüne düşen bir tutamı kulağının arkasına

sıkıştırmak için Karan elini uzattığında, irkilerek küçük bir adım geri çekildi.

"Sakin...!" diye fısıldadı Karan. Karanlık, ürkütücü gözlerini, kızın gözlerine dikti. "... o herif sana zarar vermeye kalkarsa... manyaklık neymiş, psikopatlık neymiş kitabını okuturum ona!"

"Oraya gitmeni istemiyorum! Başka bir yol bulabiliriz!" diye mırıldandı Sina. Bakışları gölgelenmiş, yalvaran bir yüzle adama bakıyordu.

"Ben, senden iki günden fazla ayrı kalamam! Oraya gideceğim! Malzemeyi alıp geleceğim!" "Çok riskli!" dedi Sina kızgınlıkla. Kaşlarını çatmış, inatçı bir yüzle adama bakıyordu.

"Benim için senden uzun süre ayrı kalmak daha riskli." Bir adım ileri atarak bedenini Sina'nın bedenine yapıştırdı. Bu yakınlıkla, Sina'nın kalp atışları hızlandı. Karan, işaret parmağının tersini kızın pürüzsüz yanağının üzerinde gezdirdi. "Uçakla gideceğim. Arabayla döneceğim. En fazla iki gün sürecek!"

Sina usanmışça başını iki yana salladı. Sinirle konuşmaya başlarken gözlerini Karan'dan kaçırdı.

"Sen dönüş güzergahını biliyor musun? Sırbistan'dan geçeceksin! O herife bir yanlış yaparsan o yoldan seni geçirmeyecekler! Issız bir yolun kenarında... " sözlerini bitiremeyerek dişlerini alt dudağına bastırdı, gözlerini yumdu sıkıca. Aklından geçen kötü senaryolar, ciğerlerine giden yolu tıkıyor gibiydi. Nefesinin daraldığını hissetti. "Karan..." derken başını kaldırıp, gözlerini açarak Karan'ın durgun gözlerine baktı. "Çok riskli! Ben asla izin vermem buna! Asla vermem! Ne kadar süreceği umurumda değil! Ama bu alternatif, çözüm falan değil! Başka alternatif buluruz."

Karan başını iki yana salladı. Omuzlarını silkti.

"Romanya üzerinden gelirim. Sırbistan'a uğramam gerekmiyor. Birkaç saat uzatırım yolu fark etmez!" "Sence Romanya'da bağlantısı yok mudur?" dedi Sina, sinirli bir alaycılıkla.

"Tedbirlerimi alacağım! Birlikte iyi bir plan yapacağız. Sen yol boyu beni izleyeceksin! Riskli bölümlerde bana haber ve-

receksin! Sorunsuz, tereyağından kıl çeker gibi halledeceğiz!"

Sina birkaç saniye kaşlarını çatarak düşünceli gözlerle adama baktı. Karan öyle kararlıydı ki sanki Sina onaylamasa bile kafasına koyduğunu yapacak gibi görünüyordu. Oysa Sina da en az onun kadar kararlıydı. Başını yine iki yana salladı.

"Gereksiz bir risk! Bence başka yerlerden bulabiliriz."

Karan başını yukarı kaldırıp, oflarcasına derin bir nefes saldı dudaklarından, boynunu sıkıntıyla kütürdetti. Bir adım geri çıktı. Kaşları çatılı, kıza baktı. İşaret parmağını kaldırdı.

"Senden iki günden fazla ayrı kalmayacağım! O siktiğimin manyağından o malzemeleri alacağım! Sen de bana yardım edeceksin, gözüm kulağım olacaksın! İki gün sonra yanında olacağım! Elli saat demiyorum! En fazla 48 saat ayrı kalırım senden! Beni zorlama! Yemin ediyorum siktiğimin Berlin'ini ateşe verir, öyle gelirim. Yanımda ol! Şu işi bir an evvel halledelim, beni çileden çıkarma!"

"Ne çileden çıkması be! Ben çileden çıkıyorum! Anlamıyor musun, geri zekalı! Bana, beni ölüme gönder diyorsun! Gidemezsin hiçbir yere!"

Sina öfkeyle haykırmaya başlayınca Karan tepki vermeden sakin sakin kıza baktı. Sina sinirle elini kaldırıp, yine saçlarını geriye attı. Nefes alamıyormuş gibi sağ eli boğazına sarıldı. Omuzlarını kaldıran büyük bir nefesi, ağzını açıp ciğerlerine göndermeye çalıştı. Panik okunan gözleri, göz çukurlarında hızla hareket ederken sürekli gözlerini kırpıştırıyordu.

Karan daha fazla dayanamayarak hızla adımladı ve kızı çekerek sıkıca sarıldı. "Sakinleş! Sakinleş, boşuna kendini hırpalıyorsun."

"Oraya gitmeni istemiyorum!"

"Başa çıkabileceğimi biliyorsun! Sen yanımda olursan başa çıkabilirim!"

"Karan, onlar senin benim bildiğim insanlara benzemiyorlar! Onlara insan bile diyemiyorum!"

"Seni tanımadan önce, ben de insan değildim. Anlarım dillerinden. Başa çıkabileceğimi biliyorsun. Yardım et bana! Bir an evvel bitirelim şu işi."

"Ya sana bir şey olursa?"

"Sen yanımda olduğun sürece olmaz! Yapacağın tek şey sürekli benimle kalıp, şu Böcek için yaptığın şeyi yapmak! Gözüm kulağım ol! Bunu yapabileceğini biliyorum. Sen de benim yapabileceklerime inan!"

"Korkuyorum!"

"Biliyorum! Ama korkmanı gerektirecek bir şey olmayacak! Senin aklına ihtiyacım var. Onlarla ilgili tüm bilgiyi toplayıp, hep birlikte değerlendirirsek iyi bir planla üstesinden gelebiliriz durumun."

Karan, dudaklarını kızın boynuna gömdü. Usulca bir öpücük bıraktı, sonra çenesini Sina'nın omzuna dayadı. Sesi bu kez alçak ve yalvarır tonda çıkmıştı.

"Beni uzağa gönderme! Senden ayrı iki gün bile çok. Daha fazlasına tahammül edemem. Yardım et bana, bitirelim şu işi. Sonra ben yine senin kollarında kalayım."

Sina, kollarını Karan'ın sırtına kaldırdı. Alnını Karan'ın omzuna yasladı. "Düşünmem lazım!" diye mırıldandı isteksiz bir sesle.

"Birlikte düşünürüz," diye Karan söze başlayınca Sina başını kaldırmadan, gözlerini devirerek derdini anlatamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Karan kollarının baskısını arttırarak Sina'yı kendine bastırdı. Eliyle kızın uzun saçlarını bir omuzuna yatırdı ve ortaya çıkan boynuna dudaklarını bastırarak, ensesine doğru kaydı. Sina ensesindeki dokunuşlarla ürperdi.

"Hem daha ben sana, hani şu telefonda konuştuğumuz, senin dikkatini dağıtan şeyin ne olduğunu soracaktım," diye fısıldadı Karan, seksi bir sesle. Sesindeki yumuşaklık, Sina yüzünü görmese bile gülümsediğini belli ediyordu.

İtiraz edercesine omzunu sallayarak Karan'ı ensesinden atmaya çalışırken huysuzca cevap verdi. "Bu oyuncu tavırlarla beni kandıramazsın! Göz göre göre böyle bir şeyi kabullenmemi bekleme!"

Ellerini Karan'ın göğsüne bastırıp, kendisini zorlayarak geri çekti. Karan gözlerini kapatıp, başını yukarı kaldırdı ve

sıkıntıyla yanaklarını şişirerek dudaklarının arasından nefesini üfledi.

Sina, adamın tavrına aldırmadan yanından geçerek banyoya doğru ilerledi. Adımlarını atarken, söylenir gibi konuşuyordu ama aslında Karan'a yapacaklarını sıralıyordu.

"Duşa giriyorum... Yalnız! Gelme peşimden. Düşünmem lazım... Sonra da yatıp uyuyacağım ve temiz bir zihninle olasılıkları düşüneceğim!"

Karan aniden geri dönerek itiraz dolu bir sesle arkasından bağırdı.

"Ne demek yatıp uyuyacağım? Ne yani, sevişmeyecek miyiz?"

"Hayır!"

Sina'nın yüksek çıkan sesi aksiydi.

"Ne demek hayır? Ben bütün gün bu saati bekledim!"

Karan, resmen inatçı ve somurtkan bir çocuk gibi istediğini alma çabasındaydı.

"O zaman birkaç gün daha beklersin!"

"Birkaç gün?" Gözlerini kocaman açarak haykırdı Karan. Yüzünü ve gözlerindeki dehşeti gören biri, adamın dünyanın felaketi olabilecek bir haberi aldığını sanırdı.

"Sina!" diye haykırdı kızın arkasından hızla banyoya doğru ilerlerken.

"Gelme Karan!" Banyonun içinden aynı yüksek sesle karşılık verdi Sina. Kapıyı içeriden kilitledi.

Yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Karan'ın yanında bunu yapması imkansızdı çünkü dikkatini dağıtacak ciddi bir donanıma sahipti adam.

"Ne demek gelme!" diye bağıran Karan, avucunun içini kilitli banyo kapısına vurdu hırsla. "Sina! Kapıyı kırdırtma bana! Aç şu siktiğim kapıyı!"

"Karan düşünmeye ihtiyacım var! Beni biraz yalnız bırak!"

Sina elinden geldiğince makul konuşmaya çalışırken, ses tonunu ayarlamakta zorluk çekiyordu. "Neden birlikte düşünemiyoruz? Aç şu kapıyı!"

"Senin yanındayken düşünemiyorum ben! Kafamdaki her şeyi uçuruyorsun! Neden anlamıyorsun? Sakin, temiz bir zihne ihtiyacım var!"

Karan duyduğu cümleyle bir an duraksadı.

"Ben ne yapıyorum da senin zihnini kirletiyorum?" diyen adamın sesi düşmüştü. Hatta kırgın çıkan bir tonla, neredeyse Sina'nın duymakta zorlanacağı kadar alçalmıştı.

Sina banyonun ortasında dikilmiş, kapalı kapıya bakarken gözlerini yumdu üzüntüyle. Karan'ın alındığını biliyordu. Kendisinden ne zaman uzaklaştırsa Karan panik yaşıyor, olabilecek tüm kötü olasılıkları ve nedenlerini kendisine yüklüyordu. Şu anda, kafasının içinde kurduğu kötü olasılıkları tahmin edebiliyordu. Yüreği burkuldu üzüntüyle. Birkaç saniye çaresizce kala kaldı banyonun ortasında. Olanları düşünmek ve şu anki soruna çözüm bulabilmek için sakince düşünmeye ihtiyacı vardı ama şu andan itibaren Karan'ın kapının öteki tarafında kırgın halini bilirken, kafasını toplaması da mümkün olamayacaktı.

Sina'nın söylediği kelimelerin içinde en yanlışını seçmiş, yanında neden düşünemediği ya da kafasındaki her şeyi neden uçurduğunu sorgulamadan, kıza verdiğini düşündüğü zarara odaklanmıştı.

Karan alnını kapıya yaslamış, kırık bir kalple dikiliyordu ayakta. İşte yine olmuştu. Yine Sina'yı kaçırmıştı elinden. Sina onun yanındayken temiz bir zihinle düşünemediğini söylemişti. Demek ki kafasının içinden geçen tüm pislikleri kıza aktarıyor, onu da zehirliyordu. Kendisinden tiksinerek yüzünü buruşturdu. Hiçbir zaman Sina'ya layık olamayacaktı. Her şeyde kızı zorluyordu. Tıpkı biraz evvel olduğu gibi. Sevişmek için kıza sormamıştı bile! Belki de istemiyordu... Hep kendi isteklerini uygularken bir kez bile kıza isteyip istemediğini sormamıştı. Neden bunu daha önce düşünememişti? Kendi kendine kızmaya devam ederken içindeki öfke de gittikçe büyüyordu ancak bu sefer öfkesi tamamen kendineydi. Nasıl da bencil bir piçti! Sina neye itiraz etse o, tam tersini yapmak üzere atak yapıyordu. Her defasında da haklı

çıkmak için kızı zorluyordu.

Omuzları düştü. Alnı kapıya dayalı, gözleri kapalıydı. İki eli yanında yumruk olmuş, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrımaya başlamıştı ancak aldırmadı buna. Sina'nın kalbini kırmadan, onu bunaltmadan hareket etmesi gerekiyordu ancak hiç tanımadığı yollarda ilerlerken sürekli kayboluyordu. Sina'ya giden yolları daha önce geçmemişti ve kıza doğru attığı her adım, sanki bir labirentin içinde, yine yanlış bir yola sapmış hissini veriyordu. Sina'dan vazgeçemezdi. O, onun vazgeçilmeziydi ama doğru yolu da bulmak zorundaydı. Onu sürekli yanında tutabilmesi için doğru yolda ilerlemek, Sina'yı da kendi karanlığından uzak tutmak zorundaydı. Bunu nasıl yapacağını henüz bilemiyordu.

Sina, daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Onunla birlikte aldığı her dönemeç başka bir yola açılıyor, Karan her defasında Sina'yı kaybedeceğinin paniğini yaşıyordu. Bu panikle hareket ettiğinde de kızı boğmaktan öteye geçemiyordu.

İçinde hissettiği yenilgi omuzlarına öyle ağır bir yük bindirmişti ki çökük omuzları sanki bir daha dikilemeyecekmiş gibi hissetti. Öylece durdu kapının önünde. Alnı kapıda, gözleri kapalı, iki yumruğu yanında öylece bekledi dakikalarca.

Sina yüreğindeki buruklukla ileri doğru ağır ağır yürüyerek kapıya yaklaştı. Eli yavaşça kapının kilidine uzandı. Karan'ın o kapının ardında yıkılmış halde beklediğini biliyordu. Öyleydi adam. Sina'nın yanında kendisini hep yetersiz buluyordu. Şimdi de takılmıştı kirli zihne. Sina öyle emindi ki bundan, hiç tereddüt etmeden kilidi çevirip kapıyı açtı ve kapının önünde dikilen Karan'la yüz yüze geldi. Gözlerini ağır ağır açıp kıza bakmıştı Karan boş bakışlarla. Kalbindeki kırıklık, feri sönmüş bakışlarında okunuyordu.

Sina bir adım atıp kollarını Karan'ın boynuna dolarken Karan tepki veremeden dikiliyordu heykel gibi.

" O kadar lafın arasında yine alakasız olanı mı seçip aldın?" diye mırıldandı Sina.

Karan ses çıkarmadan öylece durmaya devam etti. Kızın

göremediği kaşlarını hafifçe çatmış, ne demek istediğini düşünür gibi karşıya bakıyordu.

"Sana diyorum ki senin yanında düşünemiyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun! Kafamdakiler uçup gidiyor. Sakince düşünmem lazım. Bunun için de durgun, temiz bir zihne ihtiyacım var diyorum, sen gidip en alakasız şekilde benim zihnimi kirlettiğini söylüyorsun!"

"Öyle dedin ama."

Neredeyse küskün çıkan sesi, zorlukla duydu Sina. Parmaklarının ucunda yükseldi. Başını çevirip, dudaklarını Karan'ın boynuna bastırdı.

"Çocuk gibisin Karan!" dedi şikâyet eder gibi. "Ben seninle ne yapacağım?" "Bak, memnun değilsin işte."

Sina gözlerini devirdi. Çenesini Karan'ın omzuna yasladı. Derin bir nefes çekti. Parmaklarının ucuyla, Karan'ın ensesindeki saçları kıvırmaya başladı.

"Neden en kötüyü düşünüyorsun? Senin yanında net düşünemiyorum çünkü aklımı başımdan alıyorsun. Kafamdaki her şey uçuyor çünkü o an sadece seni yaşamak istiyorum. Sadece seni hissetmek istiyorum. Bunun dışında hiçbir şeyi kafama sokmak istemiyorum. Ben seni, kafamdaki en küçük düşünceyle bile paylaşmak istemiyorum. Sadece bana kal istiyorum ama şimdi inat ediyorsun. O lanet yere gideceğim diye tutturdun ve bu kez benim, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmem lazım. Senin zarar görmeni istemiyorum. Eğer tüm riskleri analiz edersem ve seni güvende tutabilirsem o zaman gitmene izin veririm. Bunun için de sakin ve tek kalmaya ihtiyacım var."

"Bu kadar mı? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Karan emin olmak istercesine üsteledi. Sina'dan sinirli bir gülüş çıktı.

"Sen benimle birlikteyken başka şeyler düşünüyor musun?" diye sordu gözlerini kısarak. "Saçmalama! Dünya yıkılsa umurumda olmaz!"

Karan hiç beklemeden cevap vermişti.

"O zaman benim de aynı şekilde hissettiğime neden inan-

muyorsun!" "Çünkü sen kusursuzsun!"

Karan kollarını kaldırıp, kıza sıkıca sarılarak konuşmuştu.

Sina kendisini sıkıca saran kolların arasında taş kesildi. Duyduğu kelimeyle bedeni buz kesti. Gözlerini sıkıca kapatıp, akmaya hazır yaşları geri göndermeye çalışırken dişlerini alt dudağına bastırdı. Karan'ı saran kolları, saçlarının ucuna dokunan parmakları donakalmıştı. Sina, içini parçalayan duygularla savaşırken, kızın içinde yaşadığı katliamdan habersiz, Karan sıkıca sarıldığı kızın saçlarına yüzünü gömmüştü ve kokusunu içine çekerken, kollarının arasındaki bedenin kaskatı kesildiğini fark etmemişti.

Sina dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Tıkanan ciğerlerine, zorlukla bir nefes çekmeye çalıştı ancak çektiği nefes boğazında takılı kaldı. Çenesi titremeye başlarken dişlerini birbirine geçirdi ve burnundan kesik kesik, iç çeker gibi yeniden nefes almaya çalıştı. Boğazına tıkanan yumruyu yok etmek için birkaç kez yutkunmaya çalıştı. Acı çeken bir sesle fısıldadı zorlanarak.

"Değilim!"

Karan birkaç saniye cevap vermedi. Kollarının arasındaki bedenin kasıldığını, çıkan fısıltının acı çeken tınısını fark ettiğinde kaşlarını çatmıştı. Yavaşça geri çekilirken kollarının arasındaki bedeni de hafifçe kendisinden uzaklaştırdı. Araştıran gözlerle, başı eğik kızın yüzüne bakmaya çalışırken bir eliyle nazikçe çenesinden tutarak yukarı kaldırdı. Karşısındaki dolu gözleri görünce içinden akıp giden korku, kalbinin tam ortasından geçmiş, yüreğinde acı veren bir sızı bırakmıştı.

"Neden ağlıyorsun?"

Alçak sesi, şaşkınlık ve şefkat yüklüydü.

Sina dolu dolu gözlerle Karan'a bakarken tutmaya hâkim olamadığı bir damla yaş, yanağından yuvarlandı. Başını çaresizce iki yana salladı.

"Ben kusursuz değilim!"

"Herkesin kusurları vardır bebeğim. Sen benim gözümde kusursuzsun!"

Sina, kabul etmeyen bir yüzle başını iki yana salladı göz-

lerini kapayarak. "Ben kusursuz değilim! Hiçbir zaman da olamayacağım!"

"Bunun için ağlanır mı bir tanem? Bendeki kusurların yanında seninkiler, kadı kızındakiler kadardır!"

Sina istemsizce güldü. Bozulan sinirlerine hâkim olamadan omuzları sarsıldı. Düşen ilk damlanın ardından iki damla daha aktı.

"Keşke o kadar olsaydı," diye mırıldandı, başı önüne eğik yere bakarken. Gözünden akan yaşlar çenesinden yere damlıyordu.

Karan, ileri uzanarak kızı tekrar kollarına çekti. Bir elini kızın ensesine koyup, yüzünü göğsüne bastırırken diğer eliyle sırtını sıvazlıyordu.

"Seni üzdüm! Özür dilerim... Ben sadece sana karşı ne hissettiğimi söylemeye çalışıyordum. Seni her şeyde zorluyorum ben, farkındayım. Senin gibi düşünemiyorum. Kendimle kıyasladığımda, benim gözümde öyle kusursuzsun ki pisliğimi sana bulaştırmaktan, seni kaybetmekten korkuyorum."

"Karan sen pislik falan değilsin." dedi Sina, boğuk bir sesle inlercesine. "Ne olur bunu yapma kendine! Sen, kendinin bile farkında olmadığın kadar değerlisin. Beni kimse senin sevdiğin gibi sevmedi. Sen sevmesini bilen birisin ve bu o kadar değerli, öyle güzel bir şey ki sürekli kendinde kusur aramaktan vazgeç! Kimse sevgiyi senin kadar hak etmez! Kimse senin gibi sevginin hakkını vermez!"

"Ben bunları yalnızca senin için hissediyorum."

Sina karşılık vermedi. Şu an öyle çökük haldeydi ki daha fazla konuşmak istemedi. Kolları Karan'ın beline sarılı, yüzü göğsüne gömülü halde toparlanmaya çalıştı. Karan'a gerçeği nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Saklı tuttuğu her gün üzerine bir öncekinden daha fazla yük biniyormuş gibi hissediyordu ve bu yükün altında gittikçe eziliyordu. Şu an söylemeye cesareti yoktu. Zaten cümlelere nasıl başlayacağını, hangi kelimeleri kullanacağını bile bilmiyordu ama geçen her an, tıpkı araba mezarlığında hurdaya çıkan ve preslenen aracın içinde, dört bir yandan sıkıştırılıyormuşçasına nefesini kesen bir baskıyla boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Ne yapıp edip şu anki sorunlara bir an evvel çözüm bulmalı ve akabinde, daha fazla zaman geçmeden Karan'la konuşmalıydı. Şu an, bu karmaşada buna cesareti yoktu ama bu süreçte o cesareti de toplamaya çalışacaktı.

Derin bir nefes alıp kendini geri çekti. Başını kaldırıp, kendisine hayranlıkla bakan gözlere baktı. Dudağının ucu istemsizce kıvrıldı. Bu adam nasıl sevilmezdi ki? Çocuk gibi hevesle yüzüne bakarken kalbini nasıl kırabilirdi?

Çenesini 'hadi' dercesine sallayarak alçak bir sesle konuştu.

"Git kâğıt kalem getir. Duşumuzu alalım, oturup birlikte çalışalım. Bakalım riskleri ne kadar aza indirebiliriz."

Karan'ın yüzünde oluşan gülümsemeyle Sina kalbinin duracağını sandı. Tek kaşını kaldırıp, dudağını bükerek karşılık verdi genç adam.

"Duşu kısa mı tutacağız?"

Sina gözlerini devirdi. Yarı şikâyet yarı azarlayan bir tonla cevap verdi.

"Senin enerjine yetişemiyorum! Seviştikten sonra tek isteğim koynunda kıvrılıp uyumak oluyor! Ciddi bir şey yapacağız şurada! Açık zihne ihtiyacım var!"

Karan düşünüyormuş gibi gözlerini kaldırdı. "Hmm, başlayınca da duramıyoruz değil mi?"

Yüzünde, Sina'yı güldüren bir ciddiyet vardı. Ciddi ciddi durum analizi yapıyordu genç adam şu anda. Karan aniden bakışlarını indirip Sina'ya baktı. Pazarlık dolu bir tavırla konuştu.

"Tamam. Duşu kısa kesiyoruz, uslu oluyoruz. Sonra her şeyi değerlendiriyoruz birlikte... " İşaret parmağını kaldırırken aynı anda kaşlarını da kaldırmıştı. "ama yeteri kadar çalıştıktan sonra sevişmeden uyumam!"

Sina kıkırdayarak alnını Karan'ın göğsüne vurdu hafifçe. Çıkışır bir sesle karşılık verdi.

"Tamam! Tamam dediğin gibi olsun. Sadece birkaç saat uslu dur, benim de kafamı karıştırma yeter!" Karan dudaklarını kızın başına bastırdı.

"O zaman sen duşa gir, ben de kâğıt kalemle laptopu getireyim. Birlikte duşa girersek o iş kısa sürmez bence!"

30. BÖLÜM

"Şimdi planı aktarıyorum! Sorun çıkabileceğini düşündüğünüz yerler varsa fikrinizi belirtin, hep birlikte ona göre tedbir alalım."

Sina öğretmen edasıyla, Karan'ın salonuna getirilen beyaz tahtanın yanında, ayakta dikiliyordu. Tahtanın üzerine bir kısım çizimler ve notlar yazılmıştı. Elinde tuttuğu tahta kalemini parmaklarının arasında çeviriyordu. O akşam Karan'ın dairesinde toplanmışlardı. Taylan ve Hülya yan yana otururken karşılarındaki kanepede Sahra ve Demir, aynı şekilde yan yana oturmuş, büyük bir dikkatle Sina'yı dinliyorlardı. Salim, getirdiği sandalyeyi oturma grubunun kenarına koymuş, kendisi de sandalyenin ucuna ilişmişti. İbo, kanepedeki Sahra'nın yanında otururken bedenini yan çevirmiş, büyük bir dikkatle Sina'ya bakıyordu. Karan'sa, kucağına koyduğu laptopun ekranına bakarken tahtaya doğru çevirdiği tekli koltukta, tam Sina'nın önündeydi.

"Dün gece Karan'la planın üzerinde çalıştık. Plan üç aşamadan oluşuyor... Birinci aşama Berlin'e varış. İkinci aşama, Böcek'in iletişime geçtiği Sırp manyağıyla buluşma. Üçüncü aşama malzemelerle birlikte kara yolundan geri dönüş. Birinci aşama en basit olanı."

Sina büyük bir ciddiyetle konuşurken diğerlerinden hiç ses çıkmıyordu. Hepsi de dikkatle Sina'ya bakıyorlardı.

"Berlin'e uçakla gidiş vakit kazandıracak. Zaten başka alternatif çok manasız. Berlin'e varınca..." gözlerini çevirip, elindeki kalemle İbo'yu işaret etti. ".. İbo'nun bağlantılarıyla

kontağa geçilecek. Karan'ın güvenliğini onlar sağlayacaklar. Tabii, gerçek kimliğini açık etmeyecekler. Sonrasında peşine düşmemeleri için bu çok önemli! Böcek'le beraber buluşma yerini ayarlayacağız ama bugün, onunla konuşurken ikimizin de aynı fikirde olduğu görüş, herifin işlettiği gece kulübünde bu görüşmenin olacağı. Başka bir yerde görüşme kabul etmeyeceğini düşünüyoruz. Tüm malzemelerini, o kulübün altındaki depoda tutuyor. Zaten kulüp, onun kalesi gibi bir yer. Kulübün tüm giriş çıkışları, içerinin planı bilgimiz dahilinde. Bugün Böcek'le bu konudaki tüm bilgileri elden geçirdik. Dolayısıyla bir terslik anında en kolay nasıl çıkılır, bunu da plana dahil ettik..." derin bir nefes alıp sözlerine devam etti yine ciddi bir ifadeyle. Konuşurken gergin olduğu belliydi. Hala bu fikirden hoşlanmıyordu ancak Karan kafasına koymuştu ve önüne geçemiyorsa en güvenli şekilde nasıl yapılabileceğini çalışmak zorunda kalmıştı.

"Malzemeleri aldıktan sonra kiralık bir araçla, vakit kaybetmeden yola çıkılacak. Dönüş için aşağı yukarı 30 – 35 saatimiz olacak. Ortalama hızla hiç molasız 23-24 saat kara yolu yolculuğu sürüyor. Normal şartlarda Dresden'den Çek Cumhuriyeti'ne, oradan daha kısa sürdüğü için Slovakya üzerinden Macaristan'a geçilecek. Sırbistan ve Bulgaristan üzerinden Türkiye'ye geliş daha kısa sürüyor, dolayısıyla ilk alternatifimiz bu yol. Ancak öngörülerimizin dışında bir şeyler gelişirse mecburen yolu biraz uzatıp, Sırbistan yerine Romanya üzerinden Bulgaristan'a geçiş yapılacak. Bu süreçte Böcek ve ben, yol üzerinde bulunan tüm kameralardan yolu takip ediyor olacağız. Romanya üzerinden Bulgaristan'a geçmek zorunda kalınırsa, bu hemen hemen 3-4 saatlik bir zaman kaybına yol açacak; ancak öncelik güvenlik olduğundan bu kayıp zaman, göz ardı edilebilecek bir durum. Türkiye'ye girdikten sonra artık güvenli bölgedeyiz demektir. O yüzden yol boyu sürecek olan zaman bizim en kritik ve en riskli sürecimiz..."

Konuşması boyunca, önündeki tahtada çizili olan güzergâhın üzerinden göstererek anlatmıştı. Kaşlarını çatıp, ters bir bakışı Karan'a atsa da başı ekrana eğik adam, fark etmedi

bu bakışı ancak diğerleri istemsizce gülümsediler.

"Gerçi en riskli kısım o manyakla yapılacak görüşme..."

"Hala senden ne istediğini söylemedin!" diye Karan, uzun zamandan sonra ilk defa araya girdi. Sesindeki bu konunun canını sıktığını belirten tınıyı saklamıyordu. Başını kaldırıp kıza bakmamıştı, gözleri hala ekrandaydı ve aksi bir sesle konuşmuştu.

Sina bir an bakışlarını yukarı kaldırıp, yanaklarını şişiren bir nefesi içine çekip, bir süre ciğerlerine hapsetti. Birkaç saniye sonra tuttuğu nefesi dudaklarından sıkıntıyla dışarı salarken düşünceli bakışları etrafta dolaşıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum! Bu alternatif üzerinden gitmek konusunda ısrar ediyorsun ama bundan gerçekten hoşlanmıyorum! "

"Senden ne istiyor?" diye üsteledi Karan. Bu kez başını kaldırıp gözlerini kıza dikmişti talepkâr bir ifadeyle.

Sina, bir süre genç adama boş boş baktı ve neden sonra pes etmiş gibi söze başladı.

"İstediği bir kısım kodlar... Bir çeşit virüs aslında. Yapmak istediği; büyük bankaların sistemlerine girmek..."

"Sisteme girip ne yapacak?" diye soran Taylan'dı. Şüpheyle kıza bakarken tek kaşını kaldırmıştı. Sina gergin bir sesle çabuk çabuk konuşarak açıklama yaptı.

"İstediği, bankaların portföyünde bulunan her müşterinin hesabından 1 Euro almak. Rakam küçük gelebilir ama binlerce müşteriyi düşünürseniz, her hesaptan 1 Euro bir araya gelince ciddi bir rakama ulaşıyor. Kimse hesabındaki 1 Euro'nun kaybolduğunu fark etmez, sorgulamaz. Bankanın sitemini manipüle edecek ve 1 Euroları bir hesapta toplayacak. Bir hesabın aniden kabarması dikkat çekeceğinden belli aralıklarla bu hesaptaki para, başka hesaplara bölüştürülerek aktarılacak. Muhtemelen bu paranın hepsini de İsviçre'deki bir banka hesabında toplayacak. Bunu birkaç bankada ve düzenli aralıklarla yaparsa kısa sürede milyonlarca Euro'yu kendi hesabına aktarabilir."

Sina, kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek sözlerine son

verdiğinde, hayret dolu yüzlerden bir süre ses çıkmadı. Demir, uzun bir ıslık çaldıktan sonra neredeyse çıkışırcasına, "Kızım, madem bunu yapabiliyordun da niye sürünüyoruz lan biz senelerdir?" dedi.

Sahra, sinirli bakışlarla kocasına dönerken dirseğini Demir'in karnına gömdü.

"Allah göstermesin! Haram parayla mı ihya olacaktık? Ah alırsak ömrümüzün sonuna kadar belimiz doğrulmaz! Saçmalama!"

"Kızım saçmalama be! Dalga geçtiğimi bilmiyor musun sanki?" dedi Demir sırıtarak. Kolunu kaldırıp karısının boynuna attı ve kendisine çekerek dudaklarını başının üstüne bastırdı.

Demir'in Sahra'yı kızdırmak için ettiği lafı Sina da ciddiye almamıştı zaten. İbo sırıtırken "Gevşek! Kendi kendine espri yaptı salak! Ulan, korkundan yerdeki beş kuruşu almıyorsun, gelmiş milyon kaldırmaktan söz ediyorsun!"

"Korkuyorum oğlum ya, ne yapayım? Sanki o beş kuruşu alırsam beş yüz katı benden çıkacakmış gibi geliyor!"

Demir gözlerini kocaman açmış, İbo'ya dert yanıyordu.

"Oğlum, bulduysan al bir fakire ver! Cebine at diyen yok!"

"Yok oğlum, neme lazım ya... Allah göstermesin! Unuturum, cebimde falan kalır... Tövbeler olsun..." Demir dudaklarını uzatarak garip bir ses çıkarmış, sağ elinin parmaklarıyla kulağını çekerek, işaret parmağının tersini önündeki sehpaya vurmuştu.

"Bazen bu adam tam bir kocakarı gibi davranıyor ya. Hayret ediyorum, hala nasıl aşığım ben bu adama diye?" Söylenen Sahra'ydı gözlerini devirerek.

"Peki, sen istediğini verecek misin adama?" diye Taylan sordu tekrar.

Sina birkaç saniye düşünceli bakışlarla Taylan'a baktı. Bu düşünceden hoşlanmadığı belliydi ancak konuşurken sesi çaresiz çıktı.

"Mecburen... Eğer sisteme gireceği yazılımı almazsa malzemeyi vermez. Malzemeyi vermemesi sorun değil ancak

o zaman Karan tehlikeye girer. Denemeden malzeme çıkışı yapmayacaktır. O yüzden vereceğim kodların çalışıp çalışmadığını test edecektir."

"Ne yani? Adamın havadan para kazanmasını mı sağlayacaksın?" Hülya inanamıyormuş gibi bakıyordu Sina'ya. Sina sıkıntıyla cıksladı.

"İlk postayı almasına izin vereceğim. Karan'ın, Türkiye'ye girene kadar her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağım. Sonra, yani 48 saat sonra gönderdiğim yazılım işe yaramaz hale gelecek."

"Nasıl?" diye sordu İbo, kaşlarını çatarak.

"Her savaşta ikinci derece kayıplar verilir. İlk alacakları göze alınabilir bir kayıp, başka çare yok! 48 saat boyunca alacağı paraya hiçbir şey yapamam ama göndereceğim kodların içine saklayacağım bir virüs, 48 saat sonra aktif hale gelip yazılımı işe yaramaz hale getirecek. Sonrasında da tek kuruş alamaz!"

"E bu adamın da kendi yazılımcıları yok mu? Anlamayacaklar mı? Virüs taraması falan gibi şeyler yaparlar herhalde." Bu kez soran Sahra'ydı.

"Yaparlar... Yapacaklardır da... Ama bulmaları imkânsız." dedi Sina, kendisine hâkim olamadan küstah bir sesle. "Onun yazılımcıları o kadar iyi olsaydı kaldıracağı paradan bana yüzde teklif ederek gelmezdi."

Karan kaşlarını kaldırdı. Ardından gözlerini kıstı.

"Bu herif senin gerçek kimliğini biliyorsa..." diye başlayıp bitirmediği cümlesi, tehdit içeriyordu. Sina'ya kaldırdığı bakışları, sanki kızı delip geçecekmiş gibi bakıyordu.

Sina başını iki yana sallarken Karan'la göz göze gelmek istemedi. Dünden beri Karan, bu soruyu en az on kere sormuştu. Hala emin olamıyordu ve sanki böyle bir şey ortaya çıksa bunun en büyük cezasını Sina'ya kesecek gibiydi. Sina aynı şeyleri tekrar etmekten usanmıştı.

İbo elini kaldırarak araya girdi.

"Dostum, sen bi sakin dursana!" Ardından gözlerini Sina'ya çevirdi. "Üç ay önce bana sorduğun konu bu muydu?"

diye sordu.

Sina başını salladı olumlu anlamda.

"Tedbirlerini aldın mı?" diye sorarken, İbo kuşkuyla bakıyordu kıza. Sina yeniden gözlerini devirdi.

"Sen de mi İbo ya?" dedi, yüzünü buruşturarak. Ardından hızlı hızlı konuşmaya devam etti. "Adam kim olduğumu bilmiyor! Türkiye'de olduğumu dahi bilmiyor. Sadece Invictus'u biliyor ve ona ulaştı. Yazışmaları takip ettiler ama başka yerlere yönlendirdim. Dünyanın neresinde olduğumu bile çözemediler hala. Reddettim! "

"Peki, şimdi bu kodları ona verirsen senden geldiğini anlayacaklar. O zaman Karan'ın seni tanıdığını ya da en azından sana ulaşabileceğini biliyorlar. Bunu nasıl çözeceksin!"

İbo'nun üsteleyen karşılığına Sina haylazca gülümseyerek cevap verdi.

"Karan'ın benimle bağlantısını çözemezler! Böcek'le Karan arasında bağlantı olduğunu düşünecekler. Benimle yakın ilişkide olan tek kişinin Böcek olduğunu biliyorlar. Bir şekilde Böcek'in beni ikna ettiklerini düşünecekler ama kodlar işe yaramaz hale gelince Böcek'i de kazıkladığımı düşünecekler."

"Böcek'in kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır! Böcek onlarla konuşurken kimliğini belli etmedi. Tüm konuşmaları Çince yaptı. Dolayısıyla Böcek'i de Çin'li sanıyorlardır."

"Böcek, Çince mi biliyor?" diye soran Hülya, hayretle Sina'ya bakıyordu.

Sina umursamaz bir tavırla cıksladı ve sanki çok basit bir şeymiş gibi hızlı hızlı açıklama yaptı, baştan savma bir tavırla.

"Yok ya! Nerden bilecek? Basit bir yazılım ve birkaç alet kullanıyorsun. Karşı taraf konuşunca anında çeviri yapıyor ve sen ekrana söylemek istediklerini hızlı bir şekilde yazıyorsun. Sisteme tanıttığımız Böcek'in sesi, ekrana yazdıklarını Çinceye çevirip karşılık veriyor işte. Onlar da seni Çinli sanıyor."

Salondakiler şaşkınlık dolu gözlerle Sina'ya bakıyordu. "Bütün bunlar ne ara oldu?" dedi Sahra, gözlerini kısarak.

"Önemli bir şey değildi, o yüzden sana söz etmedim." dedi Sina, umursamazca omuz silkerek. "Nasıl önemli değil be! Manyağın biri sana ulaşmaya çalışıyor, sen buna önemsiz mi diyorsun?"

"Sahra bir sakin kızım ya!" dedi İbo, bağıran kıza gözlerini çevirerek. "Biz konuyu tartıştık Sina'yla. Önemli değildi. Adamlar dünyadaki her iyi hackera ulaşmaya çalışmışlar zaten. Sina'nın kapısını vurmaları da çok şaşırılacak bir şey değil!"

"İbo! O kapıyı bana siktirtme!" dedi Karan. Delici bakışlarını İbo'nun üzerine kilitlerken dişlerinin arasından tıslamıştı.

İbo gözlerini devirdi.

"La bi dur be! Ortada hiçbir şey yokken Çarşamba Pazarı'na çevirmeyin ortalığı!" Hızla başını Sina'ya çevirip, çenesini salladı.

"Sen aklındaki planı anlatmaya devam et! Kafana takılan yerler var belli halinden. Eksikler ne onu söyle! Biz onlar için ne yapabiliriz, ona çalışalım. Boş konuşmayla vakit kaybetmeye gerek yok!"

Sina gülümseyerek İbo'ya bakarken neredeyse gidip sarılacak gibiydi.

"Valla nasıl tanıyorsun beni! Çok şükür!" Başını salladıktan sonra, elindeki kalemi oynatarak konuşmaya devam etti ancak gözlerini Karan'ın tarafına çevirmedi. Onun kendisine öldürecek gibi baktığını biliyordu.

"Kafamda birçok soru işareti var. Birincisi; Karan'ın kimliğini açık etmemek en önemli mesele. Kim olduğunu asla bilmemeliler. O yüzden ona yeni bir kimlik yaratmam gerekiyor. Berlin uçuşunda kendi kimliğini kullanacak. En doğrusu bu. Konumu, adı belli. Bu kimsenin dikkatini çekmez, seyahate gidiyor gibi görünür ancak adamlarla görüşme esnasında başka kimlik kullanması lazım. Bunun için Böcek'le çalıştık, yeni bir kimlik yaratıyoruz. Kendi sistemlerinden kesin kontrol edecekler, dolaysıyla yarattığımız kimliği sistemlere sokacağız. En doğrusu hangisi olacağına dair kafam karışık! Alman olmaz, görünüşü hiç Alman'a benzemiyor.

Diğer milliyetler konusunda da takıldığım yer, dilini bildiği bir milliyet olmalı ki..." Kaçamak bakışlarını Karan'a attı çabucak. "... işte burada ne yapabiliriz onu danışmam lazım."

Yüzünde, başa çıkamayacağı bir sorunla karşılaşmış gibi bir ifade vardı.

"Bu sorun değil ki... İtalyan ya da İspanyol olsun!" dedi Taylan araya girerek.

"Ben de öyle düşündüm ama dil meselesi ne olacak? Bu herifin yanında bu dilleri bilen birileri mutlaka vardır. Konuştuklarında ne olacak?" dedi Sina, çaresiz bakışlarını Taylan'a çevirerek.

Karan başını, "bu mu mesele?" der gibi küçümseyerek iki yana sallarken, Taylan sırıtmaya başladı.

"Siz hala birbirinizi tanıma aşamasını geçememişsiniz anlaşılan," diyen Taylan'a, diğerleri soran bakışlarla bakınca devam etti adam. Yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyordu... "Karan'ın dillerle ilgili sıkıntısı yok! Kafa, her ne kadar sadece pisliğe çalışıyormuş gibi görünse de dillere de yatkınlığı vardır! İspanyolca ve İtalyanca dışında dört dil daha bilir Karan!"

Sina'nın gözleri kocaman açılarak Karan'a çevrilirken, kaşları yukarı kalkmıştı. Hülya'nın sözleri ortamdaki şaşkınlığı böldü.

"Türkçeyi bile zor konuşan biri olarak şu an kıskançlığımdan çatlayabilirim!"

Hülya hırslı, kızgın gözlerle Karan'a bakarken Taylan kızın yüzündeki ifadeye kahkahayla güldü. Sina, birkaç saniye sonra toparlanmaya çalışarak boğazını temizlercesine öksürdü.

"Hee... Bilmiyordum... Tamam o zaman... Bu sorun olmayacak demektir."

Bir an, yine kaçamak gözlerle Karan'a baktı. Karan alaycı, delici bakışlarını ses çıkarmadan kıza dikmişti ve yüzündeki gülümseme, suratına bir yumruk patlatma isteği doğuruyordu. Belli belirsiz gözlerini kısarak Karan'a ters ters baktı. Ardından, umursamaz bir tavırla konuşmaya devam etti.

"Pekâlâ... Devam ediyorum... Kimlik meselesini hallediyoruz. Ayrıntıları tamamladığımızda sana bir dosya veririm,

sen de içindekileri ezberlersin..." Tekrar İbo'ya döndü. "Sen Berlin'deki bağlantılarınla konuştuğunda, kiralayacakları aracı benim vereceğim isme kiralamalarını söyleyeceksin! Kimliği yok ettiğimizde çıkmaz sokakla karışılacaklar. Mesele şu ki; malzemeleri alanı bulamadıklarında, yanındakilere ulaşmaya çalışacaklar. Senin bağlantılar bu noktada sıkıntı yaşar mı?"

İbo emin bir sesle cevapladı kızı.

"Orada sıkıntı yok! Kimse onlara bulaşmak istemez! Sen orasını düşünme!" Sina gözlerini devirip, elini salladı boşlukta.

"Kim olduklarını bile bilmek istemiyorum. Ayrıntıları bilmesem de olur. Sıkıntı olmayacağı, benim için yeterli bir güvence."

İbo sırıtarak başını salladı. Sina tekrar devam etti.

"Diğer sorun şu: Yol, hiç molasız 23-24 saat. Bir kişi bu kadar uzun süre mola almadan devam edemez! Biz, ortalama zamanı 30- 35 saat arası düşünüyoruz. Bu durumda, Karan'ın yanında ikinci bir kişiye ihtiyaç var. En azından dönüşümlü kullanırlarsa süreyi istediğimiz aralıkta tutabiliriz. Önemli olan, Berlin'e indiğinden itibaren 48 saat içinde Türkiye'ye giriş yapmak!"

"Ben giderim!" diyen sesle, tüm kafalar Salim'e döndü. Sina kaşlarını çatarak Salim'e bakarken çocuk konuşmaya devam etti.

"Ben giderim Karan Bey'le. Berlin'i avucumun içi gibi bilirim. Yol boyu da dönüşümlü kullanırız aracı."

Sina, kaşları havada sorgularcasına Salim'e bakarken diğerleri, çocuk başka bir gezegenden gelmiş gibi ona bakıyordu. Karan da bu şaşıran tayfaya eşlik ediyordu. Yalnızca Taylan'ın ifadesi normaldi. Başını sallayarak destek verdi, çocuğa takdirle bakarken.

"Bence de en iyi çözüm bu!"

"Salim?" diyen Karan, çocuktan bir cevap bekleyerek bakıyordu ancak Salim'in yerine Taylan açıklama getirdi.

"Salim, Almanya doğumlu. Aslında Frankfurt ama Berlin'de de uzun yıllar yaşamış. Hem Almancası olduğu için de

en uygun yol arkadaşı o!"

"Nasıl ya?" dedi Sahra, hala şaşkınlıkla Salim'e bakarken. Taylan, bir an Salim'e çabuk bir bakış atıp, sanki izin istercesine kaşlarını kaldırıp indirdi. Salim, belli belirsiz başını sallarken gözlerini yere indirmişti.

"Salim'in ailesi, beş yıl önce Almanya'da bir trafik kazasında hayatlarını kaybedince Salim, orada daha fazla kalmak istememiş, Türkiye'ye dönmüş. Uzak akrabaları var sadece, onlarla da görüşmüyor. Kendime şoför aradığımda, Salim'i başvuranlar arasından seçtim, benim için en uygun aday oydu. Şimdi de en uygun aday yine o! Karan'a eşlik edebilir. Şehri tanıyor, dili biliyor. Yapacakları güzergahı, daha önce çok kereler gidip geldiği için dönüş yoluna da hâkim."

Taylan kendince doğru bulduklarını sıralarken, Karan sinirli bir sesle araya girdi. "Benim niye haberim yok Salim'in bildikleri hakkında?

"E hiç sormadın ki, koçum! Çocuk durduk yere niye anlatsın?" dedi Taylan düz bir sesle.

Karan, bir an ne diyeceğini bilemez gibi kala kaldı. Ardından omuzlarını dikleştirerek oturduğu yere yeniden yerleşir gibi kıpırdandı. Ters ters Salim'e baktı.

"Yol boyu seninle epey sohbet edeceğiz anlaşılan!" derken, dostça çıkarmaya çalıştığı sesinde hesap soran bir tını vardı.

"Peki, aracın takibini nasıl engelleyeceksin?" diyen İbo, yeniden araya girdi. "Aracı, Karan'ın yeni kimliğine kiralayacaklar ama bu adamlar, hüsrana uğradıktan sonra aracı takip ederse hangi ülkeye giriş yaptığını anlayabilirler."

Sina kaşlarını kaldırdı olumsuzca. Bilmiş bir gülümsemeyle İbo'ya baktı.

"Almanya çıkışından itibaren yol boyu tüm kaydedebilecek kameraları hackleyeceğiz! Görüntüleri silmek çocuk oyuncağı! Araç buraya geldikten sonra, siz artık araba mezarlığında helvasını kavurursunuz! Sigortalı nasılsa! Araç teslim edilmezse çalındı diye kayıtlara geçer, sonra da unutulur gider!"

Son kelimeleri omuzlarını silkerek sarf etti Sina.

"Tam bir suç makinesi şerefsizim! Bir de bana derler! Ben senin yanında sütten çıkma ak kaşık gibi kalıyorum!" Karan söylenmeye başladı.

Sina gözlerini kısarak ona baktı kızgınlıkla.

"Keyfimden yapmıyorum bütün bunları! Durduk yere, artistlik olsun diye de bela çıkarmıyorum! Sen inat ettin, bir an evvel gidip geleyim diye! Arkanı temizliyorum!"

Karan ve Sina, iki hasım gibi birbirlerine bakmaya devam ederken her zamanki gibi Taylan girdi araya.

"Şimdi en uzağa ben işerim yarışına hiç girmeyin! Önce şu sorunlardan bir kurtulalım."

Sina gözlerini kaçırıp, sıkıntıyla etrafa bakarken Karan dudaklarını sinirle büzüp, kucağındaki ekrana indirdi başını.

"Yalnız kendimi tam da aksiyon filmlerinde gibi hissettim," diye sırıtarak devam etti Taylan. "Oğlum, ben de benim yaptığım toplantılar heyecanlı sanıyordum!" diye devam etti Karan'a elini sallayarak. "Güya karşıma oturan kurtları yendiğimi sanıyordum! Meğer mezar başında Fatiha okumak kadar heyecanlıymış o toplantılar bunlarla kıyaslanınca!"

"Al işte! Biri daha aksiyon hastalığına yakalandı!" diye söylendi Hülya gözlerini devirerek. İbo kahkahayı basınca Demir, Sahra'nın öteki tarafından başını İbo'ya eğerek laf attı. "Oğlum İbo, iki salon adamını da bize benzettik ya lan!"

"Ne salon adamı be!" dedi Karan ters ters. Yüzünde tiksinir bir ifade vardı.

"Niye lan bacanak? Bizimle kıyaslanınca siz iki kardeş salon adamısınız, biz mahalle çocuğuyuz! Biz hep bu bokların içindeydik! Valla üç ay önce biri sizi gösterip, şu anı anlatsa götümle güler, 'ha siktir!" derdim ama şimdi baksana şu olana! Bildiğin aksiyon filmi çeviriyoruz! Başrolde de iki saygın iş adamı var! Hadi biz neyse de siz harbiden absürt kaçıyorsunuz şu an!"

Demir, sözlerinin ardından kahkaha atınca Sahra gülümsemesine hâkim olamadan Demir'in omzuna vurdu elini.

"Salon adamı benim Zeus'um! Bacanağın için başka sıfat-

lar kullanıyoruz biz!" dedi Hülya alayla sırıtarak.

Sina gözlerini devirdi, ardından Hülya'ya öldürecek gibi baktı.

"Hıı...İt, en birinci sıfatım!" diye mırıldandı Karan, kirpiklerinin altından Sina'ya bakarken. Sina göz ucuyla ona baktığında, adamın gözlerinin içinde sanki bir film perdesi varmış da her görüntüyü ona aksettiriyormuş gibi hissetti. Bakışları, şu ana kadar yaşadıklarını anlatıyordu ve o bakışlar şimdi, alev alev kendisine kilitlenmişti.

İbo ellerini çırparak yerinde toparlandı ve bedenini öne çevirerek önce Taylan'a baktı, sonra bakışlarını Sina'ya çevirdi. Bu hareketle ikisi de toparlanarak dikkatlerini İbo'ya verdiler.

"Tamam. O zaman özet geçiyoruz ve herkes üzerine düşenin ne olacağını iyice belliyor..." Sina başını sallarken elindeki kalemi, tahtanın önüne bıraktı. Karan'ın oturduğu tekli koltuğun yanında, ayakta dikilmeye devam edecekken, Karan kucağındaki laptopu yere bıraktı ve elini uzatarak Sina'nın bileğinden çekip kucağına oturttu. Sina bir an huzursuzca kıpırdansa da İbo, umursamazca konuşmaya devam edince sırtını, Karan'ın göğsüne yaslayıp dikkatle İbo'yu dinlemeye başladı.

"Sina ve Böcek, Karan için yeni kimlik işini hallediyorlar. Kimlik hazır olunca Karan ve Salim, Berlin'e uçuyor. Berlin'e varır varmaz benim bağlantılar, onları karşılayacaklar ve Böcek'in aldığı görüşme saatinde, bu Sırp ibnesinin yanına götürecekler. Karan, oradaki tüm görüşmeyi kendisi kontrol edecek. Sina'nın ona vereceği flash belleği, Sırp'a verip malzemeyi alacak. Malzemeyi aldıktan sonra, benim kontakların kiraladıkları araca yükleyecekler... " İbo başını Karan ve Sina'nın tarafına çevirdi. "Yol boyu sınır kontrollerinde, o malzemeler sıkıntı çıkarır. O yüzden, benim aklıma gelen çözümü devreye sokacağız..." Sina başını sallayınca diğerlerine döndü İbo. Tek tek yüzlere bakarken devam etti. "Aracın bagajına, özel bir bölme yapacaklar ve malzemeyi oraya gizleyecekler. Kontrol olursa sadece bagajdaki iki küçük valiz

görünür, başka bir şey bulamazlar..."

"Çok mantıklı!" dedi Taylan, takdir dolu bir yüzle.

"Salim bu süreç boyunca arka planda kalacak. Görüşme esnasında Karan'ın yanında olmasın ki Karan'ın tek olduğunu düşünsünler. Araba yüklendikten sonra Salim ve Karan, hiç beklemeden yola çıkacaklar. Yol boyu Sina ve Böcek, onları takip edecek. Aracın takip sistemini de ayrıca kullanırlar çünkü yol boyu kör noktalar mutlaka olacaktır." Sina onaylayarak başını salladı. Karan o sırada, kızın saçlarını bir omzuna toplayarak çenesini açığa çıkardığı omzuna yasladı. Kollarını kızın beline sardı. Sina, yanağını Karan'ın başına yaslayıp, İbo'yu dinlemeye devam etti.

"Türkiye'ye giriş yaptıktan sonra malzemeleri alıyoruz, aracı, parçalamaları için bizim hurdalıktaki çocuklara veriyorum. Türkiye'ye girerken kendi kimliklerinizi kullanacaksınız ki ülke girişini tamamlamış olun. Girdiğiniz anda takip sitemini de devreden çıkarabilirsiniz."

Birden aklına gelmiş gibi Sina'ya döndü. "E bu adamlar aracın takip sisteminden güzergahı öğrenirlerse?"

"O işi Böcek'le halledeceğiz. Araç İzlanda'da ya da başka bir ülkede görünür," dedi Sina, dudağını küçümseyerek bükerken.

İbo, aldığı cevaptan tatmin olarak başını salladı, ardından Salim ve Karan'a bakarak konuştu. İkisi de İbo'yu onaylayarak başlarını salladı.

"Malzemeleri, Böcek'i yerleştirdiğim yere götüreceğim... Her şey kurulduktan sonra Doğuların ve getirttikleri Tech adamların peşine düşüyoruz. Adamların yerlerini tespit edebilirsek buradan göndermek için yapılacaklar, bir sonraki adımda planlanır."

Hepsi, başlarını sallayarak İbo'yu dinliyordu. İbo tek tek hepsinin yüzlerine baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Herhangi bir yerde açık olduğunu düşüneniniz var mı?"

"Görünüş!" dedi Sahra, kendinden emin bir tavırla.

Erkekler anlamadıkları belli yüzlerle, sorarcasına ona bakınca oturduğu yerde ileri çıkarak, pozisyonunu değiştirdi.

Dirseklerini dizlerine yasladı.

"Karan'ın görünüşünü değiştirmemiz lazım! Bu herifin de elinde iyi yazılımcılar var dediniz. Karan'ın görünüşünden kim olduğunu bulma ihtimalleri var bence."

Sahra'nın sözleriyle, salonda uzun denecek bir sessizlik oluştu. Hülya düşünceli gözlerle Sahra'ya bakarken mırıldandı.

"Sahra haklı! Karan'ın görünüşünü değiştirmeliyiz!"

"Nasıl?" dedi İbo düz bir sesle. Soru yardım istercesine çıkmıştı. Kızların haklı olduğunu o da biliyordu. Sahra ve Hülya, bir an birbirlerine baktılar. Sonra, ikisi aynı anda başını salladı yavaşça.

"O iş bizde!" dedi Hülya, yerinde dikilerek.

"Nasıl yapacaksınız?" diye sordu Taylan, bakışlarını yanındaki Hülya'ya indirerek.

Sina rahat bir tavırla yerinde oturmaya devam ederken gülmemek için dudaklarını büzdü.

Sahra ve Hülya inceleyen bakışlarını Karan'a çevirdiğinde, Karan kaşlarını çatarak iki kıza bakıyordu. "Saçma sapan bir şeye asla izin vermem!"

"Saçlardan başlamak lazım!" dedi Hülya, Karan'ı duymamış gibi inceleyen bakışlarını Karan'ın üzerinde tutarak. "Birkaç dövme de gerek!"

Karan gözlerini ayırdı. Dik ve ters bir sesle hırlarcasına karşı koydu. "Saçma sapan hiçbir dövmeyi yapamazsın bana!"

"Saçmalama be! Geçici dövme olacak merak etme! Ama abuk bir şeyler olması lazım tabii ki!"

"Giyim işini de ben hallederim." dedi Sahra, düşünceli bir sesle konuşarak. Bakışlarını Hülya'ya çevirdi. "Yüz çizgileriyle kesinlikle oynamamız lazım, yüz tanımlamadan yakalarlar."

Hülya başını olumlu anlamda sallarken alçak sesle, sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi karşılık verdi. İkisi de Karan'ı umursamadan aralarındaki konuşmaya devam ediyordu.

"O kolay iş! Birkaç malzemeye bakar! Hallederim ben orasını!"

"Nesiniz siz? Suç örgütü mü?" dedi Karan aksi bir sesle, ters ters kendisini inceleyen kızlara bakarak.

"Valla, dua etsinler örgüt olmaya hevesimiz yok! Vicdanlıyız yani şunun şurasında! Olsak var ya; kıçlarını yırtsalar bulamazlar bizi. Bir de madara oldukları yanlarına kar kalır!" dedi Hülya, çenesini dikerek küstah bir sesle karşılık verdi.

İbo rahat bir nefes alarak geri yaslandı.

"Tamam o zaman. Hülya sen malzeme listesini veriyorsun, neye ihtiyacın varsa yaz! Ben tedarik ederim! Sahra, sen giysi işini hallediyorsun! Demir, sen Sahra'ya eşlik et, Karan'la aynı ölçülere sahipsiniz. Sahra'nın işi kolaylaşır! Sina, siz Böcek'le kimlik işini hallediyorsunuz. Fotoğraf için ben, yarın sabah sana iyi bir makine getiririm, kimlik fotoğraflarını halledersin, diğer ihtiyaçları da ulaştırırım. Salim, sen yol için hazırlık yapıyorsun. Güzergâh üzerinde çalış. Herhangi bir yerde yol çalışması falan var mı iyice öğren, ona göre alternatif yollar belirleyelim. Taylan, dostum sen, Karan ve Salim için biletleri hallediyorsun. Mümkünse bir iş görüşmesi olacakmış gibi düzenle programı. Her şeyi iki gün sonrasına bitirmiş oluyoruz! Cuma, öğleden sonraki uçuşla Berlin'e gidiyorlar! En geç pazar akşamı buradalar! Sorusu olan?"

Sina hafifçe elini kaldırdı.

"Benim dört büyük ekrana ihtiyacım var. Ayrıca yüksek özelliklerde bir masa üstü bilgisayar da istiyorum. Kimlik işini ben hallederken, bu iki gün içinde makinanın Böcek'e gitmesi ve ihtiyacım olan her şeyin yüklenmesi lazım. O, ne yapacağını biliyor. Karan ve Salim yola çıkmadan, o masa üstünün de buraya gelmesi lazım. Ayrıca iki gün boyunca Hülya da yanımda kalacak ki benim ikinci gözüm olsun ekranlarda."

"Nasıl yani? Tüm gece boyunca da mı?"

Taylan'ın kendine hâkim olamadan, neredeyse itiraz yüklü ve kabullenemez bir tonla dudaklarından çıkan sözlerle, hepsi adama ayıplarcasına baktı. Taylan, kınayan bakışların altında ezildiğini hissetti. Daha önce hiç böyle fütursuz bir tavır takınmamıştı. Hülya, daha şimdiden bütün ayarlarını bozmuştu.

"Kardeşin söz konusu be!" diye çemkirdi Sina. "Karan

döndükten sonra al sevgilini koynuna, ne yapıyorsan yap! İki gün sık dişini artık!"

Koskoca adamı neredeyse azarlayan Sina'yı, Karan sakinleştirmeye çalışırcasına kolunu okşadı gülümseyerek.

"Sakin! Koskoca adam var karşında! Ağır git!" diye mırıldandı.

"Ne yapayım? Keçi can derdinde, kasap et derdinde!" dedi, çemkiren tavrından hiçbir şey eksiltmeden. Gözlerini öldürecek gibi Taylan'a dikmişti.

Taylan, hayatında ilk defa yüzünde bir ısınma hissetti. Hülya kahkahayı basarken küçük avucunu Taylan'ın yanağına bastırdı.

"Kızım yavaş be! Bağladın yine eli belinde Zekiye Abla'ya!"

Şefkatle Taylan'a bakıyordu. Adamın kızıllaşan yüzü, şimdiye kadar gördüğü en sevimli manzaraydı.

"Kardeşini düşüneceğine sevgilisini düşünüyor! Ben bir şey kaçırırsam ne olacak? İki gün ihtiyacım var sana! Adam kırk yıl beklemiş, iki gün daha bekleyemiyor mu?"

"Aşkolsun Sina ya!" dedi Taylan, kirpiklerinin altından mahcup bir yüzle bakarken. "Ağzımdan kaçtı birden!" Aniden yerinde dikleşti. "Arkadaş, ayar bırakmadınız ki bende de! " Savunmaya geçerken sesinde şikayetçi bir ton vardı şimdi. "İki günde beni de raydan çıkardınız! Elbette kalır Hülya yanında. Hatta ben de yardım ederim! Söz konusu, benim kardeşimin güvenliği! Hatta Cumartesi şirkete gitmem, burada sizinle kalırım, üçüncü bir göz olurum. Demek istediklerimi farklı bir yöne çekme!" Sina gözlerini kıstı.

"Gerçekten üçüncü göz olmak için mi kalacaksın yoksa Hülya'dan uzak olmamak için mi?" Taylan, ayıplar gibi baktı Sina'ya çenesini yana eğerken.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Sina birden gülmeye başladı. Çenesini kaldırıp cıksladı. Sevimli bir yüzle göz kırptı.

"Yok yok, seni utandırmak için öyle diyorum!" dedi, yaramaz küçük bir çocuk gibi. Sonra yüzü ciddileşerek devam etti.

"Ama her şeyin normal görünmesi için senin rutinini bozmaman lazım. Cumartesi gitmen gerekiyorsa git! Dikkat çekmesin! Hem Karan da yokken, ikinizin ortalıkta görünmemesi soru işaretleri çıkarmasın ortaya. Akşamları kalırsın gözetlemeye. Hülya 48 saat uykusuz kalamaz, en azından nöbet değiştirirsiniz."

"Sen hiç uyumayacak mısın?" dedi Karan kaşlarını çatarak. Başını eğmiş, kucağındaki kızla göz göze gelmişti.

Sina omuz silkti.

"Ben alışığım uykusuzluğa, sorun olmaz ama gözlem için ikinci bir göz olursa iyi olur. Herhangi bir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum. Hülya alışık bu tür yardımlara. Dikkatlidir de. O'nun gözünden bir şey kaçmaz, o yüzden yanımda olması benim için çok iyi olur!"

"Tamam o zaman," dedi İbo yerinde dikleşerek. "Herkes ne yapacağını biliyor, demektir. Yarın sabah erkenden hepimiz harekete geçiyoruz!"

"İbo!" diye, Demir araya girdi. "Biz Sahra'yla gelir, kalırız Sina'nın yanında. Hem yardım da ederiz. Sahra alışık nasılsa bu tür işlere. Taylan Abi'yle kızlara göz kulak oluruz."

"Valla bacanak, iyi olur eğer size zahmet olmayacaksa. Benim de aklım Sina'da kalmaz," diyen Karan, İbo'dan önce atılmıştı bu fikre. Sina'nın ona ters ters bakmasını umursamadı.

"Ne zahmeti bacanak ya! Sen orada canını dişine takıp manyakların arasında gireceksin, biz burada keyif mi yapacağız? Kalmasın aklın. Burası bizde!"

Sahra sevgi dolu gözlerle kocasına bakıp, kollarını boynuna doladı.

"Canım kocam benim! Bizi hiçbir zaman yalnız bırakmaz benim kahramanım!"

"Abartma Sahra ya!" dedi Demir, utanmış gibi bakışlarını yere eğerek. Kolunu karısının beline atıp, kendine çekti.

"Eyvallah!" dedi Karan. Rahat, derin bir nefes alarak birbirine sarılan karı kocaya baktı.

Şimdi rahatlamıştı. Sina'nın etrafında güvenebileceği kişiler olursa gönül rahatlığıyla gidip gelecekti.

31. BÖLÜM

Kapıdan gelen zil sesiyle Hülya yerinden fırlarken Sina yaptığı işten başını kaldırmamıştı. "Erkeklerimiz geldi!" diye şakıyan Hülya'ya söylenerek cevap verdi.

"İçine ev kadını kaçmış Hülya. Volume 1!"

"Ya, ne laf sokuyorsun? Hiç de bile!" diye çemkirerek cevap verirken kapıya doğru hızla adımlıyordu.

Yine Karan'ın dairesindeydiler. Bütün gün Sina'yla birlikte çalışmışlardı. Karan'ın dairesinde, Sina için hazırlanan çalışma köşesi daha da büyümüştü. Büyük bir masa daha eklenmiş; yazıcı, tarayıcı ve birkaç alet daha getirilmişti. Buna rağmen dev salonda, kapladığı yer göze batmıyordu. Boydan boya cam duvarlar içeriyi her daim aydınlık gösterirken Sina için keyifli bir çalışma alanı oluşturulmuştu. İtiraf etmek güç gelse de bu çalışma alanını çok sevmişti.

Sina, sabah erkenden İbo'nun Salim'le gönderdiği makineyle, Karan evden çıkmadan fotoğraflarını çekmiş, tüm gün kimliği hazırlamakla uğraşmıştı. Sisteme, oluşturduğu kimliği yerleştirmişti. Elbette fark edilebilecek boşlukları da doldurmuş, yeni birini yaratmıştı. Hazırladığı dosyayı, bu akşam ezberlemesi için Karan'a verecekti. Son ayarlamalarla uğraşırken, kapı çalındığında yerinden kalkmamıştı.

Hülya, açtığı kapının önünde Taylan'ı görür görmez yine boynuna atılmıştı gülümseyerek. "Hoş geldiniz!" diyen neşeli sesine, Taylan kıza sarılarak karşılık verdi.

"Çok çabuk alışılan bir şey bu!" dedi, mutlu bir sesle.

Hülya'nın onu mutlu bir yüzle sarılarak karşılamasından

asla usanmayacaktı. Tüm gün yoğun bir şekilde çalışıp, yorulmasına rağmen artık eve gelirken içinde hep yüksek bir enerji hissediyor, bir an evvel eve varmak istiyordu.

"Hoş bulduk güzellik! Nasılsın?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

"İyiyim, Zeus'um! Tüm gün hiç durmadık ama kendimi hiç yorgun hissetmiyorum," dedi kız enerjik bir sesle.

Karan, onlara gözlerini devirerek yanlarından geçti. Sina onu, Hülya'nın karşıladığı gibi karşılamıyordu ama buna bozulduğu yoktu zaten. Sina Hülya'dan farklıydı. Daha geride duran, kendisini hiçbir zaman tamamen teslim etmeyen biriydi. Hülya gibi aşırı heyecanlı ve neşeli biri değildi ama Karan da bundan şikayetçi değildi. Sina, ona her zaman rekabet alanı yaratıyordu ve bu çekişme, ona karşı konulmaz bir haz veriyordu. Sina'nın onu zorlamasını seviyordu. Kolay şeyleri sevmiyordu Karan. Zor olanı başardığında, kendisini daha büyük bir zaferi kazanmış gibi hissediyordu ve o zaman elindekini asla bırakmamak için çabalıyordu.

Sina, başı önündeki masaya eğik, dikkatli bir şekilde elindeki kimlikle uğraşırken ensesindeki dudakları hissetti. İçi ürperdi ve hazla gözlerini yumdu. Saçlarını, başının üzerinde toplamıştı ve üzerindeki askılı tişörtün açıkta bıraktığı ensesi, Karan'ın dudaklarını çeken bir mıknatıs gibi karşı konulmazdı.

"Nasılsın?" diye, mırıldandı adam kulağının dibinde.

Sina yaptığı işi bırakarak başını yavaşça geriye çekti. Arkasında duran Karan'ın göğsüne başını yaslayıp, bakışlarını yukarı kaldırdı.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Karan, cevap vermeden "şöyle böyle" der gibi başını iki yana yatırdı yavaşça. Aç gözlerle kıza bakıyordu tepeden. Ellerini kaldırıp Sina'nın omuzlarına koydu ve okşarcasına kaydırarak, avuçlarıyla yanaklarını kavradı. Başını eğerek, dudaklarını alnına değdirdi.

Başını hafifçe geri çekerek, "Bırak artık, sonra devam edersin..." diye fısıldadı.

Birbirlerine ters yönden bakıyorlardı.

Sina, ellerini kaldırarak yanaklarında duran Karan'ın ellerinin üzerine, avuçlarını yerleştirdi. Başını belli belirsiz salladı. "Bitirdim sayılır zaten..."

"Ne yemek var?" diye heyecanla soran Taylan'ın sesiyle gözlerini yumdu Sina.

"Hayatları boyunca, şu kapıdan içeri iki kadın girse de bize yemek yapsa diye, ömür tüketmişler sanki!" dedi söylenerek.

Karan kıkırdadı. Hareketlenerek yana doğru bir adım attı ve elini aşağı indirerek Sina'nın belini kavrayıp, kızı ayağa kaldırdı.

"Yemekleri Hülya yaptı. Ben de bilmiyorum ne var?" dedi, aksi bir sesle yüzünü salona çevirip Taylan'a bakarken.

"Ne güzel!" dedi Taylan sırıtarak.

"Bu adamın içine ne kaçtı?" diye, ters bir sesle fısıldadı Sina, Karan'ın omzuna başını yavaşça yasladı.

Karan yine kıkırdadı. Sina, bu sesi her duyduğunda olduğu gibi karnının içinde, sanki ateşten bir top varmışçasına yakıcı bir sızı hissetti. Çıkan erkeksi ses, bedenine ateş basmasına neden oluyordu.

Kızın belindeki elinin baskısını arttırarak bedenini daha çok kendisine yasladı Karan. "Sorma! Hiç çekilmiyor bu ergen tavırları. Akşama kadar beynimi sikiyor!"

Şikâyet eder gibi sarf ettiği sözlere rağmen sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu. O sırada Hülya ellerini çırparak,

"Hadi bakalım! İkiniz de gidin duşunuzu alın, biz de o sırada sofrayı hazırlayalım," dedi yüksek sesle. Karan başını eğerek, dudaklarını Sina'nın dudaklarına dokundurdu.

"Sen de eşlik etmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Aç kalman için mi?" dedi Sina, kaşlarını kaldırarak alayla. Karan haylaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Ben, başka şekilde doyururum kendimi," diye mırıldandı.

Sina gözlerini devirip, adamı iterek bir adım uzaklaştı. Otoriter bir sesle karşılık verdi. "Git, duşunu al, gel! Yalnız! Ben de Hülya'ya yardım edeyim."

Karan'ın cevap vermesini beklemeden mutfağa doğru adımladı. Karan yüzünü buruşturup, hayal kırıklığı dolu bakışlarla kızın ardından baktı.

Sina yanlarından geçerken Taylan, Hülya'nın yanaklarına ellerini bastırıp, kızın dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu.

"On dakika içinde buradayım güzelim."

"Tamam!" dedi Hülya, adı gibi hülyalı hülyalı adama bakarak.

Taylan göz kırpıp, topukları üzerinde çabucak döndü ve daire kapısına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Kapıdan çıkmadan, Hülya'ya gülümseyerek yine göz kırpmıştı.

"Ay, vıcık vıcık oldunuz siz!" dedi Sina, tiksinen bir yüzle Hülya'ya bakarken. "Hiç kıskanma!" dedi Hülya, ters bir sesle hızla başını yan tarafa çevirerek. "Manyak! Neyinizi kıskanacağım be?"

"Ya ne yapayım?" dedi Hülya, çaresiz bir çocuk gibi Sina'ya bakarak. "Biliyorum, çok saçma! Daha kaç gün oldu ki diyorsun ama çok tatlı ya! Ben hayatım boyunca böyle bir adamla karşılaşmadım ki. Nasıl davranacağımı bilemiyorum. Bir anda çocuk gibi oluyorum yanında ama öte yandan kendimi acayip güzel ve alımlı bir kadın gibi de hissediyorum." Kafası karışmış gibi Sina'ya baktı yine. "Ay, kafam öyle karışık ki ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi, nasıl davranacağımı bilemiyorum. O an içimden nasıl gelirse öyle davranıyorum... Ama o hisler de hep ona dokunmak, ona sarılmak ve onu öpmek üzerine..."

"Aşk çarpması deniyor buna! İlk görüşte aşk ve onun çarpma etkileri bunlar! İlk zamanlar saçmalarsın sonra sindirirsin, merak etme!"

Sina umursamaz bir edayla Hülya'ya laf yetiştirirken bedenini çevirip, mutfağa yönelmişti. "Hadi, gel sofrayı hazırlayalım. Gelirler birazdan. Kesin ikisi de ışık hızıyla duşlarını alır."

Sofrayı hazırlamayı bitirdikleri esnada, iki adam da aynı anda göründü. Karan, yatak odasına giden koridorun başında belirdiğinde dairenin kapısı açılmış, Taylan içeri girmişti.

İkisinin de saçları hala ıslaktı. Üzerlerinde, evin içinde giyindikleri rahat eşofman ve tişört vardı. İkisi de yüzlerinde huzurlu, mutlu bir ifadeyle önce birbirlerine bakmışlar, sonra mutfağa doğru yollanmışlardı.

Kızlar, yemekleri tabaklara koyarken rehavet içinde masaya çöreklendiler. Taylan gözleri parlayarak önüne konan tabağa baktı.

"Bu ne hayatım?" diye sordu, kaşığını eline alırken. "Mercimek çorbası," dedi Hülya gülümseyerek.

Taylan tabağın üzerine eğilip, çorbadan yükselen kokuyu burnundan içeri çekti. Gözlerini kapatarak başını geriye attı.

"Çok güzel kokuyor! Eminim, tadı da nefistir!"

Hülya hayretle başını iki yana sallayarak yerine oturdu. "Sıradan mercimek çorbası işte," diye mırıldandı.

Taylan hevesle yemeğine başlayınca diğerleri de ona eşlik ettiler.

"Ne durumdasınız? Her şey yolunda mı?" diye sordu Karan, Sina'ya bakışlarını çevirerek. Bir yandan iştahla yemeğini yiyordu. Sina, aynı şekilde yemeye devam ederken başını salladı.

"Her şey planlandığı gibi gidiyor. Kimliğin hazır. Yemekten sonra dosyayı veririm, incelersin. Tabii, hepsini ezberlemen de gerekiyor!"

Sina, ortadaki ekmeğe uzanırken devam etti sözlerine.

"Hülya, dövme için tasarım çalıştı bugün. Bu gece dövmeyi de yapması lazım!"

Karan'ın ağzına giden kaşığı, havada asılı kaldı. Gözleri önce Sina'ya, ardından Hülya'ya çevrildi. Yüzünü buruşturup kaşığını aşağı indirdi.

"Çok mu boktan?"

Hülya, neredeyse hainçe kıkırdadı. Gözlerini kıstı. Kaşığını zevkle ağzına sokup, yavaşça çıkarırken başını salladı.

"Sina'nın oluşturduğu karaktere uygun bir dövme olacak," Acımış gibi hemen teselli edercesine devam etti. "ama merak etme! Geçici olacak! Kullanacağım boyalar birkaç hafta sonra silinir ama yeniyken kimse geçici bir dövme olduğu-

nu anlamaz. Zaten yeni dövme olsa vücudundaki kızarıklıklar bir haftada geçmezdi ki."

"Nasıl bir şey?" diye, şüpheyle sordu Karan.

"Boynuna ve hatta çenenin altına kadar uzaması lazım desenin. Oluşturulan İspanyol kimlik, Bask'lı bir ETA'cı. Aramaya kalkarlarsa gitsin turlasınlar Bask bölgesini."

Hülya, sözlerinin ardından kıkırdarken Sina ona eşlik etmişti. Hülya'dan takdir bekler bir ifadeyle, "Kabul et ama! Bence yerler! Hiç boşluk bırakmadım!" dedi, gözlerini iyice açarak.

Hülya, takdir eden bir edayla başını salladı.

"Yok! Valla ellerine sağlık! Bence de yerler! Mükemmel oldu!"

"E sen de şimdi dövmeleri mükemmel yaparsın, her şey tam istediğimiz gibi olur!" Hülya elini havaya kaldırdı. Göz kırptı.

"Hiç merak etme!" deyince, Sina elini kaldırıp kıza beşlik çaktı.

"Ya, biz çok mu yetenekliyiz, neyiz?" dedi Hülya, şaşırmış gibi bir yüz ifadesini suratına oturtarak. Sina ona eşlik etti. Gözlerini ve ağzını kocaman açıp elini ağzına kapayarak.

"Ay, yoksa öyle miyiz?"

Ardından ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra da önlerindeki kadehleri kaldırıp birbirine vurdular.

"Pek mütevaziler!" dedi Karan, şaşkın şaşkın kızlara bakarken.

"Ben küstah kadınları sevmeye başladım!" dedi Taylan, hayranlıkla Hülya'ya bakarken.

"Senin ayarlar iyice bozuldu. Küfreden kadın sevmeye başladın, küstah kadın sevmeye başladın. Fabrika ayarlarına dönüş yok gibi görünüyor."

"Fabrika ayarlarımı sikeyim!" dedi Taylan, hayıflanır bir sesle.

Karan, şaşkınlıkla açılan gözlerini abisine çevirirken sesi korku doluydu.

"Bak, valla korkuyorum! Seni uzaylılar kaçırıp başka biri-

ni mi yolladılar? Abi, valla alışık değilim bu tavırlarına! Ürküyorum ya! Şaka falan yapmıyorum!"

"Oğlum, insan olmaya başladım diye mi korkuyorsun? Robotluğa devam mı edeyim?"

Taylan'ın sesinde isyankâr, saldırgan bir ton vardı. Birkaç saniye Karan'a bakarken yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

"Babamla konuştum bugün!"

Taylan'ın sözleriyle, kızların ikisi de sessizliğe gömüldüler. İkisi de yemeklerine devam ederken doğal görünmeye çalışıyordu ancak kulakları dikilmişti ikisinin de.

"Eee?" dedi Karan, yemeğine tekrar dönerek. Umursamazdı sesi. "E'si, pazar günü yemeğe beklediklerini söyledi."

Karan, yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturup burnunu kırıştırmıştı. Bu fikirden hoşlanmadığı ve bu davete yanaşmadığı belliydi.

"Sen ne dedin?" dedi, önündeki kadehe uzanıp dudaklarına götürürken. Yan gözle abisine bakmıştı.

Taylan omuz silkti. Ağzındakini çiğnerken o da kadehine uzandı. Bir yudumun ardından yutkundu ve konuşmaya devam etti.

"Senin, bu hafta sonu bir iş seyahatinde olacağını, benim de salı günü yapılacak olan Yönetim Kurulu'na hazırlanmam gerektiğini, o yüzden bu pazar, ikimizin de gelemeyeceğini söyledim."

Karan tepki vermeden yine bir yudum aldı içkisinden. Kadehi geri bırakıp tabağına tekrar yemek doldurdu.

"Ben sonraki günlerde de gelmem. Sen gidersin!" dedi, düz bir sesle.

Sina, belli etmemeye çalışarak Karan'a baktı. Buz gibi duruyordu adam. Ne zaman ailesinden söz açılsa Karan'da donuk bir ifade beliriyor, ardından çevresindeki herkesi buz tutturacak bir soğukluk başlıyordu. Umursamaz, sert bir ifadeyle yemeğini yemeye devam etti. Hülya, kirpiklerinin altından önce Karan'a, sonra Taylan'a baktı ürkerek. Bu konuya hem Sina hem de o, karışmak istemiyorlardı ama Hülya lafa girmemek için kendiyle savaşıyordu.

"Karan annelerinizin ayrı olduğunu söylemişti bana."

Sina'nın cümlesiyle, masada birkaç saniye boyunca elle tutulur bir elektrik ortaya çıktı. Hülya uyaran bakışlarını, görmezden geldiği ve umursamadığı yüzüne çevirdiğinde, Sina Karan'a aldırmadan, Taylan'a bakıyordu. Karan, Sina'ya kızgınlıkla, ters ters bakarken yalnızca Taylan'ın yüzünde şaşkınlık vardı.

"Söz ettiğini bilmiyordum," dedi Taylan, kardeşine çabuk bir bakış atarken.

Sina omuz silkti.

"Öylesine söylemişti. Çok bir şey bilmiyorum. Yalnızca bu... Annenle Karan'ın arası pek iyi değil sanırım."

"Bunları bana sorabilirsin!" dedi Karan, dişlerinin arasından. Bakışlarını Sina'ya bile çevirmemişti. Uyaran sesi, tabağına diktiği gözleriyle Sina'ya sinyal veriyordu aslında ancak Sina'nın işine gelmediği için anlamamış gibi devam etti.

"Fark etmez ki! Çok da önemli bir şey değil. Yeri gelince, merak ettiğimden sordum." Gözlerini yeniden Taylan'a çevirdi. "Babanla da mı iyi anlaşamıyor!"

"Sina!"

Karan'ın sesi, bu kez biraz daha yüksek çıkmıştı. Taylan elini Karan'ın omzuna koyup, sakin olmasını ister gibi hafifçe sıktı. Sonra yumuşak, anlayış bekler bakışlarını Sina'ya dikti.

"Karan hazır hissettiğinde sana anlatacaktır. Bunları konuşmayı pek sevmiyor."

Sina başını sallarken alt dudağını kıvırdı. Elini kadehine uzatırken doğal bir tavırla omuz silkti.

"Sorun değil. Çok merak ettiğim bir şey de değil. Sadece yeri gelince öylesine sordum. Konuşmak istemiyorsa aldırmam. Herkesin özel hayatı sonuçta." Karan başını kaldırıp, bakışlarını Sina'ya dikti.

"Benim, senden saklayacak özel bir hayatım yok! Sadece onlar hakkında konuşacak bir şey yok!"

"Karan!" Taylan'ın uyaran sesi, alçak çıkmıştı. Karan, gözlerini kısarak abisine döndü. Sanki yine aynı şey olmuş gibi bakarken sinirle konuştu.

"Görüyorsun değil mi? Hayatımı sikmekten başka bir şey yapmıyorlar! Beni bıraksınlar! Zaten hiç sahip çıkmamışlardı, şimdi de unutsunlar! Gitmek mi istiyorsun? Sen git! Ama beni sürükleme! Beni bekledikleri bile yok, neden zorluyorsun ki?"

"Onlar senin ailen!"

"Hayır! Değiller! Benim ailem sensin ve sen de benim yanımdasın! Bana bu kadarı yeter! Onlara ihtiyacım yok! Sadece hayatımı çekilmez hale getiriyorlar, o kadar! Sen de artık şu arabulucuyu oynamaktan vazgeç!"

Taylan, konunun uzamaması için sakin bir baş sallamasıyla gözlerini kapatıp açtı.

"Tamam. Tatsızlık istemiyorum bu akşam. Bu konuyu kapatalım... Ben hallederim yemek işini."

Akşamın geri kalanı sakin ve huzurlu geçti. Yemek sonrası etrafı toplamış ve salonda, rahat hareket edecekleri bir alan açmışlardı.

Karan, Hülya'nın yönlendirmesiyle bir sandalyeye ters oturmuş, kız üzerinde çalışmaya başlamışken Sina elindeki dosyadan, Karan'ın oynaması gereken kimlikle ilgili bilgileri aktarıp, Karan'ın ezberlemesini sağlıyordu. Arada, Hülya'nın yaptığı geçici dövmeyle ilgili fikrini belirtiyor, minik değişikliklerle müdahale ediyordu. Taylan kanepeye yayılmış, bir yandan Hülya'yı izliyor bir yandan Sina ve Karan'ın konuşmalarına katılıyordu.

Aslında ortam eğlenceli bile denebilirdi. Dördü de aralarında konuyu tartışırken arada kahkaha atıyor, bazen birbirlerine laf sokuyor ve bazen de destekleyici tavırlarla birbirlerine cesaret veriyorlardı.

"Çok sıkıldım böyle durmaktan. Daha çok var mı Hülya?" dedi, Karan başını yana çevirerek.

"Çok bir şey kalmadı. Sırtın ve kolun bitti. Birazdan boynuna ve yüzüne doğru tırmanan kıvrımları yapacağım, sonra bitmiş olacak ama onları çalışırken kımıldamaman lazım. O yüzden sıkıldıysan biraz ara verelim. İstersen biraz dolaş evin içinde. "

"İyi olur. Kaslarım kitlendi aynı şekilde oturmaktan."

"Oğlum, çok iyi durdu sırtındaki desen," dedi Taylan, hayranlıkla Karan'a.

Hülya, Karan'ın sırtını neredeyse tamamen kaplayan tribal deseni sırtından sol koluna getirmiş, üst kolu tamamen sarmalarken boynuna ve ensesine doğru kıvrımlar oluşturmuştu. Bu kıvrımları, kulağının arkasına ve ensesine doğru tamamlayacaktı. Bu görünüş Karan'ı, hali hazırda göründüğü vahşi görünüşten bir basamak üste taşımış ve çok daha ürkütücü ancak bir o kadar da çekici yapmıştı.

Sina ayakta dikilirken sağ elini çenesinin altına koymuş, sol kolunu göğsünün üzerinde kırarak sağ dirseğini desteklemişti. Alıcı gözüyle Karan'ın çıplak olan üst bedenini inceliyordu.

"Bence de çok iyi oldu. Tamamlanınca gerçekten göz alıcı görünecek," diye mırıldandı.

Karan salonun içinde, boynunu sağa sola kütürdeterek volta atıp, bacaklarını açmaya çalışırken bir yandan da kollarıyla daire çizerek omuzlarını gevşetiyordu. Belinden düşecekmiş gibi görünen eşofmanla, adam gözlere seyirlik bir manzara sunuyordu. Sina belli etmemeye çalıştığı hayran bakışlarını, adamın bedeninden alamıyordu. Karan şu an muhteşem görünüyordu.

Hülya dudağının ucu kıvrılarak yan gözle Sina'ya baktı. Sina'nın Karan'a olan bakışları alev almış gibiydi.

Elindekileri, boyaları ve fırçaları yaydığı alçak sehpanın üzerine bıraktı.

"Ben bir kahve yapacağım. İsteyen var mı?" diye sordu. O da elini ensesine koyup, boynunu sağa sola yatırarak gevşetmeye çalışıyordu.

"Sen otur, güzelim... Dinlen biraz... Ben yapar getiririm." diyen Taylan, atılarak ayağa kalktı.

Hülya minnetle ona bakıp gülümserken Taylan başını eğip, kızın dudaklarına çabuk bir öpücük bıraktı. "Keşke kahve istediğini daha önce söyleseydin."

Hülya dudağını kıvırarak omuz silkti.

"Hülya, bir tanem, ne zaman ne istersen hiç aklında tut-

madan bana söyle güzelim. Sen bana söyle ki ben de seni mutlu edecek her şeyi bileyim, öğreneyim, seni mutlu edeyim. Tamam mı güzellik?"

Ellerini kızın beline koyup, kendine bastırdı kızı. Hülya, alnını Taylan'ın göğsüne yasladı.

"Zaman alacak gibi Zeus'um!" diye mırıldandı. "Alışık değilim bir erkekten bir şey istemeye. Zamanla öğreneceğim, inşallah."

"Ben senin için sıradan bir erkek olmayacağım. Ben, senin erkeğin olacağım. O yüzden aklından geçirdiğin her şeyi benimle paylaş ki 'biz' olalım."

Hülya, mutlulukla gülümseyerek başını salladı usulca. Taylan, kızın yüzünün iki yanına ellerini bastırıp, başını hafifçe geri çekti. Hülya bakışlarını kaldırıp, kendisinden bir baş daha uzun adamın gözlerine baktı. Taylan eğilerek kısa, yumuşak bir öpücüğü kızın dudaklarına bıraktı.

"Hadi otur, ayaklarını uzat, dinlen biraz. Ben hemen kahveni getiriyorum."

Hülya mutlu bir yüzle kendini kanepeye bırakıp, yayılarak oturdu ve başını kanepenin arkasına yasladı. Gözlerini yumduğunda, suratındaki gülümseme yüzünde asılı kalmış gibiydi.

Sina, ağır adımlarla salonun diğer ucuna doğru ilerledi. Karan elini ensesine götürecekken elini kaldırıp engel oldu.

"Dur, elleme! Daha tam kurumadı. Bozulmasın!"

"Boynum ağrıdı," dedi Karan, şikayetçi bir edayla. Eli havada asılı kalmıştı. Yorgun bakışlarını kıza çevirdi. Sina elini uzattı.

"Sen dokunma! Ben hallederim."

Karan'ın arkasına geçti. İki elini kaldırarak ensesine ve saç diplerine masaj yapmaya başladı. Parmak uçları desenlerden uzak dururken ağır ağır baskı uyguluyordu. Gözlerini yumup, başını aşağı eğmiş olan Karan, memnun bir sesle inledi.

"Çok iyi geldi," diye mırıldandı.

"Yorucu olduğunu biliyorum ama az kaldı. Birkaç saat sonra hepsi bitmiş olacak." "Kuruması için çok beklemem

gerekiyor mu?"

"Birkaç saat yalnızca." "Sevişmemize engel olacak mı?"

Sina elinde olmadan kıkırdadı. Tipik açık sözlü Karan! "Yine ergene mi bağladın?"

"Öyle olmadığını biliyorsun! Seni hissetmeye ihtiyacım var! İki gün senden uzak kalacağım ve bunu düşünmek bile beni geriyor!"

Sina Karan'ın arkasında dikilirken, parmak uçlarıyla Karan'ın ensesini ve omuzlarını ovmaya devam etti.

"Sanırım bu gece üstelemen gerekmeyecek," diye mırıldandı.

Elinin altındaki Karan'ın kasları gerildi. Bir süre sesi çıkmayan adam, temkinli ve alçak bir sesle sordu. "Ne demek bu?"

"Şu lanet dövme öyle çekici durdu ki vücudunda, galiba bu gece ben senin üstüne atlayacağım demek!"

Karan'dan iniltiyi andıran bir ses çıktı. Sırt kasları gerginlikle dalgalandı. Sina, ağzından sular akarak adamın sırtına indirdi bakışlarını.

"Sina! Bu gece bu sözünü tutmazsan..."

Karan cümlesini tamamlayamadan Sina böldü sözünü.

"Ben verdiğim her sözü tutarım! Bu da bir söz değil, kesinlikle olacağı belirtmekti zaten." Karan aniden bir adım atıp, kızdan uzaklaştı ve hızla bedenini çevirdi.

"Hadi, bitirelim şu lanet işi bir an evvel!"

Sina, havada kalan ellerini indirerek kıkırdadı.

"Hülya, kahve içip dinlenecek biraz. Sabırlı ol, sen de dinlen bu arada.

"Dinlenmek falan istemiyorum! Bir an önce bu siktiğim dövmenin bitmesini istiyorum." İşaret parmağını kaldırdı, gözlerini kısarak, "Ayrıca, bitince fotoğrafını çekip bana göstereceksin! Seni neyin bu kadar etkilediğini görmek istiyorum!"

Aniden duraksadı. Kuşkuyla kıza bakarken gözlerini kıstı. "Gerçeğini yaptırmalı mıyım?"

Sina birden gözlerini açarak başını hızla iki yana salladı.

"Hayır hayır. Çok can yakar bunun gerçeğini yaptırmak!

Fazla detaylı ve içi dolu bir desen." "Siktir et acısını. Sen beğendiysen yaptıracağım!"

Sina gözlerini devirdi sıkıntıyla.

"Böyle ani kararlar alma Karan! Dövme, üzerinde düşünülmesi gereken bir şey. Ayrıca benim değil, senin beğenmen gerekiyor. Bedeninle ilgili şeylere sen karar vermelisin!"

"Verdim ben kararımı!"

İleri doğru hızla ilerleyecekken Sina önüne geçip, ellerini adamın çıplak göğsüne bastırarak durdurdu. Başını yukarı kaldırıp, gözlerini Karan'ın kararmış, içinde alevlerin oynaştığı gözlerine dikti.

"Ani kararlar vermeni istemiyorum," dedi keskin bir sesle. "Tamam, çok çekici görünüyor şu an bu dövme." Pes etmiş bir edayla gözlerini devirdi. "Hatta acayip ateşli görünüyor..." dedi, itiraf etmekten hoşlanmadığı belli bir yüzle. Karan'ın yüzünde seksi bir gülümseme oluşmaya başlarken devam etti aceleyle. "Ama yine de bu konuda, ani karar almanı istemiyorum! Bu, sıkıldığında kolayca vazgeçeceğin bir şey değil. Şimdilik geçici olanı birkaç hafta kullan, kendini nasıl hissedeceğine bir bak, eğer vücudunda böyle bir şeyden memnunsan o zaman ciddi ciddi düşünür, ona göre karar verirsin!" Ardından sesini alçaltıp azarlayan bir sesle konuşmaya devam etti. "Sırf sevişeceğim diye dövme yaptırılır mı? Manyak mısın sen?"

"Sen beğendiysen gerisi umurumda değil. Benim vücuduma senden başka kimse dokunmayacak ki! Başkasının beğenip beğenmemesi de sikimde değil!"

"Ben beğendim diye yapılmaz bu. Saçma sapan konuşma! Sen beğendiğin zaman yaptırılacak bir şey." "Sen beğendiysen, ben beğendim zaten!"

"Bütün sırtını neredeyse tamamen kapladı!"

"Olsun! O sırt sana, şimdi daha çekici geldiyse benim kararım olumlu."

"Senin sırtın dövme olmadan da muhteşem!" diye, neredeyse tısladı Sina kızgınlıkla. Karan aniden durarak başını geri çekti. Şaşırarak kıza baktı.

"Bunu daha önce söylememiştin!"

"Sen kendini bilmiyor musun?" diye söylendi Sina, utançla gözlerini indirerek.

"Benim kendimi bilmem bir şey ifade etmiyor, senin beni beğendiğinden emin olamıyorum!"

"Geri zekalı mısın?" dedi Sina, hızla başını kaldırıp, sinirli bakışlarını adama dikerek. "İnsan beğenmediği biriyle birlikte olmaz, değil mi?" "Ama hiç söylemiyorsun!"

Karan'ın sesinde resmen şikayetçi çocuk tınıları dans ediyordu.

"Senin pohpohlanmaya mı ihtiyacın var! Mal ortada zaten! Nesine kulp bulayım! Herhalde muhteşem!"

Sina, yine diline hâkim olamadan kullandığı kelimelerle utanca boğuldu. Bir adama asla demeyeceği sözler dökülüyordu dudaklarından. Gözlerini yumdu. İçine ne kaçmıştı acaba onun da? Birden yine arsız bir kadına dönüşmeye başlamıştı. Karan'ın bedenine baktıkça ateşi çıkıyor, ellerini adamın üzerinden alamıyordu. Bu düşünce içinde, hala Karan'ın göğsüne bastırdığı ellerini fark edince hızla geri çekip, bir adım uzaklaştı adamdan. Sıkıntıyla, derin bir nefesi dudaklarından salarken, yüzüne düşen hayali tutamları uzaklaştırmak için elini yüzünde gezdirdi.

Karan, yüzünde karanlık bir ifade ve ateş topuna dönmüş bakışlarını kıza dikerek öne bir adım ilerlerken, Sina istemsizce bir adım geri attı. Karan'ın dudağının ucu seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu gece..." diye fısıldadı başını kıza eğerek. "Seni üzerimde istiyorum! Ve sen de o siktiğim duvarlarını yıkıp, benimle konuşarak içinden geldiği gibi sevişeceksin!"

32. BÖLÜM

Karan elleri ceplerinde, üstü çıplak ayakta dikilirken esen rüzgâr saçlarını dağıtıyordu ancak o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ayaklarının altında serili manzaraya dalıp gitmişti. Teras büyüklüğündeki balkondaydı. Neredeyse göğüs hizasında yüksekliğe sahip olan balkon duvarları camdan yapılmıştı ve şu anda dikildiği yerde, sanki havada duruyormuş izlenimi yaratıyordu.

Hülya ve Taylan karşı daireye geçeli on beş dakika olmuştu. Sina etrafı toplarken o da hava almak istemiş, balkona çıkmıştı. Şehir, ışıl ışıldı gecenin bu vaktinde. Boğaz'ı görebiliyor, boğaz kenarında yanıp sönen ışıkların hangi mekanlara ait olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir zamanlar o ışıltıların içinde kaybolurdu. Her gece bir başka mekân, her gece başka ışıltılı ortamda olurdu. Oysa şimdi, hiç çekici gelmiyordu bunlar. Şimdi koca şehirde gördüğü tek ışık, şu an içinde bulunduğu daireydi. Yolunu aydınlatan tek ışık bu dairenin içinde onu beklerken, başka bir yerde olma düşüncesi bile acı veriyordu ona.

İki koca gün ondan ayrı kalacaktı. Bunu düşündüğü anda, yine her zaman olduğu gibi yüreğinde, sanki bıçak saplanmış gibi bir sancı hissetti. İki gün boyunca Sina'dan ayrı kalma düşüncesi onu delirtiyordu ama başka çaresi de yoktu. Sonuçta, yine Sina için bu hasrete dayanmak zorundaydı. Sağ elini cebinden çıkarıp, avucunu çıplak göğsünde kalbinin üzerine bastırdı. Sanki hissettiği sızıyı yok edebilecekmiş gibi...

"İki gün çok be!" diye söylendi kendi kendine... "İki saat

değil, yirmi saat değil... İki gün!" Dudakları sinirle büzülürken ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu. Bunların hepsi o göt Erdal Doğu yüzündendi. Bir an içi pişmanlıkla kavruldu.

Keşke o gün hastane bahçesinde daha çok dağıtsaydı yüzünü ama ona da Sina engel olmuştu! İlk defa adını o zaman söylemişti. Akıl kalmamıştı ki kendisinde! O saniyede, zaten o götü de atmıştı kafasından....

Sina ortalığı toplarken yan gözle ara ara Karan'a bakıyordu. Karanlığın içinde dimdik dikilirken, belinden düşecekmiş gibi görünen siyah eşofmanın içinde, rüzgârda savrulan saçları, bu gece üzerine çizilmiş olan desenin tamamen kapladığı göz alıcı geniş sırtı, çıkık kürek kemikleri, ince beliyle tam da Karanlıklar Efendisi gibi dikiliyordu dışarıda. Balkonun cam duvarları, Sina'ya bir an Karan'ın boşlukta salındığı izlenimi verdi ve nedense bu düşünce, yüreğinde ani bir sızıya neden oldu. Sanki düşecekmiş gibi, sanki bir anda yok olacakmış gibi kan dondurucu bir düşünce geçti zihninden. Birkaç saniye de olsa ölümcül bir endişe hissetti ancak Karan'ın hafifçe hareket edip, kalçasını cam duvara yaslamasıyla bu düşüncesinden kurtuldu.

Gözlerini yumup, birkaç defa üst üste nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Karan bir anda yok olacakmış gibi hissetmesi içinde paniğe neden olmuş, nabzı hızlanmıştı korkuyla. Sakinleştikten sonra ağır adımlarla mutfağa yönelip, hazırladığı kahveyi iki fincana boşalttı. İki elinde iki fincanla Karan'ın üzerinde dikildiği balkona doğru yöneldi. Açık kapıdan sakin adımlarla dışarı çıktı.

Karan, kendisine doğru gelen kızın kalbini yerinden oynatacak kadar yoğun bakışlarla baktı. Tam karşısında dikilip, sol elindeki fincanı kendisine uzatan kızın elinden yavaşça aldı. Bir an, fincanın üzerinden tüten dumana baktı. Sorgularcasına tek kaşını kaldırıp, kıza çevirdi gözlerini yine. Sina tıpkı ona söz verdiği gibi, içinden geldiği gibi karşılık verdi bu kez.

"Seni uyutmayı düşünmüyorum bu gece! O yüzden kahve iyi gider diye düşündüm!"

Karan, yakıcı bakışlarını kızın yüzünden ayırmadan seksi

bir gülümsemeyle, fincanı kaldırıp dudaklarına götürdü.

"Çok iyi düşünmüşsün!" dedi, bir yudum aldıktan sonra.

Gözlerinin derinliklerinde öyle bir ateş, öyle yoğun bir arzu vardı ki beklentisini açık açık ortaya koyuyordu. Sina, ona doğru bir adım daha atıp, kalçasının kenarını cam duvara yasladı. Başını çevirip, şehrin ışıltısına baktı.

"Çok şanslısın! Olağanüstü bir manzaran var!" diye mırıldandı. O da fincanı dudaklarına götürüp, bir yudum aldı şehri seyrederken.

Karan, bakışlarını kızın üzerinden ayırmadan, "Evet. Gerçekten olağanüstü bir manzaram var!" dedi. Sesindeki arzulu tını, Sina'nın dönüp ona bakmasına neden oldu. Karan'ın kendi söz ettiği manzaradan söz etmediği anlaşılıyordu.

Birbirlerine yakıcı bir arzuyla baktılar. Karan, gözlerini kızdan ayırmadan fincanından tekrar bir yudum aldı. Sina elindeki fincanın titrediğini hissedince sıkıca kavradı parmaklarının arasında. Dizlerindeki titremeye anlam veremiyordu. Sanki cam duvara yaslanmasa aşağı çökecek gibiydi.

"Sözünde duracak mısın?" diye sordu alçak sesle Karan.

Sen tonu bile kızın ıslanmasına neden oluyordu. Fark ettirmeden bacaklarını birbirine bastırdı. Kararlı olduğu bir ifadeyle usulca başını salladı.

"Ben verdiğim her sözü tutarım!" dedi dik bir tavırla.

"Duvarlar olmayacak yani?" diye, emin olmak istercesine bastırdı Karan. Sina kaçamak bir bakış attı yan gözle. Bakışlarını yeniden boşluğa çevirdi. "Belki sadece camdan duvarlar olur! Tıpkı bu balkon gibi."

"Ardını görürüm ama yine yıkamam yani?" dedi Karan, bundan hoşlanmadığı belli ters bir yüz ifadesiyle kıza bakarak.

"Ardını görürsün ama yıkmak istemezsin. Daha güvenli olur öylesi! Tıpkı burası gibi. Ardını görebiliyoruz... Bu yüksekte, bu duvarlar bizi güvende tutuyor..."

"Sikmişim duvarını!" dedi Karan tıslayarak. Tehdit dolu bir adım attı. Sina geri çekilmemek için kendiyle savaştı ve tek bir milim kımıldamadı. Karan, yüzlerini neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaştırdı. "Duvar istemiyorum! Söz

verdin!" dedi hırsla.

Sina, adamın gözlerinde gördüğü yangını kalbinin tam ortasında hissetti. Karan delirmiş gibi ona bakarken kendi kalbi de delirmiş gibi atıyordu. Damarlarındaki kanın şahlanıp, bedenini yakan bir hızla aktığını hissetti. Karan'ın bu zapt edici yaklaşımı, her defasında onun da isyana sürüklenmesine neden oluyordu. Çoğu zaman, yüreğinde hissettiği isyan can yakıcı bir boyuta ulaşıyor, o anlarda içinde bir yıl önce keşfettiği o başkaldıran, gözü dönmüş kadınla baş başa kalıyordu. O kadını gün yüzüne Karan çıkarmıştı ve şu anda olduğu gibi o kadın, aklından delice şeyler geçiriyordu. Sakin bir tavırla gözlerini adama dikti. Karan'ın boynundaki damar kabarmış, nabız atışı gözle görülür hale gelmişti.

Sina usulca eğilip, elindeki fincanı yere bıraktı. Karan'ın delici bakışlarına aldırmadan adamın elindeki fincanı alıp onu da diğerinin yanına koydu. İleri bir adım atıp, göğsünü Karan'ın göğsüne dayadı. Kafa tutan gözlerini, Karan'ın vahşi gözlerine dikti.

"Ne istiyorsun?" dedi, tıpkı gözleri gibi kafa tutan bir tonla.

"Duvar olmayacak! İçinden geldiği gibi susmadan benimle sevişecektin! Söz verdin!" diye, hırsla cevapladı kızı.

"Susmadan seninle sevişecektim?" dedi Sina, biraz daha kendisini adama yaslayarak. Konuşurken kaşlarını kaldırmış, dik dik adama bakmıştı yine. Elini kaldırıp, Karan'ın erkekliğinin üzerine bastırdı. Karan, beklemediği bu hareketle irkilerek haz dolu bir soluk aldı.

"Ne duymak istiyorsun? Seninle sevişirken nasıl kendimden geçtiğimi mi söyleyeyim? İçime girdiğinde nasıl aklımın başından gittiği mi? Bana her dokunduğunda, her okşadığında kanımın nasıl kaynadığını, o dilinle bana yaptığın her şeyin beni nasıl delirttiğini mi söyleyeyim?" Elini bastırıp, avucunun içinde kabaran erkekliği sıktı. Karan, dişlerinin arasından tıslarcasına aldığı nefesle gözlerini kapayıp, başını arkaya attı. Kıza hiçbir karşılık vermiyor, bu sinirli tavrını devam ettirmesini istiyordu. Sina sinirlenince kontrolünü kaybediyordu ve kontrolü kaybettiğinde, o an aklından ne

geçiyorsa onu yapıyordu. Şu anda da kızın sinirine ihtiyacı vardı. Kontrolü kaybetmesine, delirmesine ihtiyacı vardı. İçindeki gerçek kişi ancak bu anlarda çıkıyordu ve o vahşi kadını seviyordu.

"Ne duymak istiyorsun! Beni doldurmandan manyak bir zevk aldığımı mı söyleyeyim?"

"Söyle!" diye inledi Karan. "Konuş benimle! Ne hissediyorsan, ne düşünüyorsan, ne istiyorsan söyle!" dedi inatçı bir sesle.

Sina bir adım geri çekilip, hızla üzerindeki tişörtü çıkardı. Karan'ın alev almış gözlerinin önünde, seri hareketlerle üzerindekileri çıkarıp, ayaklarının dibine atıyordu. Pantolonu çıkardı. Ardından hiç duraksamadan ellerini sırtına götürüp, sutyenden kurtuldu. Kalan tek çamaşırı, Karan'ın gözlerinin içine bakarak bacaklarından aşağı indirdi ve çırılçıplak adamın karşısında dikildi. Ellerini uzatıp, gözlerini Karan'ın gözlerinden ayırmadan sert hareketlerle, Karan'ın eşofmanının belindeki ipleri çözdü ve yine sert bir hareketle, üzerindeki boxerla beraber aşağı çekti. Karan, ayaklarının dibine düşen eşofmanı ayağının ucuyla kenara fırlattı.

"Şimdi bu balkonda sevişmek istiyorum! Böyle şehrin tepesindeyken, sanki gökyüzünde asılı kalmış gibi hissederken... Şimdi! Burada sevişmek istiyorum!" dedi, arzudan boğulmuş bir sesle.

Gözleri çakmak çakmak Karan'a bakıyordu. Karan ona bakarken hiç hareket etmedi. Gözlerindeki arzu, etrafı yangın yerine çevirmişti. Sina'yı delirten seksi bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Seviş o zaman!"

Kollarını hafifçe yukarı kaldırıp iki yana açtı. Dimdik olmuş erkekliğinden, çırılçıplak balkonda dikilmekten zerre rahatsızlık duymuyordu.

"Bak buradayım! Seninim! Kullan beni! Seviş o zaman!" dedi, cesaret veren ancak bir o kadar da meydan okuyan bir tavırla.

Sina sinirli bir adım atıp, kızgın bir ifadeyle adamın du-

daklarına kapandı. Dişleriyle, Karan'ın dudaklarını parçalarcasına çekiştirerek öpmeye başladı. Karan, ellerini kızın bedeninden uzak tutmaya çalışırken, öpüşlerine tepki vermeden dikilmeye devam ediyordu. Sina'nın elleri çıplak göğsünde dolaşırken, bu baştan çıkarıcı dokunuşlar çok daha fazla sertleşmesine neden olmuştu ancak yine de hareket etmeden durmaya devam etti.

"Dokun bana!" diye, hırsla inledi Sina dudaklarını uzaklaştırarak. Göğüslerini, Karan'ın sert göğsüne bastırdı. Kıvranırcasına bedenlerini birbirine sürttü.

"Nerene dokunayım?" diye mırıldandı Karan, kızı delirten o kısık tınıyla. Kirpiklerini indirmiş, yarı yarıya kapanmış göz kapaklarının altından kıza bakıyordu.

"Biliyorsun!" dedi Sina, kızgın çıkan aksi bir sesle. Dudaklarını, yine adamın dudaklarına bastırdı. Dişlerini alt dudağına geçirip çekiştirdi. Karan boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Bilmiyorum! Sen söyle!"

"Beni delirtme!"

Sina, kızgınlıkla karşılık verse de ses tonuna çaresizlik hakimdi.

"Ne istediğini söyle!" diye üsteledi Karan. Elleri iki yanında, kıza dokunmuyor, onun hırsla kendisini öpüp dokunmasına tepki vermiyordu.

"Dokun bana!" diye fısıldadı Sina, yalvaran bir sesle. "Nerene dokunayım!"

"Oyun oynama benimle!" diye bağırdı Sina, avuçlarını Karan'ın göğsüne sertçe vurarak. Bir adım geri çekilmiş, sinirden gerilmiş yüzünde kaşları çatılmıştı. Karan'ın onu yalvartmak istediğini biliyordu ama ne istediğini açık açık söylemek zordu onun için.

Karan, aldığı darbeyle sarsılmasına rağmen bir milim bile kımıldamadı yerinden. Sina, öfkeden kararmış gözlerle ona bakarken sakin bir sesle karşılık verdi.

"Bana ne istediğini söyle, ben de vereyim..."

Sina, Karan'ın inatçı, kararlı tavrının yıkılmaz olduğunu görebiliyordu. Karan inatla onun istemesini, açık açık her şeyi

dile getirmesini istiyordu. Karan böyleydi. Sevişirken aklından geçen en edepsiz kelimeleri kullanır, Sina'nın aklını başından alırdı. Hiçbir duvar bırakmaz, hepsini yerle bir ederdi. Sina'nın dikmeye çalıştığı her engeli kırar, parçalar, her şeyini ortaya koyardı. Şimdi aynı şeyleri ondan bekliyordu. En edepsiz, en açık, en kontrolsüz haliyle Sina'yı istiyordu.

Bu Karan'dan nefret ediyordu. Onu kontrolsüzlüğe iten, benliğinin gerilerinde gizlediği, kendisine bile itiraf etmekten çekindiği o kadını ortaya çıkarmaya çalışan Karan'dan nefret ediyordu. O, her zaman kontrolü elinde tutan biriydi. Attığı her adımın hesabını yapar, artılarını eksilerini döker, ortaya çıkacak zararı, yararı bilir, ona göre sağlam adımlarla ilerlerdi. Vazgeçtiği her şeyin, feda ettiği her şeyin mantıklı açıklaması olurdu. Kurban edilenin gerekli olduğunu bilerek vazgeçerdi isteklerinden. Oysa Karan, onun hesapsız hareket etmesini istiyordu.

Bunu yapması olanaksızdı. İpin ucunu bir kez kaçırırsa geri dönemeyeceği, pişman olacağı adımlar atardı ve bu yola girmek istemiyordu.

Karan, ona meydan okuyan gözlerle bakarken içindeki iki kadın kavga halindeydi. Biri; 'vazgeç, dön geri, buralar senin yüzebileceğin sular değil, çok derin' diyordu. Diğeri; 'karart gözünü, bir kez de sadece kendin için bir şey yap, dal o derin sulara' diyordu.

Bu adamı istiyordu. Hem de öyle çok istiyordu ki tüm inandıklarından, tüm doğrularından vazgeçebilirdi. Öyle çok seviyordu ki bu adamı, onu tutan da yine ona karşı hissettiği bu devasa, tutkulu, baş edilmez sevgiydi. Hayatında kimseyi bu adam gibi sevmemişti. Bu adam, onu o yapan her şeyi kabul ediyor, sınırlarını zorluyor, kendinde daha önce bilmediği çok şeyi ortaya çıkarıyordu.

Karan'a her baktığında, kalbinin derinliklerinde gizlenen hüzün denizinde boğuluyordu. Bu adamla o sınırsız, maskelerin olmadığı, sonraki adımı hesaplamadan içinden geldiği gibi davrandığı hayatı yaşayamayacaktı. Karan'a verebileceği hiçbir şeyi yoktu. Kendisini öyle boş, öyle yetersiz, öyle

posası çıkmış hissediyordu ki o an, çığlık çığlığa şehre karşı bağırmak istedi. Kendisine yazılan bu kadere isyan etmek, her şeyi parçalamak istedi. Yüreği cayır cayır kavrulurken iki eli yanında yumruk olmuş, öfkeyle aldığı derin soluklarla göğsü inip kalkıyordu.

Geleceği öyle net görüyordu ki. Yarınında Karan olmayacaktı! O ne yaparsa yapsın, o an için nasıl davranırsa davransın yine de bildiği, tanıdığı Sina'ydı. Fedakârlık onun DNA'sında vardı. Sevdikleri için kendinden vazgeçmek, doğduğundan beri yaptığı, kanıksadığı bir şeydi. Şimdi bencillik yapsa ve içinden geldiği gibi davransa da belki birkaç ay sonra, belki birkaç yıl sonra Karan'ın gözlerinde göreceği istek, beklenti onun başa çıkabileceği, umursamayacağı ya da görmezden geleceği bir şey olmayacaktı. Karan'ı hangi vicdan, hangi kalp evlatsızlığa mahkûm edebilirdi ki? Tıpkı kendi gibi! Yüreği bu acıya nasıl dayanırdı?

Omuzları çökerek, karşısında beklentiyle kendisine bakan adama baktı. Onun teslim olmasını, duvarlarını yıkmasını, tüm ruhunu, benliğini ortaya sermesini bekliyordu. Sina, ruhunda verdiği savaşı kaybetti!

İçindeki o naif kadın, omuzları çökük, gerçekleri kabullendi. Karan onun geleceğinde yoktu. O Karan'ın geleceğinde yoktu... Elinde olan sadece şimdi, bu andı.

Diğeri kızgınlıkla gözlerini parlattı. Sönmeye yüz tutmuş ateşe, hırsla bir avuç barut tozu fırlatıp, ateşin bir anda gökyüzüne ulaşmasını sağladı. Elinde olan bugünse bugünü, o içindeki delice tutkuyla geçirecekti. Madem ona verilen yarım hayattı, o da o yarım hayatı sömürürcesine tüketecekti. İçinde dev okyanus dalgaları gibi kabaran şiddet, dalga dalga etrafına döşediği cam duvarlara çarptı. Kalın camlar çatladı. Üzerlerinde, kılcal damarlara benzer ince hatlar oluştu, hatlar hızla dağılarak bir araya geldiler ve duvarlar buz görünümüne bulandı. Duvar hala ayaktaydı ancak ortaya çıkan bulanıklık, ardındaki görüntüyü de yuttu.

Sina, dağılmaya yüz tutmuş duvarlarına son bir gayretle tutundu. İleri doğru kararlı, meydan okuyan bir adım attı. O

duvarlar yıkılmadan önce çok uzun zamanı yoktu ve bu zamanı en bencil, en çığırdan çıkmış, en delice haliyle kullanacaktı.

Karan'ın bedenine bedenini yapıştırdı. Ellerini kaldırıp, avuçlarını boynunun iki yanına bastırdı, parmaklarıyla çenesini kavradı. Avuçları ensesine doğru kayarken parmaklarının ucuna yükselip, başını Karan'ın yüzüne iyice yaklaştırdı. Dudaklarını, neredeyse Karan'ın kulağına yapıştırarak fısıldamaya başladı. Aklından geçen en edepsiz, en açık kelimeleri Karan'ın kulağının içine üflercesine sıralarken, Karan'ın sertleşmiş erkekliği karnına vuruyordu. Göğüslerini, Karan'ın sert göğsünde ezdi. Vücudunun alt bölümünü, Karan'ın karnına bastırdı. İkisi arasında kalan sertliği, bilinçli olarak karnını ileri iterek ezdi.

Karan, kulağının içine üflenen kelimelerle alev aldı. Sanki Sina bir cadıydı ve kulağına fısıldadığı ve onu büyüleyen kelimeleri devşiriyor, ucu ateşe verilmiş oklara dönüştürerek bedenine fırlatıyordu. Her kelime bir ok oluyor, ucu alevli oklar hücrelerini ateşe veriyordu. Kelimeler, günahı sevap yapıyor, en arsızca düşünceyi masumlaştırıyordu. O baş döndürücü günah, tutkulu bir cennete bürünüyor, bedeninde barınan her hücre, bu kadına biat etmek için yarışıyordu.

Kendisi bile anlamadığı bir hızla, kollarının arasına sert bir hareketle hapsettiği kızı kaldırarak birkaç adım attı ve daireye bakan cam duvara yapıştırdı.

Azarlayan bir tonla, dişlerinin arasından tıslarcasına "Yapabileceğin şeyler için ikimize de niye azap çektiriyorsun?" dedi, kızın sırtını cam duvara vurarak.

Kızı kol altlarından tutup kaldırmış, ayaklarını yerden kesmişti. Bedenini ileri kaydırdı ve kızı, kendi bedeniyle cam duvar arasına sıkıştırdı. Bir elini beline kaydırdı, kolunu kızın ince beline sararak kendisi için hafif sayılan bedeni yukarıda tuttu. Aynı anda diğer eli kızın sağ kalçasını kavradı, avucunu bacağı boyunca okşarcasına indirdi ve parmaklarını batırarak baldırını kavradı; yukarı kaldırarak kızın sağ bacağını kendi beline doladı.

"Bana yalnızca bedenini açma! Ruhunu da aç! Ruhunu da

istiyorum senin!" dedi, öfkeli bir sesle. Cezalandırır gibi dudaklarını kızın dudaklara bastırıp, sertçe öptü.

Bu kez kızın dudaklarını parçalarcasına öpen oydu. Dişleriyle ısırıyor, diliyle sertçe yalıyordu. Dilini kızın ağzının içine soktu, "Em!" diye boğuk, sert bir sesle emretti! Sina, dudaklarının arasındaki dili, sanki kana kana su içercesine emdi. Karan, kızın kalçasındaki elini yukarı hareket ettirip, göğsünü avuçladı. Parmaklarının arasına hapsedip, sert bir şekilde yoğurdu. Başparmağı ve işaret parmağının arasına dikleşen ucu sıkıştırdı. Sina'nın beyninde şimşek çakmasına benzer bir acı yaratarak parmaklarının arasında ezdi. Sina, hissettiği haz dolu acıyla ağzını geri çekti ve saniyelerdir havasız kalmış ciğerlerine derin bir soluk çekerken başını arkaya atarak, inledi. Cama çarpan kafası tok bir ses çıkardı.

Karan, dudaklarını kızın ona açılmış boynunda, çenesinde gezdirmeye başladı. Diliyle yalıyor, dişleriyle hafif hafif çenesini ısırıyor, dili tekrar aşağı kayıyor, boynunda ve omuzlarında dolaşırken dudakları, ıslattığı, ısırdığı yerleri şifa verircesine öpüyordu. Dudaklarını tekrar kızın dudaklarına kaldırdı. Ağzının içine aldığı dudakları sertçe emerken elini, göğsünden aşağı kaydırıp, ikisi arasında sıkışmış erkekliğini kavradı ve kızın beline sarılı koluna güç vererek kızı biraz daha yukarı kaldırdı. Diğer elinde tuttuğu erkekliğini, Sina'nın kadınlığının girişine dayadı. Gırtlağından boğuk bir homurtu dökülmesine neden olan ıslaklığa, erkekliğinin ucunu sürttü.

"Nasıl da hazırsın bana!" diye soludu, dişlerinin arasından.

Sina ellerini Karan'ın omuzlarına bastırdı. Karan'ın beline sarılı bacağına güç verip diğer bacağını da kaldırarak, iki bacağıyla adamın belini kavradı. Vücudunu hafifçe aşağı itip, Karan'ı karşılamak için kendini hazırladı. Tam kadınlığının girişindeki sertlik, aşağı doğru yapacağı tek hamleyle içine girebilecekken Karan kendini geri çekti. Dağılmış saçları, yoğun arzulu bakışlarıyla Sina'ya kalp krizi geçirtecek kadar erkeksi bir görünüşü vardı o anda. Avucundaki erkekliği birkaç santim geri çekti. Sina şaşkınlıkla açtığı gözlerini ona

dikti. Tekrar kendini Karan'a sürtecekken Karan biraz daha uzaklaştırdı sertliğini. Sina'nın gözbebeklerinin içinde öfke patlamaları başlarken, avuçlarını Karan'ın omuzlarından sırtına doğru kaydırdı ve tırnaklarını, intikam alırcasına adamın tenine saplayıp, aşağı doğru çekti. Karan acıyla inledi ancak geri adım atmadı.

"Bana istediğimi ver!" diye emreden bu kez Sina'ydı. "Ne istediğini söyle!" dedi adam, kısık erkeksi bir tonla.

"Seni!" dedi Sina, tereddütsüz, cüretkâr bakışlarla adama bakarak.

Avucunda tuttuğu erkekliğini kızın girişine sürterek, "Nasıl istersin beni?" diye, sordu Karan seksi bir gülüşle. Sina bu sürtünmeden yaşadığı hazla gözlerini yumup inledi.

"Sen nasıl istersen!" dedi, gözlerini açmadan soluk soluğa. "Ben nasıl istersem?"

Karan tek kaşını kaldırıp, arzudan gerilmiş, hissettiği ateşle yüzünde damla damla ter tanecikleri oluşan kıza baktı. Gecenin bir yarısı, balkonda esen rüzgarla kızın saçındaki tutamlar uçuşurken, bir kısmı ıslanan yüzüne yapışmıştı. Beline sarılı bacakları titriyor, kasılıyor; cam duvara yapışmış olan sırtı, camda nem izleri oluşturuyor, arada aşağı doğru kayarken çıkan ses ikisinin de kulaklarına tiz bir sesin dolmasına neden oluyordu. Karan, sol eliyle kalçasının altından destek vererek olduğu yere sabitledi kızı. Sağ avucunda tuttuğu sertliği, yeniden kıza sürttü. Sina, kendini ileri itmeye çalıştı tekrar. Gözlerini kaldırıp Karan'ın gözlerine dikti beklentiyle. Başını kabullenircesine salladı.

"Sen nasıl istersen!"

Karan, kızın hiç beklemediği anda aniden içine girdi. Sina o kadar ıslanmıştı ki o kayganlıkta hiçbir engel, hiçbir zorluk yaşamamıştı. Kızı doldurması bir saniye bile tutmamıştı. Ani girişle, Sina'nın dudaklarından istemsiz bir çığlık çıktı. Aynı anda hissettiği hazla, gırtlağından gelen iniltiye karşı koyamadı. Başını yeniden arkaya atarken bacaklarını çok daha fazla kasarak Karan'ı içine hapsetti. Karan, kalçasını çok hafif geri çekip, tekrar sert bir darbeyle kızın içine vururken ku-

lağına dudaklarını bastırıp, yemin edercesine fısıldadı soluk soluğa.

"O zaman bu gece çok fena sikeceğim seni! Bu gece çok sert olacak! Sana iki gün hasret kalacaksam ne senin ne benim hafızamdan çıksın bu gece!"

Sağ elini kaldırıp, işaret parmağını Sina'nın şakağına sertçe vurdu.

"O kafandan çıkarma bu geceyi! Ben sensiz uzaktayken, sen buradan çıkaramayacaksın beni!"

Sina karşılık veremedi adama. Hipnotize olmuş gibi Karan'ın yüzüne bakıyor, her sert hareketinde sırtı arkasındaki cama sürtüyor, sırtından akan terler yüzünden gıcırtıya benzer bir ses çıkıyordu camın yüzeyinde. Karan yeniden geri çekilip, tekrar sertçe içine vurdu. Sina kendine hâkim olamadan, çığlığa benzer bir inilti bıraktı dudaklarının arasından. Karan dudaklarını kızın boynuna bastırdı. Önce öptü, ardından ağzını aralayıp, dişlerini kızın hassas tenine bastırdı. Sina, sanki her yönden saldırıya uğramış gibi bedeninin her noktasından uyarılar alıyor, başı dönüyordu. Karan burnunu kızın ıslak boynuna sürttü. Saç diplerine doğru burnunu kaydırdı ve derin bir soluk çekti.

"Kokun olmadan yaşayacağım iki gün!" diye inledi. Kendini yeniden ileri iterek kızı sarstı. İki elini de aşağı indirdi ve Sina'nın kalçalarını sıkıca kavradı. Parmaklarını etine gömdü. Hareketlerini hızlandırdı. Sina içinde oluşan girdapta kaybolmuştu. Karan'ın sert hareketleri; boynunda, köprücük kemiklerinde, göğüslerinde dolaşan dudaklar, ıslak dil, aynı anda kadınlığının merkezinde hissettiği darbelerle bambaşka bir boyuta geçmişti. İçinde büyüyen haz dalgaları Tsunamiye dönüşmek üzereydi. İniltilerinin arası sıklaşmış, soluk soluğa kalmış, zirveye kendisini hazırlamıştı.

Karan, kızın gelmek üzere olduğunu anladığı an aniden kendini çekti. "Gelme!" diye, emretti sert bir sesle.

Sina hızla başını indirip, ardına kadar açtığı korkulu gözlerle Karan'a baktı. "Hayır!" dedi, panik dolu bir tonla.

Daha önce yaptığı acımasızlığı tekrarlayacak olamazdı.

Karan şehvetle kendisine bakarken şakağından aşağı bir damla ter aktı. Arzu dolu bir sesle mırıldanırken dudaklarını kızın çenesine, ardından yanağına sürttü.

"Şehrin tepesindeyken, gökyüzüne asılı kalmış gibi sevişmek istediğini söylemiştin..." dedi, kızın daha önceki sözlerini hatırlatarak. "Ben de sana istediğini vereceğim!" diye mırıldandı.

Dudaklarına yakıcı sert bir öpücük bıraktı. Kızın bacaklarını belinden çözerek ayaklarının yere basmasını sağladı. Kolunu beline sararak kendine yapıştırdı ince bedeni. Kızı döndürüp, sırtını göğsüne yasladı ve karnının üzerinden ellerini birleştirerek geri döndürdü bedenlerini. Şimdi ikisinin de yüzü şehre dönüktü. Karan, kızı kendisiyle birlikte sürükleyerek, ağır adımlarla balkonun cam duvarına yanaştı. Kızın ellerini, ellerinin arasına aldı ve kaldırarak cam duvarın üstüne koydu. Sina, parmaklarıyla duvarın üstünü kavradı. Sırtı Karan'a yaslı karnının üzerinde adamın avuçları dururken, birlikte şehrin ışıltılarına baktılar. Karan başını eğip, dudaklarını Sina'nın kulağına yanaştırdı.

"Bu manzaraya iyi bak! Gökyüzünde olduğunu, şehrin tamamen senin ayaklarının altında olduğunu düşün!" Omuzlarına dudaklarını bastırdı. Boynuna dudaklarını sürterek tekrar kulağına yanaştı. "Bu şehri yakar, küllerini senin ayaklarının dibine sererim!" dedi, hırslı bir sesle.

Kızın karnının üzerine bastırdığı avuçlarına güç vererek bedeninin altını kendine doğru eğdi. Bacağının birini kızın bacaklarının arasına sokarak ikiye ayırdı ve beline kavis vererek kalçasını geriye doğru çekti.

"Gözlerini manzaradan ayırma!" diye fısıldadı, kızın arkasında dikilirken.

Sol eli kızın göbeğinin altındayken, sağ eliyle erkekliğini kavradı ve dizlerini hafifçe esneterek kızın arkasından, kadınlığının kaygan tünelinde tekrar derinliklere daldı. Sina zevkle inledi. Gözleri, pırıl pırıl parlayan şehirdeydi. Sanki gökyüzünde asılı kalmış gibi hissetti. Esen rüzgârda saçları uçuştu.

Cam duvarlar, şehri tüm haşmetiyle gözlerinin önüne seriyordu. O şehri izlerken, Karan içinde gidip geliyor, aldığı zevkle parmakları cam duvarları parçalayacak bir güçle sıkıyordu.

Gecenin karanlığında, metrelerce yükseklikte yalnızca ikisi vardı. Karan arkasında inliyor, hızla ileri geri gidiyor, kızın içine çarptığı her anda tenin tene çarparken çıkardığı ses kulaklarında yankılanıyordu. Sina soluk soluğa nefes alırken dudaklarından çıkan iniltileri durduramıyordu.

Karan, avuçlarını Sina'nın kalçalarının iki yanına bastırdı. Parmaklarını kızın etine gömerek yerine sabitledi ve delirmişçesine sert ve hızlı bir tempoda kızın içinde hareket etti. Sina, dizleri titremeye başlarken gelmek üzere olduğunu hissediyordu. Şehir ışıl ışıl parlıyor, köprünün renkleri değişiyordu. Gökyüzünde ay cam gibi parlarken, tüm hücrelerinde Karan'ı hissediyordu. Karan öyle sert şekilde içine vuruyordu ki çığlıkları acı ve haz karışımı bir tona bürünmüştü.

Ve birkaç dakika sonra iki beden de sarsılarak, yüksek sesli iniltilerle aynı anda doruğa ulaştılar. Sina, birkaç saniye önce kapanan gözlerini açtı ve parmakları, canını yakacak kadar cam duvarının üstünü kavramış halde orgazmın zirvesindeyken, Boğaz'da patlayan havai fişekleri gördü! Bir an beyninin içinde patladığını düşündüğü havai fişeklerin gerçekliğini, ancak birkaç dakika sonra algıladı. Gökyüzünde patlayan ses dalgaları kulağına vuruyor, karanlık gökyüzü binlerce parçaya ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Onlarca renk birbirine karışmıştı. Büyülenmiş gibi bakışlarını renklerden ayıramadı. Bedeni sarsılmaya devam ederken, Karan'ın kısa aralıklarla içine doğru yaptığı yumuşak hamleler artçıları devam ettiriyor, tüyleri diken diken olmuş, tüm bedenini kaplayan ürpertilerle gözlerini karanlık gökyüzünde patlayan renklerden ayıramıyordu.

Bu geceyi unutması mümkün değildi! Böyle bir geceyi, bir başkasının yaşayacağını hiç sanmıyordu. Bu sadece ikisine özel bir andı. Tam orgazm anında gökyüzünde patlayan havai fişeklere şahit olmak, başka hiç kimsenin başına gelemeyecek bir şanstı. Dudaklarının arasından çıkan histerik

kahkahaya engel olamadı. Önce kıkırtılar halinde dökülen ses, birkaç saniye içinde kahkahaya dönüştü. Başını arkaya attığında, sırtındaki saçlar etrafa dağıldı. Karan, kızı kollarının arasına çekti. Sina'nın içinden çıkmadan, ikisini de aşağı doğru çekti. Kucağında tuttuğu kız kahkahalarına devam ederken kollarını etrafına doladı. İki bacağını da dizlerinden kırarak bağdaş kurar gibi oturdu ve kızı kucağına yerleştirdi. Sina kıkırdamaya devam ederken gözleri büyülenmiş gibi hala havai fişeklerden ayrılmıyordu. Tıpkı Karan gibi bağdaş kurarak oturuyordu ve bacakları adamın bacaklarının üzerindeydi. İkisinin de bedenleri öne doğru hafifçe eğimliydi. Başını Karan'ın koluna yatırdı.

"Bunu sen yapmadın, değil mi?" dedi kıkırdayarak.

"Keşke aklıma gelseydi ama istesem bile zamanlamayı böyle tutturamazdım!" diye, karşılık verdi Karan gülümseyerek. Bir eli kızın beline sarılı, diğeriyle kızın üzerindeki teri kuruluyordu.

Sina başını gevşekçe geriye bıraktı. Karan dudaklarını kızın boynuna gömdü. Kızın göbeğindeki eli aşağı kaydı. Hala dimdik kızın içindeyken kalçasını hafifçe kımıldattı. Sina gözlerini kapayıp inledi.

"İçimde olmanı çok seviyorum..." diye mırıldandı. "Beni doldurmanı, bana yaşattığın bu zevki çok seviyorum..." Karan karşılık vermeden kızı dinliyor, dudaklarını usul usul omuzlarında gezdirirken parmak uçlarıyla kızın kadınlığının tepesini okşuyordu. Sina yeniden inledi. "Bağımlılığın ne demek olduğunu anlıyorum şimdi! Sen bağımlılık gibisin benim için... Bu asla vazgeçemeyeceğim bir şey..."

"Vazgeçmeyeceksin zaten!"

Sina usulca gözlerini açıp, onca rengin ardından yeniden karanlığa bürünen gökyüzüne baktı. Tıpkı geleceği gibiydi şimdi görüntü. Kapkaranlık...

Dakikalarca kucak kucağa sessizlik içinde balkonda oturdular. Sina'nın bedeninde kuruyan ter, esen rüzgarla ürpermesine neden olunca Karan içeri girme vaktinin geldiğine karar verdi. Ayağa kalkarken kucağındaki kızı indirmedi.

Kollarının arasında sıkıca tutarken şakağına dudaklarını bastırdı ve fısıldadı.

"Şu kahvenin hakkını verelim. Gece daha yeni başlıyor! Sana bu geceyi asla unutmayacağına söz vermiştim!"

* * *

"İndiler!" dedi Sina, kuru bir sesle. Gözlerini ekrandan ayırmamıştı yanındaki Hülya'yla konuşurken.

Karan ve Salim o gün, 17.30'daki Berlin uçağına binmişlerdi ve Sina, tüm hava sahaları boyunca an be an uçağı takip etmiş, nihayet uçak Tegel Havalimanı'na iniş yaptığında, yanında onunla beraber oturan Hülya'ya bilgi verir gibi açıklama yapmıştı. Ekranda aynı şeyi gören Hülya'ya bunu söylemesine gerek yoktu ama o anda konuşmaya ihtiyaç duymuştu.

Karan evden çıktığından beri kalp atışlarını sakinleştiremiyordu. O dönene kadar da sakinleşmeyecekti. Üç saate yakın süren uçuşla Karan şimdi, onlardan bir saat geride bulunuyordu. Sina önündeki ekranlara gözünü ayırmadan bakarken elleri klavyenin üstünde uçuyordu.

"Alandan çıkıp İbo'nun bağlantılarıyla buluşana kadar daha bir saatleri var. Hadi gel, bir şeyler atıştır, sonra yine devam ederiz," dedi Hülya, çenesiyle mutfak tarafını işaret ederken.

"Daha sonra atıştırırım. Aç değilim! Siz yiyin!" dedi mırıldanarak.

Hülya ısrar etti. "Sina! Bütün gece ekranın başından kalkmayacaksın zaten. Şu an uygun bir aralık varken gel, bir şeyler atıştır, sonra tüm gece bu ekranların önündeyiz zaten!"

"Evet! Tüm gece birlikteyiz!" diyen Sahra'nın sesi, aralarına girdi. Başını iki kızın kafasının arasından uzattı, ellerini ikisinin omuzlarına koyarken dudaklarını Sina'nın yanağına bastırdı.

"Biliyorum! Gözüne uyku girmeyecek ama hiç değilse seni ayakta tutacak bir şeyler indir midene!" dedi Sahra, rica

eder gibi kirpiklerinin altından bakarak.

Demir'le birlikte ikisi de işten çıkar çıkmaz Karan'ın dairesine gelmişlerdi. Karan'la yüz yüze vedalaşma şansını bulamamışlardı ama Karan, Demir'i en az on kere arayarak bu açığı kapamıştı. Sürekli gelip gelmeyeceklerini sormuş, Sina'nın yanında olacaklarından emin olmak istemişti. Sahra daireye girer girmez ekranın başından kalkmayan kızlara göz devirip mutfağa yollanmış, akşam için herkesin karnını doyurma çabasına girişmişti.

Taylan henüz gelmemişti ama onun da eli kulağındaydı. Son anda çıkan toplantısı uzamış, düşündüğünden geç çıkmak zorunda kalmıştı şirketten.

Sahra bu arada yemekleri yapmış, sofrayı hazırlamıştı. Demir kucağındaki tableti kurcalıyor, sık sık telefonda İbo'yla konuşuyordu.

"İbo geliyor mu Demir?" diye sordu Hülya, başını geriye çevirerek. Demir oturduğu kanepeden başını kaldırıp, Hülya'ya baktı.

"Birkaç saat sonra gelecek. İlgilenmesi gereken birkaç şey varmış!"

"Şu heriflerle sürekli irtibatta değil mi?" diye, araya girdi Sina gergin bir sesle. "Hala bana Karan'ın orada kullanacağı hattın numarasını ulaştırmadı! Bana o hat lazım! Acil!" Demir başını salladı onaylayarak.

"Birazdan gönderecekler! Alana giden adamların üzerindeymiş. Hem niye telaş yapıyorsun? Karan hattını alır almaz arar seni!" dedi, masumca omuzlarını silkerek.

Sina oflayarak boynunu sağa sola gerdi. Gözleri Demir'i öldürecek gibi bakıyordu.

"Saf mısınız siz? Beni niye arasın? O hattı sadece oradayken kullanacak! Dijital iz istemiyorum! Kesinlikle buradan kimseyle bağlantı kurmaması gerek. Adamlar mutlaka bir numara isteyecekler, ne yapacak? Türk hattının numarasını mı verecek?"

"Hee?" dedi Demir, anlamış gibi. "Pardon ya, ben bunu düşünemedim!"

"Karan biliyor beni aramaması gerektiğini! Ben sadece hattı takip edebilmek için numarayı istiyorum!"

"Şu an pasaport kontrolden geçiyorlardır! Adamlarla buluşmak için daha yarım saatten fazla var!" dedi Hülya, ekrana düşünceli gözlerle bakarak.

"Demir! Ara İbo'yu tekrar! Bana şu siktiğim numarayı göndersin artık!" dedi Sina, öfkeden çatlayan bir sesle!

"Ay, sevgilisinin yanında kala kala ağzı bozuldu diyeceğim ama zaten ağzı bozuktu bizim kızın!" dedi Sahra, sırıtarak söylenirken. Elini Sina'nın omzuna vurdu yavaşça. "Hadi, kalk! Önce bir şeyler atıştır! Anlaşıldı, sen yerinden kalkmayacaksın iki gün boyunca!"

33. BÖLÜM

Karan, oturduğu deri kanepede arkasına yaslanmış, kolunun birini kanepenin arkasına atmışken sağ ayağını, sol dizinin üzerine yaslamıştı. Yanındaki Arif de en az onun kadar rahattı.

Salim'le birlikte alandan çıktıklarında, karşılamaya gelen Arif'in adamı onları almış ve kendilerini bekleyen Arif'in yanına gitmişlerdi. Kreuzberg'e vardıklarında, Karan hala Türkiye'de olduğunu sandı. Sanki hala İstanbul'daydılar. Dükkanlar ve insanlar İstanbul'da sıradan bir semtte olduğu izlenimini veriyordu. Etrafta tek bir Alman bile görünmüyordu. Arif'in kahvesine girdiklerinde, adam onları büyük bir samimiyetle karşılaşmıştı. Sonrasında hemen işe girişmişlerdi. Arif ikisini de peşine takarak bindikleri arabayı birkaç sokak boyunca dolaştırmış ve nihayet dar girişli, ahşap bir kapıya sahip binadan içeri sokarak, birkaç kat çıkarmıştı. İki odalı, küçük dairede, gece ikide Sırp'la buluşacakları için bu süreyi karınlarını doyurmak ve Karan'ın görüntüsündeki detayları tamamlamak için geçirmişlerdi.

Karan, kendisine verdikleri hattı henüz kullanmamıştı. Arif'in telefonundan birkaç kez Sina'yla konuşmuştu. Tüm konuşmaları özel olmaktan ziyade tamamen ciddi bir havada geçmişti. Karan yanında diğer adamlar varken özel bir konuşma yapmak istememişti. Sina ise zaten diğerlerinin yanında hiçbir özel konuşmaya yeltenmezdi. Sina, Hülya'nın talimatlarıyla Karan'ın son dokunuşlarını tamamlaması için yapılacakları iletmişti. Birkaç saat sonra, Karan üzerindeki

siyah kot pantolon, yakası neredeyse göğsüne kadar açık siyah bir gömlek ve üzerine giyindiği siyah kısa deri ceketle istenilen görüntüye kavuşmuştu. Ayağında, pantolonun paçalarını içine soktuğu lastik tabanlı siyah, kısa, deri botlar vardı. Saçları, kullandıkları boya sayesinde gri kırçıllı bir görünüme bürünmüştü ve bir kısım tutamlar alnının üzerine dökülmüştü. Boynundan çenesine uzanan dövmenin ucu göğsüne doğru kıvrılıyor, tamamı görünmese de kulağının arkasından hat çizerek, ensesinden aşağı doğru devam ettiği anlaşılıyordu.

Sol kaşının ucunu jiletle tıraş ederek bir faça atmışlardı. Şimdi sol kaşı sanki iki parçaya bölünmüş gibiydi. Salim'in de yardımıyla hazırlıklarını tamamlarken Arif gerekli tüm bilgileri kendisine aktarmaya devam etmişti.

"İçeriye silah almayacaklar. Kapıda kontrol edileceğiz. Silahları, bizim adamlara teslim edeceğiz. Onlar arabada beklerken seninle içeri gireceğiz. Adam manyak! Bunu aklından sakın çıkarma! O'nun oyununa uy! Sana ne ikram ederse geri çevirme! Senin ETA'cı olduğunu sanıyor, o yüzden hanım evladı gibi davranma. Ondan daha pislik birisin!"

Arif konuşmaya devam ettikçe Karan dudağının ucuyla gülümsemişti. Bu rolde zorlanacağını hiç sanmıyordu. Pisliğin kitabını o yazmıştı zaten!

"Herifin kulübünde her türlü manyaklığı görebilirsin, o yüzden şaşırdığını hiç belli etme! Sana olan bir borçtan ötürü sana yardım ediyorum. Ne olduğu bizi ilgilendiriyor. Oraya kadar soramaz! Benimle asla Türkçe konuşma! Ne konuşursak konuşalım Almanca konuş. O, seni deneyecektir, o yüzden gerekli olduğunda İspanyolca da konuşabilirsin. Sen elindeki belleği ona vereceksin, o da sana istediklerini verecek. Belleği kontrol ettirip emin olduktan sonra teçhizatın yüklenmesine onay verecek ve kulübün arkasında bekleyen araca koymalarını isteyeceğiz. İstediği şeyi senin ona vermen, sana yakınlaşmasına neden olacak. Mutlaka telefonunu isteyecek. İrtibatı koparmak istemeyecek çünkü istediği şeyi kimse verememişti ona."

"Sonradan senin başın belaya girer mi?" dedi Karan, düz bir sesle, sadece merakını gidermeye çalışır gibi. "Sen orasını düşünme! O kadar ileri gidemez! Buraya giremez, bana da bulaşamaz!"

Karşısındaki adamın kendinden emin çıkan sesi, onu yeniden incelemesine neden oldu. Otuzlarının sonunda uzun boylu, iri yarı bir adamdı. Esmer tenliydi. Kalın siyah bıyıkları vardı. Uzun yüzü ürkütücü derece sertti. İçeri çökük avurtları, elmacık kemiklerini olduğundan daha çok ortaya çıkarıyordu. Yuvalarına kaçmış simsiyah gözleri ve kalın kaşlarıyla, sert bir mizacı olduğunu belli ediyordu. Elinde sürekli salladığı siyah bir tespih vardı. Konuşurken sürekli tespihi sallıyor, yemek yiyeceği ya da çay içeceği zaman tespihi bileğine geçiriyordu. Oturduğu yerde sürekli dizini sallaması, yerinde duramayan bir adam izlenimi yaratıyordu. Sanki her an ileri fırlayıp, karşısındakinin çenesine sert bir yumruk indirecekmiş gibi öne eğilerek oturuyor, kamburunu çıkarıyordu.

"Herif, aslında görüşmeyi aşağıdaki ofisinde yapacak ama sırf hava atmak için birkaç saat kulübün içinde tutacak bizi. O yüzden bazı saçmalıklara hazır ol! Kulağımızı sikecek o gürültü!" demişti, en son yüzünü buruşturup boynunu sağa sola sıkıntıyla bükerek.

Nihayet gece ikide kulübün önüne geldiklerinde, tıpkı Arif'in dediği ritüel gerçekleşmişti. Kapının önünde aranmış, silahları olup olmadığı kontrol edilmişti. Arif, elini hafifçe sallayarak adamlarına sakin olmalarını işaret etmiş, sonra da Karan'ı arkasına alarak siyah, demir kapıdan içeri girmişti. Köhne, dar, uzun bir koridoru geçmişlerdi. Kapıdan girdikleri andan itibaren görüşleri kısalmıştı çünkü aydınlatma en alt seviyede tutulmuştu. Dar koridordan devam etmiş, yine daracık, sarmal merdivenlerden iki kat aşağıya inmişlerdi. Nihayet kısa bir koridorun ardından yüksek sesli müziğin geldiği ışığa doğru ilerlemişlerdi. 'Tünelin ucundaki ışık!' diyerek Karan, içinden dalga geçmişti.

Önlerinde onlara yol gösteren adamı, kalabalığı yararcası-

na takip etmişler ve nihayet, kulübün diğer ucundaki demir basamakları tırmanarak balkon olabilecek bir alana çıkmışlardı. Kulübü tüm açıklığıyla gözler önüne seren konumu, Sırp'a sanki tebaasını izleyen bir hükümdar havası veriyordu. Geniş kanepede yayılarak oturan adamın iki kolunun altında da mankenlere taş çıkartacak güzellikte, yarı çıplak iki kadın vardı. Balkonun ucundan gelişlerini gördüğünde kadınların arasından sıyrılmış, ayağa kalmıştı. İki kolunu, iki yana açarak, "Arif!!" diye uzatarak sırıtmış ancak ileri bir adım atmamıştı. Arif ters ters ona bakmış, sonra da çaprazındaki yere oturmuştu.

Karan bir süre önündeki adamı incelemişti. İlginç bir şekilde yakışıklı bir adamdı ancak gözleri, bakışları hiç hoşuna gitmemişti. Griye çalan açık mavi gözleri, kalın kaşlarının altından buz parçacıkları gibi parlıyordu. Karan'ın tahminine göre bir kiloya yakın jöleyle sarı saçları arkaya doğru taranmıştı. Sinekkaydı tıraşı, yüzünde tek bir kıl bırakmamıştı. Uzun boylu, ince yapılıydı ama bu, adamın güçsüz olduğunu söylemiyordu. Aksine üzerindeki siyah atletten görünen kol ve göğüs kasları, onların ne kadar sert olduğunu belli ediyordu. Tıpkı Karan gibi üzerindeki koyu, zeytin yeşili pantolonunun paçaları, ayaklarındaki asker botlarının içine sıkıştırılmıştı. Boynundaki iki uzun, altın zincir, atletin üstünden göğsüne sarkmıştı.

İki kolu iki yanında açık hala ayakta dikilirken, yüzündeki sırıtmayı silmeden birkaç saniye içinde o da Karan'ı incelemişti. İçerideki müzik o kadar yüksek sesliydi ki adam bağırarak konuşmasına devam etti.

"Yine kollarımı boş bıraktın Arif?" dedi, sanki alınmış gibi. Gözlerini bir an Karan'ın üzerinde tutmuş, sonra Arif'e çevirmişti.

"Niye? Sen karı mısın sana sarılayım?" dedi Arif, ters bir sesle.

Sırp, insanın sinirini bozan yüksek sesli bir kahkaha atmış, sonra kollarını indirmişti. Bu kez ellerini iki yana açarak etrafındaki kadınları göstermiş, "Ama kadınlarıma da sarıl-

mıyorsun?" diye, devam etmişti.

"Benim kalemim değil onlar! Sarışın sevmem!" dedi Arif, aynı ters sesle. Konuşurken adama bakmamış, etrafta gözlerini dolaştırmıştı sıkkın bir tavırla.

Karan da rahat, aldırmayan tavırlarla, tıpkı Arif gibi gözlerini etrafta dolaştırıp ağır ağır Arif'in yanına oturdu. Devasa mekânın iç tasarımı, demir konstrüksiyondan oluşuyordu. Yüksek tavandan aşağı sarkan demir raylara, oynar ışık düzeni monte edilmişti. Yanıp sönen ışıklar tepeden aşağı sarkıyor, monte edilmiş aydınlatmalar sürekli bir devinim halinde dönüyordu. Bu görüntü içeride baş ağrısına sebep olacak bir ortam yaratıyordu. O an değil belki ama ertesi gün hissedilecek bir baş ağrısıydı. Sağlıklı bir kafa, bu ortamda birkaç saat duramazdı ancak belli ki içerideki herkes haplanmıştı. Zaten Karan'ın görebildiği kadarıyla da haplanmaya devam ediyorlardı. Ellerindeki tepsilerle kalabalık içinde dolaşan birkaç kişi, mekânın içindeki kalabalığın bu ihtiyacını açıkça karşılıyorlardı.

Oturdukları balkonun çaprazında, yine yükseltilmiş bir alanda DJ kabini vardı ve üstü çıplak genç bir kadın, kendinden geçmişçesine kalabalığa coşkuyu vermeye devam ediyordu. Devasa boşlukta neredeyse üst üste olan kalabalık, bu müzikle hiç durmadan hareket ediyor; görüntü, zıplayan insanlar nedeniyle alçalıp yükselerek deniz yüzeyi gibi dalgalanıyordu. Erkeklerinin çoğunun üstü çıplaktı ve kadınların büyük kısmının da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Herkes birbiriyle öpüşüyor, içkileri boğazlarından aşağı yuvarlıyor, çılgınca hareket ediyordu. Kimsenin kimseden çekindiği yoktu. Mekânın duvarlarına yakın, yükseltilmiş platformların üzerlerinde, sadece alt çamaşırı olan dansçılar kalabalığı ateşliyor, seksi danslarla herkesi kendilerine uymaya teşvik ediyorlardı.

Arif, Sırp'a aldırmadan başını Karan'a çevirdi. Almanca konuşarak, "Alejandro, bu Dragomir Vuk," dedi, sonra bakışları bu kez Sırp'a döndü. "Dragomir! Bu sana söz ettiğim İspanyol, Alejandro." diye devam etti.

Sırp, ayakta dikilmeye devam ederken başını sağ omzuna hafifçe yatırıp, sırıtmaya devam etti. Tilki bakışlarını Karan'a dikerek, "Yalnızca Alejandro mu?" dedi alayla.

"Gerisini aklında tutacağını sanmıyorum! Bu kadarı yeterli!" dedi Karan, geldiğinden beri ilk defa konuşarak. Sesi düz, umursamazdı.

Hem İspanyol isimlerinin uzunluğuna dem vurmuş hem de kendisini deşifre etmek istemeyen bir ETA'cı gibi yalnızca ismiyle yetinmesini ima etmişti.

Sırp, başını arkaya savuran ani bir kahkaha atmış, sonra yerine tekrar oturmaya hareketlenirken konuşmaya devam etmişti.

"Demek öyle, Alejandro! Öyle olsun bakalım!"

Tekrar yerine yerleşip, yanındaki kadınları kollarının altına aldı. Adamın bakışları cam gibiydi ve gözlerinin ardından tüm sapkınlığı ve vahşiliği açıkça belli oluyordu.

"İş konuşmadan önce biraz eğlenelim istedim," dedi Dragomir, yanındaki kadının göğsünü avucuyla kavrayarak. Bakışlarını Karan'dan çekmemişti. Yaptığı her hareketin Karan'da nasıl bir etki bırakacağını merak ediyordu ve anlaşılan o ki birkaç saat içinde epey saçmalayacaktı. Karan, gözünü bile kırpmadan adama baktı. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu ve umursamazca omuz silkti.

"Eğlence anlayışlarımızın uyacağını pek sanmıyorum ama dediğin gibi olsun!" diye, karşılık verdi dik dik bakarak.

"Senin de kadınlarıma sarılmakla ilgili sorunların var mı?"

"Senin kadının, senin kadınındır! Başkasının kadını ilgimi çekmiyor!"

"O konuda üzülme! Hepsi benim kadınım değil!" derken, sanki üzülüyormuş gibi dudağını kıvırmıştı.

Karan kaşlarını kaldırıp, başını salladı umursamazca. Arif, yanında ses çıkarmadan etrafı izliyordu sıkkın gözlerle. Bu saçmalık, adamın keyfi yüzünden birkaç saat sürecekti ve buna katlanmaktan başka çare yoktu. Dragomir, kendi gücünü başkalarına göstermeyi severdi ve birkaç saat de olsa

şovunu gerçekleştirecekti.

Sonrasında gereksiz birkaç laf edilmiş, gelen içkiler içilmeye devam ederken Dragomir delicesine eğlenmeye, Karan ve Arif boş bakışlarla etrafı incelemeye dalmışlardı. Yarım saat sonra ortaya bir tepsi gelmiş, üzerinde hazırlanmış uyuşturucu ikram edilmişti. Arif ters ters Dragomir'e bakmış, adamı çok iyi tanıyan Sırp, ona üstelemeden Karan'a gözlerini dikmişti. Arif yalnızca Karan'ın hissedeceği bir gerginlik yaşamıştı o an. Karan yan gözle Arif'e uyarıcı bir bakış atıp, ileri çıkarak tepsiye eğilmiş ve becerikli ellerle tozu hazırlayıp, sanki her gün yaptığı şeymiş gibi uyuşturucuyu çekmişti. Bunu yaparken yüreğinden bir sızı geçmişti. Bir daha uyuşturucu kullanmayacağı konusunda Sina'ya söz vermişti ve şu an da bundan kaçması olanaksızdı. Onun yanında bunu yaşamadığı için az da olsa rahatlamıştı. Ona küçümseyerek ve öfkeyle attığı bakışları kaldıramazdı.

Elinin tersini burnuna sürterek geriye yaslandı. Sırtını geniş kanepeye dayadı ve bir kolunu kanepenin arkasına atarken sağ ayağını, sol dizinin üzerine yasladı. Arif, yanında umursamazca rahat bir tavırla oturuyor, yalnızca içkisini içiyordu. Aşağıdaki pisti seyretmek amacıyla başını Karan'a doğru çevirip, ağzının içinde Almanca mırıldandı.

"Bunu yapman gerekmiyordu. Bir şey uydururdum."

"Sıkıntı yok! Rahat ol! Kaldırabilirim!" diye, mırıldandı Karan da. Yüksek sesli müzik nedeniyle konuşmalarını diğerleri duyamıyordu.

"Şimdiye kadar iyi gittin! Ama bu daha başlangıç! Birazdan daha çok üstüne gelecek!" "Gelsin bakalım!" dedi Karan, dişlerinin arasından tıslayarak.

Karan'ın tepkisizliği, dik bakışları, Sırp'ın gözlerini kısarak ona bakmasına neden oluyordu. Herifin geldiğinden beri yüzünde tek kas oynamamıştı. Bu ETA'cıların adanmış manyaklar olduğunu biliyordu da yine de kendisine göre süt çocuğu sayılırlardı. Bu herifin yüzünde, ufacık bir tepki görmek istiyordu ve şu ana kadarki boş yüz, sinirini bozmuştu. Karan'ın gözlerinin içine bakarak, yalnızca kendi gücünü

ona gösterebilme amacıyla yanındaki kadının ensesine elini bastırıp, kadını aşağı çekti ve bacaklarının arasına yüzünü bastırdı. Kadına ne yapmasını söylemesine gerek yoktu. O, çok iyi biliyordu. Karan, bir başka denemenin olduğu sahneye gözlerini kırpmadan baktı. Dragomir'in bacaklarının arasına yüzü gömülmüş kadın, adamın pantolonunun fermuarını indirdi ve herkesin içinde Dragomir'e oral seks yapmaya başladı. Arif sıkıntılı gözlerini bir an Sırp'a fırlatmış, sonra kınarcasına başını iki yana sallayarak tekrar bakışlarını aşağı piste çevirmişti. Karan, Dragomir'in istediğini yine ona vermemiş, hiçbir tepki okunmayan bir yüzle, gözlerini kaçırmadan adamı seyretmişti.

* * *

"Oha!" dedi Hülya, gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak.

Aynı anda arkasında dikilen Taylan hızla hareketlenmiş, kızı kucaklayarak ekranın karşısından kaldırmıştı.

"Bunu izlemen gerekmiyor!" diye mırıldandı, telaşla Hülya'yı salondaki kanepeye oturturken. Hülya hala hissettiği şoku üstünden atamamıştı.

"Manyak! Herkesin içinde!" diye bağırdı, kocaman açtığı gözlerini Taylan'a dikerek. Taylan, elini kızın ağzına kapatarak sessiz olmasını işaret etti karşı kanepeyi göstererek.

"Adamın manyak olduğunu biliyoruz hayatım! Senin bunu görmeni istemiyorum!"

Sahra ve Demir, karşıdaki kanepede koyun koyuna yatıyorlardı. Nöbet değişimi yapacakları için önce onlar dinlenmeye geçmişlerdi ve sabah, Taylan ve Hülya uyumaya giderken Sina'nın yanında onlar olacaklardı.

Sina gözlerini yumarak, ekrana diktiği bakışlarına son verdi. Saat sabaha karşı beş olmuştu ve girebildiği tüm ekranlardan Karan'ı takip ediyordu. Şimdiye kadar gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Diğer yanında oturan İbo, Sina'nın ne kadar gergin olduğunun farkındaydı. Özellikle Karan'ın uyuşturucuyu çektiği anda, istemsizce dudaklarının arasın-

dan çıkan inilti, kızın ne derece üzgün olduğunu kanıtlamıştı. En başından beri bu plandan hoşlanmamıştı ve geçen her saat bu düşüncesini pekiştiriyordu. Sina dirseğini masaya dayadı, alnını avucuna yaslayarak başını önüne eğdi.

"Bunu yapmayalım demiştim size!" diye mırıldandı, suçlayan bir tınıda. "Karan bununla baş edebilir Sina! En kısa yol buydu, biliyorsun!"

"Umurumda bile değil! Bunların olmaması gerekiyordu. Adam sapık resmen!" diye, sesini yükseltti kızgınlıkla. Başını kaldırıp, İbo'ya öfkeli gözlerle baktı. "Herkesin ortasında!" diye devam etti, tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle. "Sırf kendini ispatlamak için herkesin ortasında böyle bir şeyi hangi yaratık yapabilir?"

"Adamın nasıl bir pislik olduğunu biliyorsun! Birkaç saat sonra Karan oradan çıkacak ve her şey bitmiş olacak! Sabırlı olmaya çalış!"

Sina sinirle yerinden kalktı. Bu sahneyi daha fazla izlemesi imkansızdı. İbo, Sina uzaklaşırken gözlerini tekrar ekranlara çevirdi. Ekranın birinde karanlık bir sokak arası görünüyordu. Sokakta bekleyen arabanın içinde Salim vardı ve bu sokak, kulübün arkasına bakıyordu. Salim'in sabırla Karan'ı beklediği belliydi. Kulübün önünü gösteren kameralar, başka bir ekrandaydı. Arif'in adamları iki arabanın içinde, kulübün önünde bekliyorlardı. Bu sokak biraz daha hareketliydi. Sürekli içeri girip çıkan birileri ve sokaktan geçen başka insanlar vardı. Diğer ekranda, kulübün içi başka açılardan görünüyordu. Sina, Karan'a yakın olan kamerayı tek bir ekrana çekiyor ve dikkatle izliyordu onu. Şu ana kadar geçen zaman Sina'yı yıpratmıştı. Adamın, her an bir şeylerden şüpheleneceği ve bir delilik yapacağı, Karan'ın tehlikeye gireceği düşüncesi, kızın hiç aklından çıkmıyordu.

Sina salonun içinde sıkıntıyla dolaşırken, gözlerini hiçbir şekilde ekrana kaydırmıyordu. Salonun, çalışma masasından uzak köşesine gidip, camdan dışarıya çevirdi gözlerini. Hava hala karanlıktı ama birazdan aydınlanmaya başlayacaktı. Şehir sessiz, dingindi şu saatte. Keşke Karan burada olsa, diye

düşündü. Daha iki gün önce balkonda geçirdikleri saatleri düşününce kalp atışları hızlandı. Hayatının en unutulmaz anlarıydı.

Karan'la vedalaşması çok zor olmuştu. Karan o gün, öğlene kadar evdeydi. Sabah sessizlik içinde birlikte kahvaltı yapmışlar, kalan hazırlıkları bitirmişlerdi. Salim öğlen gelip, Karan'ı alana kadar kimse onları rahatsız etmemişti. Hülya bile Karan gidene kadar karşı daireye geçmemişti. Yarım günü birlikte geçirmek isteyebileceklerini düşünmüş, uzak durmuştu ikisinden. Nihayet Salim geldiğini haber verdiğinde, Karan sırt çantasını eline alıp, kapıya yönelmiş, Sina da arkasından ağır, isteksiz adımlarla onu takip etmişti.

Kapıyı açan Karan, elindeki çantayı kapının ağzında yere atıp, yüzünü dönmüştü Sina'ya. Kızın bakışlarındaki tedirginliği görebiliyordu. Sırf içi rahatlasın diye gülümseyerek ona bakmıştı.

"Her şey yolunda gidecek! Asma suratını!"

"İstemiyorum bunu yapmanı! Başka bir yol bulunabilirdi. Denemedik bile!"

"Sina! Ben senden İki günden fazla ayrı kalamam! En kısa yol bu!"

"Ya başına bir şey gelirse?"

"Gelmeyecek! Sen yanımda olacaksın! Hiçbir şey olmayacak!"

Kollarını ileri uzatıp, kızı çekerek göğsüne bastırdı. Saçlarını okşadı, dudaklarını başının üzerine bastırdı. "Hadi, ver öpücüğümü, yolcu et beni! İki gün sonra yanındayım!"

"Adım adım izleyeceğim seni!" dedi Sina, ters, boğuk bir sesle.

"Ben de bunu yapmanı istiyorum zaten." demişti Karan kıkırdayarak. Ardından başını eğip, dudaklarını kızın dudaklarına bastırmıştı. Uzun, soluksuz ve sevgi dolu bir öpüştü. Sina kollarını Karan'ın boynuna dolamış, parmaklarının ucunda yükselmişti. Dudakları uzaklaştığında gözlerini Karan'ın gözlerine dikti.

"Dikkatli ol! Herhangi bir terslik hissedersen hemen bana

sinyal çakıyorsun, seni oradan çıkarıyoruz!" Karan başını salladı. Kızın burnunun ucuna küçük bir öpücük bıraktı.

"Tamam! Sen de kendine dikkat et, biraz dinlen mutlaka! Yol boyunca senin uyanık olman gerekmiyor."

"Sen sağ salim tekrar dönene kadar ben uyuyamam. Bu daireden tekrar içeri girdiğini gördüğümde ilk işim, yatağa gitmek olacak."

"Bu daireden içeri girdiğimde ilk işimiz, yatağa gitmek olacak ama o zaman da birkaç saat uyuyamayacaksın!" dedi Karan, söz verir gibi yoğun bakışlarını kıza dikerek.

Sina alnını Karan'ın göğsüne yaslayıp, başını sallamıştı. Kolları adamın bedenine sarılıydı. Dudaklarını Karan'ın kalbinin üzerine bastırdı

"Dikkat et!" diye mırıldandı tekrar. Bu kez sanki başka şeyler anlatmak ister gibiydi. Sanki 'kalbimi de yanında götürüyorsun, ona dikkat et, o kalbi yine bana getir' der gibi. Karan başını eğerek burnunu Sina'nın boynuna, saçlarının arasına gömdü.

"Seni seviyorum! Çok seviyorum!" diye mırıldandı.

"Ben de..." diye karşılık verdi Sina, duyulur duyulmaz bir sesle ve sonrasında Karan uzaklaşmıştı. Yerden çantasını almış, koridor boyunca asansöre yürümüştü. Sina bir adım atarak koridora çıkmış, Karan'ın ardından bakmıştı. Ta ki asansöre binip, yüzünü Sina'ya çeviren Karan'la göz göze gelip, kapanan kapıların ardında son kez gözden kaybolana kadar. Hatta uzun sayılacak bir süre kapalı asansöre bakmaya devam etmişti. Ne zaman ki karşı dairenin kapısı açılıp, Hülya tedirginlikle Sina'ya bakarak, "Gitti, değil mi?" diye usulca sorana kadar... Başını Hülya'ya çevirdiğinde, üzgün gözlerini ondan saklamamıştı. Hülya, Sina'nın allak bullak suratını görünce hızla kıza sarıldı.

"Üzülme! iki gün sonra yanında olacak!"

"Ya bir şey olursa Hülya? Ya canını yakacak bir şey olursa?"

"Olmayacak kızım ya!" dedi Hülya, başını geriye çekerek. İnatçı bakışları Sina'ya kilitlenmişti. "Olmayacak! Kimse izin vermeyecek buna! Hadi, toparlan, kendine gel! Sen sağlam

durursan her şey yolunda gidecek! Plan iyi, tamam mı? Herkes iş birliği içinde, aksi olabilecek hiçbir şey yok!"

Sina, Hülya'nın inançlı bir şekilde emin çıkan sesiyle derin bir soluk alıp başını sallamış, o dakikadan beri hiçbir zayıflık göstermemişti.

Şu ana kadar... Karan'ın o lanet uyuşturucuyu çekmesi, onu allak bullak etmişti. Adamın sapıklığını gözünü bile kırpmadan izlemesi, bardağı taşıran son damla olmuştu. Karan'ın karanlık tarafını o biliyordu. Zaten o yüzden başlamıştı her şey ama bunu gözleriyle görmesi, onu allak bullak etmişti. Karan, o ortamda sanki kendi doğal ortamındaymış gibi rahattı. Duruşundan, hareketlerinden o kadar belli oluyordu ki o kulüpte olan hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Sina o an düşününce, Karan'la aslında ne kadar farklı olduklarını fark etmişti. İkisinin bambaşka dünyaları vardı. Karan onunlayken sıra dışı tavırlar sergilemiyordu; aksine, son zamanlarda neredeyse memur hayatı yaşıyordu. Sina şüpheyle gözlerini kıstı dışarıya bakarken. Kollarını göğsünün üzerinde çapraz yapmıştı. Karan, eski hayatını özlüyor muydu acaba? Kadınlar, içki, uyuşturucu... O hayata alışık biri için göz kamaştırıcıydı. Son zamanlardaki sakin hayat Karan için sıkıcı olmuş olabilir miydi?

Şimdi bu derece rahat olması, aslında o ortamları özlediği ve yeniden kavuştuğu için miydi? Kim, önünde oral seks yaptıran bir adama kılı bile kıpırdamadan bakabilirdi ki? Ancak buna alışık biri, bu derece tepkisiz olabilirdi... Karan da geçmişte böyle bir şey yapmış olabilir mi sorusu, hain bir kurt gibi beyin hücrelerini kemirmeye başlamıştı. Neredeyse çıplak oturan kadınlara hiç dikkatini vermemişti. Demek ki böyle kadınlara alışıktı ve etkilenmemişti. Kim bilir kaç kadın geçmişti hayatından? Gözlerini yumarak dişlerini alt dudağına geçirdi. Kıskançlık damarlarında zehirli bir su gibi akmaya başladı. Bedenine aniden bir ateş bastı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı ancak kafasının içine üşüşen düşüncelerden kurtulamıyordu. Karan'ın o kulüpte daha fazla kalmasını istemiyordu. Ya tekrar öyle bir hayatı daha cazip

görmeye başlarsa? Ya yeniden eski hayatına dönmek isterse? Ya uyuşturucu almaya devam eder ve bağımlı olursa? Avuçlarını şakaklarına bastırıp, gözlerini yumdu. Bu düşüncelerden kurtulması gerekiyordu. İhtimallerle hareket edemezdi. Karan'ın ne hissettiğini ancak geri döndüğünde, gözlerinin içine baktığında anlayabilirdi. Eski hayatını özleyip özlemediğini ancak onun gözlerinin içine bakarak öğrenebilirdi. Kilitlenmiş bacaklarına komut vererek mutfak tarafına doğru hızla adımladı. Soğuk bir suya ihtiyacı vardı.

İbo'nun bakışları ekrandayken, dudaklarının arasından istemsiz bir "Siktir!" kelimesi çıktı. Taylan aniden dikilerek doğrulurken, eliyle Hülya'nın omzuna basarak yerinden kalkmasına izin vermedi. "Otur yerine güzelim! Şu kulüp kısmı geçene kadar ekrana yapışmanı istemiyorum!" diyerek ileri adımladı.."Ne oldu?" dedi İbo'ya, o da gözlerini ekrana çevirirken.

İbo endişeli gözlerle hızla başını arkaya çevirdi ve Sina'yı arayan telaşlı gözleri etrafta dolaşırken fısıldadı.

"Hülya'ya söyle! Oyalasın onu! Bunu görürse bu daireyi başımıza yıkar!"

Taylan, ekranda gördükleriyle kaşlarını yukarı kaldırdı. Karan'ın kucağında, yan oturmuş bir kadın vardı. Kolunu Karan'ın boynuna atmış, kalçalarını Karan'ın kucağına yerleştirmiş, bir eliyle Karan'ın göğsünü okşarken burnunu Karan'ın yanağına, boynuna sürtüyordu. Karan'sa her ne kadar kadına tepkisiz bakıyorsa da kucağındaki kadını indirmek için bir hareket de yapmıyordu. Taylan telaşla başını Hülya'ya çevirdi. Gözleriyle işaret ederek mutfak tarafında, ayakta dikilmiş su içen Sina'yı işaret etti. "Oyala!" diye dudaklarını kımıldatıp fısıldadı. Hülya, uzaktan yalnızca bir an ekrana bakıp kocaman açılmış gözlerle ayağa fırladı. Taylan iri bedeniyle ekranı kapadı ve Sina'nın görüş açısından çıkardı. İbo, oturduğu sandalyeyi biraz yana kaydırarak Taylan'a yanaştı ve Sina'nın açısının tamamen kapanmasını sağladı.

Hülya, gülümseyerek Sina'ya doğru ilerledi.

"Kahve yapsak mı acaba? Hem yorgunluk atarız!" dedi.

Sina omuz silkti cevap vermeden. Elindeki bardağı tezgâhın üzerine bırakıp, tekrar salona doğru adım atacakken Hülya önünü kesti.

"Dur biraz ya! Acele etme! Kimse bir yere kaçmıyor! Hadi, gel, birlikte kahve hazırlayalım!"

Hülya'nın çabuk çabuk konuşması, gözlerinin yuvalarında sürekli dönmesi ve kirpiklerinin ardı ardına kırpışması Sina'nın şüpheyle ona bakmasına neden oldu.

"Hülya! Alt tarafı su kaynatıp kahvenin üzerine boşaltacaksın! Niye birlikte yapıyoruz? Benim ekranlara dönmem lazım!"

İleri bir adım atacakken Hülya hızla yana kayıp, önüne geçti tekrar. "Olmaz!"

"Ne demek, olmaz!"

"Bence biraz uzak dur ekranlardan! Saatlerdir gözünü bile kırpmadan bakıyorsun! Dinlensin gözlerin biraz!" Sina kaşlarını çatınca aceleyle devam etti konuşmasına. "Hem bak, İbo'yla Zeus'um bakıyorlar zaten. Bir şey olursa haber verirler..." Sesini alçaltıp hınzırca gülümsedi "Biz biraz baş başa kalalım."

Sina gözlerini devirip, derin bir soluk koyuverdi. "İyi peki! Beceriksizliğin tuttu. Yapalım şu kahveyi birlikte."

Hülya sevinçle kolundan tutarak, açık mutfağın içine doğru kızı çekiştirdi. Biri suyu koyarken diğeri kahveyi çıkarıyordu. İkisi de konuşmuyordu. Hülya sürekli ellerini meşgul tutmak istiyordu çünkü elleri meşgul olursa dili durabilirdi yoksa elleri durduğu anda dili meşgule geçecekti ve saçmalamaya başladığı anda Sina onun saçmaladığını anlardı.

Sina çabuk hareketlerle fincanları çıkarıp tezgâhın üzerine dizdi. Yan gözle Hülya'nın telaşlı tavırlarına baktı şüpheyle. Kahve kavanozunun kapağını açmaya çalışıyor, beceremediği her saniye sıkıntıyla ağzının içinde mırıldanıyordu. Sina uzanarak kızın elinden kavanozu aldı ve sert bir hareketle kapağı çevirerek açıp, ters ters bakarak Hülya'ya geri uzattı. Hülya sevimli bir gülüş sundu.

"Erkek olsan kahramanım derdim!"

"Abartma istersen! Günümüzde her kadın, kendi kavanozunu kendi açıyor zaten!"

"Ben her defasında beceremiyorum. Bence sırf kavanoz açtırmak için bir erkeğe ihtiyacım var benim. Düşünsene, yalnızca kavanoz kapağı için yanında bir erkek tutmak ne büyük bir lüks!" Hülya gözlerini yukarı kaldırmış, hayal kuruyormuş ve bu hayalini de sesli dile getiriyormuş gibi ardı ardına kelimeleri sıralıyordu. "Hem erkekler sadece kavanoz açmak için değil, perdeleri asıp indirmek için de işe yarıyorlar. Düşününce, kesinlikle hayatımızda bir erkeği sürekli tutmamız konusunda daha çok emin oluyorum. Pazar dönüşü onca torbayı taşımaya da yardım edebilirler... Kollarım kopuyor o ağırlıklarla. Valla, hiç hayır demem biri benim yerime taşısa. Hem her ay ödenecek su, elektrik, doğal gaz faturalarını da onların ödemesi lazım. Neden hep ben takip ediyorum ki? Bu da erkeğin görevi olmalı! Ayrıca..." diyen Hülya, kaptırmış giderken Sina hızla yanından geçip, salona yöneldi. Hülya aniden başını aşağı eğip, hızla peşinden koşarak koluna yapıştı.

"Nereye be? Konuşuyoruz şurada!"

Sina öfkeli gözlerini Hülya'ya çevirdi kolunu çekiştirerek.

"Sen böyle saçmalamaya başladığına göre benim görmemi istemediğiniz bir şey var! Beni oyalıyorsun!" dedi, suçlayan sinirli bir sesle.

Hülya'nın suçlu bakışları kocaman açıldı. Ağzının içinde geveleyerek "Saçmalama ya... Ne alaka..." diye karşılık verirken Sina silkinerek kolunu kurtardı. Hülya, yine hızla hareket ederek karşısına dikildi ve ellerini Sina'nın omuzlarına koydu.

"Kızım, saçmalama ya!" derken, zoraki bir gülüş oturttu yüzüne.

"Hülya!" diye neredeyse bağırdı Sina. "Çekil yolumdan!" Öldürecek gibi gözlerini Hülya'ya dikmişti. Tekrar ileri hareketlenirken bakışları ekranların olduğu tarafa kaydı. Taylan ve İbo görüşünü tamamen kapatmışlardı. İçine iyice kurt düştü. Hülya'yı sert bir hareketle yolundan itti ve acele adımlarla ekranların olduğu köşeye hareketlendi. Hülya koştura-

rak arkasından giderken endişeden yüzü gerilmişti.

Sina, İbo'nun solundan başını uzatarak ekrana baktı ve gördükleriyle donakaldı. Kadının biri, Karan'ın kucağındaydı ve yüzü, Karan'ın boynuna gömülmüştü. Karan'sa hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Ne kadının kucağında olmasından bir rahatsızlık hissediyor gibi görünüyordu ne de kadını uzaklaştırmak için bir hareket yapıyordu. Sanki bu çok doğalmış gibi kadın kucağında onu okşarken bakışları karşısındaki adamda, öylece oturuyordu. Hatta arada, elinde tuttuğu içkiyi dudaklarına götürüp içmeye devam ediyordu.

Sina, tüm bedenini kaplayan öfkeyle kavrulmaya başladı. Vücudundan bir elektrik akımı geçmiş gibi silkinerek kendine geldi. İbo ve Taylan aynı anda endişeli gözlerini ona çevirdiğinde, Sina dudaklarını birbirine bastırarak kararmış gözlerle, ekranların önünde duran telefonunu eline aldı ve parmakları uçarcasına ekranda oynaşırken tuşlara dokunmaya başladı. Gözleri sürekli elindeki telefon ekranıyla Karan'ı gösteren ekran arasında gidip geliyordu. Aldığı öfkeli soluklar, dudaklarının arasından tıslarcasına çıkıyordu.

Yazdığı mesajı bir an bile düşünmeden Karan'ın cebinde olduğundan emin olduğu telefona gönderdi. "O sürtüğü kucağından atman için tam on saniyen var! Aksi halde eve gelme!!!!"

Herkes sessizce olacakları beklerken Sina gözlerini bir an bile Karan'ın olduğu ekrandan ayırmadı. Karan, kucağındaki kadına rağmen cebinde titreyen telefonu hissetmişti. Bu hattı kimsenin aramayacağını bildiğinden önce kaşlarını çatmış, sonra kucağındaki kadını umursamadan elindeki içki kadehini yanına koyarak, cebinden telefonu çıkarıp, ekrana bakmıştı. Kameranın açısı ve uzaklığına rağmen Sina, Karan'ın dudaklarının ucunda beliren belli belirsiz gülümsemeyi fark ettiğine yemin edebilirdi!

34. BÖLÜM

Karan, yüzündeki kasları sabit tutmak için saatlerdir ilk defa zorlandı. Şu an kahkahalarla gülmek istiyordu. Gözleri, tepelere yerleştirilmiş kameralara kaydı belli belirsiz. Tahmin etmesi gerekirdi. Sina adım adım izleyeceğim derken, boş konuşmamıştı. Kulübün tüm kameralarının yansıttığı görüntüleri şu anda, kendi evinin salonunda izlediğine emindi. Asla kullanmayacağı hatta bu mesajı gönderdiyse gözü dönmüş olmalıydı şu an. Kıskançlığın ona nasıl da yakışacağını göremediği için üzüldü. Şu an kıskançlıkla kıvrandığına emindi. Yediği tokadı hala unutmamıştı! Sina kıskanınca gözü dönüyordu ve şu an, o salonda olan diğerlerine neredeyse acıyordu.

Kucağındaki kadının beline ellerini koyarak kadını yukarı kaldırdı ve yanındaki boşluğa kaydırdı. "Bu kadar yeter, güzelim! Başka oyuncak bul kendine!" dedi, kadının yüzüne bakmadan.

Kadın, Dragomir'in oral seksi bitmek üzereyken gelmişti balkona. Onun da tıpkı Dragomir gibi gözleri vahşi bakıyordu. Dragomir'in kulübünün işleyişinden sorumluydu ve o da Sırp olduğuna göre geçmişte de birlikte çalıştıkları belli oluyordu. Dragomir, ona diğerleri gibi davranmıyordu. Kadın çetin cevize benziyordu ve en az adam kadar sertti. At kuyruğu yaptığı platin saçlara sahip kadının üzerinde, kalçalarının hizasında siyah, mini bir etek, göğüslerinin ve vücudunun büyük kısmını açıkta bırakan altın işlemeli, siyah bir büstiyer vardı. Uzun, ince topuklu ayakkabılar, sütun gibi

uzun bacaklarını hakikaten gözler önüne sermişti.

Bir süre tanışma amaçlı konuşmuşlardı ve Karan, Alejandro kimliğiyle birkaç laf etmişti. Bask'tan, İspanya'dan konuşulmuştu. Kadın İspanyolca konuşmuştu. Sorduğu her soruya Karan da İspanyolca konuşarak kestirip atarcasına kısa cevaplar vermişti. Karan'ın tepkisiz tavırları kadını ateşlendirmişti. Adam yakışıklıydı ve ilk defa kendisine pas vermeyen bir adamın karşısına çıkması onu ateşlemişti. Üstelik İspanyolları severdi. Ateşli olurdu İspanyollar.

Yanındaki Arif'i umursamamıştı. Arif ters bir adamdı ve daha önceki tecrübelerinden, onun nasıl tepki vereceğini biliyordu. Bir keresinde Arif suratına bakmış, ters bir sesle, "Orospularla işim olmaz!" demişti açık açık. Kadın çıldırmıştı bu sözlere ancak Dragomir, tepki vermemesi konusunda onu durdurmuş ve bir daha ona asılmamasını söylemişti. Arif başkalarına benzemezdi. Onun için söylenenler, anlatılanlar hafife alınacak şeyler değildi. "Manyak Türk!" diyorlardı ona. Kimseden lafını çekinmez, kadın erkek fark etmez, düşündüğünü anında söylerdi. Özellikle kendisine işveyle yanaşan kadınlardan hiç hazzetmezdi. "Kadın dediğin evinde hanım hanımcık oturur, kıçı başı oynamaz!" derdi çoğu zaman.

Aleksa, Arif'i pas geçip tüm ilgisini Karan'a yöneltmişti. Dragomir'in atmaca gibi diktiği bakışlarının altında Karan, Aleksa'nın kur girişimlerine tepki vermemişti. Kadın yanına oturmuş, içerideki yüksek sesi bahane ederek dudaklarını kulağına yapıştırmış ve işveli şekilde konuşmaya devam etmişti. Karan bir ara yan gözle Arif'e baktığında, adamın uyarıcı bakışlarını fark etmişti. Arif'i bilirlerdi ama İspanyol Alejandro çok farklı kulvardaydı. Karan, Dragomir'in ikramlarına karşı yumuşak olması gerektiğini kendisine hatırlatıp, oyunu bir süre sürdürmüştü. Kadının, Dragomir'in ikramı mı yoksa kendi kendisine hareket eden biri mi olduğunu henüz çözememişti. Dragomir, onları tanıştırırken üzerine basarak Aleksa'nın, kendi kadınlarından biri olmadığını söylemişti. Sanki baştaki savuşturmasına atıfta bulunuyordu. Yine de ne adama istediğini vermişti ne de ona karşı koymuştu. Aleksa bir

süre sonra kucağına oturduğunda tepkisiz bakışlarını, atmaca bakışlı Dragomir'e dikmiş, kadını kucağından itmemişti ama kadına karşı bir yaklaşımda da bulunmamıştı. Kadın ellerini üzerinde gezdirirken tek düşündüğü, yola çıkmadan evvel duş almak ve kadının dokunuşlarını üzerinden silmekti. Sina'ya, o kadının dokunduğu bedenle gitmek istemiyordu.

Kadın, ellerini bedeninde gezdirirken kulağına sürekli seksi şeyler söylüyor, onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Karan bir an kaşlarını çatarak düşündü ve kendini tarttı. Kucağında böyle seksi bir kadın otururken bile sertleşmemişti. Kulağına fısıldanan edepsiz sözler, bir an tiksintiyle yüzünü buruşturmasına sebep olacakken son anda kendine hâkim olmuş, tepkisizliğine devam etmişti. Şimdi, kucağında Sina olsa hiç düşünmez, dudaklarına kapanırdı ancak kucağındaki kadının birkaç hamlesini savuşturmuştu. Kadın da birkaç denemenin ardından dudaklarını, boynunda ve göğsünde gezdirmeye başlamıştı. Eliyle yana çektiği gömlekten dövmesi görününce kadının bakışları, omuzlarına ve ensesine kaymıştı. Kulağının etrafını çevreleyen dövme, aşağılara doğru devam ediyordu ve kadın şimdi dövmesinin tamamını görmek konusunda ısrarcı olmuştu. Karan içinden, "Siktir git! Onu ancak Sina görebilir!" diye geçirdi.

Kadın, en işveli halinden bile etkilenmeyen adamı iyice merak etmişti. İspanyollar ateşli olurdu, şu karşısındaki sabit fikirli Türk gibi kadınları da geri çevirmezlerdi ancak dakikalardır uğraşmasına rağmen hala kalçalarının altında bir sertlik hissedemiyordu. Bir an şüpheyle adama baktı. Gay falan mıydı acaba? Kendisine karşı bu derece tepkisizse Gay idi, başka bir açıklama getiremiyordu. Bir an şüpheli bakışları Dragomir'e kaydı. Kaşlarını belli belirsiz kaldırıp adamın tepkisizliğini belirtti. Dragomir, bu kez şüpheyle Karan'a baktı. Karan'ın, o sırada cebinden telefonu çıkarıp ekrana baktığını gördü. Yüzünde yine tek kas oynamamıştı ama sanki bir an gülecek gibi olmuştu. Öyle hızlı geçmişti ki bu ifade yüzünden, içerinin düşük ışığında yanıldığını düşündü. Adam hala tepkisizdi. Telefonu cebine koyduktan sonra

Aleksa'yı iki eliyle kavrayıp, yanına kaydırmıştı. Aleksa'ya umursamaz bir tavırla bir şeyler söylemiş, kızın öfkeden kararan yüzüne aldırmadan sıkkın bakışlarını Dragomir'e kaldırmıştı. Sesini yükselterek konuştu.

"Bu kadar eğlence sana yettiyse artık işimize bakalım mı? Benim uzun saatler eğlenceye ayıracak vaktim yok!" dedi ters bir sesle.

Dragomir gözlerini kısarak ona baktı. Adamın tepkisizliği ve umursamazlığı gerçekten sinir bozucuydu ve artık şovu devam ettirmenin anlamı yoktu. Adam hiçbir şeye tepki vermiyordu. İstediği kodlar bu adamdaydı. Aslında o da çok sabırsızdı ancak bunu belli etmek istememişti. Kendisinin ulaşamadığı kodlara bir ETA'cı nasıl ulaşabilirdi? Bunu kendisine yediremiyordu ancak bu gürültüde sorup, alacağı cevaplar da değildi bunlar.

Aniden ayağa kalktı. Buz gibi bakışlarını Karan'a dikti.

"Haklısın! Artık iş konuşmanın vakti geldi." Çenesiyle işaret etti. "Takip edin beni!"

"Çok şükür! Beynim sikildi amına koyim!" diyen Arif, Türkçe konuştu. Karan bir an gülecek gibi olsa da sanki anlamamış gibi kaşlarını kaldırarak Arif'e baktı. Arif başını sallayıp, eliyle ileriyi işaret etti. Aleksa yanından geçerken Almanca karşılık verdi.

"Kendi dilimde konuşuyorum... Artık iş konuşmanın vakti geldi, dedim."

Hep birlikte Dragomir'i takip etmeye başladılar. Demir basamaklardan inip, balkonun altından devam ettiler. Yine dar bir koridora girip ilerlerken Karan gözleriyle etrafı tarıyordu. Yine ışıklar alt seviyedeydi. Dragomir ve Aleksa önde, Karan ve Arif arkalarında birkaç dakika yol aldılar ve yine dar basamaklardan bir alt kata indiler. Birkaç kapının sıralandığı başka bir koridorda devam ettiler ve nihayet koridorun sonundaki bir kapıyı açan Dragomir'i izleyerek içeri girdiler. Arkalarından kapanan kapıya ikisi de dönüp bakmamıştı.

Küçük bir ofisin içindeydiler. Bir çalışma masası ve önünde iki koltuk vardı. Çalışma masasının sol tarafında-

ki duvarda ekranlar vardı ve kulübün içindeki görüntüler, farklı açılarda ekranlara yansıyordu. Aleksa, Karan'a soğuk, ters bir bakış atarak ileri çıktı ve masanın sağındaki dolabın içinden bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Dragomir, masanın arkasına geçip yerleşirken eliyle ikisine, masanın önündeki koltukları gösterdi. Ağır adımlarla, ikisi de gösterilen koltuklara oturdular.

"İstediklerinin karşılığında, bana verebileceğin şu kodlara bir bakalım önce," dedi arkasına yaslanarak.

Karan karşılık vermeden elini pantolonun cebine attı, flash belleği çıkarıp, parmaklarının arasında tuttu bir süre. Dik bakışlarını Dragomir'e kaldırdı.

"İstediklerimi hazırladığını umuyorum."

"Hazır hazır, merak etme... Kodların güvenilir olduklarından emin olayım, teslimat hemen yapılacak." Aleksa öne çıkarak, Karan'ın parmaklarının arasında tuttuğu belleği sert bir hareketle çekip aldı. "Önce bir virüs kontrolü yapalım da..." dedi sert imalı bir sesle. "Sonra, doğru kodlar mı bakarız!"

Karan'ın, ona yüz vermemesi ve reddedilmek tüm öfkesini ortaya çıkarmıştı. Yarım saat önceki işveli kadın gitmiş, yerine ölümcül bakışlar atan sert bir kadın gelmişti.

Karan rahatça arkasına yaslandı. Aleksa, masanın bir ucuna koyduğu bilgisayara belleği takıp, ekranda bir şeyler yapmaya başladığında hala ayakta dikiliyordu. Zaten oturacak bir yer de yoktu. Dragomir'in, ona yerini vermeyeceği de belli olunca Karan umursamazca gözlerini ofisin içinde gezdirdi. Gerçi çok fazla bir şey olmayınca bu gezinti de kısa sürdü. O sırada Dragomir, şüpheli gözlerini kısarak onu izliyordu.

"Söylesene..." diye başladı cümleye. "... nasıl bir ETA'cı Çin'deki bir hacker'ı ikna edip, istediğim kodlara ulaşabilir ve aynı zamanda Almanya'da bir Türk'le bağlantıda olabilir."

"Çevresi geniş olan bir ETA'cı..." dedi Karan, duraksamadan ve yine saatlerdir olduğu gibi tepkisiz bir yüzle.

"Bug (Böcek)'ın Invuctus'la bağlantıda olduğunu biliyoruz da nasıl ikna oldu, onu merak ediyorum. Ben, birkaç kez ısrarcı oldum ancak her defasında beni reddetti. Biraz başına

buyruk bir tip anladığım kadarıyla."

Karan omuz silkti. "Kimin kimi tanıdığı umurumda değil. Önemli olan, benim kimi tanıdığım ve onlardan ne alabileceğim..."

"Ve istediklerin de bende..."

Karan başını salladı yavaşça. Karşılık vermemişti. "Ne yapacaksın o teçhizatı?"

Karan tek kaşını kaldırdı. Alaycı bir gülümsemeyle dudağının ucu kıvrıldı. "Gerçekten mi?" dedi, sorduğu soru çok saçmaymış gibi. "Ben senin bu kodları neden istediğinle ilgilenmiyorum, sen neden benim istediklerimle ilgileniyorsun?" dedi, gözlerini kısıp tehditkâr bakışlarını adama dikerek.

Dragomir bir süre karşılık vermedi. Bir süre sonra, yine pis bir sırıtmayla konuşmaya başladı. "Birlikte iş yapabiliriz. Senin çevren var, benim de her türlü ekipmana kolayca ulaşabileceğim bağlantılarım... Bence birlikte güzel işler yapabiliriz."

"Ne gibi?" dedi Karan, yine tek kaşını kaldırarak.

Arif sessizce yerinde oturuyor, konuşmaya dahil olmadan iki adamı dinliyordu.

"Çıkar bir şeyler..." dedi Dragomir, hızlı bir bakışı Aleksa'ya atıp, onu kontrol ederek. "Bence artık Arif'i yormayalım. Sana ulaşabileceğim bir numara verirsin herhalde."

Sesi, bu isteğinin geri çevrilmemesini salık verir gibi uyarı dolu bir tonla çıkmıştı. Karan, yine umursamazca omuz silkti. Dragomir kendi telefonunda tuşlara basarken, Karan numarasını söyleyip ardından devam etti. "Söz ettiğin iş her ne olursa önce örgütle değerlendirme yapacağımı bil yalnız. Kafama göre iş yapmam ben!"

Dragomir kabul eder gibi başını salladı ve tuşladığı numarayı aradı.

"Ah çalıyor! Orda mısın acaba?" dedi, gözlerini açarak yaptığı espriye bayılmış gibi kahkaha attı. Karan cebinde çalan telefona aldırmadı.

"Doğru kodlar!" diyen sesle, Dragomir başını Aleksa'ya çevirdi.

Karan başını çevirip bakmamıştı ama Arif'in bakışları kadının keyifle sırıtan yüzüne kalkmıştı. Karan içinden, '48 saat başladı' diye geçirdi o an. Belleği kontrol etmek için bilgisayara taktıkları anda 48 saat sonra aktif hale gelecek virüs de harekete geçmişti. Artık bir an evvel buradan çıkmak ve yola koyulmak istiyordu.

"Harika! Bunu kutlamamız lazım!" dedi, Dragomir el çırparak.

Karan ters ters ona baktı. "Kutlamanı kendin yap! Benim yola çıkmam gerekiyor. Tamamsa her şey alacaklarımı bir an evvel alıp, yola koyulacağım!"

Dragomir, yine düşünceli bakışlarını Karan'a dikti. Bu aceleci tavrı sevmemişti. "Çok iyi kalite malım var! Birlikte paylaşırız, diye düşünmüştüm!"

"Örgüt beni bekliyor... Tek başına keyfini çıkarmanı tavsiye ederim."

Karan'ın özellikle örgütü ortaya atması, bir an evvel oradan çıkmasını kolaylaştırmak içindi. Sonuçta Dragomir dallaması da ETA'yı başına bela etmek istemezdi. Bu durum hoşuna gitmemiş olsa da tekrar telefonu kulağına götürüp, karşı tarafa talimata benzer bir şeyler söyledi kendi dilinde. Arif, odaya girdiklerinden beri ilk defa sesini çıkardı.

"Arka kapıya çıkarsınlar. Araç bekliyor orada," dedi düz bir sesle. Ayağa kalkarken elinde tuttuğu tespihe bir tur attırdı.

"Bundan sonrasını kendi aranızda halledersiniz..." dedikten sonra, gözlerini Karan'a çevirdi. "Seninle de hesabım kapandı. Borç morç kalmadı. Bundan sonra kendi işlerini kendin hallet."

Sesi, hem sert hem de bıkkın çıkmıştı. Sanki Karan'a olan borcundan kurtulduğu için rahatlamış gibi bir duruş sergiliyordu. Dragomir'e çevirdi bakışlarını. "Bundan sonra, senden bir şey isterse doğrudan seninle irtibata geçer. Ben artık yokum aranızda."

Dragomir onaylayarak başını salladı. Arif'ten kısmen de olsa çekindiği belliydi. "Merak etme Arif, bir daha seni rahatsız etmez..."

Karan ters bir bakışı önce Arif'e, sonra Dragomir'e attı. "Bizim aramızdaki kapandı. Bakarsın bundan sonra Dragomir borçlanır bana," dedi imalı bir tonla.

"Bug'a ulaştığına göre Invictus'a da yaklaşmışsındır... Onu bana getir, en büyük borçlun ben olurum," dedi adam gözleri parlayarak.

Karan o an "Siktir git!" deyip adamın üstüne atlamamak için dişlerini sıktı ve ellerini yumruk yaparak kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Bug'a ulaşmadım! Dediğim gibi çevrem geniş. Başka bir borcu tahsil etmiştim. O dediğin her kimse umurumda değil."

"Invictus'u bir gün biri ele geçirirse her şeye sahip olacaktır. Kimse hala kim olduğunu bilmiyor ama yakındır. Ben ele geçireceğim onu!"

"Babayı alırsın!" demek istedi Karan ancak yine sustu. Boş bakışları adamın üzerindeydi. "Nesi önemli onun? Ayrıca neden kimse bilmiyor kim olduğunu?"

Dragomir, iştahla gözlerini parlatarak karşılık verdi.

"Gelmiş geçmiş en iyi hacker. Açamayacağı kapı yok! Kim olduğunu kimse bilmiyor ama bence uzak doğulu! Bu kadar zeki olması, teknolojiye yatkınlığı ve ayrıca tek irtibatta olduğu kişinin Çinli olması tesadüf olamaz! Ancak kendisini çok iyi gizliyor. Çok kişi çabaladı ama kim olduğunu ve nerede olduğunu kimse saptayamadı... Henüz!"

Karan, anlamış gibi başını salladı. Ters bir sesle karşılık verdi.

"Sana iyi şanslar o zaman! Hackerler ilgi alanıma girmiyor!"

"İstediğin teçhizat tam da hackerlerin isteyeceği türden yalnız..." dedi imalı bir sesle.

"Takip ekipmanlarının hackerlerin gözdesi olduğunu bilmiyordum," dedi Karan duraksamaksızın. Gözlerini kısarak Dragomir'e bakıyordu.

"Tabii, kullanım alanlarına göre değişiyor elbette."

"Benim alanım belli. Diğer alanlar beni ilgilendirmiyor!"

"Davanıza gözü kapalı inanıyorsunuz! Sence de saçma

değil mi? Toprak dediğin nedir ki? Önemli olan, nerede olursan ol sahip oldukların!"

"Bir adam toprağına sahip olamıyorsa hiçbir şeyine sahip olamaz! O sadece bir yanılgıdır!" dedi Karan. Dragomir'e dik dik küçümseyerek baktı. "Gidecek bir toprağın yoksa salacak kökün de yok demektir."

"Ben sizin 2011'de silah bıraktığınızı biliyorum. Yeni bir eylem mi planlıyorsunuz?" diye, şüpheyle soran Dragomir'e, Karan ters ters baktı.

"Toprağını bırakıp kaçan birine mi bu cevabı vermem gerekiyor?"

Dragomir gözlerini kısarak yerinden kalktı. Dişlerinin arasından tıslarcasına cevap verdi.

"Çok dik kafalı birisin sen! Bütün ETA'cılar gibi sabit fikirli, gözü dönmüş, inatçı İspanyollardansın!" "İspanyol senin gibi döneğe denir! Bask'lıyım ben!" diye, hırlarcasına cevap verdi Karan ayağa kalkarak.

"Hey hey!" diye, bağırdı Arif araya girerek. İki adam ayağa kalkmış, delici bakışlarını birbirine dikerek horozlanmışlardı. Aleksa sert bir hareketle bilgisayarın kapağını kaparken, Arif yükselttiği sesiyle konuşmaya devam etti.

"Felsefenizi sonra tartışırsınız! Buraya iş yapmaya geldik! Bitti! Herkes alacağını aldıysa gidelim artık! Sabahın bu saatinde biri Sırp, biri Bask'lı iki manyağı çekemem!"

Arif'in sert sesiyle ikisi de susmuş ancak birbirlerine dik dik bakmaya devam ediyorlardı. Arif başını Dragomir'e çevirdi. "Yüklediler mi her şeyi?"

Dragomir cevap vermeden telefonu kulağına götürüp, birkaç kelime etti. "Yüklenmiş!" diye karşılık verdi, gözlerini Karan'dan ayırmadan.

"Tamamdır! Herkes alacağını aldığına göre ben buradan çıkana kadar olay istemiyorum. Sonra, kozlarınızı nasıl isterseniz öyle paylaşırsınız!"

Karan cevap vermedi. Dragomir, "Dediğin gibi olsun," diye mırıldandı.

Arif, sert bir hareketle Karan'ı çekiştirip odadan çıkardı.

Kapı arkalarından kapandığında Dragomir, gözlerini kapanan kapının üzerinden ayırmadan konuştu.

"Aleksa, bu piçin telefonunu izle! Nereye gittiğini bilmek istiyorum! Berlin'de, Arif'in korumasındayken bir şey yapamayız ama Berlin dışına çıkar çıkmaz bana haber vereceksin!"

* * *

"Ne yapıyorsun sen? Manyak mısın? Adama ne dikleniyorsun? Bilmeyen de gerçek ETA'cı sanacak amına koyayım! Beklentin ne koçum senin? Bask'lılar sana Fahri Vatandaşlık mı verecek? Amma havaya girdin be! Adamı da vatan hainliğiyle suçladın! Zaten öyle de bunu, ona söylemene ne gerek var! Milliyetçiliğin mi kabardı?"

Arif söylenmeye devam ederken Karan sesini çıkarmadan yanında yürüyordu.

"Arabayı alır almaz bizim mahalleye gidiyoruz. Her şeyi kiralık araca aktaracağız ve hiç vakit kaybetmeden hemen yola çıkacaksınız! Herif seni mimledi! Peşine düşecektir!"

"Benim duş almam gerek! Siz malları diğer araca aktarırken benim duş almam lazım!"

"Oğlum, manyak mısın? Ne duşu? Çocuklar hazır zaten. On dakika sürmeyecek her şeyi diğer araca yüklemek!"

"Ben duş almadan yola çıkamam!" diye diretti Karan.

"İbo manyak olduğunu söylediydi de ben de abartıyor sandıydım!" Şüpheli bakışlarını Karan'a fırlattı. "Bana bak! O çektiğin uyuşturucudan dengen mi bozuldu senin?"

"Bana bir bok yapmaz o!"

"Neden? Yoksa sürekli kullandığın için mi etkilenmedin?"

"Uyuşturucu kullanmıyorum ben!" diye ters bir sesle karşılık veren Karan, öfkeli bakışlarını Arif'e çevirdi.

Sırp'ın yanından ayrıldıklarından beri kendine gelmeye başlamış, içinden geçen tepkileri rahatça sergileyebiliyordu. Arşınladıkları koridorlarda, yanlarından geçenler oluyordu ancak ikisi de umursamadan arka kapının çıkışına ilerliyorlardı.

"Yemezler koçum! Kullanmıyormuş! Kullanmayan adam, öyle kendinden emin, kırk yıllık keşler gibi hazırlayıp çekemezdi o mereti!"

"Eskiden birkaç defa kullanmıştım!"

"Birkaç defa kullandın ama bağımlı değilsin?"

Arif yine şüpheli bakışlarını ona çevirince Karan gözlerini devirdi.

"Herkes uyuşturucu bağımlısı olmaz! Bu bağımlılık meselesini kimse anlamıyor!"

Arif, arka kapının önüne geldikleri için karşılık vermemişti ancak inanmayan bakışlarını Karan'a atmayı ihmal etmedi. Kapının önünde bekleyen iki adam geçmeleri için yol verince ikisi da adımlarını dışarı atarak, temiz havayla karşılaştılar. Salim, arabanın dışında bekliyordu onları. Başını sallayıp, yüklemenin yapıldığını onayladı. İkisi de araca doğru yaklaşırken Arif telefonunu çıkarıp, kendi adamlarını aradı. Karan'la birlikte arabaya yerleştiklerinde Salim de direksiyona geçmişti.

"Çıktık! Hareket ediyoruz! Siz de peşimizden gelin!"

* * *

Sina, Karan ve Arif'in küçük ofisten çıkıp gitmelerine rağmen gözünü ekrandan ayırmamıştı. Görüntüyü alabiliyordu ancak ses yoktu. Dragomir'in, çıkan iki adamın arkasından uzun süre kapıya bakmasının ardından, Sina'nın içinden şıllık diye adlandırdığı kadına bir şeyler dediği, hareket eden dudaklarından anlaşılıyordu ancak ne dediğini anlaması mümkün değildi.

Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "O şıllığa ne dedin, merak ediyorum."

Yüzünü ekrana iyice yaklaştırıp, gözlerini kısarak ekranı izlemeye devam etti. Yanındaki İbo, dikkatli bir şekilde ekrana bakmaya devam eden kıza yan gözle baktı.

"Niye takıldın ekrana? Çıkıp gittiler ya."

"Sence bu herif, bu şıllığa ne demiş olabilir? Karanların

ardından attığı bakışlar hoşuma gitmedi. Ne konuşmuş olabilirler ki bu adam, böyle pis pis bakmaya başladı."

"Ne konuştuklarının ne önemi var? İstediklerini aldıklarına eminim. Yoksa Arif öyle rahat çıkmazdı oradan."

"Sen şu Arif'i arayıp ne konuştuklarını sorsana."

Sina ekrandaki şıllığın, dizüstü bilgisayarı eline alıp hareketlenmesiyle yüzünü ekrana neredeyse yapıştırdı. Kadın biraz evvel Arif'in oturduğu koltuğa oturmuştu. Bilgisayarı masanın ucuna koyup ekranı açtı ve Sırp'ın o sırada uzattığı telefonun ekranından bir şeylere baktı. Bilgisayarın ekranı kameranın açısına girmişti ve ekrandakiler çok belli olmasa da bu tür şeylere hâkim olan birinin anlamasına yetecek nitelikteydi. Ardından ekrandaki görüntüler hareketlenmeye başladı. Sina birden başını geri çekip, kaşlarını kaldırdı.

"Siktir et!" dedi, İbo'ya bakmadan gergin bir heyecanla. "Ne konuştukları umurumda değil. Karan'ın telefonunu takip edecekler!" dedi, dişlerinin arasından. Şimdi kaşlarını çatmış, ekrana bakıyordu. Birden parmakları klavyede oynamaya başlarken yine başını çevirmeden "Arif'i ara, söyle. Karan'ın hattını kırıp atsınlar! Diğer hatlardan birine geçsin! Peşine düşecekler!" dedi İbo'ya, çabuk çabuk konuşarak.

İbo, hemen hareketlenerek masanın üstüne bıraktığı telefona atıldı. Ekrana dokunup kulağına telefonu götürürken, bir an bilgisayarın ekranına çabuk bir bakış atmıştı.

Salonun bir ucuna geçip Arif'le konuştu uzun uzun. Sina o sırada Böcek'le yazışıyordu. Böcek'e, Karan'ın üzerindeki diğer hatların numaralarını verdi. Arif de İbo gibi ilginç bir insandı ve eli kolu her yere uzanabiliyordu. Karan'ın dönüş güzergahı belirlendiğinde, geçeceği her ülkede o ülkenin hattını kullanabilmesi için sim kartlar edinmişti. Şimdi, dönüş süresince o hatlarla, girilen her ülke sınırından itibaren Karan'ı adım adım takip edebileceklerdi. Sina ve Böcek, bu hatları takibe almak için hazırlık yapıyorlardı. Karan evin kapısından içeri girene kadar Sina diken üzerinde olacaktı ve hiçbir açık bırakmıyordu.

İbo, Arif'le telefonu kapayıp tekrar Sina'nın yanına gel-

di. Aynı anda Hülya ve Taylan da ellerinde kahvelerle onlara doğru yaklaşıyorlardı. İbo, Hülya'nın uzattığı fincanı alırken, Taylan elinde tuttuğu ikinci fincanı Sina'nın önüne koydu.

"Arif, hattı hemen yok etmeyelim, bir süre bizde kalsın, açık tutalım dedi. Bence mantıklı. Herif Karan'ı izleyecekse Arif'in yanında olduğunu düşündüğü sürece hareket etmeyecektir. Karan Berlin'den çıkana kadar Arif'in yanındaymış gibi görünür."

"İyi de bunu çok uzun süre devam ettiremezler. Adam anlar. Ancak 4-5 saat kazandırır bu. Karan'ın acil hareket etmesi lazım. Bir an evvel yola çıkmalarını söylesin." İbo gözlerini devirip ofladı.

"Arif de bir an önce yola çıkmalarını istiyor. Arabayı yüklemişler bile ama Karan'ı bekliyorlarmış. Sesi bozuk çıkıyordu."

Sina ekrandan gözlerini ayırıp sorarcasına İbo'ya baktı.

"Neyi bekliyorlar? Beklenecek bir şey yok. Çıksınlar hemen!" "Karan duş almadan yola çıkmam, demiş!" dedi İbo, gözlerini açıp başını "niye acaba?" der gibi alayla sallayarak.

Sina kaşlarını çatarken Hülya kahkahayı bastı. Sina ters ters Hülya'ya baktı.

"Duş falan kurtarmaz onu!" diye söylenen Sina, öfkeli bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. O kadının kucağına oturmasına izin vermesini göz ardı edecek değildi. Ancak şu an önceliği, Karan'ın sağ salim dönmesiydi. Bunun hesabını, Karan o dairenin kapısından girdiği zaman soracaktı. Öfkeli bir tavırla, diğerlerinin anlamadığı bir şeyleri ağzının içinde söylendi. Ardından sesini yükseltip, İbo'ya talimatları sıraladı. Şu an Karan'la konuşmak istemiyordu.

"Söyle onlara, yanlarına bol su alsınlar. Arabayı Salim kullansın. O da bol bol su içip o çektiği zıkkımı bir an evvel metabolizmasından atmaya çalışsın. Almanya'dan çıkana kadar direksiyona geçmesin. Bir de yoldaki kontrollerle falan uğraştırmasın bizi. Her şeye rağmen kontrol olan noktaları göndereceğim onlara. Oralardan uzak dursunlar."

Taylan'la İbo birbirlerine temkinli bir bakış attılar. Hülya sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Sina'nın, Karan'ın çektiği

uyuşturucu yüzünden gergin olduğunu biliyordu ve üstüne gitmedi. İbo'ya kaşlarını kaldırıp, uyarıcı bir bakış attı.

"Tamam, hallederim," diyen İbo'ya dönüp bakmadı Sina. Yüzü ekrana dönüktü ve sinirli olduğu çok açıktı. Taylan, Hülya'ya dönüp başıyla "bize biraz izin ver" dercesine bir işaret çaktı ve tekerlekli çalışma sandalyelerinden birini çekip, Sina'nın yanına oturdu. İbo ve Hülya yanlarından uzaklaşınca Taylan bir süre Sina'ya baktı ses çıkarmadan. Sonra alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Tekrar başlayacağını düşünüyorsun," dedi bir tespitte bulunmuşçasına.

Sina'nın, klavyenin üzerindeki parmakları hareketini kesti ancak dönüp Taylan'a bakmadı.

"Başlamayacak!" dedi Taylan, kendinden emin bir sesle. "O an adamı idare edebilmesi için yapması gereken oydu ama başlamayacak."

"Nasıl bu adar emin oluyorsun ki? Bir yıldır kullanmadığını söyledi ama bağımlılar her zaman yine başlarlar."

Taylan derin bir nefes çekti. Arkasını sandalyeye rahatça yaslayıp, bir ayağını diğer dizinin üzerine koydu. Yüzünü Sina'ya çevirdi.

"Karan bir bağımlı olsa bunun en büyük telaşını ben yaşarım ama geçmişte, arada sırada kullandığında yaşadığımız tartışmalarda bir gün, bana bir şeyler anlattı..."

Sina merakla Taylan'a baktı. Taylan, onun dikkatini çektiğini bilerek devam etti konuşmasına.

"...Hiçbir zaman bir bağımlı olmayacağını, bazen sırf pislik olsun diye, kullandığını söyledi. Aynen bu kelimeleri kullandı üstelik.... Ben de tıpkı senin gibi tepki gösterdim. Bağımlı olacağını ve o zaman çok pişman olacağını söyledim ancak ne olursa olsun onu bırakmayacağımı, o zaman bile yanında olacağımı da ekledim... Bana çok garip bir bakış attı ve gülümsedi. Dedi ki; işte bu yüzden hiçbir zaman bağımlı olmayacağım. Nasıl bu kadar emin olduğunu sorduğumda, herkesin bağımlılık meselesine farklı yaklaştığını söyledi. Sonra bana bir şey anlattı... 70'lerde, Kanada'da bir Profesör,

bu konuyla ilgili deneyler yapmış. İlk önce bağımlılık sorununu fareler üzerinde denemiş. Bir kafesin içine konulan farenin önüne, iki biberon su konmuş. Birinde normal su, diğerinde kokainli su varmış. Tek başına bırakılan fareler, her deneyde kokainli suya bağımlı oluyorlarmış. Profesöre göre bundan kaçış yoktur çünkü fare o kafeste, tek başına bırakılmıştır ve bağımlısı olduğu o suyu içmekten başka yapacağı hiçbir şey yoktur ancak olaya farklı bir şekilde yaklaşmayı düşünmüş ve bir fare parkı yapmış. Kafesin içine güzel bir park kurmuş; renkli toplar, güzel yemekler, oynamak için farklı alanlar ve diğer fareler... Ve yine iki farklı su koymuş. Biri normal, diğeri kokainli. Hayatından memnun fareler kokainli suyu sevmemişler, sadece yalnız, mutsuz olanlar bu bağımlılığa devam etmişler. Bununla ilgili bir örnek vermişti. Vietnam Savaşında, Amerikan askerleri çiklet çiğner gibi eroin kullanıyorlarmış. Hatta bu askerlerin yüzde yirmisi bağımlı olmuş. Savaş sonrası, bu askerlerin bağımlılıklarının devam edeceği ve döndüklerinden de çok sorun çıkaracakları düşünülmüş ama savaş bitip de ülkelerine döndüklerinde, bu askerlerin yüzde 95'i tedavi dahi olmadan bağımlı olmayı bırakmışlar çünkü berbat ve yalnız bir kafesten, güzel bir kafese geçmişler ve uyuşturucu kullanmaya ihtiyaç duymamışlar.

Sonra ben de biraz takıldım bu meseleye ve birkaç dostumla tartıştım konuyu. Biri, şöyle bir şey söyledi. Bana da mantıklı geldi. Mesela şöyle düşün; kaza sonucu birinin leğen kemiği kırılsa, hastanede kalacağı süre boyunca bu hastaya diamorfin verilecekmiş ki bu eroinin tıbbı adı... Üstelik tıpta kullanılan diamorfin, sokakta bulunacak eroinden daha saf ve etkiliymiş. Bu durumda uyuşturucu bağımlılığa yol açsaydı ve tedavi sonrası, hastanın bunu kullanmaya devam etme isteğini doğuracak olsaydı çoğu hasta tedavi sonrası uyuşturucu peşine düşerdi ancak böyle bir şey olmuyor... Çünkü sokaktaki bağımlılar, boş kafesteki o fareler gibiler. Tıbbı kullanıcılar ise tedavi sonrası sevdiklerinin yanına dönen, fare parkındakiler gibi mutlu fareler...

Karan bana dedi ki; insanlar ilişkilere ve bağ kurmaya ih-

tiyaç duyarlar. Eğer birileriyle bağ kuramazsa, başka şeylerle bağ kurmaya çalışırsın.

Benim her zaman seninle bağım vardı ve başka bir şeyle bağ kurma ihtiyacı hissetmedim çünkü biliyorum ki ben ne yaparsam yapayım sen beni bırakmayacaksın ve bizim aramızdaki bağ hiçbir zaman kopmayacak. Benim başka bir şeyle bağ kurmaya ihtiyacım yok çünkü kimyasal bağımlılığa inanacak ya da buna tamah edecek kadar zayıf bir adam olamam, dedi."

Taylan, yumuşak bir gülümsemeyle Sina'ya bakarken sustu bir süre. Sina, düşünceli bir şekilde duyduklarını değerlendiriyordu kafasında. Ardından tekrar Taylan'ın yumuşak kelimelerini duydu.

"Bir eroin bağımlısının eroinle bağ kurmasının nedeni, başka bir şeyle bağ kuramamasıdır. Yani bağımlılığın zıttı ayıklık değildir, insan bağıdır. Karan seninle o bağı kurdu. Kimyasal herhangi bir şeyle bağımlı olamayacak kadar inatçı ve küstah bir adamdır benim kardeşim. Bağımlılık ancak mutsuz zavallıların başına gelecek bir trajedidir. Karan, bir zavallı olamayacak kadar güçlü bir adam. O yüzden ben endişe etmiyorum. Sen de etme! Karan, bencil ve paylaşmayı sevmeyen bir adamdır. Uyuşturucu yüzünden seni kaybetmeyi göze alamaz. Bugün olan, yalnızca durumu idare etmek için yaptığı bir şeydi. Bunu yönetemeyeceğine inansa bunu yapmazdı. Ben kardeşimi çok iyi tanıyorum. Pisliğin en büyüğünü yapar ama asla başka bir şeyin onu kontrol etmesine izin vermez. O, kontrolü her zaman elinde tutmaktan hoşlanır."

Sina, ters ters Taylan'a baktı.

"Bu, aferin deyip sırtını sıvazlayacağım bir şey değil. Buna göz yumamam. Döndüğünde bu mesele tartışma konusu olacak ve seni de şimdiden uyarıyorum, araya girme!"

Taylan kıkırdayarak bacağını indirdi ve oturduğu yerden doğrularak ayağa kalktı. "Karan'ın suratını görmek için şimdiden sabırsızlanıyorum!"

35. BÖLÜM

"Bundan hoşlanmadım." dedi Sina, asık bir suratla. "Ben de hoşlanmadım ama en mantıklı çözüm bu."

"Öyle olduğunu biliyorum ama yine de hoşlanmadım işte."

İbo'yla konuşuyorlardı. İbo, biraz evvel Arif'le konuşmuştu ve aldığı haberler çok da güzel değildi. Sırp'ın vakit kaybetmediği belliydi.

"Adam umduğumuzdan daha akıllı. Biz yalnızca telefonu takip eder, onu da atlatırız diye düşündük ama araç kiralayan yerlerle bağlantıya geçmiş bile. Karan'ın kiraladığı aracı biliyor. Takip Sistemini de devreye sokacaktır."

Sırp gerçekten de ummadıkları kadar şaşırtmıştı onları. Adamı hafife almamak gerektiğini Sina en başından beri biliyordu zaten. Karan henüz Berlin'den çıkamamıştı. Hala Arif'in yanındaydı. Tüm hazırlıklar bitmişti. Karan ve Salim yola çıkmaya hareketlendikleri anda Arif haberi almıştı. Sırp, Karan'ın İspanyol kimliği ile kiraladıkları aracın bilgilerine ulaşmıştı. Kiralama yaptıkları acentede Arif'i seven ve sayan biri, bu bilgiyi onlara vermişti. Bu durumda bir süreliğine yola çıkışı askıya almışlardı.

Sina aldığı bilgiyi bir süre düşünmüş, sonra yapılacak en doğru şeye odaklanmıştı. Arif, İbo'yu arayıp son dakika bilgilerini verdiğinde, Sina da onlarla durumu değerlendirmiş ve Karan'ın aracındaki takip sistemini başka bir araca takıp, farklı bir rota izlemesine karar vermişlerdi.

"Ben telefonda izleme yapabilirler diye, yol boyu kame-

raları da etkisiz hale getirmeyi düşünmüştüm ama aracın takip sistemini de kullanacaklarsa başka türlü hareket etmek gerekir. Aracın şu anda olduğu noktayı biliyorlar. Şimdilik yerinden hareket ettirmeyin ancak takip sistemini monte edebilecek başka bir araç ayarlayın. Tabii bu işi çabucak halledebilecek, işinin ehli birini de. Takip Sistemleri genelde araçların içinde, kolayca bulunamayan yerlere monte edilir."

"Tam olarak aklından geçen ne senin?" diye sorunca İbo, Sina o zaman açıklama yaptı.

"Takip Sisteminin bağlı bulunduğu sistem, kiralama yapan acentende ama sunucu başka yerde. Araçla ilgili ne olsa, onlara kısa mesaj ya da e-posta yoluyla bilgilendirme yapılıyor. Takip Sistemi yerinden oynatılsa bile hemen bilgi geçiyor. Ben, bunları manipüle edebileceğimi düşünmüştüm başta ama Sırp'ın yanındaki adamlar bunu anlarlar. Bu durumda, şu an bildikleri tek şey, aracın şu an ki koordinatları. Araç hareket etmeye başladığı anda sürekli koordinat takibi yapacaklar. Aracın takip sistemini başka bir araca aktaracağız ama bunu aynı anda yapacağız ki ben de o anki mesajların ve maillerin önüne geçebileyim. Bunları sistemden hızlı bir şekilde sileceğim. Hiç belli olmayacak. Araçlar yan yana durduklarından, onlar koordinatların aynı olduğunu görecekler. Böylece diğer araç yola çıkınca da o koordinatları takip edecekler."

"Takip Sistemlerini atlatmak mümkün değil mi?"

"Tüm bilgiler uydular aracılığıyla aktarılıyor. Onları hacklemek için şu anki ekipman ve adam eksiğiyle açık veririz. Böyle bir riske girmek doğru değil bence."

"O zaman en doğru yol, takip sisteminin yerini değiştirmek," diye üsteledi İbo.

Sina başını salladı isteksizce. Karan'ı takip edebilmek için geriye yalnızca onun ve Salim'in hatları kalıyordu.

Taylan başlarında dikiliyordu. Kaşlarını çatmış, ekrana bakıyordu. Nihayet ağzını açıp kesin bir sesle konuştu.

"O zaman vakit kaybetmenin anlamı yok. Bir an evvel cihazın yerini değiştirsinler."

"Arif'le konuşayım bakalım, bunu yapabilecek işinin ehli biri var mı?"

İbo tekrar telefonu eline aldığında Sina ekrana döndü. Parmakları hızla klavyenin üzerinde hareket ediyordu. Ekrandan gelen bir ses, Taylan'ın kulak kabartmasına neden oldu.

"Böcek!" dedi Sina, tatsız bir sesle. "Aracın takip sistemini başka bir araca aktaracaklar. Aynı anda hareket etmemiz lazım. Firmaya gönderilecek kısa mesajları ve e-postaları, çok çabuk müdahale ederek silmemiz gerekiyor ama hiç iz bırakmamamız lazım. Sen sunucu tarafını hallet, ben firmanın sistemlerinden silerim."

"Tamamdır. Şu an ekranımda aktif zaten. Aktarım başladığı an, aynı anda dalarız hepsine."

* * *

Aradan üç saat geçmesine rağmen doğru adam hala bulunamamıştı. Karan delirmek üzereydi. Salim'le küçücük odanın içine hapsolmuşlar gibi hissediyordu. Odanın içinde, elleriyle saçlarını çekiştirerek dolanıyordu. Birkaç defa Salim'in telefonundan Taylan'la konuşup, son bilgileri almıştı ama Sina'yla konuşması mümkün olmamıştı. Her defasında, Sina meşgul olduğunu söylemişti.

Biliyordu kızgındı ona. Her şey üst üste gelmişti. Çektiği uyuşturucu, ardından kucağına oturan o orospu Sina'yı delirtmişti. Dönene kadar kendisiyle konuşmayacağı belliydi. Gerçi döndüğünde de ufak çaplı bir tartışma yaşanacağı barizdi. Bir an evvel eve dönmek istiyordu. Sina'yı sakinleştirmeli, yeniden onunla konuşmaya başlamasını sağlamalıydı. Uzaktayken ve onunla konuşmazken bunları yapması mümkün değildi.

Kafese kapatılmış aslan gibi odanın içinde volta atarken kapı açıldı ve Arif içeri girdi. Karan aniden durarak ona baktı ümitle.

"Buldunuz mu?" dedi, acele adımlarını Arif'e yönelterek.

"Bulduk nihayet. Bizim çocuklardan birinin kuzeni. Araç da hazır. Şimdi montajı yapacaklar."

"O zaman hareket ediyoruz artık," dedi Karan sevinçle.

Elini sallayarak Salim'e döndü. "Hadi Salim, yola çıkıyoruz."

"Sabah oldu. Kahvaltınızı yapın, o sırada işlem de biter. Keşke biraz uyusaydınız. Bu yorgunlukla, o kadar yolu sağ salim bitireceğinizden şüpheliyim."

"Salim'le nöbetleşe kullanacağız. O arada uyuruz yol boyu."

"Tamam o zaman. Hadi, aşağı inelim, kahveye gidelim. Çocuklar kahvaltı hazırladılar. Araç da kahvenin önünde zaten."

"Sence Sırp, takip için birilerini göndermiş midir? Görmesinler bizi kahvenin orada." Arif umursamazca cıksladı.

"Bizim mahalleye giren yabancılar hemen belli olur. O riske girmez. Telefon, araç takibi elinin altında olduğu için yapmaz öyle şey."

Karan ve Salim, Arif'i takip ederek saatlerdir kapalı kaldıkları küçük odayı memnuniyetle terk ettiler.

Kahvenin önüne geldiklerinde, birkaç kişi vardı içeride. Arif eliyle birine işaret edince çocuk koşturarak önlerine geldi.

"Hazır mı her şey?"

"Hazır Arif Abi. Sen tamam deyince başlıyoruz."

"Tamam o zaman, araçları kahvenin arkasına çekin. Başlayın hemen."

Arif telefonunu çıkarırken eliyle içeriyi işaret etti. "Hadi, geçin. Kahvaltımızı yapalım, o sırada her şey tamamlanır. Sonra da koyulun bir an evvel yola."

Hep birlikte içeri adımlarlarken Arif telefonda konuşmaya başladı.

"İbo, koç! Burası tamamdır. Beş dakika sonra başlıyoruz. En fazla yarım saat sürer. Sonra da yolcular, yola çıkıyor."

"Eyvallah Abi... Borcum olsun... Ne zaman bir emrin olursa buradayım."

"Siktir git be oğlum! Benim babana daha çok borcum var-

dı. Onlardan düşersin," dedi Arif sırıtarak. Ardından küt diye telefonu kapadı.

* * *

"Başlıyorlar!" dedi İbo, yüzüne kapanan telefona sırıtarak bakarken. "Hey be Rahmetli!" diye, mırıldandı gururla başını iki yana sallayarak.

"Böcek!" diyen ses, Sina'dan çıktı. "Başlıyorlar. Kısa mesaj ve e-posta düştüğü anda siliyoruz her yerden."

"Kapito!" dedi Böcek, sırıttığı belli bir sesle uzatarak.

Sina gözlerini devirip, başını iki yana salladı. Ardından başını geri çevirdi. Yüzünde masum bir ifadeyle Hülya'ya baktı.

"Bana bir kahve getirsene..." dedi, ufak bir çocuk gibi ricada bulunurcasına.

"Getireyim de güzelim... Azıcık da bir şeyler ye! Bütün gece kahve içtin. Bak, gözlerin kıpkırmızı." İşaret parmağını salladı. "Kahveni getiririm ama yanında sandviç de yiyeceksin!"

Sina yüzünü buruşturdu ancak başını onaylamak zorunda kaldı. Hülya sevinçle yerinden kalktı. Saat, sabahın dokuzu olmuştu. Sahra ve Demir biraz evvel uyanmışlar, Karan'ın misafir odasındaki banyoda, toparlanmaya çalışıyorlardı. Hülya çayı demlemiş, kahvaltıyı hazırlamıştı. Tabii bunları yaparken Taylan da yardım etmişti kıza. Birlikte şaşırtıcı derecede organize çalışıyorlardı. Hülya, Taylan'ın yaptığı her şeyi seviyordu. Adam sakin, kendinden emin ve rahattı. Hülya'yı memnun etmek için çabalıyordu. Sık sık kızı öpüyor, sevgisini hiç eksik etmiyordu. Hülya kimi zaman, rüyada olup olmadığından şüphe ediyordu. Böylesine mükemmel bir adam, hakikaten onun kısmetine düşmüş olabilir miydi? Ne zaman bu düşüncelerle şaşkınca duraksayıp, dalgınca Taylan'a baksa Taylan sanki ne düşündüğünü anlamış gibi gülümsemeye başlıyor, ardından kızın başına dudaklarını bastırıyordu. Şimdi de aynısı yaptı. Fısıldayarak, "Ben ger-

çeğim... Sen gerçeksin... Birlikte kendi gerçeğimizi yaşayacağız," dedi.

"Her şey öyle hızlı gelişti ki bazen böyle kala kalıyorum. İnanması çok güç... Seni havada kaplamaları gerekiyordu. Bana düşmüş olman hiç inandırıcı gelmiyor."

"Asıl inanması zor olan, senin bana böyle bakman. Sen ne kadar güzel bir kadın olduğunun farkında değilsin! Yanımda olman, bana dokunman, böyle sevgiyle bakman asıl şaşırtıcı olan."

"Biz galiba çok güzel bir çift olacağız."

"Ben şimdiye kadar seni beklemişim. Tabii ki de parmakla gösterilen bir çift olacağız."

Hülya buna inanıyordu. Kolay kolay kimsenin başına gelmeyen bir şey olmuştu. Onların birbirini bulması, birbirlerinin yüreğini görmesi çok kısa bir zamanda olmuş olabilirdi belki ama ikisi de birbirlerine öyle bir açıklıkla ve doğallıkla yaklaşıyorlardı ki kısa zaman da olsa, aralarındaki her şey sağlam temeller üzerinde inşa oluyordu. Hülya, yüreğinin en derinlerinde hissediyordu bunu. Taylan doğru adamdı. Açık sözlü, dürüst, üzerine titreyen, Hülya'yı el üstünde taşıyan bir adamdı. Hülya ne zaman Taylan'a baksa kalbinin atışları yoldan çıkıyordu.

Taylan içinse bu ilişki, çölde vaha bulmak gibiydi. Hülya'ya can simidi gibi yapışmıştı. Hülya'nın enerjisi, doğallığı, sürekli gülümseyen yüzü, kalbinin güzelliği, kırk yıl arasa bulamayacağı bir şeydi ve nihayet o kırk yıl bitmek üzereydi ve işte sonunda bulmuştu. Tüm hayatı boyunca hissetmediği bir sıcaklık hissediyordu kalbinde. Hülya'yı ne zaman gülümserken görse kalbi göğsünü yumrukluyordu. Hayatındaki renkti, mutluluktu Hülya. Öyle güzel girmişti ki hayatına, bundan sonrasının da mutlulukla geçeceğine söz verir gibi her geçen gün kıza olan sevgisi de, hayranlığı da artıyordu. Etrafındaki o hesapçı, buzdolabı gibi soğuk kadınlardan sonra Hülya ona cenneti bahşetmişti. Şimdi her sabah gökkuşağını görerek gözlerini açıyordu. Hülya, hayatın tüm renklerini onun üzerine serpiştirmiş, bu renklerle onlara aydınlık bir

gelecek göstermişti.

"Hadi, kahvaltını yap, çık sen!" diyen Hülya'nın sesiyle kendine geldi Taylan. Gülümseyerek başını salladı.

"Kahvaltını yap, sonra birkaç saat uyuyup dinlen, tamam mı?" dedi Taylan, kızın yanağına bir öpücük kondurarak. Yarım gün şirkete gitmesi gerekiyordu ve her zamanki takım elbiselerinden biri üzerindeydi.

Hülya bir elinde kahve fincanı, bir elinde sandviçi koyduğu tabağı tutarken başını salladı. Sina'nın olduğu yere doğru adımlarken başını arkaya çevirip, cevap verdi.

"Sahra'yla Demir gelir birazdan. Onlar nöbete geçince ben uyurum birkaç saat, merak etme." Taylan masaya otururken "Bensiz..." dedi suratını asarak.

Hülya, çocuk gibi mızıldanan Taylan'ının şikayetçi sesini duyunca ufak bir kahkaha attı. Elindekileri Sina'nın önüne bırakırken İbo'ya döndü. "İbo, hadi sen de gel, bir şeyler ye..."

İbo başını sallayarak yerinden kalktı. "Evet, ben de çabucak bir şeyler atıştırayım da çıkacağım. Akşamüzeri tekrar gelirim."

Sina gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Klavyenin üzerinde hareket eden parmakları öyle hızlıydı ki Hülya gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Ne durumdasın?"

"Mesaj ve e-posta düştü, onları siliyoruz Böcek'le. Sonra yola koyulacaklar. Sanırım birkaç saat sorunsuz gider artık."

"Bunu hallettikten sonra bari birkaç saat de sen uyu, dinlen. Daha çok var gelmelerine."

"Önce sağlam bir şekilde yola koyulduklarına emin olayım, sonra bakarız," dedi Sina, baştan savma bir cevapla.

Hülya üstelemedi. Nasılsa burnunun dikine gideceğini biliyordu.

"Sandviçini de ye! Kontrol edeceğim. Onu yemezsen sana kahve yok bundan sonra!" Sina başını çevirip, ters ters Hülya'ya baktı. Dişlerinin arasından tıslar gibi karşılık verdi. "Peki anneciğim!"

"Aferin evladım!" dedi Hülya sırıtarak. Bir yandan elini kaldırmış, Sina'nın saçını şefkatli bir anne gibi okşamıştı.

* * *

Cumartesi, tüm gün her şey yolunda geçti. Almanya saatiyle sabah 09.00'da Berlin'den hareket eden Karan ve Salim, sorunsuz şekilde Almanya sınırından geçip, Çek Cumhuriyeti'ne girmişler ve Türkiye saatiyle 16.30 gibi Prag'a varmışlardı. O noktaya kadar arabayı Salim kullanmış, Karan da yolcu koltuğunda kestirmişti. Yol boyu süren yol çalışmaları nedeniyle, umduklarından daha geç varmışlardı. İki kez yarımşar saatlik mola vermişler, karınlarını doyurmuşlardı. Ardından direksiyona Karan oturmuştu. Telefonu sürekli yanındaydı. Her sınır geçtiklerinde bir önceki sim kartı kırıp atıyor, içinde bulundukları ülke sınırına göre yeni kartı telefonuna yerleştiriyordu. Sırp'ın şimdiye kadar aymış olduğuna emindi ama artık yapabileceği bir şey olduğunu da sanmıyordu. Karan'ı bulmaya çalışmak, samanlıkta iğne aramak gibiydi onlar için. Sina ona şu an kızgın olsa da arkasını kolluyordu, biliyordu.

Sina, Karan'ın telefon sinyalini takip ediyor, her şeye rağmen geçtiği güzergahtaki kameraları da kontrolde tutuyordu. En ufak bir görüntü yakalasa temizliyor, arkalarında hiçbir iz bırakmıyordu. Çok yorulmuştu. Neredeyse iki gündür uyumuyordu ama bu şartlarda gözüne uyku girecek gibi de değildi.

Budapeşte'ye vardıklarında, gün Pazar'a dönmüştü ve sabaha karşı 02.00'ydi. O vakte kadar her şey yolunda gitmişti. Yol boyu ara ara, bazen yarım saat, bazen de bir saatlik molalar veriyorlardı ve nöbet değişimini düzenli aralıklarla sürdürüyorlardı. Her ne kadar ara ara birkaç saatlik uykularla yetinmeye çalışsalar da uzun yol ve uzun saatler direksiyon sallamak, iki adamı da yıpratmıştı. İkisinin de çıkmaya başlayan hafif sakallı yüzleri solgundu. Gözaltlarında oluşan koyu gölgeler, yorgunluk belirtilerini ortaya seriyordu. Buna rağmen kısa molaların dışında zaman kaybetmemişlerdi. İki

kez geçtikleri sınır kontrollerinde de sorun yaşamamışlardı. Sina düzenli aralıklarla yoldaki durumlardan onları haberdar ediyordu. Herhangi bir trafik kontrolü ya da yol çalışması hakkındaki bilgi, onlar söylenen noktaya varmadan ellerine ulaşmış oluyordu.

Karan hala gerginliğini üzerinden atamamıştı. Zaman geçtikçe Sina yumuşar, diye düşünmüştü ama hala sesini duyamamıştı. Mekanik bir şekilde yolladığı mesajlar vardı sadece. O da yalnızca yol hakkında bilgi vermek amaçlıydı. Geçen zaman, gerilen sinirlerine de hiç iyi gelmiyordu. İki gün olmuştu ve bırak yüzünü görmeyi, sesini bile duyamamıştı. Bu şekilde bu yolu tamamlayabilmesi imkansızdı. Durduklarında Sina'yı arayacaktı. Bu sikik mesajları suratına tokat çarpar gibi buz gibi bir üslupla atması sinirini bozmuştu.

İki saat evvel yine sorunsuzca Sırbistan sınırından geçmişlerdi ve Belgrad'a doğru yol alıyorlardı. Oturduğu yolcu koltuğunda dikilerek doğruldu. Aracın önündeki dijital saate baktı. Sabaha karşı 06.43'tü. Yani İstanbul'da 07.43. Başını Salim'e çevirdi.

"Şehir merkezine ne zaman giriyoruz?" dedi Karan, yorgun çıkan, alçak bir sesle. "Yarım saate kadar varmış olacağız Belgrad'a," dedi Salim düz bir sesle.

"İyi o zaman. Varınca duralım. Birkaç saat mola verelim. Kahvaltı edebileceğimiz bir yer açılana kadar arabada dinleniriz. Hem biraz da bacaklarımızı açarız."

Salim ses çıkarmadan başını sallayarak onayladı. Yol boyu Karan umduğundan sessizdi. Kafasına takılan bir şey olduğu belliydi ve anladığı kadarıyla bu Sina'yla ilgiliydi. Ne zaman Sina'dan mesaj gelse dudaklarını birbirine bastırıyor, sinirle çenesi geriliyordu ancak sesini çıkarmamıştı.

07.30'u geçe Belgrad'a vardılar. Bir süre Sava Nehri boyunca ilerlediler ve kahvaltı için uygun olabilecek bir mekân bulup, önünde durdular. Birkaç saati burada dinlenerek geçirmek iyi olacaktı.

Salim kontağı kapatıp başını koltuğun arkalığına bırakırken, Karan araçtan inerek birkaç adım attı. Başını gökyüzüne

kaldırıp, temiz havadan derin derin birkaç soluk çekti. Boynunu iki yana kütürdeterek tutulan boyun kaslarını açmaya çalıştı. Bedenindeki tüm kaslar isyan ediyordu şu anda. Uzun bir duşa ve ardından huzurlu bir uykuya ihtiyacı vardı ama bunları yapabilmesi için önünde hala on beş saatten fazla zaman vardı.

Sina'yı çok özlemişti. Ona kızgın olduğunu biliyordu ama şu yolu sağlam atlatabilmesi için sesini duymaya ihtiyacı vardı. Cebinden telefonu çıkarıp, kararlı bir şekilde ezbere bildiği numaraları tuşladı. Birkaç kez çalan telefona cevap verilmeyince sinirle dişlerini gıcırdattı. Hayatında bu kadın kadar inatçı biriyle karşılaşmamıştı. Nihayet telefon dördüncü çalışında açılınca, kendine hâkim olamadığı sert bir sesle "Kapatma sakın!" dedi.

Karşı taraftan ses gelmedi. Karan gözlerini yumup, derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Bana kızgınsın, biliyorum..." dedi, daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam ederek. "ama döndüğümde çıkar hıncını. Berbat haldeyim! Sana ihtiyacım var..."

"Arkamı kolla dedin, ben de dediğini yapıyorum. Daha fazlasını bekleme!" dedi Sina ters bir sesle.

Kızgınlığı ve öfkesi, aralarındaki onca kilometrelik mesafeden bile belli oluyordu.

"Arkamı kolladığını biliyorum... Ama kalbimi de kolla..." dedi Karan alçak bir sesle. Sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

"Sen benimkini kollamadın! Ben niye yapayım?"

"Sina!" dedi Karan uyaran bir tonla. "Neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun! O an başka çarem yoktu!"

"Ne yani? O şıllık, o manyak gibi herkesin içinde sik beni dese onu da mı yapacaktın?"

Sina delirmiş gibi bağırmaya başlayınca Karan gözlerini kocaman açarak telefonu kulağından uzaklaştırdı ve hayretle ekrana baktı. Korkuyla tekrar telefonu kulağına yaklaştırdı.

Sina'nın hala bağırdığını düşünerek ürkekçe kulağına tuttu telefonu. Ses gelmeyince yumuşak bir tonla, "O dediğini, ben senden başka kimseye yapmam! Ayrıca döndüğümde

bunu da konuşacağız. Senin dilin iyice biberlik oldu!" dedi.

"Körle yatan şaşı kalkarmış!" diye, tersledi yine Sina sert bir sesle.

"Sana savunma yapmayacağım. Sadece mecbur kaldığım bir şeye göz yummak zorunda kaldım."

"İyi o zaman. Ben de mecbur kalıp, birkaç kişinin kucağına oturduğumda bunu tekrar değerlendiririz." "Sikerim belanı!" diye, haykırdı Karan çıldırmış gibi. "Beni katil etme! Doğru konuş!"

Sina'dan tekrar ses kesildi. Karan görebilseydi; onunla rahat konuşmak için salonun en uzak köşesine giden kızın, ürkerek sinmesi ve yere oturarak bacaklarını karnına çekmesiyle tüm yelkenlerini indirebilirdi. Sina, telefon kulağındayken zorlukla yutkundu. Karan'ın haykıran sesi, kulak zarını patlatacaktı neredeyse. Tamam, Karan'ı az çok tanıyan biri olarak doğru kelimeleri kullanmamıştı ama sinirini çıkaracak bir şey yapması gerekiyordu.

Karan sinirle ellerini saçlarından geçirdi. Gözlerini Nehre çevirdi. Tekrar bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı.

"Yapma bana bunu! Şu an yapma!" dedi inleyen bir sesle. "Berbat haldeyim diyorum! Siktiğimin yolu bitmiyor! Seni özledim..."

Sina yine ses çıkarmadan dinledi. O da çok özlemişti. Hem de çok. O, güvenle Karan'ın evinde otururken onun kendisi için yollarda olması içini sızlatıyordu. O an karar vererek toparlanmaya çalıştı. Eve güvenle gelene kadar bu konuyu rafa kaldıracaktı ama döndüğünde bunun hesabını soracaktı. Öfkesini onun yüzüne kusmadan sumen altı edilmeyecekti bu mesele. Bu tür şeylerin üzerini kapayıp, olmamış gibi davranırsa içinde biriktirdikleri, bir zaman sonra patlak verecekti. Sadece şimdi doğru bir zaman değildi. Uzun denecek bir sessizliğin ardından usulca sordu.

"Bol bol su içiyor musun?"

"İçiyorum!" diye cevapladı hemen Karan. Kızın normal ses tonu gülümsemesine neden oldu. İhtiyacı olan bu ilgili ton, şu an duymak istediği tek şeydi. "Salim nasıl?"

"Yorgun..."

"Sen de yorgunsun!" Sesi alçak, tespitte bulunur bir tınıdaydı.

"Yorgunum... Ama döndüğümde dinleneceğimi biliyorum... Senin kollarında." Sina karşılık vermedi.

"Bana güzel bir şey şöyle," dedi Karan yumuşak bir sesle. Sesi, flörte geçtiğini işaret ediyordu. "Güzel!" dedi Sina aksi bir sesle.

Karan kendisine hâkim olamadan gülmeye başladı.

"Başka güzel bir şey söyle. Mesela, beni özledin mi? Mesela, senin kokun benim burnumda tütüyor. Sen de böyle hissediyor musun?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Sina düşük bir tonla karşılık verdi. "Özledim... Ama kızgınlığım daha baskın şu anda."

"Telafi edeceğim. Yanına geldiğimde istersen bağır çağır, istersen vur bana söz, sesimi çıkarmayacağım ama şimdi sana ihtiyacım var. Mahrum etme kendini benden."

"Bunu, benim için yaptığını biliyorum. Seni kendimden nasıl mahrum edebilirim ki?"

"Bunu lütuf olsun diye yapmıyorum Sina. Bunu senin için de yapmıyorum. Bizim için yapıyorum! Bana minnet duygularıyla yaklaşma!" dedi Karan, aksi bir sesle konuşarak.

"Sana minnettar değilim öyleyse!" dedi Sina, yumuşak bir sesle. "Olma!"

"Kapatman lazım artık." "İstemiyorum..."

"Çocuklaşma!" dedi Sina azarlayan bir tonla. Yerinden kalkıp, tekrar ekranın karşısına geçmişti. Karan'ın şu an, tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Kulağına telefonu sıkıştırdı ve parmakları klavyenin üzerinde koşturdu.

"Çocuklaşmıyorum! Hasret çekiyorum ve sen hiç yardımcı olmuyorsun bana."

"Ben sana hep yardımcı oluyorum. Şu anda bulunduğun noktadan beş yüz metre uzaklıkta bir yere rezervasyonunuzu yaptım kahvaltı için. Manzarası çok güzel. Sana konum atacağım, karnınızı doyurmak için oraya gidin."

Karan sırıtmaya başlayınca, Sina yine azarlayan bir sesle devam etti. "Sırıtma! Ayrıca üzerindeki gömlek çok buruşmuş, çantandaki siyah tişörtü giy!" deyince, Karan hızla kendi ekseni etrafında dönerek gözleriyle çevreyi taradı.

"Arama boşuna! Hangisi olduğunu bilemezsin!" diyen Sina'nın sesinde, o an hissettiği üstünlükten dolayı mest olmuş bir tını vardı. Sesindeki gülümseme Karan'a kadar ulaşmıştı.

"İnsanın hacker sevgilisinin olması acayip havalı bir şey," dedi Karan, sırıtmaya devam ederek. Hissettiği gururu gizlememişti. Gözleri hala etrafı tarıyordu ancak hangi kameradan göründüğünü çıkarması mümkün değildi. Sina, şu anda etraflarında bulunan herhangi bir mekânın kamerasına bile girmiş olabilirdi.

"Hangisi?" diye, sordu çocukça bir hevesle.

"Çok oyalanmayın! O ülkeden bir an evvel çıkmanızı istiyorum!" dedi Sina soruyu geçiştirerek.

Sina'nın cevap vermeyeceğini anlayınca üstelemedi ancak gözleri yine de etraftaki kameraları taramaya devam ediyordu.

"Tamam. Kahvaltı edip birkaç saat dinlendikten sonra yola çıkacağız. 10.30'u geçmez!" diye karşılık verdi Karan.

"Sana gideceğiniz yerin konumunu attım. Kendi adını kullanacaksın. Alejandro'yu kullanma sakın."

Artık kapatmaları gerektiğini ikisi de biliyorlardı ve bir süre sessizce hatta beklediler. Karan alçak bir sesle mırıldandı.

"Seni Seviyorum!"

Uzun denecek bir süre hattan ses çıkmadı. Nihayet Sina, kısık bir sesle karşılık verdi. "Ben de." Ardından hat kapandı.

* * *

Sina, ekran karşısında takibe devam ederken Pazar öğleni geçmişlerdi. Evin içi kalabalıktı ve sürekli devam eden hareketlilik onu da canlı tutuyordu. Sahra ve Hülya'nın konuşmalarına arada laf atıyor, Taylan ve Demir'in sohbetlerine de müdahale ediyordu. Karan ve Salim'in programı aksamadan

devam ettiği ve geçen her saatin, onları daha da yaklaştırması kısmen de olsa gevşemesine neden olmuştu. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti. 10.30 gibi Belgrad'dan ayrılmışlardı ve saat şu anda 13.30'u geçmişti. Niska'ya varmışlardı ve Sofya'ya doğru devam ediyorlardı. Ekranda, harita üzerinde yanıp sönen kırmızı nokta, bir süre aynı noktada yanıp sönmeye devam edince bulundukları yeri kontrol etti Sina. Benzinlikte durmuşlardı. Sofya'ya kadar hiç durmadan yol aldıklarında, dört saatlik uzaklıktaydılar ve depoyu doldurmak için bu molayı verdiklerini anlamıştı. Gerinerek arkasına yaslandı. Boynunu esneterek tutulan boyun kaslarını açmaya çalıştı.

"Sina, gel bir şeyler ye, devam edersin yine," diyen Hülya'ya çevirdi bakışlarını. Öğle yemeği hazırlamıştı. İlk defa bir pazar günü, bir aradayken o uzun soluklu kahvaltılarını yapmamışlardı. Erken saatlerde hepsi üstün körü bir şeyler atıştırmışlardı. Hülya ve Sahra, öğlen için hazırlık yapmışlardı şimdi. Bakışları ekrana çevrilince hala benzinlikte olduklarını gördü. Belki yarım saat ihtiyaç molası da vereceklerdi. Her şeyin yolunda gittiğini görünce Hülya'yı onaylayarak yerinden kalktı ve açık mutfağın yanındaki yuvarlak masadaki sandalyelerden birine çöktü.

Yarım saatten fazla yemekle oyalandı. Masadakilerle sohbet ettiler. İbo henüz uğramamıştı, onunla konuştular ve akşama doğru geleceğini öğrendiler. Karanların eve varması akşam geç vakitte olacaktı ve onlar vardıklarında İbo da orada olmak istiyordu. Sina mutfağa geçerek, yorgun hareketlerle kendisine taze kahve yaptı. Hülya ve Sahra ortalığı toplarken yine ekranların karşısına ilerledi. Tekerlekli koltuğu geri çekerken fincanı da dudaklarına götürmüştü. Ekrana baktığında, iki günden beri aşinası olduğu yanıp sönen kırmızı noktanın, orada olmadığını fark etti. Dudaklarına götürdüğü fincanı aniden indirerek, seri bir hareketle masanın üzerine bırakırken çektiği koltuğa hızla oturdu ve klavyeye uzandı.

Yoktu! Yanıp sönen kırmızı nokta yoktu! Sanki uçup buhar olmuştu. Hiçbir bağlantı kuramıyordu. Aynı hızla Sa-

lim'in hattını takibe almak için hareketlendi. Ne yaptıysa ona da ulaşamıyordu. İki hatla da bağlantısı kopmuştu. Hemen Böcek'i aradı.

"Böcek!" dedi, korku dolu bir sesle. "Ne Karan'ın ne de Salim'in hatlarından ses yok!" "Nasıl yok!"

"Yok işte!" diye, bağırdı Sina delirmiş gibi. "İki hatta da ulaşamıyorum."

Böcek, bir süre sessiz kaldı ancak onun da ekranda bir şey yapmaya çalıştığı belliydi. Çekinen bir sesle karşılık verdi.

"Ulaşamıyorum! Sanki hatlar kapanmış gibi. Hiçbir sinyal alamıyorum!"

"Nasıl ya?" diye haykırdı Sina. Zaten bildiği şeyi Böcek'in teyit etmesi, sanki bir mucize olacakmış gibi beklediği umudu yerle bir etmişti.

Onun yükselen sesi, masada oturup kahve içmeye devam edenleri yerinden kaldırdı. Hepsi merakla Sina'nın başına toplandığında, Taylan hepsi adına sordu soruyu.

"Ne oluyor?"

Sina çaresizce ekrana bakıyordu. Donup kalmış gibiydi. "Sina!" diye Sahra sesini yükseltti. "Ne oluyor?"

Sina yavaşça yüzünü onlara çevirdiğinde, gözleri dolu doluydu. Yüzündeki ifade sanki dünyası başına yıkılmış gibiydi.

"Yok!" dedi zor duyulur bir sesle. "Karan'dan iz yok!"

"Ne demek yok!" dedi Taylan, hızla cebindeki telefonu çıkarıp Karan'ın numarasını tuşlarken. Kapalı veren hata şaşkınlıkla baktı ve hızla Sina'ya döndü. "Diğer hatlar? Onlardan da mı ses yok!"

Sina cevap veremeden başını iki yana salladı. Gözlerini tekrar ekranlara dikip boş boş baktı. Karan'a ulaşamıyordu. Karan yoktu!

* * *

Üç saat geçmişti ve hala Karan'dan iz yoktu. Sina çıldırmak üzereydi. Yüzü öyle gergindi ki kimse yanına yanaşamıyordu. Yalnızca Böcek'le konuşuyordu.

"Geri dönük izleri takip et. Bir yerde hata yaptık mı, yeniden kontrol et!" dedi Sina gergin, sinirli bir sesle.

"Bakıyorum. Hiçbir şey yok. Her şey yolunda görünüyor."

"Sırp'ın sistemine girip bakacağım. Nereye kadar takip ettiklerini öğrenirsem en azından bir ipucu yakalarım."

"Ben baktım bile oraya. İlk düşündüğüm oydu zaten ama onların tarafta bir şey yok. Diğer aracı takip etmişler. Telefon, zaten Berlin'den çıkmadan imha edilmişti. Orada da bir şey yok!"

"O zaman neredeler? Nasıl hiç iz yok? Siktiğim benzinlikte kamera da yok! Nasıl olmaz ya? Hiçbir görüntü alamıyorum!"

"Ben de kontrol ettim. Haklısın. Varsa bile kamera ya bozuktur ya da sırf insanları yanıltmak için koymuşlardır. Benzinliğin önünden birkaç yöne giden yollar var, hepsini kontrol ettim ama kilometreler sonra kameralar var. Ne tarafa gitmiş olabilirler, belli değil."

"Delireceğim!" diye, bağırdı Sina. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini saçlarına geçirdi, gözlerini kapayarak başını eğdi. Öyle gergindi ki tüm damarları, bedeninde patlayıp vücudunu paramparça edecekmiş gibi hissediyordu. Şu an öyle çaresiz hissediyordu ki.

"Düşün! Düşün!" diye, mırıldandı kendi kendine. Dizleri sinirle zıplıyordu. Benzinliğe kadar her şey yolundaydı. Güzergahta hiç kopukluk olmamış, umduklarından iyi yol almışlardı. Ne olmuş olabilirdi? Ya da nasıl olmuş olabilirdi? İki hata da ulaşamamak ne demekti? Birileri Karan'ları alıkoymuş olabilir miydi yoksa ikisinin de aynı anda şarjı mı bitmişti? Başını hızla sallayarak bu fikri kafasından hemen uzaklaştırdı. Çok saçma bir fikirdi. Aynı anda hem Karan'ın hem de Salim'in şarjı bitemezdi. Bitse bile araç şarj cihazı ve hatta powerbankleri vardı. Şarjları bitmemişti. Telefonlar bile isteye kapanmıştı ama kim, neden bunu yapmıştı, bunu çıkaramıyordu. Sırp, onları yanıltıyor olabilir miydi? Belki de yanlış iz sürüyorlardır. Belki başka türlü takip edip Karan'ın yerini tespit etmişlerdi ve herif, o ülkede onlarca bağlantısından birini onların üzerine sürmüş olabilirdi.

Çıldırmanın eşiğine gelmişti. Karan'a ulaşamıyordu. Kafası bloke olmuştu sanki. Hızla yerinden fırladı. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Masanın önünde ileri geri volta atmaya başlarken kendi kendine konuşuyordu.

"Düşün... Nasıl ulaşabilirsin? Telefon yok! Aracın takip sistemi söküldü! Yanında herhangi bir cihaz olmayan birine nasıl ulaşabilirsin? Kameralar çalışmıyor... Çalışanlar çok uzakta ve hangi yoldan gitmiş olabilirler?"

Sina kendi kendine konuşup hızlı adımlarla volta atarken Taylan endişeyle ona bakıyordu. Sina'nın yanına gitmek için hareketlenecekken Hülya elini Taylan'ın koluna koydu ve usulca mırıldandı.

"Kendi haline bırak. Kafasını toplasın! Şu an aklı olan uzak durur ondan."

"Çok endişeliyim Hülya. Biliyorum, Karan başının çaresine bakar ama şu an ona ulaşamamak beni çok geriyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Tek ümidim, kim onu ele geçirdiyse gerçek adını vermesi ve birilerinin benimle irtibata geçmesi.

Karan'ın adını tanıyanlar, paranın kokusunu da alırlar. Ne isteyecekleri umurumda değil, yeter ki irtibat kurayım."

Sol eliyle dirseğinden desteklediği sağ kolunu kaldırmış, parmakları dudaklarına vururken volta atan Sina'nın adımları aniden durdu. Başını kaldırıp boş boş karşıya baktı. Aklından geçenleri kafasında oturttuğu belliydi. Gözleri üç saatin sonunda nihayet parlamaya başlamıştı. Hızla etrafında dönerek tekrar koltuğa yerleşti.

"Böcek!" dedi heyecanla. "Bizim göze ihtiyacımız var, değil mi? Karanların kullandığı aracı görecek bir göze."

"Evet. Ben şimdiden birkaç yönü kontrol ettim. Şu ana kadar geriye dönük kayıtlarda da bir şey tespit edemedim. Diğer yönleri de kontrol edeceğim. Eğer tespit edersek tek bir görüntü bile işimize yarar, o kanaldan devam ederiz."

"Daha hızlı olmamız lazım! Bana bir kuş lazım!"

"Yani?" diyen Böcek'in sesi temkinliydi.

"Yukarıdan her yeri kontrol edebilecek bir göz, ne olabilir?"

"Bizimle konuşan, canlı bir kuş olamayacağına göre diğer alternatiften hiç hoşlanmadım." Çocuğun sesi gerçekten tedirgin çıkıyordu.

"Tamam, sen geri çekil. Artık hiçbir şeyi kontrol etme! Gerisi bende!"

"Saçmalama!" diye bağırdı Böcek. Kızın ne yapacağını anlamıştı. Onu da geri çektiğine göre onu güvende tutmaya çalışıyordu ama kendini yakacaktı.

Böcek'in salonda patlayan sesi, diğerlerinin yine Sina'nın yanına yaklaşmalarına neden oldu. "Böcek neden kızgın?" dedi Taylan düz bir sesle.

Sina'nın gözleri parlıyordu artık ama Hülya, bu parıltıdan hoşlanmadı. Sina hevesle klavyede parmaklarını hareket ettirirken Böcek'in sesi yeniden duyuldu.

"Kızım saçmalama! Sivil sistem ayrı şey, askeri sistem ayrı şey! Anında bulurlar! Saçmalama!" diye bağırdı.

"Ne demek istiyorsun Böcek?" diyen Hülya, araya girdi. Hızla eğilerek mikrofona bağırmıştı. "Askeri Drone hackleyecek manyak!" diye bağırdı.

"Bana göz lazım! Dronelar her yeri görebiliyor. Kontrol edebilirim. Sadece birkaç saatliğine kullanacağım. Heriflerin Drone'unu yiyecek değilim!" diye, bağırdı Sina sinirle.

Hülya hızla atılıp, kablosuz klavyeyi Sina'nın önünden çekti. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Sina saçmalama!" dedi uyaran, sert bir sesle.

"Ver şunu bana, Hülya!" dedi Sina, öfkeyle ayağa kalkıp kıza doğru elini uzatarak. Hülya klavyeyi arkasına alırken başını iki yana salladı.

"Vermem! Bu kez olmaz! Bunu yapmana izin vermem! Askeriye başka bir şey! Başını asla kurtaramazsın! Biraz daha bekleyeceğiz! Mutlaka birileri irtibata geçecek."

"Üç saati geçti!" diye, haykırdı Sina. "Ya bir şey yapmışlarsa? Ver şunu bana!" diye, bağırarak ileri atıldı.

Demir öne çıkarak kollarını Sina'nın etrafına doladı.

"Sina olmaz! Bu çok tehlikeli! Olmaz güzelim. Bekleyeceğiz!"

"Demir bırak beni!" diye bağırdı Sina. Öldürücü bakışları Hülya'ya dönüktü. "Hülya öldürürüm seni! Ver şunu bana!"

"İstersen öldür! Vermem! Göz göre göre kendini yakmana izin veremem!"

"Hülya! Delirtme beni!" diye haykırırken kendini Demir'in kollarından kurtarmaya çalıştı. Ayağını hırsla yere vurmuştu. Delirmek üzereydi. Kapana kısılmış fare gibi hissediyordu şu anda.

Sahra önüne çıkıp ellerini Sina'nın yanaklarına bastırdı.

"Sina!" dedi, yumuşak bir sesle, başını iki yana sallayarak. "Böyle bir şeye izin vermemiz olanaksız! Askeri Drone'dan söz ediyorsun! Anında tepene binerler. Onların sistemleri sivil sistem gibi değil, biliyorsun. Bu kez kurtulamazsın!"

"Bulsunlar! Ben Karan'ın nerede olduğunu bulayım, siz onu kurtarın, sonra beni alsalar da umurumda değil!"

"Kızım saçmalama! Biz Karan'ı kurtarınca ne olacak? Ona ne diyeceğiz?" diye, bağırdı Hülya öfkeli bir sesle.

Sina'nın gözlerinden yaşlar düşmeye başladı. Dudakları titriyordu. Yeniden Demir'in kollarından kurtulmaya çalıştı. Sahra sıkıca sarıldı ona.

"Karan'a ne diyeceğiz Sina?" dedi, yine yumuşak bir sesle. Yalvarır gibi bakıyordu ablasına. "Lütfen, sakin ol! Sakin düşünelim tamam mı? Öyle veya böyle mutlaka birileri irtibata geçecek!"

"Ya geçmezlerse? Ya ona bir şey yaparlarsa? Hepsi benim yüzümden!" Sina açık açık ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar akarken bacakları artık onu taşıyamaz hale gelmişti. Demir'in kollarının arasından aşağı doğru çökerken Demir de onunla birlikte yere kaydı. Kızı kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

"Sina, güzelim, iyi düşün iyi olsun... Az daha sabret. Henüz hepimizin aklını kaybetmesine neden olacak kadar uzun bir zaman geçmedi. Az daha... Lütfen..."

"Demir, ya Karan'a bir şey olursa?" diye hıçkırdı Sina, başını Demir'in göğsüne yaslayarak. "Benim yüzümden ya ona bir şey olursa?"

Taylan yere doğru çöktü. Avucunu Sina'nın yanağına bas-

tırıp, kızın yaşlardan ıslanmış yüzünü kendisine çevirdi.

"Karan akıllıdır. Eğer birileri aldıysa onu, ne yapar eder mutlaka bir yol bulur kurtulmak için. Eskiden olsa asla böyle bir şey yapmazdı. Beni aramazdı biliyorum ama şimdi sen varsın! Sana gelmek için ilk vereceği isim, benim! Benden isteyecek, bunu biliyorum! Sakin olmaya çalış ama Drone işini unut, Sina! Bu yüzden başın belaya girerse ve Karan bunu öğrenirse döndüğünde onu ben bile tutamam!

Aklından çıkar onu!"

Sina hıçkırarak ağlamaya başladı. Karan, yoktu! Karan, gitmişti! Kulaklarında, Karan'ın son kez sesini duyduğu kelimeler çınlıyordu.

"Seni Seviyorum!"

Devam edecek...